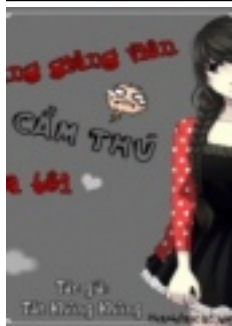


Chàng giảng viên cầm thú của tôi

Contents

Chàng giảng viên cầm thú của tôi	1
1. Chương 01+ 02	2
2. Chương 03	8
3. Chương 04	8
4. Chương 05	8
5. Chương 06	12
6. Chương 07	25
7. Chương 08	34
8. Chương 09	54
9. Chương 10	61
10. Chương 11	87
11. Chương 12	100
12. Chương 13	108
13. Chương 14	115
14. Chương 15	130
15. Chương 16	140
16. Chương 17	149
17. Chương 18	154
18. Chương 19	185
19. Chương 20	228
20. Chương 21	252
21. Chương 22(End)	266
22. Ngoại Truyện	283

Chàng giảng viên cầm thú của tôi



Giới thiệu

Chàng giảng viên môi hồng răng trắng, phong độ ngời ngời, nhả nhận tuần tú, đẹp trai số một, khí c

1. Chương 01+ 02

[Bài học thứ nhất] Tập trung là nhất định phải đi

Khi bạn cùng phòng A gọi điện tới thì Du Nhiên đang làm ổ trong chăn bông.

“Du Nhiên, cậu không đi tập trung à? Cả khoa đều đến đông đủ rồi, chỉ thiếu có mỗi mình cậu thôi.” Bạn cùng phòng A đã nói như thế.

Du Nhiên giờ tay tính toán, hôm nay là Chủ Nhật, chiều nay là thời gian tập trung của cả khoa.

Tiếp theo, cô trả lời chắc như đinh đóng cột: “Không đi!”

Nguyên nhân rất đơn giản, cô đang đợi để ăn trộm Đông Trùng Hạ Thảo của bạn tốt.

“Hôm nay có một thầy giáo mới đến nhận chức, cậu không thể nể mặt người ta một chút à?” Bạn cùng phòng A dùng tình cảm để lung lạc đối phương.

“Nếu lão hỏi, cứ nói tớ mặt mũi tím ngắt, miệng trào máu tươi, toàn thân co giật, bệnh tình nguy kịch, chết đến nơi rồi.” Đôi mắt Du Nhiên từ đầu tới cuối không hề rời khỏi màn hình máy tính.

So với những người đặt đồng hồ báo thức, nửa đêm tỉnh dậy trộm cổ, chăn nuôi gia súc, Du Nhiên chưa hề nghĩ mình ham mê game online đến mức tẩu hỏa nhập ma.

“Được, vậy tớ tùy cơ ứng biến.” Bạn cùng phòng nói xong liền ngắt máy.

Thời gian trò chuyện, 58 giây.

M-zone, địa bàn của ta ta làm chủ*, tiền điện thoại của ta ta quý trọng.

* Slogan của M-zone, một hãng điện thoại di động của Trung Quốc.

Ném điện thoại lên giường, Du Nhiên tiếp tục nhìn chăm chăm vào trò chơi.

Trên trang web, trong nông trại của “Trần quả táo”, những ô cỏ vuông vức, những cây Đông Trùng Hạ Thảo có vẻ ngoài giống chân nhện đã trưởng thành, khiến người ta nhìn vào mà cảm thấy rung mình.

Du Nhiên đếm ngược những giây cuối cùng.

Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một.

Trộm thôi!

Du Nhiên dùng những ngón tay linh hoạt điên cuồng bấm chuột, trong nháy mắt, hơn mười cây Đông Trùng Hạ Thảo bay vào trong túi đồ của cô.

Con người là một sinh vật rất kỳ lạ, ăn trộm được thứ gì đó không có thật còn kích thích hơn cả hôn trộm Putin, dùng giày ném vào mặt George W. Bush, rút dép đập Sarkozy**.

** Putin: tổng thống Nga, Bush: tổng thống Mỹ, Sarkozy: tổng thống Pháp.

Xong xuôi, Du Nhiên đổi sang một ô đất khác, tiếp tục trộm.

Dù sao lần trước “Trần quả táo” dám trộm sạch tám cây nhân sâm mà Du Nhiên phải khổ cực hơn hai mươi ngày mới trồng được, hôm nay cô trộm lại cũng là hợp tình hợp lý.

Du Nhiên không cảm thấy mình là một người độc ác. Hồi cấp ba, có một nữ sinh ngấm ngầm chơi xấu cô vài lần, Du Nhiên cũng chỉ nguyên rửa ngược nữ sinh kia nhỏ đi một cup, chỉ một cup thôi.

Chỉ là, khi đó, ngược nữ sinh đó tương đương với cup A.

Sau đó, lời nguyền của Du Nhiên thành hiện thực, nữ sinh kia giảm béo quá độ, trước ngực chỉ còn mấy cây xương sườn.

Ăn trộm xong, cái bụng Du Nhiên cũng bắt đầu biểu tình – chưa ăn cơm tối, đói bụng rồi.

Trường đại học mà Du Nhiên học nằm ở vị trí rất thuận lợi, ra khỏi cổng là tới ngay khu phố đông đúc, khắp nơi là nhà hàng siêu thị, không cần lo lắng đến vấn đề ăn uống.

Thay quần áo xong, Du Nhiên ra khỏi cổng trường, hướng thẳng đến siêu thị gần nhất. Sau khi vào siêu thị, cô lại tiếp tục đi thẳng đến khu vực bán mì ăn liền.

Đối với loại sinh viên không phân biệt được các loại ngũ cốc như Du Nhiên, mì ăn liền là món quà mà Thượng Đế đã ban tặng.

Nhưng mỗi khi nhìn thấy mì sợi, Du Nhiên lại hận vì tránh không kịp.

Câu chuyện rất đơn giản, mà cũng rất phức tạp.

Khi vừa mới vào đại học, Du Nhiên cũng giống như rất nhiều nữ sinh khác, đều cảm thấy nhiệm vụ quan trọng nhất trong giai đoạn này là có được một tình yêu thật đặc sắc.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, hoa đào lập tức bay tứ tung.

Trong cuộc gặp mặt làm quen giữa khoa tâm lý của cô và khoa thể dục, Du Nhiên vừa ý một anh chàng thể dục khỏe mạnh.

Mỗi ngày hai người gửi cả trăm tin nhắn, không ngừng quyên tiền cho công ty điện thoại.

Khi tin nhắn đạt tới con số ba vạn, anh chàng thể dục quyết định thổ lộ với Du Nhiên.

Địa điểm là trong quán lẩu tự phục vụ mới mở ngay trong trường. Lúc đó, hai người còn trẻ người non dạ, còn biết cái gì gọi là xấu hổ, vì vậy cúi đầu ăn luôn miệng, không biết nói chuyện đưa đẩy.

Khi đó Du Nhiên đang ở trong thời kỳ giảm béo, ăn một lúc đã lưng lửng no, cô lập tức nhận ra nếu tiếp tục im lặng, ba cân thịt mà cô sống chết muốn giảm kia sẽ vĩnh viễn gắn trên người mình.

Vì vậy, Du Nhiên cố lấy dũng khí, chọn chiến thuật đường vòng, cố ý hỏi: “Hôm nay anh tìm em có chuyện gì sao?”

Sau này, vô số lần Du Nhiên nghĩ, nếu cô không chọn thời cơ ngắc đầu sai, có lẽ cô và anh chàng thể thao kia đã thành một đôi uyên ương, nồng tình mật ý, Loan Phượng hòa minh, kiêu diệp tình thâm cũng không chừng.

Vào lúc cô ngắc đầu, anh chàng thể dục đang gấp mì sợi trong bát của mình, sì sụp hút lấy hút để.

Nghe Du Nhiên hỏi như vậy, anh chàng thể dục tim đập nhanh, động tác rối loạn, lập tức cắn đứt sợi mì, cố gắng nuốt mì trong miệng vào thực quản thật nhanh, ai ngờ tốc độ quá nhanh, dùng quá nhiều sức, mì sợi phun ra từ lỗ mũi.

Vật thể màu trắng mềm mềm từ trong mũi anh chàng thể dục chảy ra.

Sợi mì bất hạnh, anh chàng thể dục bất hạnh.

Cảnh tượng kia đã trở thành cơn ác mộng kinh hoàng nhất thời tuổi trẻ thơ mộng của Du Nhiên.

Du Nhiên còn nhớ, trong giây phút đó, nhà hàng vô cùng yên tĩnh, một lúc lâu sau, “bep” một tiếng, sợi mì cuối cùng cũng rơi từ mũi xuống mặt bàn.

Sau đó, anh chàng thể dục kia xì mũi, trả lời câu hỏi của Du Nhiên: “Anh muốn hỏi em có bằng lòng làm... bạn gái anh không?”

Bạn bè của Du Nhiên đều đánh giá cô là một người rất quái dị, bộ não của cô có một khu vực luôn ở trong trạng thái chân không.

Hàng năm, cô thi số học luôn được hạng nhất, nhưng khi đi mua dưa chuột, cô chê người ta ra giá “ba đồng một cân” là quá đắt, chủ động trả giá “mười đồng ba cân”.

Cô có thể tại giai đoạn nước rút trên đường chạy 800 mét đột nhiên xoay người, hai tay khép lại, quay ra phía sau làm tư thế phát công như nhân vật trên game online, hét lớn một tiếng “sóng xung kích”, khiến cho những bạn học chạy phía sau ngất ngay tại chỗ, còn cô thoải mái chạy tới đích đầu tiên.

Nhưng cho dù một Du Nhiên quái dị như vậy, khi nhìn sợi mì dường như còn dính chất lỏng khả nghi nằm vô tội trên mặt bàn, cô vẫn không cách nào đồng ý với lời tỏ tình của anh chàng thể dục.

Ba vạn tin nhắn nuôi không cho hãng M-zone, không đạt được bất cứ kết quả nào.

Nhưng sự kiện đó còn dẫn tới những sự kiện tiếp theo.

Anh chàng thể dục có một bà chị kết nghĩa, là đại tỷ của khoa thể dục, sau khi biết anh chàng thể dục kia bị Du Nhiên từ chối, chị ta thấy bất bình thay cho em trai mình, hô hào toàn bộ sinh viên khoa thể dục tới gây chuyện với khoa tâm lý của cô, định bụng trả thù.

Vừa khéo, sắp tới có một trận đá bóng nào đó, mà càng khéo chính là, khoa thể dục và khoa tâm lý lại đá với nhau.

Đại tỷ là trọng tài, chỉ toàn “thối còi đen”, hoàn toàn thiên vị khoa của mình, khoa tâm lý đương nhiên là tức giận, lập tức bắt đầu cãi vã.

Mấy đứa bé mới mười tám đôi mươi, ai ai cũng quá thừa hormone, vừa tranh luận được hai ba câu đã động tay động chân.

Kết quả thế nào không cần nhiều lời, vóc dáng của sinh viên khoa thể dục không phải dễ ngấm, chưa được bao lâu, nam sinh khoa tâm lý đã bị đánh cho kêu cha gọi mẹ.

Nữ sinh khoa tâm lý nhìn không vừa mắt, căn cứ vào ý tưởng giảm béo trong đầu, đều không quan an nguy của bản thân mà xông lên, chuẩn bị cứu giúp những bạn nam nhà mình từ trong dầu sôi lửa bỏng.

Dù sao đi nữa, nếu những nam sinh này xảy ra chuyện không hay, ai sẽ giúp bọn họ xách nước?

Nam sinh khoa thể dục bị đau, siết nắm tay định đánh lại, nhưng khi quay người lại thấy đó là nữ sinh, đành phải nhịn xuống, cơn giận lại trút vào người những nam sinh khoa tâm lý đáng thương.

Thấy vậy, nữ sinh khoa tâm lý không còn sợ hãi nữa, tất cả đều giương móng vuốt, tàn nhẫn túm lấy cái cổ của nam sinh khoa thể dục, mà những nam sinh khoa thể dục lại càng siết chặt nắm tay, toàn bộ đều hướng về những chỗ yếu hại trên người nam sinh khoa tâm lý.

Vì vậy, trên sân bóng xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái – ở giữa là một đám nam sinh khoa tâm lý ôm đầu kêu rên, vòng ngoài là một đám nam sinh khoa thể dục vừa đau đớn vừa tức giận đấm đá, một vòng bên ngoài nữa là nữ sinh khoa tâm lý dùng vuốt quỷ đánh lên nam sinh khoa thể dục.

Trận hỗn chiến này kéo dài cho đến khi chủ nhiệm hai khoa xuất hiện.

Tuy sự kiện lần này có tính chất ác liệt nhưng lại liên quan đến số đông, vì vậy không thấy lỗi nặng lỗi nhẹ nào rơi vào đầu ai.

Vì vậy mới nói, đã đánh nhau là phải kéo bè kéo lũ mà đánh.

Ngừng hồi tưởng, Du Nhiên nhìn thấy loại mì bò hầm cà chua mà cô yêu thích chỉ còn... đúng một gói cuối cùng.

Số đồ cộng thêm nhân phẩm không tệ nha.

Du Nhiên sử dụng Lăng Ba Vi Bộ, thoát một cái, định cầm gói mì lên.

Cùng lúc đó, một bàn tay cũng từ hướng khác thò đến, hướng tới gói mì ăn liền vị bò hầm cà chua cuối cùng kia.

Du Nhiên ngẩng đầu, nhìn lên người con trai đang tranh gói mì ăn liền với mình.

Vóc người cao ráo – bởi vì có thể che được bóng đèn trước mặt Du Nhiên.

Mắt mũi tuần tú – bởi vì mũi ra mắt, mắt ra mũi, mũi không mọc thành mắt, mắt cũng không mọc thành mũi.

Tuổi tác còn trẻ – bởi vì nhìn có vẻ chỉ hơn Du Nhiên vài tuổi.

Bụng dạ không tốt – bởi vì anh ta đeo kính mắt, còn là kính không độ.

Du Nhiên cho rằng không bị làm sao lại đeo kính không độ, không phải lưu manh cũng là trộm cắp.

Trong khi Du Nhiên quan sát anh chàng kia, anh ta cũng đang đánh giá Du Nhiên, nhưng bởi vì cái kính không độ kia mà Du Nhiên không nhìn rõ ánh mắt anh ta, động tĩnh duy nhất là một vệt sáng màu trắng lóe lên chói mắt di chuyển từ gọng kính bên trái, hướng về vệt sáng tương tự bên gọng phải, cuối cùng hợp thành một điểm trên mắt kính, phát ra một tiếng “tinh” nho nhỏ.

Người này không tốt, trong đầu Du Nhiên chỉ có một suy nghĩ này, vì vậy, cô rất thức thời mà dời tay đi, định bụng không tranh giành nữa.

Mà khi Du Nhiên làm vậy, anh chàng kia cũng ra vẻ đàn ông, thu tay lại.

Ra vẻ, chỉ là ra vẻ thôi.

Nếu anh ta cũng bỏ cuộc thì Du Nhiên cũng không khách sáo nữa, bàn tay vừa mới lùi về lập tức lại duỗi ra.

Thật khéo là anh chàng kia cũng làm cùng một động tác với Du Nhiên.

Vì vậy, tay hai người lại gặp nhau trên gói mì lần thứ hai.

Bụng đói, tính cách Du Nhiên cũng cáu gắt hơn, vì vậy, lần này, cô quyết tâm không buông tay.

Mà gã kia dường như cũng có ý định giống cô.

Một nam, một nữ, cứ giằng co như vậy, trung tâm là một gói mì ăn liền liệt nữ, nhất quyết không thờ hai chồng.

Du Nhiên bắt đầu dùng ánh mắt chém giết gã đàn ông kia, một dao lại một dao, nhưng gã này lại chỉ yên lặng như một bạch bông, mặc kệ ánh mắt Du Nhiên có sắc bén đến mức nào vẫn sừng sững như núi, bình thản tiếp chiêu.

Từng chiếc xe hàng đi qua bên cạnh hai người bọn họ, từng ánh mắt tò mò bắt đầu hướng về phía bọn họ, hai người vẫn giằng co như trước.

Thật lâu, thật lâu, thật lâu, thật lâu sau, lâu đến mức chân Du Nhiên bắt đầu tê rần thì một tiếng động phá tan tuyết đọng xung quanh hai người.

“Ọc.” Dạ dày Du Nhiên phát ra một tiếng vang thật sự rất không đúng lúc, giống như một tiếng sấm trong trận chiến yên lặng giữa hai người.

Sau đó, Du Nhiên lại nhìn thấy ánh sáng màu trắng chói mắt kia lóe lên, lướt từ gọng kính bên trái sang bên phải, rồi lại tụ vào chung một chỗ, phát ra một tiếng “tinh” nhỏ.

Tia sáng lần này còn mang theo 50% khinh khỉnh.

Sau đó, gã ta buông ta, xoay người, bỏ đi.

Du Nhiên đứng tại chỗ, cầm gói mì ăn liền kia lên, mặt đỏ bừng.

Lúc này Du Nhiên vô cùng hy vọng mình có một cây kim, bởi vì như vậy cô có thể chọc lên mặt một cái, khiến cho máu bên trong “viu” một cái phun lên tên đàn ông đeo kính kia, khiến hắn chết khiếp.

Sau sự kiện “mì – mũi” đó, hứng thú của Du Nhiên đối với chuyện yêu đương như cũng phai nhạt dần.

Tâm tư vừa khép lại, hoa đào đầy trời toàn bộ héo úa.

Hai năm nay, phần lớn thời gian Du Nhiên đều ở trong ký túc xá lên mạng, chat QQ, chơi game, sống một cuộc sống sa đọa mà phổ biến của sinh viên đại học.

Không có tâm tình dưới ánh trăng, không có hẹn hò yêu đương, nhưng cuộc sống vẫn thật vui vẻ, tự do tự tại.

Vùi mình trong thế giới ảo, ngày tháng qua nhanh như bay, đảo mắt một cái, lại là một tuần nữa.

Nói cách khác, lại phải đi tập trung.

Đối với quy định mỗi tuần phải tập trung của trường học, Du Nhiên vô cùng chán ghét, bởi vì có nhiều khi giảng viên và chủ nhiệm lớp cũng chẳng có gì cần nói, chỉ điểm danh, căn dặn mọi người phải ngoan ngoãn nghe theo chỉ dẫn của Đảng, phải chung sống hài hòa, thế là hết.

Lần trước, sau khi nghe bạn cùng phòng trở về báo cáo, nói giảng viên mới rất đẹp trai, có thể vì mới tới nên cũng không điểm danh, vì vậy Du Nhiên mới qua cửa mà không mất một cọng lông.

Chính vì thế, lá gan của Du Nhiên lại lớn hơn, cô quyết định – buổi tập trung này cũng không đi.

Du Nhiên tiếp tục chiến đấu hăng say trên mạng, không lâu sau, bạn cùng phòng trở về, nói cho cô biết một tin tức tốt – lần này thầy giáo cũng không điểm danh.

Du Nhiên thật hài lòng, bụng lại đói, vẫn phương pháp cũ, cô quyết định đi siêu thị mua mì ăn liền.

Du Nhiên là một cô bé rất vô tư, cô cho rằng, cùng một vận rủi sẽ không xảy ra hai lần, vì vậy, cô không để chuyện cuối tuần trước trong lòng.

Sự thực chứng minh, cô đã sai – trong khu bán mì ăn liền, Du Nhiên lại gặp phải cái vận rủi kia.

Gã con trai đeo kính không độ, hấn lại xuất hiện.

Không may là lần này hấn nhanh chân hơn Du Nhiên, đã đứng trước nơi bán mì vị bò hầm cà chua.

May mắn là hôm nay mì bò hầm cà chua còn hơn mười gói.

Vì vậy, Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng một hơi còn chưa thở dứt, Du Nhiên lại lập tức đề phòng.

Bởi vì tên con trai đeo kính kia đã phát hiện ra cô.

Trong nháy mắt, thời gian như ngừng lại, Du nhiên có thể thấy một tia sáng rất rõ ràng, từ bên kính trái lướt về bên kính phải, rồi lại “tinh” lên một tiếng, cuối cùng, gã kia nhếch khóe miệng.

Một độ cong không dễ phát hiện lại trở thành ánh sáng chói mắt, đâm vào tim Du Nhiên.

Tiếp đó, gã kia cầm lấy hơn mười gói mì ăn liền... toàn bộ... để vào trong xe mua sắm của mình.

Sau đó, nghênh ngang bỏ đi.

Du Nhiên đứng tại chỗ, một làn gió hiu quạnh vù vù thổi tới từ phía sau... thật lạnh.

Không còn mì ăn liền yêu thích, Du Nhiên đành mua khoai chiên và bánh quy, xếp hàng chờ tính tiền.

Tối cuối tuần, người tới mua sắm rất đông, toàn người là người, khi Du Nhiên đảo mắt nhìn quanh, chờ tới khi phục hồi tinh thần thì đột nhiên phát hiện người xếp hàng trước mặt mình chính là gã đeo kính kia.

Không sai, trong xe hàng của hấn còn hơn mười gói mì bò hầm cà chua mà cô yêu thích nhất đang lù lù hiện ra trước mặt.

Phản ứng với thế giới bên ngoài của Du Nhiên tương đối chậm, khi bạn bè từ phía sau vỗ vai hù cô, phải 30 giây sau Du Nhiên mới “A” lên một tiếng.

Đối với những hành động vừa rồi của gã này, lúc này Du Nhiên mới cảm giác được cơn giận rất rõ ràng.

Vì vậy, cô ra một quyết định nho nhỏ, trả thù gã đàn ông này.

Du Nhiên nhắm mắt, hít sâu, thở ra, dùng tốc độ bất ngờ lướt qua gã kia, bóp mạnh lên mông người phụ nữ trung niên xếp hàng trước mặt gã.

Trong nháy mắt bóp lên, cảm giác trong lòng bàn tay khiến Du Nhiên khắc sâu cảm nhận về tính ưu việt của chế độ xã hội chủ nghĩa, đời sống vật chất của nhân dân tăng cao, thật sự không phải tốt một cách bình thường.

Sau khi bình luận xong, Du Nhiên rút tay về bằng tốc độ tia chớp, lúc này, cái lưng của người phụ nữ trung niên bắt đầu tỏa ra sát khí dày đặc.

Nửa giây sau, Du Nhiên nghe được một tiếng vang lạnh lạnh của một cái tát, nhìn thấy gương mặt của gã đàn ông kia nghiêng 45 độ, còn thấy cái kính không phải lưu manh cũng là trộm cắp kia vẽ một đường cong parabol trên không trung rồi rơi trên mặt đất.

Tim Du Nhiên kêu thịch một cái.

Hậu quả, dường như... nghiêm trọng hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Thật sự... rất nhiều.

Trong ánh mắt hiếu kỳ của những người xung quanh, gã đàn ông kia cúi dáng người cao ráo xuống, chậm rãi nhặt kính lên, dùng một tay đeo lên.

Phải tới lúc này Du Nhiên mới phát hiện ra bàn tay của gã này rất đẹp, trắng như ngọc, nhưng lại không có vẻ nữ tính, gợn găng sạch sẽ, đầu ngón tay còn sáng sáng tạo nhả.

Sau khi làm xong một loạt cử động, anh ta chậm rãi quay đầu nhìn về phía Du Nhiên.

Cho dù đã bị mái tóc rối che bớt, Du Nhiên vẫn có thể nhìn thấy một tia sáng trắng từ mắt kính bên trái quét sang bên phải, hợp lại với nhau, lại “tinh” một tiếng.

Nhưng lần này, tiếng vang mang theo... sát khí.

Kết quả của sự kiện đó là Du Nhiên bỏ chạy về ký túc xá, đồng thời thề rằng không bao giờ tới siêu thị đó mua mì vị bò hầm cà chua nữa, không bao giờ gặp lại gã đàn ông kia nữa.

Cuộc sống sa đọa của một sinh viên đại học lại tiếp tục.

Giờ ngón tay tính toán, học kỳ mới đã qua được bốn tuần, nói cách khác, Du nhiên đã trốn bốn buổi tập trung.

Tuy lần nào cũng yên bình qua cửa, nhưng tuần này, Du Nhiên quyết định không dựa vào vận may nữa.

Khi tới, thời gian còn sớm, Du Nhiên và bạn cùng phòng liền tìm một chỗ trống ngồi xuống, bắt đầu trò chuyện trên trời dưới biển.

Du Nhiên hỏi, vì sao hôm nay mọi người đều ăn mặc đẹp như vậy?

Bạn cùng phòng nói, tớ nói cho cậu biết, bởi vì thầy giáo mới thật sự rất đẹp trai, các bạn học trong sáng muốn hấp dẫn thầy, các bạn học không trong sáng cũng muốn hấp dẫn thầy nốt.

Du Nhiên hỏi, đẹp trai đến thế cơ à?

Bạn cùng phòng nói, cậu gặp rồi sẽ biết, kìa, thầy tới rồi.

Du Nhiên quay đầu, thấy một người đàn ông bước qua cửa phòng học.

Vóc người cao ráo.

Mặt mũi tuấn tú.

Tuổi tác còn trẻ.

Đeo một cặp kính không độ.

Chính là... gã đàn ông đã tranh mì gói với Du Nhiên trong siêu thị.

Phía sau Du Nhiên là vô số tia sấm sét cắt ngang chân trời.

Đó là bài học đầu tiên mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – tập trung là nhất định phải đi.

[Bài học thứ hai] Thù, là không thể tùy tiện kết.

2. Chương 03

[Bài học thứ ba] Trả thù, là không có điểm dừng

3. Chương 04

[Bài học thứ tư] Mọi chuyện, thỉnh thoảng cũng có thể xoay chuyển

4. Chương 05

[Bài học thứ năm] Hội chứng Stockholm rất đáng sợ

* Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

Chính Du Nhiên cũng không hiểu rõ tâm lý của mình, tuy rằng Khuất Vân đã từng đối xử với Du Nhiên như kẻ thù, dùng vẻ mặt vô tình như gió thu cuốn hết là vàng mà độc ác hành hạ cô, nhưng trong nháy mắt khi anh quỳ xuống dưới chân cô như một vị hoàng tử, đặt chân của cô lên đầu gối, Du Nhiên đã hoàn toàn tha thứ cho anh.

Có lẽ trong lòng mỗi người con gái đều chịu ảnh hưởng của chuyện cổ tích.

Hoặc có lẽ, Du Nhiên đã mắc phải hội chứng có uy lực vô cùng lớn trong truyền thuyết, gặp phật giết phật, hội chứng Stockholm.

Du Nhiên cố gắng tìm tòi căn nguyên của loại tâm lý này, vì thế, cô... mất ngủ.

Du Nhiên bị mất ngủ nằm trên sô pha, bất điều hòa, đắp chăn, trong đầu chỉ nghĩ đến hình ảnh chiều nay Khuất Vân đã cúi đầu chăm chú bôi thuốc cho cô.

Từ góc độ của cô nhìn lại, trong mắt Khuất Vân có một vẻ dịu dàng hiếm thấy, giống như lửa trên núi băng, như sao trên trời đêm, như dòng suối thanh mát giữa biển nham thạch, bởi vì quá ít nên càng mang lại chấn động rõ ràng.

Lần cuối cùng Du Nhiên tha thiết nghĩ đến một chuyện gì đó như thế là trong kỳ quân sự ở cấp ba – tròn một tháng cô không có que kem nào vào miệng, kết quả là, nằm mơ cô cũng mơ thấy vị ngọt ngào, mềm mịn của kem.

Nghĩ vậy, Du Nhiên bỗng nhiên bật dậy từ trên sô pha.

Điều đó chứng minh, cô nghĩ về Khuất Vân như vậy, là vì... cô muốn ăn tươi nuốt sống anh ta?!

Du Nhiên bắt đầu phỉ nhổ chính mình, nhất định là thiếu hơi trai quá độ sinh ra ảo giác rồi.

“Em đang mộng du đấy à?” Trong bóng tối, giọng nói của Khuất Vân vang lên bên cạnh Du Nhiên.

Du Nhiên quay đầu lại, phát hiện Khuất Vân đã đứng cạnh sô pha từ bao giờ, một đôi mắt lóe sáng.

“Căn cứ vào khoảng cách giữa giường của hai chúng ta, người mộng du là anh mới đúng.” Du Nhiên nói.

“Giải thích chút vậy, tôi là vội tới đưa đồ cho em.” Khuất Vân nói xong lại lấy ra quả cầu thủy tinh nhỏ đặt lên bàn, ấn chốt mở, lập tức, trong phòng khách tối om xuất hiện rất nhiều ngôi sao nhỏ phát sáng, những điểm sáng nho nhỏ chiếu lên trần nhà, bốn bức tường, khiến cho màn đêm trở nên thật thơ mộng.

“Đẹp không?” Khuất Vân hỏi.

“Đẹp.” Du Nhiên nhìn đến thất thần, mà trong lòng lại bị một cơn sóng dịu dàng đẩy thêm một cái: thật không ngờ... thì ra Khuất Vân cũng sẽ lãng mạn như thế.

Nhưng câu nói tiếp theo của Khuất Vân suýt chút nữa khiến cho Du Nhiên ngã xuống đất: “Con mèo trước đây tôi nuôi cũng đặc biệt thích cái này.”

Mèo, lại là mèo.

“Con, con mèo ấy đâu?” Du Nhiên hỏi.

“Có một lần nó ăn quá nhiều, tiêu hóa không được, no đến chết.” Nói xong, Khuất Vân chậm rãi quay đầu lại, nhìn Du Nhiên, trong mắt tràn đầy hoài niệm: “Em và nó, thật sự rất giống nhau.”

Du Nhiên: “...”

Nói xong, Khuất Vân lại chậm rãi lên lầu, bỏ lại Du Nhiên cắn chặt, trong lòng cảm xúc hỗn loạn – thì ra coi cô là con mèo đã chết.

Dù cảm xúc có hỗn loạn thế nào, ngủ vẫn phải ngủ, Du Nhiên ở trong mơ đang lên trời xuống biển, đi mây về gió, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một thiếu hiệp áo trắng bay bay đứng trên đỉnh núi.

Du Nhiên kích động, vừa định đi tới tự giới thiệu bản thân, lại bất hạnh giẫm phải một cái vỏ chuối, chưa kịp kêu lên một tiếng đã rơi xuống khe núi.

Chân đạp mạnh một cái, Du Nhiên tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi – bị dọa hết hồn.

Một nửa nguyên nhân là vì tình tiết rơi xuống vách núi trong cơn ác mộng, một nửa khác là vì vị thiếu hiệp kia, nhìn nghiêng giống Khuất Vân như đúc.

Du Nhiên hoàn toàn hiểu ra, cảm tình của cô đối với Khuất Vân lần này so với cảm giác một tháng không được ăn kem lần trước phức tạp hơn rất nhiều.

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đã tới, Du Nhiên còn chưa kịp lau mồ hôi trên trán đã thấy Khuất Vân từ trên lầu đi xuống.

Anh mặc một chiếc áo ngủ màu đen bằng lụa tơ tằm, nhìn rất thoải mái thông thả, nhưng có một số bộ phận lại sát vào da, quần quanh cơ thể hoàn mỹ của anh.

Du Nhiên nuốt nước miếng – hình như thời tiết nóng lên thì phải.

“Dậy rồi?” Khuất Vân hỏi.

Du Nhiên gật đầu, đầu óc còn chưa tỉnh táo lại.

“Vậy, đi làm đồ ăn sáng đi.” Lại một mệnh lệnh nữa được ban ra.

Lần này Du Nhiên không phản kháng, không chửi thề, thậm chí còn không nhăn mặt lấy một cái, cô nàng thay quần áo rất nhanh, nhận lấy tiền mà Khuất Vân đưa cho, mở cửa lập tức chạy ra ngoài.

Dù sao cô thật sự cần rời khỏi Khuất Vân vài phút, suy nghĩ kỹ càng lại một chút.

Người có thể đi, nhưng bữa sáng vẫn phải mua về, trên đường về nhà, Du Nhiên vẫn chưa nghĩ ra cái gì – cô căn bản không biết nên nghĩ cái gì.

Du Nhiên cảm thấy thật kỳ quái, nỗi uất hận không thể cắn chết Khuất Vân mấy ngày trước của cô đâu mất rồi? Vì sao chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, cô đã có cảm tình với Khuất Vân, biến hóa đến nghiêng trời lệch đất như vậy?

Lẽ nào cô thật sự mắc phải hội chứng Stockholm mà người ta vừa nghe đã sợ vỡ mật, vừa thấy đã hoảng đến tè ra quần kia?

Nghĩ vậy, Du Nhiên không khỏi rùng mình một cái.

Phức tạp, mọi chuyện có chút phức tạp rồi.

Nhưng cách nghĩ của cô và ông Trời khác nhau, ông ta cho rằng mọi chuyện còn chưa đủ phức tạp, vì vậy, ông ta đổ một chậu nước xuống trần gian.

Cơn mưa này không hề báo trước, mới vài phút mà những giọt mưa to như hạt đậu đã bắt đầu đập xuống mặt đất, Du Nhiên nhanh chân chạy, khum tay che mắt, lao như điên về phía trước, chạy, chạy, chạy, rồi chạy không nổi nữa – phía trước, Khuất Vân đang cầm một cái ô, cứ như thế đi nhanh về phía cô.

Du Nhiên giống như dính phải “định thân pháp”, nhất thời đứng yên tại chỗ, nhìn Khuất Vân hướng chiếc ô về phía đầu mình, che khuất những hạt mưa đầy trời.

“Lúc này đầu em thật sự ngấm nước rồi.” Khuất Vân vừa trêu chọc vừa nhận lấy bữa sáng trên tay Du Nhiên, nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, kéo cô đi vào trong.

Du nhiên của hiện tại, đầu thật sự ngấm nước, mơ mơ màng màng.

Cô cảm thấy tình cảnh này thật quen thuộc, giống như đã từng xảy ra trước đây.

Lẽ nào – Cô và Khuất Vân thật sự là duyên ba kiếp theo như cách nói của bà nội Quỳnh Dao?

Nghĩ vậy, tim Du Nhiên nhảy dựng lên, đập thành thịch, từng bừng reo vui.

Nhưng chưa đi được mấy bước, cô chợt nhận ra, thì ra đây là tình tiết Bạch Tố Trinh che ô cho Hứa Tiên trong “Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ”, lấy đầu ra duyên ba kiếp của bà nội.

Mưa thật sự quá lớn, cho dù có ô, khi về đến nhà, hai người vẫn ướt như chuột lột.

Du Nhiên ngồi trên sàn nhà, cởi giày, úp ngược xuống, dốc nước bên trong ra.

Trong lúc vô tình, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Khuất Vân đứng cạnh xô pha làm một động tác.

Chính động tác này, đã dẫn đến duyên phận, hoặc là phân vượn, giữa cô và anh.

** Trong tiếng Trung, từ duyên phận và phân vượn phát âm gần giống nhau.

Du Nhiên trợn mắt nhìn Khuất Vân bắt chéo hai tay, nắm lấy vạt áo phong, sau đó kéo dần lên trên.

Từ vạt áo, dáng người Khuất Vân dần dần lộ ra trước mắt Du Nhiên.

Tuy ngay từ đầu Du Nhiên đã nhận định Khuất Vân là một cái móc treo quần áo rất đẹp, nhưng bình thường chỉ nhìn thấy cách lớp quần áo, nay nhìn thấy tận mắt như vậy, lại là lần đầu tiên, vì vậy, loại chấn động này lại càng lớn.

Cơ ngực Khuất Vân rất săn chắc, không phải loại cường tráng dững mẫn thô tục, mà là một kiểu khỏe mạnh nhưng rất tinh tế, mịn màng, loại cảm giác này vừa an toàn, vừa đẹp mắt.

Tiếp tục xuống dưới là vòng eo tinh tế khêu gợi của anh, khiến cho tất cả chị em phụ nữ đều muốn dính hai chân mình lên đấy, hóa thân thành rắn, cuốn lấy anh.

Cái bụng bằng phẳng rắn chắc của anh có những sợi lông nam tính màu đen rất mảnh, uốn lượn xuống dưới, kéo dài theo con đường dự vọng của nhân loại, nơi đó, cất giấu quả tội ác của vườn địa đàng, nơi đó, là một cái giếng tối đen nhìn không thấy đáy, là một dòng suối màu đen tuyệt đẹp để quý giá.

Mà Du Nhiên đã mê mẩn bỏ mình trong chính loại dự vọng đen tối này.

Cô trước đây hận không thể một phát cắn chết Khuất Vân, còn cô hiện tại lại hận không thể một ngụm nuốt Khuất Vân vào bụng.

Thời gian Khuất Vân cởi áo thật ngắn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Du Nhiên đã ra một quyết định trọng đại.

“Anh có bạn gái chưa?” Du Nhiên hỏi.

Nghe vậy, Khuất Vân quay đầu nhìn Du Nhiên, ánh sáng trong mắt Khuất Vân trầm xuống: “Không có.”

“Thật khéo.” Du Nhiên nói: “Tôi cũng chưa có bạn trai.”

“Vì vậy?” Ánh sáng trong mắt Khuất Vân càng thêm tăm tối.

Nhưng tất cả những ánh sáng rực rỡ nhất đều sinh ra từ bóng tối vô cùng.

“Vây...” Du Nhiên vắt giày, nói ra một câu vô cùng lố thời: “Nếu vậy, hai chúng ta thử quen nhau đi.”

Khi nói xong, Du Nhiên cảm thấy trong phòng dường như yên lặng hơn rất nhiều, không khí không hề chuyển động, thời gian dường như đã trôi qua một tiếng, cô mới nghe thấy câu trả lời của Khuất Vân: “Được.”

Du Nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía đồng hồ trên tường – kim dây mới chỉ chuyển động được một phần tư vòng tròn.

Sợ rằng cả đời này, khi nghĩ về ngày đó, Du Nhiên sẽ không hiểu vì sao mình lại đưa ra đề nghị này, càng không hiểu vì sao sau khi vừa đưa ra lời đề nghị đó, cô lại có chút cảm giác hối hận.

Giải thích duy nhất chỉ có thể là chúng tâm thần đáng sợ đó.

Hội chứng Stockholm, nó khiến cô yêu phải người đàn ông lấy hành hạ cô, sỉ nhục cô, khinh bỉ cô, đùa giỡn cô làm thú vui này.

Sau khi xác định quan hệ yêu đương, hai người ngồi trên sofa, xem tivi... liên tục, xem suốt mấy tiếng.

Trong lúc đó, không ai mở miệng.

Trong đầu Du Nhiên vô cùng hỗn loạn, tuy cô đã lớn như vậy nhưng kinh nghiệm yêu đương còn rất ít.

Lần đầu tiên... đừng nhắc đến nữa, tổng kết lại từ ký ức đau đớn, không có gì đáng tham khảo.

Lần thứ hai, đó là cùng với anh chàng thể dục, kinh nghiệm học được từ đoạn tình cảm này chính là không nên hỏi bất cứ vấn đề gì khi đối phương đang ăn mì.

Vết sạch từ trong ra ngoài cũng chỉ có một ít như thế.

Còn về việc tạo ra không khí tình yêu ngọt ngào, Du Nhiên không học được một chút xíu nào, vì vậy, cô nàng đành phải làm ỏ trên sofa, im lặng.

Cẩn thận nghĩ lại, có gì đó không đúng, cô vì kinh nghiệm yêu đương chưa đủ mà khiến cho bầu không khí hiện tại mới chán ngắt thế này, nhưng vì sao Khuất Vân không chủ động?

Chẳng lẽ cũng vì kinh nghiệm yêu đương không đủ?

Du Nhiên lập tức phủ định dự đoán này, tuy tính cách Khuất Vân không tốt, nhưng bề ngoài không tệ, trong xã hội sành trai đẹp ngày nay, khẳng định sẽ có rất nhiều cô gái tình nguyện làm thiêu thân lao đầu vào lửa như cô.

Vậy chẳng lẽ, anh không có hứng thú với cô?

Du Nhiên chợt hứng, quả nhiên các bậc tiền bối nói đúng, phụ nữ quá mức chủ động sẽ không được đàn ông quý trọng.

Đang miên man suy nghĩ, Khuất Vân bỗng nhiên mở miệng: “Muốn đi xem phim không?”

Đối với lời đề nghị này, Du Nhiên đương nhiên gật đầu, cộng thêm một cái thở phào nhẹ nhõm.

Hai người lập tức đi tới rạp chiếu phim, gần đây không có bộ phim gì bom tấn, chỉ chiếu lại những bộ phim cũ trước đây, mà khi bọn họ đến, ở đó vừa khéo đang chiếu “Vô Cực”.

Đang là buổi trưa, rạp chiếu phim chỉ có vài người thưa thớt, Du Nhiên và Khuất Vân tùy tiện tìm một hàng ghế ngồi xuống.

Du Nhiên luôn cảm thấy rất nhiều chuyện trên thế gian cuối cùng lại không phát triển theo chiều hướng đã dự kiến.

Điện ảnh chính là một ví dụ, rất nhiều bộ phim hài lại khiến người ta buồn ngủ, rất nhiều bộ phim được coi là đầy giá trị nhân văn lại khiến người ta ôm bụng cười to, ví dụ như “Vô Cực”.

Tuy đã xem ba lần, nhưng Du Nhiên vẫn vừa nhét bông ngô vào miệng, vừa cười khanh khách.

Khi phim chiếu đến một nửa, khi Tiểu Tạ đẹp trai và Bá Chi đẹp gái đang diễn một hồi tình cảm mặn nồng trong cái lồng vàng, Du Nhiên đột nhiên khiên khỏi phục tình thần.

Nhìn không khí mờ ám trên màn hình, Du Nhiên bắt đầu mơ mộng.

Phải nói, rạp chiếu phim là địa điểm tốt nhất để nắm tay, hôn môi.

Nhưng nhìn lên Khuất Vân một cái, người ta không có bất kỳ phản ứng gì, đôi mắt thật hút hồn nhưng vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc.

Quên đi, Du Nhiên thầm thở dài, ngay cả tỏ tình còn nói được, còn giả vờ rụt rè cái gì?

Vì vậy, trong bóng tối, Du Nhiên rút cái tay đang cầm bóng ngô lại, bắt đầu vươn về phía bàn tay Khuất Vân.

Một cm, lại một cm, một cm, Du Nhiên căng thẳng, tim đập dồn dập, thảo nào người ta nói yêu đương rất tốn thể lực.

Thật vất vả mới tới gần mục tiêu, đôi mắt Du Nhiên cong thành một đường cong gian xảo – bước tiếp theo, chính là dịu dàng đặt tay mình vào lòng bàn tay ấm áp của Khuất Vân.

Ngay khi thú tính của Du Nhiên sắp thành hiện thực, khóe mắt cô nàng thoáng nhìn thấy bàn tay Khuất Vân cũng chuyển động, giống như là – muốn chủ động hành động cùng Du Nhiên.

Đáng tiếc không phải, mục đích Khuất Vân vươn tay chính là đập một cái vào tay Du Nhiên, mà anh quả thật đã làm vậy.

“Đau!” Du Nhiên rút tay lại, vẻ mặt như cô vợ nhỏ bị ức hiếp: “Vì sao, vì sao anh lại đối xử với em như vậy?”

Khuất Vân nhìn màn hình, bình tĩnh nói: “Trước tiên lau sạch bơ trên móng vuốt của em đi.”

Du Nhiên: “...”

Cho dù nhận được đả kích lớn như vậy, Du Nhiên vẫn muốn khấn cấp nuốt Khuất Vân vào bụng như trước, ăn đến khúc xương cũng không còn.

Đây là bài học thứ năm mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Hội chứng Stockholm rất đáng sợ.

5. Chương 06

[Bài học thứ sáu] Ghen, rất đáng sợ

Du Nhiên ngồi trên bậc thang, tay chống cằm, nhìn Khuất Vân đang chăm chú đọc sách trên sofa, trong mắt tràn đầy tình cảm.

Đẹp trai, quá đẹp trai.

Nước miếng của Du Nhiên chảy ra ào ào, anh chàng đẹp trai này sau này sẽ là của một mình cô.

Nghĩ tới đây, Du Nhiên ngẩng đầu lên, bắt đầu cười to.

Nhưng nụ cười này có chút không thuần khiết.

Du Nhiên không phải là người có thể giấu được chuyện gì trong lòng, vì vậy cô trực tiếp hỏi anh: “Khuất Vân?”

“Ừ?” Lòng mày Khuất Vân nhướng lên, nhưng ánh mắt vẫn nhìn quyển sách chằm chằm.

“Trước đây anh từng có bạn gái chưa?” Du Nhiên bắt đầu điều tra tin tức.

“Từng có.” Khuất Vân là một người thẳng thắn, nhưng cũng là một người không chịu bị thiệt: “Em thì sao? Đã từng có bạn trai chưa?”

“Coi như là có đi.” Du Nhiên trả lời có chút khó khăn, dừng lại một chút rồi lại hỏi: “Này, chúng ta cứ thế yêu nhau à? Vì sao em cảm thấy hình như giữa chúng ta còn thiếu cái gì đó.”

“Có sao?” Khuất Vân hỏi cho có lệ.

“Này, nghĩ đến chuyện em là bạn gái của anh, anh có vui không?” Du Nhiên hỏi.

“Cũng được.” Khuất Vân vẫn trả lời không mặn không nhạt như trước.

Du Nhiên không nhin được nữa, “thịch thịch thịch” chạy xuống, giật lấy quyển sách trên tay Khuất Vân, ôm lấy mặt anh, chất vấn: “Nói thật đi, vì sao anh lại đồng ý quen em?”

Trong đôi mắt sáng ngời của Du Nhiên phản chiếu gương mặt bình tĩnh của Khuất Vân: “Bởi vì... em giống mèo.”

Nghe vậy, Du Nhiên nhất thời sợ đến mức rầm rầm lùi lại ba bước, lùi đến góc tường rồi mới nói: “Lẽ nào... anh thích nhân thú?”

Khóe miệng Khuất Vân cong lên: “Em nghĩ tôi là người?”

Du Nhiên gật đầu, không sai, anh là thú mới đúng.

Ngay khi Du Nhiên đang cảm thấy vấn đề này vô cùng hợp lý, Khuất Vân đột nhiên đưa ra một vấn đề: “Em đã làm bài tập thực tế xã hội chưa?”

Du Nhiên cười hì hì: “Anh không phải bạn trai em sao? Làm giúp em đi.”

Khuất Vân cười nhạt: “Tôi còn là thầy giáo của em nữa... Khai giảng kỳ sau còn chưa nộp, mang đầu đến đổi.”

Du Nhiên thật sự không bị màn uy hiếp này dọa, cô nàng đang nghĩ tới một chuyện khác: “Chuyện này, giờ nhìn lại, hai chúng ta thật giống Dương Quá và Tiểu Long Nữ, tuy tuổi tác khác nhau nhưng bề ngoài đều đẹp như nhau nha.”

Khuất Vân ngẩng đầu, nhìn cô, ánh mắt trong suốt, giống như bầu trời sa mạc, một lúc sau anh nói: “Nể mặt chúng ta đang hẹn hò, tôi sẽ không đả kích em.”

Du Nhiên lại đã nghĩ đến một chuyện khác: “Anh nói xem, nếu chúng ta bị nhà trường phát hiện, liệu có chết thành thây khô không?... A, chuyện của chúng ta tạm thời giữ bí mật, anh thấy sao?”

Khuất Vân gật đầu: “Được, nhưng... em đang làm gì vậy?”

“Nhìn anh.” Du Nhiên trả lời thật thành thật: “Dùng ánh mắt đưa tình để nhìn anh.”

Khuất Vân khẽ hít vào một hơi, sau đó đứng dậy.

“Anh đi đâu vậy?” Du Nhiên túm lấy góc áo Khuất Vân.

Khuất Vân từ trên cao nhìn xuống cô, cuối cùng phun ra một câu: “Nhà vệ sinh... Sao, muốn đi cùng không?”

Du Nhiên lắc lắc góc áo, gương mặt ửng hồng, nhỏ giọng nói: “Chưa gì đã thăng thấn với nhau như vậy? Thật xấu hổ... Nhưng nếu anh đã có lòng mời thì em cũng tới xem một chút đi.”

Khuất Vân “...”

Du Nhiên cứ như vậy ở lại nhà Khuất Vân, hai người đều bắt lực trong việc nấu nướng, chỉ có thể mỗi bữa đều ra ngoài mua hoặc tới nhà hàng ăn. Dinh dưỡng quá thừa, Du Nhiên béo lên ba cân, nhưng nghĩ đến việc đã tìm được chốn dung thân, cô nàng không có chút ý thức nguy cơ.

Trong khi ở đây, Du Nhiên luôn luôn tắt điện thoại, cũng không biết sẽ có ai tìm mình.

Qua khoảng một tuần, Du Nhiên đoán chừng người kia đã đi, liền mở di động ra.

Quả nhiên, có rất nhiều tin nhắn thông báo cuộc gọi nhớ, mà số của Thừa Viễn chỉ xuất hiện một lần.

Không cần nói nhiều, chỉ nhìn một chút đã hiểu rõ mọi chuyện.

Vĩnh viễn đều như thế, anh ta chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì dư thừa.

Những số còn lại chính là số của mẹ cô, Bạch Linh, Du Nhiên đang định gọi lại, mẫu thân đại nhân đã gọi tới.

Trong giọng nói của Bạch Linh không có bất kì trách cứ gì, chỉ nhàn nhạt nói: “Anh con đi rồi, về đi.”

Ngắt máy, Du Nhiên thở dài một hơi.

“Sao vậy?” Bạn trai mới, Khuất Vân, hỏi.

“Em phải về.” Du Nhiên nói.

“Ừ.” Chỉ có một tiếng như thế, phát âm quá ngắn, Du Nhiên không nghe đến bất cứ hàm nghĩa gì bên trong.

“Chẳng lẽ anh không có bất cứ cảm giác lưu luyến gì với cô bạn gái này à?” Du Nhiên vô cùng bất mãn.

“Khoảng cách tạo nên cái đẹp.” Khuất Vân trả lời.

“Vô tình vô nghĩa.” Du Nhiên thay mặt Khuất Vân giải thích ý nghĩa câu nói.

Khuất Vân nhướng mày, từ chối cho ý kiến.

Du Nhiên mím môi, bỗng giống như con mèo nhỏ, nhào tới đẩy Khuất Vân ngã xuống sofa.

“Em làm gì vậy?” Khuất Vân hỏi.

“Thật ra, trước đây em rất ghét anh.” Du Nhiên nhìn thẳng vào mắt anh, ngón tay bắt đầu ngứa ngáy, vô cùng muốn sờ dọc theo đường viền hóp dẫn kia.

“Vậy sao? Thật sự không nhìn ra được.” Khuất Vân mỉm cười.

Du Nhiên vươn tay nhéo khóe miệng anh, nghiêm túc nói: “Nhưng hiện giờ tình cảm của em với anh đã khác, em nghiêm túc... Khuất Vân, anh thì sao?”

Du Nhiên cứ như thế, nằm sấp trên người Khuất Vân, thân thể hai người vô cùng gần sát, thậm chí có thể cảm giác được cơn gió khi anh chớp đôi lông mi, phất vào gò má cô, giống như những sợi lông tơ nhỏ nhỏ, mềm mại.

Khuất Vân không nói gì, anh chỉ chậm rãi ngẩng đầu, đưa đôi môi tới gần môi Du Nhiên.

Không khí dường như trở nên vô cùng yên lặng, chỉ còn tiếng canh nấp trắng đang ục ục sôi trong phòng bếp, sóng sánh, có chút ngọt, có chút khét.

Ngay khi hai cánh môi mềm mại sắp chạm vào nhau, Du Nhiên vươn ra một tay, đẩy mặt Khuất Vân ra.

“Tôi nghĩ...” Khuất Vân quay đầu lại, dương dương tự đắc nói: “Em muốn hôn.”

“Trước khi hôn phải nắm tay.” Du Nhiên hừ nhẹ một tiếng: “Không có văn hóa, thật đáng sợ, khinh bỉ anh.”

Nói xong, Du Nhiên chống tay lên ngực Khuất Vân, dè một cái thật nặng, thuận thế đứng dậy, cầm lấy túi xách của mình, thản nhiên khoác lên vai, nói: “Bạn gái anh phải đi trước, có việc thì gọi điện.”

Sau đó, Du Nhiên dừng cảm xúc bước bỏ đi, nhưng vừa mở cửa, cô đã nghe Khuất Vân gọi tên mình ở phía sau: “Du Nhiên.”

Chịu nói rồi, giọng nói còn thật dịu dàng.

Du Nhiên kích động, cuối cùng cũng ép được anh chàng này nói ra tình cảm thật.

Cô tràn ngập kỳ vọng, quay đầu, dịu dàng nói: “Chuyện gì vậy?”

Nếu lúc này Khuất Vân bảo cô ở lại, Du Nhiên nghĩ, mình tuyệt đối sẽ đồng ý.

Nhưng, Khuất Vân mỉm cười, mỉm cười, rồi lại mỉm cười: “Nhớ lấy, bài tập thực tế xã hội, khi khai giảng nhất định phải nộp.”

Du Nhiên: “...”

Bạch Linh không lừa Du Nhiên, Thừa Viên quả thật đã đi.

Đối với hành động trốn tránh của Du nhiên, Bạch Linh cũng không hỏi nhiều, chỉ bảo cô về phòng nghỉ ngơi.

Du Nhiên nằm trên giường, nhìn trần nhà, trước mặt không có bầu trời sao, còn chưa làm quen được.

Nghĩ vậy, Du Nhiên không nhin được mà gọi điện cho Khuất Vân: “Đoán xem em là ai?”

Tiếc rằng Khuất Vân không có hứng thú với trò trẻ con này, thẳng thắn nói: “Không biết.”

Du Nhiên cũng không tức giận, tiếp tục hỏi: “Anh đang làm gì?”

Khuất Vân nói: “Nghe điện thoại.”

“Nhớ em không?” Du Nhiên vẫn bám cứng lấy không tha.

Khuất Vân nói: “Em mới đi chưa được hai tiếng.”

Liên tiếp hỏi ba vấn đề đều không nhận được câu trả lời hài lòng, thậm chí còn không nhận được thái độ hài lòng, sự nhiệt tình của Du Nhiên cũng tan biến mất một nửa.

“Khuất Vân.”

“Ừ?”

“Chúng ta là người yêu, đúng không?” Du Nhiên nhẹ giọng hỏi.

“Em thấy sao?” Khuất Vân hỏi ngược lại.

Đáp án này khiến Du Nhiên im lặng.

Trong điện thoại không còn giọng nói của Du Nhiên, chỉ có tiếng không khí lưu chuyển, vù vù, nghe không thoải mái.

“Sao vậy?” Khuất Vân cảm thấy Du Nhiên không giống bình thường.

“Không, vừa rồi quá mệt mỏi, ngủ gật, hôm khác em lại gọi cho anh.” Du Nhiên dùng những lời này kết thúc đoạn đối thoại.

Khi buông điện thoại, Du Nhiên liên tục lăn qua lăn lại trên giường, không ngờ lăn đến mức rơi xuống đất, đau muốn nội thương, suýt rớt nước mắt.

Đúng lúc này, gái Diệp gọi tới: “Bạn yêu, nhớ tớ không?”

Nhìn gái yêu người ta này, thể này mới giống bạn trai thật sự chứ, Du Nhiên chỉ có thể oán hận chính mình không có mắt nhìn người, hoặc là tiêu chuẩn chọn người yêu quá kém.

“Nghe giọng cậu có vẻ không bình thường.” Gái yêu gửi ra mùi bất thường.

“Tớ có người rước rồi.” Du Nhiên thẳng thắn.

“Ai? Ai lại dũng cảm như thế, tớ phục sát đất.” Gái Diệp vô cùng có hứng thú với bạn trai của Du Nhiên.

“Bạn giới thiệu, cậu không biết.” Sợ gái yêu lăm lăm, Du Nhiên nghĩ tạm thời chưa thể nói mọi chuyện cho cậu ta.

“Có người rước là tốt rồi, nhưng nghe giọng nói của cậu cũng không bình thường lắm, nhất định lại có chuyện gì phải suy nghĩ rồi, tới đây, tới đây, nói mọi chuyện từ đầu đến cuối cho tớ nghe, để người ngoài phân tích kỹ càng xem thể nào.” Sở thích hàng đầu của gái Diệp là hóng bát quái, thứ hai là bát quái, thứ ba là thứ nhất và thứ hai cộng lại.

Du Nhiên thở dài: “Lần này là tớ thổ lộ với anh ấy trước.”

Gái Diệp lắc đầu: “Tối kỵ.”

“Không cần nói nghiêm trọng như thế chứ.” Tim Du nhiên nhảy lên một cái.

“Tớ hỏi, có phải trong khi hai người hẹn hò, cậu là người nói nhiều hơn không?” Gái Diệp hỏi.

“Đúng.” Du Nhiên gật đầu.

“Có phải anh ta luôn ôn hòa với cậu không?” Gái Diệp lại hỏi.

“Đúng.” Du Nhiên lại gật đầu.

“Có phải anh ta chưa từng nói yêu cậu, đúng không?” Gái Diệp hỏi một câu cuối cùng.

“... Đúng.” Trái tim Du Nhiên bị mấy câu hỏi này chọc đau: “Điều này có nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là cậu đối với anh ta là có cũng được mà không có cũng chẳng sao, bên cạnh anh ta, có thêm cậu cũng không nhiều mà thiếu đi cậu cũng không ít. Cậu đã chủ động thổ lộ rồi mà anh ta cái gì cũng không nói, cứ kiếm một cô bạn gái nấu cơm giặt quần áo rồi tính sau.” Gái Diệp nói chuyện lúc nào cũng không biết vuốt mặt nể mũi.

Nghe vậy, trái tim Du Nhiên thật lạnh, một lúc sau, cô nàng hỏi: “Vậy... Tổ nên làm gì bây giờ?”

“Chia tay, chia tay đi, loại bạn trai này, có cũng vô dụng.” Gái Diệp còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn: “Tháng bảy vốn là mùa chia lỵ nha.”

“Chờ một chút.” Du Nhiên đã nhận ra có điều gì đó không đúng: “Có phải gần đây cậu mới thất tình không, nên mới muốn tổ chết chung?”

Gái Diệp bắt đầu ha ha cười: “Sao có thể, ha ha, ha ha.”

Du Nhiên biết, tuy động cơ của gái Diệp không thuần khiết, nhưng lời của cậu ta cũng không phải vô lý, trong mối quan hệ với Khuất Vân, quả thật cô là bên dành nhiều tình cảm hơn.

“Đời người ngắn ngủi, nể tình bạn bè đã lâu, mau tới du ngoạn giải sầu với tổ.” Gái Diệp nói.

Du Nhiên cho rằng vấn đề giữa cô và Khuất Vân cần có thời gian để suy nghĩ kỹ xem nên giải quyết thế nào, vì vậy, cô đồng ý lời đề nghị này.

Có lẽ Khuất Vân cũng sẽ không tìm cô, Du Nhiên không thông báo cho anh, cầm hành lý lên, lại ra khỏi nhà.

Nhưng Du Nhiên không ngờ gái Diệp thật sự muốn dẫn mình đi du ngoạn, lại còn là Hoa Sơn.

Du Nhiên không phải Lệnh Hồ Xung, nhìn ngọn núi kia, chân bắt đầu run lên, nói thế nào cũng không chịu trèo lên.

Không còn cách nào khác, gái Diệp đành kéo Du Nhiên vào nhà trọ dưới chân núi nghỉ hai ngày, chấp nhận để Du Nhiên an ủi trái tim đau thương.

Nhưng an ủi hai ngày, Du Nhiên cứ hở ra một lát là lại lên mạng, rảnh được một giây là cầm điện thoại chờ người nhìn màn hình.

Gái Diệp quyết định hạ độc thủ: “Đang đợi anh ta gọi tới à?”

“Không.” Du Nhiên nghĩ một đằng nòi một nẻo, hai ngày này, cô vẫn mong chờ Khuất Vân chủ động gọi tới, nhưng từ đầu tới cuối, người ta không thèm nhớ đến mình một lần.

“Bắt đầu hận anh ta rồi chứ?” Gái Diệp hỏi.

“Ừ.” Lần này Du Nhiên nói thật, cuối cùng cũng vì yêu mà sinh hận.

“Tổ có một cách có thể khiến anh ta để ý đến cậu.” Gái Diệp nói.

“Cách gì?” Du Nhiên nhướn mày.

“Đứng trên sườn núi Hoa Sơn, hét to tên anh ta, sau đó nhảy xuống.”

“Sau đó thì sao?”

“Tổ sẽ ở bên cạnh quay lại quá trình này, cho anh ta xem, khiến cho anh vĩnh viễn nhớ có một cô gái vì anh ta mà bỏ mình... thế nào?”

Bởi vì đã biết những kẻ bên cạnh không ai không ác độc, Du Nhiên cũng không tức giận, nhưng trong lòng không khỏi bật ra một suy nghĩ: nếu mình thật sự nhảy xuống, không biết Khuất Vân có đau lòng hay không.

“Đi thôi, đi thôi, leo lên đỉnh núi, chúng ta lại bàn bạc xem đi đâu chơi tiếp.” Gái Diệp cầm ba lô lên đưa cho Du Nhiên, kéo cô nàng lên núi.

Du Nhiên cúi đầu, ỉu xiu đi tới trước, mới đi được vài bước, gái Diệp đi phía trước đột nhiên dừng lại, Du Nhiên không dừng kịp, mặt đập thẳng vào cái mông cậu ta.

“Cậu có tin tớ cắn rụng mông cậu không?” Du Nhiên xoa mũi.

“Cậu có tin tớ nhìn thấy một người còn kinh khủng hơn cả ác mộng của cậu không?” Gái Diệp lùi lại, hạ cái mông xuống.

Du Nhiên không hiểu, vươn cổ, tầm nhìn lướt qua người gái Diệp, hướng lên trên.

Khủng khiếp, trên con đường phía trước, có một người đàn ông.

Chính là người giữ chức bạn trai hiện tại của Du Nhiên – anh chàng giảng viên Khuất Vân.

Du Nhiên lùi đầu về sau cái mông gái Diệp, dùng sức dụi mắt.

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Gái Diệp lên tiếng: “Du Nhiên, nhắc một câu, tớ có cảm giác muốn xì hơi.”

Trời đất bao la, không có cái gì có uy lực đáng sợ hơn mùi thối, Du Nhiên lập tức nhảy ra từ phía sau gái Diệp.

Vừa nhảy ra, mục tiêu hoàn toàn bại lộ, mà Du Nhiên cũng nhìn thấy rõ Khuất Vân.

Khuất Vân mặc một bộ quần áo thể thao, lưng đeo một cái ba lô lớn, trang bị leo núi điển hình, trên phong nền núi xanh, gương mặt anh càng thêm mềm mịn.

Du Nhiên là một cô nàng háo sắc, chỉ cần liếc mắt nhìn thấy như vậy, cô nàng đã hoàn toàn tha thứ cho sự lạnh lùng trước đây của Khuất Vân, cũng không suy nghĩ nhiều, thở hổn hển bước nhanh tới bên cạnh anh, hỏi: “Thật khéo, sao anh cũng tới đây?”

Trong đôi mắt Khuất Vân có trời xanh mây trắng, có cảm giác thanh bình như suối chảy từ đỉnh núi xuống, nhưng ánh mắt này quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến cho Du Nhiên cảm giác bị găm đứng ngay tại chỗ.

Du Nhiên không chịu nổi, lại hỏi: “Vì sao lại nhìn em như thế?”

“Bài tập thực tế xã hội đã làm chưa?” Tại một nơi phong cảnh hữu tình như vậy, vấn đề đầu tiên mà Khuất Vân hỏi lại là vấn đề như vậy.

“Chưa làm.” Du Nhiên có chút ngây người.

“Vậy vì sao còn rảnh rỗi ở đây du sơn ngoạn thủy?” Khuất Vân lại đâm thêm một nhát nữa.

Du Nhiên cảm nhận được giọng nói Khuất Vân không giống với bình thường, dường như có sự châm biếm khó phát hiện, nhưng rõ rệt khác ở chỗ nào, Du Nhiên còn chưa nhận ra, vì vậy, cô đành tiếp tục hỏi vấn đề lúc trước: “Vậy, vì sao anh lại ở đây?”

Khuất Vân nhướn mày, thoáng nhìn về phía gái Diệp: “Vậy, vì sao em và cậu ta lại ở đây?”

Du Nhiên còn chưa ngốc đến mức đấy, cô nghĩ được từ trong những lời này một mùi gì đó chua chua.

Khuất Vân, dường như, có lẽ, hoặc là, có khả năng, đang ghen.

Ngẫu nhiên, Du Nhiên đưa tay ra sau lưng, chìa ra hai ngón tay.

Du Nhiên mới chỉ mở miệng nói một chữ “em”, Khuất Vân đã hỏi tiếp: “Còn nữa, vì sao tắt điện thoại?”

“Đâu có?” Để chứng minh sự trong sạch, Du Nhiên lấy di động ra, dang lên.

Khuất Vân loay hoay một lúc, lập tức đã điều tra rõ ràng chân tướng: “Nợ tiền bị khóa sim mà cũng không biết?”

Thảo nào mấy ngày nay ngay cả một tin nhắn cũng không có, thì ra bị khóa sim.

Về phần vì sao không nhận được tin nhắn khóa sim, Du Nhiên không có hứng thú nghiên cứu, việc khiến cô nàng hứng thú chính là: “Vì sao anh biết em ở đây?”

“Từ sổ liên lạc tìm được số điện thoại nhà em, sau khi gọi tới, mẹ em nói cho tôi biết.” Khuất Vân trả lời.

“Anh giới thiệu bản thân thế nào?” Du Nhiên tò mò.

“Ăn ngay nói thật,” Khuất Vân nói.

Du Nhiên bắt đầu vò góc áo, gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng: “Sau khi biết anh là bạn trai em, mẹ em có phản ứng gì?”

“Tôi không nói với bác gái tôi là bạn trai em.” Khuất Vân nói.

“Vậy anh nói thế nào?” Du Nhiên có dự cảm không lành.

“Tôi nói tôi là thầy giáo của em, muốn thông báo việc em bị trượt kỳ thi cuối kỳ và việc học kỳ sau học lại. Đúng rồi, nhắc em một chuyện, nên ở đây chơi lâu một chút, chờ bác gái hết giận rồi hãy về... Em đang nghĩ cái gì vậy?”

“Em đang nghĩ...” Du Nhiên nói: “Sau khi đẩy anh xuống núi nên tạo hiện trường tự sát thế nào.”

“Quên chuyện đó đi, em không làm được.” Khuất Vân hoàn toàn không bị uy hiếp.

Du Nhiên phải thừa nhận, điều Khuất Vân nói là sự thật – dù thế nào cũng phải ăn anh ta trước rồi mới giết.

“Cậu ta là ai, tôi nhớ mấy lần gặp ở trường, cậu ta luôn ở bên cạnh em.” Câu hỏi của Khuất Vân giống như một cái lưới làm bằng tơ tằm, nhìn có vẻ rất nhẹ, nhưng sờ vào rất lạnh, trong lúc người ta đang lơ đãng đã thắt chặt.

Du Nhiên thoáng kiễ chân, hai tay nhéo gương mặt vì khung cảnh màu xanh đằng sau mà trở nên càng mịn màng của Khuất Vân, cười nói: “Bạn trai, bạn đang ghen.”

Sờ thế này cảm giác đặc biệt tốt, thiếu chút nữa là nhéo ra nước rồi.

Khi hai người đang chơi trò chơi tình ái, bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh vang lên tiếng xương cốt run run, va chạm vào nhau kêu lách cách.

Quay lại nhìn, phát hiện gái Diệp đang dùng sắc mặt trắng bệch nhìn bọn họ, khó khăn phun ra vài chữ: “Tình yêu... thầy trò, loạn, loạn, luân.”

Vừa nói xong, mặt gái Diệp lại càng trắng, bởi vì cậu ta nhìn thấy hàm răng của Du Nhiên, khoe miệng của Khuất Vân, đồng thời lóe lên một tia sáng dọa người.

Một người giống như một con mèo đen muốn cào người, một người giống như một con dã thú muốn ăn thịt người.

Giác quan thứ sáu mẫn cảm của gái Diệp nói cho cậu ta biết, hành động tiếp theo của hai người này chính là giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích.

Vì vậy, chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, một cậu trai mảnh khảnh suýt chút nữa té xuống, vội vàng chạy xuống núi.

“Sau này ít qua lại với cậu ta một chút.” Khuất Vân nhìn bóng lưng hốt hoảng của gái Diệp.

“Cậu ấy là bạn tốt của em.” Du Nhiên giải thích.

“Tôi biết, nhưng cậu ta là con trai, còn tôi, là bạn trai của em.”

“Vậy thì sao?”

“Ít nhất đừng để mỗi lần tôi gặp em đều thấy cậu ta ở bên cạnh.”

“Thật bá đạo.” Du Nhiên oán giận.

“Cảm ơn lời khen.” Khuất Vân coi như không có việc gì.

Du Nhiên cầm ba lô lên, nhíu mày nói: “Con người của anh thật kỳ quái, lúc thì lạnh lùng với em, lúc lại thích uống dấm như thế.”

“Không phải tôi ghen.” Khuất Vân sửa lời: “Tôi chỉ không muốn đồ của mình bị người khác nhúng chàm.”

Du Nhiên cương quyết phản bác: “Em không phải đồ của anh.”

Khuất Vân nhướng mày, độ cong mang theo một chút nguy hiểm.

Nhưng tiếp theo, Du Nhiên nghiêng mặt, cúi đầu, lắc lắc góc áo, nhỏ giọng nói: “Người ta là người của anh.”

Khuất Vân: “...”

Dù sao đã đến tận đây, Du Nhiên và Khuất Vân quyết định leo hết Hoa Sơn.

Nhưng ngọn núi này thật sự không tốt, dốc như leo vách đá mà không có dây bảo hiểm.

Tuy Du Nhiên từng đạt được thành tích đầu bảng trong lượt chạy 800 mét nữ, nhưng thể lực thật sự không đủ, leo được một tiếng, chân bắt đầu run lên, tay cũng run theo.

“Quên đi, chúng ta đi xuống đi.” Khuất Vân nói.

Du Nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên – thật sự rất cao, đầu suýt nữa rơi khỏi cổ.

“Không muốn, không muốn, thật vất vả mới leo được đến đây, sao có thể bỏ cuộc được? Em thấy chúng ta cách thành công không còn xa nữa đâu.” Du Nhiên ngồi xuống đất, mở chai nước ra tu ừng ực.

Lúc này, một đôi tình nhân đi qua bên cạnh họ, cô gái bóp chân, nũng nịu nói với bạn trai: “Em mệt rồi, công em.”

Anh chàng kia không dám cãi lời, ngồi xổm xuống để bạn gái nằm lên lưng mình, tiếp tục đi về phía trước với tốc độ ốc sên bò.

Du Nhiên nhìn đôi nam nữ kia đi xa bằng ánh mắt ao ước, sau đó hắng giọng, bắt chước giọng nói nũng nịu kia: “Em cũng mệt rồi.”

Khuất Vân quay đầu, dùng giọng nói nhạt như nước ốc nói: “Tôi không thể công em đi tiếp.”

“Vì sao?” Du Nhiên vô cùng, vô cùng thất vọng.

“Bởi vì như vậy quá nguy hiểm.” Khuất Vân đưa ra lý do này.

“Lý do lý trấu.” Du Nhiên nhỏ giọng lẩm bẩm, rõ ràng đôi vừa rồi đã làm vậy, có chuyện gì xảy ra đâu.

Vì giận dữ, sau khi nghỉ ngơi, Du Nhiên ra sức đi về phía trước, muốn bỏ Khuất Vân lại phía sau, nhưng bất kể bước chân cô có nhanh thế nào, Khuất vẫn luôn duy trì khoảng cách nhất định, theo phía sau cô.

Trèo, trèo, không ngừng trèo, Du Nhiên bỗng phát hiện phía trước có một đám du khách đang tụ tập, tiến lên xem, phát hiện ở giữa là đôi tình nhân ngọt ngào vừa rồi.

Lúc này, bọn họ đang nằm trên mặt đất, vẻ mặt đau khổ.

“Chỗ thế này tự mình đi đã mệt rồi, lại còn công nhau? Mấy đứa trẻ này luôn không biết trời cao đất rộng, thấy chưa, không ngờ là sẽ ngã xuống chứ gì.”

Du Nhiên biết được đầu đuôi sự việc từ một du khách.

Thì ra lý do của Khuất Vân là rất chính đáng.

Nhưng Du Nhiên nổi tính trẻ con, không chịu nhận sai, đành phải kiên trì tiếp tục đi về phía trước.

Khi đã dùng hết toàn bộ sức lực, Du nhiên rớt cuộc không cựa mạnh nữa, ngồi xổm trên mặt đất thở dốc.

Khuất Vân chậm rãi từ phía sau đi lên, tuy cùng đi một quãng đường với Du Nhiên, nhưng mặt anh không đỏ, cũng không thở dốc, thậm chí còn không đổ một giọt mồ hôi.

“Không đi nổi nữa à?” Chân Khuất Vân dừng lại trước mặt Du Nhiên.

“Tự anh đi đi.” Lần này Du Nhiên không phải đang giận dỗi, cô thật sự đi không nổi nữa.

Khuất Vân không nói gì, chỉ kéo ba lô của Du Nhiên xuống, đeo trước ngực mình, sau đó nắm lấy tay cô, thuận tay kéo cô lên.

Vì vậy, Khuất Vân đã kéo Du Nhiên tiếp tục đi lên như thế.

Bởi vậy, Du Nhiên đi lại dễ dàng hơn nhiều.

Khi đã được thoải mái hơn, Du Nhiên lại bắt đầu không an phận.

“Khuất Vân.”

“Ừ?”

“Anh trước sau đều đeo ba lô như vậy thật giống một con rùa.”

“Nếu em không muốn bị đẩy xuống núi thì không nên nói nữa.”

“Này, anh có biết hiện giờ chúng ta đang ở giai đoạn nào không?” Du Nhiên kéo kéo tay Khuất Vân.

“Giai đoạn nào?” Khuất Vân nói.

Du Nhiên cười trộm: “Nắm tay nha, thật ra em biết là anh cố ý, nhìn thì có vẻ là quan tâm đến em, thật ra là đang ăn vụng đậu hũ của em.”

Khuất Vân: “... Em suy nghĩ quá nhiều, thật đấy.”

Du Nhiên tiếp tục cười trộm: “Đừng xấu hổ vì em đoán trúng ý đồ bất chính của anh, đúng rồi, anh có biết bước tiếp theo sau khi nắm tay là gì không?”

Khuất Vân: “Tôi có thể không biết không?”

Du Nhiên: “Đừng nghĩ một đằng nói một nẻo như thế, bước tiếp theo của chúng ta chính là hôn vào đôi môi mà anh ao ước đã lâu.”

Khuất Vân: “...”

Du Nhiên: “Anh có vui không, vui thì ừ một tiếng, không vui thì tiếp tục im lặng.”

Khuất Vân: “...”

Du Nhiên: “Nhìn anh kìa, vui đến mức nói không nên lời nữa.”

Khuất Vân: “...”

Trải qua mấy giờ oanh tạc vô địch của Du Nhiên, cuối cùng hai người cũng trèo lên đến đỉnh núi.

Trước kia Du Nhiên thấy hình ảnh đỉnh núi vô cùng nguy hiểm, người đứng trên đó giống như một con kiến, gió thổi qua một cái là bay.

Nhưng lúc này, khi bản thân Du Nhiên đứng trên đó, lại không hề cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng Du Nhiên biết, nếu lúc này trên trời có một chiếc trực thăng chụp lại hình ảnh mình đang đứng trên đỉnh núi, sau này nhìn lại, nhất định sẽ chân mềm tay run.

Cũng giống như khi cô kích động nói với Khuất Vân câu “chúng ta thử xem sao đi”, sau đó Du Nhiên cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc về hành động đó của mình.

Nhưng nếu cho cô chọn lại một lần nữa, cô vẫn chọn leo lên đỉnh núi, cũng vẫn chọn đưa ra đề nghị hẹn hò với Khuất Vân.

Có lẽ tình yêu và leo núi Hoa Sơn giống nhau, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Trong ánh trời chiều, Du Nhiên và Khuất Vân dừng lại, nơi này là địa điểm ngắm mặt trời mọc rất tốt, tiếc rằng bây giờ đã là buổi chiều, chỉ có mặt trời lặn.

Du Nhiên nhìn những dãy núi xanh ngắt đan xen vào nhau phía xa xa, nhìn những đám mây ngũ sắc đẹp không tả xiết trên bầu trời, không hiểu vì sao, một luồng khí ngưng tụ trong lòng, bùng nổ, Du Nhiên không cách nào khống chế, đành phải đưa hai tay lên miệng, hô lớn về phía xa: “Tên khốn kia... Em thích anh!!!”

Ráng chiều ngày càng dày đặc, những tia sáng nhiều màu chiếu xuống, chuyển động trong đôi mắt Khuất Vân.

Hô xong, Du Nhiên quay lại, bình tĩnh nói: “Tên khốn mà em nói chính là anh.”

“Tôi biết.” Khóe miệng Khuất Vân giật giật, dường như... đang mỉm cười.

“Vậy anh không đáp lại cái gì sao?” Du Nhiên hỏi.

“Em muốn tôi đáp lại thế nào?” Khuất Vân hỏi.

“Giống như em vừa làm vậy.” Ánh mắt Du Nhiên sáng lên, tràn đầy mong chờ.

Nhưng một câu nói của Khuất Vân hoàn toàn dập tắt tia sáng trong mắt Du Nhiên: “Tôi không làm được.”

“Xong rồi, thiệt rồi, em muốn thu lại lời nói vừa rồi.” Du Nhiên xoay người, đồng thời che giấu sự thất vọng trong lòng.

Trong lúc cô nàng đang định làm giống vừa rồi, hướng về phía bầu trời hô lên, tên khốn kiếp, em hận anh, thân thể Du Nhiên bị xoay lại.

Giống như trong phim thần tượng, Khuất Vân hôn cô, tại khoảnh khắc đó.

Du Nhiên đã không còn nhớ rõ tình cảnh cụ thể lúc đó thế nào, ấn tượng duy nhất chính là đôi môi Khuất Vân có hương vị sô cô la.

Sô cô la đen, không ngọt, có chút vị chát.

Con bà nó, Du Nhiên nghĩ, ăn sô cô la mà không cho mình một miếng, không có tình nghĩa.

Giận đã giận xong, núi cũng đã trào xong, tay đã nắm, môi đã hôn, Khuất Vân quyết định đưa Du Nhiên tới ga tàu hỏa, đuổi cô về nhà.

Tuy tốc độ của Du Nhiên có thể khiến cho ốc sên sinh ra cảm giác tự hào không để đâu cho hết, nhưng đi mãi cũng phải tới trạm soát vé.

“Đi đi, cẩn thận một chút.” Khuất Vân đưa ba lô cho Du Nhiên.

“Anh ăn sạch em rồi lại muốn đuổi em đi?” Du Nhiên liếc mắt ai oán.

Khuất Vân kéo kéo mái tóc đuôi ngựa của Du Nhiên, sức lực không lớn, khóe miệng còn cong lên thành một nụ cười mờ ám: “Chờ tới ngày tôi thật sự ăn sạch em, ngay cả sức để nói em cũng không có.”

Du Nhiên nghiêng mặt, quay người lại, chống tay lên tường, im lặng.

“Em lại đang làm gì vậy?” Khuất Vân hỏi.

“Em đang nghĩ đến ngày anh thật sự ăn sạch em.” Khuất Vân nhìn thấy khóe miệng Du Nhiên lại bắt đầu chảy nước miếng.

Lúc này đã bắt đầu soát vé, Khuất Vân thúc giục Du Nhiên đi xếp hàng.

Du Nhiên bất mãn, giang tay ôm lấy thắt lưng Khuất Vân: “Anh thật sự không có gì muốn nói với em à?”

“Thật sự không có.” Khuất Vân không cho Du Nhiên chút mặt mũi nào.

Nghìn lần không nên, vạn lần không nên bị cái vẻ bề ngoài dễ nhìn của Khuất Vân lừa gạt nha, Du Nhiên thở dài, cô đơn vác ba lô lên xếp hàng soát vé.

Khuất Vân mua cho cô một chiếc vé có vị trí không tệ, cạnh cửa sổ, Du Nhiên ngồi xuống, buồn chán nhìn xe lửa chuyển bánh.

Thật buồn chán, Du Nhiên đang định đeo tai nghe, lại thấy di động vang lên.

Giật mình nhìn lại, lần này trên màn hình hiện lên tên của Khuất Vân.

Du Nhiên nghe máy, bên kia Khuất Vân nói: “Vừa rồi có một câu tôi quên nói với em.”

Giọng điệu này, tình cảnh này, tình tiết này, trái tim Du Nhiên đều biến thành bông hoa được làm thật công phu bằng thịt bò trên chảo nóng, nở thật sáng lạn.

Tôi yêu em.

Hoặc là...

Thật ra, tôi không nỡ để em đi.

Càng có thể là...

Tôi ở ngay phía sau em.

Du Nhiên vận dụng hết trí tưởng tượng, để mặc nó tự do bay lượn.

Giọng nói của cô run run, mang theo chờ mong: “Câu gì?”

“Thời gian tập hợp của học kỳ sau là 7 giờ tối ngày 28 tháng 8, sẽ điểm danh, đừng đến muộn.”

Du Nhiên: “...”

Tuy bị chọc cho giận sôi lên nhưng Du Nhiên vẫn nhận mệnh, ai bảo chính mình đắm đầu vào một bạn trai như vậy?

Khi về tới nhà, Du Nhiên nhận được một cuộc điện thoại nữa – Thừa Viễn gọi tới.

Tình huống ngày đó là Du Nhiên đang ngồi trên sofa vừa gặm táo vừa xem tạp chí Thụy Lệ, điện thoại bàn vang lên, cô liền nghe máy theo thói quen.

Ai ngờ bên kia lại là Thừa Viễn, người mà cô vẫn luôn cố gắng né tránh.

“Về rồi?” Thừa Viễn hỏi.

“Ừ.” Du Nhiên nhai nuốt miếng táo mềm mềm, nhưng đã không cảm nhận rõ mùi vị của quả táo nữa.

“Sau này đừng bỏ nhà đi như thế, rất nguy hiểm.” Thừa Viễn căn dặn, theo thường lệ, âm cuối vẫn mang theo vẻ dịu dàng nồng đậm.

Du Nhiên im lặng một lúc lâu, lâu tới nỗi quả táo trong tay đã biến thành màu nâu mới chậm rãi nói: “VẬY anh đừng tới nữa.”

“Nơi đó, cũng là nhà của anh, em quên rồi à?” Thừa Viễn nở nụ cười, chỉ là, độ ấm đã giảm xuống.

“Tôi luôn nghĩ vậy, nhưng anh lại không nghĩ vậy.” Du Nhiên há miệng, gặm táo “rắc” một tiếng.

Để lâu, quả táo đã có mùi vị khác.

Giống như mọi chuyện trên thế gian.

Bên kia, Thừa Viễn im lặng.

Du Nhiên đặt câu hỏi: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Anh muốn gì, em rất rõ.” Thừa Viễn đẩy vấn đề trở lại.

“Thứ anh thật sự muốn, tôi thật sự không biết.” Du Nhiên đặt quả táo xuống.

Lại một lúc lâu, cuối cùng Thừa Viễn nói: “Du Nhiên, em thay đổi.”

“Thay đổi tốt hay xấu?” Du Nhiên hỏi.

“Với anh là xấu.” Thừa Viễn nói.

“Nhưng đối với Lý Du Nhiên tôi lại là tốt.” Du Nhiên nói.

“Có tốt hay không phải sau này mới biết.” Thừa Viễn nói.

“Tôi nghĩ, rất nhiều chuyện ngay từ đầu đã có thể biết đúng hay sai.” Du Nhiên nói.

Hai người chỉ úp úp mở mở như vậy, ai cũng hiểu ý tứ trong lòng đối phương, hoặc là... không ai hiểu ý tứ trong lòng đối phương.

“Tôi xem ti vi đây.” Du Nhiên chuẩn bị ngắt máy.

Nhưng trong khoảng khắc sắp đặt ống nghe xuống, Du Nhiên nghe được rõ ràng giọng nói của Thừa Viễn: “Em thật sự cho rằng mình sẽ thoát được?”

Đặt ống nghe xuống, Du Nhiên ngồi trên sofa, thật lâu sau cũng không đứng dậy.

Mặt trời hết mọc rồi lặn, hết lặn rồi lại mọc, thỉnh thoảng lười biếng trốn đi mấy ngày, sau đó, đã là cuối tháng tám.

Du Nhiên quyết định về trường sớm, thuận tiện tới kiểm tra nhà Khuất Vân, xem anh có chứa chấp cô nàng nào khác không.

Nhưng không cần nghĩ cũng biết, điều này không có khả năng.

Cũng không phải tin tưởng nhân phẩm của Khuất Vân, mà là – tính cách thối hoắc như anh, có bao nhiêu cô gái có thể chịu được?

Quyết định như vậy, Du Nhiên kéo hành lý, trở lại nơi câu chuyện bắt đầu.

Chuyện về trường sớm, Du Nhiên không lộ ra một chữ, vì vậy khi xuống khỏi tàu hỏa, nhìn thấy Khuất Vân đứng trước mắt, cô nàng thật sự vô cùng ngạc nhiên.

Lúc đó Khuất Vân đang dựa lưng vào lan can, mặc áo ca rô, đôi mắt không có gì che lấp, đặc biệt toát ra vẻ quyến rũ dưới ánh mặt trời.

“Vì sao anh lại ở đây?” Du Nhiên hỏi.

“Bởi vì em ở đây.” Khuất Vân trả lời.

“Ý của em là, làm thế nào anh biết em ở đây?” Du Nhiên không hiểu, không phải Khuất Vân là thần tiên đấy chứ?

“Em nói cho tôi biết.” Khuất Vân nói.

“Em nào có.” Du Nhiên nhún mày.

“Tối qua, khi nói chuyện, giọng điệu của em không giống bình thường.” Khuất Vân giải đáp thắc mắc.

Chỉ như vậy anh đã biết trong lòng mình nghĩ gì?

Du Nhiên lắc đầu, Khuất Vân không hổ là Khuất Vân.

“Đói chưa, đi ăn thôi.” Khuất Vân nhận lấy hành ký của Du Nhiên, chặn một chiếc taxi, về thẳng trường học.

Sau khi sắp xếp xong đồ đạc, Khuất Vân liền kéo Du Nhiên đi ăn.

Du Nhiên liếc mắt nhìn qua, đúng lúc nhìn thấy quán lẩu tự phục vụ kia, liền đề nghị vào đó ăn mì.

Nhưng vài giây sau, Du Nhiên bỗng nhớ lại kinh nghiệm đáng sợ đã xảy ra ở đó.

Du Nhiên đang định ngăn lại, nhưng vừa mới xuống tàu hỏa, đầu óc còn chưa trở lại bình thường, ăn nói chậm chạp, đành để Khuất Vân kéo vào trong quán.

Không biết là trùng hợp hay bất hạnh, Khuất Vân lại chọn ngay mì sợi.

Cho dù là trai đẹp, nhưng mì chảy ra từ mũi cũng thật sát phong cảnh, để tránh thảm kịch xảy ra lần thứ hai, trong khi ăn, Du Nhiên hoàn toàn im lặng, cũng thường thường nhìn về phía Khuất Vân.

Liên tục như vậy trong vòng mười phút, Khuất Vân buông đũa xuống: “Vì sao em cứ nhìn tôi như thế?”

“Em sợ mì từ trong mũi anh... chui ra.” Du Nhiên không cần thận nói ra nỗi lo lắng trong lòng.

“Tôi phát hiện...” Khuất Vân chậm rãi nói: “Mới mấy ngày không gặp, chỉ số thông minh của em đã giảm xuống một trình độ mới.”

“Anh đừng không tin, thật sự đã từng có người phun mì ra từ mũi.” Du Nhiên vội vàng giải thích: “Chính vì chuyện này em mới không hẹn hò với cậu ta, em không muốn anh cũng bị loại chuyện này.”

“Không hẹn hò với cậu ta?” Giọng nói của Khuất Vân vừa nhẹ nhàng, vừa tự nhiên, chậm rãi nhai nuốt đồ ăn trong miệng.

Cái chuông báo động trong lòng Du Nhiên điên cuồng rung lên, vội vàng cúi đầu, tiếp tục ăn.

Nhưng còn may, Khuất Vân chỉ nói một câu như vậy rồi tiếp tục hưởng thụ đồ ăn mỹ vị, thấy vậy, Du Nhiên thầm thở phào một hơi.

Ăn cơm xong, dù sao về trường cũng không có việc gì làm, Du Nhiên quyết định theo về nhà Khuất Vân.

Trên đường về, Du Nhiên thuận tiện mua một ít kem.

Không biết mặt trời quá nóng hay thế nào, Khuất Vân đột nhiên ga lăng giúp Du Nhiên cầm túi đồ ăn vặt.

Tuy túi đồ ăn vặt rất nhẹ, nhưng thái độ săn sóc này của Khuất Vân vẫn khiến Du Nhiên vô cùng hài lòng.

Khi về tới nhà, Khuất Vân bảo Du Nhiên tới phòng khách nghỉ ngơi, tự mình vào phòng bếp, để kem vào trong tủ lạnh.

Du Nhiên đương nhiên không nhàn rồi, lập tức chạy tới phòng ngủ của Khuất Vân, tìm kiếm dấu vết phụ nữ khắp nơi.

Dường như Khuất Vân có chút cuồng sạch sẽ, căn phòng được quét dọn vô cùng sạch, ngay cả một sợi tóc cũng không thấy, lại càng không nói đến dấu vết của phụ nữ.

Nhưng Du Nhiên không chịu ra về tay không, vì vậy, cô nàng mở tủ quần áo, tìm được nơi để nội y...

“Em đang làm gì vậy?” Khuất Vân xuất hiện tại cửa phòng ngủ, hai tay khoanh trước ngực.

Du Nhiên chậm rãi quay đầu lại, cười như một tên dâm tặc: “Thì ra anh thích mặc quần nhỏ tứ giác.”

Khuất Vân: “...”

Để bảo vệ đời sống riêng tư còn lại của mình, Khuất Vân túm cổ áo Du Nhiên, tha cô nàng xuống lầu.

Không có chuyện gì để làm, đành phải xem ti vi, Du Nhiên nằm ỏ trên sofa, lung tung ấn điều khiển từ xa.

Trong lúc lơ đãng, cô nàng nghe thấy câu hỏi của Khuất Vân: “Cậu trai đi ăn với em ở quán lẩu tự phục vụ kia học trong trường chúng ta?”

“Đúng vậy.” Du Nhiên liên tục chuyển mấy kênh, đều là “bảy vị tiên nữ” làm người ta nuốt không trôi.

Mấy cô tiên nữ trên thiên đình này, mắt mỗi người vẽ một màu lòe loẹt, ăn mặc thiếu vải, hoàn toàn khác với hình tượng tiên nữ trong cảm nhận của Du Nhiên.

Chẳng trách ngày nay nữ sinh giống tiểu thư, tiểu thư giống sinh viên, thì ra ngay cả tiên nữ cũng giống nữ yêu, nữ yêu cũng giống tiên nữ.

“Lúc đó em với cậu ta đang hẹn hò?” Khuất Vân tiếp tục hỏi.

“Vâng... Mà, anh hỏi chuyện này làm gì?” Lực chú ý của Du Nhiên cấp tốc quay trở lại.

“Em dẫn bạn trai hiện tại tới chỗ em từng hẹn hò với cậu trai khác...” Khuất Vân hướng tầm mắt lên, ánh mắt mang theo vẻ sắc bén nhẹ nhẹ: “Tôi có thể hiểu như thế không?”

Hình như chạm phải mìn rồi.

Du Nhiên giật mình một cái, bật người dậy, chuyển chủ đề: “Em, em vào bếp lấy đồ ăn.”

Chặn miệng lại sẽ không thể trả lời cái gì nữa, đây là tính toán của Du Nhiên.

Cầm hộp kem trở về, Du Nhiên vội vàng mở ra, xúc một thìa lớn nhét vào trong miệng.

Nhưng khi đầu lưỡi chạm đến lại cảm thấy mặn vô địch.

Du Nhiên nhảy dựng lên chạy đến nhà vệ sinh, phun món kem tuyệt mỹ trong miệng ra, lúc này mới phản ứng lại, cô bị Khuất Vân hãm hại.

Bật người chạy đến trước mặt anh hỏi tội: “Vì sao anh lại làm thế với em?”

Câu hỏi của Du Nhiên dựa theo phương thức của Quỳnh Dao.

“Đây là em có lỗi, phải bị phạt.” Khuất Vân cầm báo trong tay, lật một tờ, tiếng trang giấy cũng nhiễm đầy vẻ buồn bã của anh.

“Em cũng không cố ý dẫn anh vào đây!” Du Nhiên kêu oan.

“Vậy tôi cũng không cố ý đổ muối vào kem của em.” Khuất Vân trả lời như thế.

Du Nhiên giận đến nghiêng răng, nhào tới, cắn vào vai Khuất Vân.

Tuy tức giận nhưng khi đối mặt với của quý vẫn có tâm lý trân trọng, không cắn quá mạnh.

Nhưng Khuất Vân lại không cảm kích, dùng tốc độ sét đánh cắn ngược lại cánh tay Du Nhiên, hơn nữa còn dùng nhiều sức.

“Tên khốn nhà anh!” Du Nhiên tức giận đến mức đôi mắt tóe lửa.

“Có lỗi nên nhận phạt.” Khuất Vân khép tờ báo trong tay lại, đặt trên bàn uống nước, đáng vẻ nhàn nhai: “Lần sau còn dám như vậy sẽ không chỉ đơn giản cho em ăn kem mặn đâu.”

“Anh dám làm gì?” Du Nhiên không phục: “Chẳng lẽ anh dám ăn em!”

Khuất Vân nhìn Du Nhiên, một lúc sau, khóe miệng nở một nụ cười lưu manh, trêu ghẹo: “Em tưởng tượng quá đẹp rồi.”

Du Nhiên: “...”

Đây là bài học thứ sáu mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Ghen, rất đáng sợ.

6. Chương 07

[Bài học thứ bảy] Trai trẻ, cũng không thể đùa giỡn

Khuất Vân chọc đúng vào tâm sự của Du Nhiên – cô nàng thật sự muốn bị anh ăn hoặc là ăn anh.

Nhưng bị đương sự nói trắng ra như thế, Du Nhiên có chút ngượng ngùng, bởi vậy, Du Nhiên chạy thẳng về ký túc xá, vô cùng thuần khiết mà ngủ một mình.

Cứ ngủ như thế, ngủ thẳng tới khai giảng luôn. Tối ngày hai mươi tám, Du Nhiên đúng giờ đi tới giảng đường cùng bạn học, ngoan ngoãn đi tập trung, nhìn Khuất Vân vào phòng.

Lúc này, Du Nhiên hoàn toàn không cảm thấy phiền chán, bởi vì chàng trai đang đứng trên bục giảng kia chính là của cô.

Đó là một bí mật, mang theo cảm giác cấm kỵ, là một hương vị thật thắm kín.

Du Nhiên dùng hai tay chống cằm, đôi mắt như bóng đèn 2000 óat, sáng quắc.

Bạn học bên cạnh ngồi cũng không yên: “Du Nhiên, trải qua một kỳ nghỉ hè, thù hận của cậu với thầy Khuất lại càng sâu rồi à?”

“Sao cậu lại nói vậy?” Tim Du Nhiên đập mạnh một cái.

Bạn học chỉ ra nguyên nhân: “Ánh mắt cậu nhìn thầy Khuất giống như muốn ăn sống nuốt tươi người ta vậy, còn là loại không chịu nhả xương nữa.”

“Dùng dao cắt có vẻ văn minh hơn.” Du Nhiên cười ha ha, chuyển hướng câu chuyện.

Nguy hiểm, thật quá nguy hiểm, Du Nhiên quyết định sau này phải cố gắng không chế dục vọng của mình tại nơi công cộng.

Buổi tối, khi trở lại phòng ngủ, vì không gặp nhau cả một kỳ nghỉ, mọi người đương nhiên là vô cùng nhưng nhớ, theo lẽ thường sẽ phải mở cuộc trò chuyện đêm khuya.

Bốn nữ sinh, bằng hai nghìn con vịt, suýt chút nữa thổi bay cả nóc nhà, chủ đề câu chuyện thay đổi từ tam giác tình yêu giữa Chu Đồng, Hầu Bội Sầm, Thái Y Lâm, đến ai đã thành công giảm đi một phân số đo vòng đùi, cuối cùng tung ra một tin tức có sức công phá bằng một quả bom nhỏ – một nữ sinh năm thứ hai của hệ sư phạm yêu chính chủ nhiệm lớp cô ta, sự việc phát triển đến trình độ một nhà ba người, mà quan trọng nhất là thầy giáo kia đã có gia đình, sau khi bà vợ biết được, bà ta không hề làm âm ỹ, chỉ lặng lẽ thu thập chứng cứ, di dời tài sản, chủ động đề nghị ly hôn, đuổi chồng ra khỏi nhà, một cây kim cũng không cho mang đi, cuối cùng của cuối cùng, bà ta còn muốn phơi bày chuyện của chồng trước và nữ sinh trước mặt lãnh đạo nhà trường, khiến anh ta thân bại danh liệt.

Nghe nói lão thầy giáo kia còn nắm lấy vai vợ trước, hốt hển hỏi: “Không phải cô đã hứa với tôi sẽ không nói chuyện này ra sao?”

Bà vợ trước liếc lão một cái, thản nhiên nói: “Khi kết hôn, anh hứa cả đời này chỉ nhìn một mình tôi, kết quả thì sao?”

Chỉ như thế, ông thầy giáo kia bị nhà trường xa thải, còn nữ sinh kia cũng bị khuyên thôi học, kết cục của hai người vô cùng thê thảm.

Tin bất quá này khiến Du Nhiên đổ mồ hôi lạnh.

Tuy Khuất Vân không vợ cũng không con, cô cũng là gái chưa chồng, nhưng dù sao bọn họ cũng là thầy trò, loại tình yêu này lúc nào cũng mờ ám.

Nếu trường học biết, nói không chừng hai người cũng có kết quả như vậy.

Thế nhưng, vừa nhớ tới gương mặt đẹp trai của Khuất Vân, lý trí của Du Nhiên lập tức tan thành mây bay.

Trong lúc cô nàng không để ý, chủ đề buổi nói chuyện đã thay đổi, nhưng nhân vật chính trong câu chuyện lại chuyển thành người mà Du nhiên quen thuộc nhất, Khuất Vân.

“Mọi người có nhận ra không, thầy Khuất hình như lại đẹp trai hơn rồi.”

“Đúng rồi, hình như rất có hương vị đàn ông.”

“Thật muốn lột áo của thầy ấy để xem cơ ngực kia thế nào.”

“Rắc.”

“...Quái, tiếng gì vậy?”

“Hình như Du Nhiên đang cắn hạt dưa.”

“Thật ra, thứ tớ muốn lột, là quần của thầy Khuất.”

“Rắc rắc.”

“Du Nhiên, cậu cắn hạt dưa có cần dùng sức như thế không, cần thận gây răng đấy... Đúng rồi, thật ra tớ không chỉ muốn lột quần thầy ấy, tớ còn muốn cùng thầy ấy... hí hí!”

“Tớ cũng vậy, chúng ta quyết định vậy đi, sau này hai cậu một người chịu trách nhiệm lột áo, một người chịu trách nhiệm lột quần, tớ lên đầu tiên.”

“Dựa vào cái gì, tớ muốn là người đầu tiên.”

“Này, tớ thành không khí từ khi nào vậy!”

“Được rồi, được rồi, được rồi, theo thông lệ quốc tế, chơi kéo búa lá để quyết định.”

“Khực!”

“Du Nhiên, cậu cắn hạt dưa hay gặm gỗ vậy, vì sao nghe lại đáng sợ như thế?”

Du Nhiên không lên tiếng, chỉ dùng răng cắn chặn của mình, vô cùng phiền muộn.

... Lũ sắc nữ này, lại dám thảo luận làm thế nào mần thịt người đàn ông của cô ngay trước mặt cô, bệnh cao huyết áp của Du Nhiên suýt chút nữa tái phát.

Nhưng khi quan hệ đang ở trong tình trạng bí mật, ngay cả tư cách để ngăn cản mấy cô nàng kia dám dè cũng không có, thật bi kịch.

Chính vì điều này, Du Nhiên chỉ tay lên trời thề, cô nhất định phải lột quần áo Khuất Vân, mần thịt anh trước tiên.

Ngày hôm sau, khi Khuất Vân nhìn thấy Du nhiên, rất tự nhiên mà nhìn ra được có điều gì đó bất thường trong mắt cô.

“Dường như em có ý đồ gì đó.” Khuất Vân ngồi trên ghế sofa, hai chân thật dài, đang vắt lên nhau, tay phải nhẹ sờ mũi, đầu hơi cúi, mấy sợi tóc trên trán hòa cùng với hàng lông mi dài.

Đen với đen, từ trong ra ngoài đều đen.

Mà tay trái của anh đang gác trên sofa, bàn tay cầm gọng kính.

Cho dù không phải ngày tốt, nhưng vì gặp được cảnh đẹp, nên Du Nhiên ăn ngay nói thật: “Em định ăn anh.”

Nghe vậy, Khuất Vân khẽ nhướn mí mắt lên, đôi mắt như dòng suối thanh mát kia có chút thay đổi, giống như có vài cánh hoa đào rơi vào đó, lộ ra vẻ đẹp kiều diễm nhất.

Tiếp theo, anh bỗng nghiêng người, vươn những ngón tay như ngọc nâng cằm Du Nhiên lên.

Du Nhiên nhắm mắt lại theo phản xạ.

Đến đi, đến đi, kiss lần thứ hai.

Nhưng cẩn thận cảm nhận, Du Nhiên cảm thấy động tác của Khuất Vân có chút kỳ lạ, anh không dịu dàng nâng cằm cô, mà cố ý dùng sức biến cái miệng cô thành hình chữ O.

Hàm răng trắng bóc của Du Nhiên đã lộ ra như thế.

Kế tiếp, Khuất Vân nói như thế này: “Răng còn chưa mọc đủ đã muốn ăn thịt người.”

Du Nhiên hóa đá, ngồi đờ ra ba phút, sau đó vẻ mặt không thay đổi, đứng dậy, đi về phía phòng bếp.

“Làm gì vậy?” Khuất Vân hỏi.

“Lấy dao phay... băm anh ra.” Du Nhiên trả lời.

Khuất Vân vẫn nhàn nhã như không: “Đừng phí sức làm gì, khi biết em tới, tôi đã giấu hết dao đi rồi.”

Du Nhiên: “...”

Thói quen đôi khi là một chuyện thật tốt.

Ví dụ như hiện tại, Du Nhiên đã quen với việc bị Khuất Vân đả kích, nên cảm thấy chẳng sao cả.

Sau khi khai giảng, nhìn từ ngoài vào cuộc sống có vẻ chẳng khác gì trước đây, nhưng sâu bên trong, sóng ngầm bắt đầu trôi chảy.

Ví dụ như nói đến Du Nhiên, vì tránh cho tình cảm này không bị phơi bày dưới ánh nắng, mỗi ngày cô nàng phải vắt óc nghĩ xem nên đi đâu hẹn hò với Khuất Vân mới lãng mạn, mới an toàn.

Nhưng, bởi vì tình yêu cuồng nhiệt phân bổ ra một lượng hormone lớn, nhâm nhi những suy nghĩ phức tạp như vậy cũng khiến Du Nhiên cảm thấy ngọt ngào.

Sau mấy tháng nóng chảy mỡ, thời tiết tốt cuộc cũng mát mẻ hơn một chút.

Ngày hôm đó, Khuất Vân đưa Du Nhiên tới làng du lịch ở ngoại thành uống trà, ngắm phong cảnh.

Khuất Vân ngồi trên ghế mây, hai chân vắt chéo như thường lệ, thanh thần nhả nhện, còn tay anh đang cầm chiếc cốc bằng đất nung, chậm rãi uống trà.

Anh nhắm mắt lại, dưới ánh nắng mặt trời, mí mắt hơi mỏng gần như biến thành trong suốt, giống như có thể nhìn thấy những mạch máu nhỏ nhỏ, cùng với dòng máu đang chảy bên trong.

Đôi môi kia, nhẹ chạm vào chiếc cốc, mềm mại như cánh hoa.

Lát sau, Khuất Vân buông chén trà, nhẹ giọng nói: “Tôi đưa em tới đây là để ngắm phong cảnh.”

Trong lúc anh nói điều này, Du Nhiên ngồi ở đối diện đang hai tay chống cằm, tràn ngập yêu thương nhìn Khuất Vân.

“Anh còn đẹp hơn.” Du Nhiên trả lời như thế.

“Rất nhiều khi,” Khuất Vân nói: “Tôi có suy nghĩ muốn bóp chết em.”

“Rất nhiều khi,” Du Nhiên nói: “Em có ý nghĩ muốn đẩy anh lên giường.”

Khuất Vân cho rằng tranh cãi với một người suy nghĩ không bình thường là không có ý nghĩa, vì vậy anh lựa chọn im lặng.

Du Nhiên thấy vậy lại càng dùng ánh mắt tàn sát gương mặt Khuất Vân giữa thanh thiên bạch nhật, cuối cùng không nhịn được nữa, vươn tay ra sờ lên mũi anh.

Mũi của Khuất Vân, khi tới gần chỗ chân mũi, hơi gồ lên, ngón tay chạm tới có thể cảm nhận được một sự thay đổi rất nhẹ.

Nhưng dường như Khuất Vân không thích sự đụng chạm trêu chọc như vậy, anh nắm lấy tay Du Nhiên, hỏi: “Làm gì vậy?”

“Ừm nhỏ mọn như vậy, để em sờ một tí đi.” Du Nhiên nói.

“Động tác thân mật này nếu để người quen nhìn thấy thì không tốt lắm.” Khuất Vân nói.

“Có gì không tốt?” Suy nghĩ của Du Nhiên bắt đầu rẽ sang rất nhiều đường: “Ý của anh sẽ không phải là ở cùng em rất mất mặt đấy chứ?”

“Không phải chính em cho rằng quan hệ của chúng ta cần giữ bí mật sao?” Khuất Vân không tiếp chiêu.

“Nhưng ở đây không hề có ai quen biết chúng ta.” Du Nhiên yếu ớt cúi đầu, ai oán nói: “Em hiểu rồi, nhất định là anh ghét bỏ em.”

“Yên tâm.” Khuất Vân đã sớm quen với máu diễm kịch của Du Nhiên, anh lại cầm chén trà lên, suy nghĩ rồi nói: “Cho dù có ghét bỏ, cũng phải chờ ăn được rồi mới ghét.”

“Anh cho rằng nói như vậy em sẽ không có ý đồ với thân thể anh nữa?” Du Nhiên cười, nói thầm: “Cứ mơ đi, em nhất định phải vấy bẩn sự trong sạch của anh.”

Khuất Vân ngẩng đầu, thở dài: “Tôi nhớ khi vừa quen biết em, rõ ràng em còn chưa cởi mở như thế.”

“Bởi vì khi đó anh không phải người đàn ông của em, em cởi mở với anh làm gì?” Du Nhiên tung ra một đáp án vô cùng hợp tình hợp lý.

“Nói cách khác, em hiện giờ mới thật sự là em?” Khuất Vân hỏi.

“Đúng vậy.” Du Nhiên gật đầu, ngay cả do dự một chút cũng không có.

“Nếu vậy,” Khuất Vân bỗng không báo trước mà nghiêng người lại gần, giọng nói có chút không đành lòng: “Vậy, chúng ta ở lại đây một đêm, hơn nữa, chỉ thuê một phòng... Thế nào?”

Nói xong, Khuất Vân giữ nguyên tư thế như vậy nhìn Du Nhiên, đôi mắt đó dường như còn đen tối hơn cả ác quỷ địa ngục.

Anh đang đợi câu trả lời của Du Nhiên.

Du Nhiên im lặng hồi lâu, hồi lâu, hồi lâu.

Cuối cùng, khi mặt trời dần dần ngã về Tây, rốt cuộc cô nàng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người mà nói: “Em thấy, bằng thể lực của chúng ta, nên trọ lại liên tục ba đêm đi.”

Lần này, đổi lại là Khuất Vân im lặng hồi lâu, hồi lâu, hồi lâu.

Phòng đương nhiên không thuê, hai người trở về khi màn đêm buông xuống.

Du Nhiên đề nghị muốn ngủ lại nhà Khuất Vân, nhưng chủ nhà không đồng ý, bởi vì lấy trường đại học là trung tâm, trong vòng bán kính ba km đều là khu vực nguy hiểm.

Kết quả là, chủ đề cuộc nói chuyện lại trở về nội dung vừa rồi.

“Anh còn nói anh không ghét bỏ em?” Du Nhiên tiếp tục ai oán.

“Là em nói không muốn bị người khác biết chúng ta đang hẹn hò.” Khuất Vân giải thích nhàn nhạt.

“Vậy vì sao anh không hề phản đối lời đề nghị đó, dù chỉ một chút? Những chàng trai khác đều kiên quyết phản đối loại đề nghị này.” Du Nhiên đau đớn oán trách bạn trai tuyệt tình.

“Những chàng trai khác? Có thể cho ví dụ không?” Giọng nói của Khuất Vân bắt đầu nhẹ hơn nhiều, đây là điềm báo trước mỗi khi anh có suy nghĩ gì đó.

Nhưng câu nói tiếp theo của Du Nhiên đã hoàn toàn bóp chết suy nghĩ này ngay từ trong nôi: “Phần lớn đàn ông trên phim truyền hình đều như vậy.”

Khuất Vân: “... Sau này tới nhà tôi không được xem ti vi nữa.”

“Dù sao anh chính là không thích người ta biết hai chúng ta đang hẹn hò.” Du Nhiên cúi đầu, cong cái cổ thành một độ cong có vẻ uất ức.

Khuất Vân dừng bước, Du Nhiên cũng dừng theo.

“Em đã không thích như vậy thì chúng ta thẳng thắn công khai quan hệ đi.” Khuất Vân đề nghị.

“Thật?” Du Nhiên chậm rãi mở to mắt: “Anh thật sự bằng lòng?”

“Miễn cho em nói tôi không bằng đàn ông trên phim truyền hình.” Khuất Vân cầm lấy tay Du Nhiên, nhìn thẳng về phía trước: “Vậy, từ bây giờ hãy công khai đi.”

Đầu tiên, Du Nhiên không hiểu, nhưng sau đó, khi theo ánh mắt Khuất Vân nhìn lại, cô lập tức hiểu ra – phía trước, là hai cô bạn tốt cùng phòng của Du Nhiên.

Một giây trước khi ánh mắt hai người kia nhìn về phía bên này, Du Nhiên không chút do dự, dùng hết sức bình sinh đẩy Khuất Vân vào bụi cây bên đường.

Sau đó, Du Nhiên chạy lên phía trước như không có việc gì, gặp bạn cùng phòng, rồi lại coi như không có việc gì mà trở về trường cùng bọn họ.

Ngày hôm sau, khi Du Nhiên tới khoa tìm tài liệu, gặp phải Khuất Vân trong phòng làm việc, Du nhiên nhìn thấy trên cái trán xinh đẹp của anh có một vết bầm tím.

“A, thầy Khuất, trán thầy làm sao vậy?” Một thầy giáo bên cạnh hỏi.

Khuất Vân nhẹ nhàng ném cho Du Nhiên một cái liếc mắt, rồi lại nhẹ nhàng nói: “Bị vướng phải một con mèo, đập vào tảng đá.”

“Thật hay giả vậy, không có chuyện gì chứ?”

“Tôi không sao... Nhưng con mèo đấy thì có.”

“Con mèo đó làm sao?”

Nói đến đây, khóe miệng Khuất Vân hiện lên một tia bén nhọn: “Con mèo đó, sẽ bị tôi lột da, róc xương, chết không có chỗ chôn.”

Nói xong, toàn bộ phòng làm việc ngập trong một làn gió lạnh tràn tới từ Siberia, vù vù thổi.

Mà hàm răng Du Nhiên bắt đầu đập vào nhau, khớp xương run rẩy.

Sau ngày đó, Du Nhiên quyết định trốn tránh Khuất Vân vài hôm, nguyên nhân rất đơn giản – cô nàng không muốn trở thành con mèo bị lột da.

Sau đợt khai giảng là năm thứ ba, bởi vì Du Nhiên không có ý định thi nghiên cứu sinh nên năm thứ ba này đối với cô mà nói chính là thời gian tốt để tiếp tục sống phóng túng.

Nhưng hiện thực lại không đơn giản như vậy.

Khi Du Nhiên vừa mới vào trường, bởi vì buồn chán nên đã tham gia vào câu lạc bộ kịch, nhưng nhiệt tình rất nhanh đã biến mất, sau đó không còn tham gia vào bất cứ hoạt động nào của câu lạc bộ kịch nữa.

Nhưng khai giảng năm nay, những nguyên lão của câu lạc bộ kịch đều đã lên năm thứ tư, gia nhập vào đội ngũ tìm việc làm. Vì vậy, bọn họ đành phải giao ra chức vụ đội trưởng đội kịch.

Dựa theo quy tắc bất thành văn, chỉ có sinh viên năm thứ ba mới có thể đón nhận trọng trách này.

Mà sinh viên năm thứ ba lại chỉ có tất cả năm người, trong đó có một người vì quá ham mê diễn kịch mà tạm nghỉ học, hiện nay đã trở thành khách quen của khoa tâm thần; một người nữa trong số đó có giác ngộ rất cao về chính trị, bận rộn tham gia những trường huấn luyện của Đảng, vội vã tỏa sáng tỏa nhiệt, không có thời gian tham gia những hoạt động vô nghĩa này; hai người còn lại bởi vì diễn kịch mà yêu nhau, cũng vì yêu nhau mà trở mặt với nhau, rồi vì trở mặt với nhau mà thề không bao giờ bước chân vào câu lạc bộ kịch nữa.

Bởi vì rất nhiều lý do ngoài ý muốn này, Du Nhiên trở thành thành viên duy nhất có thể đảm nhận chức vụ trưởng câu lạc bộ kịch.

Vốn loại người lười như Du Nhiên chắc chắn sẽ không tham dự vào việc này, nhưng vừa khéo để cổ vũ nhiều sinh viên tham gia hoạt động câu lạc bộ hơn, làm phong phú thêm những hoạt động ngoại khóa, nhà trường liền ra quy định chỉ cần là lãnh đạo của câu lạc bộ sẽ được công thêm hai điểm vào điểm xét học bổng cuối kỳ.

Có thể tưởng tượng được, Du Nhiên yêu tiền như mạng đương nhiên sẽ không chịu vứt bỏ hai điểm này, nói cách khác, cô nàng đồng ý tiếp nhận.

Khi cửu chủ nhiệm câu lạc bộ kịch trao chìa khóa sân khấu cho Du Nhiên, vẻ uất ức và bất đắc dĩ trong ánh mắt khiến Du Nhiên vô cùng khó chịu, giống như giao một khuê nữ thuần khiết cho cô nàng vậy bản vậy.

Nhưng hiện thực là như vậy.

Dù có luyến tiếc thế nào, vẫn cứ phải giao ra.

Học kỳ này, ngoại trừ là bạn gái của Khuất Vân, Du Nhiên lại có thêm một danh hiệu nữa – trưởng câu lạc bộ kịch.

Hai điểm này thật sự không dễ kiếm, hai ngày sau, Du Nhiên đã ra một kết luận như vậy.

Những cơn nắng gắt cuối thu rốt cuộc đã tới, ánh nắng giống như dùng ốt vẽ lên cánh tay người ta, nóng rất.

Nhưng trong khí trời như vậy, Du Nhiên lại phải ngồi dưới ánh mặt trời, vào giữa trưa.

Tân sinh viên nhập học, tình cảm vô hạn, nhiệt huyết vô cùng, đây là sức lao động miễn phí và là cây hái ra tiền tốt nhất, vì vậy mỗi câu lạc bộ đều dùng toàn bộ sức lực để kêu gọi các tân sinh viên.

Cho nên một tuần này, câu lạc bộ nào cũng đặt một cái bàn trên sân vận động, chờ cá mắc câu.

Chỉ cần người nào có vẻ là tân sinh viên đi qua, lập tức xông lên, dùng sự nhiệt tình còn nóng hơn cả nắng cuối thu mà nói: “Bạn học, gia nhập câu lạc bộ XX của chúng tôi đi, khiến cho cuộc sống sinh viên thêm sắc màu đi!”

Tình cảnh như vậy, ai không biết còn tưởng đi nhằm vào trụ sở chính của công ty bán hàng đa cấp ấy chứ.

Công việc như vậy tiêu hao rất nhiều sức lực, vì vậy mỗi câu lạc bộ đều phân công mọi người lần lượt trực ban.

Du Nhiên vốn tưởng rằng việc nhỏ này không cần đội trưởng ra mặt, nhưng cô sai rồi, cô không những bị phân công trực ban mà còn bị sắp xếp vào giữa trưa.

Đen đủi, thật sự quá đen đủi.

Du Nhiên vừa nằm bò ra bàn vừa dùng cây quạt để tặng các bạn gia nhập uể oải phe phẩy.

Nhưng cái bàn này, cơn gió này, đều như bị lược qua nước nóng, nóng bỏng tay.

Du Nhiên thật sự không nhịn được nữa, hét lớn một tiếng: “Vì sao cứ phải sắp xếp tôi ra sân khấu!!!”

Con tôm nhỏ bên cạnh đen mặt: “Đội trưởng, ra sân khấu chính là diễn viên.”

Du Nhiên: “Sao, vậy chúng ta chắc là ghé ngồi.”

Con tôm nhỏ: “...”

Để tránh phải phun ra máu, con tôm nhỏ tự giác chạy đi mua kem, Du Nhiên lại nằm bò trên bàn, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đang mơ màng ngủ, bỗng có người vỗ mạnh lên bàn một cái.

Du Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một cậu trai trẻ.

Nói thật, bề ngoài không tệ, ngũ quan tuần tú đoan chính, kiểu người thể thao, mặc quần áo bóng rổ, da màu lúa mạch khỏe mạnh, lông mi vừa đen vừa dày, giống như một con chim quạt cường, muốn giãy ra khỏi sự kìm kẹp.

“Tôi đến báo danh.” Cậu trai nói.

Du Nhiên nhìn cậu sinh viên chắc chắn là mới vào trường còn đang tuổi trẻ dào dạt này, lẩm bẩm nói: “Cậu là Tiểu Tân*?”

*Tiểu Tân là cách gọi trong tiếng Trung của Shin – cậu bé bút chì.

“Tôi họ Long.” Long Tường nhú mày.

“Không, cậu là Tiểu Tân.” Du Nhiên rất khẳng định.

“Ai là Tiểu Tân?” Long Tường vô cùng mất kiên nhẫn.

“Tiểu Tân, cậu bé bút chì.” Du Nhiên bình tĩnh nói.

Long Tường: “...”

Sau ba lần phun máu, Long Tường hít sâu một hơi, tiếp tục với mục đích khi tới đây: “Tôi tới báo danh.”

“Được, điền lí lịch trước đi.” Du Nhiên đưa cho Long Tường một tờ giấy đăng ký, sau đó buồn ngủ không chịu nổi, tiếp tục nằm úp sấp nghỉ ngơi.

Ngay khi sắp đi vào giấc ngủ, lại bị Long Tường đập bàn một cái làm tỉnh giấc: “Dậy đi, tôi điền xong rồi!”

Thái độ kiêu ngạo, giọng điệu mất kiên nhẫn.

“Tôi là đội trưởng đội kịch.” Du Nhiên trưng ra danh hiệu của bản thân, muốn cậu bé Tiểu Tân trẻ ranh này tôn trọng mình một chút.

Nhưng không có hiệu quả gì.

Bởi vì cậu bé bút chì Tiểu Tân nhướn thẳng cặp lông mày rậm lên, dùng khẩu khí mất kiên nhẫn như trước mà nói: “Tôi mặc kệ cô là ai! Tâm thần, háo sắc!”

Thật ra, Du Nhiên cũng thường xuyên bị Khuất Văn mắng là đầu óc có vấn đề, nhưng đó là bạn trai nhà mình mắng, Du Nhiên cảm thấy chẳng sao cả.

Nhưng nay lại bị một thằng nhóc miệng còn hôi sữa mắng thẳng vào mặt, Du Nhiên cảm thấy quá mất mặt. Vì vậy, Du Nhiên tiếp tục nói: “Tiểu tân, chúng tôi sẽ không cho cậu gia nhập cậu lạc bộ kịch.”

“Vì sao?” Lông mày Long Tường lại dựng thẳng lên lần nữa, trong đôi mắt màu đen hừng hực lửa giận.

“Bởi vì,” Du Nhiên nhìn đôi lông mày màu nâu rôm của Long Tường, chậm rãi nói: “Bởi vì cậu lạc bộ kịch chúng tôi đã có đủ diễn viên đóng những vai tâm thần gào thét rồi.”

Long Tường ngẩn ra mất ba giây, rồi mới hiểu ra ý tứ của Du Nhiên, mà khi đã hiểu ra, cậu ta thành công hoàn toàn biến thành loại hình tâm thần gào thét.

“Ồ con gái đáng ghét!!!” Cái mũi vốn rất đẹp của Long Tường trong nháy mắt phình to, gần như có thể nhét vừa hai viên bi sắt.

Tiếp theo, cậu ta bắm hai tay vào mép bàn, không tốn chút sức lực hất nó về phía Du Nhiên.

Du Nhiên không tránh kịp, cứ thế ngã ngửa ra, cái mông hạ cánh xuống đất.

Lại tiếp đó, Long Tường đập bản đăng ký lên bàn, xoay người, bỏ đi.

Nhưng mới đi được vài bước, phía sau lại truyền đến giọng nói của Du Nhiên: “Chờ một chút.”

Long Tường quay đầu lại, thấy Du Nhiên vừa mới đứng dậy từ mặt đất, trong tay cô, chính là bản đăng ký của cậu ta.

“Cô muốn làm gì?” Lông mày của Long Tường lại có xu hướng bay lên trời.

Du Nhiên không nói gì, chỉ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng mà xé nát tờ giấy đăng ký kia.

Bởi vậy, lông mày của Long Tường hoàn toàn bay lên trời.

Sau một giây, phần phía trên cơ thể của Long Tường cấp tốc nhào về phía Du Nhiên.

Đó là một cổ sắt khí rất dày, ngay cả con tôm nhỏ đang mua kem ở siêu thị bên cạnh trường cũng cảm nhận được.

Lúc đó, mọi người của những câu lạc bộ xung quanh nhìn thấy, quanh thân Long Tường giống như có một quang sáng, tập trung một sức lực rất mạnh, đi tới đâu, vô số đá sỏi nứt ra đến đấy.

Đương nhiên, với nguyên tắc không thể vì chí khí của kẻ khác mà hủy diệt uy phong của chính mình, hình dung của Du Nhiên đối với Long Tường lúc này chính là: một con bọ hung húc một cục phân về phía mình.

Mặc kệ Long Tường là sóng xung kích hay là con bọ hung, cuối cùng cậu ta cũng đi tới trước mặt Du Nhiên.

Dưới đôi lông mày vừa đen vừa dày của cậu ta là một đôi mắt đen, bên trong là một màu đỏ thẫm, giống như sao Hỏa cháy hừng hực.

Đó là độ nóng đến bỏng người, là cơn giận đến tận trời.

Tay cậu ta, hướng về phía Du Nhiên, chuẩn bị đẩy ngã cô lần thứ hai.

Nhưng bàn tay Long Tường dừng lại trước bờ vai Du Nhiên một cm – bởi vì, nó bị một bàn tay khác bắt được.

Nếu có thể coi bàn tay là một con người thì bàn tay này có thể xem như khuynh quốc khuynh thành, thon dài sạch sẽ, mịn màng như ngọc, nhưng không có chút yếu đuối, ngược lại mỗi ngón tay đều ẩn chứa sức mạnh.

Là loại sức mạnh vô cùng trầm thấp, thanh nhã, hắc ám.

Mọi người đều quay đầu lại, nhìn về phía chủ nhân cái tay kia.

Dưới ánh nắng giữa trưa, trong một vầng sáng vây quanh, chính là Khuất Vân đã lên sàn.

Du Nhiên ngẩng đầu, nhìn Khuất Vân đang che chắn cho mình ở trước mặt, bóng lưng của anh cao lớn, vững chắc như kim cương.

Trong một giây này, Du Nhiên rớt cuộc đã chứng minh được với bản thân mình, lý do chọn Khuất Vân làm bạn trai tuyệt đối không phải vì vừa ý vẻ ngoài của anh, mà vì coi trọng vẻ nam nhi khí khái của anh – Lý Du Nhiên cô không phải là một cô gái nông cạn!!!

Long Tường cũng là một người thường xuyên đánh nhau, giác quan thứ sáu mẫn cảm nói cho cậu ta biết, người đàn ông đứng dưới ánh mặt trời mà không rơi một giọt mồ hôi trước mặt này ánh mắt trầm ổn, thâm sâu vô cùng, không phải người dễ chọc.

“Sao, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân à?” Toàn thân Long Tường tỏa ra vẻ cảnh giác.

Nhưng câu trả lời của Khuất Vân nằm ngoài dự đoán của cậu ta: “Không.”

“Vậy anh ngăn cản tôi làm gì?” Long Tường vẫn không nói lỏng cảnh giác.

“Bởi vì,” Khuất Vân mỉm cười: “Cô gái này nên do tôi giải quyết.”

Nói xong, Khuất Vân xoay người lại, nhìn cô bạn gái bí mật đang ngơ ngác không hiểu sao mọi chuyện lại thay đổi một trăm tám mươi độ như thế, anh vươn tay, búng mạnh lên trán cô.

“Oạch” một tiếng, Du Nhiên ngã xuống đất, không dậy nổi.

Khuất Vân xoay người lại, vừa lấy khăn tay ra lau tay vừa thờ ơ nói với Long Tường đang há hốc miệng: “Bạn học, thù tôi đã giúp cậu báo, câu lạc bộ kịch cậu cũng có thể gia nhập, sắc trời không còn sớm, mời cậu ra về.”

Long Tường trước giờ không phải một người dễ đối phó, nhưng trước mặt Khuất Vân, cậu ta cảm thấy mình vẫn còn kém lắm.

Dù sao cô nàng kia cũng đã bị dạy dỗ, Long Tường tự tìm đường lui, hừ nhẹ một tiếng rồi bỏ đi.

Mà lúc này, Du Nhiên cứng đờ người trên mặt đất, cuối cùng cũng phải thừa nhận một chuyện bản thân vô cùng không muốn thừa nhận – cô quả thật là một cô gái nông cạn, chỉ nhìn đến vẻ ngoài của đàn ông.

“Vì sao lại đối xử với em như vậy?” Buổi tối, Du Nhiên một cước đá văng cửa nhà Khuất Vân, vừa tức giận vừa oán hận hỏi ra những lời này.

Thế nhưng... trong phòng khách không có ai.

“Tôi ở đây.” Tiếng của Khuất Vân truyền từ trong phòng bếp ra, không chút hoang mang, không chút chột dạ.

Du Nhiên chạy vội tới phòng bếp, hỏi lại lần nữa: “Vì sao lại đối xử với em như vậy?”

Khuất Vân nhàn nhã pha cà phê: “Tôi đối xử với em như thế nào cơ?”

“Anh dùng bạo lực gia đình với em, anh không phải đàn ông!” Từ câu từng chữ của Du Nhiên đều thấm đẫm máu và nước mắt.

“Theo tôi nghĩ, sự kiện này không phải như em tưởng tượng.” Khuất Vân uống một ngụm cà phê, yết hầu vì động tác nuốt mà chuyển động rất gợi cảm.

“Em xin chăm chú lắng nghe!” Du Nhiên dựa lưng vào bồn rửa bát, nhìn anh, ánh mắt mang theo vẻ tức giận.

“Tôi chỉ không muốn thứ của mình bị người khác chạm vào.” Khuất Vân dựa lưng vào tủ bát, nhắm mắt, trên người mặc một chiếc áo phông trắng rộng, ngọn đèn dịu mắt trong phòng bếp hắt xuống xương quai xanh một cái bóng mờ mờ, ẩn chứa vẻ gợi cảm khó nói, tạo nên sự quyến rũ chẳng liên quan gì đến toàn cục.

“Vì vậy anh mới tự mình ra tay đẩy ngã em?” Du Nhiên hỏi.

“Có thể nói như vậy.” Khuất Vân thẳng thắn đáp lời.

“Nghe được đáp án này, em thật sự không biết nên hài lòng hay nên đau khổ nữa.” Du Nhiên thở dài.

“Vẫn nên chọn cách hài lòng đi, vì những ngày đau khổ còn ở phía sau kia.” Khuất Vân khuyên nhủ.

“Em nghĩ, anh làm như vậy là vì trả thù vụ lần trước em đẩy anh vào bụi cỏ, làm hại anh bị thương ở trán, cứ tưởng anh là kẻ tiểu nhân có thù tất báo cơ.” Du Nhiên không cam lòng.

“Đêm đó, khi em đẩy tôi vào bụi cỏ, tôi không chỉ bị thương ở trán.” Khuất Vân nói.

“Vậy còn chuyện gì nữa?” Du Nhiên hiểu kỳ.

Khuất Vân buông cái cốc trên tay xuống, cái cốc vang lên một tiếng, tiếng động có chút lạnh lẽo.

Du Nhiên nhìn Khuất Vân đi về phía mình, dừng lại trước mặt mình, vươn tay phải vuốt ve gò má mình.

Du Nhiên cảm thấy, Khuất Vân giống như không còn gặp lại mình nữa, muốn dùng tay ghi nhớ những ký ức này, anh vuốt nhẹ từ gò má cô lên cái trán của cô, rồi tiếp tục vuốt xuống mũi, xuống phía dưới, tiếp đó là môi của cô.

Khuất Vân dường như vô cùng thiên vị đôi môi của cô, cái tay kia không ngừng vuốt ve hai cánh môi, giống như hận không thể vươn những ngón tay vào trong miệng cô.

Sau ba phút, không thể chịu nổi kiểu “âu yếm” quái dị này của Khuất Vân nữa, Du Nhiên rốt cuộc phải hỏi: “Rốt cuộc còn xảy ra chuyện gì nữa?”

Khuất Vân đặt trán mình lên trán của Du Nhiên, đó là một tư thế vô cùng thân mật, hai đôi mắt càng sát lại gần nhau – mặc dù mắt Du Nhiên bắt đầu bắt giắc nhìn vào một điểm.

Mà đồng thời, ngón tay Khuất Vân vẫn còn tiếp tục di chuyển trên môi Du Nhiên.

“Lẽ nào,” Du Nhiên nhìn ra Khuất Vân có gì đó không bình thường, một suy nghĩ mạnh mẽ nổi lên trong đầu: “Lẽ nào trong bụi cỏ bỗng xuất hiện một gã đàn ông hoang dã xuất hiện, sau đó anh... không giữ được bông hoa cúc rồi!!!”

Ngoại trừ chuyện này, Du Nhiên không nghĩ ra được chuyện gì có thể nghiêm trọng hơn nữa.

May mà Khuất Vân phủ nhận phán đoán này: “Không phải.”

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì?” Du Nhiên hỏi.

Tuy ngón tay của Khuất Vân rất đẹp, nhưng nó cứ chơi đùa bên môi cô như vậy rất bất nhã nha.

Khuất Vân vừa mỉm cười vừa nói: “Khi em đẩy tôi vào bụi cỏ, trán tôi đập vào tảng đá, mà tay phải của tôi, không sai, chính là bàn tay phải hiện giờ đang xoa môi em, mò phải thứ bài tiết của chó – nói một cái thô tục, chính là cứt chó.”

Du Nhiên nghĩ mình sai rồi, hoàn toàn sai rồi – chuyện này mới là chuyện thảm nhất trên thế giới.

Du Nhiên của lúc này tình nguyện để đêm đó Khuất Vân không giữ được hoa cúc còn hơn.

Cổ nén cảm giác buồn nôn, sắc mặt Du Nhiên trắng bệch tuôn ra ba chữ: “Anh lợi hại.”

Sau đó cô nàng định ba chân bốn cẳng chạy trốn, nhưng Khuất Vân gọi cô lại: “Còn nữa, sau này ít nói chuyện với thằng nhóc trư này thôi.”

“Cậu ta chỉ là một đàn em thôi.” Du Nhiên nói.

Khuất Vân lại cầm cốc cà phê lên một lần nữa, bày ra một tư thế phong độ, nhưng ngôn ngữ lại chẳng phong độ chút nào: “Trai trẻ, cũng không thể đùa giỡn.”

Du Nhiên ngẩng đầu, nhìn trần nhà, nhịn xuống khát vọng muốn học máu, sau đó, đập cửa rời đi.

Đây là bài học thứ bảy mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Trai trẻ, cũng không thể đùa giỡn.

7. Chương 08

[Bài học thứ tám] Tình địch, là rất cần thiết

“Biết gì không? Cậu nhìn rất giống bánh bao thịt.” Gái Diệp nói.

“Ý cậu là, nhìn tớ rất béo?” Du Nhiên hỏi, trong mắt lóe lên vẻ hung tàn.

Nếu gái Diệp dám gật đầu, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

May mà gái Diệp không làm như vậy: “Không, ý của tớ là Khuất Vân giống một con chó săn... Cậu bị anh ta cắn thật thảm.”

Du Nhiên rất muốn phản bác, nhưng nghĩ lại, từ khi quen biết Khuất Vân, quả thật cô đã biến thành một cái bánh bao thịt, mặc anh thích nắn bóp thế nào thì nắn.

“Bạn học, bạn đang gặp nguy hiểm.” Gái Diệp giả bộ thở dài.

“Bạn học, bạn cũng thật biết cách gây xích mích ly gián.” Du Nhiên nhét cây kem vào trong miệng, hơi dùng sức, lớp vỏ sô cô la bị cắn nát.

“Tớ đây là quan tâm đến cậu, không đành lòng nhìn cậu rơi xuống địa ngục.” Gái Diệp tận tình khuyên bảo: “Chẳng lẽ cậu không cảm thấy đã hoàn toàn đánh mất bản thân hay sao?”

“Chẳng thấy gì.” Du Nhiên nói không chút lo lắng.

“Chẳng lẽ cậu không cảm thấy mỗi lần đối đầu với Khuất Vân đều có kết quả là chịu thua hay sao?” Gái Diệp tiếp tục.

“Có lẽ là... tính tình tớ tương đối dễ chịu.” Tuy đang ăn kem nhưng vì bị ép hỏi mà trên trán Du Nhiên vẫn toát ra một tầng mồ hôi.

“Chẳng lẽ cậu không cảm thấy cậu hoàn toàn không biết gì về quá khứ của anh ta hay sao?” Gái Diệp tung ra thứ thuốc độc nhất, Hạc Đình Hồng.

“Quá khứ của anh ấy, rất trong sáng, rất trong sáng... vô cùng trong sáng.” Du Nhiên nghĩ nhất định là cây kem trên tay quá lạnh, lạnh đến mức lưỡi của cô không nếm được mùi vị nữa.

“Thật không? Khó nói đúng không? Cậu đã từng kiểm tra chưa?” Gái Diệp bắt đầu liếc mắt ra hiệu.

“Tớ và anh ấy, tạm thời còn rất trong sáng, rất trong sáng... vô cùng trong sáng.” Cuối cùng Du Nhiên cũng ăn xong cây kem, rút cây gỗ từ trong miệng ra.

“Nghe giọng điệu của cậu giống như thật bất mãn với chuyện tạm thời trong sáng này.” Gái Diệp đúng là rất hiểu lòng người.

“Đúng vậy.” Du Nhiên rất thành thật.

“Nếu đã vậy, làm thế nào cậu biết quá khứ của anh ta trong sáng?” Gái Diệp nắm lấy điểm yếu không buông.

“Nhắc cậu một câu.” Du Nhiên nói: “Có một thanh đao rất nhọn, rất lợi hại đang chọc vào lưng tớ.”

“Đúng là một tên trọng sắc khinh bạn.” Gái Diệp khinh bỉ.

“Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, người nào đó vì mua quà tặng bạn trai, chẳng phải lúc đó đã lừa một tháng sinh hoạt phí của tớ đấy sao?” Du Nhiên yếu đuối nhìn gái Diệp.

“Để báo đáp ân tình này của cậu, tớ chấp nhận nguy cơ bị Khuất Vân truy sát cũng phải nói cho cậu một việc vô cùng quan trọng.” Gái Diệp trở lại vẻ nghiêm túc: “Chú ý lắng nghe là được rồi, hôm trước, tớ nhìn thấy Khuất Vân nhà cậu và một cô nàng ngồi trong quán cà phê Starbucks, từ ánh mắt bọn họ nhìn nhau, tớ có thể khẳng định... quan hệ giữa bọn họ không bình thường.”

Thứ tình hoa được cô động từ chủ nghĩa tư bản áp bức bóc lột – Starbucks.

“Cô ta thế nào?” Du Nhiên chất vấn: “So với tớ, ai đẹp hơn, ai có khí chất hơn?”

Gái Diệp dùng một ánh mắt thương hại nhìn bạn tốt của mình: “Thật sự muốn tớ nói ra à?”

“Quên đi.” Du Nhiên dùng lý trí ngăn cản bạn tốt.

Nói xong, Du Nhiên chấp tay sau hông, thông thả bước qua bước lại trong phòng.

“Cậu có tính toán gì không?” Ánh mắt gái Diệp sáng lấp lánh, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Mà Du Nhiên cũng chẳng phụ sự kỳ vọng của cậu ta, sau khi đi quanh vài vòng, rốt cuộc cũng hạ một quyết định trọng đại: “Tớ muốn ép anh ấy phải nói thật.”

Một giây trước khi Du Nhiên lao ra khỏi phòng, gái Diệp dặn dò: “Nể mặt tớ có lòng thông báo tin tức khẩn cấp cho cậu, nghìn vạn lần đừng có nói cho Khuất Vân là tớ nói với cậu nhé.”

“Yên tâm đi.” Du Nhiên hứa hẹn: “Có chết tớ cũng không khai ra cậu.”

“Diệp Hồng nói với em anh và một cô gái thân mật uống cà phê trong quán Starbucks số 13? Chuyện này có thật không?!” Du Nhiên đá văng cửa nhà Khuất Vân, trực tiếp bán đứng bạn bè.

“Diệp Hồng? Chính là cậu trai lần trước tôi đã bảo em ít qua lại với cậu ta?” Khuất Vân nửa nằm nửa ngồi trên sofa, trên đùi đặt một chiếc máy tính xách tay, đang soạn bài.

“Gái Diệp có phải cậu trai hay không không quan trọng, quan trọng là rốt cuộc anh có đến Starbucks với một cô ả như cậu ấy nói không?” Du Nhiên hỏi.

“Nếu là thật thì sao?” Khuất Vân hỏi ngược lại: “Em sẽ làm gì?”

“Em sẽ nguyên rửa anh!” Du Nhiên không cam lòng: “Lần trước em bảo anh dẫn em đi ăn mì, anh ra sức từ chối, nay lại dám đi uống Starbucks với người đẹp, anh thân là nhà giáo nhân dân, vì sao không ủng hộ ẩm thực trong nước, ngược lại còn giúp bọn tư bản chủ nghĩa từng xâm lược nước ta gia tăng thu nhập?”

“Sửa lại một chỗ, không phải tôi ghét ăn mì, mà là không thích ăn mì với em.” Khuất Vân thản nhiên nói.

“Vì sao?” Du Nhiên cảm thấy mình bị đối xử bất công.

“Bởi vì khi em ăn luôn thích hút mì, khiến nước mì bắn lên mặt tôi.” Ngón tay Khuất Vân không ngừng, tiếp tục gõ chữ.

“Đừng có chuyển chủ đề!” Du Nhiên bước nhanh tới trước mặt Khuất Vân, sập máy tính lại: “Nói rõ tất cả cho em, gái Diệp của em nói có đúng không? Có đúng là anh có hành động thân mật với người phụ nữ khác không, nếu phải, cô ta họ tên là gì, nhà ở đâu, đã phát triển với anh tới mức độ nào? Nếu không phải, vì sao gái Diệp phải đổ oan cho anh, mời anh phân tích rõ đầu đuôi nguyên nhân.”

Khuất Vân ngẩng đầu, nhìn về phía Du Nhiên, giống như nhìn một đứa trẻ cố tình gây sự, một lúc lâu sau, anh vươn tay về phía vành tai cô bạn gái, sờ sờ mạnh tay: “Trước khi trả lời câu hỏi của em, em trả lời một câu hỏi của tôi.”

“Chuyện gì?” Du Nhiên hỏi.

“Bài tập thực tế đã làm chưa?” Dường như Khuất Vân rất chú ý tới vấn đề này.

“Đã làm, cũng đã nộp.” Du Nhiên ưỡn ngực.

“Là cái này?” Khuất Vân rút ra một tờ giấy trong tập tài liệu bên cạnh, lăm lăm: “Giúp hàng xóm lấy báo, đỡ bà lão qua đường, làm việc nhà.”

Đọc xong, Khuất Vân ngẩng đầu: “Những bạn học khác đều xuống nông thôn làm tình nguyện hoặc xin vào công ty thực tập, so với em... tôi thật muốn biết em có bao nhiêu dũng khí mới dám nộp lên cái này.”

“Em cho rằng những việc em là rất giản dị gần gũi.”

“Đã dốt thì đừng chơi chữ.”

“Dù sao đi nữa em cũng đã làm.” Du Nhiên là lợn chết, không sợ nước nóng.

“Loại bài tập thực tế này tôi sẽ không nhận, nhắc em một câu, bài tập lần này sẽ tính vào trong học phần bắt buộc, có ảnh hưởng nhất định tới việc tốt nghiệp.” Giọng nói của Khuất Vân mang theo vẻ uy hiếp.

“Nếu đã quan trọng như vậy, anh giúp em giải quyết là được.” Du Nhiên nhún vai.

“Tay làm hàm nhai, tay quai miệng trễ.” Khuất Vân nói.

“Có ý gì?” Du Nhiên hỏi.

“Ý là, tôi sẽ không giúp em.” Khuất Vân mở máy tính lên, tiếp tục soạn bài.

“Khuất Vân, anh là bạn trai em mà.” Du Nhiên lay tay anh.

“Tôi còn là thầy giáo của em nữa.” Khuất Vân không chút động lòng.

“Được lắm, thầy...” Du Nhiên nhẹ giật chiếc áo phông rộng, lộ ra một bên vai, lại nhú mắt quynh rữ, cái lưỡi hồng liếm một vòng quanh môi: “Muốn vượt rào với em không?”

Khuất Vân: “...”

Đáp án đương nhiên là không muốn.

Còn Du Nhiên cứ thế bị Khuất Vân dùng một lý do vớ vẩn khiến cho quên mất ý đồ ban đầu, cô còn chưa kịp hỏi về chuyện cô nàng và quán Starbucks tội lỗi kia đã bị đẩy ra cửa.

Bài tập thực tế quả nhiên bị trả về, Du Nhiên quần lầy Khuất Vân mấy ngày, thậm chí còn cuồng ngôn nói muốn lẳng nhục thể xác và tinh thần anh, nhưng Khuất Vân hoàn toàn không có phản ứng, hoàn toàn không giúp cô.

Bây giờ đi thực tế cũng không còn kịp nữa, Du Nhiên lo lắng gần chết, nhưng may mà Bạch Linh biết chuyện này, nói cô cứ yên tâm, bà sẽ nhờ người quen giúp đỡ.

Nghe vậy, Du Nhiên mới chịu yên.

Vừa mới yên tâm lại, nhớ tới sự vô tình của Khuất Vân, Du Nhiên quyết định làm mặt lạnh với anh, kiềm chế nổi xúc động của mình, vài ngày không liên lạc với anh.

Không có việc gì làm, Du Nhiên lại bắt đầu cuộc sống hết ngủ rồi ăn, hết ăn rồi ngủ, vài ngày ngán ngủ đã béo lên vài cân.

Trưa nay, ba chị em cùng phòng đều ra ngoài dạo phố, Du Nhiên không có việc gì làm, liền chui vào ổ chăn, ngủ.

Trong lúc mơ màng, tiếng chuông điện thoại vang lên, Du Nhiên bắt máy.

Không ngờ rằng người gọi tới chính là Khuất Vân.

“Đang làm gì vậy?” Khuất Vân hỏi.

“Nguyên rửa anh.” Du Nhiên đáp.

“Đã nguyên rửa đến dối bụng chưa?” Khuất Vân hỏi.

“Dối đến mức ngực dán vào lưng, nhưng, chẳng phải anh không màng đến sự sống chết của em sao?” Du Nhiên hỏi.

“Không phải em đã nói em là người của tôi sao, nếu đã vậy, tôi nhất định phải quan tâm đến em.” Khuất Vân nói.

“Mấy hôm trước em bảo anh giúp em đối phó với bài tập thực tế, vì sao anh lại làm như bị cưỡng hiếp, chết cũng không chịu?” Du Nhiên hỏi.

“Bởi vì chuyện đó tôi đã nhắc nhở em vài lần trong suốt kỳ nghỉ hè, nhưng em hoàn toàn không để trong lòng, nói rộng ra là em hoàn toàn không để tâm đến lời nói của tôi, sâu xa hơn, chứng tỏ em không để tâm đến con người tôi... Em nghĩ xem, tôi có nên dạy dỗ em một lần hay không?” Khuất Vân chậm rãi nói.

“Đúng, đúng, đúng, anh nói gì đều phải vênh tai lắng nghe.” Du Nhiên thở dài.

“Vậy, bài tập của em đã xong chưa?” Khuất Vân hỏi.

“Hôm qua mẹ em đã giải quyết xong rồi, chắc hai ngày nữa sẽ gửi tới đây.” Du Nhiên nói.

“Tôi hy vọng em có thể nhận được bài học từ chuyện này.” Khuất Vân tổng kết lại.

“Khuất Vân.” Du Nhiên bình tĩnh quay đầu nói với cái di động: “Đi chết đi.”

Nguyên rửa xong, Du Nhiên bỏ điện thoại sang một bên, lại vùi đầu vào chăn ngủ lần nữa.

Nhưng chưa ngủ được bao lâu, tiếng điện thoại lại vang lên, là một dãy số lạ, nhận máy, giọng nói xa lạ trong điện thoại chính là của anh chàng chuyển phát nhanh, bảo Du Nhiên tới cổng ký túc xá nhận đồ.

Du Nhiên đoán là mẹ gửi giấy chứng nhận thực tập tới, không dám khiến anh chàng chuyển phát nhanh phật ý, vội vàng mặc quần áo vào rồi chạy xuống lầu.

Nhưng, Du Nhiên không nhìn thấy người chuyển phát nhanh, cô chỉ nhìn thấy một người cô không muốn gặp nhất – Cổ Thừa Viễn.

Mặc Âu phục, vóc người cao thẳng, thân hình rắn rỏi, ánh mắt không hiểu cất chứa vẻ hung ác, nham hiểm hay dịu dàng.

Nhìn thấy anh ta, Du Nhiên như nhìn thấy ký ức của nhiều năm trước, nhất thời bàn chân bị dính cứng vào mặt đất.

“Đã lâu không gặp.” Cổ Thừa Viễn đứng trước mặt Du Nhiên, hai tay đút vào túi quần.

Anh ta nở nụ cười với cô, nhưng nụ cười kia có ấm áp hay không cô cũng không biết, chỉ biết nó khiến Du Nhiên lạnh đến rùng mình.

“Sao vậy, không nhận ra anh à?” Cổ Thừa Viễn vừa nói vừa bước về phía trước một bước.

Bước chân không lớn, nhưng Du Nhiên lại bị dọa, toàn thân nghiêng về sau, nhìn dáng vẻ giống như muốn nhanh chóng tránh xa.

Khi làm vậy, Du Nhiên lập tức nhận ra mình đã phản ứng quá khích, vì vậy, cô đành giả vờ bình tĩnh sờ sờ trán, nói: “Ồ, sao anh lại tới đây?”

Đôi mắt vẫn cụp xuống, không dám ngẩng đầu.

“Anh có thể nói em đã biết còn cố tình hỏi không?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

Du Nhiên không đáp lại, cam chịu, mắt nhìn mặt đất, trên mặt đất là hai đôi giày của bọn họ, còn có một vũng nước đọng, sáng lấp lánh.

“Chúng ta vào trong nói chuyện, được không?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

Giọng nói của anh ta luôn luôn có cảm giác áp bức như thế, cứng rắn, nhưng khi ở bên Du Nhiên, đến cuối câu, ngữ khí của anh ta lại mềm nhẹ hơn rất nhiều.

Giống như ý thức được rõ ràng, đối với anh ta, Du Nhiên khác những người khác.

Có lẽ, Du Nhiên nghĩ, có lẽ đó cũng chỉ là suy nghĩ một chiều.

Nhưng, cũng không còn quan trọng nữa.

Du Nhiên biết tính cách của Cổ Thừa Viễn, cô không thể ngăn cản anh ta, vì vậy, Du Nhiên thông báo với dì quản lý ký túc xá, sau đó dẫn Cổ Thừa Viễn tới phòng ngủ.

Sau khi đóng cửa lại, Du Nhiên đặt mông ngồi lên chiếc giường cạnh cửa ra vào, trong tiềm thức đã chuẩn bị nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sẽ đẩy cửa chạy ra ngoài.

Ý đồ này không ngoài dự kiến, đã bị Cổ Thừa Viễn nhìn ra: “Em không cần sợ, anh sẽ không làm gì em đâu... Ít nhất là ở đây.”

Du Nhiên vờ như không nghe thấy, chơi đùa với những ngón tay của mình.

Ánh mắt Cổ Thừa Viễn vẫn dính chặt trên người Du Nhiên, một lúc sau, anh ta nói: “Đã lâu không nhìn thấy dáng vẻ mặc áo ngủ của em.”

Thân hình Du Nhiên khẽ chấn động giống như nhớ tới chuyện gì đó, sức lực vịn móng tay cũng lớn hơn, như muốn cào đi một thứ gì đó.

Cổ Thừa Viễn nhìn Du Nhiên, ánh mắt kia, vẫn không rõ âm lạnh như trước.

Du Nhiên cảm giác được, nhưng cô chỉ có thể giả ngu.

Là Cổ Thừa Viễn phá vỡ không khí im lặng: “Đã lâu không thấy em mặc áo ngủ.”

Khi nói những lời này, ngữ khí của anh ta thật thản nhiên, nhưng tới tai Du Nhiên lại mang theo một ý nghĩa khác.

Một ý nghĩa mà chỉ cô mới có thể cảm nhận, có thể lý giải.

“Anh tới, có chuyện gì sao?” Du Nhiên hỏi.

“Vội vàng tới đưa đồ cho em.” Cổ Thừa Viễn lấy ra một tờ giấy, trên đó viết chứng nhận thực tập, đã đóng dấu của một công ty, còn có chữ ký: “Anh nhờ bạn viết cho em tờ chứng nhận này, lần này, em hẳn có thể qua cửa rồi.”

“Là mẹ bảo anh làm chuyện này?” Du Nhiên hỏi.

“Thật ra, bà ấy cũng muốn quan hệ giữa chúng ta có chuyển biến tốt đẹp hơn.” Cổ Thừa Viễn nói: “Vì vậy mới bảo anh giúp em, bảo anh tới đây gặp em.”

“À... Vậy cảm ơn.” Du Nhiên nói rồi đưa tay cầm lấy một góc tờ giấy, giống như muốn giặt lấy.

Nhưng Cổ Thừa Viễn lại không buông tay, ngược lại, anh ta bất ngờ túm lấy cổ tay Du Nhiên, một giây sau, Du Nhiên đã bị kéo vào trong lòng anh ta.

Dưới tình huống cấp bách, Du Nhiên bắt đầu không để ý đến hình tượng mà giây dựa, nhưng Cổ Thừa Viễn cúi người xuống, nói bên tai cô một câu: “Không cần cảm ơn, bởi vì việc này chỉ là cái cớ thôi... Mục đích thật sự khiến anh tới đây, em hẳn hiểu được.”

Anh ta nói như vậy, Du Nhiên ngược lại cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều: “Tôi không hiểu... Cũng không muốn hiểu.”

“Chẳng lẽ, em đã quên chuyện xảy ra tối hôm đó?” Giọng nói của Cổ Thừa Viễn mang theo độ ấm khi nhớ về quá khứ, cảm giác mát lạnh tới tận xương, giống như những sợi tơ mềm mại đáng yêu, đan thành một cái lưới vây quanh thân thể người ta.

Du Nhiên cắn chặt răng, không phát ra tiếng.

“Em không được quên, anh cũng không quên được.” Cổ Thừa Viễn nhẹ giọng nói: “Chúng ta đều không được phép quên.”

Du Nhiên cảm giác ngứa ngứa lạnh lạnh trên vành tai, chậm rãi, chậm rãi, truyền vào trong xương tủy.

“Anh là anh trai tôi.” Du nhiên nói, ngữ khí kia giống như đang nói với chính mình nhiều hơn.

“Đúng, vì vậy, chuyện đó mới có thể khiến em đau khổ.” Nói đoạn, Cổ Thừa Viễn cắn vào vành tai Du Nhiên.

Đó là nơi yếu ớt nhất trên người cô.

Yếu ớt nhất.

“Đây là mục đích của anh sao?” Du Nhiên hỏi: “Khiến tôi đau khổ vẫn là chuyện anh hằng theo đuổi?”

“Cũng không hẳn vậy.” Trong mắt Cổ Thừa Viễn xuất hiện một tia cười: “Có đôi khi, anh cũng muốn làm cho em hạnh phúc.”

Du Nhiên nhắm mắt lại, thở sâu rồi nói: “Nếu anh vẫn bằng lòng nghe lời mẹ tôi, tôi cũng sẽ bằng lòng tiếp tục coi anh là anh trai. Nếu như... sau này chúng ta không gặp lại nhau nữa thì thật là tốt.”

Giọng nói của Du Nhiên rất nhẹ, nhưng lại giống như đã sử dụng hết sức lực toàn thân.

“Đời người, những chuyện được như mong muốn rất ít.” Âm thanh của Cổ Thừa Viễn ẩn chứa cảm giác tức cười không nhận được, tâm trạng không tốt.

Du Nhiên mạnh mẽ giãy khỏi anh ta, sau đó mở rộng cửa nói: “Ra ngoài.”

Cổ Thừa Viễn không làm phật ý cô, anh ta bước ra ngoài, nhưng ngay khi đi qua trước mặt Du Nhiên, anh ta dừng lại.

“Có chuyện gì, cứ tìm anh... Dù sao chúng ta cũng là anh em chung một nửa huyết thống.”

Chờ Cổ Thừa Viễn rời đi, Du Nhiên đóng cửa lại, lúc này mới phát hiện tay chân không còn chút sức lực, suýt chút nữa đã ngã xuống đất.

Tiếp theo, Du Nhiên co người trên giường giống như một con ốc sên, trùm chăn kín đầu, ngủ tiếp.

Nhưng cơn buồn ngủ đã mất, trong đầu Du Nhiên tràn ngập ký ức, những chuyện mà cô cho rằng chính mình cũng đã quên.

Chẳng bao lâu sau, Du Nhiên bỗng nghe thấy tiếng mở cửa.

Có lẽ ba người chị em kia đã trở về, nếu là thường ngày, Du Nhiên sẽ nhảy dựng lên chào đón, nhưng vừa trải qua sự kiện Cổ Thừa Viễn, cô không có tâm trạng, liền tiếp tục giả bộ ngủ.

Nhưng ngủ mãi, Du Nhiên cảm thấy có gì không đúng – ba cô nàng này dù nửa đêm khuya khoắt mới trở về nhất định cũng sẽ làm loạn tới tận trời, đâu có yên tĩnh như bây giờ?

Lẽ nào, có trộm?

Du Nhiên trùm kín trong chăn, cái trán bắt đầu đổ mồ hôi, không xong rồi, cửa đã bị đóng lại, người cũng đã vào, kêu cứu cũng không kịp nữa.

Trong lúc đang hoang mang lo sợ, một bàn tay bỗng đặt lên đầu cô, có vẻ muốn xốc chăn của cô lên.

Du Nhiên sợ hãi trong lòng, xem ra tên trộm này còn muốn chiếm đoạt sự trong trắng của cô.

Nhưng, Du Nhiên nghĩ thâm, với bộ dạng rồi bù hiện giờ của cô, có lẽ sẽ dọa tên trộm đến tè ra quần cũng nên.

Vì vậy, Du Nhiên tính toán trong lòng, tiếp đó, bỗng tung chăn, xoay người làm một cái mặt quỷ có một không hai.

Cái mặt quỷ này thật tiêu chuẩn, mũi mắt môi đều tụ hết lại một chỗ.

“Quả nhiên như tôi dự đoán, mấy ngày không gặp, chỉ số thông minh lại giảm xuống rồi.” Thanh âm của Khuất Vân truyền đến.

Du Nhiên tập trung nhìn lại, quả nhiên, người tới không phải trộm, mà là bạn trai thân yêu của cô, chàng giảng viên Khuất Vân.

“Anh vào bằng cách nào?” Du Nhiên hỏi.

“Dùng chìa khóa mở cửa.” Khuất Vân đáp.

“Cái chìa khóa kia từ đâu ra?”

“Dì quản ký dưới lầu đưa.”

“Vì sao dì ấy lại đưa cho anh?”

“Tôi nói với dì ấy rằng tôi muốn bắt ngờ kiểm tra phòng ngủ của các em, dì ấy vô vùng phối hợp với tôi.”

“...”

“Hỏi xong chưa?” Khuất Vân hỏi.

“Để em nghĩ đã.” Du Nhiên cúi đầu, cố gắng suy nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu nói: “Tạm thời hết rồi.”

“Vậy giờ đến lượt tôi hỏi.” Khuất Vân nói: “Vừa rồi vì sao ngắt máy của tôi?”

“Bởi vì em sợ mình sẽ không nhận được mà hỏi thăm tổ tông tám đời nhà anh.” Du Nhiên giải thích.

Khuất Vân dường như chấp nhận đáp án này, tiếp đó, anh nói: “Còn một câu hỏi nữa.”

“Câu gì?” Du Nhiên hỏi.

“Nghe dì quản lý nói, vừa rồi phòng em hình như có khách, còn là khách nam?”

Giọng nói của Khuất Vân lại xuất hiện vẻ nhẹ nhàng, như không quan tâm, Du Nhiên rất quen thuộc kiểu tình huống này – anh nhìn có vẻ không để ý, thực ra lại càng nguy hiểm.

“Là anh trai em.” Du Nhiên trả lời.

“Cổ Thừa Viễn?” Khuất Vân hỏi: “Cậu ta tới thăm em?”

Du Nhiên gật đầu.

“Xem ra cậu ta thật quan tâm đến em.” Khuất Vân nói.

Du Nhiên vẫn gật đầu.

“Nhưng, nhìn có vẻ em không như thế đối với cậu ta?” Khuất Vân nói ra cái nhìn của mình.

Du Nhiên vẫn tiếp tục gật đầu.

“Xem ra, em cũng không muốn tôi hỏi về chuyện của Cổ Thừa Viễn.” Khuất Vân nói.

Lần này Du Nhiên không im lặng nữa: “Nói một chút cảm nhận của anh về anh ta đi.”

“Cậu ta... là người nổi tiếng trong trường tôi.” Khuất Vân nói.

“Chuyện này lần trước anh đã nói rồi.” Du nhiên nhắc nhở.

“Vậy chứng tỏ, đây là toàn bộ ấn tượng của tôi về cậu ta.” Khuất Vân nói.

“Hai người học cùng đại học mà chưa bao giờ gặp nhau sao?” Du Nhiên nói: “Theo em nghĩ, lúc đó anh hẳn cũng rất nổi bật.”

“Trước đây còn như vậy, giờ đã hoàn toàn là người bình thường rồi.” Khuất Vân nói.

“Sao có thể? Bây giờ anh vẫn rất tuần tú nha.” Du Nhiên an ủi.

Khuất Vân nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Du nhiên, nói: “Nhưng...có một cô bạn gái như em đã hạ thấp toàn bộ giá trị bản thân tôi.”

“Chết đi, đi chết ngay cho em!” Du Nhiên nói xong lại định quay vào ổ chăn một lần nữa, trùm kín đầu, không muốn gặp lại gã đàn ông chết tiệt này nữa.

Khuất Vân cũng không vội, chỉ chậm rãi nói: “Vừa rồi em quên hỏi tôi một việc... Rốt cuộc tôi tới đây làm gì?”

“Anh tới đây làm gì?” Du Nhiên hỏi, giọng nói vì cách một lớp chăn mà vang vang, giống như đang giận dỗi.

Hỏi xong, một lúc lâu Khuất Vân vẫn chưa lên tiếng, Du Nhiên cũng không muốn mất mặt nên không hỏi lại, nhưng chưa được bao lâu, cô không nhịn nổi nữa.

Bởi vì một hương thơm ngào ngạt luồn qua chăn, trực tiếp bay vào lỗ mũi Du Nhiên.

Trước giờ Du Nhiên đều là kẻ vì đồ ăn ngon mà không màng đến tính mạng, nếu cô nàng sinh ra trong thời chiến tranh, cô nàng chắc chắn là một kẻ phản bội có thể bị mua chuộc chỉ bằng một khối đường.

Bởi vậy, cô không suy nghĩ nhiều, lập tức xốc chăn lên.

Du Nhiên nhìn thấy, trên bàn, bày hai bát mì cay.

“Có ý gì?” Du Nhiên nghi ngờ nhìn Khuất Vân.

“Không phải em vừa mới oán trách tôi không ăn mì với em sao?” Khuất Vân đưa cho cô một đôi đũa.

Những sợi mì trong bát thơm ngào ngạt, hồng hào bóng loáng, rau xanh mơn mẫm, làm cho ngón trở người ta giật giật.

Tuy chỉ là một món ăn rất bình dân nhưng vì người mua nó là Khuất Vân nên nhất thời Du Nhiên cảm thấy hai bát mì này còn quý hơn vàng.

“Ăn đi cho nóng.” Khuất Vân đã ngồi xuống đối diện Du Nhiên, cầm đũa lên ăn.

Du Nhiên cũng không khách khí nữa, sì sụp ăn.

Mùi cay nồng nồng len lỏi vào lục phủ ngũ tạng, máu toàn thân giống như đang sôi lên.

Du Nhiên vừa thỏa mãn vùi đầu ăn vừa nhìn lên Khuất Vân.

Làn da này, khuôn mặt này, cái mũi này, thật sự là... nhìn no mắt.

Cứ nhìn như vậy, Du Nhiên nổi lên hưng phấn, đã nổi lên hưng phấn ắt sẽ trở nên tà ác, vì vậy, cô nàng cố ý hút mì nhanh nhất có thể.

Không có gì bất ngờ, nước mì bắn lên trên mặt Khuất Vân.

Đùa cợt thành công, Du Nhiên cười lẫn lộn, nhưng nụ cười của cô nàng không kéo dài được bao lâu – Khuất Vân bình tĩnh đứng lên, bình tĩnh cầm lấy bát mì của cô, bình tĩnh đi tới nhà vệ sinh, đổ toàn bộ vào cống thoát nước.

Du Nhiên trợn trừng mắt nhìn.

Khuất Vân đặt cái bát không trước mặt cô, nói một câu: “Sau này nếu còn làm vậy thì đừng mơ đến chuyện ăn mì nữa.”

Một giây, hai giây, ba giây, khi kim giây đồng hồ chạy hết một vòng, cuối cùng Du Nhiên cũng sống lại, nhào về phía Khuất Vân, đẩy anh ngã xuống giường.

“Anh chết đi!” Du Nhiên trợn mắt.

“Hôm nay em chỉ biết mắng những lời này thôi sao?” Khuất Vân hỏi.

“Em đói.” Du Nhiên nói một câu chẳng liên quan.

“Rồi sao?” Khuất Vân hỏi.

“Vì vậy em muốn ăn anh!” Nói xong, Du Nhiên nhe răng nhọn, cắn vào vai Khuất Vân.

Cắn vai rồi vẫn chưa hết giận, tiếp tục cắn cánh tay, cắn ngực, cuối cùng cắn đến môi.

Cắn cũng đã cắn rồi, vậy không cần khách khí mà hôn lên.

Nếu môi đã hôn rồi, vậy tay cũng không cần khách khí, thuận tiện kiểm tra một chút.

Vì vậy, cuối cùng sự việc phát triển đến mức môi Du Nhiên ăn đậu hủ bên trên của Khuất Vân, còn tay cô nàng ăn đậu hủ bên dưới của anh.

Lần này, không chỉ để thỏa mãn khát vọng ăn uống mà còn để trả thù cho nỗi hận, vì vậy vị trí Du Nhiên xuống tay là rất nhiều.

Một chiếc cúc áo của Khuất Vân bị mở ra, vòm ngực xinh đẹp tuyệt trần mà cũng rất nam tính lộ ra trước mắt.

Trai đẹp bán khóa thân, ai nhìn thấy cũng yêu, hoặc là muốn “yêu”.

Lửa giận ngập trời của Du Nhiên ngay trước cảnh đẹp thế này đã biến mất tăm mất tích.

Mục đích, cô nàng đã quên, thứ quan trọng, chỉ còn là quá trình.

Du nhiên tùy ý loay hoay trước thân thể đó.

“Nếu em đủ thông minh thì nhanh xuống khỏi người tôi.” Khuất Vân nói, trong giọng nói bình tĩnh có vẻ cảnh cáo.

“Nếu em không chịu thì sao?” Du Nhiên tiếp tục vội vàng chọc ghẹo, mắt không thèm nâng lên một cái.

“Vây... Tôi nghĩ, em sẽ hối hận.” Khuất Vân nói, giọng nói càng nhẹ, hoặc có thể hiểu là càng nguy hiểm.

Nhưng Du Nhiên không có chút cảnh giác, chỉ vút lại một câu: “Vây sao?”

Tiếp đó, cô nàng tiếp tục thưởng thức món ngon.

Rồi lại tiếp đó, cô nàng cảm giác trời đất xoay chuyển, chỉ trong một giây, vị trí của cô và Khuất Vân đã đổi cho nhau.

Nói cách khác, hiện giờ Khuất Vân ở trên cô.

Du Nhiên đang định hỏi một câu cho đủ quy củ, ví dụ như: “Anh định làm gì?” Kiểu như thế, nhưng Khuất Vân không cho cô cơ hội này.

Khuất Vân trực tiếp vươn tay mở tung áo ngủ của cô.

Trên áo ngủ của Du Nhiên in hình Bugs Bunny, lúc này, cái mặt của con Bugs Bunny bị tách thành hai nửa, mà ở giữa, chính là cái áo nhỏ màu trắng.

Viền ren, còn có một cái nơ bướm nho nhỏ.

Đó là một loại quyến rũ có chút thơ ngây, khiến cho bầu ngực trở nên thật sinh động, đồng thời cũng mang theo hơi thở chết người của phụ nữ trưởng thành.

Mà đôi môi của Khuất Vân, trực tiếp hôn lên bầu ngực căng tròn đó.

Cánh môi ướt át, da thịt trắng nõn, giống như sinh ra đã là của nhau.

Trong sự dịu dàng như vậy, Khuất Vân bỗng ép người xuống, sau đó, nơi riêng tư của bọn họ chạm vào nhau.

Cho dù cách một lớp vải, Du nhiên vẫn cảm nhận được vật nam tính nóng bỏng nào đó đang ở gần sát nơi mềm mại của cô.

Độ cứng đó khiến người đang chìm đắm trong vui đùa là Du nhiên cũng phải giật mình, đột nhiên cảm thấy sợ hãi, giống như đạp xe lên dốc núi cao, sau khi chậm rì rì bò lên vị trí cao nhất, đột nhiên lao vù vù xuống núi.

Cả trái tim, bị ngâm trong mồ hôi lạnh.

Bởi vì tại giờ khắc này, toàn thân Khuất Vân đều tỏa ra một hơi thở nguy hiểm đến cực điểm, anh biến thành một người đàn ông xa lạ, có khả năng sẽ tổn thương cô.

Bộ phận nóng rực kia vẫn để sát tại nơi mẫn cảm nhất, mềm yếu nhất trên cơ thể Du Nhiên, gần thật gần.

Tay chân Du Nhiên bắt đầu lạnh toát.

Còn đôi mắt của Khuất Vân dường như không có cùng một nhiệt độ như vậy, cho dù bên dưới đang hùng hực lửa dục vọng, nhưng mắt anh lúc này thật lạnh: “Sau này, không nên tùy tiện khiêu khích, bởi vì em sẽ không cách nào dự đoán được hậu quả.”

Nói xong, Khuất Vân đứng dậy, đóng lại từng chiếc cúc, rời đi.

Bóng lưng của anh, từng động tác của anh, đều giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cửa “cạch” một tiếng mở ra, rồi lại “cạch” một tiếng đóng lại.

Du Nhiên nằm trên giường, nhìn trần phòng ngủ, cứ nhìn như thế, mà trước ngực, cũng vẫn ở trong tình trạng giống như khi Khuất Vân bỏ đi.

Thời gian giống những hạt bụi nhỏ li ti, trôi nổi trên mặt đất, ánh mặt trời chuyển từ màu vàng óng ánh thuần khiết sang màu đỏ ấm áp, chiếu nghiêng trên sàn nhà.

Ba tiếng sau, bàn tay Du Nhiên có động tĩnh – chậm rãi vươn tới nơi vải vóc bị xé rách trước ngực.

Ba giây sau, trong phòng ngủ trống trải vang lên tiếng lẩm bẩm của một cô nàng: “...Mẹ ơi, hôm nay mình không nên mặc cái áo ngủ mới này, quá đáng tiếc.”

Sự kiện thân mật lần này khiến Du Nhiên hiểu được hai chuyện.

Thứ nhất, đàn ông bị khiêu khích, là dã thú.

Thứ hai, vòng ba của Khuất Vân, chất lượng... tốt, tốt, thật sự tốt.

Phải thật lâu sau Du Nhiên mới nhớ ra rằng Khuất Vân vẫn chưa thẳng thắn trả lời xem cô nàng Starbucks kia có tồn tại hay không.

Mỗi lần cô muốn hỏi đều bị Khuất Vân dùng đủ mọi cách đánh lạc hướng.

Nhiều lần như vậy, cuối cùng Du Nhiên cũng hiểu ra, khi Khuất Vân không muốn trả lời một vấn đề nào đó, không ai có thể bắt ép anh được.

Nhưng Du Nhiên không phải loại đèn tiết kiệm năng lượng, nếu giao đấu chính diện với Khuất Vân không có phần thắng, cô sẽ lựa chọn một phương thức khác, cũng chính là một phương thức cũ rích: theo dõi.

Kết quả khiến Du Nhiên thỏa mãn, sau khi tan tầm, dường như Khuất Vân đều trực tiếp về nhà, không phát hiện anh có hành động gian trá gì khác.

Càng khiến Du Nhiên an tâm là, ở trường Khuất Vân được một lượng lớn nữ sinh chào đón, là hoàng tử bạch mã trong lòng rất nhiều cô gái thuần khiết, cũng là đối tượng mộng xuân của vô số thiếu nữ không thuần khiết, nhưng đối mặt với những lời thổ lộ kín đáo cũng có mà bạo dạn cũng có này, Khuất Vân trước giờ đều từ chối.

Du Nhiên vui mừng thở dài một hơi: gã đàn ông này, thật sự không uổng phí cái áo ngủ mới tinh của cô.

Thế nhưng luôn luôn có những người chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, ví dụ như gái Diệp nhà Du Nhiên.

“Tớ thề với trời, anh ta thật sự có quan hệ không bình thường với cô gái kia.” Gái Diệp thề độc: “Nếu có nửa điểm nói dối, tớ không phải đàn ông.”

“Tớ vốn đã không xếp cậu vào hàng ngũ đàn ông con trai rồi.” Du Nhiên nhún nhún vai.

“Lý Du Nhiên, bây giờ cậu không tin tớ phải không?” Gái Diệp cảm thấy thật tổn thương.

Du Nhiên không thêm để ý: “Tớ tin cậu thật sự nhìn thấy Khuất Vân và một cô gái uống cà phê, nhưng quả thật tớ không tin giữa bọn họ có gì mờ ám, bởi vì anh ấy không phải loại người một chân đạp hai thuyền.”

Gái Diệp liếc mắt một cái, giọng nói thoáng mang chút kỳ quái: “Nếu người ta không coi cậu là thuyền thì sao?”

Du Nhiên rút con dao ra từ đĩa hoa quả, lưỡi dao thật lạnh phản chiếu hàm răng lóe sáng của cô: “Có gan thì nói lại lần nữa.”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Hai người đã hẹn hò một thời gian rồi, anh ta đã giới thiệu cậu với bạn bè, gia đình chưa?” Gái Diệp hỏi.

Du Nhiên lắc đầu: “Điều này có thể chứng minh cái gì?”

Gái Diệp rất không khách khí mà cho một đáp án: “Điều này chứng minh, Khuất, Vân, căn, bản, không, thừa, nhận, cậu.”

Du Nhiên nghĩ gái Diệp thật ác độc, mười hai chữ ngắn ngủi còn dùng đến chín cái dấu ngắt câu.

Tiếp đó, chính là thời gian biện giải của Du Nhiên: “Tớ cũng không giới thiệu anh ấy cho bạn bè, gia đình tớ, đây là điểm đặc biệt tạo thành từ sự bí mật trong mối quan hệ của bọn tớ.”

Gái Diệp sửa lại cho đúng: “Cậu không giống anh ta.”

“Không giống chỗ nào?” Du Nhiên hỏi.

“Chỉ cần có mắt, mọi người đều nhìn ra được cậu quá mức quan tâm tới Khuất Vân.” Gái Diệp nói ra cái nhìn của bản thân, đồng thời cũng là sự thật.

Du Nhiên im lặng, không có cách nào phản bác lại sự thật, thật lâu sau mới vô lực nói một câu: “Khó khăn thế nào mới có thể túm được một anh chàng đẹp trai như thế, có thể không quan tâm hay sao?”

“Cậu quan tâm đến người ta, nhưng người ta không quan tâm đến cậu thì cũng phí công.” Gái Diệp lại ném ra một chân lý nữa.

“Tớ có cách nào khác đâu, chẳng lẽ lại cầm dao nhắm ngay đến cậu bé của anh ấy, uy hiếp là nếu không quan tâm đến tớ, tớ sẽ khiến anh ấy tuyệt tự hay sao!” Du Nhiên chán nản ngồi trên ghế.

“Tình yêu ấy mà, cái cần chú ý chỉ là kỹ xảo và tình thú.” Gái Diệp nói.

“Trên giường mới cần chú ý tới kỹ xảo và tình thú chứ.” Du Nhiên nói.

Gái Diệp không để ý tới cô, tiếp tục nói: “Đối với những thứ chắc chắn thuộc về mình, con người thường không quá trân trọng, vì vậy cậu nhất định phải xây dựng nên một tình huống có người khác muốn theo đuổi cậu, khiến Khuất Vân sinh ra cảm giác nguy cơ, như vậy anh ta mới trân trọng cậu.”

“Nhưng tớ không có ai khác theo đuổi.” Du Nhiên rất thành thật.

“Không có thì tạo ra cho có.” Gái Diệp bắt đầu bày mưu tính kế: “Tìm một người cậu ghét nhất, lợi dụng sức mạnh dư luận, khiến cho cậu và cậu ta trở thành đề tài bàn tán, cuối cùng đạt được mục đích khiến Khuất Vân ghen.”

Du Nhiên không hiểu: “Vì sao phải là người đáng ghét nhất? Như vậy chẳng phải đã tăng độ khó sao?”

Gái Diệp giải thích nghi hoặc: “Lần trước ở Hoa Sơn, khi Khuất Vân hiểu lầm tớ là tình địch của anh ta, ánh mắt anh ta thật sự sắc bén, tớ nghĩ, nếu có người thật sự cướp người yêu của anh ta, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn. Tìm một kẻ cậu ghét nhất để chết thay chẳng phải một công đôi việc sao?... Lý Du Nhiên, cậu bày ra vẻ mặt mê mẩn đấy làm gì?”

Lý Du Nhiên đang mang vẻ mặt mê mẩn: “Tớ đang hưởng thụ danh hiệu người yêu của Khuất Vân.”

Gái Diệp: “...”

Sau khi quyết định kế hoạch, Du Nhiên bắt đầu suy nghĩ xem ai là kẻ thù của mình, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một người: Tiểu Tân, cậu bé bút chì lần trước.

Long Tường.

Vụ đại chiến trên thao trường lần trước, dưới sự kiểm soát của Khuất Vân, đã được giải quyết trong hòa bình, Long Tường cũng nhờ vậy mà được gia nhập câu lạc bộ kịch.

Vì không muốn nhìn thấy cậu ta, lại không có tình yêu nhiệt huyết gì với diễn kịch, gần đây Du Nhiên không có bất cứ quan hệ gì với câu lạc bộ kịch, có chuyện gì đều giao cho cậu em như con tôm nhỏ lần trước giải quyết.

Mà hiện tại, vì bí mật riêng tư không thể cho ai biết của mình, Du Nhiên quyết định tiếp xúc thân mật với Tiểu Tân.

Sau khi tới phòng tập của câu lạc bộ, phát hiện có thêm không ít người mới, Du Nhiên rất vui vẻ – số lượng người xem gia tăng miễn phí.

Con tôm nhỏ dường như rất có dã tâm với vị trí đội trưởng kỳ tiếp theo, bởi vậy vô cùng xu nịnh đội trưởng đương nhiệm là Du Nhiên, Du Nhiên cũng thần nhiên hưởng thụ.

Hưởng thụ thì hưởng thụ, mục đích vẫn phải đạt được, Du Nhiên không dám lãng phí thời gian nữa, trực tiếp hướng ánh mắt về phía Tiểu Tân.

Lúc đó, tất cả thành viên mới đang ở trên sân khấu diễn tập một vở kịch mới, mọi người nhiệt huyết sục sôi, giống như một đám tâm thần.

Dường như Tiểu Tân có một vai khá quan trọng trong số đó, nhưng không thể phủ nhận, diễn xuất của cậu ta không tệ, đứng trên sân khấu rất có khí thế.

Thời gian không phải dùng để lãng phí, Du Nhiên bắt đầu ra chiêu thứ nhất: liếc mắt đưa tình.

Ngồi trên chỗ ngồi đặc biệt cho đội trưởng, Du Nhiên nhìn chăm chăm vào Tiểu Tân, ánh mắt như đèn pha, cậu ta di chuyển đến đâu, ánh mắt cô nàng theo sát đến đấy, ước chừng chuẩn xác không kém gì đầu đạn truy tìm mục tiêu tiên tiến của quân đội Mỹ.

Không chỉ chính xác, mà còn có nhiệt độ – ánh mắt Du Nhiên có thể gọi là nồng cháy, khiến cho những diễn viên trên sân khấu gào thét đòi mở điều hòa.

Hành động rõ ràng như thế, người bên cạnh đương nhiên cũng nhận ra.

Có người nói đùa hỏi thăm: “Đội trưởng, chị nhìn cái gì mà chăm chú như vậy?”

Liếc mắt đưa tình nhất định đã có hiệu quả, Du Nhiên bắt đầu bước thứ hai, đó là tung tin đồn nhảm – khiến người khác tưởng rằng Tiểu Tân chủ động.

Vì vậy, Du Nhiên vờ như vô tình hỏi: “Thành viên mới kia, gọi là Long Tường đúng không?”

Câu trả lời là chắc chắn rồi: “Vâng? Đội trưởng biết cậu ta à?”

“Cũng không tính là biết.” Du Nhiên làm dáng sờ sờ tóc, nói: “Gần đây cậu ta cứ mời tôi đi ăn, còn tặng hoa cho tôi, khiến tôi thật khó xử.”

Lỡ tai những người xung quanh dựng đứng lên: “Đi ăn? Tặng hoa? Đội trưởng, không phải Long Tường muốn theo đuổi chị đấy chứ?”

Du Nhiên lại làm vẻ ngạc nhiên: “Sao thế được, tôi bao nhiêu tuổi, cậu ta bao nhiêu tuổi chứ?”

Quần chúng khuyên nhủ: “Hiện giờ đang thịnh hành tình chị em, hơn nữa, không phải chỉ hơn nhau có hai tuổi thôi sao?”

Cuối cùng, Du Nhiên làm bộ xua tay: “Aiz, cậu ấy cũng nói vậy, nhưng tôi không thể chấp nhận tình chị em được... Đúng rồi, chuyện vừa rồi nhất định phải giữ bí mật nhé.”

Quần chúng vội vàng gạt đầu, nhưng Du Nhiên biết, chỉ một buổi tối, tin đồn này sẽ bay khắp trường.

Mọi chuyện quả thật phát triển theo hướng mà Du Nhiên đã dự đoán, tới buổi tối, bài viết nổi bật nhất trên diễn đàn của trường chính là chuyện tình của Long Tường và Du Nhiên.

Nhưng bởi vậy, đương sự tất nhiên cũng biết.

Ngày hôm sau, khi Du Nhiên tới câu lạc bộ, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là bản mặt đen sì của Long Tường.

Đối với chuyện này, Du Nhiên đã có sự chuẩn bị từ trước, vì vậy cô nàng rất bình tĩnh, trực tiếp bước vào phòng thay đồ, mà Tiểu Tân với cặp lông mày đã dựng thành hai đường thẳng song song đương nhiên cũng vào theo.

Trong mắt những người bên cạnh lại biến thành Long Tường theo đuổi từng bước chân của Du Nhiên ngay trước mắt công chúng, lên tiếng cầu xin tình yêu.

Mà ở trong phòng thay đồ lại là một tình cảnh khác.

Long Tường lạnh mặt nhìn Du Nhiên: “Bà già, bà phát điên cái gì đấy, lại dám nói với những người đó tôi theo đuổi bà?”

“Tôi á? Đâu có.” Du Nhiên ra vẻ vô tội.

“Đừng có vờ vịt!” Long Tường nổi giận: “Tôi mặc kệ cô định làm cái quái gì, nhưng bảo tôi theo đuổi cô, kiếp sau cũng đừng có mơ!”

“Ừ.” Du Nhiên gạt đầu, tỏ vẻ đã biết.

Nhưng thái độ này không hiểu sao lại chọc giận Long Tường, cậu ta túm lấy áo Du Nhiên, ép cô vào tủ đựng đồ.

Sức lực này hoàn toàn không có vẻ gì thương hương tiếc ngọc, ngực Du Nhiên đau đến mức suýt nữa nứt ra.

Cùng lúc đó, trên mặt đất vang lên một tiếng vang rất nhỏ – động tác thô bạo này của Long Tường khiến một cái cúc áo của Du Nhiên đứt ra.

“Tôi nhắc lại lần cuối cùng, tôi rất ghét cô, vì vậy, đừng có ở đây mà tự tưởng bở.” Long Tường tàn bạo nhìn Du Nhiên, gần từng câu từng chữ: “Nghe rõ chưa? Bà già?”

“Rồi.” Du Nhiên vẫn gật đầu.

Long Tường miễn cưỡng thỏa mãn, thả cô ra: “Ra ngoài đi, sau này còn dám nói lung tung, đừng trách tôi không nương tay!”

Được tự do, Du Nhiên tựa vào tủ quần áo, không ngừng hít sâu.

“Cô đang làm gì vậy?” Long Tường hỏi.

“Lấy tâm trạng.” Du Nhiên đáp.

“Lấy tâm trạng gì?” Long Tường đã không còn kiên nhẫn.

Vì vậy, Du Nhiên cho một đáp án cuối cùng: “Tâm trạng bị cậu sàm sỡ.”

Nói xong, Du Nhiên dồn khí về huyết đan điền, quay ra ngoài cửa hét lớn một tiếng: “Đừng!!!”

Sau đó, túm cổ áo, quay đầu chạy ra khỏi phòng thay đồ – trước mặt bao nhiêu người.

Ngay tối hôm đó, bài viết nổi bật nhất trên diễn đàn của trường là “Trong phòng thay đồ, Long Tường nổi thú tính, sàm sỡ Du Nhiên không thành”.

Muốn tung tin đồn nhảm, phương pháp tốt nhất là để khán giả chứng kiến tận mắt, nghe thấy tận tai, vì vậy, Du Nhiên còn đang tiếp tục cố gắng.

Khi sự kiện trong phòng thay đồ phát sinh, Tiểu Tân đã năm lần bảy lượt chặn đường Du Nhiên, muốn đánh cô nàng một trận, nhưng Du Nhiên đã có chuẩn bị từ trước, trốn tọt trong ký túc xá không ra, Tiểu Tân đứng chờ ngoài ký túc xá vài ngày, cuối cùng cũng biến mất.

Không phải đã mệt mỏi, cũng không phải đã nguôi giận, mà vì trên diễn đàn trường lại xuất hiện một bài viết mới – “Long Tường si tình trồng cây si trước cửa ký túc xá nữ, cảm động toàn Trung Quốc.”

Sau vài ngày tránh né, Du Nhiên quyết định ra đòn sát thủ.

Thông qua vô vàn báo cáo của cơ sở ngầm, Du Nhiên biết được ở câu lạc bộ, Long Tường luôn luôn chờ mọi người thay đồ xong hết rồi mới vào phòng thay đồ thay quần áo.

Kỳ lạ, rất kỳ lạ.

Hôm đó Du Nhiên cố ý mai phục trong phòng thay đồ, chờ Long Tường.

Không lâu sau, Long Tường đi vào.

Không lâu sau, Long Tường cởi áo.

Không lâu sau, Long Tường cởi quần.

Cuối cùng, Du Nhiên phát hiện ra bí mật của Long Tường – trên cái quần nhỏ tứ giác của cậu ta, in hình Cậu bé bút chì Tiểu Tân.

Du Nhiên thừa nhận, cái quần nhỏ tứ giác này rất xứng đôi với Long Tường.

Nhưng nếu bị người ngoài biết Long Tường luôn kiêu căng ngạo mạn, nóng tính khó chiều lại mặc quần nhỏ in hình hoạt hình, bốn năm đại học của cậu ta sẽ rất thảm, rất rất thảm.

Đúng lúc này, Du Nhiên lấy ra máy ảnh đã chuẩn bị từ trước, chụp được một màn đặc sắc này.

Tại Long Tường rất thính, thoáng cái đã nghe thấy, lập tức cảnh giác quay đầu lại: “Ai?”

“Là tôi.” Du Nhiên cười cười, sau đó chạy vội ra ngoài.

Long Tường vội vàng mặc quần áo vào, đuổi theo.

Du Nhiên nghĩ, nếu đã là đội trưởng đội kịch, cô cần phải diễn kịch mọi lúc mọi nơi, nếu không sẽ thật có lỗi với khán giả.

Vì vậy, cô chạy lên sân khấu.

Mà người cũng chạy lên sân khấu theo cô, chính là Long Tường.

“Trả lại cho tôi!!!” Long Tường nổi giận.

Du Nhiên hiểu, câu nói hoàn chỉnh của cậu ta hẳn là: “Trả lại tấm hình tôi mặc quần nhỏ hoạt hình lại cho tôi!”

Dưới ánh đèn sân khấu, Du Nhiên làm bộ đấu tranh tư tưởng.

“Trả lại cho tôi!!!” Long Tường trợn đến rách khóe mắt, liều mạng lắc vai Du Nhiên.

Du Nhiên nghiêng đầu về một bên, ra vẻ đau khổ mà lắc đầu.

“Trả lại cho tôi!!!” Long Tường đã tức đến sùi bọt mép.

Lúc này, mọi người đều dừng lại, nhìn chằm chằm vào hướng phát triển của sự việc.

Con tôm nhỏ xuất hiện đúng lúc, hỏi: “Đội trưởng, rốt cuộc Long Tường muốn chị trả cái gì cho cậu ta?”

Du Nhiên quay đầu, dùng biểu hiện u oán, không ồm mà rên đặc biệt của nữ diễn viên, nói ra mấy chữ còn chua xót hơn cả dưa muối với toàn thể nhân dân: “Trái tim cậu ấy.”

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người “à” một tiếng.

“Cò!!!”

Long Tường hít sâu lấy lại bình tĩnh xong, đang định giải thích lại nghe Du Nhiên nhẹ giọng cảnh cáo: “Nếu không muốn tấm ảnh truyền ra ngoài thì tiếp tục im lặng.”

Trong một giây này, Long Tường cảm giác trong cổ có mùi máu tanh.

Ngón tay cậu ta cũng sắp bóp nát khớp xương Du Nhiên.

Nhưng Long Tường biết rõ, nếu thật sự bóp nát, trong mắt người khác sẽ thành biểu hiện yêu quá thành hận.

Đến nước này, tin đồn này đã chứng thực đến 90%.

Không có gì bất ngờ, Khuất Vân cũng đã biết.

Nghe theo lời gái Diệp, mấy ngày nay Du Nhiên cố hết sức giảm thiểu số lần gặp mặt Khuất Vân, chủ yếu để phối hợp với sự phát triển của tin đồn, đồng thời cũng tránh cho Du Nhiên lỡ lời lộ kế hoạch.

Tuy đã làm theo chỉ thị, nhưng tâm tình Du Nhiên không yên, bởi vì cô không tìm Khuất Vân, Khuất Vân cũng sẽ không chủ động tìm cô.

“Gái nói xem, có khi nào chữa lợn lành thành lợn què không?” Du Nhiên lo lắng: “Nếu anh ấy thật sự tin vào tin đồn, cho rằng tớ Hồng Hạnh vượt tường, trong cơn giận dữ không cần tớ nữa thì tớ nên làm thế nào?”

“Lý Du Nhiên, cậu có khí phách một chút được không, lẽ nào đàn ông trên đời này chết hết rồi sao? Anh ta không cần cậu nữa thì tìm người khác là được.” Gái Diệp chỉ tiếc rên sát không thành thếp.

“Tớ chỉ thích anh ấy!” Trên mặt Du Nhiên lộ ra vẻ bướng bỉnh.

“Rốt cuộc cậu thích điểm gì ở anh ta?” Gái Diệp không hiểu được.

“Tớ thích, bởi vì... anh ấy là Khuất Vân.” Du Nhiên cho một đáp án vừa đơn giản lại vừa hàm xúc.

“Xem như cậu lợi hại.” Gái Diệp chịu thua.

Tuy Du Nhiên không liên lạc với Khuất Vân, nhưng hai người vẫn gặp mặt – tại sân khấu kịch toàn trường.

Khuất Vân là một trong những thầy giáo đại diện, Du Nhiên là đội trưởng câu lạc bộ kịch, coi như đại diện của sinh viên, có thể may mắn ngồi cùng Khuất Vân.

Chỗ ngồi của khán giả đều chìm trong bóng tối, tạo điều kiện cho mối quan hệ không thể hấp thụ ánh sáng của hai người có không gian trò chuyện.

Khuất Vân: “Đã lâu không gặp.”

Du Nhiên: “Gần đây bận quá.”

Khuất Vân: “Đã nghe nói, quả thật bận rộn.”

Du Nhiên: “Nghe nói cái gì?”

Khuất Vân: “Ví dụ như, chuyện tình của em và một cậu đàn em.”

Du Nhiên nhảy nhót trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn làm bộ biện hộ cho mình: “Anh đừng nghe bọn họ nói lung tung, đều tại gần đây căn tin giảm giá, bọn họ ăn no rừng mỡ thôi.”

Khuất Vân: “À.”

Một tiếng “à” này không nghe ra bất cứ ý tứ nào, giống như đêm cuối thu, tĩnh lặng đến mức người ta hoang mang.

Sau đó, một thầy giáo ngồi xuống bên cạnh Khuất Vân, hai người ngừng nói chuyện.

Sân khấu kịch lần này mỗi khoa đều cử một đội đi biểu diễn, rút thăm quyết định thứ tự lên sân khấu, câu lạc bộ kịch đương nhiên là cuối cùng.

Kịch bản là vở kịch “Rhino love” kinh điển, mà Long Tường lại là một trong những diễn viên chính.

Tuy là người mới, nhưng Long Tường tuyệt đối không căng thẳng, biểu cảm phong phú, diễn rất nhập tâm.

“Cậu trai trẻ này nhìn thật quen mắt.” Khuất Vân nhẹ giọng nói trong bóng tối.

Thầy giáo ngồi cạnh tuy tuổi tác đã lớn, nhưng sở thích bắt quái vẫn hết sức trẻ trung: “Thầy Khuất, cậu ta là sinh viên năm thứ nhất, là con trai ông chủ chuỗi nhà hàng khách sạn Habitat trên toàn quốc đấy, rất đình đám, chỉ là tính tình không được tốt lắm, khi đi tập quân sự còn từng tranh cãi với thầy huấn luyện, hiện giờ chẳng ai dám quản cậu ta... Nhưng cậu ta cũng không phải loại ăn chơi đua đòi coi trời bằng vung, ngoại trừ thái độ không tốt, những cái khác cũng không có gì không tốt.”

“Nhìn có vẻ cậu ta rất thích diễn kịch.” Khuất Vân nói.

“Nghe nói nha... Chuyện này chỉ là nghe nói thôi.” Ông thầy bắt quái nhìn Du Nhiên một chút, sau đó ghé sát vào tai Khuất Vân nói: “Nghe nói cậu nhóc này thích đội trưởng câu lạc bộ kịch, Lý Du Nhiên, muốn theo đuổi cô bé, gần đây cả trường đều biết... Mấy đứa trẻ này thật quá manh động.”

“À.” Khuất Vân phát ra tiếng “à” thứ hai, đen như đêm thu, ngay cả trăng cũng không thấy đâu.

Du Nhiên cầm lấy chai nước khoáng trên bàn, nhẹ vặn nắp, đặt bên môi, chậm chạp uống.

Lúc này, “Rhino love” đã gần đến kết thúc, trên sân khấu, Minh Minh bị trói trên ghế, còn Long Tường sắm vai Mã Lộ đứng ngay bên cạnh.

Ngay khi xung đột lên đến đỉnh điểm, khi Mã Lộ giết chết Đồ Lạp, Long Tường bỗng đứng lên, đối mặt với khán giả, hoặc là nói, đối mặt với Du Nhiên: “Đây là thứ cuối cùng ta có thể tặng nàng, trái tim Đồ Lạp, và của chính ta, nàng có thể nhận lấy chúng không? Du Nhiên... Du Nhiên thân yêu, dịu dàng, ngọt ngào... của ta.”

Toàn hội trường im lặng.

Đây, là màn biểu lộ trước công chúng lần đầu tiên trong lịch sử.

Du Nhiên tiếp tục uống nước, khước miệng vẫn là nụ cười kia.

Còn khước miệng Long Tường lại đang run run vì cơn giận phải kìm nén.

Đúng vậy, tấm ảnh cậu ta mặc quần nhỏ tứ giác hoạt hình chính là thứ rất có tác dụng.

Tuy Du Nhiên không quay đầu, nhưng cô có thể nhìn thấy, trong bóng tối yên tĩnh, trên mắt kính của Khuất Vân lại hiện lên một tia sáng trắng.

Kế hoạch này rất có hiệu quả, bởi vì tối hôm đó, Du Nhiên lập tức nhận được điện thoại của Khuất Vân, bảo cô đến nhà anh một chuyến.

Trên đường, Du Nhiên vẫn tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra.

Ví dụ như, Khuất Vân sẽ nâng cằm cô lên, đôi mắt nhú lại nguy hiểm: “Thằng nhóc kia tốt hơn tôi sao?”

Lại ví dụ như, Khuất Vân sẽ cầm tay cô, khấn khoản cầu xin: “Du Nhiên, xin hãy cho tôi một cơ hội nữa.”

Lại lại ví dụ như, Khuất Vân sẽ kéo quần áo cô, giận dữ hét: “Em dám phản bội tôi, hôm nay tôi sẽ cho em hiểu rõ ai mới thật sự là người đàn ông của em!!!”

Du Nhiên mím môi, nghĩ, nếu là loại thứ ba thì thật tốt.

Nhưng không có bất cứ tình huống nào phát sinh.

Khi Du Nhiên đi tới nhà Khuất Vân, câu nói đầu tiên của anh là: “Chúng ta chia tay đi.”

Du Nhiên vỗ lên mặt một cái giống như một con sóc bị sấy khô, cảm giác này, thật sự rất khó để hình dung.

“Cái gì?” Cô tình nguyện tin rằng tối qua ngủ không đủ, xuất hiện ảo giác còn hơn.

Nhưng không phải, giọng nói của Khuất Vân vang lên lần thứ hai: “Chúng ta chia tay đi.”

“Anh... tìm em tới để nói cái này?!” Du Nhiên không dám tin.

Gã này không phải nên găm lên giận dữ, đẩy cô xuống giường, xé rách quần áo, ăn sạch cô hay sao?

Vì sao kết quả lại như thế này?

“Hôm nay mời em tới đây là để đưa cái này cho em.” Khuất Vân chỉ cái thùng trên mặt đất, bên trong đầy những truyện tranh mà Du Nhiên để lại đây: “Nếu sau này chúng ta không còn quan hệ gì nữa, vậy mời cầm về đi.”

Ngay cả truyện tranh cũng bắt cô phải cầm về, xem ra thật sự đã tới cuối cùng rồi.

“Vì sao?” Du Nhiên vội hỏi, có chết cũng phải chết cho rõ ràng.

“Bởi vì dựa vào những chuyện gần đây, xem ra trái tim em đã không còn là của tôi nữa.” Khuất Vân nói ra nguyên nhân khiến tình cảm của bọn họ báo tử.

“Anh ngậm máu phun người!” Du Nhiên tức giận.

“Nếu không phải, vì sao em lại tỏ vẻ hài lòng với Long Tường như thế?” Khuất Vân hỏi.

“Em đâu có hài lòng.” Du Nhiên cắn chặt răng.

“Chiều nay, khi cậu ta thổ lộ trước mặt mọi người, ánh mắt em nhìn cậu ta có thể dùng từ nồng cháy để hình dung.” Khuất Vân bổ sung tội trạng.

“Em không có!” Du Nhiên kêu oan.

Đâu có nồng cháy, căn bản là đắc ý khi thực hiện được gian kế mà.

Nhưng Khuất Vân hoàn toàn không nghe lời giải thích của cô: “Sau khi Long Tường biểu hiện tình yêu với em, em rất ít liên lạc với tôi, từ chuyện này đã chứng tỏ em không còn cảm tình với tôi, nhưng vì cảm thấy tội lỗi, em không muốn đưa ra lời đề nghị chia tay với tôi, nên lúc nào cũng đau khổ, tuy tôi không nở, nhưng chuyện tới nước này, chỉ bằng trả lại tự do cho em... Vì vậy, Du Nhiên, cầm truyện tranh của em đi tìm Long Tường đi.”

Khuất Vân nhắc thùng truyện tranh lên, nói xong đặt ngoài cửa.

Du Nhiên hoảng hốt, căn bản chưa kịp sử dụng tế bào não để suy nghĩ, trực tiếp khai ra tất cả tội lỗi: “Tất cả đều là gái Diệp giúp em sắp xếp, Tiểu Tân hoàn toàn không có một chút cảm tình nào với em, em cố ý làm vậy, khiến anh cho rằng cậu ta là tình địch của anh, để anh quan tâm đến em hơn một chút thôi mà!!!”

Nói xong, Du Nhiên im lặng, bởi vì trong đôi mắt Khuất Vân có ý cười dưới làn nước phẳng lặng.

Sập, bấy, rồi.

Trong một giây này, Du Nhiên vô cùng muốn nhét cái đầu mình vào bồn cầu rồi giặt nước.

“Anh lừa em!” Môi Du Nhiên run run.

“Đường như em đã cướp lời thoại của tôi.” Khuất Vân mỉm cười.

“Em hận anh!!!” Du Nhiên cắn răng.

“Hận cũng tốt, cách yêu không xa lắm.” Khuất Vân vẫn mỉm cười như trước.

Du Nhiên muốn bốc hỏa, nhưng cơn giận trong lòng bốc đến dạ dày rồi lại nuốt xuống, cô nàng chậm chạp đi tới sofa, thất bại ngồi xuống: “Chẳng lẽ anh không thể tỏ vẻ quan tâm đến em một chút hay sao?”

Khuất Vân đóng cửa lại, ngồi xuống bên cạnh Du Nhiên: “Trước khi qua lại với tôi, em nên biết tôi là người thế nào.”

Du Nhiên liếc mắt: “Ý của anh là, tự em cam tâm tình nguyện bước vào địa ngục này với anh?”

“Ý tôi là, có lẽ, em cũng có chút thích thú với tính cách vô tình vô nghĩa này của tôi.” Khuất Vân vươn tay, sờ sờ tóc đuôi ngựa của Du Nhiên.

Tóc của cô nhọn nhọn, ở cổ lại có chút tóc tơ nhỏ, khiến cho người ta cảm thấy cô như một con vật nhỏ.

Nhưng con vật nhỏ cũng rất mẫn cảm, Du Nhiên dùng một tư thế quen thuộc, một tay đẩy Khuất Vân ngã lên sofa.

“Đường như em rất thích chơi trò này.” Khuất Vân nhìn Du Nhiên nằm trên người mình.

Du Nhiên đưa tay bóp mũi Khuất Vân, mà Khuất Vân cũng để mặc cô làm vậy, không ngăn cản, chỉ đổi lại dùng miệng để thở.

Tư thế của Du Nhiên giống như đang đùa, nhưng giọng nói của cô lại mang chút vẻ nghiêm túc, ừ ừ: “Không phải em thừa thời gian mới bày trò như vậy... Khuất Vân, lẽ nào chính anh còn không hiểu?”

“Hiểu cái gì?” Khuất Vân hỏi, bởi vì mũi bị bóp chặt nên giọng nói anh hơi vang vang.

“Hiểu rằng em quan tâm đến anh, hiểu rằng anh không quan tâm đến em, hiểu rằng em cần sự đảm bảo của anh.” Du Nhiên buông tay, ngược lại lại che kín đôi mắt Khuất Vân.

Nói thật, cô không thích nhìn thấy đôi mắt Khuất Vân, bởi vì nơi đó có rất ít những điều mà cô muốn thấy.

Lông mi Khuất Vân quét qua lòng bàn tay Du Nhiên mấy cái, giống như đang nhẹ nhàng thăm hỏi.

“Anh hẳn đã biết.” Du Nhiên nói.

Khuất Vân lúc này, đôi mắt bị che kín, toàn thân thật yên tĩnh, giống như đã ngủ.

Nhưng rất nhanh, tay anh đặt lên gáy Du Nhiên, đè lên những sợi tóc tơ như lông con vật nhỏ, khiến cho cô cúi đầu xuống, khiến cho môi cô chạm vào môi anh.

Bọn họ, lại hôn môi lần nữa.

Lần này, thật sự không có hương vị sofa, mà là hương trà nhàn nhạt.

Du Nhiên nghĩ, rốt cuộc đến khi nào anh chàng này mới có thể không ăn cái gì đó trước khi hôn?

Kỹ thuật hôn của Khuất Vân, nói thế nào nhỉ, không thành thạo giống bọn con trai chơi bởi, đương nhiên cũng không đến mức trúc trắc, mà có một cảm giác đặc biệt của riêng anh.

Mang theo một loại tự tin và tỉnh táo, còn có một sự thần bí khiến người ta mê muội.

Vì vậy, Du Nhiên rất hưởng thụ.

Môi Khuất Vân rời khỏi môi Du Nhiên, sau đó đi xuống, lướt tới cổ cô, mỗi một phân da thịt, chỉ hôn nhẹ, cứ như thế, đi dọc theo đường viền cơ thể Du Nhiên.

Rất nhiều chỗ đều cách một lớp vải, nhưng dường như Du Nhiên có thể cảm nhận được nhiệt độ trên môi Khuất Vân, cảm nhận được tâm trạng mà anh giấu trong vẻ ngoài bình tĩnh.

Khuất Vân nắm chặt tay Du Nhiên, tư thế đó giống như một chiếc xiềng xích, nhưng tay Du Nhiên cũng không có dấu hiệu phản kháng.

Cô chỉ mở to mắt, nhìn đầu Khuất Vân dần dần di chuyển xuống dưới, rời khỏi tầm mắt cô.

Rung động, những gợn sóng liên tục, theo động tác của Khuất Vân dần dập hướng về phía Du Nhiên, khi đôi môi anh dời xuống bụng cô, Du Nhiên đã không còn cách nào nhẫn nại được nữa.

Thân thể anh cũng bắt đầu khẽ run run, hỗn loạn giữa đau khổ và vui sướng.

Mà đúng lúc này, Khuất Vân ngừng lại, âm thanh của anh vang lên: “Em thích tôi không? Du Nhiên?”

Du Nhiên gật đầu, động tác rất nhẹ, nhưng cô chắc chắn Khuất Vân có thể nhìn thấy, bởi vì động tác của cô thật kiên định.

“Vì sao vậy? Du Nhiên?” Khuất Vân hỏi: “Vì sao em phải thích tôi?”

“Bởi vì anh là Khuất Vân.” Du Nhiên lần thứ hai đưa ra đáp án này.

“Nếu tôi không phải Khuất Vân thì sao?” Khuất Vân hỏi.

Im lặng, một con bướm lay động bên chup đèn, thân thể va vào thủy tinh phát ra những tiếng vang nặng nề.

Mười giây sau, Du Nhiên bật người dậy, hai tay giống như vuốt mèo, chup vào mặt Khuất Vân: “Lẽ nào, anh là người ngoài hành tinh, lên vào Trái Đất với mục đích bắt lương, giết Khuất Vân, sau đó mặc da của anh ấy vào?!”

Khuất Vân gỡ móng vuốt của Du Nhiên xuống: “Đừng đùa.”

“Vậy anh có ý gì?” Du Nhiên quỳ gối trên sofa, ôm lấy Khuất Vân, hai tay quấn chặt sau gáy anh.

“Ý tôi là.” Khuất Vân nhìn thẳng vào mắt Du Nhiên: “Có lẽ, tôi không phải là Khuất Vân mà em vẫn nghĩ, khi đó, em có còn thích tôi không?”

“Ý anh là.” Du Nhiên nâng hàng lông mi lên, mang theo chút châm chọc đầy thiện ý: “Anh còn có thể tệ hại hơn bây giờ?”

“Có thể nói như vậy.” Khuất Vân gật đầu.

“Vậy...” Bàn tay Du Nhiên không an phận mà đùa nghịch tóc sau gáy anh: “Nếu như vậy... Em sẽ cùng anh hư hỏng, như vậy, chúng ta lại xứng đôi.”

Khuất Vân nhìn cô, làn nước vừa sâu vừa tĩnh lặng trong mắt giống như tan ra.

“Thật ra, em còn không biết vì sao lại thích anh, thậm chí em còn không biết em đã thích anh từ lúc nào nữa.” Du Nhiên thẳng thắn.

“Chẳng lẽ không phải lúc tôi cởi quần áo kia à?” Nụ cười của Khuất Vân vừa đẹp vừa bồn chồn.

“Có thể là lúc đó, cũng có thể không phải.” Du Nhiên lắc đầu: “Có thể trước đó em đã thích anh rồi, cũng có thể sau đó mới thích.”

“Em là người quản lý tình cảm hỗn loạn nhất mà tôi từng biết.” Khuất Vân đánh giá.

“Nhưng tình cảm chính là thứ hỗn loạn như vậy.” Du Nhiên nói.

“Đừng có suy bụng ta ra bụng người.” Khuất Vân cảnh cáo: “Sau này không được bày trò như vậy nữa, dùng thời gian làm việc cần làm, ghi danh thi cấp sáu đi.”

“Không phải nhà trường chỉ yêu cầu cấp bốn thôi sao?” Du Nhiên là loại người hở ra một cái là lười, nhưng nói đến đây, cô nàng bỗng nghĩ tới một điều kiện: “Nếu em có thể qua được cấp sáu, anh có thể đồng ý với em một việc không?”

“Việc gì?” Khuất Vân hỏi.

“Đến lúc đó rồi nói.” Du nhiên cười vô cùng vui vẻ, thịch trên má phồng lên: “Chỉ cần anh hứa với em, nhất định em sẽ qua được cấp sáu.”

“Tự tin đến thế sao?” Khuất Vân hỏi.

Du Nhiên vội vàng gật đầu.

“Vây, một lời đã định.” Khuất Vân gật đầu.

Du Nhiên đang vui vẻ, lại nghe thấy Khuất Vân bổ sung: “Nhưng em cũng phải hứa với tôi, sau này không được tạo thêm tình địch cho tôi, mặc kệ là thật hay giả, hiểu chưa?”

“Anh để ý à?” Du Nhiên vui đến mức đôi mắt cũng cong cong.

Khuất Vân bỗng ghé sát vào người Du Nhiên, gương mặt tuần tú mang theo một chút xa xăm: “Đúng vậy, rất để ý.”

Trái tim Du Nhiên bị vui sướng lấp đầy, cô thăm dò: “Vây anh thành thật trả lời em, từ khi hẹn hò với em, bên cạnh anh chỉ có một người con gái là em đúng không?”

“Đúng.” Khuất Vân trả lời không chút do dự.

Trong lòng Du Nhiên vui đến nở hoa, xem ra anh chàng này lạnh lùng trời sinh, cho nên mới không giống một người bạn trai như thế, nhưng sự chung thủy của anh là rất đáng tin cậy.

Du Nhiên quyết định, cô nhất định phải tăng tốc, khiến sự quyến rũ trong mình lan tỏa, thành công bắt lấy Khuất Vân từ trong ra ngoài.

Vừa quyết định chủ ý, Khuất Vân đột nhiên hỏi: “Long Tường không phải người dễ thỏa hiệp, em làm cách nào khiến cậu ta phải giúp em?”

Du Nhiên thành thật kể chuyện ảnh chụp ra.

“Vây bức ảnh kia còn ở trong tay em?” Khuất Vân hỏi.

“Vâng.” Du Nhiên gật đầu.

“Cho tôi.” Khuất Vân nói.

“Anh muốn làm gì?” Du Nhiên hỏi.

“Tiếp đón tình địch của tôi tử tế một chút.” Khuất Vân nói.

“Là giả thôi.” Du Nhiên nói.

“Kể cả là giả.” Khuất Vân nói: “Vẫn không thể tha thứ.”

Khuất Vân ở nhà nên không đeo kính, nhưng Du Nhiên dường như vẫn thấy được ánh sáng lóe lên trước đây.

Sau ba giây thăm mặc niệm cho Long Tường, Du Nhiên không chút do dự đưa tấm ảnh cho Khuất Vân, dù sao Khuất Vân càng hận Long Tường, chứng tỏ anh càng quan tâm đến cô.

Xem tình hình này, chiêu tình địch này vẫn rất có hiệu quả.

Du Nhiên cười giống như quả phụ trộm được tình.

Đây là bài học thứ tám mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Tình địch, là rất cần thiết.

8. Chương 09

[Bài học thứ chín] Người quen, chỗ nào trên thế giới cũng có.

Có người nói, trong đời mỗi người có trung bình sáu năm dùng để nằm mơ.

Tuy Du Nhiên mới sống được non nửa đời người, nhưng đã nằm mơ vô số lần, nhưng số giấc mơ khiến cô nhớ rõ cũng không nhiều.

Trong số đó, có một giấc mơ màu sô cô la.

Đúng vậy, Du Nhiên mơ thấy mình lạc vào một thế giới toàn kẹo và sô cô la, cây cỏ nơi đó là những dây đường màu xanh, hoa nơi đó là những quả mứt màu hồng, nước sông nơi đó là sô cô la trắng, đất nơi đó là sô cô la đen.

Kể thích đồ ngọt như Du Nhiên nghĩ mình thực sự đã tới thiên đường, cô nàng bắt đầu ăn uống thả cửa.

Tất cả những thứ đó đều là thức ăn cô thích nhất, ngay cả không khí cũng tràn ngập mùi bạc hà thơm mát.

Giấc mơ đẹp kia kéo dài rất lâu, lâu đến mức bụng Du Nhiên sôi lên vì đói.

Vì vậy, cô tỉnh lại.

Khi ý thức được có lẽ cả đời mình không thể mơ lại giấc mơ này nữa, Du Nhiên cố gắng một lần cuối cùng – cô không mở mắt, cô muốn trở lại nơi ngay cả cái ghế cũng do thổ bọc đường xếp thành kia một lần nữa.

Kết quả đương nhiên không được như mong muốn, Du Nhiên rầu rĩ mở mắt ra.

Lúc này, cô nhìn thấy một cậu trai trẻ đang đứng bên cạnh cửa sổ phòng mình.

Du Nhiên khi đó vì tuổi còn nhỏ, tầm mắt hạn hẹp, chưa va chạm nhiều với đời, vì vậy những hình dung về bề ngoài của người khác đều lấy nhân vật trên phim truyền hình làm tham chiếu.

Lúc này, Du Nhiên nghĩ, cậu trai anh hùng khí khái này dường như còn đẹp hơn Trương công tử trong “Tiểu Thanh nhà ta”.

Thiếu niên anh khí vươn tay ra, mà trong lòng bàn tay, lại chính là sô cô la mà cô thích nhất, hình chữ nhật, chia làm nhiều ô vuông, giống như những ô cửa.

“Tặng cho em.” Cậu bé nói.

Trong một giây đó, Du Nhiên nghĩ, thiếu niên này dường như còn đẹp mắt hơn cả Tiểu Bạch Long mà Đường Tăng cưới trong Tây Du Ký.

Tiểu Bạch Long nói tiếp: “Anh là Cổ Thừa Viễn, là anh trai em... Anh ruột.”

Du Nhiên dùng ý chí rất lớn mới dời mắt được khỏi thanh sô cô la, nhìn về phía Cổ Thừa Viễn.

Bề ngoài của anh ta có chút âm trầm không hợp với lứa tuổi, nhưng cũng không đáng lo, vì ánh mắt anh ta nhìn Du Nhiên rất dịu dàng, giống như cây rong biển trong nước, mềm mại lay động.

Cổ Thừa Viễn bóc lớp giấy bên ngoài của thanh sô cô la, mở lớp giấy bạc, đưa đến bên miệng Du Nhiên.

Du Nhiên hé miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng sô cô la, hình dạng lạ thường, mà miếng sô cô la trên tay Cổ Thừa Viễn cũng bị thừa lại một miếng nho nhỏ hình răng cửa.

Sô cô la đậm đà, Du Nhiên thỏa mãn nhếch môi cười.

Cổ Thừa Viễn phát hiện, thì ra cô em gái nhỏ đang trong thời kỳ thay răng của cậu bị thiếu một cái răng cửa.

Năm đó, Du Nhiên sáu tuổi.

“Đang nghĩ gì vậy?” Tiếng nói của Khuất Vân cắt đứt hồi tưởng của Du Nhiên.

“Nghĩ xem đồ ăn vặt em mang theo có đủ hay không.” Du Nhiên nói.

“Chỉ ngồi tàu hỏa hơn một tiếng.” Khuất Vân nhắc.

“Anh không chịu về cùng em, một mình em ngồi trên tàu rất buồn chán, đành phải kiếm gì đó ăn để giết thời gian.” Du Nhiên giải thích.

“Chẳng lẽ trước đây em không về nhà một mình?” Khuất Vân không chấp nhận lời giải thích này.

“Tình huống bây giờ khác trước kia, trước kia em cô đơn đã quen rồi, nhưng bây giờ em đã có bạn trai, bạn trai lại không chịu đi cùng em, em thật sự rất thảm, vì vậy em mới dùng đồ ăn để chữa thương.” Du Nhiên âm thầm lên án Khuất Vân.

“Nếu em đã nói vậy, tôi sẽ về cùng em, đi gặp bố mẹ em.” Khuất Vân nói.

“Không thể gặp bố mẹ, nếu không cái mạng em sẽ không còn!” Du Nhiên vội la lên.

Nếu bố cô biết trong khi học đại học, cô không chỉ trốn học, thi lại mà còn quyến rũ thầy giáo, vậy cô nhất định còn thảm hơn cả miếng bã đậu.

“Ý của em là...” Khuất Vân không muốn đoán tiếp.

“Ý của em là, dù sao quãng đường cũng không xa, hay là anh cũng lên tàu đưa em về nhà, sau đó tự mình quay về, được không?” Du Nhiên nhìn bạn trai, ánh mắt lấp lánh ánh sao.

Nhưng câu nói của Khuất Vân đã dập tắt ánh sáng của cô: “Không được.”

Tuy đã bị đả kích thành quen, nhưng Du Nhiên vẫn muốn làm bộ tức giận một chút, coi như làm rõ lập trường của mình. Vì vậy, ngày hôm sau, cô không để Khuất Vân đến tiễn, một mình lên tàu hỏa.

Rất may, chỗ ngồi của cô sát cửa sổ, Du Nhiên đeo tai nghe, vùi đầu trong hai tay, định đánh một giấc.

Trong tiếng nhạc ầm ĩ, Du Nhiên cảm nhận được tàu hỏa bắt đầu chuyển động, lay động rất nhẹ, ngủ càng ngon.

Nhưng ngay lúc đó, một bàn tay sờ vào chân Du Nhiên.

Dám sàm sỡ giữa nơi công cộng?!

Du Nhiên lẳng lặng thò tay kia vào trong túi quần, móc ra một cái huy hiệu trường, nhẹ nhàng nhấn một cái, chiếc kim băng sắc bén bật ra.

Đối phó với lũ dê già nhất định phải quyết liệt như những kẻ Pakistan đánh bom tự sát.

Du Nhiên thầm đếm đến ba, mạnh mẽ công kích, đâm đầu kim băng nhọn hoắt về phía cái móng heo kia.

Nhưng công kích của cô thất bại – bàn tay cầm hung khí của Du Nhiên bị nắm lấy.

Du Nhiên nổi giận, dù thế nào cô cũng là một Đảng viên dự bị, nay lại bị đùa giỡn giữa ban ngày ban mặt, còn đến mức này.

Vì vậy, cô trợn mắt đứng lên, muốn khiến con dê già này xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

“Sờ...” cái đầu nhà mi.

Đây vốn là lời thoại đầu tiên mà Du Nhiên đã nghĩ sẵn.

Nhưng khi nhìn thấy tên dê già kia, Du Nhiên đột nhiên thay đổi lời thoại: “Sờ... thật giỏi.”

Nguyên nhân ở chỗ, người ở bên cạnh cô, chính là Khuất Vân.

Tâm trạng của Du Nhiên, từ giận dữ đến vui mừng, thay đổi quá nhanh, toàn bộ cơ mặt co rúm lại có chút quái dị.

“Sao anh lại ở đây?” Du Nhiên hỏi.

“Không phải em nói nếu không có bạn trai đi cùng, em sẽ ăn rất nhiều sao? Tôi cẩn thận suy nghĩ lại, nếu em còn ăn nữa tôi sẽ ôm không nổi, vì vậy, tôi tới đây.” Đây là câu trả lời của Khuất Vân.

“Ai cần anh ôm.” Du Nhiên hừ nhẹ một tiếng, nhưng trong đó lại có chút ngọt ngào.

“Không phải tôi muốn ôm, mà lần nào cũng là em chủ động nhào vào.” Khuất Vân dùng giọng điệu bình thản nói ra một câu trả lời rất không nể tình.

“Nể mặt anh nghe lời em như thế, hôm nay em sẽ không tính toán việc anh đổi trắng thay đen.” Nói xong, Du Nhiên luồn tay qua khuỷu tay Khuất Vân, cái đầu nhỏ nhỏ ngoan ngoãn gối lên vai anh.

“Nếu lúc nào em cũng ngoan như thế này thì thật tốt.” Khuất Vân nói.

“Nếu lúc nào anh cũng quan tâm em như thế này thì thật tốt.” Du Nhiên đánh trả.

“Xem ra,” Khuất Vân mỉm cười: “Chúng ta thật sự không thỏa mãn được đối phương.”

“Có ý gì? Khuất Vân, em cảnh cáo anh, đừng có ý đồ gì, nếu không em sẽ...” Du Nhiên không nói tiếp nữa.

Tàu hỏa chạy vào đường hầm, những tiếng vang ầm ầm, màng nhĩ như bị luồng khí đè nén, dùng lực vỗ vào trong.

Một phút sau, tàu hỏa ra khỏi đường hầm, trong nháy mắt, ánh mặt trời lại tràn ngập.

Du Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, vô số bóng cây màu xanh tràn ngập ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rực rỡ.

Khuất Vân bỗng nhắc lại chủ đề vừa rồi: “Nếu tôi có ý đồ gì khác, em sẽ làm gì?”

“Em sẽ không làm gì cả.” Du Nhiên nói.

“Không làm gì cả? Vậy không giống Lý Du Nhiên.” Khuất Vân nói.

“Không, thật sự sẽ không làm gì cả.” Giọng nói của Du Nhiên vang lên từ trong vòng tay Khuất Vân: “Nếu anh làm chuyện gì có lỗi với em, em sẽ không làm gì cả, không thích anh nữa, không quan tâm đến anh nữa, không nhớ anh nữa, không nhìn anh nữa.”

“Vậy sao?” Khuất Vân lên tiếng.

“Đúng vậy.” Du Nhiên dùng vành tai cọ cọ lên vai Khuất Vân, quần áo anh có một mùi thơm rất tươi mát: “Nhưng, em sợ lúc đó anh cũng rất thích em không còn mè nheo bên cạnh nữa.”

“Vì sao lại không có chút tự tin về bản thân như vậy?” Khuất Vân cười, tiếng cười khiến bờ vai anh rung rung.

“Nhờ anh ban tặng cả đấy.” Du Nhiên lên án: “Nếu bình thường anh quan tâm đến em một chút thì em đã không tự ti như thế.”

“Tôi ác như vậy sao? Có lẽ do em nghĩ quá nhiều thôi.” Khuất Vân nói.

Du Nhiên lập tức ngẩng đầu lên, nói: “Được rồi, nếu anh muốn chứng minh mình quan tâm đến em, thì theo em về nhà gặp bố mẹ đi.”

“Thực sự phải làm vậy?” Khuất Vân hỏi.

“Đúng vậy.” Du Nhiên gật đầu.

“Em thực sự muốn tôi làm vậy?” Khuất Vân hỏi lại.

“Đúng.” Du Nhiên lại gật đầu.

“Được thôi.” Khuất Vân cong môi cười: “Vậy tôi đi gặp bố mẹ em.”

Đoàn tàu tốc hành cấp tốc đưa hai người đến cái tổ chim của Du Nhiên, sau khi xuống xe, Khuất Vân cầm lấy hành lý của Du Nhiên, nói: “Được rồi, đi thôi.”

“Được... Tới nhà em.” Tuy Du Nhiên ra vẻ thoải mái nhưng tâm tình đang chìm nổi bất định.

Lời vừa rồi chỉ nói cho có thôi, mục đích là để kiểm tra suy nghĩ thật của Khuất Vân, không ngờ hiện giờ đâm lao đành phải theo lao.

Nhưng ít nhất, cô không ăn được cánh gà nướng yêu quý rồi.

Hay Khuất Vân chắc chắn rằng cô chỉ nói đùa thôi? Nếu giờ cô bảo không đi nữa đường như có chút mất mặt.

“Ăn cơm trước đi, em đói rồi.” Du Nhiên kéo Khuất Vân tới một tiệm ăn nhanh gần ga tàu hỏa, gọi một phần đồ ăn, ăn thật chậm.

Ăn được một nửa, Du Nhiên ngẩng đầu, đối diện với Khuất Vân: “Anh... thật sự dám sao?”

Khuất Vân cầm khăn tay, giúp bạn gái lau sốt cà chua bên mép, lời nói có ý tứ sâu xa nhẹ tràn ra khỏi môi: “Sao? Em không dám à?”

“Đương nhiên, em dám.” Du Nhiên không hưởng thụ sự chăm sóc của Khuất Vân, trực tiếp vươn cái lưỡi hồng nhật, liếm sạch sốt cà chua bên mép.

Hai người đều không nói rõ, nhưng lại rõ ràng đối phương đang ám chỉ cái gì,

Cơm nước xong xuôi, bắt một chiếc taxi, hai người lên xe, thẳng hướng về phía nhà Du Nhiên.

Càng về tới gần nhà, khung cảnh càng quen thuộc, trái tim Du Nhiên lại đập thành thịch, không nghỉ lấy một giây.

Chạy tới nửa đường, một đoạn đối thoại tương tự lại bắt đầu.

“Anh... thật sự dám sao?”

“Sao? Em không dám à?”

“Đương nhiên là em dám.”

Nhưng đoạn đối thoại không rõ ràng lại khiến tài xế đổ mồ hôi lạnh, rất sợ gặp phải đôi tình nhân giết người cướp xe. Vì vậy, tài xế càng nhấn ga nhanh hơn, vượt qua ba cái đèn đỏ, dùng thời gian ngắn hơn bình thường một nửa, đưa bọn họ về đến nhà.

Đứng trước cửa tiểu khu, Du Nhiên ngẩng đầu nhìn cửa sổ nhà mình, nuốt nước bọt, hỏi lần thứ ba: “Anh... thật sự dám sao?”

Câu trả lời của Khuất Vân không đổi: “Sao? Em không dám à?”

Lần này, Du Nhiên quả thật không dám: “Em tin anh thật lòng, được rồi, mời anh đi, chúng ta núi xanh nước biếc, một tuần sau gặp lại.”

Nói xong, Du Nhiên giật lấy hành lý, nhưng Khuất Vân kéo lại: “Hiện giờ đến lượt tôi hoài nghi tấm chân tình của em.”

“Anh... thật sự muốn vào?” Du Nhiên bắt đầu bồn chồn trong lòng, tim đập thành thịch.

“Xem ra, dường như em không muốn?” Khuất Vân lý giải về mặt Du Nhiên.

“Đương nhiên... không phải.” Du Nhiên nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Vậy đi thôi.” Khuất Vân nhắc hành lý lên, sải bước vào tiểu khu.

Du Nhiên biết, cô sẽ chẳng bao giờ đấu lại được Khuất Vân, vì vậy cô chịu thua: “Nếu bây giờ anh lên, dao làm bếp nhà em sẽ nhuộm máu, đương nhiên, người bị chém sẽ là chúng ta... Coi như em sai rồi, em xin anh về trước đi, nhé.”

“Vậy, sau này có dám thử tôi mọi lúc thế nữa không?” Khuất Vân hỏi.

“Không dám nữa, không dám nữa, em tin anh vô cùng thật lòng, vô cùng cuồng nhiệt.” Du Nhiên nhanh chóng chịu thua.

“Vậy được rồi.” Khuất Vân buông hành lý của Du Nhiên xuống, nhẹ giọng dặn dò hai câu rồi xoay người định đi.

“Chờ một chút.” Du Nhiên chạy tới khóm cây bên cạnh, khom người vẫy Khuất Vân: “Lại đây.”

“Có lựa chọn nào khác không?” Đối với những hành động trẻ con này của Du Nhiên, Khuất Vân vẫn luôn tự thôi miên bản thân coi như không thấy.

Tuy nói vậy, nhưng chân anh vẫn bước về phía bên cạnh Du Nhiên.

Du Nhiên kiễng chân, hai tay vòng quay cổ Khuất Vân, môi hơi mím lại: “Dù thế nào chẳng nữa chúng ta cũng phải chia xa mấy ngày, sao anh có thể đi mà không để lại cái gì như thế chứ?”

Gió nhẹ thổi qua, khẽ lay động tán lá xanh, ánh mặt trời cũng trở nên lung linh, chớp lên trong mắt Khuất Vân.

Cho dù đôi mắt Khuất Vân là hồ sâu, nhưng ít nhất, trong giây phút đó, Du Nhiên nhìn thấy mặt nước thật ấm áp.

“Cung kính không bằng tuân lệnh.” Du Nhiên nghe anh nói vậy.

Sau đó, tay phải Khuất Vân nắm lấy cái eo nhỏ của Du Nhiên, anh cúi người về trước, cô nghiêng người về sau, cứ như vậy, hai người tạo thành tư thế lãng mạn kinh điển.

Đương nhiên, nụ hôn của anh vẫn bình tĩnh và có chất lượng như trước.

Không phải kiểu mút vào ầm ầm như cướp nước miếng, cũng không phải kiểu gặm cắn như quỷ chết đói đầu thai, chỉ là một nụ hôn trong yên lặng, nhưng sức lực đó, cảm giác thư thái đó, đều vô cùng thích hợp.

Du Nhiên cảm thấy thật mỹ mãn.

Cho đến khi gió ngừng lại, Khuất Vân mới nâng thắt lưng đang song song với mặt đất của Du Nhiên lên thành một góc vuông với mặt đất.

Du Nhiên choáng váng – bị vui sướng chìm chết.

“Cái này, có đủ để em ngồi yên mấy ngày không?” Khuất Vân hỏi.

Phục hồi lại tinh thần, trái tim Du Nhiên bắt đầu đập thành thịch như đếm bằng cửu chương: “Nếu em nói không đủ thì sao?”

Khuất Vân ôm lấy eo cô lần nữa, động tác này khiến Du Nhiên cảm thấy kích thích và mừng thầm, cô nhìn Khuất Vân chậm rãi hướng về phía mình, ngửi thấy mùi hương của Khuất Vân càng ngày càng gần, nhìn thấy đôi mắt khi thì trong suốt khi thì mờ ảo của Khuất Vân, nghe thấy giọng nói thanh nhã của anh: “Vậy... tôi dùng ống nghiệm cất giữ ít nước miếng tặng em nhé.”

Trong một giây đó, cuối cùng Du Nhiên cũng hiểu mình đã vợ phải một gã khiến cả con người và thần thánh đều cảm ghét.

Nhưng nếu đã gặp, Du Nhiên cũng không thể trốn tránh được, ai bảo chính cô cứ nhất định chọn anh cơ?

Vì vậy, cô đành rộng lượng phát tay, kéo hành lý đi về phía nhà mình.

Trong thang máy, Du Nhiên lấy ra một chiếc gương, cẩn thận kiểm tra đôi môi vừa tiếp nhận nụ hôn của mình, còn may, chỉ hơi hồng, bôi chút son che đi là được.

Chuẩn bị tất cả xong xuôi, Du Nhiên lấy chìa khóa ra, mở cửa.

Bố mẹ nghe tiếng, quay đầu lại nhìn thấy con gái đã về, đương nhiên vô cùng vui mừng, vội vã giúp Du Nhiên đặt hành lý xuống, lấy dép cho cô, liên tục hỏi cô đi đường có mệt không.

Nhưng lúc này Du Nhiên không có tâm trí đâu để trả lời, dù chỉ một câu, cô nhìn thấy, trên bàn trà trong phòng khách, đặt rất nhiều thuốc bổ, tuyết cáp*, huyết yển, và một số loại thuốc Đông y quý.

*Tuyết cáp là thịt một loại ech quý, sinh trưởng trong rừng Trường Bạch, phía Đông Bắc Trung Quốc.

Nhìn qua, có vẻ là quà tặng, hơn nữa còn là quà tặng được đưa tới chưa lâu.

Trong những người Du Nhiên biết, chỉ có một người có thể tiêu số tiền lớn như vậy, đồng thời cũng là người mà cô cố gắng né tránh hơn hai năm nay – Cổ Thừa Viễn.

“Cổ Thừa Viễn đã tới ă?” Du Nhiên hỏi thẳng vào vấn đề.

Bố của Du Nhiên, Lý Minh Vũ nhú mày: “Càng lớn càng không lễ phép, ngay cả anh trai cũng không chịu gọi.”

“Anh ta đi từ lúc nào?” Du Nhiên hỏi, đương nhiên, vấn đề cô quan tâm nhất là ngày mai Cổ Thừa Viễn có đến nữa hay không.

Bạch Linh đặt hành lý con gái xuống bên cạnh xô pha, im lặng một lúc rồi quyết định nói thật: “Thừa Viễn giúp mẹ tới siêu thị mua bột chiên, lát nữa sẽ quay lại.”

Chuyện này thật sự khiến Du Nhiên chấn động trong lòng, hai chân đã muốn chạy ra ngoài.

Bạch Linh ngồi xổm trên mặt đất, giúp Du Nhiên lấy từng bộ quần áo ra.

Trước giờ Du Nhiên đều vo tròn quần áo, nhét lung tung vào túi, vì vậy lần nào về nhà, chuyện đầu tiên Bạch Linh làm chính là giải cứu đám quần áo đáng thương của con gái.

Lúc này, bà đưa lưng về phía Du Nhiên, vừa sắp xếp lại hành lý, vừa nhẹ giọng nói một câu: “Mẹ chỉ muốn hôm nay cả nhà có thể vui vẻ ăn một bữa cơm.”

Du Nhiên thừa nhận, những lời này đã đánh bại cô, mặc kệ giữa cô và Cổ Thừa Viễn đã xảy ra chuyện gì, nhưng mẹ cô vô tội.

Nhớ tới mẹ vẫn luôn đối xử với mình rất tốt, Du Nhiên quyết định nhẫn nhịn, cố gắng thỏa mãn nguyện vọng nhỏ nhỏ của bà.

“Được rồi, ngồi xuống trước đi, chỉ lát nữa là được ăn.” Lý Minh Vũ cười ha ha bước vào phòng bếp, tiếp tục biểu diễn tay nghề.

Nghĩ đến lát nữa sẽ gặp mặt Cổ Thừa Viễn, trong lòng Du Nhiên cảm thấy lo lắng, không ngồi yên được, đành đi lên sân thượng hóng gió.

Quang cảnh xung quanh tiểu khu nhà Du Nhiên không tệ, thường xuyên thấy những ông lão bà lão dắt tay cháu nhỏ, hoặc những đôi thanh niên tình tứ nắm tay đi dạo trên đường mòn, cảnh tượng này khiến cho trong lòng sinh ra cảm giác lười biếng.

Nhưng khi ánh mắt Du Nhiên nhìn về phía cửa tiểu khu, cảm giác thanh thản vừa rồi đã bị nỗi sợ hãi đánh tan thành mây khói.

Bởi vì cô nhìn thấy, ở cửa tiểu khu, Khuất Vân và Cổ Thừa Viễn đang nói chuyện với nhau.

Tuy cách rất xa, nhưng đó là hai người con trai quen thuộc nhất với Du Nhiên, Du Nhiên tất nhiên không nhìn nhầm.

Du Nhiên nhớ Khuất Vân từng nói anh và Cổ Thừa Viễn là bạn học, vì vậy bọn họ quen nhau cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng, Khuất Vân giải thích chuyện anh xuất hiện ở đây thế nào?

Trái tim Du Nhiên giống như một cuộn len bị mèo đùa nghịch, hỗn loạn không còn hình dạng gì nữa.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu Khuất Vân thẳng thắn nói với Cổ Thừa Viễn về quan hệ của bọn họ, vậy...

Du Nhiên cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác nói cho cô biết, Cổ Thừa Viễn sẽ không bỏ qua.

Tuy đã là cuối thu, nhưng lưng Du Nhiên vẫn ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Ngay khi cô sắp phát điên mà hét lên, hai bọn họ tách ra.

Du Nhiên vội vàng trốn vào phòng vệ sinh, lấy điện thoại ra, gọi cho Khuất Vân.

Sau khi gọi được, Du Nhiên không nhiều lời vô ích, trực tiếp hỏi: “Vừa rồi anh gặp Cổ Thừa Viễn?”

Bên kia ngừng lại một lát, im lặng đến mức có chút kỳ lạ, nhưng rất nhanh, tiếng trả lời của Khuất Vân truyền đến: “Đúng vậy, cậu ta nói với em?”

“Em đứng trên sân thượng nhìn thấy!” Du Nhiên vội vàng hỏi: “Anh có nói cho anh ta biết quan hệ giữa chúng ta không?”

Câu trả lời của Khuất Vân khiến Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm: “Không có, sao? Em không muốn cho cậu ta biết?”

“Anh ta biết nhất định sẽ... nhất định sẽ nói cho bố mẹ em biết, đến lúc đó em sẽ chết rất thảm, anh cũng sẽ chết rất thảm, vì vậy, bất luận thế nào, trước khi có lệnh của em, anh không được để lộ ra quan hệ giữa chúng ta cho anh ta, hiểu chưa?” Du Nhiên rất hoảng, cô sợ nhất không phải bố mẹ, mà là người vừa nói chuyện với Khuất Vân.

Khuất Vân đồng ý.

Du Nhiên yên tâm, vốn định nhân cơ hội này đòi một nụ hôn, nhưng nghĩ đến cảnh tượng trong phòng vệ sinh không quá đẹp mắt, vì vậy đành thôi.

Ngắt máy, vừa mới mở cửa phòng vệ sinh, cô lập tức chửi thề một tiếng, bởi vì trên sofa trong phòng khách, Cổ Thừa Viễn đang ngồi đó đợi cô.

“Đã lâu không gặp.” Cổ Thừa Viễn nói.

Gương mặt anh ta vẫn mang theo vẻ anh hùng khí khái, dáng người cao thẳng, khiến cả thế giới đều bao quát dưới cái nhìn của anh ta, mà sự hồ hững trong ánh mắt lại là tín hiệu đẩy người ta ra xa nghìn dặm.

Anh ta đẹp, cũng chỉ nên nhìn từ xa.

Nhưng khi đó Du Nhiên không làm được như vậy, bởi vì Cổ Thừa Viễn đã luôn luôn khiến cô nghĩ rằng, đối với anh ta, cô không giống những người khác.

Tất cả dịu dàng, giống như chỉ dành cho một mình cô.

Ít nhất... trước khi chuyện đó xảy ra, cô đã cho rằng như vậy.

Lúc này, Lý Minh Vũ bưng món ăn vừa nấu xong từ trong phòng bếp đi ra, cười nói: “Tiểu Viễn, mau cùng em con đi rửa tay đi, chúng ta sắp ăn cơm rồi.”

Du Nhiên đi vào phòng bếp, đổ nước rửa tay lên tay, nhưng còn chưa bắt đầu chà xát, Cổ Thừa Viễn đã từ phía sau cầm lấy cổ tay cô.

Không chỉ cầm lấy cổ tay, thân thể anh ta cũng dán sát vào sau lưng cô.

Du Nhiên giống như con chuột bị sập bẫy, nhất thời giật mình, kêu ra tiếng.

“Sao vậy?” Bạch Linh nhô đầu nhìn vào cửa phòng bếp.

“Không có gì ạ.” Cổ Thừa Viễn cười cười: “Tranh cướp với em ấy thôi ạ.”

Trong lúc nói vậy, Cổ Thừa Viễn cũng lấy mất hơn một nửa nước rửa tay màu xanh lục trên tay Du Nhiên.

“Đừng náo loạn nữa, mau tới ăn cơm đi.” Bạch Linh cười cười, rời khỏi phòng bếp.

Chờ mẹ vừa đi, Du Nhiên lập tức trốn vào góc phòng, cảnh giác nhìn Cổ Thừa Viễn.

Cổ Thừa Viễn đi thẳng tới vòi nước, chậm rãi vươn tay ra, dòng nước rất nhỏ, rất nhẹ, giống như giọng nói của anh ta: “Còn nhớ không? Khi còn bé, đều là anh giúp em rửa tay.”

Nhớ, Du Nhiên đương nhiên nhớ.

Khi đó, mỗi cuối tuần, Cổ Thừa Viễn đều tới nhà cô.

Khi đó, Du Nhiên còn rất nhỏ, không với tới chót mở vòi nước, Cổ Thừa Viễn sẽ đứng phía sau cô, giúp cô thoa nước rửa tay, cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng chà xát.

Khi đó, cô chỉ đứng tới hông anh ta.

Du Nhiên nhớ, nhưng cô vẫn trả lời: “Vậy sao?”

Dùng một câu nghi vấn, giống như bản thân đã quên đi tất cả.

Cổ Thừa Viễn rửa sạch bột xà phòng trên tay, dùng khăn sạch lau khô, rồi lại quay đầu lại, chậm rãi nở nụ cười: “Em còn nhớ... Giống như anh, vĩnh viễn nhớ.”

Trong lòng Du Nhiên, một thoáng lạnh, một thoáng nóng.

“Nếu không tới nhanh bố mẹ sẽ ăn hết nhé.” Lý Minh Vũ kêu lên.

Hai người không thể giằng co thêm được nữa, lần lượt đi ra ngoài.

Đồ ăn rất phong phú, nhưng Du Nhiên không cảm nhận được chút hương vị.

Bố mẹ và Cổ Thừa Viễn dường như nói rất nhiều chuyện, Du Nhiên cũng không chú ý nghe, chỉ khi bị hỏi tới cô mới miễn cưỡng trả lời lấy lệ.

Nói một lúc, Lý Minh Vũ đột nhiên hỏi: “Tiểu Viễn, vừa rồi sao con lại đi siêu thị lâu như vậy, không phải lạc đường đấy chứ?”

“À, con gặp một người quen ở cửa tiểu khu.” Cổ Thừa Viễn nói.

Nghe vậy, Du Nhiên vẫn giả làm hóa thạch cảm thấy từng tế bào trong cơ thể như sống lại, tuy cô biết câu hỏi của mình rất có thể khiến Cổ Thừa Viễn chú ý, nhưng cô không nhận được: “Là ai?”

Tính toán của Du Nhiên là, để xem có may mắn nghe được một số chuyện của Khuất Vân khi còn ở trường không, ví dụ như để xem anh có phải là loại đàn ông ăn chơi không.

Nhưng câu hỏi của cô lại bị cha già nhà mình xuyên tạc: “Ý của em gái con là, người kia là nam hay nữ? Nếu là nam có điều kiện tốt, nhân phẩm tốt, thì giới thiệu cho con bé, còn nếu là nữ có điều kiện tốt, nhân phẩm tốt thì cũng nên nhanh chóng biến người ta thành chị dâu của con bé đi.”

“Ha ha.” Du Nhiên cười khổ: “Bố thật hài hước.”

Nghe vậy, khoe miệng Cổ Thừa Viễn mang theo chút mờ ám: “Du Nhiên, em thật sự có ý này?”

Du Nhiên nhét một miếng thịt vào miệng, lấy tiếng nhồm nhoàm che khuất giọng nói của mình: “Cứ cho là vậy đi.”

“Đúng rồi, rốt cuộc là ai?” Lý Minh Vũ hỏi.

“Một người quen trong quá khứ.” Đây là câu trả lời của Cổ Thừa Viễn.

Đúng vậy, người quen.

Tất cả mọi người đều là người quen.

Đây là bài học thứ chín mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Người quen, chỗ nào trên thế giới cũng có.

9. Chương 10

Cổ Thừa Viễn chỉ dùng một câu người quen để nói về Khuất Vân, trừ chuyện đó ra, Du Nhiên không tìm hiểu thêm được bất cứ tin tức gì nữa.

“Xem xem, từ khi Du Nhiên đi học đại học, lâu lắm rồi mấy người chúng ta mới có cơ hội tụ tập đông đủ thế này.” Lý Minh Vũ nhìn cảnh bốn người quây quần hiếm có, không nhận được mà cảm thán: “Chỉ chớp mắt mà các con đã lớn cả rồi, ai cũng bận rộn, thời gian về nhà cũng ít đi, có đôi khi, bố còn hy vọng các con vĩnh viễn như hồi còn bé, bố mẹ vĩnh viễn không già!”

“Vậy bố ước thời gian quay trở lại, để chúng ta được làm lại một lần nữa đi.” Du Nhiên vừa và cơm vào miệng, vừa suy nghĩ những điều thật kỳ quái: “Nếu con trở lại thời tiểu học, nhưng không mất ký ức, vậy con có thể trở thành thiên tài trăm năm có một, lừa đảo nhảy lớp, vào Harvard hay Yale cũng dễ như trở bàn tay.”

“Du Nhiên à, dường như con bất hạnh di truyền chỉ số thông minh của bố, vì vậy cho dù con có trở lại quá khứ năm lần bảy lượt thì ước mơ này vẫn khó mà thực hiện được.” Lý Minh Vũ phân tích một cách khách quan.

Có một ông bố không biết nể mặt như vậy, Du Nhiên cũng không biết nên giận hay nên cười.

Những câu đùa cợt như vậy khiến bầu không khí trên bàn ăn hài hòa hơn nhiều, bữa cơm này cuối cùng cũng kết thúc tương đối thỏa mãn.

Cơm nước xong, Du Nhiên rửa bát, sau đó lập tức về phòng, mở máy tính, chơi trò chơi, cố gắng tránh tiếp xúc với Cổ Thừa Viễn.

Nhưng cô sớm đã biết, loại phương pháp này không có nhiều hiệu quả.

Quả nhiên, chưa được bao lâu, Bạch Linh và Lý Minh Vũ đề nghị đôi bạn già ra ngoài đi dạo, thuận tiện mua chút đồ dùng, để hai anh em Du Nhiên ở nhà chơi.

Tuy đôi mắt Du Nhiên vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình nhưng lỗ tai lại luôn chú ý đến động tĩnh bên ngoài.

Bố mẹ mở cửa, thay giày, đóng cửa lại, không lâu sau, có tiếng bước chân chậm rãi đi về phía cô – Cổ Thừa Viễn đã vào phòng.

Địch không chạm ta, ta không chạm địch, Du Nhiên tiếp tục vui đầu, vờ như không biết gì.

Nhưng ngay sau đó, Du Nhiên bắt đầu hối hận bản thân đã không có hành động gì – ít nhất cô nên di chuyển vị trí.

Bởi vì lúc này cô đang đặt máy tính lên đùi, ngồi trên giường, đồng thời còn là mặt trong của giường, vì vậy khi Cổ Thừa Viễn ngồi xuống bên cạnh cô, Du Nhiên kinh ngạc phát hiện ra, dường như cô đã bị vây trong cái lồng vô hình kia.

Nhưng việc đã đến nước này, bình tĩnh vẫn tốt hơn.

Du Nhiên yên lặng, ra vẻ đang say mê chơi trò chơi.

Nhưng Cổ Thừa Viễn vươn tay, khép máy tính của cô lại.

“Trong lòng không yên, còn chơi cái gì?” Cổ Thừa Viễn nói.

Du Nhiên không đáp lại, mở máy tính lên, định tiếp tục chơi, nhưng Cổ Thừa Viễn dùng một tay lấy chiếc máy tính đi, đặt trên tủ đầu giường.

Du Nhiên quay đầu, nhìn rõ tình huống hiện tại: Cổ Thừa Viễn nửa nằm trên giường, tư thế giống của cô, giống như kiểu những đôi tình nhân hay làm.

Trong lòng, Du Nhiên hô to một tiếng không ổn, bàn chân giật bắn lên như có một viên đạn.

Nhưng ngay khi cái mộng của cô rời khỏi đệm, Cổ Thừa Viễn dùng một tay kéo thắt lưng cô lại, Du Nhiên bị ngã lên giường theo quán tính.

Cái chân dài của Cổ Thừa Viễn đè lên hai chân Du Nhiên, giảm bớt sức chống cự của cô.

“Anh muốn làm gì?” Tim Du Nhiên đập điên cuồng.

Cổ Thừa Viễn nghiêng đầu nhìn Du Nhiên, hai hàng lông mi kia đen đến mức lạnh thấu xương, đen tới mức đông cứng, giống như một bức tượng điêu khắc, lạnh lùng, thiếu sức sống.

Nhưng, ánh mắt anh ta nhìn Du Nhiên lại giống như dòng suối nước nóng trên núi băng, có lẽ cũng không nóng như vậy, nhưng sự đối lập này chính là thứ đã từng khiến Du Nhiên say đắm.

“Anh, chỉ muốn ôn lại kỷ niệm một chút.” Nói xong, Cổ Thừa Viễn nâng cằm Du Nhiên, hôn lên môi cô một cách vô cùng tự nhiên.

Cổ Thừa Viễn và Khuất Vân là hai người khác nhau.

Nụ hôn của bọn họ, cũng khác nhau.

Đôi môi của Cổ Thừa Viễn là một tảng đá bị nước bào mòn ngàn năm, nhẵn mịn, và lạnh cứng.

Khuất Vân thì khác, đôi môi Khuất Vân, có độ ẩm, có... hương vị của các loại đồ ăn ngon.

Cổ Thừa Viễn không chịu chỉ hôn môi, lưỡi anh ta dùng một thái độ cứng rắn, ương ngạnh cạy mở hàm răng Du Nhiên, sau đó muốn bắt đầu cướp đoạt theo thói quen.

Nhưng Du Nhiên đẩy anh ta ra, cũng nhanh chóng xoay người đối mặt với tường, đưa lưng về phía Cổ Thừa Viễn, giống như một con đà điểu nhỏ nhỏ.

Tư thế đó thể hiện sự tránh né và từ chối.

Cổ Thừa Viễn đưa tay đặt trên vai Du Nhiên, còn môi bắt đầu di chuyển trên lưng cô cách một lớp quần áo, chạy dọc theo đường cong nữ tính.

“Xem ra, em thay đổi rất nhiều.”

Du Nhiên chậm rãi nhắm hai mắt, cố gắng thu nhỏ thân mình, dường như muốn nhét mình luôn vào góc tường.

“Du Nhiên, dường như đã rất lâu, rất lâu, anh không được ôm em.”

Du Nhiên nghe thanh âm ma quái, mê hoặc từ phía sau truyền tới, mỗi một đường nét trên lưng giống như một dây cung, bị người ta kéo căng, một lần buông tay là một lần chấn động.

“Em có nhớ anh giống như anh nhớ em hay không?”

Du Nhiên sống chết nắm ngón tay của mình, nơi lõm xuống màu trắng bệch, hai bên là màu hồng nhạt, còn bên trong lại là máu, dòng máu thật tươi mới, giống như làn da bị chọc rách.

Từng lời nói của anh ta đều giống của ác quỷ đến từ địa ngục, mang theo sự mê hoặc và hắc ám.

Khuất Vân.

Trong sự mê loạn, Du Nhiên bỗng nhớ tới cái tên này

Đúng vậy, Khuất Vân.

Nhớ tới người đàn ông trên môi luôn có hương thơm nhàn nhạt của đồ ăn mỹ vị kia, Du Nhiên lấy lại bình tĩnh, cô mở mắt ra, nhìn tường, nhẹ giọng nói: “Tôi đã, thích một người.”

Đôi môi trên lưng ngừng chuyển động, một lúc lâu sau, Cổ Thừa Viễn hỏi: “Là ai?”

“Một người, một người tôi rất thích.” Đôi mắt Du Nhiên vẫn nhìn tường, hình vẽ trên giấy dán tường là những đóa hoa nhỏ trầm tĩnh màu xanh lam.

“Rốt cuộc hắn là ai?” Cổ Thừa Viễn tiếp tục hỏi.

“Là người đàn ông tôi muốn ở bên trọn đời.” Du Nhiên đáp.

Cổ Thừa Viễn bỗng dùng sức nắm lấy vai Du Nhiên, nhắc cô lên khỏi giường, anh ta nhìn cô, ánh mắt vẫn mềm mại như trước, nhưng giọng nói đã không còn giống nữa: “Nói cho anh biết, tên của hắn.”

“Anh muốn làm gì?” Du Nhiên nhìn anh ta.

“Em nghĩ sao?” Cổ Thừa Viễn hỏi lại.

“Tôi nghĩ rằng, anh muốn hủy diệt tôi.” Du Nhiên trả lời như vậy: “Anh hận tôi, anh đổ kỵ với tôi, anh không muốn để tôi sống vui vẻ.”

Sau khi Du Nhiên nói vậy, trong phòng tràn ngập cảm giác im lặng khó thở, cây cối ngoài cửa sổ xào xạc rung động, giống như những âm thanh lơ đãng để ngụy trang.

“Đúng vậy.” Cổ Thừa Viễn nhìn Du Nhiên, chậm rãi, nói từng câu từng chữ: “Bởi vì anh muốn em vĩnh viễn ở bên anh, cùng anh cảm nhận sự đau khổ của anh.”

“Không thể.” Du Nhiên nói: “Tôi muốn ở bên người tôi yêu.”

Bàn tay Cổ Thừa Viễn trượt từ vai Du Nhiên xuống cánh tay cô.

Khung xương của Du Nhiên tương đối nhỏ, nhìn qua tuy không mập nhưng nhéo lên lại toàn thịt là thịt, mà cánh tay cô lại như miếng bột biển mềm mại co giãn, khiến cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

“Du Nhiên.” Cổ Thừa Viễn nói: “Em quên rồi sao, người em yêu là anh, là... anh ruột của em.”

Nói đến đây, Cổ Thừa Viễn đặt môi mình tới sát vành tai Du Nhiên, dùng răng cắn nhẹ, đây là hành động thân mật nhất trên thế gian, cũng là hành động không nên làm nhất giữa bọn họ.

“Tôi đã trưởng thành, có thể hiểu rõ tình cảm mơ hồ trước đây, cũng đã biết cái gì mới là tình yêu chân chính.” Du Nhiên nghiêng đầu ra sau, động tác này khiến vành tai của cô thoát được hàm răng của Cổ Thừa Viễn, nhưng trên làn da mềm mại kia đã có dấu răng của anh ta.

Cổ Thừa Viễn nhìn cô, im lặng nở nụ cười: “Vậy, cái gì mới là tình yêu chân chính?”

“Chính là, tôi rất khẳng định, tôi nên ở bên anh ấy, đồng thời, sẽ dùng tất cả sức lực của mình để có thể ở bên anh ấy.” Du Nhiên đón nhận ánh mắt của Cổ Thừa Viễn, nói ra câu trả lời như vậy.

“Lẽ nào.” Bàn tay Cổ Thừa Viễn bắt đầu chuyển động trên cánh tay Du Nhiên, giống như đang vuốt ve bề mặt của một suối nước trong suốt, giống như muốn tạo ra một gợn sóng thật nhẹ: “Ngày đó chúng ta không như thế hay sao?”

“Không.” Du Nhiên trả lời chắc nịch: “Cho dù là ngày đó, tôi cũng rất rõ ràng, giữa chúng ta... là không nên.”

Cổ Thừa Viễn dừng động tác trên tay, bởi vì dòng suối nhỏ Du Nhiên này dường như thật xa lạ.

“Du Nhiên, anh rất hối hận vì ngày đó đã để em đi.” Thân thể Cổ Thừa Viễn tiếp tục tới gần Du Nhiên, cái trán của anh ta tựa vào trán Du Nhiên, giống như vô số lần trong quá khứ.

Nhưng Du Nhiên cảm thấy không quen, bởi vì tư thế này quá thân mật, bởi vì hơi thở của Cổ Thừa Viễn ở quá gần, cô lắc đầu: “Bố mẹ sắp về.”

“Em sợ bọn họ biết chuyện của chúng ta?” Cổ Thừa Viễn hỏi, giọng nói của anh ta mang theo vẻ lạnh lùng, cứng rắn hút hồn, nhưng âm cuối, chỉ khi tới âm cuối, giống như nhận ra người trước mặt là Du Nhiên, giống như bỗng cảm nhận được trong lòng anh ta cô không giống những người khác, vì vậy, âm thanh nhu hòa hơn nhiều chỉ trong nháy mắt.

Ngay cả Du Nhiên cũng không hiểu hành động đó rốt cuộc phát ra từ nội tâm hay là cố ý.

Cô vĩnh viễn cũng không thể hiểu rõ anh ta.

“Chuyện giữa chúng ta, không nên nhắc đến, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người.” Bởi vì Cổ Thừa Viễn tới gần, Du Nhiên chỉ có thể dựa đầu vào tường.

Trong mắt Cổ Thừa Viễn, toàn thân cô giống như một đóa hoa màu xanh lam trầm tĩnh.

Đóa hoa nho nhỏ, non nớt, yếu mềm, vĩnh viễn nên đặt dưới sự khống chế của anh ta.

“Một năm đó của chúng ta, thật sự không có bất cứ ý nghĩa gì với em sao?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Đó là sai.” Du Nhiên nói, lông mày của cô hơi nhăn lại: “Đó là không bình thường.”

“Nếu, mẹ biết chuyện này, em nghĩ bà ấy sẽ cảm thấy thế nào?” Cổ Thừa Viễn hỏi, khóe môi anh ta giống như đang mỉm cười.

Nhìn thấy vẻ mặt của Du Nhiên, anh ta mỉm cười.

“Anh muốn nói với mẹ?” Du Nhiên cảnh giác: “Anh điên rồi?”

“Một ngày nào đó em rời khỏi anh.” Cổ Thừa Viễn nhẹ giọng nói bên tai Du Nhiên: “Chưa biết chừng, anh sẽ vì đồ kỳ mà nói ra chuyện này.”

Du Nhiên nghiêng đầu, nhìn ga trải giường, ngay cả ga trải giường cũng một màu xanh lam trầm tĩnh như giấy dán tường, vì vậy, Du Nhiên không kích động, giọng nói của cô cũng nhuộm một màu xanh lam trầm tĩnh: “Tôi tuyệt đối không rời khỏi anh ấy, tuyệt đối không.”

Đúng vậy, cô sẽ không rời khỏi chàng trai trên môi luôn có hương vị đồ ăn thoang thoảng kia.

Vừa may, những món ăn này, đều là những món cô thích.

Cô sẽ không bị uy hiếp, sẽ không rời khỏi Khuất Vân.

“Cùng lắm thì cá chết lưới rách thôi.” Du Nhiên tiếp tục dùng giọng nói màu xanh lam trầm tĩnh kia: “Nếu anh làm vậy, có thể, gia đình chúng ta sẽ đau khổ đôi ba năm, nhưng, từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ phải gặp lại anh nữa, không bao giờ nữa.”

Du Nhiên đang nghiêng đầu, vì vậy, cô không nhìn thấy biểu hiện của Cổ Thừa Viễn, cô chỉ cảm nhận được hơi thở của anh ta, phun lên cổ cô, khi lạnh khi nóng.

Du Nhiên không biết Cổ Thừa Viễn muốn làm gì tiếp theo, nhưng cô biết, chính mình đang sợ.

Rất sợ.

May mà trong giờ phút này, di động của Du Nhiên vang lên.

Du Nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, vội vàng vòng qua dưới cánh tay Cổ Thừa Viễn, cầm lấy di động trên tủ đầu giường.

Nhưng, khi vừa nhìn đến thông báo trên điện thoại, Du Nhiên như hít phải một hơi khí lạnh dưới chân núi Himalaya – là Khuất Vân.

Nếu là bình thường, Du Nhiên sẽ vô cùng thỏa mãn với hành động chủ động liên lạc này của Khuất Vân, nhưng hiện tại, cô không nhận được mà nguyên rửa lòng bàn chân Khuất Vân lở loét.

Cổ Thừa Viễn là ai, anh ta lập tức cảm nhận được sự khác thường của Du Nhiên: “Là hấn gọi tới?”

Nói xong, không có bất kỳ báo trước nào, anh ta đưa tay giật lấy điện thoại.

Lúc này, toàn thân Du Nhiên run lên, lỗ chân lông cũng toát ra một nửa mồ hôi lạnh, một nửa mồ hôi nóng.

Du Nhiên biết, nếu để Cổ Thừa Viễn phát hiện Khuất Vân chính là bạn trai của mình, hậu quả sẽ rất tồi tệ.

Cô tin chắc rằng Cổ Thừa Viễn sẽ dùng tất cả biện pháp để phá hoại tình cảm vốn không có gì chắc chắn giữa cô và Khuất Vân.

Nghĩ vậy, Du Nhiên quyết tâm, giờ cao chióc điện thoại còn chưa mua được bao nhiêu ngày, đập thật mạnh lên mặt đất.

Diệt khẩu rồi còn chưa bỏ qua, Du Nhiên xuống giường, dùng chân giẫm mạnh lên thi thể vốn đã phân làm mấy mảnh của cái điện thoại, cố gắng phanh thây nó trong thời gian ngắn nhất.

Không chỉ vậy, Du Nhiên còn đẩy cửa, xông vào phòng bếp. Cầm lấy dao nấu ăn, cố sức băm vằm.

Dưới cổ găng không ngừng và hành động điên cuồng của cô, chiếc điện thoại di động đã hoàn toàn thay đổi, ngay cả mẹ nó cũng không nhận ra nó nữa.

Sau khi làm xong tất cả, Du Nhiên nằm trên sofa nghỉ ngơi, thở phì phò.

Không biết từ khi nào, Cổ Thừa Viễn đã ra khỏi phòng, ngồi xuống bên cạnh cô: “Xem ra, em rất sợ anh biết hấn là ai.”

“Đúng vậy.” Du Nhiên thừa nhận: “Tôi phải bảo vệ anh ấy.”

“Ý của em là, năng lực của hấn không bằng anh?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Tôi không biết.” Lời Du Nhiên nói chính là lời nói thật.

Bọn họ, một người là lang, một người là sói, nhìn qua, thực lực dường như không kém nhau là mấy.

“Tôi nói rồi, tôi thích anh ấy, vì vậy, tôi không muốn anh ấy bị thương, mặc kệ anh ấy yếu hay mạnh, điều tôi muốn chỉ đơn giản như vậy.” Đây là câu trả lời của Du Nhiên để đáp trả lại vấn đề này.

Khi Du Nhiên nói xong câu nói đó, Cổ Thừa Viễn nhìn chằm chằm môi cô, giống như còn chờ cô nói thêm điều gì đó.

Qua một lúc rất lâu, Cổ Thừa Viễn mới mở miệng: “Du Nhiên, em biết không? Chỉ vì những lời này của em... Anh sẽ không để em ra đi, tuyệt đối sẽ không.”

Cổ Thừa Viễn nói xong câu đó, không còn làm chuyện gì khác người nữa, anh ta ngồi yên bên cạnh Du Nhiên, mở ti vi, nhìn về hướng đó.

Khi Lý Minh Vũ và Bạch Linh trở về, hai người bọn họ đang giống như những cặp anh em bình thường khác, ngồi trên sofa.

Trên ti vi đang phát một tiết mục văn nghệ, Cổ Thừa Viễn đang mỉm cười, còn Du Nhiên...

Ánh mắt Du Nhiên mang theo chút thất thần.

Buổi tối hôm đó, Du Nhiên nằm trên giường, tiếp tục giấc mơ trước đây.

Có lẽ, không nên gọi nó là mơ, mà là ký ức trong quá khứ.

Rất lâu trước kia, ngay cả chính cô cũng không nhớ rõ nữa, nhiều chuyện thường xuyên bị đứt đoạn, giống như đó là ký ức của một người khác.

Trước giờ Du Nhiên không thể ngờ rằng, năm cô sáu tuổi, bỗng nhiên lại có thêm một người anh trai.

Cùng mẹ khác cha, Du Nhiên cũng không thật sự hiểu được điều này, vì sao hai người lại không cùng cha.

Phải thật lâu sau, cô mới dần dần hiểu được một sự thật: trước khi mẹ lấy bố, đã từng kết hôn với một người đàn ông khác, sinh ra Cổ Thừa Viễn, nhưng, mẹ và người đàn ông kia sống với nhau không hạnh phúc, vì vậy, khi Cổ Thừa Viễn bảy tuổi, bọn họ ly hôn, sau đó mẹ lấy bố, sinh ra cô.

Giờ nghĩ lại mới thấy nó cũng không quá phức tạp, nhưng ngày đó, đối với Du Nhiên mà nói, vòng luẩn quẩn nhỏ này cũng đủ để khiến cô đau đầu.

Du Nhiên vốn nghĩ rằng, nếu đã là người thân của nhau, chỉ cần vừa sinh ra đã biết, giống như từ khi còn nhỏ cô đã biết chị họ Nhậm Đình Đình là người thân của cô, còn Trần Tiểu Minh cách vách không phải.

Vì vậy, người anh trai từ trên trời rơi xuống này khiến Du Nhiên khó có thể tiếp nhận, đương nhiên, điều này cũng không chứng minh cô ghét anh ta.

Ngược lại, Du Nhiên rất thích Cổ Thừa Viễn, thích gương mặt trẻ trung mang chút khí phách của anh ta, bởi vì mỗi lần Cổ Thừa Viễn đến nhà Du Nhiên đều sẽ mang đến cho cô những đồ ăn vặt cô thích hoặc một con búp bê bằng vải.

Quan trọng hơn là, khi Du Nhiên nói chuyện với Cổ Thừa Viễn, cho dù những chủ đề đó thật buồn cười hoặc thật ấu trĩ, anh ta vẫn sẽ kiên nhẫn lắng nghe, không giống những người lớn khác, cho dù cười cũng chỉ là cười cho có lệ.

Ngay trong căn phòng tràn đầy những đóa hoa nhỏ màu xanh lam trầm tĩnh này, Du Nhiên bé nhỏ đã vượt đầu con gấu bông, nhỏ giọng kể lại những điều thầy giáo đã dạy ở trường, còn Cổ Thừa Viễn ngồi bên cạnh, chăm chú lắng nghe.

Thời gian đã trôi qua như thế, dần dần, hai người lớn lên.

Con gấu bông kia đã không biết ở đâu, những quyển truyện cổ tích biến thành sách tham khảo, Du Nhiên ngồi trước bàn học, cắn đuôi bút, lông mày nhíu thành dáng vẽ sắp khóc rống, còn Cổ Thừa Viễn ở bên cạnh đã trở thành gia sư của cô.

“Sai rồi, đường phụ trợ nên thêm ở chỗ này.” Cổ Thừa Viễn cầm lấy bút, thêm một đường vẽ mờ trong biểu đồ.

Du Nhiên vừa nhìn đã thấy bài toán lập tức rõ ràng, xoẹt xoẹt vài bút đã giải xong một đề.

Sau khi làm xong, Du Nhiên vặn thắt lưng một cái, bỗng nhớ tới chuyện hồi chiều: “Anh, bạn em nói anh rất hung dữ.”

“Vì sao?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Bọn họ nói, trước giờ chưa bao giờ thấy anh cười.” Du Nhiên nói.

“Em trả lời thế nào?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Em nói, anh rất hay cười.” Du Nhiên nhớ lại.

Để Du Nhiên tập trung ôn bài, trong phòng chỉ bật đèn bàn, ánh sáng tuy đủ nhưng phạm vi chiếu sáng hữu hạn, lúc này, Cổ Thừa Viễn đang ngồi trên ghế, thân mình hơi ngửa về sau, nửa người trên chìm trong bóng tối, nửa người dưới lộ ra dưới ánh sáng.

“Thật ra, bọn họ nói rất đúng, anh thật sự không hay cười.”

“Sao có thể, em rất thường thấy anh cười.” Du Nhiên không tin.

“Đó là vì.” Cổ Thừa Viễn nhẹ giọng nói: “Người ở trước mặt anh, là em.”

Kết cấu não của Du Nhiên đôi khi dị thường đến đáng buồn, khi lại nhanh nhạy đến đáng sợ, mà lúc này, cô đang ở trạng thái thứ hai.

Vì vậy, sau khi nghe những lời này, Du Nhiên đỏ mặt.

Cô quay đầu, cố gắng không để Cổ Thừa Viễn nhìn thấy biểu hiện của mình.

Bởi vì cô biết, bản thân không nên có biểu hiện như vậy.

Cổ Thừa Viễn và Du Nhiên cũng không thường gặp mặt, một tháng tối đa chỉ hai hay ba lần, tuy Du Nhiên vẫn gọi Cổ Thừa Viễn là anh, nhưng trong tiềm thức của cô lại không thật sự coi anh ta là anh trai.

Bởi vì anh em bình thường sẽ luôn đùa cợt với nhau, sẽ vì tranh cướp một thứ gì đó mà cãi nhau thậm chí đánh nhau, sẽ vì không có khoảng cách mà đâm ra chán ghét nhau.

Nhưng tình hình giữa bọn họ lại không giống như vậy, giữa bọn họ chỉ có những hồi ức vui vẻ.

Khi tất cả mọi việc quá tốt đẹp, có vài thứ sẽ thay đổi bản chất.

Du Nhiên của khi đó đã là một thiếu nữ yếu điệu, duyên dáng, đối với chuyện nam nữ cũng có chút hiểu biết朦胧 lung.

Một người con trai đẹp mắt, chỉ cười với mình, đối với một thiếu nữ mà nói, là không cách nào chống cự.

Đặc biệt là khi thái độ của người con trai kia với mình cũng không rõ ràng.

Đó không phải một sự hiểu lầm, Du Nhiên cảm nhận được, ở trước mặt cô, Cổ Thừa Viễn không phải luôn luôn biểu hiện giống một người anh cả, nhiều khi, trong những lúc không có người, trước mặt Du Nhiên, anh ta là một người đàn ông.

Vì vậy, quan hệ của bọn họ, vẫn luôn không rõ ràng.

Nhưng sự mờ ám này, đối với Du Nhiên mà nói, là tà ác và không nên, vì vậy mỗi khi rơi vào tình trạng như vậy, Du Nhiên luôn cố gắng chuyển trọng tâm câu chuyện sang hướng khác, giống như hiện tại.

“Em đói rồi, em đi lấy ít đồ ăn.” Du Nhiên nói xong liền đứng dậy.

Ngày đó, người thân Lý Minh Vũ qua đời, hai vợ chồng vội vàng về quê tham dự đám tang, Du Nhiên đang học lớp mười một, nhiều bài vở, họ đành phải để cô lại, giao cho Cổ Thừa Viễn chăm sóc.

Nói cách khác, trong nhà lúc này chỉ có hai bọn họ.

Đồng thời, cả buổi tối, cũng chỉ có hai bọn họ.

Du Nhiên mở tủ lạnh, chuẩn bị lấy trứng và mì ăn liền ra đối phó, nhưng vừa đứng lên, cô lập tức cảm giác được phía sau có người... dính sát vào người cô.

Là mùi của Cổ Thừa Viễn.

Nhất thời Du Nhiên không biết nói gì, chỉ đứng như thế.

Mà Cổ Thừa Viễn cũng không có động tĩnh gì khác, không lùi lại, không rời khỏi thân thể cô.

Cổ Thừa Viễn rất cao, đỉnh đầu Du Nhiên chỉ tới tai anh ta, mà lúc này, lưng của cô cảm nhận được tiếng tim đập của anh ta.

Du Nhiên nghĩ, Cổ Thừa Viễn rất bình tĩnh, bởi vì nhịp tim của anh ta hoàn toàn khác với nhịp tim của cô – tim của Du Nhiên, đập vô cùng nhanh.

Ngay khi tim cô sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, Cổ Thừa Viễn mở miệng nói: “Đừng ăn cái này, chúng ta ra ngoài ăn.”

Không cần suy nghĩ, Du Nhiên đương nhiên đồng ý lời đề nghị này, bởi vì ở nhà chỉ có hai người bọn họ, hoàn cảnh rất nguy hiểm.

Du Nhiên vốn tưởng rằng Cổ Thừa Viễn sẽ đưa cô đến một tiệm ăn nhanh 24/24, hoặc quán ven đường, nhưng cô đã sai – Cổ Thừa Viễn đưa cô tới quán bar.

Trong trung tâm thành phố, một quán bar rất náo nhiệt.

“Chỗ này, không phải chỗ để ăn.” Đứng ở cửa quán bar, Du Nhiên không chịu vào trong.

“Bên trong ngoại trừ bán rượu cũng có đồ ăn.” Cổ Thừa Viễn ôm vai Du Nhiên: “Đi thôi, em đã có thể đến những nơi này... Tuổi này... đã có thể rồi.”

Khi Cổ Thừa Viễn nói những lời này, trong giọng nói có một vẻ kỳ quái nào đó, giống như cuối cùng cũng lấy được thứ đã đợi từ lâu.

Mà lúc này, Du Nhiên không còn sự lựa chọn nào khác, cô chỉ có thể theo Cổ Thừa Viễn đi vào quán bar đó.

Đó là lần đầu tiên Du Nhiên đến những nơi như vậy, ánh đèn bên trong thật thần bí, có chút mê hoặc, huyền ảo.

Đã là nửa đêm, là thời gian quán bar đông đúc nhất, trên sân khấu, một cô gái mặc quần da bó sát, đang lắc lư theo điệu nhạc, cô ta hất mái tóc đen, giống như nhập sự điên cuồng vào trong máu, thả ra hơi thở khiến người ta khó thở.

DJ bên cạnh cũng vừa điên cuồng vừa tùy ý, những âm thanh được điều chỉnh tinh tế tràn ra dưới bàn tay anh ta, mỗi một âm điệu đều thôi thúc cảm xúc mãnh liệt của mọi người.

Vừa bước vào đây, tất cả những sinh hoạt bình thường đều bị sự bừa bãi bao trùm, tất cả khách đến đều đang nhiệt tình nhảy nhót trên sàn, lắc lư từng phần cơ thể.

Du Nhiên bị thứ âm nhạc điên dại làm cho choáng váng, bị kỹ thuật nhảy điên cuồng làm hoa mắt, cô cảm thấy như mình bị lạc đường, đi tới một thế giới chưa bao giờ biết đến.

Du Nhiên cảm thấy một chút lo sợ và nghi ngờ, cô vô thức nắm chặt tay Cổ Thừa Viễn, cô sợ anh ta bỏ lại cô một mình.

Cổ Thừa Viễn không buông cô ra, anh ta trực tiếp dẫn Du Nhiên tới một gian phòng trong quán bar, nơi đó, đã có rất nhiều bạn bè của anh ta.

Du Nhiên không nhận ra bất cứ ai, nhưng dường như Cổ Thừa Viễn rất quen thuộc với bọn họ, Du Nhiên bỗng có một cảm giác – Cổ Thừa Viễn tối nay, thật xa lạ.

Ông nội Cổ Thừa Viễn là người chỉ huy trong quân đội địa phương, bố anh ta cũng làm việc trong quân đội, đương nhiên, không có bất kỳ lựa chọn nào khác, anh ta cũng thi vào trường quân sự.

Nhưng sau khi tốt nghiệp khỏi trường quân sự, Cổ Thừa Viễn lại không làm việc cho quân đội mà tự kinh doanh bên ngoài.

Dựa vào quen biết, Cổ Thừa Viễn rất thuận buồm xuôi gió, mà những người bạn này đều là bạn nhậu anh ta đã quen biết trên thương trường.

Trên cơ bản, bên cạnh mỗi người đều ôm một cô gái, phần lớn là kiểu xinh đẹp, trưởng thành.

Du Nhiên cúi đầu nhìn áo phông, quần jean, giày thể thao vào mái tóc đuôi ngựa của mình, cảm thấy tay chân bắt đầu thừa thãi, không tự nhiên.

Du Nhiên khác với mọi người rất nhanh đã khiến mọi người chú ý, một người đàn ông cao gầy cười hỏi Cổ Thừa Viễn: “Thừa Viễn, khẩu vị của cậu đặc biệt vậy à, thích em gái nhỏ?”

Du Nhiên đỏ mặt, chỉ còn chờ Cổ Thừa Viễn giải thích.

Nhưng Cổ Thừa Viễn không nói gì, chỉ mỉm cười.

“Thảo nào trước đây muốn giới thiệu bạn gái cho cậu cậu đều không nhiệt tình, thì ra thích kiểu cô em gái nhỏ thế này?” Bạn bè bên cạnh cũng bắt đầu cười phá lên.

Thấy Cổ Thừa Viễn không có ý định giải thích, Du Nhiên không nhịn được, mở miệng: “Thật ra, em là...”

Em gái, em gái cùng mẹ khác cha.

Nhưng nửa câu sau không kịp ra khỏi miệng, bởi vì Cổ Thừa Viễn đã cướp lời cô: “Cô ấy là bạn gái tôi.”

Vừa nói, tay Cổ Thừa Viễn càng ôm chặt Du Nhiên, càng thân mật hơn.

Du Nhiên ngạc nhiên nhìn Cổ Thừa Viễn, nhưng vẻ mặt anh ta vẫn như bình thường, ánh mắt bị rượu trong ly thủy tinh lay động.

Đám bạn kia lại kêu ầm lên: “Ái chà, đây là lần đầu tiên Cổ Thừa Viễn dẫn bạn gái tới gặp chúng ta, hiếm có, hiếm có, nào, nào, nào, mỗi người mời cậu ta một ly.”

Sau đó, bất kể lý do gì đều trở thành nguyên nhân để nâng cốc.

Cổ Thừa Viễn cũng không tầm thường, uống nhiều như vậy mà mặt cũng không đỏ lên một chút, nhìn qua có vẻ hoàn toàn bình thường.

Lần thứ hai trong tối nay, Du Nhiên nghĩ, hiểu biết của cô với Cổ Thừa Viễn, là rất ít.

Những người bạn này dường như sống tùy tiện đã quen, vì vậy sau khi Cổ Thừa Viễn uống xong, bọn họ lại nghĩ ra một trò mới: “Nào, nào, Thừa Viễn, hôn cô em gái của cậu một cái cho bọn tôi xem.”

Du Nhiên nghĩ nao loạn đến mức này đã là cực hạn, cô hy vọng lúc này Cổ Thừa Viễn sẽ nói ra sự thật.

Cô cho rằng như vậy, nhưng Cổ Thừa Viễn lại không.

Du Nhiên không ngồi yên nổi nữa, cũng mặc kệ có thất lễ hay không, cô hoảng hốt đứng lên, muốn chạy ra ngoài, chạy ra khỏi quán bar xa lạ này, chạy ra khỏi buổi tối xa lạ này, chạy ra khỏi Cổ Thừa Viễn xa lạ này.

Nhưng trong một giây cô đứng lên, Cổ Thừa Viễn vung cánh tay dài lên, trong nháy mắt đã ôm lấy thất lưng Du Nhiên, kéo một cái, theo quán tính, Du Nhiên ngã mạnh vào lòng Cổ Thừa Viễn.

Không kịp kêu đau một tiếng, Du Nhiên cảm giác có một thứ gì đó lạnh lẽo chạm vào môi mình.

Du Nhiên mở mắt ra, nhìn thấy Cổ Thừa Viễn gần trong gang tấc.

Anh ta đang hôn cô.

Du Nhiên cảm thấy hồn phách của mình lập tức thoát khỏi cơ thể trong nháy mắt, xoay tròn trong căn phòng mờ mờ này, khiếp sợ nhìn hai người đang làm chuyện không nên làm.

Du Nhiên muốn ngăn lại, muốn hét lên đẩy anh ta ra, nhưng hồn phách cô đã rời khỏi cơ thể... cô bất lực.

Du Nhiên cảm thấy môi cô đang bị thiêu đốt bởi ngọn lửa nóng nhất thế gian, mỗi một dây thần kinh đều bị tan chảy trong đó.

Nhưng, đó chỉ là nhiệt độ của cô... Còn môi của Cổ Thừa Viễn, không cảm nhận được bất cứ nhiệt độ gì, coi như anh ta đang hôn cô, vậy chính là Du Nhiên không có nhiệt độ gì đáng nói.

Cảm giác nóng rực kia bị dập tắt rất nhanh, bởi vì ngay sau đó, Cổ Thừa Viễn dùng lưỡi cạy mở hai hàm răng Du Nhiên, một mùi hương lạnh lẽo chảy vào thực quản, chảy vào trong dạ dày cô.

Chỉ một chút như vậy, Du Nhiên bắt đầu cảm thấy choáng váng, tất cả cảm quan đều như bị chum một tầng lụa, đều trở nên không rõ ràng.

Những người xung quanh, bắt đầu trầm trồ khen ngợi sự hợp tác của Cổ Thừa Viễn, tiếng vỗ tay kia cũng vô cùng nồng nhiệt trong đầu Du Nhiên, giống như từ căn phòng bên cạnh truyền đến.

Môi Cổ Thừa Viễn tạm thời rời khỏi môi Du Nhiên.

Trong ánh đèn mờ tối, Du Nhiên chao đảo choáng say, nhìn Cổ Thừa Viễn, nhẹ giọng hỏi một câu: “Vì sao?”

Cũng dưới ánh đèn mờ tối, Cổ Thừa Viễn vô cùng tỉnh táo, nhìn Du Nhiên, nhẹ giọng trả lời một câu: “Bởi vì...từ trước tới giờ anh chưa từng coi em là em gái.”

Dù rất nhẹ, nhưng những lời này rất nghiêm túc, không nghe ra bất cứ ý tứ đùa giỡn nào.

Du Nhiên cảm thấy bản thân giống như bị người ta dùng gậy đập vào gáy, không đau, nhưng rất choáng váng, không thể nghĩ gì, cũng không thể làm gì.

Du Nhiên muốn rời khỏi nơi này, nhưng Cổ Thừa Viễn vẫn nắm tay cô, cô rút không ra.

Vì vậy, Du Nhiên cầm lấy ly rượu, bắt đầu uống một mình.

Cô muốn say, để không nhớ rõ gì nữa, say, để có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Du Nhiên cầu gì được nấy, sau vài chén rượu, cô đã thật sự say, cứ như thể chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau tỉnh lại, đầu cô như tách làm đôi, nặng vô cùng, mà huyết Thái Dương cũng đau nhói từng đợt, giống như có một con dao nhỏ không ngừng đâm vào trong não, đau đến không thể kêu ra tiếng.

Nhưng khi Du Nhiên mở mắt nhìn rõ tất cả, cơn đau đều bị nỗi sợ đánh tan thành mây khói.

Du Nhiên thấy, cô nằm trên giường, mặc áo ngủ, mà bên cạnh, là Cổ Thừa Viễn lơ đãng.

Lúc này Du Nhiên cảm thấy cho dù rơi vào chín tầng địa ngục cũng tốt hơn tình huống hiện giờ.

Cô nằm xuống giường, muốn tiếp tục mơ giấc mơ đêm qua, nhưng đáng tiếc là bây giờ không có rượu.

Đêm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Du Nhiên không dám nghĩ, thật sự không dám nghĩ.

Trong khi Du Nhiên đang hoang mang lo sợ, một bàn tay trườn lên lưng cô, mỗi ngón tay giống như mang theo dòng điện, làm tê dại toàn thân cô.

“Yên tâm, đêm qua, giữa chúng ta không xảy ra chuyện gì.” Giọng nói của Cổ Thừa Viễn truyền đến từ phía sau Du Nhiên.

Du Nhiên bị âm thanh đột nhiên vang lên như thế dọa sợ, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy xuống giường, lùi vào trong góc, hoảng sợ nhìn Cổ Thừa Viễn ở trên giường.

Một Cổ Thừa Viễn thật xa lạ.

“Vì sao em lại sợ hãi như thế?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

Anh ta xuống giường, nhặt quần áo dưới đất lên, vừa mặc vừa đi về phía Du Nhiên.

“Đêm qua, chúng ta đã làm việc không nên làm.” Du Nhiên lùi vào trong góc, trên tay ôm một cái chăn.

Cổ Thừa Viễn mặc áo nhưng không đóng cúc, một vòm ngực màu mật ong cứ thế lộ ra, làm nổi bật bộ quần áo trắng muốt.

Anh ta khom người, hai tay chống lên tường hai bên thân thể Du Nhiên, đó là một loại tư thế nắm giữ trong lòng bàn tay: “Anh cho rằng, chỉ có vui vẻ mới đáng kể, Du Nhiên, em ở bên anh, có vui không?”

Du Nhiên không trả lời, nhưng đáp án không cần nói cũng biết.

Đúng vậy, vui vẻ, rất vui vẻ.

“Nhớ những lời anh nói hôm qua không? Đó là sự thật, anh chưa từng coi em là em gái của anh... Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.” Cổ Thừa Viễn nói.

“Nhưng.” Du Nhiên vui mặt trong chăn, cúi đầu nói: “Chúng ta là anh em, chúng ta có quan hệ huyết thống.”

“Vui vẻ, mới là quan trọng nhất.” Cổ Thừa Viễn vươn tay, kéo Du Nhiên vào lòng mình, giống như thôi miên, không ngừng nhắc lại: “Vui vẻ, mới là quan trọng nhất.”

Vừa nói, anh ta vừa hạ xuống đỉnh đầu Du Nhiên một nụ hôn.

Một nụ hôn vừa đen tối, vừa mê hoặc.

Du Nhiên không biết mình nên làm thế nào, từ nhỏ đến lớn, Cổ Thừa Viễn luôn luôn hoàn mỹ trong cảm nhận của cô, chưa bao giờ anh ta sai lầm.

Bất kể là số học hay những thứ khác, Cổ Thừa Viễn đều không sai.

Du Nhiên đã quen nghe lời anh ta, mà lần này, cũng như vậy.

Bọn họ bắt đầu một loại quan hệ hoàn toàn mới, trong một năm Du Nhiên lên năm cuối phổ thông.

Không phải anh em, cũng không phải người yêu, quan hệ của bọn họ chỉ có thể tồn tại trong bóng tối, gặp phải ánh sáng, sẽ diệt vong.

Cổ Thừa Viễn vẫn giống như trước kia, mỗi tháng đều tới nhà Du Nhiên một hai lần, nhưng trong im lặng, anh ta sẽ né tránh ánh mắt mọi người, chờ lúc Du Nhiên tan học, đưa cô ra ngoài chơi.

Cổ Thừa Viễn rất hiểu Du Nhiên, anh ta biết cô thích ăn gì, biết cô thích màu gì, biết cô thích làm gì, biết tất cả của cô, thỏa mãn tất cả của cô.

Anh ta chiều cô, anh ta chuộng cô, anh ta khiến Du Nhiên cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian.

Nỗi buồn duy nhất chính là quan hệ này là cấm kỵ, là không thể cho ai biết.

Nhưng Cổ Thừa Viễn luôn biết cách an ủi Du Nhiên, anh ta nói không sao, những điều đó không quan trọng, quan trọng là niềm vui của bọn họ.

Du Nhiên nghe lời anh ta, cô cố gắng không nghĩ đến những chuyện sẽ xảy ra sau này, cố gắng không để sự vui vẻ của mình bị ảnh hưởng.

Những ngày đó, thật sự rất đẹp.

Vẻ đẹp nhuốm màu cấm kỵ.

Du Nhiên mở mắt ra.

Tỉnh lại, giấc mơ đã không còn tăm hơi.

Chuyện quá khứ không nên nghĩ nhiều, Du Nhiên vẫn nói với mình như thế.

Ngoài cửa sổ vẫn còn mờ mờ tối, bóng cây hắt vào bên tường, hơi đung đưa, nhìn qua giống như những móng vuốt của quỷ trên vách đá lởm chởm, trong ban đêm mờ mịt, đặc biệt đáng sợ.

Nhưng có một việc khác xảy ra, Du Nhiên nghĩ đây chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Một việc khác này chính là – cô và Khuất Vân mất liên lạc.

Số điện thoại của Khuất Vân lưu trong di động, mà mấy ngày trước, Du Nhiên đã hủy diệt cái điện thoại đến mức thần tiên cũng hết cứu nổi, nói cách khác, cô mất số di động của Khuất Vân.

Ban đầu, Du Nhiên cũng không nóng vội, dù sao Khuất Vân là giảng viên, rất nhiều người biết số điện thoại của anh.

Nhưng liên tiếp gọi cho mấy người bạn học, bọn họ đều nói không có số của Khuất Vân, lý do thì đủ loại, vô cùng kỳ quái...

“Ai nha, hôm qua tớ vừa mới xóa mất số của thầy ấy, Du Nhiên, cậu hỏi người khác đi.”

“Không được rồi, hôm qua, khi vào WC, tớ không cẩn thận đánh rơi điện thoại vào bồn cầu, dữ liệu trong máy mất hết, Du Nhiên, cậu hỏi người khác đi.”

“Cái gì? Thầy Khuất Vân, giảng viên của chúng ta là ai? Sao tớ không nhớ nhỉ? Du Nhiên, cậu hỏi người khác đi.”

Một người như thế, hai người như thế, Du Nhiên dù có ngu ngốc thế nào cũng hiểu chuyện này có chỗ kỳ quái.

Vì vậy, khi gọi điện cho người thứ tư, Du Nhiên đi thẳng vào vấn đề: “Cho tớ số điện thoại của Khuất Vân, nếu không tớ tuyệt giao, đồng thời sẽ nguyên rửa cậu béo lên chục cân.”

Chiều này tuy thật hiểm ác nhưng có lẽ sẽ có hiệu quả, nhưng bạn học này cẩn rằng im lặng một phút sau, cuối cùng nói: “Tớ thật sự không có, Du Nhiên, cậu nên hỏi người khác đi.”

Thật sự kỳ quái đến quá đáng, vì sao ai cũng không muốn nói số của Khuất Vân cho cô biết?

Du Nhiên hỏi ra vấn đề.

Bạn học bị nguyên rửa kia thở dài, nói: “Du Nhiên, oan oan tương báo đến bao giờ, nhịn một lần gió yên biển lặng, lùi một bước trời cao biển rộng, cậu đừng tranh đấu với thầy Khuất nữa.”

Giờ Du Nhiên mới hiểu ra, mọi người sợ cô đòi số điện thoại của Khuất Vân để trả thù, nếu họ cho, họ chính là đồng lõa.

Mặc kệ Du Nhiên dụ dỗ, cưỡng ép thế nào cũng không hỏi ra. Càng uất ức chính là cô còn không thể quang minh chính đại nói cho bọn họ cô cần số điện thoại để liên lạc với bạn trai.

Con đường này không thông, nhưng Du Nhiên lạc quan nghĩ, có lẽ Khuất Vân sẽ giống lần trước, gọi điện tới nhà cô.

Nhưng suy nghĩ luôn quá tốt đẹp, hiện thực thì tàn khốc hơn.

Ngày hôm sau, Bạch Linh nói cho Du Nhiên biết, một tuần trước khi cô về, số điện thoại nhà đã thay đổi.

Nói cách khác, Khuất Vân dù có chủ động gọi tới, Du Nhiên cũng không biết.

Cứ như thế hai ngày, tới hôm nay, Du Nhiên thật sự không nhịn được nữa, nếu không nghe được giọng nói của Khuất Vân, cô sẽ phát điên.

May là Du Nhiên thường gọi cho Khuất Vân, nhớ được năm số đầu và ba số cuối trong số điện thoại của anh, vì vậy, Du Nhiên quyết định tổ hợp ba số còn lại vào, gọi từng số một.

Ban ngày bố mẹ đều ở nhà, Du Nhiên không tiện gọi điện, vì vậy chỉ có thể thừa dịp buổi tối bố mẹ đã ngủ, lén lén lút lút vào phòng khách, cầm lấy điện thoại, tìm kiếm người trong mộng của cô trong hàng trăm dãy số phức tạp.

Sau cuộc khảo sát quy mô lớn, Du Nhiên đã loại bỏ được mấy trăm con số theo nơi đăng ký, cuối cùng lọc ra được hơn chín mươi dãy số, lượng công việc giảm đi đáng kể.

Rón rén cầm điện thoại lên, Du Nhiên bắt đầu quá trình gian nan tìm bạn trai.

Cuộc gọi thứ nhất, người kia dường như đang ngủ, tiếng mưa lất phất lạnh lẽo, Du Nhiên nghe có vẻ không đúng lắm, đành hỏi: “Xin hỏi, có phải Khuất Vân không?”

Người kia im lặng trong chốc lát, sau đó cho một câu trả lời thật dửng mành: “Bố mày đây!”

Du Nhiên quấy rầy lúc nửa đêm, vốn đã là sai, vì vậy cũng tha thứ cho lời nói ác độc của người này.

Vừa tiến bước một người tự xưng bố, bố ruột của Du Nhiên đã mở cửa phòng ngủ, đi ra.

Du Nhiên có tật giật mình, đẩy điện thoại ra xa, nghiêm chỉnh ngồi trên sô pha.

Nhưng đêm hôm khuya khoắt, cho dù cô có ngồi nghiêm chỉnh đọc tập thơ của Mao Trạch Đông thì cũng là một chuyện thật kỳ quái, vì vậy bố của Du Nhiên, Lý Minh Vũ, mở miệng nói: “Du Nhiên, đã muộn thế này, con không đi ngủ, còn làm gì vậy?”

Du Nhiên dùng lý do đã chuẩn bị sẵn: “Con vừa đi vệ sinh, đang ngồi nghỉ.”

Lý Minh Vũ tin lời cô, nói: “Nghỉ xong chưa, mau đi ngủ đi, còn trẻ, đừng để mất ngủ, không tốt đâu.”

Còn ngồi nữa nhất định cha già sẽ sinh nghi, Du Nhiên đành nghe lời, đứng lên, trở về phòng mình.

Dán lỗ tai trên cửa nghe ngóng năm phút, xác nhận cha già đã về phòng ngủ, Du Nhiên giống một con chuột to đầu lén lút xuất hiện trong bóng tối lần nữa.

Lần này, Du Nhiên càng nhẹ tay nhẹ chân, thậm chí còn đi chân trần để đỡ gây tiếng động.

Cuộc điện thoại thứ hai gọi đi, bên kia bắt máy, nhưng không nói gì, Du Nhiên đành phải nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi, có phải Khuất Vân không?”

“Phải.” Người kia nói: “Cô là ai?”

Mới thử lần thứ hai đã tìm được rồi? Du Nhiên nghĩ vận may của mình không phải tốt một cách bình thường, giống như đôi mắt có tia laze vậy.

Quá kích động khiến cô bỏ qua biểu hiện cứng nhắc và bình tĩnh có chút kỳ quái của Khuất Vân, tự cho rằng đó là vì Khuất Vân đang mơ ngủ, giọng nói khàn khàn, cũng không suy nghĩ nhiều, mừng như điên tự khai báo thân phận: “Khuất Vân, em là Du Nhiên đây, nói cho anh biết nhé, di động của em hỏng rồi, vì vậy mấy ngày nay mới không liên lạc với anh, anh không giận đấy chứ?”

“Anh rất giận.” Đầu bên kia vang lên một tiếng cười quái đản, sau đó là câu nói: “Trừ khi em nói cho anh biết số đo áo nhỏ và ba vòng của em.”

Lúc này Du Nhiên mới hiểu ra, đầu bên kia điện thoại không phải Khuất Vân, mà là một gã khốn kiếp còn biến thái hơn cả Khuất Vân.

Du Nhiên yên lặng ngắt máy, dùng bút đỏ đánh dấu dãy số của gã trên giấy, định bụng khi nào rảnh rồi sẽ đưa lên trang web làm mối cho đồng tính, hợp với ảnh chụp của một bé thụ siêu cấp dễ thương, để hấn bị một lũ đồng tính dâm dê quấy rầy.

Vừa ngắt máy, Lý Minh Vũ mở cửa, đi ra, tuy ở trong bóng tối, nhưng Du Nhiên dùng trực giác có thể nhìn thấy sắc mặt cha già dường như lại đen đi không ít.

Lần này, không đợi cha già hỏi, Du Nhiên tự động khai báo: “Con định đi vệ sinh.”

Cha già không chấp nhận lý do này: “Sao không đi đi còn ngồi ở đây?”

“Bởi vì.” Du Nhiên không chút hoang mang: “Con còn đang chờ buồn.”

Kết quả đương nhiên là bị cha già đuổi về phòng đi ngủ.

Vì để nghe được giọng nói của Khuất Vân, Du Nhiên bắt khuất không bỏ cuộc, đứng cảm tiến tới, nằm bò trên cửa như một con thằn lằn đầu đen năm phút, nghe thấy tiếng cha già trở về phòng rồi lại lén ra lần nữa, cầm điện thoại lên.

Cuộc điện thoại thứ ba gọi đi, để tránh bị lừa giỡn như lần trước, đợi bên kia nhận điện, Du Nhiên nói ra mật ngữ: “Anh còn nhớ... gói mì thịt bò cà chua trong siêu thị khi đó không?”

Bên kia: “...”

Sau khi bị mắng là thần kinh, Du Nhiên bắt đầu dậm chân, định tiếp tục cố gắng, gọi cuộc thứ tư.

Nhưng còn chưa kịp gọi, cha già đã đi ra, đồng thời gương mặt còn đen hơn Bao Công.

Không tìm được Khuất Vân, Du Nhiên đã đầy bụng khí nén, nay lại nhìn thấy bản mặt đen thui của cha già, nên càng bốc hỏa: “Bố, bố cứ ngủ yên đi, cứ đi ra đi vào làm gì?”

“Vậy mày không ngủ yên, ra đây vờ vịt mắt ngủ làm gì?” Cha già cũng tức lắm rồi.

“Con ra về mắt ngủ liên quan gì đến bố?” Du Nhiên gằm nhẹ.

“Cả đêm mày ngồi ở phòng khách, bảo bố với mẹ mày sinh hoạt vợ chồng kiểu gì?” Cha già hoàn toàn phun ra lửa, cha già này, lúc giận dữ, nói sẽ không suy nghĩ trước, vừa không để ý một lát sẽ nói ra lời nói thật.

Lời nói thật thật trọng đại.

Du Nhiên cũng biến thành tảng đá thật to.

Cha già, quả nhiên là người già mà tâm hồn không già.

Du Nhiên nuốt nước miếng, “kéo kẹt” chuyển động cái cổ cứng nhắc của mình, thông thả đứng lên, nói: “Bố, bố mẹ... cứ tự nhiên, con không quấy rầy nữa.”

Nói xong, cô nàng xám mặt quay về phòng mình. Buổi tối hôm đó, Du Nhiên không đi ra ngoài nữa, mà trốn trong ổ chăn, trốn trùm mắt tới hừng đông.

Vì cả đêm không ngủ, thật sự quá mệt mỏi, ngày hôm sau, Du Nhiên ngủ đến không biết trời đất gì, khi mở mắt ra, trời đã tối.

Dù sao buổi tối cũng không có việc gì làm, Du Nhiên lười phải xuống giường, lại tiếp tục ngủ.

Đến khi tỉnh lại, đã là ngày thứ năm sau khi về nhà, nói cách khác, cô và Khuất Vân đã không có liên lạc gì tròn năm ngày.

Du Nhiên bắt đầu suy nghĩ mình có nên về trường sớm hai ngày hay không, chỉ là, khi đang định nói ra quyết định này với bố mẹ, Cổ Thừa Viễn đã tới.

Nghe thấy đoạn đối thoại giữa Du Nhiên và bố mẹ, Cổ Thừa Viễn tự nhận việc tài xế, đưa Du Nhiên về trường.

Du Nhiên nghe vậy, đương nhiên tìm đủ mọi cách để từ chối, nhưng Bạch Linh và Lý Minh Vũ muốn hai anh em bọn họ có nhiều thời gian tiếp xúc nên hết lời khuyên bảo.

Ý chí Du Nhiên vững như thạch bàn, nói gì cũng không chịu.

Đáng tiếc, Cổ Thừa Viễn luôn có khả năng cắt cụt móng vuốt của cô, anh ta mỉm cười nhìn Du Nhiên, nói: “Nếu đi ô tô, chỉ một tiếng là có thể về đến trường học, còn có thể tránh được phiền phức khi chờ xe, tắc đường... Du Nhiên, vì sao em lại chống cự như thể sợ anh ăn thịt em vậy?”

Du Nhiên nghĩ, lời này của Cổ Thừa Viễn nói quá rõ ràng, cô sợ bị bố mẹ phát hiện ra cái gì, vội vàng nói đùa: “Em béo như thế, anh nuốt trôi được chắc?”

“Đâu có, béo gầy vừa phải mà.” Cổ Thừa Viễn nói: “Du Nhiên, đừng từ chối nữa, nếu không anh nói ra chuyện gì em không muốn người khác nghe thấy thì cũng không tốt đâu.”

Giọng nói của Cổ Thừa Viễn giống như lơ đãng, nhưng vào tai của những người hiểu được, sức uy hiếp không khác gì vòi rồng.

Chuyện không muốn bị người khác biết, chính là quá khứ của bọn họ, cũng chính là quá khứ mà Du Nhiên không muốn nhắc đến.

Đây là điểm yếu của Du Nhiên, Cổ Thừa Viễn biết rất rõ, anh ta siết chặt cô trong lòng bàn tay.

Du Nhiên không dám không đồng ý, cô sợ Cổ Thừa Viễn nói gì đó hơn thế.

Cứ như thế, sau khi được Bạch Linh giúp thu xếp hành lý, Du Nhiên ngồi lên xe của Cổ Thừa Viễn.

Vừa nhả ga, xe lập tức chạy về trước, trong nháy mắt, Du Nhiên và Cổ Thừa Viễn đã ở trong một không gian nhỏ hẹp.

Du Nhiên ngồi trên ghế phụ, đầu nghiêng sang một bên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đó là tư thế trốn tránh hiện thực.

“Em sợ ở cạnh anh như vậy sao?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Không phải sợ, chỉ là không muốn.” Du Nhiên nói: “Còn nữa, sau này không được nói trước mặt bố mẹ như vậy, nếu bọn họ biết, đối với anh cũng chẳng có gì tốt.”

“Nhưng, cũng chẳng có gì hại.” Cổ Thừa Viễn nói.

“Tôi xin anh, đừng tổn thương bọn họ.” Du Nhiên nói.

Cổ Thừa Viễn quay đầu, chậm rãi liếc mắt nhìn Du Nhiên: “Bọn họ, chỉ là bố mẹ của em.”

Nghe vậy, trái tim Du Nhiên giống như bị cái gì đó đâm vào, cảm giác nói không nên lời, dù sao cũng không dễ chịu: “Vì sao anh lại nói vậy?”

“Đây là sự thật.” Về mặt Cổ Thừa Viễn không đổi.

“Tôi không hiểu trong đầu anh đang nghĩ gì.” Du Nhiên cúi đầu.

“Du Nhiên, có rất nhiều chuyện, em không hiểu, cũng sẽ không hiểu.” Cổ Thừa Viễn nói.

“Đúng vậy, tôi không hiểu, nếu anh không thích bọn họ, vì sao còn tới nhà chúng tôi, giả bộ làm một gia đình hài hòa mỹ mãn hay sao?” Du Nhiên hỏi: “Lẽ nào anh không cảm thấy như vậy rất khó chịu?”

“Nhưng em không cảm thấy như vậy rất thú vị hay sao?” Cổ Thừa Viễn nói.

Khi đó, trời đổ mưa phùn lất phất, hạt mưa rơi vào cửa kính xe, tạo thành một tấm màn nho nhỏ, nhưng rất nhanh đã bị cần gạt nước quét đi.

“Có đôi khi, tôi nghĩ chính anh cũng không biết mình đang làm gì.” Du Nhiên nói.

“Kế hoạch của anh luôn thay đổi, nhưng hiện giờ, anh muốn em ở bên anh.” Cổ Thừa Viễn nói.

“Không có khả năng đó.” Du Nhiên trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Vậy, em không lo anh sẽ nói chuyện của chúng ta cho bố mẹ em?” Cổ Thừa Viễn nói.

Giọng nói của anh ta vẫn thế, âm cuối thật mềm nhẹ, nhưng lúc này, Du Nhiên nghe vào tai đã không rõ cảm xúc thế nào nữa.

“Được thôi, cho dù bố tôi không phải bố anh, nhưng mẹ tôi vẫn là mẹ anh chứ, mẹ mang thai anh mười tháng, thật đau đớn mới sinh ra anh, nếu mẹ bị tổn thương, anh cũng không quan tâm?” Về mặt Du Nhiên dường như đã giận đến tái đi.

“Ai ai cũng sẽ bị tổn thương.” Cổ Thừa Viễn đã nói như vậy: “Bà ấy bị tổn thương cần anh chịu trách nhiệm, vậy những tổn thương của anh, ai sẽ chịu trách nhiệm?”

“Những việc anh đã làm với tôi trước đây chẳng lẽ còn chưa đủ để xóa tan cơn giận của anh hay sao? Rốt cuộc tôi phải thảm hại đến mức độ nào anh mới vui sướng?” Du Nhiên hỏi, cô vốn tưởng rằng bản thân sẽ rất kích động, nhưng thật sự không ngờ, giọng nói của cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức chính cô cũng phải kinh ngạc.

“Anh cũng không biết.” Cổ Thừa Viễn nói với cô: “Anh cũng không biết nữa.”

“Tôi hận anh.” Du Nhiên nhẹ giọng nói.

Cổ Thừa Viễn không nói gì nữa.

Mưa vẫn không ngừng rơi, vẫn như vừa rồi, vừa dày vừa nhẹ, giống như vô số những con côn trùng nhỏ màu trắng, bị cần gạt nước xé rách thân thể, phơi bày trên kính thủy tinh.

Thế giới trong xe, thật yên tĩnh.

Xe chạy tới quốc lộ, đỗ lại tại một trạm xăng, Du Nhiên xuống xe, bước vào buồng vệ sinh – cũng không phải cô muốn đi vệ sinh, mà chỉ muốn tạm thời rời khỏi Cổ Thừa Viễn.

Đứng trước bồn rửa tay, Du Nhiên nhìn mình trong gương, khăn quàng cổ, tóc dài, áo phông, quần jean.

Đường như không khác gì so với năm ấy, nhưng chỉ có mình Du Nhiên biết, trái tim cô đã xoay chuyển, thậm chí đã thay hình đổi dạng.

Trong quán bar ngày đó, Du Nhiên và Cổ Thừa Viễn bắt đầu một mối quan hệ đặc biệt, bí mật, nhưng khiến cô vui sướng.

Suốt một năm đó, Du Nhiên như có được cả thế giới.

Cô vĩnh viễn cũng không ngờ rằng, trong sự dịu dàng mà Cổ Thừa Viễn chỉ dành cho một mình cô, bao hàm trong đó, là gút mắt tình cảm từ đời trước, tạo thành những cây châm độc khiến người ta đau nhức.

Sinh nhật mười tám tuổi của Du Nhiên, chính là một tháng trước ngày thi vào trường đại học, ngày đó, Du Nhiên mượn cơ tới trường học bổ túc, ra khỏi nhà.

Hôm đó, Cổ Thừa Viễn đưa cô tới trung tâm vui chơi chơi cả một ngày, sau đó đưa cô đi ăn, tặng cô món quà mà chính anh ta đã tỉ mỉ chuẩn bị.

Cả một ngày, Du Nhiên đều ôm lấy cánh tay Cổ Thừa Viễn, cười hài lòng.

Đó dường như là mười mấy tiếng hạnh phúc nhất trong cuộc đời Du Nhiên.

Chập tối, sau khi về nhà Cổ Thừa Viễn, Du Nhiên uống mấy ly rượu cau do Cổ Thừa Viễn rót, không biết vì sao lại say rất nhanh.

Say đến bất tỉnh nhân sự.

Khi cô tỉnh lại, phát hiện lần này đến lượt mình lỏa thể, mà bên cạnh, không thấy Cổ Thừa Viễn đâu.

Trong đầu Du Nhiên trống rỗng, qua một lúc lâu, cô mới có gan xốc chăn lên, kiểm tra dưới người mình.

Không có vết máu, cũng không có cảm giác xé rách đau nhức.

Du Nhiên không biết dùng từ gì để miêu tả tâm lý lúc đó của mình, bởi vì từ trong tiềm thức, cô chỉ cảm thấy rất hoảng loạn, bởi vì Cổ Thừa Viễn không ở bên cạnh cô.

Mặc thêm quần áo, Du Nhiên ra khỏi phòng, tại đầu cầu thang, cô nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng khách dưới lầu.

Cầu thang hình xoắn ốc, khi đến chỗ vòng, Du Nhiên dừng bước, bởi vì vị trí của cô lúc này đã có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trên sofa dưới lầu.

Trên sofa, Cổ Thừa Viễn cầm một ly rượu vang, mà ở trên đùi anh ta, là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Cô gái kia có một đôi chân dài, giày cao gót lắc lư trên ngón chân trắng như ngọc, đung đưa, giống như đùa cợt trái tim người khác.

Cô ta có khả năng này.

Mái tóc dài gọn sóng, mỗi một động tác đều toát ra vẻ quyến rũ.

Đôi môi cô ta, đỏ tươi như máu, làm nổi bật làn da trắng như tuyết, không có một chút cảm giác tầm thường, trái lại còn vô cùng cao quý mỹ lệ.

Báu vật.

Một báu vật chân chính.

Du Nhiên không thể không thừa nhận điểm ấy, bởi vì, dưới tình huống đủ để cô phát điên này, cô vẫn phải sợ hãi than thầm về khuôn mặt của cô gái kia, điều đó đủ để chứng minh nó đã đẹp tới cực hạn rồi.

Không chỉ có hai người bọn họ, trong phòng còn có mấy người đàn ông mà cô đã gặp trong quán bar lần trước, bọn họ nhìn thấy Du Nhiên, mỗi người là một loại ánh mắt khó hiểu, giống như đang như chế nhạo, giống như đang thương hại.

“Cô ta... là ai?” Du Nhiên hỏi, giọng nói của cô rất nhỏ, bởi vì tất cả sức lực của cô đều đã dùng để cố gắng đứng thẳng.

“Cô ấy là bạn gái của tôi.” Cổ Thừa Viễn nói.

Vừa nói, tay anh ta vừa di chuyển trên đùi của cô gái nằm trong lòng.

“Sao có thể?” Du Nhiên thì thầm: “Sao có thể?”

Không chỉ là hỏi Cổ Thừa Viễn, còn là hỏi chính mình, nhưng rốt cuộc cô muốn hỏi gì, chính cô cũng không biết rõ.

“Vì sao không thể? Lẽ nào, cô cho rằng cô mới là bạn gái tôi?” Cổ Thừa Viễn nở nụ cười, lần đầu tiên anh ta nở nụ cười như vậy trước mặt Du Nhiên.

“Vây, những ngày qua, còn đêm qua...” Du Nhiên nhẹ lắc đầu.

Cô cảm thấy dường như mình đã đi nhầm thời không, tất cả những chuyện đang xảy ra lúc này, cô đều không cách nào hiểu được.

Cổ Thừa Viễn uống một ngụm rượu, sau đó nâng cằm cô gái kia lên, mớm rượu vào trong miệng cô ta.

Giống như anh ta đã từng làm với Du Nhiên.

Hoặc là, anh ta luôn luôn làm vậy, vẫn luôn như vậy, không chỉ với Du Nhiên, mà còn với tất cả phụ nữ, anh ta đều làm như vậy.

Du Nhiên dùng sức nắm chặt lan can, bởi vì cô cảm nhận được mình sẽ té ngã.

Cô không hiểu được việc này đã xảy ra thế nào, thật sự, cô không hiểu được.

“Được rồi, đừng đùa nữa.” Anh chàng cao gầy ở quán bar lần trước đứng lên, nhìn Du Nhiên nói: “Em gái, về nhà đi, cậu ta không phải người thích hợp với em đâu.”

“Đi... đâu?” Giọng nói Du Nhiên có chút khàn khàn.

Cô không biết mình nên đi đâu, thật sự không biết mình nên đi đâu.

Nên đi tới trong mơ, hay đi tới hiện thực đáng sợ?

Cổ Thừa Viễn đặt cô gái kia xuống sofa, đứng lên, đi về phía Du Nhiên, nhưng khoảng cách càng gần, Du Nhiên lại càng không nhìn rõ gương mặt anh ta.

Cổ Thừa Viễn dần dần trở nên xa lạ, xa lạ đến mức Du Nhiên cảm thấy chính mình trước giờ chưa từng quen biết anh ta.

Anh ta đứng lại dưới Du Nhiên một bậc cầu thang, bởi vậy, anh ta có thể nhìn thẳng vào Du Nhiên.

“Yên tâm, đêm qua, chúng ta không xảy ra chuyện gì.” Cổ Thừa Viễn nói: “Vốn định lấy đi lần đầu tiên của cô, hơn nữa lại vạch trần chân tướng, như vậy dường như càng hay ho, càng thú vị... Nhưng một giây cuối cùng, tôi lại không làm vậy, cô biết vì sao không?”

Du Nhiên không trả lời, bởi vì cô không hiểu Cổ Thừa Viễn đang nói gì.

Một câu cũng không hiểu.

“Bởi vì, tôi hận cô, hận đến mức dù chỉ chạm vào cô cũng khiến tôi cảm thấy buồn nôn.” Cổ Thừa Viễn nói thật chậm, từng chữ đều dính nọc độc: “Nhớ lần trước tôi nói gì với cô không, tôi nói từ trước đến giờ chưa từng coi cô là em gái, đó là sự thật, bởi vì... từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã coi cô là kẻ thù, là người cướp đi tất cả của tôi, là người phải bồi thường sự đau khổ cho tôi.”

“Em không hiểu.” Du Nhiên lắc đầu: “Anh, vì sao anh lại làm vậy? Rốt cuộc em đã làm sai chuyện gì? Em không hiểu.”

“Bởi vì cô đã sinh ra, cô cướp đoạt mọi thứ của tôi, chính vì cô và bố cô, gia đình tôi mới tan vỡ.” Cổ Thừa Viễn vươn tay, vén những sợi tóc của Du Nhiên ra sau tai, động tác kia thật mềm nhẹ, nhưng lại càng làm nổi bật lời nói của anh ta, khiến cho người ta tan vỡ: “Cái sai của em, chính là sự tồn tại của em... Du Nhiên, vì sao em lại phải sinh ra?”

“Vì vậy, ngay từ đầu, anh dối xử thật tốt với tôi, đều là giả bộ?” Du Nhiên đứng trên vách núi trong cơn mê man đã bắt được điểm này, nhưng chuyện này lại bén nhọn đến mức đâm chảy máu bàn tay cô, đầm đìa, rách da rách thịt.

“Không sai, tôi dối với cô, chỉ có hận...” Bàn tay Cổ Thừa Viễn trượt khỏi tay Du Nhiên, di chuyển tới cổ cô.

Bàn tay Cổ Thừa Viễn rất lớn, anh ta nắm lấy cái cổ mảnh khảnh của Du Nhiên, giống như chỉ một giây tiếp theo sẽ bóp chết cô.

Đôi mắt Du Nhiên bỗng ngập đầy nước mắt, mãnh liệt chảy ra như suối, nước mắt không ngừng được, từng giọt từng giọt rơi xuống, nhưng không có bất cứ tiếng động gì, một tiếng động cũng không có.

“Vì sao phải làm như vậy? Đánh tôi, mắng tôi, ức hiếp tôi, không phải càng hết giận sao? Vì sao anh phải làm như vậy? Vì sao lại phải trong lúc...” Vì sao phải chờ đến khi cô đứng trên đỉnh điểm của hạnh phúc mới đẩy cô xuống vực sâu.

Bàn tay Cổ Thừa Viễn nắm lại càng chặt: “Chỉ có làm như vậy mới khiến cô đau khổ nhất, không phải sao? Chỉ có làm như vậy mới khiến cô cảm nhận được tất cả những chuyện tôi đã phải chịu đựng, tất cả những chuyện đó, khiến cô không thể thừa nhận được... Nhưng Du Nhiên, em đừng khóc, bởi vì còn chưa kết thúc đâu.”

Du Nhiên chậm rãi ngồi xuống đất, vùi đầu vào giữa hai chân, khóc trong im lặng.

Trong lòng Du Nhiên rất rõ, bản thân cô hiện tại nên chạy ra ngoài, nên chạy trốn tình cảnh như ác mộng này, nhưng cô không đi nổi.

Bởi vì nước mắt cô cứ rơi không ngừng, giống như đôi mắt cũng muốn chảy ra ngoài, hoàn toàn không ngừng được.

Con đường trước mắt cô thật nhạt nhòa, không nhìn thấy bất cứ cái gì.

“Bỏ đi, Thừa Viễn, để cô ấy một mình, ra ngoài một chút đi, đi ăn thứ gì đó.” Anh chàng cao gầy kia khuyên nhủ.

Sau đó, là tiếng những bước chân rời đi.

Cuối cùng, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên vai cô: “Em gái, về nhà đi thôi.”

Sau đó, là tiếng đóng cửa, mọi người, đã đi hết.

Du Nhiên như rơi vào một thế giới không tiếng động, xung quanh không còn bất cứ thứ gì tồn tại, ngay cả trái tim cô, cũng đã mất.

Sau ngày đó, Du Nhiên cũng không biết mình đã về nhà thế nào, chỉ biết sau khi về nhà, cô bị sốt cao một trận.

Sốt thật lâu, ngọn lửa đó đốt cháy từng bộ phận trên cơ thể cô, đó là ngọn lửa thù hận của Cổ Thừa Viễn.

Trong trạng thái ngơ ngẩn như vậy, Du Nhiên tham gia vào cuộc thi đại học, thành tích nát bét, ngay cả trung cấp nghề cũng không đỗ.

Du Nhiên biết, đây chính là điều Cổ Thừa Viễn muốn thấy, vì vậy, anh ta mới ngã bài với cô ngay trước kỳ thi đại học.

Mấy tháng này, là khoảng thời gian đau khổ nhất trong cuộc đời Du Nhiên, thi vào đại học không thành, Cổ Thừa Viễn trả thù, đều đủ để hủy diệt cô.

Đoạn ngày này, thậm chí Du Nhiên đã nghĩ tới cái chết.

Định dùng một con dao để kết thúc sinh mệnh của mình.

Một ngày thứ Năm cô đã ra quyết định này, thời gian thực hiện là tối Chủ Nhật.

Nhưng cuối cùng, Du Nhiên không thành công, bởi vì tối thứ Năm và tối thứ Sáu mất ngủ, tối Chủ Nhật cô không cần thận ngủ quên.

Sau khi tỉnh lại, phát hiện con dao để tự sát kia đã không thấy đâu nữa, Du Nhiên tìm kiếm xung quanh, cuối cùng phát hiện ra bố cô đang dùng nó để gọt hoa quả trong phòng bếp.

Thấy cô tới, Lý Minh Vũ đưa đĩa hoa quả cho cô, nói: “Du Nhiên, con dao gọt hoa quả con mua thật sắc... Con xem con gầy đến mức nào rồi, aizz, không phải chỉ là thi trượt thôi sao? Cùng lắm thì bố mẹ già nuôi con cả đời, đâu có sao? Nào nào, ăn cam đi, nhìn con xem, nếu không ăn sẽ hỏng người mất.”

Nhìn thấy vở kịch này, Du Nhiên bỗng nhiên muốn cười.

Đúng vậy, cùng lắm thì thế thôi.

Không phải chỉ bị tổn thương thôi sao? Cần gì phải đòi sống đòi chết?

Nếu chết thì không thể ăn cam nữa rồi.

Du Nhiên cầm lấy đĩa hoa quả, trực tiếp về phòng, vừa ăn vừa mở sách ra ôn tập.

Du Nhiên nhận định, kiếp nạn năm mười tám tuổi kia là cô nợ Cổ Thừa Viễn, sau đó, cô phải sống lại một lần nữa.

Sống một cách thật sung sướng.

Cô muốn được ăn thỏa thích, ngủ thỏa thích, ngắm trai đẹp thỏa thích.

Sống một cách thật thỏa thích.

Một tiếng còi cắt đứt hồi ức của Du Nhiên, lại nhìn trong gương, cô nhìn thấy chính mình của ba năm sau ngày đó.

Tiếng còi bên ngoài toilet là Cổ Thừa Viễn ản, anh ta đang thúc giục cô.

Du Nhiên không hiểu, vì sao anh ta lại không chịu buông tha cho cô.

Học lại một năm, Du Nhiên đỗ đại học, nhưng cơn mưa bụi mang tên Cổ Thừa Viễn mà cô vốn tưởng đã đi xa lại xuất hiện.

Anh ta biểu hiện như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẫn tới nhà Du Nhiên như trước, vẫn mang đến những món quà trẻ con cho Du Nhiên, vẫn nở nụ cười dịu dàng độc nhất vô nhị với cô.

Có những khi Du Nhiên rất cố chấp, hồi còn học tiểu học, cô từng mua một que bánh mật nướng than ngoài cổng trường, ăn xong, bị đau bụng ba ngày, từ đó về sau, cô không bao giờ ăn đồ nướng nữa.

Một lần cũng không.

Cũng như vậy, khi cô đã muốn quên Cổ Thừa Viễn, nhất định cô sẽ quên.

Vì vậy, dù trường học rất gần nhà, nhưng Du Nhiên rất ít khi về nhà, bởi vì chuyện này đồng nghĩa với việc có thể tách khỏi Cổ Thừa Viễn.

Như vậy, trong sinh mệnh của cô không còn sự tồn tại của anh ta nữa.

Đúng vậy, không còn sự tồn tại của anh ta nữa.

Nghĩ tới đây, Du Nhiên ra một quyết định, một quyết định rất kích động, nhưng cũng là một quyết định khiến cô không còn u buồn nữa – cô trèo từ cửa sổ toilet ở trạm xăng ra ngoài.

Trước cửa sổ là một bức tường, Du Nhiên thở hổn hển, vòng một vòng lớn, chạy ra phía sau xe Cổ Thừa Viễn.

Kế hoạch của Du Nhiên là, chạy xa một chút, trốn ở một nơi Cổ Thừa Viễn không nhìn thấy, chờ anh ta đi xa rồi tự mình quay về trường.

Kế hoạch tốt đẹp, nhưng chân lại ngắn, Du Nhiên không có khả năng đào thoát không tiếng động, vì vậy vừa mới chạy được vài mét đã bị phát hiện.

Cổ Thừa Viễn quay xe lại, đuổi theo cô.

Chân người đầu thể địch nổi bốn bánh xe, Du Nhiên rất nhanh đã bị đuổi kịp, Cổ Thừa Viễn xuống xe, dùng một tay túm lấy cô, kéo lên xe.

Nhưng giờ tay chịu trời không phải thói quen của cô, Du Nhiên đưa mắt nhìn quanh, nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đỗ bên cạnh, cái khó ló cái khôn, lập tức hô lớn: “Cứu mạng, cướp!!!”

Ban ngày ban mặt, lại có chuyện như vậy xảy ra, hai gã cảnh sát trong xe lập tức chạy tới giữ gìn chính nghĩa.

Trong lòng Du Nhiên nóng như lửa đốt, các chú cảnh sát thật là hóa thân của thần thánh, không uống công các bạn trẻ nhặt được một đồng tiền cũng giao nộp cho các chú.

Nhưng khi tới gần, một chú cảnh sát trong đó nhìn thấy Cổ Thừa Viễn, gương mặt cứng nhắc lập tức thả lỏng: “A, là Thừa Viễn mà.”

Một đám lửa vừa còn thiêu đốt trong lòng Du Nhiên lập tức hạ nhiệt – không ổn, có vẻ người này biết Cổ Thừa Viễn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Du Nhiên, dưới đây là đoạn đối thoại của bọn họ...

“A, cậu bị điều đến đây à?”

“Đúng vậy, bị điều tới từ tháng trước, đúng rồi, Thừa Viễn, chuyện lần trước nhờ có cậu giúp, tôi còn chưa kịp cảm ơn cậu đâu.”

“Không có gì, tiện tay thôi.”

“Khiêm tốn quá cũng không tốt đâu, cậu giúp tôi một chuyện lớn như vậy, lần sau tôi mời cậu một bữa, đừng chê bai đấy.”

“Cậu mời, tất nhiên tôi phải đi rồi.”

“Hai người đang làm gì vậy? Ban ngày ban mặt sao lại hô cướp?”

“À, cô bé này giận dỗi ấy mà, không có chuyện gì.”

“Cô bé, sau này không nên đùa như thế, nếu đùa thành quen, thật sự gặp cướp thì nguy to... Không nói nữa, bọn tôi còn phải trực ban, lần sau điện thoại liên lạc nhé.”

Nói xong, hai gã cảnh sát cùng nhau bỏ đi.

Lòng dạ Du Nhiên, lập tức từ đám lửa rơi ra, rơi xuống đáy hồ lạnh băng.

Hai chú cảnh sát này thật không biết phân biệt thật giả, trắng đen không lường, thật là xấu hổ với vô số đồng tiền xu.

Du Nhiên thật sự muốn kêu to, nhưng Cổ Thừa Viễn đi trước một bước, tay trái ôm vai cô, tay phải nâng chân cô, dùng một chút lực đã bế Du Nhiên lên, không nói hai lời, nhét vào trong xe, rồi lại dùng tốc độ nhanh như bay, khởi động xe, tiếp tục đi.

“Xem ra em thật sự sợ anh ăn em.” Ngồi trong xe, Cổ Thừa Viễn nhìn kính chiếu hậu, mỉm cười.

Du Nhiên bỗng cảm thấy tức giận trong lòng, cô cảm hận nụ cười kia của anh ta, cảm hận dáng vẻ như không có chuyện gì của anh ta, cảm hận nỗi thù hận mù quáng của anh ta.

Đúng vậy, Du Nhiên tha thứ lần trả thù kia của Cổ Thừa Viễn, cô coi những đau khổ từ sự kiện đó là cái nợ mà cô phải trả cho anh ta.

Thay bố mẹ cô xóa sạch nợ nần, cô không còn thiếu nợ Cổ Thừa Viễn nữa, anh ta không còn tư cách quấy rầy cuộc sống của cô, ngăn cản hạnh phúc của cô nữa.

“Anh sẽ không ăn tôi, bởi vì anh chán ghét tôi, không phải sao?” Ngữ điệu của Du Nhiên thật tỉnh táo, lạnh lùng.

Trong khi lái xe, Cổ Thừa Viễn luôn nhìn về phía trước, dáng vẻ rất chăm chú, mỗi việc anh ta làm, đều rất chăm chú.

Đặc biệt là chuyện báo thù, Du Nhiên nghĩ.

“Em còn nhớ rõ những lời anh nói khi đó, phải không?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

Du Nhiên không trả lời, cô không muốn nhắc đến chuyện đó nữa.

“Nhớ rõ như vậy còn nói không quan tâm đến anh.” Cổ Thừa Viễn nói với cô: “Đúng vậy, Du Nhiên, có lẽ chính em cũng không ý thức được, em vẫn còn quan tâm đến anh.”

“Đương nhiên tôi quan tâm đến anh.” Du Nhiên không chút phủ nhận: “Bởi vì anh vẫn nghĩ làm thế nào để trả thù chúng tôi, đối với một nhân vật nguy hiểm như vậy, tôi đương nhiên phải quan tâm.”

“Em biết điều anh nói không phải cái này.” Cổ Thừa Viễn nói.

“Vậy anh muốn nói cái gì?” Du Nhiên hỏi: “Anh muốn nói, anh cảm thấy có lỗi với chuyện năm đó, anh muốn nói, anh đã nghĩ thông, không muốn báo thù nữa?”

“Tâm trạng của em rất không ổn định.” Cổ Thừa Viễn nhìn kính chiếu hậu một lần nữa, chậm rãi nói.

Du Nhiên cũng ý thức được mình đã quá kích động, cô chậm rãi hít thở, im lặng. Một lúc sau, cô bỗng ấn ghế ngồi ngả về sau, sử dụng cả tay cả chân, bò về ghế sau.

“Em làm gì vậy?” Cổ Thừa Viễn khẽ nhíu mày.

“Tránh cho tâm trạng tôi kích động lần nữa, tôi nghĩ mình nên ngồi đây thì tốt hơn.” Du Nhiên chống khuỷu tay lên cửa sổ, nâng cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cổ Thừa Viễn cũng chiều theo ý cô.

Quãng đường không quá xa, chưa bao lâu sau, trường học của Du Nhiên đã ở ngay trước mắt.

“Dừng ở đây đi, miễn cho bạn học nhìn thấy lại hỏi này hỏi nọ.” Du Nhiên bảo anh ta dừng lại trước cổng trường một đoạn.

Cổ Thừa Viễn dừng xe lại, Du Nhiên như không muốn ở cạnh anh ta dù chỉ một phút, trượt ra ngoài nhanh như trạch, mở cốp xe, lấy hành lý ra, muốn bỏ đi nhanh nhất có thể.

Nhưng Cổ Thừa Viễn cầm lấy hành lý của cô trước.

“Cảm ơn, tự tôi vào được, không phiền anh.” Du Nhiên dùng những lời nói thật lễ phép, thật lạnh lùng.

Nhưng Cổ Thừa Viễn không buông tay: “Người kia, là bạn học của em à?”

Du Nhiên ngẩn người, cấp tốc phản ứng lại xem Cổ Thừa Viễn đang hỏi cái gì, nhưng cô không muốn, cũng không muốn trả lời vấn đề này: “Có phải hay không cũng liên quan gì tới anh?”

Cổ Thừa Viễn đi về trước một bước, càng tới gần Du Nhiên.

Du Nhiên cảm nhận được cảm giác áp bức từ anh ta ập đến, không tự chủ được mà lùi ra sau, nhưng cô quên phía sau mình chính là xe của Cổ Thừa Viễn.

Chân Du Nhiên chạm tới cốp xe, thân thể lao đảo về sau.

Đúng lúc này, Cổ Thừa Viễn vươn tay nắm lấy eo cô.

Một bàn tay ôm lấy hơn một nửa eo cô.

Dễ dàng nắm cô trong tay,

Hai tay Du Nhiên để trước ngực Cổ Thừa Viễn, ngăn cản anh ta lại tới gần.

“Nói cho anh biết.” Trong trạng thái gần gũi, đôi mắt Cổ Thừa Viễn giống như một thảm cỏ mềm mại, mỗi một cây cỏ đều đang quấn lấy cô: “Nói cho anh biết, tên gã đàn ông kia.”

“Buông ra!” Du Nhiên thấp giọng nói, cũng không ngừng giãy dụa.

Tuy đây là bãi đỗ xe, nhưng vẫn là nơi người đến người đi, tuy có cốp xe dựng lên che chắn cho bọn họ, nhưng khó đảm bảo rằng không ai nhìn thấy.

“Nói ra tên của gã đàn ông kia, anh sẽ để em đi.” Cổ Thừa Viễn nói.

Lúc này, thăm cổ trong mắt anh ta như những sợi xích, quấn chặt Du Nhiên, khiến cô hít thở không thông.

“Anh biết để làm gì?” Du Nhiên không còn đường lui, chỉ có thể tiến tới.

Cổ Thừa Viễn không che giấu ý đồ: “Để cướp em lại.”

“Vấn câu nói trước kia, cho dù không có anh ấy, cũng sẽ có những người khác, tất cả những người đàn ông khác ngoại trừ anh.” Du Nhiên nhìn thẳng Cổ Thừa Viễn: “Nếu anh muốn trả thù tôi, mời dùng một phương pháp khác.”

“Em đang đề phòng anh?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Đúng vậy, tôi vẫn luôn sợ anh.” Du Nhiên nói thẳng: “Bởi vì tôi còn nhớ những lời anh nói, còn chưa kết thúc, anh đã nói cho tôi biết như vậy.”

“Vì vậy, em sợ lần này anh sẽ như lần trước, lừa gạt trái tim em, rồi lại xé rách nó?” Cổ Thừa Viễn nhích tới lần nữa, khiến chân Du Nhiên dấn chặt lên sau xe, không còn bất cứ đường lui nào nữa: “Yên tâm, cùng một chiêu, anh sẽ không dùng hai lần... Lần này, anh nghiêm túc.”

Cốp xe màu đen giống như che chắn thế giới kia, vây quanh bọn họ, tất cả bóng tối và cấm kỵ, đều phát sinh ở bên trong.

Hơi thở của Cổ Thừa Viễn khiến từng sợi lông tơ trên người Du Nhiên dựng đứng, lạnh lạnh, như có một bàn tay đang mơn trớn.

Du Nhiên quay đầu, nhẹ giọng nói: “Anh, em đã trưởng thành, đã tiếp xúc với thế giới bên ngoài, đã nhận ra cái gì mới là thật.”

“Rốt cuộc hẳn là ai?” Cổ Thừa Viễn hỏi, hơi thở của anh ta đã gần trong gang tấc.

“Tôi phải đi.” Du Nhiên nói xong bỗng cúi người, luồn từ bên cạnh chạy ra ngoài.

Cô giống như một con mèo linh hoạt, đột nhiên đứng phía sau Cổ Thừa Viễn, cầm hành lý lên, muốn rời khỏi đây thật nhanh.

Nhưng Cổ Thừa Viễn cầm tay cô, tay hai người gặp nhau trên túi hành lý.

Giọng nói của Du Nhiên trầm xuống: “Thế nào, lẽ nào tôi không nói, anh sẽ lôi kéo không cho tôi đi?”

Nét mặt Cổ Thừa Viễn không có gì thay đổi, chỉ dùng ngón cái vẽ theo đường huyết quản màu xanh trên mu bàn tay Du Nhiên, cũng nói: “Em có thể thử xem.”

Du Nhiên nhú mày, nhìn chằm chằm Cổ Thừa Viễn, muốn dung ánh mắt ép anh ta lùi bước.

Chưa thử chưa biết, thử rồi mới bất ngờ, Cổ Thừa Viễn thật sự buông tay ra.

Du Nhiên còn chưa kịp ăn mừng vì khả năng mới phát hiện của mình, đã nghe Cổ Thừa Viễn gọi một cái tên quen thuộc: “Thật khéo, lại gặp cậu... Khuất Vân.”

Khuất... Vân.

Giảng viên của cô, Khuất Vân.

Bạn trai thân yêu của cô, Khuất Vân.

Tào Tháo vừa nhắc đã đến của cô, Khuất Vân?

Toàn thân Du Nhiên giống như kiến bò, hơn nữa mỗi con kiến đều có thị lực 2.0, toàn bộ lấp kín lỗ chân lông của cô, khiến cô vô cùng khó chịu.

Du Nhiên không dám quay đầu, chỉ thừa dịp Cổ Thừa Viễn buông tay, vội vàng giật lại hành lý.

Vốn muốn dùng tốc độ ánh sáng cướp hành lý lại, nhưng ông Trời lại muốn cô phải chết – túi hành lý vốn chắc chắn đến trúng bom nguyên tử cũng không nổ lại rách ra đúng lúc này.

Kết quả là, vật dụng, quần áo và đồ dùng hàng ngày đều lẫn lóc trên đất.

Thảm nhất chính là, mấy chiếc quần nhỏ và hai chiếc áo nhỏ mà Bạch Linh mới mua cho cô cũng không chút xấu hổ mà lẫn trong đồng hỗn độn.

Cổ Thừa Viễn bắt đầu giúp cô nhặt đồ vào hành lý.

Lúc này, Du Nhiên hận không thể vùi đầu mình vào trong cái áo nhỏ, tốt nhất là ngộp chết đi, miễn cho lát nữa bị Khuất Vân cười chết.

Nhưng so với bị trêu chọc, tình huống hiện tại thật sự quá nguy hiểm, hai người đàn ông nguy hiểm ở cùng một chỗ, tùy tiện nói hai câu cũng có thể lòi đuôi.

“Phải mua túi mới, khóa kéo hỏng rồi.” Cổ Thừa Viễn nói: “Xem ra, anh còn phải đưa em tới cửa phòng, nếu không em phải tự ôm đồ vào.”

“Vây đi nhanh đi, tôi còn quay về trường có việc.” Du Nhiên thúc giục.

Từ đầu đến cuối, cô không liếc mắt nhìn Khuất Vân một cái.

“Vây, bạn cũ, chúng ta nói chuyện sau nhé.” Cổ Thừa Viễn chào Khuất Vân rồi đi cùng Du Nhiên.

Khi đi được một đoạn Du Nhiên mới lên quay đầu lại, cô nhìn thấy bóng người cao lớn kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, đang nhìn theo hướng cô đi, không có bất cứ cử động gì, yên lặng đến mức... không giống Khuất Vân.

Kỳ quái, mấy ngày không liên lạc, chẳng lẽ tên nhóc này đã hóa thân thành nam chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao rồi?

Du Nhiên nghi hoặc trong lòng, nhưng không nghĩ ra đáp án, đành phải cố gắng đuổi Cổ Thừa Viễn đi, sau đó lại vội vàng lấy đồ đạc trong hành lý ra, sắp xếp cẩn thận.

Sắp xếp xong đã là một tiếng sau, bởi vì về sớm nên bạn cùng phòng vẫn còn ở quê, trong ký túc xá chỉ có một mình cô, Du Nhiên liền cầm lấy hộp cơm, định tới căn tin mua cơm.

Nhưng vừa ra đến cửa ký túc xá đã phát hiện bên cạnh hàng cây có một người đang đứng – Khuất Vân.

Lúc này khí trời đã hơi lạnh, Khuất Vân cứ đứng như thế, rất có cảm giác lạnh lẽo tiêu điều, chỉ là đôi mắt kia vẫn tối tăm khó lường như trước.

Trong một giây, Du Nhiên bỗng nhớ tới anh chàng bị thương nổi tiếng.

Anh chàng bị thương này là nam sinh hệ tiếng Trung, bình thường thích ngâm thơ, mỗi lần mở miệng đều nói chuyện sinh tử trùng phùng gì đó, ngay cả bạn gái cậu ta cũng chịu không nổi, kiên quyết chia tay với cậu ta.

Từ đó về sau, anh chàng bị thương thường nửa đêm đứng dưới ký túc xá của bọn Du Nhiên, cao giọng đọc thơ tình.

Khoảng thời gian kia, Du Nhiên suýt nữa suy nhược thần kinh, thật vất vả mới ngủ được lại bị một câu “trở về đi, tình yêu của tôi” cao vút làm giật mình tỉnh lại.

Không chỉ có mình Du Nhiên, toàn bộ ký túc xá đều phải chịu tội như vậy, trực tiếp khiến sự thương hại của mọi người dành cho anh chàng bị thương biến thành thù hận.

Cuối cùng, trong một buổi tối gió thổi lồng lộng, khi anh chàng bị thương hát lại “my love” lần thứ hai, một tia sáng màu bạc lóe lên, một con dao gọt hoa quả sắc bén xoẹt qua đũng quần cậu ta, cắm vào nền xi măng trước mặt cậu ta.

Về mặt anh chàng bị thương không thay đổi, đứng im lặng bất động một phút, sau đó, cất bước bỏ đi.

Có người tò mò quần chân xuống kiểm tra – trên nền xi măng xuất hiện một bãi nước trong suốt giống như nước tiểu.

Phương pháp tuy tàn nhẫn nhưng từ đó về sau, anh chàng bị thương không tới hát bài hát của quý lúc nửa đêm nữa.

Khuất Vân lúc này vô cùng có khí chất của anh chàng đó.

Du Nhiên hoảng sợ trong lòng, lẽ nào mấy ngày không gặp Khuất Vân đã trúng tà rồi?

Du Nhiên đành đứng lại tại chỗ, cầm cặp lồng nhìn Khuất Vân.

Gió, chậm rãi thổi bay khăn quàng cổ của Du Nhiên, hình vẽ bộ xương khô trên đó quần quanh cổ, Khuất Vân đi tới trước mặt cô.

Du Nhiên không nói gì, bởi vì cô đang nghĩ, nên nói “Dì cả cha* của anh tới à?” hay nên nói “Ma quỷ nhanh chóng hiện hình”.

*Vốn là “dì cả mẹ”, ý chỉ nguyệt sự, dùng với con gái. Ở đây bạn Du Nhiên dùng với bạn Khuất Vân, là con trai nên mới gọi là “dì cả cha”. Thật bó tay với bạn Du Nhiên ==”

Du Nhiên không nói, Khuất Vân nói: “Sách của em ở nhà tôi, định bao giờ tới lấy?”

Lấy sách đi, ý là... chia tay?

Du Nhiên ngạc nhiên đến mức ngay cả cặp lồng cũng đánh rơi trên mặt đất: “Vì sao... phải lấy đi?”

“Không phải em...” Khuất Vân cẩn thận nhìn vào mắt Du Nhiên, ánh mắt thay đổi rất nhanh: “Cổ Thừa Viễn, biết chuyện của chúng ta chưa?”

“Đương nhiên không biết, này, không phải anh nói cho anh ta rồi đấy chứ. Em đã dặn anh đừng nói mà!” Du Nhiên cuống cuống.

Khuất Vân không trả lời vấn đề này, chỉ hỏi tiếp: “Hôm đó, vì sao ngắt điện thoại của tôi, còn tắt máy?”

“Điện thoại của em bị hỏng.” Du Nhiên vội vàng giải thích: “Vốn muốn gọi cho anh, nhưng... Aiz, một lời khó nói hết.”

Đến bây giờ, trong mắt Khuất Vân mới là gió êm sóng lặng, lại là kiểu đặc biệt bình tĩnh giống như không thêm để ý đến bất cứ thứ gì.

“Vì sao anh muốn em lấy sách về?” Du Nhiên túm chặt lấy vấn đề này: “Có phải trong mấy ngày nay anh quen cô nàng nào khác, nên muốn chia tay với em không? Em nói cho anh biết, anh đừng nằm mơ, nếu anh dám có ý định này em sẽ... sẽ đốt nhà anh!”

Khuất Vân nhàn nhạt liếc cô một cái: “Yên tâm, từ sau khi gặp em, tôi cũng không dám gặp cô gái nào khác.”

“Những lời này có được coi như châm biếm không?” Du Nhiên không rõ.

“Cơm căn tin rất khó ăn, đến nhà tôi ăn đi.” Khuất Vân giúp cô nhặt cặp lồng lên, đề nghị.

Du Nhiên đương nhiên đồng ý, nhưng dọc đường cũng không nhàn rỗi, liên tục hỏi tới.

“Vì sao anh muốn em lấy sách về?”

“Bởi vì tôi nhìn thấy chúng sẽ khó chịu.”

“Anh bị ngốc sao, khi anh nhìn thấy bọn nó, chỉ cần nghĩ tới bạn gái thân yêu Lý Du Nhiên của anh không phải tốt rồi sao?”

“Chính vì nghĩ như thế nên tôi mới khó chịu.”

“... Quên đi, em đổi chủ đề, anh xem có phải gần đây em gầy đi không?”

“Ừ, eo gầy đi.”

“Thật à?”

“Ừ, thật tập trung hết về đùi.”

“...”

Cứ vừa đi vừa nói như thế, hai người đi tới trước cửa một trung tâm thương mại, Khuất Vân kéo Du Nhiên đi vào, đi tới trước quầy bán điện thoại.

“Chọn một cái đi.” Khuất Vân nói.

“Để làm gì?” Du Nhiên nghi hoặc.

“Không phải em nói điện thoại hỏng rồi sao?” Khuất Vân nói: “VẬY chọn cái mới đi.”

“Ý của anh là anh định tặng em?” Du Nhiên hỏi thử.

“Chọn đi.” Khuất Vân nói.

Du Nhiên lập tức không khách khí mà chọn kiểu di động mới nhất, Khuất Vân đi trả tiền, cô gái bán hàng ân cần đưa di động cho Du Nhiên.

Du Nhiên đùa nghịch, bỗng nghĩ có chút không đúng: “Mẹ em nói, không thể tùy tiện nhận quà của người khác, đặc biệt là đàn ông.”

“Tôi là bạn trai em.” Khuất Vân nhắc nhở.

“Bạn trai cũng không được, trừ khi...” Du Nhiên cầm di động, đôi mắt cười gian xảo: “Trừ khi anh đồng ý em lấy thân báo đáp.”

Khuất Vân liếc cô một cái như có như không, sau đó quay sang nói với cô gái bán hàng: “Cô gái, xin hỏi có thể trả lại không?”

“Được rồi, được rồi, em không làm thế là được!!!” Du Nhiên ôm chặt cái điện thoại.

Khuất Vân này, đúng là không có khiếu hài hước.

Mua di động xong, lại làm sim, Du Nhiên lưu số điện thoại của Khuất Vân vào đầu tiên.

Vừa chuẩn bị lưu, Khuất Vân lại giật lấy điện thoại, nhìn qua, nói: “Em lưu tôi bằng tên?”

“VẬY chẳng lẽ anh muốn em lưu là “Chồng yêu?”” Du Nhiên hỏi.

Khuất Vân không nói gì, tự mình ra tay, sửa lại tên Du Nhiên đã lưu trong điện thoại.

Du Nhiên tò mò nhận lại mở ra nhìn, trước dãy số của Khuất Vân là cái tên “Chủ nhân” đập vào mắt.

“Đây là kiểu xưng hô khi gì vậy?” Du Nhiên bất mãn.

“Là một đôi với tên của em trong điện thoại của tôi.” Khuất Vân suy nghĩ rồi giải thích.

Du Nhiên cướp lấy di động của Khuất Vân, mở ra, phát hiện trước dãy số của mình viết “Mèo con.”

“Anh không bình thường.” Du Nhiên ôm hai cánh tay mình, nhảy xa khỏi Khuất Vân ba mét.

Khuất Vân mỉm cười, cười đến mức có thể gọi là cầm thú.

Đương nhiên, là một con cầm thú không thể đẹp hơn được nữa.

Về tới nhà Khuất Vân, xét thấy hai người không có khả năng nấu nướng, đành phải gọi đồ ăn bên ngoài về.

Sau khi ăn uống no đủ, Du Nhiên ngoan ngoãn thu dọn bát đĩa sạch sẽ, từ phòng bếp đi ra, phát hiện Khuất Vân đang ngồi trên sofa, cầm điều khiển từ xa trên tay, đổi kênh.

Đầu ngón tay anh trắng mịn, một kiểu thanh tú, tinh tế nam tính, làm cho người ta không khỏi ao ước mình chính là phím điều khiển được anh chạm vào kia.

Anh mặc một chiếc áo trong màu trắng, bên ngoài là chiếc áo gió màu xám, quần lầy đôi chân dài, toàn thân toát ra vẻ tài tử.

Thấy tình cảnh như vậy, Du Nhiên hóa thân thành một viên đạn bắn vào lòng Khuất Vân, cuộn tròn hai chân, nhắm mắt lại, khoe miệng khe cong lên, giống như một con mèo thỏa mãn.

Khuất Vân đưa tay vuốt ve vị trí giữa cằm và cổ Du Nhiên, động tác mềm nhẹ, vô cùng thoải mái, Du Nhiên tự nhiên hưởng thụ.

“Mấy ngày nay không có tin tức của em, có nhớ em không?” Du Nhiên hỏi.

“Cũng bình thường.” Khuất Vân trả lời kiểu lấp lửng, thế nào cũng được.

“Nếu có một ngày anh không thể liên lạc với em, anh có sốt ruột không?” Du Nhiên hỏi.

“Chờ tới ngày đó em sẽ biết.” Khuất Vân trả lời như cũ.

Trên ti vi đang chiếu một bộ phim truyền hình siêu nhiều tập, mỗi diễn viên trong phim đang gào thét khóc lóc khàn cả cổ, nếu không cũng đang tát lẫn nhau.

Du Nhiên nghe vậy, bỗng nhiên nói: “Khuất Vân, dường như chúng ta chưa từng nói về quá khứ của mình cho người kia.”

Khuất Vân thoáng dừng động tác vuốt ve, nhưng chỉ là một chút biến hóa nhỏ: “Chuyện này, rất quan trọng sao?”

“Em cũng không biết, nhưng... Khuất Vân, anh đã từng thích ai chưa?” Du Nhiên hỏi.

“Tôi thích người thân của mình.” Khuất Vân nói.

“Ngoại trừ người thân thì sao?” Du Nhiên hỏi.

Khuất Vân không lên tiếng.

Du Nhiên cũng không có ý ép buộc: “Nếu anh không muốn trả lời, nghĩa là có.”

“Vì sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Khuất Vân hỏi.

“Bởi vì, em muốn nói cho anh biết... Em từng thích một người, rất thích, rất thích.” Du Nhiên nói.

“Sau đó, chuyện gì xảy ra?” Khuất Vân hỏi.

“Sau đó, em phát hiện, mọi chuyện không giống như em nghĩ. Hoàn toàn không giống.” Du Nhiên nói: “Vì vậy, bọn em chia tay.”

“Nhưng, em rất đau lòng, phải không?” Khuất Vân hỏi.

“Đúng vậy, đau lòng đến mức... có thể bỏ đi cả tính mạng.” Du Nhiên nói.

“Tôi đã cho rằng... em là người chưa từng biết đến thất bại.” Khuất Vân nói: “Bởi vì, em vẫn đang cười.”

“Bởi vì sau này, em đã gặp được những chuyện khiến em vui sướng, em đỗ đại học, em ăn ngủ cả ngày, em gặp anh, những chuyện này đều là những chuyện khiến em rất vui sướng, vì vậy, em cười.” Du Nhiên nói.

“Em rất dễ thỏa mãn.” Móng tay Khuất Vân vừa sạch sẽ vừa ngắn nắp, được cắt gọn gàng, trượt qua làn da mềm mại trên cổ Du Nhiên: “Giống như con mèo tôi từng nuôi.”

“Nói một chút về con mèo của anh đi.” Du Nhiên nói: “Nói đi.”

“Tôi nhặt được nó, trong một ngày mưa, nó ngồi trước cửa nhà tôi, dường như bị chủ nhân bỏ rơi, vừa lạnh vừa đói, lông toàn thân ướt nhẹp, dán chặt vào người, có vẻ rất gầy.” Khuất Vân chậm rãi nhớ lại: “Khi tôi đi qua, nó nhẹ nhàng kêu một tiếng, rất sợ hãi, giống như dùng toàn bộ dũng khí. Tôi nhìn về phía nó, nó lùi lại, ánh mắt màu xanh lam kia như muốn khóc. Nhưng nó vẫn nhìn tôi, cúi đầu nhìn tôi. Tôi ôm nó về nhà, dường như nó cũng biết mình bẩn, không chịu bước lên thảm, chỉ thu mình trong góc tường, lạnh run. Tôi dùng khăn mặt lau bùn đất cho nó, cho nó uống sữa, sau đó nó mới dám rón rén đi tới sofa, chậm rãi ngồi trong lòng tôi, vẫy đuôi, cuộn người lại, cứ như thể yên tâm ngủ. Sau đó, nó ở lại nhà tôi, nó rất ngoan, rất nghe lời, đôi khi tôi quên cho nó ăn, nó cũng không kêu ầm ĩ, chỉ lẳng lặng chờ, chờ tôi nhớ tới. Việc nó thích làm nhất là nằm trong lòng tôi... tư thế giống như em bây giờ. Tôi vốn tưởng rằng, nó sẽ ở bên tôi...”

“Đáng tiếc, một ngày, nó ăn quá nhiều, bội thực chết.” Du Nhiên nhớ lại: “Lần trước anh đã nói với em.”

“Đúng vậy, coi như nó đã ra đi như thế đi.” Giọng nói của Khuất Vân không rõ ràng.

Du Nhiên cảm thấy trong những lời này có một ý tứ nào đó cô không rõ, nhưng nhất thời cũng không chỉ ra được.

“Người mà em thích kia, sau này có gặp lại không?” Khuất Vân chuyển hướng câu chuyện.

“...Không.” Du Nhiên nói dối, cũng là một hành động trong vô thức.

“Vậy, em đã tha thứ cho hắn ta?” Khuất Vân hỏi.

“Em không biết, có lẽ, vẫn còn hận đi.” Du Nhiên nói.

“Tôi nghĩ em đã tha thứ cho hắn, bởi vì nhìn em không giống bị tổn thương, trong ánh mắt em không có thù hận.” Khuất Vân nói.

“Cũng có lẽ, là em tương đối dễ tính, chuyện quá khứ, không muốn nghĩ nữa.” Du Nhiên nói.

“... Thế nhưng có rất nhiều người, vẫn còn luẩn quẩn trong lòng.” Giọng nói của Khuất Vân xuất hiện một điều gì đó không rõ trong chớp mắt.

Du Nhiên bỗng để sát mặt mình vào mặt Khuất Vân, dùng chóp mũi chạm vào chóp mũi anh, đôi mắt mỉm cười: “Oa, hôm nay sao không có mùi chua, khiến em không quen.”

“Em thích nhìn tôi ghen?” Khuất Vân hỏi.

“Tuy anh như vậy rất phiền phức, nhưng ít nhất cũng chứng minh anh quan tâm đến em.” Du nhiên tiếp tục vuốt ve chóp mũi Khuất Vân, chóp mũi cao thẳng, lạnh lạnh.

Khuất Vân đưa tay, ôm đầu Du Nhiên, nhẹ nhàng đặt trước ngực mình.

“Làm gì vậy?” Du Nhiên hỏi: “Muốn em nghe xem nhịp tim của anh có bình thường không à?”

“Có những khi tôi bề bộn nhiều việc, khiến con mèo đó cô đơn, nhưng nó chưa từng thể hiện nó tức giận hay đau lòng, mà chỉ lén lút nhảy lên mỗi khi tôi nghỉ ngơi, tựa đầu vào ngực tôi, đáng vẻ rất thỏa mãn... Tôi nghĩ, có lẽ lồng ngực tôi có hiệu quả khiến người ta an tâm chẳng.”

“Vì vậy... Muốn em cũng làm vậy?” Du Nhiên hỏi, mặt cô chạm vào áo trong bằng vải bông của anh, rất thoải mái, không chút khó chịu.

“Chuyện quá khứ, tôi không cách nào giúp em... Nhưng ít nhất, hiện giờ tôi có thể cho em một vòng tay.” Bàn tay Khuất Vân vuốt ve tóc Du Nhiên, trong lòng bàn tay là một cảm giác rất mềm mại.

Du Nhiên nghe giọng nói của anh, khóe mắt chạm tới vải bông, cảm thấy hơi ướt.

Không khống chế được, thất bại cũ trong quá khứ bỗng hóa thành nước mắt, dâng lên trong mắt Du Nhiên.

Ngón tay Khuất Vân giống như có ma lực, theo từng sợi tóc của Du Nhiên, từng sợi, im lặng vuốt ve, im lặng an ủi cô.

Cô không nói rõ với anh mình đã gặp phải chuyện gì, anh cũng không hỏi tới cùng, nhưng tất cả những uất ức đều được an ủi.

Cứ như thế, dưới sự che chở của Khuất Vân, trong tiếng tim đập của Khuất Vân, Du Nhiên dần dần ngủ say.

Một giây trước khi đi vào giấc ngủ, Du Nhiên nghĩ, tảng băng Khuất Vân này dường như không lạnh như cô đã tưởng.

Đây là bài học thứ mười mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Tảng băng, cũng có lúc sẽ tan ra một chút.

10. Chương 11

[Bài học thứ mười một] Phần thưởng, thỉnh thoảng cũng sẽ có

Lần đầu tiên Du Nhiên ngủ quên trong lòng Khuất Vân, cảm giác đó, không thể dùng một từ thích là có thể hình dung.

Từ đó trở đi, Du Nhiên quen mùi thấy mùi ăn mãi, muốn ngừng mà không được, cả ngày như sâu bọ không xương, bò vào... trong lòng Khuất Vân.

Du Nhiên bắt đầu biết cách khống chế anh chàng Khuất Vân này.

Đương nhiên, mỗi lần tới nhà Khuất Vân, Du Nhiên đều cầm theo tài liệu ôn tập tiếng Anh cấp sáu, cũng có lý do đằng hoàng: ký túc xá quá ồn ào, không học được.

Vì vậy, mỗi buổi tối, Khuất Vân nằm trên sofa kiểm tra tài liệu, còn Du Nhiên ngồi xếp bằng trên thảm ôn tập, đôi khi mệt mỏi, cô liền mở hai tay Khuất Vân ra, nằm trên người anh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khi nghỉ ngơi, miệng cũng không nhàn rỗi, luôn hỏi này hỏi nọ.

“Có một chuyện em vẫn cảm thấy kỳ quái.”

“Chuyện gì?”

“Anh nói, anh và... anh trai em là bạn học đại học, vậy anh cũng tốt nghiệp từ trường quân đội à? Vậy vì sao anh lại đi làm giảng viên?”

“Tôi có nói tôi tốt nghiệp từ trường quân đội sao?”

“Anh không tốt nghiệp? Vì sao? Lẽ nào bị kỷ luật gì?”

“Em đoán thử xem.”

Phần lớn thời gian Khuất Vân đều như thế, không bao giờ trả lời thẳng vào vấn đề, chỉ trừ khi chế nhạo câu hỏi của Du Nhiên. Nếu không hỏi tiếp chứng tỏ chưa đủ cố gắng.

Nếu lại hỏi tiếp, Khuất Vân sẽ chuyển chủ đề câu chuyện sang hướng khác.

“Gần đây có phải em nặng hơn không?”

“Hi hi, anh nhận ra rồi à? Gần đây mặc nhiều quần áo, có thể che đi được, vì vậy mới ăn uống thoải mái một chút.”

“Nếu còn béo lên thì đừng nằm lên người tôi nữa.”

“Khuất Vân, em nghi ngờ anh không phải đàn ông.”

“Thật trùng hợp, tôi cũng nghi ngờ em không phải con gái.”

“Những lúc thế này, anh phải nói, không sao, béo béo tròn tròn một chút mới đáng yêu mới đúng, sao có thể trả lời một câu làm tâm hồn người ta tổn thương như thế?”

“Tôi tổn thương tâm hồn em, nhưng nếu em còn béo lên nữa, thứ bị tổn thương chính là tim gan phèo phổi của tôi.”

“Có cần khoa trương vậy không? Không phải chỉ đề lên một chút thôi sao?”

Vừa dứt lời, Khuất Vân dùng động tác nhanh nhẹn ôm lấy Du Nhiên, lăn một vòng trên sofa, hai người cùng nhau lăn.

Khuất Vân nhìn không mập, nhưng khung xương này, cơ thể này quả thật đề đến mức Du Nhiên thở không nổi.

“Em thấy bị đề một chút như vậy có thoải mái không?” Khuất Vân hỏi.

Du Nhiên chỉ có thể cầu xin tha thứ, lúc này Khuất Vân mới buông cô ra.

Bởi vậy, chủ đề câu chuyện lại chuyển sang một cái khác.

“Vân à, anh...”

“Xưng hô như vậy khiến tôi có loại khát vọng muốn ném em ra từ cửa sổ.”

“Vậy đổi cái khác, Vân Vân à, anh... Được rồi, em không gọi nữa, đừng ném em!!!”

[*Toát mồ hôi* Mình hay gọi bạn ấy là Vân Vân = =]

Từ trước cửa sổ, Du Nhiên dùng tứ chi bò về, tiếp tục dựa vào lòng Khuất Vân: “Khuất Vân, anh từng thích ai chưa?”

“Tôi nhớ em đã từng hỏi vấn đề này.”

“Nhưng anh chưa chịu trả lời mà.”

“Vậy em nghĩ bây giờ tôi sẽ trả lời hay sao?”

“...”

Du Nhiên để cằm lên ngực Khuất Vân, ngón tay sờ dọc từ trán anh xuống phía dưới, chơi đùa với cái mũi của anh.

“Em chỉ muốn biết, đáng vẻ khi anh yêu cuồng nhiệt là như thế nào.”

“Vì sao lại có suy nghĩ này?”

“Bởi vì cho đến nay anh đều tỏ vẻ đối phó được với bất cứ chuyện gì, giống như không quan tâm đến bất cứ ai... Em thật sự rất muốn biết, khi anh kích động sẽ như thế nào.”

“Hiểu, cũng giống như tôi rất muốn nhìn thấy đáng vẻ yên tĩnh của em.”

“Đừng đánh trống lảng, mau trả lời đi, rốt cuộc anh đã từng chủ động theo đuổi con gái hay chưa?”

“Có lẽ đã từng, cũng có lẽ chưa.”

“Anh thật không biết tích đức, em sẽ không ghen đâu, nói đi mà.”

“Quá khứ, rất quan trọng sao?”

“Dù sao em cũng muốn hiểu về anh hơn, nói mau, nói mau!”

“Cũng coi như... đã từng đi?”

“Chuyện khi nào, bề ngoài cô ấy thế nào? Là A hay D? Kiểu mạnh mẽ hay thực nữ? Tính cách phóng khoáng hay lạnh lùng?”

“Tôi nhớ em nói mình sẽ không uống giấm chua.”

“Em đâu có uống.”

“Vậy bàn tay đang bóp cổ tôi là thế nào đây?”

“... Được, đợi lát nữa mới bóp, nói em biết, cô ấy có đẹp không? Mà thôi, coi như em chưa hỏi, anh lúc nào cũng rất kén chọn, bạn gái không phải đại mỹ nữ là không được, nhìn em là biết.”

“Du Nhiên... Đừng ép tôi nói ra những lời làm tổn thương em.”

“Vậy anh câm miệng đi.”

“... Được.”

“Vậy sau đó thì sao?”

“...”

“Sau đó?”

“...”

“Em hỏi anh, sau đó hai người thế nào? Vì sao không trả lời?”

“Không phải em bảo tôi câm miệng sao?”

“... Nói mau, sau đó hai người thế nào?”

“Không phải chuyện gì cũng có sau đó.” Khuất Vân dùng những lời này để kết thúc.

Tuy chỉ hỏi cho biết, tuy sẽ không uống giấm, tuy vẫn biết trong cuộc đời một người đàn ông như Khuất Vân không thể chỉ có một mình cô, nhưng nghe được sự tồn tại của cô gái kia, trong lòng Du Nhiên vẫn rất khó chịu.

Nhưng cô không muốn bị Khuất Vân nhìn thấy vẻ nhỏ mọn của bản thân, vì vậy hôm nay Du Nhiên quyết định không tới nhà anh.

Ăn cơm tối xong, Du Nhiên cầm sách định tới phòng tự học, khu phòng học và khu phòng ngủ cách nhau một sân bóng rổ, để tiết kiệm thời gian, Du Nhiên đi đường tắt, băng qua sân bóng rổ.

Đang đi được nửa đường, Du Nhiên bỗng cảm giác được một loại ám khí nào đó đang dùng tốc độ ánh sáng bắn về phía đầu mình, cô vội vàng nghiêng người.

Một tiếng “bộp” vang lên, một quả bóng rổ đập đúng vào nơi cô vừa mới đứng, lực đạo này dường như có thể đánh nát một hòn đá, nếu vừa rồi Du Nhiên chậm một chút, nhất định sẽ bị đập chấn thương sọ não.

Đây nhất định là một cuộc tập kích kinh khủng có kế hoạch, có tổ chức, Du Nhiên buồn bực, cô là người theo chủ nghĩa hòa bình, kẻ thù duy nhất là Khuất Vân cũng hóa từ kẻ địch thành bạn trai, trong trường này còn ai như có thâm thù đại hận với cô như vậy?

Dưới lực đàn hồi, “vô địch đoạt mệnh cầu” nảy lại theo quỹ đạo vừa rồi của nó, trở lại bên chân chủ nhân.

Ánh mắt Du Nhiên đuổi theo hung khí này, quay đầu, dưới ánh trời chiều làm nền, cô nhìn thấy một đôi lông mày đen dày đang nhíu chặt lại.

Du Nhiên gật đầu, đứng rồi, quên mất Tiểu Tân.

Tuy đã là cuối thu, nhưng Long Tường vẫn mặc một bộ quần áo bóng rổ rộng thùng thình, hai chân mở rộng, hai tay khoanh trước ngực, gương mặt non choẹt màu lúa mạch, kiêu ngạo không để đâu cho hết, cũng u ám như không nhìn thấy ngày mai.

“Thật là, xin lỗi, lần sau tôi sẽ canh thời gian chuẩn hơn một chút.” Lời nói bay ra từ kẽ hở giữa hai hàm răng trắng bóc của Long Tường, cứng như bi sắt.

Những người bên cạnh không tập bóng nữa mà len lén nhìn về phía đôi oan gia này.

Từ vụ sân khấu kịch lần trước, sau khi Long Tường thổ lộ với Lý Du Nhiên trước mặt mọi người, đôi oan gia này không còn động tĩnh gì, ai ngờ hôm nay lại khai chiến.

Quần chúng cầm hạt dưa, băng ghế ra, bỗng cảm thấy thế giới thật đẹp.

“Tiểu Tân, cậu cần gì phải yêu quá hóa hận như thế?” Du Nhiên thở dài.

Quần chúng hiểu ra: thì ra là yêu quá hóa hận.

Thấy sự thù địch của mình lại bị Du Nhiên có ý xuyên tạc, Long Tường bạo phát, ánh mắt trầm xuống, nhặt quả bóng lên, dùng sức lực lớn hơn nữa, ném về phía Du Nhiên.

Ngay tại thời khắc mấu chốt, tế bào vận động của Du Nhiên vẫn không tệ, dùng một tư thế kinh điển trong “Ma trận”* để tránh được một cú trí mạng.

*Tư thế kinh điển trong ma trận:

=))))))))))))))))))

“Tiểu Tân, tôi hiểu suy nghĩ trong lòng cậu: không chiếm được thì đập đổ.” Du Nhiên thở dài lần thứ hai.

Quần chúng lần thứ hai hiểu ra: thì ra là vậy, không chiếm được thì đập đổ.

Khi tâm tình bốc lửa đến mức sôi ùng ục, Long Tường ném quả bóng xuống, khoe miệng nhếch lên, nặn ra một nụ cười quỷ quái: “Đúng, hôm nay, dù có chết tôi cũng phải đập đổ cô.”

Nói xong, Long Tường lùi về phía sau đập đập đất mấy cái, giống một động tác lấy đà, như Lưu Tường** vượt chướng ngại vật, vọt tới chỗ Du Nhiên.

**Lưu Tường: vận động viên chạy vượt chướng ngại vật nổi tiếng của Trung Quốc.

Sát khí này tạo thành một vũ trụ nhỏ dữ dội, trong vòng bán kính ba mét, không có bất cứ vật gì có thể sống sót.

Du Nhiên nghĩ thầm không tốt, nhanh chân bỏ chạy.

Vì vậy, hai người bắt đầu trình diễn đường đua sinh tử ngay trong trường.

Trên con đường lớn trong vườn trường, một làn khói bụi nổi lên cuộn cuộn, ở trung tâm, là một Long Tường mặt đầy sát khí và một Du Nhiên cuống cuồng tìm đường đào tẩu.

Dù sao cũng là quán quân 800 mét nữ, công phu chạy trốn của Du Nhiên cũng không tệ, Long Tường không thể đuổi kịp cô ngay lập tức được.

Hai người xuất phát từ sân bóng rổ, qua dãy phòng học thứ nhất, một tòa nhà tổng hợp, một sân bóng, một ký túc xá cho công nhân viên chức, một trung tâm hoạt động dành cho sinh viên, cuối cùng đến cạnh sân tennis.

Một đường này, bị rất nhiều bạn học trong trường nhìn thấy, cũng trở thành tiết mục giải trí sau giờ cơm tối.

Xét đến việc Du Nhiên vừa bị đuổi vừa hô to: “Chúng ta không có khả năng đâu, tha cho tôi đi, tôi chỉ là một cô gái trong sáng thuần khiết thôi”, bởi vậy, mọi người đều nhất trí nhận định, Long Tường im hơi lặng tiếng hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi lửa tình, giống như Lamborghini vừa thay dầu, sống chết lăn về phía Du Nhiên.

Đêm đó, trên diễn đàn của trường, bài viết “Long Tường điên cuồng theo đuổi Lý Du Nhiên” hot chưa từng có trong lịch sử, trong đó, còn có người nhiều chuyện chụp lại ảnh hai đương sự. Trong ảnh, Long Tường mắt bắn ra sát khí bị người ta giải thích thành yêu thương dào dạt, Du Nhiên hoảng sợ, nhếch nhác bị giải thích thành xấu hổ đỏ mặt.

Đương nhiên, tất cả, đều để nói sau.

Lập tức, Du Nhiên đã bị đuổi tới cạnh sân tennis, trong lòng càng thêm lo lắng – ở đây người qua lại thưa thớt, nếu bị Tiểu Tân phanh thây, bầm nhử rắc vào bồn hoa làm phân bón thì ngay cả một nhân chứng cũng không có.

Sát khí lạnh thấu xương phía sau ngày một gần, trong lòng Du Nhiên cũng toát mồ hôi.

Mà lúc này, Long Tường chỉ còn cách Du Nhiên hai mét, vì vậy, lông mày cậu ta dựng thẳng lên, như đại bàng muốn giương cánh, cắn đầu chạy tới vì đại nghiệp báo thù.

Tay cậu ta giơ lên, một quả bóng, mang theo ngọn lửa nóng hơn lửa địa ngục, ném về phía chân Du Nhiên.

Lần này, Du Nhiên không tránh được, ngã lăn ra đất, nhất thời không cách nào đứng lên được, đành phải ôm đầu gối, trợn mắt nhìn Long Tường tới gần.

“Tiểu Tân, không biết cậu đã nghe câu này chưa?” Du Nhiên cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh nhất.

Long Tường không nói gì, giống như không nghe thấy, chỉ ngồi xổm xuống, nhặt quả bóng lên.

“Câu đó là, xúc động là ma quỷ, thật sự, cậu lúc này chính là bị ma xui quỷ khiến, tất cả những gì cậu làm, đều là sai. Tiểu Tân, tỉnh táo lại, hít thở sâu theo tôi, tới đây, để đàn chị đây dạy cậu, một... hai... ba, hít vào, bốn năm sáu, thở ra.” Du Nhiên tiếp tục khuyên bảo.

Long Tường giơ cao quả bóng lên.

“Tiểu Tân, giết người là phạm pháp, hơn nữa cậu đã qua mười tám tuổi, một mạng phải đền một mạng, không có lời đâu. Nếu tôi chết, sau này cậu sẽ phải ở trong trại giam cả đời, mặt mũi cậu nhỏ nhắn thế này, chắc chắn sẽ khiến mấy đại ca trong tù hứng thú, đến lúc đó, cho dù có vạn thọ vô cương, dù có bao nhiêu lọ dầu bôi trơn cũng không cứu được cậu đâu. Tiểu Tân, cậu phải nghĩ cho kỹ nha!!!” Du Nhiên tận tình khuyên bảo, mồ hôi rơi như mưa.

Từ góc độ của Du Nhiên nhìn lên, dáng người Long Tường thật cao lớn, mỗi một đường cong trên cơ thể đều ẩn chứa sự nguy hiểm.

“Lý Du Nhiên.” Long Tường gần từng câu từng chữ: “Cô xuống địa ngục đi.”

Nói xong, Long Tường ném quả bóng trên tay, mang theo cả gió rít rách da, hướng về đầu Du Nhiên.

Vì chân đau nên Du Nhiên không còn sức để tránh, lúc này đành phải chậm rãi nhắm mắt, chờ chính mình bị đập bẹp.

Quả bóng, gào thét bắn về phía mặt Du Nhiên. Trong lòng Du Nhiên tràn đầy tuyệt vọng – hủy dung, nhất định bị hủy dung rồi.

Ngay khi trái tim Du Nhiên đã bị tuyệt vọng đốt thành tro, một tiếng “bộp” vang lên, quả bóng đập xuống. Nhưng, không có cảm giác đau, Du Nhiên trợn mắt, nhìn thấy một bàn tay che trước mặt.

Một bàn tay, vững vàng đón được quả bóng rồi giết người kia.

Bàn tay kia, là bàn tay như ngọc mà Du Nhiên quen thuộc nhất, là bàn tay như ngọc đã từng khiến cô ngỡ ngàng.

Khuất Vân!!!

Trong nháy mắt, Du Nhiên nghĩ, mình là công chúa được hoàng tử giải cứu trong truyện cổ tích.

Khuất Vân ném quả bóng xuống đất, đập xuống đất từng cái một, bàn tay kia, dưới ánh trời chiều yếu ớt tỏa ra thứ ánh sáng trong suốt, giống như có ma lực, có thể khống chế bất cứ thứ gì trong lòng bàn tay.

Du Nhiên thấy, quả bóng vừa rồi còn hung ác nay đã giống một con cừu nhỏ, tùy ý Khuất Vân chơi đùa.

“Bạn học với nhau, không phải nên ở chung hòa thuận sao?” Tuy lời này là nói với Long Tường, nhưng Khuất Vân không nhìn cậu ta, mà bước lên trước, đưa tay ra với Du Nhiên.

Du Nhiên cảm động đến ứa nước mắt, con mắt của cô quả nhiên không sai, chàng trai này ngoại trừ đẹp trai, những thứ còn lại cũng tốt không kém.

“Anh nên hỏi cô ta xem cô ta đã làm gì tôi chứ?” Tiểu Tân đen mặt, nhưng cũng đứng thôi, khó khăn lắm mới có thể báo thù lại bị một tên Trình Giảo Kim từ đâu xông ra phá hỏng.

“Bạn học Lý Du Nhiên, bạn có thể trả lời câu hỏi của cậu ấy không?” Khuất Vân hỏi.

“Em, chỉ đùa với cậu ấy một chút thôi.” Du Nhiên việc lớn hóa việc nhỏ.

“Đúng vậy, chỉ là một trò đùa nhỏ thôi, nhưng cũng là trò đùa khiến tôi có đủ lý do để giết cô.” Cặp lông mày đen dày của Long Tường như hai thanh kiếm sắc bén, bất cứ lúc nào cũng có thể chém Du Nhiên thành hai mảnh.

“Ngay cả như vậy, cậu cũng không nên đánh một bạn học nữ chứ.” Khuất Vân nói.

“Thứ nhất, tôi không cảm thấy cô ta là con gái, thứ hai, gây ra một chuyện đáng ghê tởm như thế, đừng nói là con gái, cho dù là chuyển giới tôi cũng sẽ không nương tay, thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất...” Long Tường nhíu mày nhìn Khuất Vân, nói: “Con mẹ nó, anh là ai, dựa vào cái gì tôi phải nghe lời anh?”

“Tiểu Tân, anh ấy là giảng viên nhà tôi, cậu còn kiêu ngạo nữa anh ấy sẽ bắt cậu đi học một khóa chính trị tư tưởng!” Du Nhiên có chỗ dựa vững chắc, không còn sợ Long Tường nữa.

“Đồ con gái xấu xa! Cô thật sự cho rằng tôi không dám đánh cô phải không!” Long Tường giận đến cực điểm, vừa nói vừa tiến lên muốn túm áo Du Nhiên.

Nhưng khuỷu tay cậu ta bị một quả bóng rồi đập lên, sức lực rất lớn, đến mức cánh tay Long Tường run run, ngay cả giọng lên cũng khó.

Người ném cậu ta, đương nhiên là anh chàng giảng viên nhà Du Nhiên – Khuất Vân.

“Các người có quan hệ gì, sao lại thiên vị cô ta như thế?!” Long Tường ôm cánh tay, chất vấn.

“Quan hệ của chúng tôi là thầy giáo, sinh viên rất thuần khiết.” Du Nhiên có tật giật mình.

Long Tường nghĩ ngợi.

Còn Khuất Vân, chỉ nâng Du Nhiên dậy, rồi bỏ đi.

Khi đi qua bên cạnh Long Tường, anh thấp giọng, nói một câu như có như không: “Nhắc cậu một câu, quần nhỏ in hình cậu bé bút chì Tiểu Tân, là một cũ rồi.”

“Vì sao, vì sao anh biết...” Long Tường lấp bắp nói, bởi vì Khuất Vân nhìn về phía cậu ta.

“Nếu lần sau cậu còn dám đánh cô ấy, thì công bố tấm ảnh đó chỉ là món khai vị, tin tôi đi, cậu sẽ không muốn ăn đến món chính đâu.” Khuất Vân mỉm cười, nói ra một câu như vậy.

Du Nhiên vĩnh viễn ghi nhớ vẻ mặt của Tiểu Tân khi nhìn Khuất Vân, giống như nhìn thấy một con rắn hổ mang nhe răng cười.

Đồng thời, ngoài sợ hãi, trong mắt Tiểu Tân còn có hiểu ra.

Hiểu ra quan hệ của hai bọn họ.

Sau màn anh hùng cứu mỹ nhân, Du Nhiên nhất thời ném cô nàng chưa biết tên kia lên chín tầng mây, ngược lại còn theo Khuất Vân về nhà.

Khuất Vân ở trong phòng bếp hâm lại thức ăn, còn Du Nhiên đứng một bên, hai tay chống cằm, đôi mắt mơ màng.

“Sau này anh không nên đột nhiên tới cứu em.” Du Nhiên bỗng nói.

“Em chê tôi xen vào chuyện của người khác?” Khuất Vân đặt câu hỏi.

“Không phải, chỉ là...” Du Nhiên khẽ cắn môi dưới: “Nếu anh còn tiếp tục đẹp trai hơn thế, em sẽ không nhận được mà đánh anh bất tỉnh, sau đó ăn sạch sành sanh, lăn qua lăn lại.”

“Ý của em là, cho dù em có bị đánh thành gấu trúc, tôi cũng không nên ra mặt?” Khuất Vân hỏi.

“Đúng vậy.” Du Nhiên gật đầu.

Sau một tiếng “đình” vang lên, Khuất Vân lấy đồ ăn ra khỏi lò vi sóng: “Được, tôi nhớ rồi, ngày mai tôi sẽ nhắc Long Tường hoàn thành tâm nguyện của em.”

“Cái đó thì không cần.” Du Nhiên vội vàng xua tay, lại nói: “Đúng rồi, làm thế nào anh lại xuất hiện trên sân tennis, chỗ đó cũng đâu phải đường về nhà anh?”

Khuất Vân để đồ ăn lên bàn, nhàn nhã nói: “Bởi vì toàn trường đang đồn nhau, em đang bị Long Tường truy sát.”

Vừa dứt lời, Du Nhiên đã ôm lấy thắt lưng Khuất Vân từ phía sau: “Vân, thì ra, anh cố ý tới chỗ em... Biết được chuyện đó, em rất muốn lột sạch quần áo anh nha.”

Khi những lời này vừa ra khỏi miệng, một cái vuốt quỷ đã thò vào vạt áo Khuất Vân, bắt đầu giở trò.

Vận may của Du Nhiên tương đối tốt, vừa sờ, đã sờ ngay đến vị trí có màu anh đào kia, đây chính là cây anh đào của Khuất Vân, qua nơi này sẽ không còn nơi nào khác, Du Nhiên thừa cơ nỗ lực vuốt ve.

Bởi vì quá mức nhập tâm, vì vậy cô nàng không phát hiện ra mình đã bị Khuất Vân bế lên, di chuyển tới ban công.

Khi phục hồi lại tinh thần, Du Nhiên nhìn đám người nhỏ như kiến dưới đất, vội vàng rút hai tay đang giở trò trong áo Khuất Vân ra, ôm lấy cổ anh, liên tục cầu xin tha thứ.

“Biết sai chưa?” Khuất Vân liếc mắt nhìn cô, đặt cô xuống.

“Biết sai rồi.” Du Nhiên gật đầu.

“Sai ở đâu?” Khuất Vân hỏi.

“Sai ở chỗ không tuân thủ quy tắc có qua có lại.” Nói xong, Du Nhiên cởi một cúc áo ra, làm vẻ bi tráng nói: “Đến đi, thỏa thích làm chuyện em đã làm với anh, em sẽ không phản kháng đâu!!!”

Khuất Vân: “...”

Sự kiện anh hùng cứu mỹ nhân thành công khiến Du Nhiên càng yêu Khuất Vân, bởi vậy, cô càng cố gắng ôn tập tiếng Anh cấp sáu, hạ quyết tâm phải qua bằng được.

Bởi vì Khuất Vân đã hứa với cô, chỉ cần cô qua, sẽ đồng ý một điều kiện của cô.

Cuộc thi cấp sáu năm nay tổ chức vào ngày 23 tháng 12, cách hiện tại chỉ còn hai tháng, Du Nhiên dồn sức ôn tập, còn chăm chỉ gấp mấy lần năm thi vào đại học.

Khi đi học, khi thì cô ngẩng đầu nhìn bảng đen không rời mắt, khi thì cô chăm chú cầm bút ghi chú, khiến ông thầy giáo già sắp về hưu của trường cảm động đến rơi nước mắt, nhưng sau khi biết lúc đó cô đang đeo tai nghe luyện nghe tiếng Anh, ông thầy giáo già giận đến mức bệnh tim tái phát, về hưu sớm.

Khi tan học, cô chạy thẳng tới nhà Khuất Vân, trong khi chen chúc trên xe buýt, vừa cầm tay vịn, vừa đọc từ mới cấp sáu viết trên mu bàn tay, dáng vẻ con ngoan trò giỏi đó cũng phải khiến hai bà thím bên cạnh đứng dậy nhường chỗ.

Tới nhà Khuất Vân, Du Nhiên lại nằm bò ra thảm, đặt đồng hồ báo thức làm bài đọc, mỗi khi đồng hồ báo thức vang lên mà cô còn chưa hoàn thành, cái đồng hồ đáng thương sẽ bị ném vào phòng bếp, bị dao chém thành mảnh nhỏ. Khoảng thời gian đó, dao nhà Khuất Vân bị tôi luyện đến mức ngay cả cắt đậu phụ cũng phải dùng đến một lực thật lớn.

Nói một cách ngắn gọn, Du Nhiên đã tẩu hỏa nhập ma, thời gian ôn tập mỗi ngày căn bản vượt quá mười hai tiếng.

Để mình không buồn ngủ, Du Nhiên nghĩ ra đủ loại biện pháp: thay nước uống bằng cà phê, buộc tóc vào ghế, dùng kim đâm vào đùi, thậm chí có lần còn định nhét ốt vào mũi.

Ngay cả Khuất Vân cũng phải thừa nhận, nếu quay lại thời chiến tranh, Du Nhiên sẽ là một chiến sĩ cách mạng có ý chí kiên định không gì lay chuyển được.

Trong sự hồi thúc đầy dấn vật và tàn ác với chính mình, cuối cùng Du Nhiên cũng thành công.

Tuy tháng ba năm sau mới có kết quả, nhưng cô nghiêm túc đối chiếu đáp án, phát hiện lần này qua là cái chắc.

Du Nhiên hưng phấn đến mức tên mình là gì cũng quên bống, chỉ nhớ duy nhất một điều, chính là bạn trai nhà mình tên Khuất Vân, và cả lời hứa của anh.

“Anh nói chỉ cần em qua cấp sáu, sẽ làm cho em một việc.”

“Sẽ không phải vì chuyện này em mới liều mạng thi qua cấp sáu đấy chứ?” Khuất Vân hỏi.

Du Nhiên cũng rất muốn khí thế nói với anh rằng không phải như vậy, nhưng đáng tiếc, nếu có thể làm như vậy đã không phải Du Nhiên.

“Được rồi, rốt cuộc em muốn tôi làm gì, hoặc là, muốn cái gì?” Khuất Vân nói.

“Rất đơn giản.” Du Nhiên nhắc mông lên, chậm rãi tới gần Khuất Vân, cố gắng khiến anh mất cảnh giác.

“Tôi nghĩ, điều kiện tiên quyết phải là chuyện tôi có đủ khả năng.” Khuất Vân nhìn thấy biểu hiện của Du Nhiên, biết rằng chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

“Yên tâm, anh chỉ cần động mồm động mép là được rồi.” Vừa nói, Du Nhiên vừa di chuyển tới bên cạnh Khuất Vân, ngồi xuống, luồn tay qua cánh tay anh: “Em muốn chính miệng anh nói với em một câu.”

“Nói cái gì?” Khuất Vân hỏi.

Du Nhiên vùi mặt vào bờ vai anh, nói ra yêu cầu của mình: “Em muốn chính miệng anh nói... Anh yêu em, còn nữa, anh vĩnh viễn sẽ không rời khỏi em.”

“Có ý gì?” Khuất Vân hỏi: “Những lời này không phải do đàn ông tự nói sao?”

“Chờ anh chủ động nói với em những lời này, chẳng phải sẽ đến ngày tận thế sao?” Du Nhiên kéo tay áo Khuất Vân: “Nói đi, chỉ một câu như thế thôi, cũng chẳng phải đòi lấy mạng anh.”

“Cho dù nói, cũng phải chờ đến tháng ba năm sau, xác định em thật sự qua cấp sáu mới được.” Khuất Vân lấy lùi để tiến.

“Anh vừa tự mình tính điểm cho em, dù thế nào cũng hơn năm trăm điểm, tuyệt đối sẽ qua, Khuất Vân, anh không thể nuốt lời được!!!” Du Nhiên tiếp tục kéo tay áo Khuất Vân, không chịu buông.

“Tương lai khó nói trước được.” Khuất Vân nói.

“Anh cứ nói đi, coi như nói đùa cho em vui cũng được.” Du Nhiên nói.

“Tôi thấy em cả ngày đều vui, không cần đùa nữa.” Khuất Vân nói.

“Vậy anh coi như em bị bệnh nguy kịch, thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của em đi.” Du Nhiên nói.

“Tôi tuyệt đối tin tưởng vào sức sống của em.” Khuất Vân nói.

“Chỉ hai câu nói mà thôi, có cần khó khăn thế không?!” Khuất Vân không ăn mềm cũng chẳng ăn cứng khiến Du Nhiên tức giận, cô bỗng đứng lên, trong lúc tức giận, không để ý, kéo tuột cúc áo của Khuất Vân.

“Đừng làm loạn nữa, chúng ta đi ăn cơm đi, coi như chúc mừng em.” Khuất Vân đứng lên muốn kéo Du Nhiên.

“Không ăn.” Du Nhiên hất tay anh ra, giận dữ bỏ đi.

“Tớ muốn chia tay với Khuất Vân.” Du Nhiên trịnh trọng tuyên bố.

“Vì sao?” Gái Diệp đã lâu chưa lên sân khấu hỏi.

Du Nhiên làm như đang nấu ăn, thêm mắm dặm muối vẩy bột ngọt vào trong câu chuyện, cũng đau khổ tố cáo sự lãnh đạm, tàn khốc, vô tình của Khuất Vân.

“Bởi vì tất cả những lý do trên, tớ muốn chia tay với anh ấy!!!” Du Nhiên dùng giọng điệu cứng rắn: “Gái không cần khuyên can tớ, lần này tớ không chia tay không được!!!”

“Tớ không có ý định khuyên can cậu.” Gái Diệp cầm lấy di động nhấn tin.

“Tớ sẽ thật sự chia tay đấy.” Du Nhiên nói.

“Cứ tự nhiên.” Gái Diệp không thèm nhắc mắt.

“Nhưng...” Du Nhiên thở dài: “Tớ không nỡ.”

Gái Diệp thở dài, giọng điệu đó ý là “tớ biết mà”.

“Cậu nói xem vì sao anh ấy không thể dễ dàng chia tay một chút?” Du Nhiên cắn răng.

“Nguyên nhân ở chỗ, cậu mới là người theo đuổi.” Gái Diệp nói trắng ra đáp án.

“Tớ biết mà, đối với những loại chủ động dính lấy như chúng ta, đàn ông bọn họ đều không quan tâm.” Du Nhiên chính thức trở thành người đàn bà uất ức, bắt đầu giật tóc mình, một sợi, hai sợi, ba sợi, bốn sợi.

“Tớ chỉ hỏi cậu một câu.” Gái Diệp hỏi: “Ở bên Khuất Vân, cậu có vui không?”

“Đương nhiên, nếu không tớ sống chết bám lấy anh ấy làm gì, tớ đâu có thích tự ngược đãi bản thân.” Du Nhiên nói.

“Nếu vui là được rồi.” Gái Diệp nhún vai: “Trên đời làm gì có chuyện gì hoàn mỹ, một chút đau khổ mà thôi, nhẫn nhịn vượt qua là được.”

“Cậu nói dễ nghe thật đấy, việc này phải rơi vào đầu cậu rồi cậu mới biết cảm giác này... thật khó chịu.” Nói xong, Du Nhiên thở dài, giọng điệu u uất không gì sánh được.

“Vậy bây giờ cậu định làm gì?” Gái Diệp hỏi ngược lại.

“Còn có thể làm gì bây giờ, coi như kiếp trước tớ nợ anh ấy, kiếp này đến trả thôi, cứ... vui sướng trong đau khổ thôi.” Du Nhiên gặp người, từng phần trên cơ thể đều thể hiện sự thất bại.

“Nhưng có một việc tớ không hiểu.” Du Nhiên nghi hoặc nhìn về phía gái Diệp: “Không phải cậu luôn sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao, vì sao lần này lại ngoan ngoãn khuyên bảo tớ như thế?”

“Tớ là loại người vô tâm như thế sao?” Gái Diệp vô cùng tức giận với lời nhận xét này.

“Đương nhiên cậu là loại người như vậy, tớ cũng vậy, đây là nguyên nhân chúng ta có thể làm bạn của nhau!!!” Du Nhiên đập tay.

“Quên đi, nói cho cậu cũng không sao, gần đây tớ đang chìm đắm trong tình yêu, vô cùng thỏa mãn, lòng dạ cũng rộng mở hơn nhiều, hy vọng những người bên cạnh cũng thỏa mãn như tớ.” Gái Diệp nói ra sự thật.

“Yêu? Bạn gái thân mến, tôi đây muốn phê bình bạn, bạn xem, tư tưởng giác ngộ chính trị của bạn quá kém, sao có thể yêu đương lén lút sau lưng Đảng, tổ quốc và nhân dân như thế? Thật xấu hổ cho danh xưng Đảng viên dự bị của bạn.” Du Nhiên há miệng, vung tay chỉ trỏ.

“Không biết là ai yêu đương lén lút bị tớ phát hiện trên núi Hoa Sơn nữa.” Gái Diệp chưa bao giờ là cái đèn cạn dầu, chưa bao giờ.

“Chúng ta coi như hòa, điều khiến tớ hứng thú nhất lúc này là, rốt cuộc anh ta là ai?” Du Nhiên khẩn cấp hỏi.

“Đại Hùng.”

“Là Đại Hùng cùng khóa với chúng ta?”

“Đúng.”

“Là Đại Hùng vô cùng cường tráng cùng khóa với chúng ta?”

“Đúng.”

“Là Đại Hùng tuyệt đối thẳng vô cùng cường tráng cùng khóa với chúng ta?”

“Trước khi gặp tớ, anh ấy là như thế.”

Du Nhiên vô cùng, vô cùng kinh ngạc, sau lần đại hội thể thao kia, tuy gái Diệp không nói ra miệng, nhưng mọi người nhìn ra được, hứng thú của cậu ta đối với Đại Hùng ngày một tăng. Nhưng Đại Hùng là thẳng nam trong thẳng nam, thẳng từ đầu đến chân, nghe nói trong đời ghét nhất là gay và hủ nữ.

Một người như vậy, lại có thể bị gái Diệp bắt được, Du Nhiên phải thừa nhận, công lực của gái Diệp nhà mình quả thật thâm hậu.

“Nhưng hai người, nhìn có vẻ không xứng lắm nha.” Du Nhiên nói ra cái nhìn của bản thân.

Du Nhiên cho rằng, nếu dùng chó để so sánh, Đại Hùng chính là chó Ngao, còn gái Diệp là Chihuahua.

Nếu so với động vật biển, Đại Hùng là cá voi xanh, còn gái Diệp là cá heo.

Nếu so với động vật họ mèo, Đại Hùng chính là báo, còn gái Diệp là mèo Ba Tư.

Hai người như vậy, hợp với nhau sao?

“Chỉ một câu, tình yêu, vui buồn tự biết, chẳng ai là kẻ ngu si, muốn cái gì, chính mình rõ nhất.” Gái Diệp chơi trò thâm ảo, kết thúc cuộc đối thoại này.

Còn Du Nhiên, đã trầm tư, nay càng trầm tư.

Khi Khuất Vân về tới nhà, phát hiện Du Nhiên đang ngồi trên sofa nhà mình, lông mày nhăn đến mức có thể nghiền chết một con voi, mà trong tay, chính là chiếc áo sơ mi và cái cúc đã bị cô giật đứt, đang khâu lại.

Du Nhiên dùng lý do ôn tập tiếng Anh để ngủ trang, mấy tháng trước đã thành công lấy được chìa khóa nhà Khuất Vân, từ đó, cô coi đây chính là nhà mình, ra vào như chốn không người.

Lúc này, cô đang cúi đầu, khâu rất chăm chú, giống như ngoại trừ khâu cúc áo cho anh, không còn chuyện gì quan trọng hơn.

Gương mặt cô thật mượt mà, làn da rất non mềm, giống như có thể nhéo ra nước.

Cô thích cười, mỗi khi cười rộ lên, đôi mắt cong cong, nhíu thành hai đường kẻ, trong đôi mắt đó giống như có hai viên ngọc đen sáng lấp lánh.

Môi của cô nhỏ nhỏ, màu sắc rất đẹp, phớt hồng căng mọng.

“Em tới rồi.” Khuất Vân dùng những lời này để dạo đầu.

“Anh thất vọng lắm à?” Ngữ khí của Du Nhiên không vui.

Khuất Vân không trả lời câu hỏi này, Du Nhiên thừa nhận, đây là một cách làm rất thông minh, bởi vì lúc này, bất kể anh nói gì đều sẽ bị cô bắt lấy sơ hở.

Cho dù là cây kim của Dung ma ma, đâm vào vải bông cũng không có cảm giác sung sướng, đương nhiên, cũng không cần thiết phải đâm nữa.

Vì vậy, giọng nói của Du Nhiên lại mềm xuống: “Lần trước, khi em đi, em giặt đứt cúc áo của anh, vì vậy hôm nay mới tới khâu lại cho anh.”

“Ừ.” Khuất Vân tỏ vẻ đã biết.

Chỉ khâu một cái cúc áo nhỏ nhỏ, vì vậy, tuy tay chân Du nhiên không khéo léo, nhưng vẫn có thể làm được việc này dễ dàng.

Tay trái cầm áo và cúc, tay phải cầm kim, sợi chỉ thật dài không khống chế được, bị kim kéo theo, quanh co gấp khúc, thắt nút, tự đưa mình vào ngõ cụt, không còn đường lui, cơ hội duy nhất để giải thoát chính là cắt bỏ giữa chừng.

Nhìn như đau thương, nhưng ai biết trong lòng nó nghĩ gì, có lẽ, được làm bạn với cúc áo chính là niềm vui lớn nhất trong lòng nó thì sao?

Vui buồn tự biết.

Khâu cúc áo không phải một việc lớn, Du Nhiên vòng một nút thắt, cầm lấy cây kéo, cắt một đường, cúc áo và sợi chỉ, vĩnh viễn ở bên nhau.

“Ừ, cũng không tệ lắm.” Du Nhiên đưa chiếc áo cho Khuất Vân.

“Ừ.” Khuất Vân nhận lấy chiếc áo, hỏi tiếp: “Vẫn còn giận sao?”

“Giận cũng vô dụng, anh cũng không đau lòng.” Du Nhiên nói.

Khuất Vân vẫn làm theo chính sách – không nói không sai.

“Vấn đề giận dữ đề nghị chia tay với anh luôn, nhưng cần thận nghĩ lại, nhất định anh sẽ không nói hai lời mà đồng ý, mượn cơ hội này đá em đi, em lại càng mệt. Vì vậy, em tha thứ cho anh luôn cho khỏe.” Du Nhiên ra vẻ rộng lượng.

“Vậy, xin cảm ơn.” Khuất Vân mỉm cười.

Cười như một con cầm thú không nắm bắt được, đương nhiên, là loại cầm thú vô cùng, vô cùng xinh đẹp.

Sau đó hai người tới con đường ven sông, ăn một vài món ăn bình thường, khi trở về đi dạo trên kè đá, nhìn sông nhìn nước.

Nói thật, thời tiết tháng mười hai thật sự không thích hợp để đi dạo, những cơn gió này, giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, luôn thích thò một đôi tay lạnh ngắt vào trong áo người ta, lạnh đến mức người ta phải rụt cổ.

Hoàng hôn nặng nề buông xuống, trong tầm nhìn, chỉ thấy được lớp lớp sóng nhẹ trên mặt sông, không ngừng gợn lên, hòa tan băng lạnh.

Ven đường có một quán hàng rong bán những thứ đồ xinh xinh, Du Nhiên vừa ý một bộ găng tay, có tất cả ba cái, cái ở giữa để đôi tình nhân cùng đeo.

Đây chẳng phải quang minh chính đại hóa sự lén lút hay sao?

Du Nhiên không nói nhiều lời, lập tức xông lên mua một bộ, sau đó ép Khuất Vân đeo vào.

“Tôi không đeo.” Khuất Vân còn đang giãy dụa.

“Anh còn nói thêm một câu, em sẽ đẩy anh xuống sông cho anh tắm nước lạnh.” Du Nhiên uy hiếp, vẻ mặt và giọng điệu kia làm cho người ta tin chắc cô sẽ làm vậy.

Vì vậy, Khuất Vân vẫn phải đeo găng tay vào.

Ở trong chiếc găng tay thật to kia, Du Nhiên cầm chặt lấy tay Khuất Vân.

Tuy là một tảng băng, nhưng Du Nhiên phát hiện, bàn tay Khuất Vân rất ấm, giống như một cái lò sưởi nhỏ.

Du Nhiên nghĩ trong lòng, ngày nay, loại đàn ông vừa đẹp trai, vừa có thể dễ quét, mùa đông còn có thể làm một cái lò sưởi miễn phí này càng ngày càng ít, dù thế nào cô cũng không thể buông tay dễ dàng được.

Một tay ở trong găng tay, một tay lại phải nắm lấy lan can, vì vậy, Du Nhiên không còn tay nào để chỉnh sửa lại đầu tóc nữa.

Cô mặc kệ ba nghìn sợi tóc tùy ý bay lượn, thậm chí còn có vài sợi bay tới bên mặt Khuất Vân.

“Tóc thật dài.” Khuất Vân nói.

“Anh thích tóc dài à?” Du Nhiên hỏi.

“So với việc tóc chỉ dài một tấc thì tóc dài tương đối nữ tính hơn.” Khuất Vân nói.

“Vậy, sau này em sẽ nuôi tóc dài vì anh, gặp hỏa hoạn, nhất định sẽ bảo vệ tóc trước rồi mới đến mặt.” Du Nhiên nắm càng chặt bàn tay Khuất Vân trong găng tay.

Gương mặt Khuất Vân bị giấu kín trong sắc trời mờ tối, vẫn thanh nhã như trước: “Tôi... thật sự quan trọng với em như vậy?”

“Giờ anh mới biết sao?” Du Nhiên dùng chính mái tóc bị gió thổi tung của mình cọ vào quần áo Khuất Vân.

“Vì sao lại là tôi?” Khuất Vân tự hạ thấp giá trị bản thân, hỏi một câu.

“Có ý gì?” Du Nhiên hỏi.

“Ý tôi là, vì sao em lại gặp phải tôi?” Tiếng nói của Khuất Vân rất nhẹ, nhẹ đến mức suýt chút nữa bị gió cuốn đi.

“Ai biết được?” Du Nhiên ngừng lại một chút, hỏi ngược lại: “Em cũng muốn hỏi, vì sao anh lại gặp phải em?”

Khuất Vân không trả lời, nhìn nghiêng, gương mặt anh như một bức điêu khắc, một bức điêu khắc cao quý trong bầu không khí như nhung đen, khiến kẻ khác nhìn thật thỏa mãn.

“Hai chúng ta sắp bị gió lạnh thổi hồng đầu rồi.” Du Nhiên hít hít mũi, dựa sát vào người Khuất Vân.

Anh như một nguồn sáng, hấp dẫn con bướm là cô lao tới.

Nước sông dường như cũng bị đóng băng, tiếng sóng ào ào đập vào bờ đã chậm lại, mang theo chút độ cứng, giống như gân cốt con người không nghe theo điều khiển.

“Khuất Vân, anh đối với ai cũng thế này sao?” Du Nhiên hỏi: “Luôn giống như người ngoài đứng xem ở bên cạnh, luôn bình tĩnh như vậy, giống như không có bất cứ chuyện gì liên quan đến anh.”

“Em rất ghét dáng vẻ này của tôi.” Khuất Vân trần thuật.

“Có đôi khi, không chỉ là chán ghét, còn là hận, hận anh sao có thể làm ra vẻ không liên quan đến mình trong khi em tốn nhiều công sức vì anh như thế, thật sự rất hận.” Du Nhiên nói.

“Vậy, vì sao...” Khuất Vân nói đến đây, đột nhiên ngừng lại.

“Vì sao còn muốn ở bên anh phải không?” Du Nhiên vùi mặt vào trước ngực Khuất Vân, đây là động tác cô rất thích, bởi vì làm như vậy cô có thể thỏa thích ngửi mùi hương trên người anh: “Bởi vì em ngốc chẳng.”

“Tương lai, nếu xuất hiện một chàng trai rất chủ động, có lẽ...” Khuất Vân không nói hết lời, bởi vì anh biết Du Nhiên hiểu anh đang nói gì.

“Em nghĩ ngược lại, tương lai anh sẽ là người rời khỏi em.” Du Nhiên nói.

“Tương lai khó nói trước.” Khuất Vân thần nhiên nói.

“Ngay cả một câu thề anh cũng không dám nói.” Du Nhiên trừng mắt nhìn anh giống như đang cự nự.

Khuất Vân mỉm cười, dời tầm mắt, không muốn trọng tâm câu chuyện hướng về chỗ mẫn cảm giữa bọn họ.

Du Nhiên bỗng rút tay ra khỏi chiếc găng tay bọn họ cùng mang, bàn tay trần cứ thế lộ ra dưới làn gió lạnh, tạo thành hình cái loa đặt bên miệng, cô quay ra sông, dùng toàn bộ sức lực hét lớn: “Khuất Vân, em yêu anh, em vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh!!!”

Thanh âm thật vang dội, không có bất cứ do dự, không có bất cứ giả dối nào, nếu có, chỉ là nghiêm túc, chỉ là cố chấp, chỉ là kiên trì.

Cô quấn khăn quàng cổ, lông xù vây quanh gương mặt cô, giống như một con mèo nhỏ trong cơn gió lạnh, cái mũi hồng hồng vì lạnh, nhìn qua làm người ta trù mến.

Thế nhưng ánh mắt của cô, trong sự trong trẻo, lạnh lùng như nước sông còn lóe lên ánh sáng kiên định: “Anh không dám nói, em dám.”

Nói xong, Du Nhiên tiếp tục hét to lời thề kia với mặt sông, một lần nữa: “Khuất Vân, em yêu anh, em vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh!!!”

Thanh âm vang lên trên kè đá, khiến mọi người ghé mắt lại nhìn, nhưng dường như Du Nhiên hoàn toàn không phát hiện ra, búống bình lớn tiếng kể lể tâm sự của mình với dòng sông.

Đôi mắt Khuất Vân giống như nước sông đêm nay, sâu thẳm, tăm tối, lạnh lẽo, mềm mại, những gợn sóng lăn tăn rồi rạc cũng đang im lặng xô bờ.

Cứ như thế, Du Nhiên hô không ngừng, đến khi cổ họng khàn khàn mới dừng lại.

Cô thở hổn hển mấy hơi, quay đầu hỏi Khuất Vân một câu: “Anh, nghe có hiểu không?”

Khuất Vân gật đầu, bên môi anh nở ra một đóa hoa thật nhẹ: “Không chỉ có tôi nghe hiểu, mà thầy Trần Khiết trong trường vừa đi qua bên cạnh chúng ta cũng nghe hiểu.”

Câu nói này như một tiếng sét đánh lá gan Du Nhiên tan tành thành từng mảnh nhỏ, nhất thời hồn vía lên mây.

Bị thầy giáo trong trường phát hiện rồi?!

Du Nhiên vội vàng kiểm tra phương hướng Khuất Vân chỉ, quyết định xông lên, truy sát thầy giáo kia.

Vừa nhìn sang, phát hiện mình bị lừa, Du Nhiên chuẩn bị quay lại hỏi tội, khi quay đầu lại chạm phải một đôi môi mềm mềm.

Nói cách khác, Khuất Vân hôn trộm cô.

Trong lúc ngạc nhiên, Du Nhiên cũng không quên nhắm mắt lại, một lần nữa hưởng thụ nụ hôn hiếm có của Khuất Vân.

Lần này, trong miệng Khuất Vân có vị bạc hà, tràn đầy, đều là vị bạc hà.

Trong nụ hôn nồng nhiệt này, Du Nhiên nghe thấy Khuất Vân nói nhỏ: “Em đêm nay, thật đáng yêu.”

Tuy đó không phải câu thề mà cô muốn anh nói, nhưng Khuất Vân có thể chủ động nói ra một câu như vậy đã là khó lắm rồi.

Du Nhiên rất thỏa mãn.

Nếu gái Diệp có thể bắt chẹt được Đại Hùng, một ngày nào đó, Du Nhiên cũng có thể nắm chặt Khuất Vân trong lòng bàn tay.

Du Nhiên thề như vậy.

Đây là bài học thứ mười một mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Phần thưởng, thỉnh thoảng cũng sẽ có.

11. Chương 12

Bài học thứ mười hai] Dì cả cha*, thật sự tồn tại.

*Dì cả mẹ dùng để chỉ nguyệt sự của con gái, dì cả cha, ý bạn Du Nhiên là nguyệt sự của con trai. Orz!!!

Trước khi Khuất Vân nói ra câu nói kia, Du Nhiên nhất định không hết hy vọng.

Vì vậy, cô nhờ tới sự giúp đỡ lớn mạnh của gái Diệp bên cạnh, tốt xấu gì người ta cũng đã hoàn thành nhiệm vụ Đại Hùng tưởng chừng bất khả thi kia.

“Cậu chỉ muốn nghe một câu như vậy?” Gái Diệp hỏi.

Du Nhiên nói với cậu ta, theo cái tính cách quái gở kia của Khuất Vân, có thể nói ra nửa câu thôi đã đáng mừng lắm rồi.

“Vây đơn giản thôi, cậu học tâm lý đúng là phí cơm.” Gái Diệp cười nhạo.

Du Nhiên bảo cậu ta có khí H₂S** thì nhanh thả đi.

**Nói cách khác là có rắm thì nhanh đánh = =”

Vì vậy, gái Diệp thì thăm vạch kế hoạch bên tai Du Nhiên, phải làm thế này, thế này, sau đó, khoe miệng Du Nhiên không nhịn được mà nhếch lên, cười như một con mèo trộm tình.

Ngày hôm sau, thứ Sáu, tại nhà Khuất Vân.

Du Nhiên ngồi trên sô pha, cùng Khuất Vân xem ti vi.

Không lâu sau, Khuất Vân lập tức phát hiện ra, hôm nay, Du Nhiên rất không bình thường, ví dụ như...

“Khuất Vân, anh yêu cái đồng hồ đeo tay của anh chàng kia không?” Du Nhiên hỏi.

“Bình thường.” Khuất Vân không để ý lắm.

“Rốt cuộc là yêu hay không yêu?” Du Nhiên cố chấp hỏi.

“Chỉ là một cái đồng hồ thôi, có cần đến mức yêu hay không yêu không?” Khuất Vân hỏi.

“Em hỏi cái gì anh trả lời cái đấy không phải được rồi sao? Bình thường luôn chữ chữ quý như vàng, hôm nay sao lại nhiều chuyện như vậy? Một lần nữa, cái đồng hồ đeo tay của anh chàng trên ti vi, anh có yêu hay không?” Đường như Du Nhiên đặc biệt cố chấp về vấn đề này.

Để tránh Du Nhiên lại quấy rầy hơn nữa, Khuất Vân cho một đáp án: “Không yêu.”

Vừa dứt lời, da đầu nhói đau – Du Nhiên nhổ một sợi tóc của anh vô cùng nhanh.

“Tôi có thể hỏi em đang làm gì không?” Khuất Vân hơi nướng mi mắt.

“Không có gì, em lại hỏi anh một câu nữa, đôi giày của người đàn ông kia, anh có yêu không?” Du Nhiên không có ý định giải thích hành động quái dị vừa rồi.

Làm bạn trai Du Nhiên một thời gian dài như vậy, Khuất Vân rất hiểu tính cách thỉnh thoảng lại không bình thường của Du Nhiên – mỗi khi cô bướng bỉnh, tốt nhất nên hành động theo tư duy của cô, nếu không sẽ bị làm phiền đến chết.

Vì vậy, anh không trả lời thích, hoặc bình thường, hoặc rất hợp phong cách của tôi, mà nói: “Yêu.”

“Thật ngoan.” Du Nhiên bóc một viên hạt dẻ cười, vui vẻ tự mình đút vào trong miệng Khuất Vân.

“Vẫn là câu hỏi vừa rồi – em đang làm gì vậy?” Lông mi Khuất Vân ánh lên một màu sắc nhu hòa, mỏng như cánh ve, trườn lên đôi mắt thâm thúy, lúc này, cánh ve hé mở, anh bắt đầu nhìn kỹ cô bạn gái trước mặt.

“Không cần nhìn em như thế, nếu không em sẽ cho rằng anh có ý đồ với em.” Du Nhiên khoát tay, tiếp tục chỉ vào ti vi: “Vây cái váy của cô gái kia, anh có yêu không?”

“Không yêu.” Khuất Vân nói.

Lại giống vừa rồi, anh vừa nói xong, tóc lại bị nhổ.

“Tuy tôi không đánh con gái, nhưng, bất cứ chuyện gì cũng có ngoại lệ.” Khuất Vân nhẹ nhàng phun ra một câu uy hiếp.

“Đánh là thương, mắng là yêu, mỗi vết thương anh để lại cho em, em sẽ coi nó là quà tặng tình yêu anh dành cho em.” Du Nhiên nói cho có lệ, rồi lại tiếp tục chỉ vào màn hình ti vi hỏi: “Còn cái tử kia thì sao?”

“Yêu.”

Du Nhiên mặt mày rạng rỡ, lại bóc một hạt dẻ cười đút vào trong miệng Khuất Vân.

Trả lời không yêu, sẽ nhổ một sợi tóc, hoặc cắn một cái vào tay, trả lời yêu, sẽ được tự tay Du Nhiên đút cho một hạt dẻ.

Sau ba bốn lần, đáp án của Khuất Vân chỉ còn một.

“Yêu cái tử lạnh này không?”

“Yêu.”

“Yêu nội thất của căn phòng kia không?”

“Yêu.”

“Yêu con chuột kia không?”

“Yêu.”

“Yêu con gián bị đánh dẹp lép kia không?”

“Yêu.”

“Yêu Phù Dung tỷ tỷ không?”

“...Yêu.”

Trải qua vô số lần thí nghiệm, cuối cùng Du Nhiên cũng nói ra câu cô muốn hỏi nhất: “Yêu em không?”

Vốn tưởng rằng Khuất Vân sẽ không do dự nói “yêu”, nhưng, đôi môi anh, chính là đôi môi xinh đẹp bóng loáng kia, vẫn mím chặt.

Du Nhiên phát hiện, thí nghiệm này đã thất bại.

“Em tính toán đủ đường, bày đủ trò, em đang thí nghiệm trên người tôi?” Đôi mắt Khuất Vân hơi khép lại, đôi lông mi dày đậm che đi ánh sáng trong mắt.

Du Nhiên ngừng thở, đúng vậy, Khuất Vân nói đúng, cô đang thí nghiệm trên người Khuất Vân, ép anh nói ra lời cô muốn nghe.

“Em coi tôi là chuột bạch?” Đôi mắt thanh nhã của Khuất Vân hấp thu tất cả bóng tối xung quanh.

“Thật ra, trong phòng thí nghiệm, người ta cũng dùng bồ câu và mèo nữa... Nói như vậy, anh có cảm thấy dễ chịu hơn chút nào không?” Du Nhiên nuốt nước miếng.

“Tôi thích mèo.” Khuất Vân nói: “Lại càng thích coi em là mèo.”

“Vây em làm mèo đi.” Du Nhiên mừng thầm, cho rằng trọng tâm câu chuyện đã chậm rãi chuyển hướng.

Nhưng, sau đó, Khuất Vân mở cánh môi lạnh như băng nói một câu: “Tốt.”

Nói xong, Khuất Vân lập tức túm cổ áo Du Nhiên, ném cô ra ngoài cửa như một con mèo phạm lỗi.

Du Nhiên bò dậy từ mặt đất, vỗ vỗ bụi trên hông, lau nước mắt, chạy thẳng về trường, tìm quân sư quạt mo gái Diệp tính toán.

Từ đó trở đi, Du Nhiên ghét nhất là nhà tâm lý học, thứ hai là thí nghiệm.

Sau cuộc thi cấp sáu, rất nhanh đã tới cuộc thi cuối kỳ, lúc này, Du Nhiên quyết định không nước đến chân mới nhảy, một ngày trước kỳ thi mới ôn bài như trước nữa, ngược lại, cô rất chăm chỉ ôn tập, hy vọng lấy được thành tích tốt.

Dù sao, hiện tại cô là bạn gái của thầy giáo, nếu thất bại sẽ rất mất mặt.

Vì vậy Du Nhiên thu hồi tâm tình vui chơi, bắt đầu chăm chỉ ôn tập, vốn định ôn tập tại nhà Khuất Vân, nhưng, bất hạnh là giữa hai người có chút chuyện không vui.

Du Nhiên cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, cô chỉ nhớ lúc đó, mình ôn tập mệt mỏi, liền nằm trên đùi Khuất Vân nghỉ ngơi...

“Đúng rồi, sinh nhật của anh là ngày bao nhiêu?” Du Nhiên bỗng nhớ tới chuyện này.

Cô không phát hiện ra, khi nghe câu hỏi này, giữa lông mày Khuất Vân nổi lên một tầng nếp uốn kỳ quái: “Hỏi chuyện này làm gì?”

“Giữa bạn trai bạn gái, hỏi chuyện này là rất bình thường.” Du Nhiên nói.

“Sinh nhật tôi qua rồi.” Khuất Vân nói.

“Rốt cuộc là ngày nào?” Du Nhiên khẳng khái hỏi.

“Không phải em đang ôn bài sao?” Giọng nói của Khuất Vân rất nhẹ, nhưng trong đó lại có chút nghiêm nghị rất khó phát hiện, cảm giác như đang đẩy người ta ra xa vạn dặm.

“Em hỏi một chút không được sao?!” Không khí có thể truyền nhiễm, giọng điệu Du Nhiên cũng bắt đầu không hài lòng.

“Ngày mười bảy tháng Năm.” Khuất Vân nói xong lập tức đứng dậy, tới phòng ăn, mở chai rượu vang, đổ vào chiếc ly chân dài.

Du Nhiên im lặng, nghe tiếng bình rượu hôn vào môi ly rượu, nghe tiếng rượu hòa mình vào trong ly, vốn là những âm thanh rất cuồng nhiệt, nhưng cô lại cảm thấy sự đụng chạm giữa thủy tinh với nhau, dù sao cũng thật lạnh.

“Anh nói dối.” Du Nhiên ngồi trên tấm thảm cạnh sofa, nhẹ giọng lên án.

Khuất Vân ngồi cạnh bàn ăn, im lặng uống rượu.

Hai người cứ lẳng lặng ngồi như thế, bầu không khí ngày càng giống nhiệt độ ngoài trời tháng Một, lạnh lẽo.

Du Nhiên không chịu nổi nữa, cô bỗng đứng dậy, đứng cách Khuất Vân xa xa, nói: “Anh nói dối em, em đã xem chứng minh thư của anh, là mười tám tháng Một!”

Khuất Vân không lên tiếng, tự rót rượu cho mình lần nữa.

Chất lỏng màu đỏ, mang theo vẻ đẹp rực rỡ, chảy vào trong chiếc ly trong suốt, lay động.

“Chỉ là ngày sinh nhật mà thôi, anh cần gì phải giấu giếm như thế?” Du Nhiên chán chường.

“Chỉ là ngày sinh nhật thôi, em hà tất phải hỏi tới cùng như thế?” Giọng nói của Khuất Vân giống như bị ngâm trong rượu lạnh.

Du Nhiên ghen lời, chỉ có thể ngăn người nhìn anh.

Khuất Vân nhìn ly rượu, chất lỏng màu đỏ ánh vào đôi mắt anh đều biến thành bóng tối vô biên, bóng tối trầm mặc: “Tôi đau đầu, hôm nay không đưa em về được.”

Đây là... lệnh đuổi khách phải không, Du Nhiên lấy lại tinh thần, không nói một câu, trực tiếp bỏ đi.

Trong phòng, Khuất Vân vẫn nhìn ly rượu.

Ba phút sau, tiếng mở khóa vang lên, cửa mở, Du Nhiên xuất hiện trước cửa lần thứ hai.

“Xin lỗi, quên không sập cửa.”

Nói xong, Du Nhiên đóng cửa thật mạnh, “rầm” một tiếng, khiến ly rượu trên bàn vốn tĩnh lặng cũng phải thoảng rung lên.

Sập cửa xong, Du Nhiên bỏ đi một mạch.

Từ ngày đó, Du Nhiên không liên lạc với Khuất Vân nữa.

Chủ yếu là vì quá mất mặt, tuy từ giây đầu tiên sau khi bắt ngờ thốt ra câu “hai chúng ta hẹn hò đi” kia, Du Nhiên đã chuẩn bị để trường kỳ kháng chiến, nhưng lần này Khuất Vân quả thật quá đáng.

Thân là bạn gái của anh, lại ngay cả tư cách quan tâm đến sinh nhật anh cũng không có, nghĩ tới lại khiến Du Nhiên muốn băm vằm Khuất Vân ra thành cám.

Lần này, nhất định không thể đầu hàng trước, Du Nhiên nói với chính mình.

Vì vậy, cô lợi dụng cuộc thi cuối kỳ này, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi sẽ tới phòng tự học, đặt toàn bộ tâm trí vào bài vở, tạm thời quên đi Khuất Vân.

Cái tính cách thối hoắc, không tức không được của Khuất Vân kia, sau lần cãi vã đó, thằng nhãi này căn bản không gọi điện tới, chộc giận Du Nhiên mua thẻ điện thoại mới, hai giờ mỗi đêm nháy máy quấy rầy anh.

Khuất Vân không tới, nhưng Cổ Thừa Viễn tới.

Anh ta chặn đường Du Nhiên trên con đường đầy bóng cây trong vườn trường, mặc Âu phục, thân thể đã trải qua huấn luyện của quân đội, cao lớn mạnh mẽ, đứng trong đám người, chỉ cần tự nhiên đã nổi bật, toàn thân trên dưới anh ta tỏa ra vẻ tuấn tú nhưng cứng nhắc.

Lông mi như một thanh kiếm đẹp đẽ, sắc bén.

Độ cong của chiếc mũi liền mạch, lưu loát, không có bất cứ thứ gì ngăn trở, một đường cong hoàn mỹ nhất trên thế gian, nhưng cũng vì quá cao thẳng mà tạo nên khoảng cách.

Bờ môi kiên nghị, gợi cảm, khi không cười, lúc nào cũng nghiêm nghị lạnh lùng, khi cười, sẽ tuyệt đối hấp dẫn – sự hấp dẫn không ai cưỡng lại được.

Đường nét gương mặt rõ ràng, trên cằm có một chỗ trũng nho nhỏ, chứa đựng sự kiên quyết và sâu thẳm.

Còn đôi mắt kia, thật lạnh, giống như trên đó có một lớp băng mỏng.

Khi đó là thời gian tan học, con đường kia có rất nhiều người qua lại, Cổ Thừa Viễn nổi bật như vậy tất nhiên khiến cho rất nhiều nữ sinh để mắt.

Du Nhiên đành vội vàng dẫn anh ta tới một nhà hàng bí tết bên ngoài khuôn viên nhà trường.

“Lần này, lại là chuyện gì?” Tùy tiện gọi một miếng bí tết, Du Nhiên không có tâm trạng nói chuyện, trực tiếp đặt câu hỏi.

“Nếu chỉ muốn đến thăm em thì sao?” Cổ Thừa Viễn mỉm cười, khóe miệng giống như một sợi tơ, quấn chặt trái tim người ta.

“Xin lỗi, gần đây tôi rất bận.” Lời nói của Du Nhiên cố gắng không mang theo bất cứ cảm xúc gì.

“Anh biết, đợt trước em bận rộn thi cấp sáu nên mới không quấy rầy em.” Cổ Thừa Viễn rót rượu vang cho Du Nhiên, hơi nghiêng đầu, tóc mai được chăm chút cẩn thận im lặng tỏa ra hương vị đàn ông.

Còn muốn tôi phải cảm ơn anh hay sao? Du Nhiên cười mỉa trong lòng, nhưng không nói ra.

Lúc này, bát tết nướng tiêu đen Du Nhiên gọi đã được đưa lên, cô cầm lấy dao nĩa, cúi đầu, chuẩn bị vùi đầu ăn, tránh phải nói chuyện với Cổ Thừa Viễn.

Nhưng trong tầm mắt bỗng xuất hiện một hộp đồ trang sức tinh xảo, giọng nói của Cổ Thừa Viễn cũng theo đó vang lên: “Nghe mẹ nói, em đã qua cấp sáu, đây là quà chúc mừng.”

“Giữa tháng ba mới có kết quả, thế sự khó lường, ai biết có qua hay không.” Du Nhiên cúi đầu, không có hứng thú với món quà của Cổ Thừa Viễn.

Cổ Thừa Viễn cũng không miễn cưỡng, tự mở hộp ra, bên trong là một chiếc cặp tóc Chanel tạo hình hoạt hình, bên trên là chiếc xe buýt nhỏ màu hồng nhạt xếp một đóa hoa Trà, nhìn có vẻ vừa sáng tạo vừa ngây thơ.

“Thích không?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

Trước khi cái hộp mở ra, Du Nhiên đã biết món quà này nhất định sẽ hợp ý cô, bởi vì Cổ Thừa Viễn biết rất rõ sở thích của cô.

Du Nhiên sẽ rất thỏa mãn nhận món quà này – nếu người tặng không phải Cổ Thừa Viễn.

Thấy Du Nhiên không phản ứng, Cổ Thừa Viễn không xấu hổ, cũng không tức giận, giống như biết trước phản ứng của Du Nhiên, anh ta chỉ đẩy chiếc hộp trang sức lại gần Du Nhiên: “Dù không thích cũng nhận lấy đi, coi như nhận tấm lòng cũng được.”

Sau đó, Cổ Thừa Viễn bắt đầu nói chuyện phiếm.

Du Nhiên vùi đầu ăn thịt bò, hạ quyết tâm không nói chuyện với anh ta, ăn xong sẽ đi.

“Hôm qua, anh lên diễn đàn trường em, phát hiện mấy bài viết thật thú vị về em và một nam sinh tên Long Tường.” Trong giọng nói Cổ Thừa Viễn có sự trầm thấp, nhẫn nhịn.

Du Nhiên không lên tiếng, im lặng quan sát, trong tiềm thức, cô muốn khiến Cổ Thừa Viễn hiểu lầm Tiểu Tân là bạn trai cô, thứ nhất có thể bảo vệ Khuất Vân, thứ hai có thể lợi dụng anh ta báo thù vụ bóng rổ giết người lần trước.

“Nhìn qua, có vẻ quan hệ giữa em và cậu ta không bình thường.” Cổ Thừa Viễn tiếp tục nói.

Du Nhiên mừng thầm trong lòng, hy vọng Cổ Thừa Viễn phát huy trí tưởng tượng càng xa càng tốt, cố gắng nghĩ quan hệ giữa cô và Tiểu Tân vào tình huống xấu nhất.

Nhưng câu nói tiếp theo của Cổ Thừa Viễn khiến cô thất vọng: “Nhưng theo anh thấy, cậu ta không phải người kia.”

Người kia, đương nhiên ám chỉ bạn trai Du Nhiên.

Ăn phải quả dưa bở, Du Nhiên bắt đầu có chút tức giận, càng chắc chắn ý định sẽ không nói chuyện với Cổ Thừa Viễn trong đầu.

Nhưng rất nhanh, cô đã bị đánh bại, bởi vì Cổ Thừa Viễn lơ đãng, hoặc giả vờ lơ đãng hỏi một câu: “Nghe nói, Khuất Vân là thầy giáo của em?”

Nghe đến cái tên này, suýt chút nữa Du Nhiên đã đánh rơi cái đĩa đang cầm trên tay xuống đất.

Dù sao cũng đã biết Cổ Thừa Viễn nhiều năm, giác quan thứ sáu của Du Nhiên nói cho cô biết, những lời này của Cổ Thừa Viễn không chỉ có mục đích, thậm chí còn là nguyên nhân chính khiến anh ta đến đây hôm nay.

Du Nhiên ăn chậm lại – ăn quá no, não thiếu dưỡng khí, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến trí lực, mà hiện giờ là lúc cô cần vận dụng tất cả tế bào não để đối phó với Cổ Thừa Viễn.

“Khuất Vân, thầy Khuất? Đúng vậy, anh ta là thầy giáo quản lý khóa chúng tôi.” Giọng điệu của Du Nhiên thật bình thường.

“Vậy, vì sao lần trước anh đưa em về trường, em có vẻ hoàn toàn không nhận ra cậu ta? Hay là...” Cổ Thừa Viễn nói chậm lại: “Ồ trước mặt anh, em mới không nhận ra cậu ta?”

Du Nhiên căng thẳng trong lòng, xác nhận Cổ Thừa Viễn đã nghi ngờ quan hệ giữa cô và Khuất Vân, cô lặng lẽ suy nghĩ, nói ra một câu nửa thật nửa giả: “Bởi vì tôi ghét anh ta.”

“À.” Trong giọng nói Cổ Thừa Viễn mang theo vẻ dò xét, anh ta đang đánh giá lời nói của Du Nhiên.

Du Nhiên vốn định tiếp tục giải thích, lời vừa ra đến miệng, cô lập tức tỉnh táo lại, lấy lại vẻ hờ hững vừa rồi, tiếp tục ăn tăng thịt bò.

Quá mức vội vàng ngược lại sẽ khiến Cổ Thừa Viễn sinh nghi.

Trên bàn ăn của hai người xuất hiện sự im lặng trong chốc lát, chỉ còn lại tiếng dao nĩa.

Một lúc sau, Cổ Thừa Viễn mới tiếp tục đặt câu hỏi: “Vì sao, em lại ghét cậu ta?”

“Anh nên hỏi, vì sao anh ta lại ghét tôi.” Du Nhiên cố ý hờ lạnh một tiếng.

“Thái độ của cậu ta với em không tốt?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Tôi luôn muốn hỏi một chuyện.” Du Nhiên lần đầu tiên ngẩng đầu lên, nhìn Cổ Thừa Viễn: “Có phải anh và Khuất Vân kia từng có tranh chấp hay không?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Cổ Thừa Viễn nhìn Du Nhiên, Trong mắt giống như tràn ngập sương mù vùng hoang vu, lúc này nhìn có vẻ im ắng, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể có thứ gì đó nguy hiểm nảy ra.

Du Nhiên cầm thẳng con dao trong tay lên một chút, đây là một động tác phòng vệ trong vô thức, cô chưa bao giờ thôi đề phòng Cổ Thừa Viễn, nhưng vẫn duy trì giọng nói như vừa rồi: “Không biết có phải ảo giác của tôi hay không, sau khi biết quan hệ của anh và tôi, anh ta bắt đầu nhắm vào tôi.”

“Có chuyện này sao?” Cổ Thừa Viễn dùng vẻ mặt nghiêm trọng, chính là thứ sương mù dày đặc nặng nề, nhưng như vậy cũng không có nghĩa anh ta tin lời nói của Du Nhiên.

Du Nhiên tiếp tục cố gắng: “Kỳ trước tôi thi trượt chính là có một phần công lao của anh ta.”

“Nếu nói vậy...” Cổ Thừa Viễn mỉm cười: “Chính là anh hại em... Giữa anh và cậu ta, quả thật có chút tranh cãi nho nhỏ.”

Du Nhiên nhú mày, cô vốn chỉ bịa ra chuyện này thôi, không ngờ lại là sự thật.

Giữa Khuất Vân và Cổ Thừa Viễn từng có tranh chấp? Vì sao Khuất Vân không nói cho cô biết chuyện này?

Chỉ là, Du Nhiên cẩn thận suy nghĩ một chút, tên khốn Khuất Vân này ngay cả sinh nhật cũng nói dối cô, giấu giếm chuyện này cũng chẳng có gì kỳ quái.

Nhưng hiện giờ không phải lúc để nghĩ đến chuyện khác, đối mặt với ánh mắt nhìn thẳng của Cổ Thừa Viễn, Du Nhiên nhếch một bên khóe miệng lên, giọng nói mang theo sự châm chọc: “Quen rồi, anh hại tôi cũng chẳng phải một lần này.”

“Vậy đi, anh gọi điện nói với cậu ta vài câu, bảo cậu ta đừng làm khó em.” Nói xong, Cổ Thừa Viễn cầm lấy điện thoại, gọi thẳng cho Khuất Vân.

Lúc này, lưng Du Nhiên toát ra một tầng mồ hôi lạnh – Cổ Thừa Viễn tính toán thật chặt chẽ, ngay cả số điện thoại của Khuất Vân cũng lấy được rồi, xem ra hôm nay đã được lên kế hoạch từ trước.

Nghe Cổ Thừa Viễn nói chuyện với Khuất Vân, bàn tay cầm dao nĩa của Du Nhiên ứa đẫm.

“Khuất Vân phải không? Tôi là Cổ Thừa Viễn.”

“Cậu chưa quên tôi chứ?”

“Không có chuyện gì quan trọng, chỉ là tôi vừa đi cùng em gái tôi, tôi nghĩ cậu hẳn biết con bé là ai chứ, con bé nói với tôi một chuyện. Con bé nói... cậu ức hiếp con bé?”

“Vậy sao? Tôi cũng nghĩ con bé hiểu lắm, nhưng xét đến tranh chấp trước kia của chúng ta...”

“Sao, đó là chuyện gì à?... Thật ra cũng đã lâu, tôi biết chúng ta hẳn đã quên chuyện đó rồi.”

“Rất cuộc tôi muốn nói chuyện gì à, là thế này, Du Nhiên là em gái duy nhất của tôi... Tôi không muốn con bé bị một chút tổn thương nào.”

“Vì vậy... phiền cậu để mắt đến con bé một chút, ngày khác tôi sẽ tới tận nhà cảm ơn.”

Giọng điệu của Cổ Thừa Viễn giống như đang nói chuyện phiếm với bạn bè thân thiết, nhưng Du Nhiên lại cảm thấy mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

Không phải chỉ đơn giản như vậy.

Chờ Cổ Thừa Viễn đặt điện thoại xuống, Du Nhiên không kìm chế được, tò mò hỏi: “Rất cuộc giữa anh và anh ta đã xảy ra chuyện gì?”

“Tuổi trẻ, thích hành động theo cảm tính, hai người nhìn nhau không vừa mắt nên khắc khẩu vài lần, không có gì.” Cổ Thừa Viễn thờ ơ cho qua chuyện.

Du Nhiên hoài nghi những lời này.

“Nhưng chính em cũng đừng chọc vào cậu ta thì hơn.” Cổ Thừa Viễn nói.

“Ừ.” Du Nhiên không yên lòng đáp lời, trong đầu bỗng nổi lên một ý nghĩ.

Nếu Cổ Thừa Viễn thật sự biết, vậy... để Khuất Vân ném chút đau khổ cũng tốt, ha ha.

Thật ra, hiện giờ cả hai người đều từng có tranh chấp với cô, xem bọn họ tàn sát lẫn nhau cũng là một thú vui.

Nhưng nhớ lại nụ hôn đêm đó của Khuất Vân, nụ hôn hàm chứa vị bạc hà đó, tim Du Nhiên lại mềm xuống.

Cô thở dài một tiếng trong lòng – quên đi, Khuất Vân, tha cho anh một lần.

Cơm nước xong, Du Nhiên cầm lấy sách vở của mình, mượn cớ ôn tập để bỏ đi.

“Ngay cả một chút thời gian cũng không dành ra được?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Tôi nghĩ, anh hẳn là biết lời tôi vừa nói chỉ là một cái cớ chứ.” Du Nhiên chọn cách thẳng thắn, bởi vì cô không cần khách sáo với Cổ Thừa Viễn.

“Cho anh đường lui, anh lại không lui, như vậy dường như anh thật không biết điều rồi.” Giọng nói Cổ Thừa Viễn bỗng buồn bã, lại xuất hiện vẻ khàn khàn đầy dục dằn: “Nhưng cứ nhìn em đi như vậy, anh thật sự không cam lòng.”

Du Nhiên nhìn xe cộ trên đường, nói: “Cổ Thừa Viễn, anh không thể chèn ép tôi như thế.”

Tiếng nói nhẹ đến mức giống như bị chôn vùi trong bụi bặm, chiếc cảm cương nghị của Cổ Thừa Viễn cứng lại.

“Tôi không ảm ỉ, tôi không náo loạn, tôi không oán giận, tôi không trả thù, cũng không có nghĩa là tôi sẽ đứng im tiếp nhận lễ rửa tội cho sự hận thù của anh lần nữa.” Trong mắt Du Nhiên thấp thoáng nhোáng lên những cái bóng ở phía xa, chạy qua rất nhanh, giống như những mảnh ký ức vô tận: “Một lần đó, là quá đủ rồi.”

“Em không quên.” Cổ Thừa Viễn nhìn cô, ánh mắt như nước: “Quá khứ của chúng ta.”

Anh ta là một người đàn ông tuần tú nhưng lạnh lùng, đối với Du Nhiên, nước trong đôi mắt anh ta, chính là nước tan ra từ tuyết.

Du Nhiên lắc đầu, thông thả nói: “Anh vĩnh viễn sẽ không hiểu lúc đó tôi đã trải qua những gì, anh vĩnh viễn sẽ không hiểu.”

Du Nhiên thông minh hơn chuột bạch, vì vậy, cô sẽ không bị điện giật hai lần ở cùng một chỗ trong mê cung, cho dù bỏ đói cô mười năm, cho dù trước mặt là miếng pho mát thơm lừng, cô cũng sẽ kiên định dừng bước.

“Tôi không biết trước đây rốt cuộc bố mẹ đã làm chuyện gì, khiến anh bị tổn thương, tôi rất xin lỗi... Nhưng, một năm đó, tôi đã nhận lấy sự trả thù của anh, tôi nghĩ, thứ phải trả tôi đã trả rồi, tôi không còn nợ anh thứ gì nữa.” Du Nhiên nhìn Cổ Thừa Viễn, ánh mắt thật thanh thản: “Vì vậy, nếu anh lại làm chuyện gì tổn thương tôi, hoặc người nhà tôi... tôi sẽ không để yên cho anh thích làm gì thì làm đâu.”

Tuyên bố xong câu nói quan trọng nhất, Du Nhiên quyết định bỏ đi.

Nhưng đang lúc cô cất bước, Cổ Thừa Viễn giữ lấy cánh tay cô, giọng nói của anh ta lạnh băng, mang theo sự độc đoán: “Chia tay với người kia, sau đó... quay lại.”

“Anh cho rằng chuyện này có khả năng sao?” Du Nhiên nhếch khóe miệng, nhưng không cười, bởi vì không cần thiết phải cười.

“Anh sẽ không bỏ qua cho hần, và cả... em.” Cổ Thừa Viễn giống như đang phát lời thề.

Du Nhiên bỗng dùng chút lực, giật cánh tay ra khỏi tay Cổ Thừa Viễn. Cô bước về phía trước ba bước, cách ra một khoảng với Cổ Thừa Viễn.

Sau đó, cô xoay người, nhìn Cổ Thừa Viễn, khẽ nghiêng đầu, mỉm cười nói: “Còn tôi sẽ hạnh phúc với anh ấy cho anh xem.”

Nụ cười của Du Nhiên thật ấm áp, dịu dàng, giống như hoa cúc vừa chớm nở trong gió xuân, có vẻ yếu ớt trong trẻo, đồng thời cũng đã có vẻ cứng cỏi vô hình.

Cổ Thừa Viễn bị nụ cười này găm cứng tại chỗ, khi lấy lại tinh thần thì Du Nhiên đã chạy vào cổng trường.

Du Nhiên nói, cô sẽ hạnh phúc bên Khuất Vân cho Cổ Thừa Viễn xem.

Nhưng xét thấy hai đương sự đang có mâu thuẫn, tạm thời không chế tạo được bất cứ loại hạnh phúc nào, Du Nhiên quyết định dựa theo kế hoạch ban đầu, dồn hết tâm trí cho ôn tập.

Lịch thi lần này sắp xếp rất kín, hầu như mỗi ngày đều có môn thi, bảy ngày đó, ngay cả thời gian cần hạt dưa Du Nhiên cũng không có, vì vậy cô chỉ nhớ tới Khuất Vân một lần.

Là trong WC, vì cô muốn dùng mùi hôi hun chết Khuất Vân.

Cuộc thi như thả bom oanh tạc, bùm bùm ầm ầm ù ù, rất nhanh đã trôi qua, sau đó, mọi người bắt đầu chuẩn bị về nhà nghỉ đông và đón năm mới.

Trái tim Du Nhiên lại không giống như những lần trước, vội vã bay về nhà, mà nó đã ở lại với Khuất Vân.

Không có lấy một tin nhắn, gã đàn ông đáng chết này.

Du nhiên không hiểu nổi nữa, người nên tức giận là cô mới đúng, vì sao Khuất Vân lại giống người bị chọc giận như vậy?

“Tớ nghĩ, rốt cuộc hai người cũng chia tay rồi.” Hết lần này tới lần khác, gái Diệp thật không biết nể mặt: “Khuất Vân hẳn đã đến với cô nàng ở quán cà phê lần trước rồi.”

Du Nhiên vừa thu dọn hành lý vừa nghiêng răng, khiến cho trên thái dương xuất hiện một đường gân xanh.

“Mạch máu trên đầu cậu giống con giun.” Gái Diệp nhắc nhở.

“Không liên quan đến cậu.”

“Tớ chỉ muốn nói, điều này có lẽ báo trước cuộc đời sau này của cậu.”

“Có ý gì?”

“Giun là loài lưỡng tính, cậu có thể học tập nó, không cần tìm đối tượng nữa, cứ cô đơn qua ngày đi.”

“...”

Thật sự không muốn biến thành giun, Du Nhiên đành ở lại cuối cùng, hy vọng Khuất Vân có thể nghĩ thông suốt, chủ động đến tìm mình.

Nhưng đợi đến khi toàn bộ ký túc xá đã đi gần hết, vẫn không thấy bóng dáng Khuất Vân đâu.

Du Nhiên nổi giận, nhắc hành lý, bỏ về nhà.

Khi cầm hành lý ngồi ở trạm xe buýt để ra ga, gái Diệp lại gọi điện tới.

Là gọi tới để mật báo: “Tớ nhìn thấy Khuất Vân đi dạo phố với một cô em.”

Du Nhiên suýt chút nữa đứng bật dậy: “Thật không?!”

Gái Diệp rất bình tĩnh trả lời: “Giả đấy.”

Du Nhiên: “...”

Sau khi mắng gái Diệp như tát nước, Du Nhiên để điện thoại vào trong túi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chờ xe buýt dừng lại tại một trạm xe, cô lấy điện thoại ra một lần nữa.

Trên màn hình hiện ra hôm nay là ngày mười tám tháng Một.

Chính là, sinh nhật của Khuất Vân.

Lần này, Du Nhiên thật sự đứng dậy từ chỗ ngồi – không thể cứ về nhà như thế, cô muốn đi tìm Khuất Vân cãi nhau.

Du Nhiên như cười bánh xe lửa, dùng một khoảng thời gian không thể tưởng được, đi tới trước cửa nhà Khuất Vân.

Sau hai phút sử dụng “thiên mã Lưu Tinh quyền”***, cuối cùng cũng mở cửa ra, Du Nhiên uống một ngụm nước khoáng, quay sang mắng Khuất Vân: “Khuất Vân, anh nói rõ ràng cho tôi, Lý Du Nhiên tôi rất cuộc có chỗ nào không xứng vào anh, tuy tôi không phải đẹp nhất, nhưng mũi ra mũi, mắt ra mắt, không có cái nào sai vị trí; tuy cup của tôi không lớn, nhưng cũng có mông có ngực; tuy tâm địa tôi không tính là thiện lương, nhưng thấy ăn xin cũng cho tiền, thấy người già cũng dắt họ qua đường; tuy tay nghề nấu ăn không tính là cao siêu, nhưng còn tốt hơn loại người nấu cháy cả nồi như anh. Anh nói xem, rốt cuộc tôi có chỗ nào không xứng với anh, cả ngày anh làm ra vẻ muốn sống muốn chết, chỉ hỏi sinh nhật của anh thôi đã bày ra bản mặt thối hoắc như thế, đi cả cha nhà anh tới, hay là...”

*** Thiên mã Lưu Tinh quyền_Pegasus Meteor Fist

Trong bụng Du Nhiên còn chuẩn bị cả nghìn cả vạn câu mắng, nhưng tất cả đều nói không nên lời.

Bởi vì môi của cô, bị chặn lại.

Bị môi của Khuất Vân, chặn lại.

Du Nhiên trợn trừng mắt, nhìn gương mặt tuần tú của Khuất Vân gần trong gang tấc, cuối cùng cũng hiểu ra, cô đã đoán đúng.

Đây là bài học thứ mười hai mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – đi cả cha, thật sự tồn tại.

12. Chương 13

[Bài học thứ mười ba] Quan hệ, là có thể tiến thêm một bước

Lúc này, trên môi Khuất Vân, là vị của rượu, hương rượu thoang thoang.

Đôi mắt Du Nhiên lướt qua Khuất Vân, nhìn về phía phòng khách – trên bàn trà, mấy vỏ chai rượu nằm lẫn lộn.

Anh say, trong chính sinh nhật của mình.

Dư vị rượu cay nồng trong miệng Khuất Vân cũng đủ khiến Du Nhiên choáng váng.

Khuất Vân kéo Du Nhiên vào phòng, đóng cửa lại, đặt cô lên tường, hôn mãnh liệt.

Đúng vậy, nụ hôn này khác với bình thường, đó là một nụ hôn sâu sắc, xối xả như mưa ngày hè.

Du Nhiên nghĩ, Khuất Vân dường như muốn đòi lại tất cả những gì thuộc về anh, đôi môi bọn họ dính sát vào nhau như vậy, không chỉ là gần nhau, mà giống như chạm khắc lại với nhau, giống như muốn dùng một ngọn lửa nóng bỏng không tên để làm tan chảy hai đôi môi đỏ tươi kia, hòa chúng lại với nhau.

Lưỡi Khuất Vân giống như một đại quân tràn ngập khí thế, nhất định phải tiến quân vào nơi sơn hà cấm tú, một tiếng trống làm lòng quân hăng hái, tiến quân thần tốc, không để cho Du Nhiên có cơ hội thở ra một hơi.

Màng nhĩ của Du Nhiên bắt đầu xuất hiện những rung động như tim đập, đang đập thành thịch như trống trận.

Trước mắt Du Nhiên xuất hiện những khoảng sáng khoảng tối, đó là những lá cờ phấp phới che trời.

Môi Du Nhiên bắt đầu sưng đỏ tới chết lặng, đó là thiết kỵ tiến quân, giẫm nát nơi cỏ non mơn mẫm.

Du Nhiên muốn kháng cự, muốn chống lại cuộc tiến đánh bất ngờ này, cô vươn tay, chống vào lồng ngực Khuất Vân, cô nghiêng đầu, muốn tránh khỏi nụ hôn kịch liệt của Khuất Vân.

Thế nhưng nơi gió lửa sa trường, số phận của bất kể sinh linh nào cũng chỉ chờ đó mà đồ thán.

Sự chống đối của Du Nhiên ngược lại giống một ngọn gió, thổi bùng lên ngọn lửa chiến đấu.

Trong cát bụi đầy trời, đôi mắt Du Nhiên không nhìn rõ, trong hồi trống rung động, đôi tai Du Nhiên không nghe rõ, dưới móng ngựa cung tên, giác quan của Du Nhiên đã không còn nhạy bén.

Vì vậy, cô hoàn toàn không biết mình bị Khuất Vân đưa từ trên tường tới sô pha như thế nào.

Chỉ biết tình huống hiện tại là, cô nằm lên sô pha, còn Khuất Vân nằm lên trên cô.

Nguy cấp.

Môi của Khuất Vân từ đầu đến cuối vẫn không rời đi, Du Nhiên có một cảm giác, trong anh lúc này giống như một hố đen vũ trụ, muốn cuốn lấy tất cả.

Đây là lần đầu tiên Du Nhiên cảm giác rằng, thì ra đầu ngón tay Khuất Vân lại lạnh lẽo đến thế – lúc này, nó đang rượt đuổi dưới quần áo của cô.

Thâm nhập vào từ vạt áo – người ngựa cuộn cuộn dồn dập, công phá cổng thành.

Những ngón tay trơn lạnh lướt qua làn da nhẵn mịn, bò lên ngọn núi nhỏ nhỏ đang run rẩy – chúng khoắc lên mình những bộ áo giáp lạnh lẽo, rong chơi trong thành trì đã bị chiếm đoạt.

Một chút bất tri bất giác, quần áo đã bị cởi bỏ, thứ lộ ra thật sự không phải làn da trắng nõn – thiết kỵ hung hãn đã chiếm đóng thành đô.

Đến lúc này, đôi môi Khuất Vân đã tung hoành trên chiến địa khác – nó rời khỏi đôi môi của Du Nhiên, di chuyển dọc theo cần cổ cong cong nữ tính xuống phía dưới, hôn, hung hăng mút vào, tại mỗi một vị trí trên thân thể cô, đều để lại những dấu hôn ướm ất hình tròn.

Tất cả các giác quan nhạy bén trên cơ thể Du Nhiên đều tập trung ở nơi Khuất Vân đang tàn sát, tất cả sự miễn cảm của Du Nhiên giống như muốn bộc phát theo từng động tác của Khuất Vân.

Du Nhiên nhìn ngọn đèn trên trần nhà, những hoa văn đen trắng quấn lấy nhau, tạo thành sự thanh nhã lạnh lùng, giống như chủ nhân của nó, người đàn ông đang hôn dọc theo cơ thể Du Nhiên.

Mái tóc Khuất Vân có chút rối bời, mang một cảm giác lười biếng, mỗi một lọn tóc rối loạn đều vì nhiệm màu dục vọng mà sáng bóng.

Cánh mũi của anh vì hơi thở khác hẳn với ngày thường mà khẽ mấp máy, hơi thở ra, phả vào da thịt Du Nhiên giống như thiêu đốt.

Dục vọng, giống như một đốm lửa tàn trong đám rơm khô, lan ra giữa hai người bằng một tốc độ khó tin.

Du Nhiên nghĩ, ngày mười tám tháng Một lạnh giá thế này mà nơi nơi chỗ nào cũng cháy, trong phòng, trên người Khuất Vân, và cả trong cơ thể cô.

Khuất Vân cúi đầu, sợi tóc rủ xuống, anh không đeo đôi kính mắt kia, vì vậy, đôi mắt vừa thanh nhã vừa thâm thúy kia thần nhiên tỏa ra ánh sáng xinh đẹp, quyến rũ, giống như một chiếc còng tay lấp lánh sắc màu, khóa chặt lấy Du Nhiên.

Du Nhiên vốn nên đẩy anh ra, nhưng cô không có khả năng làm vậy.

Rất nhiều khi, con người không thể điều khiển được mọi chuyện.

Mùi rượu trên người Khuất Vân khiến Du Nhiên choáng váng, khiến đầu óc cô quay cuồng, trong giây phút đó, cô quên hết tất cả những chuyện không muốn, quên hết mục đích của mình, thậm chí, cô quên cả chính mình là ai.

Du Nhiên chỉ hỏi một câu: “Anh muốn em?”

Khuất Vân gật đầu, những sợi tóc lay động.

“Vì sao lại muốn em?” Du Nhiên lại hỏi.

Ánh mắt Khuất Vân, trong suốt, hoàn toàn trong suốt, bóng Du Nhiên trong đó rõ đến mức không thể rõ hơn được nữa.

Chỉ có sự tinh khiết tối cao, hoặc bóng tối sâu thẳm nhất mới có thể làm được chuyện như vậy.

Du Nhiên còn chưa kịp suy nghĩ Khuất Vân lúc này là tinh khiết hay đen tối, cô đã nghe thấy đáp án của Khuất Vân: “Bởi vì, em là Lý Du Nhiên... Lý Du Nhiên.”

Khói thuốc súng bốn phía, chiến hỏa mấy ngày, chiến trận gay go, lúc này, tất cả đều yên tĩnh.

Muốn thì muốn đi.

Trong khi chủ động quàng tay qua cổ Khuất Vân, Du Nhiên đã nghĩ vậy.

Nhìn lâu, ngọn đèn trên trần nhà và hoa văn đen trắng cũng trở nên tươi đẹp trong mắt Du Nhiên, lẳng lẳng lan tỏa.

Du Nhiên không phải một người làm việc không nghĩ đến hậu quả, ví dụ như, cô nhìn mấy que kem trước mặt là biết ăn vào sẽ không mặc được chiếc quần jeans mới mua nữa, lại ví dụ như, trước khi quyết định trốn lớp thể dục cô đã biết thầy giáo nhất định sẽ điểm danh, lại ví dụ như, khi nhìn giá của một bộ quần áo hàng hiệu cô đã biết nếu mua, hai tháng sau trong tủ sẽ không thừa nổi một xu tiền lẻ.

Thế nhưng, cô vẫn ăn mấy que kem hàm lượng chất béo cao, vẫn trốn lớp thể dục chắc chắn sẽ điểm danh, vẫn mua bộ quần áo khiến cô viêm màng túi.

Lần này cũng vậy, trong lòng rõ ràng có một giọng nói bảo cô đừng kích động, mau ngăn Khuất Vân lại, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Thế nhưng Du Nhiên không làm, vẫn nghe theo Khuất Vân.

Quan hệ giữa anh và cô, bắt đầu nâng từ tinh thần lên thể xác.

Quá trình, Du Nhiên không nhớ rõ, chỉ nhớ cảm giác đau đớn mà con gái nhất định phải trải qua, về phần cô được ôm lên lầu thể nào, được đặt lên giường thể nào, Du Nhiên không có một chút ấn tượng.

Lúc này, trời đã tối, trong phòng không bật đèn, nhưng Du Nhiên biết, Khuất Vân đang nằm cạnh cô.

Bài tập thể dục nam nữ đã kết thúc, nhưng mỗi phần cơ thể Du Nhiên vẫn đang đỏ ửng, giống một con tôm, bị luộc, cũng bị ăn.

Du Nhiên nghĩ lần thứ n, số mình định sẵn là bị Khuất Vân khắc chế, nếu không, rõ ràng tới ăn anh, ai ngờ lại mơ màng bị ăn.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, Du Nhiên nghe thấy Khuất Vân ở bên cạnh khẽ thở dài một cái, trong nháy mắt, thần kinh cô căng cứng.

Một lát sau, giọng nói Khuất Vân truyền đến từ trong bóng tối: “Còn đau không?”

Ngữ điệu, dịu dàng chưa từng có.

Tim Du Nhiên đập như nổi trống, một lúc sau mới đáp lại: “Không sao.”

Dừng lại một chút, Du Nhiên nghĩ nếu người ta đã quan tâm đến mình, mình cũng phải đáp lễ mới được, vì vậy, cô lại hỏi: “Anh thì sao, có đau không?”

Khuất Vân: “...”

Trong bóng tối, có tiếng người nào đó đang hít sâu một hơi.

Một lát sau, Khuất Vân mới trả lời: “Sao tôi lại đau?”

Giọng nói như vừa mới lấy lại bình tĩnh.

“Dù sao...” Du Nhiên kéo chăn che kín mũi, thấp giọng nói: “Chỗ đó của anh... cũng không phải làm bằng sắt nha.”

Trong bóng tối, người nào đó hít sâu lần hai.

Tuy đã bị nhìn hết, sờ hết, ăn sạch, nhưng Du Nhiên vẫn dùng chăn che mình thật kín, kiên trì tỏ vẻ xấu hổ.

Nhưng có một điều Du Nhiên không chú ý chính là, cô và Khuất Vân nằm cùng một giường, đắp cùng một chăn, bởi vậy, bàn tay Khuất Vân không gặp phải bất cứ trở ngại nào, trực tiếp thò tới phía trong đùi Du Nhiên dưới tấm chăn, ngón tay trơn lạnh, xoa nắn da thịt ấm áp.

Da thịt trắng nõn gần nơi riêng tư đó là nơi mẫn cảm nhất của Du nhiên, trong một giây Khuất Vân chạm tới, từng centimet trên người Du nhiên bắt đầu căng cứng, cơ thể cũng bị vây trong trạng thái co rút, ngay cả khớp xương cũng bắt đầu kéo kẹt chuyển động.

“Anh... mau bỏ cái tay anh ra.” Du Nhiên xấu hổ đến mức ngay cả đầu lưỡi cũng chín đỏ.

“Tôi không làm được.”

“Mau bỏ ra!!!” Du Nhiên cảm thấy da mình như bị trần qua nước sôi.

“Tôi thật sự... rất khó làm được.”

“Khuất Vân, mau bỏ ra, nếu không tôi chết cho anh xem!!!” Lỗ mũi, lỗ tai Du nhiên bắt đầu xịt khói trắng.

“Em kẹp chặt tay tôi như vậy –muốn bỏ ra, thật sự rất khó.” Khuất Vân nói.

Lúc này Du Nhiên mới phát hiện khi Khuất Vân chạm tới cô, cô đã vô thức khép chặt hai chân, đương nhiên, bàn tay Khuất Vân cũng bị cô kẹp chặt ở giữa.

Nói cách khác, Du Nhiên vừa gào thét bắt Khuất Vân bỏ tay ra, vừa cố sức kẹp lấy cái tay đó.

Trên đời không còn chuyện gì đáng xấu hổ hơn chuyện này.

Buông hai chân ra thật nhanh, Du Nhiên kéo chăn, che kín đầu, cũng hạ quyết tâm cả đời này tất cả các hoạt động ăn uống sẽ được tiến hành trong này.

Chăn rất dày, Du Nhiên ở bên trong, bỗng cảm thấy Khuất Vân ở ngoài thật im lặng.

Lẽ nào, gã này ăn xong rồi bỏ chạy lấy người?!

Du Nhiên thầm hối hận vài lần trong lòng, vốn định làm xong sẽ chạy trốn, nhưng vì cơ thể đau đớn khó nhịn mới bỏ qua ý định này ai ngờ Khuất Vân dám trộm ý tưởng của cô.

Bởi vậy, Du Nhiên cho rằng mình đã rơi xuống thế hạ phong một lần nữa.

Đang suy nghĩ có nên đốt cái nhà này không, chăn bỗng nhiên bị kéo nhẹ một cái.

Ngay sau đó, một chiếc khăn mặt mềm mại ấm áp đặt lên... chỗ vừa bị thương.

Du Nhiên giống một con rùa trên chảo nóng, vụt một cái thò đầu ra khỏi chăn.

Cô nhìn thấy, Khuất Vân đang ngồi bên cạnh cô, xốc lên chân dưới người cô, đặt một chiếc khăn mặt nóng lên... nơi vừa bị anh làm đau.

Trong nháy mắt, Du Nhiên giống như vừa giết người, toàn thân là máu, đỏ hơn cả Hồng Hải Nhi.

“Anh làm gì vậy?!”

Du Nhiên ngồi dậy, liều mạng dùng chân quấn quanh người mình, nhưng Khuất Vân chỉ dùng một ngón tay đã đẩy cô nằm lại giường.

Mắt thấy phía dưới không có gì che đậy của mình sẽ bị Khuất Vân nhìn một cách quang minh chính đại, Du Nhiên xấu hổ đến mức rơi nước mắt, ngồi bật dậy, hai tay cào loạn về phía Khuất Vân.

Lần này, Khuất Vân không đẩy ngã cô, thậm chí còn không chạm vào cô, anh chỉ làm một việc – giật cái chân Du Nhiên sống chết quấn dưới mông ra.

“Tên khốn kiếp vô địch nhà anh!!!” Du Nhiên chửi to một tiếng, vội vàng nằm xuống, dùng chân che cảnh xuân trên người mình thật kín.

Về phần phía dưới, Du Nhiên nước mắt rơi như mưa, cô thật sự không có sức bảo vệ nha.

Nhưng giờ tay chịu trời không phải thói quen của Du Nhiên, tuy không thể dùng tay nhưng có thể dùng chân. Vì vậy, Du Nhiên giờ chân lên, đập mạnh về phía Khuất Vân.

Nhưng dùng quá nhiều sức, nơi vừa bị thương lại cảm giác đau như nứt ra, Du Nhiên đau đến mức nghiến răng.

“Ngoan, đừng nhúc nhích.” Khuất Vân nói.

Giọng nói kia, rất dịu dàng, hóa thành dòng nước ấm trong bóng đêm, róc rách chảy vào trong tai Du Nhiên, khiến cô choáng váng.

Chiếc khăn mặt ẩm áp kia dán chặt lấy nơi mềm mại đó, đau đớn giống như chậm rãi bị hút đi, chỉ để lại cảm giác thoải mái khó nói.

Khuất Vân cẩn thận thông thả di chuyển chiếc khăn, lau đi vật thể thuộc về hai bọn họ.

Tuy chỉ nhìn thấy những đường nét mờ mờ, nhưng động tác toàn thân Khuất Vân vô cùng chăm chú.

Đây là lần đầu tiên Du Nhiên nhìn thấy anh như vậy, Khuất Vân trước kia khi làm việc luôn nhàn nhã, thờ ơ, tuy tư thế rất đẹp nhưng dường như không đủ quan tâm tới bất cứ việc gì.

Còn hiện tại, anh đang rất chăm chú, rất để tâm làm một việc, không một chút thờ ơ.

Tuy rất thẹn thùng, nhưng Du Nhiên phải thừa nhận, đắp khăn mặt quả thật khiến cơn đau của cô đỡ hơn nhiều.

Nhưng... tư thế như vậy cũng thật sự quá xấu xí.

Du Nhiên đành phải trùm chăn kín đầu lần nữa, giọng vang vang nói ra yêu cầu cuối cùng của mình: “Khuất Vân... Anh lau thì lau, nhưng nhất định... không được nhìn nha.”

“Không nhìn thấy.” Khuất Vân nói: “Tôi không bật đèn, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa, chỗ này của em, cũng không phát sáng.”

“...”

Gã đã ông dâm dê tư tưởng xấu xa nhất thế giới!

Du Nhiên lệ ướt mi, nếu cô phát sáng được chẳng phải đã biến thành Dạ Minh Châu rồi sao?

Trong lúc đang yên lặng rơi lệ, giọng nói của Khuất Vân lại truyền đến: “Xin lỗi.”

Xin lỗi?!

Toàn thân Du Nhiên bỗng căng thẳng.

Trong thời khắc thế này, Khuất Vân nói xin lỗi với cô, vậy chỉ có hai khả năng rất xấu xảy ra.

Thứ nhất, anh vừa uống rượu say, vốn tưởng rằng mình đang chèo thuyền, ai ngờ lại đẩy cô xuống nước, đều tại rượu mà ra, anh sẽ không chịu trách nhiệm.

Thứ hai, vừa rồi, anh – vào sai đường.

Du Nhiên nghĩ rất có thể là khả năng thứ hai, nếu không cô đã không đau như thế, nhất định là vào sai đường rồi.

Nghĩ vậy, cái gối dưới đầu Du Nhiên có thể vắt ra một chậu nước mắt, gã đàn ông dâm dê chết tiệt này, đã biết kỹ thuật không ra gì, cầm một cái đèn pin thì chết chắc?

Đang khóc cao hứng, Khuất Vân nói ra chuyện mà anh xin lỗi: “Cũng không phải cố ý giấu giếm em, chỉ là, trong ngày sinh nhật tôi, đã xảy ra một chuyện không vui... Tôi không muốn nhớ lại.”

Thì ra anh đang xin lỗi về vụ cãi nhau lần trước.

Du Nhiên thở ra một hơi, chỉ cần không phải vào sai đường thì thế nào cũng được.

“Không phải liên quan đến con mèo anh từng nuôi đấy chứ?” Du Nhiên chợt nhớ ra câu nói đầy ẩn ý khi nói về nguyên nhân cái chết của con mèo lần trước.

Khuất Vân dừng lại một chút, gật đầu: “Cái chết của nó cũng là một trong những nguyên nhân.”

“Nó cũng không phải bội thực chết như anh nói đúng không?” Du Nhiên dò hỏi.

“Nó... trong ngày sinh nhật của tôi, bị xe đâm chết.” Khuất Vân nói, giọng nói giống như rơi vào trong giếng sâu giữa hoàng hôn mùa thu, một loại tĩnh lặng, hiu quạnh, sâu vô cùng.

Khuất Vân không nói thêm gì nữa, Du Nhiên cũng không có ý ép anh phải nói.

Chuyện này, là nước độc, sẽ không vì được nói ra mà phai nhạt, trở nên vô hại, chỉ có thể đợi thời gian bốc hơi nó – nếu như có thể.

Giống như lần Du Nhiên bị tổn thương năm đó, cô không muốn bắt cứ ai nhắc đến nó nữa.

Nhưng hiện tại, vào giờ khắc này, trong bóng tối không ai nhìn rõ biểu hiện, Du Nhiên bỗng có cảm giác muốn nói ra với Khuất Vân.

“Khuất Vân, anh biết không? Thật ra, trong ngày sinh nhật năm em trưởng thành, cũng xảy ra một chuyện không vui.”

Tuy những lời này chỉ là lời mở đầu, nhưng nó đã chọc thủng lớp giấy phủ lên tất cả tổn thương và thù hận.

Tuổi thơ lần đầu gặp gỡ, sô cô la đậm đà, hai ngón tay vô ý chạm vào nhau ngày ôn tập, tình cảm ngây thơ, quán bar âm ỉ, trốn tránh nơi góc tường, ước hẹn cầm ky, màn báo thù cao trào ngày sinh nhật, cô đơn liếm vết thương, những năm tháng đen tối.

Tuy ngữ điệu rất tự nhiên, rất bình tĩnh, kể ra tất cả những chuyện đó. Nhưng không phải Du Nhiên coi mình là khán giả, chỉ là, những đau đớn khắc sâu khi đó đã dần phai nhạt theo thời gian.

Cô đã có thể bình tĩnh đối diện với đoạn quá khứ này.

“Em nghĩ, anh không ngờ rằng, người đàn ông đã làm tổn thương em, lại chính là anh trai em.” Du Nhiên cười khổ trong bóng tối: “Nhất định anh cũng không ngờ rằng, một người như em lại có một thời gian qua lại với chính... anh ruột chung một nửa huyết thống của mình.”

Khuất Vân ở bên cạnh không có bất cứ phản ứng gì, thậm chí ngay cả hơi thở cũng không nghe thấy.

Đây cũng không phải tình huống tồi tệ nhất mà Du Nhiên đã dự đoán, vì anh không có bất cứ tâm trạng kích động nào.

Nếu Khuất Vân không cách nào chấp nhận chuyện này, vậy cô... cũng không còn gì để nói nữa.

“Cẩn thận nghĩ lại, chuyện này đúng là khó tin, có lẽ, anh sẽ cho rằng chuyện này rất buồn nôn... Giờ không còn sớm nữa, em cũng nghỉ đủ rồi... Cứ vậy đi.”

Nói xong, Du Nhiên định đứng dậy, mặc quần áo, rời đi.

Nhưng khi cô mới có cử động đầu tiên, một đôi tay đã ôm lấy cô từ phía sau.

Ôm thật chặt.

Một tay, quần chặt lấy cái eo nhỏ của Du Nhiên, còn tay kia, lại vòng qua vai Du Nhiên, dùng tư thế như vậy ôm cô vào lòng.

Đường cong cơ thể hai người hợp lại với nhau, tạo thành một độ cong hoàn mỹ.

Sống lưng trơn nhẵn của Du Nhiên chạm vào ngực Khuất Vân, không chút vật cản.

Tim Khuất Vân giống như đập ngay trên lưng cô, từng nhịp, vô cùng rõ ràng và chân thật.

Đây là lần đầu tiên Du Nhiên cảm thấy cô thật sự nghe được tiếng tim đập của Khuất Vân.

Đêm đó, Khuất Vân đã ôm Du Nhiên như thế, không buông tay dù chỉ một giây.

Du Nhiên vốn tưởng rằng mình mơ màng giao ra lần đầu tiên đã đủ bốc đồng, không ngờ tiềm lực bốc đồng của cô còn lớn hơn như thế – cô không về nhà, trực tiếp ở lại nhà Khuất Vân.

Người ta nói rằng, lún vào vũng bùn, là một quá trình rất chậm.

Ban đầu, Du Nhiên chỉ định ở lại nhà Khuất Vân hai ngày rồi sẽ trở về, nhưng khi ngày hai mươi tháng Một tới, Khuất Vân nhìn màn mưa bụi gần như không nhìn thấy đường ngoài cửa sổ, vô cùng bình tĩnh mà nói: “Mưa quá lớn, ngày khác hãy về.”

Nói xong, anh đề Du Nhiên đang kéo hành lý xuống xô pha, ôn tập bài thể dục nam nữ.

Du Nhiên nhắm mắt, hưởng thụ nụ hôn của Khuất Vân, quyết định ngày mai sẽ về.

Ngày hai mươi mốt tháng Một, Khuất Vân tắt ti vi, vô cùng nghiêm túc nói với Du Nhiên đã gần ra đến cửa: “Gần đây khủng bố rất nhiều, an toàn là trên hết, ngày khác hãy về.”

Nói xong, anh lôi Du Nhiên đang kéo hành lý tới phòng ngủ trên lầu, tiếp tục đóng phim người lớn.

Du Nhiên đầy vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn không đỡ được kỹ thuật hôn của Khuất Vân, ngoan ngoãn nằm xuống, quyết định ngày mai sẽ đi.

Ngày hai mươi hai tháng Một, Khuất Vân từ trong phòng tắm đi ra, vô tội nói với Du Nhiên đang lén lén lút lút bỏ đi: “Tôi không cẩn thận đổ quá nhiều sữa tắm, bỏ đi thật lãng phí, em ở lại đi tắm trước, ngày khác hãy về.”

Nói xong, anh kéo Du Nhiên vào phòng tắm, thuần thục cởi quần áo cô, bắt đầu uyên ương nghịch nước.

Du Nhiên kiên định trong lòng, cô quyết định, ngày mai nhất đi phải đi.

Ngày hai mươi ba tháng Một, Khuất Vân mở cửa, đẩy Du Nhiên vừa mới bị chặn lại dưới lầu lên thăm, bình tĩnh nói: “Em nhớ tàu hỏa, vì vậy, ngày khác hãy về đi.”

“Tàu chạy lúc mười hai giờ trưa, giờ mới có chín giờ, sao có thể nhớ được!”

“Bởi vì, động tác của tôi quá chậm.”

Nói xong, Khuất Vân giống một con dã thú nhàn nhả lại phong độ nhào về phía Du Nhiên ở trên thăm.

Cứ như thế, ngày trở về của Du Nhiên vô cùng xa xôi, cuối cùng, cô bỏ cuộc, nói dối bố mẹ rằng mình đăng ký một khóa học mùa đông ở trường, chuẩn bị thi nghiên cứu sinh.

Bố mẹ đương nhiên giơ hai tay đồng ý, còn gửi cho cô một khoản tiền tiêu vặt mấy con số.

Đầu tiên, Du Nhiên rất hồ thẹn, một giờ sau, cô nàng đã hào hứng cầm tiền đi mua quần áo.

Đến đây, cuối cùng Du Nhiên cũng thông đồng với Khuất Vân làm bậy.

Du Nhiên không phải kẻ ngu dốt, cũng ý thức được sau đêm đó, thái độ của Khuất Vân đối với cô đã thay đổi.

Tuy không biểu hiện tình yêu hay ngọt ngào dễ dàng rõ ràng, nhưng Du Nhiên cảm giác được, Khuất Vân dường như quan tâm tới cô hơn rất nhiều.

Cô, đã vào được trái tim anh.

“Vì sao lại như vậy?” Cuối cùng Du Nhiên không nhịn được nữa, sau một lần tập thể dục trên giường, cô đã bày tỏ với Khuất Vân nghi hoặc của mình.

“Tôi có như vậy sao? Em suy nghĩ quá nhiều thôi.” Khuất Vân nhắm mắt, nhưng trước đó phải đưa tay ôm lấy thắt lưng cô.

Thắt lưng trần trụi.

“Lẽ nào...” Trong đầu Du nhiên xuất hiện vô số loại khả năng, nhưng nguyên nhân đáng nghi nhất chỉ có một: “Lẽ nào, cơ thể em thật sự tuyệt vời như thế, khiến cho anh muốn ngừng mà không được?!”

Cánh tay Khuất Vân đặt trên eo cô vô thức giật một cái.

“Nếu là như vậy... em lỗ to rồi.” Du Nhiên tiếp tục chìm trong ảo tưởng hoàn mỹ của mình.

“Vì sao?”

“Em là một bảo bối hiếm thấy đúng không? Nói không chừng em có thể gặp một anh chàng cực phẩm thì sao?”

“...”

“Khuất Vân, sao không nói gì, anh đang nghĩ gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ, tối nay không nên để em ăn nhiều như thế.”

“...”

Tuy Khuất Vân này tính tình cổ quái, cũng không làm được chuyện gì khiến cô cảm động ứa nước mắt, thậm chí một câu “anh yêu em” còn chưa nói, nhưng Du Nhiên không hối hận đã để mối quan hệ với Khuất Vân thăng hoa đến trình độ thể xác.

Bởi vì, cô luôn nhớ lời anh nói đêm đó.

Vì sao anh muốn em?

Bởi vì em là Lý Du Nhiên.

Bởi vì em là Lý Du Nhiên.

Trái tim Du Nhiên không lớn, chỉ có thể chứa được những lời này.

Vì vậy, cô đăng ký học ngay tại nhà Khuất Vân, chỉ là, chương trình học chính là bài học giới tính.

Đây là bài học thứ mười ba mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Quan hệ, là có thể tiến thêm một bước.

13. Chương 14

[Bài học thứ mười bốn] Bạn cũ, đi đến đâu cũng gặp lại.

Vừa mới vào Đông, thành phố này đã bị ánh mặt trời vớt bỏ, nơi nào cũng mù mịt, thỉnh thoảng còn có những cơn mưa lạnh như kim châm, những giọt mưa như có mắt, chui thẳng vào cổ áo người ta.

Vì vậy, chỉ cần không phải chuyện quan trọng, Du Nhiên tuyệt đối không ra khỏi nhà.

Những chuyện được coi là quan trọng là sao Hỏa đụng vào Trái Đất, người ngoài hành tinh xâm lược, và cả ra ngoài mua vật phẩm cần thiết trên giường.

Dù sao hai người đều còn trẻ, hơn nữa ngày nghỉ không có chuyện gì làm, vì vậy việc đó sẽ làm rất nhiều lần, cũng rất nhanh dùng hết Durex.

Mấy lần trước đi mua, toàn bộ hành trình, Khuất Vân chịu trách nhiệm tìm đồ, còn Du Nhiên đi cách anh ba bước, làm bộ không quen biết anh.

Mấy lần tiếp theo, Du Nhiên còn lặng lẽ giấu thứ đồ quan trọng xuống dưới đồng mỳ, đồng thời cũng chờ lúc vắng người mới dám ra tính tiền.

Vài lần gần đây, Du Nhiên đã thông thạo, đã có cam đảm dùng khí thế ngất trời mà tiếp xúc với dãy hàng Durex đang khuyến mãi, cũng thần nhiên nhặt một hộp 24 chiếc có giá ưu đãi nhất.

Thế mới nói, quen tay hay việc.

Tuy da mặt đã dày thêm một lớp, nhưng Du Nhiên vẫn làm việc cẩn thận, luôn chạy tới khu siêu thị cách nhà Khuất Vân ba trạm xe để mua đồ.

Chính vì như thế, cô bị một người quen phát hiện.

Lúc đó, Du Nhiên còn chưa kịp vui vẻ vì bắt kịp chương trình khuyến mãi của Durex, bỗng có người nói: “Thật không ngờ, thì ra Khuất Vân dùng cỡ này.”

“Đúng vậy nha.” Du Nhiên gật đầu cái rụp, giống như một bà mẹ nghe người ta khen con trai mình, lễ phép cười cười với người vừa nói.

Quay đầu, giây tiếp theo, khoe miệng Du Nhiên lập tức cứng ngắc, vừa rồi, người nói chuyện với cô chính là ...

“Kỳ nghỉ Đông cô không về nhà lại ở nhà Khuất Vân sao?” Long Tường mờ ám hỏi.

Chân Du Nhiên dần dần di chuyển, dùng Lăng Ba Vi Bộ, lướt qua Long Tường, vọt ra ngoài cửa, sổng chết chạy trốn như kẻ trộm thực hiện được kế hoạch.

Du Nhiên luôn luôn cho rằng mẹ cô cái gì cũng tốt, chỉ không tốt ở chỗ sinh cô ra với đôi chân quá ngắn, cái chân này vừa mới chạy tới ngoài cửa siêu thị, Du Nhiên đã nghe thấy tiếng chân thành thịch phía sau, một vài tiếng vang lên, khăn quàng cổ của cô đã bị kéo lại.

“Cô cũng biết giờ chết của cô tới rồi sao?” Giọng nói Long Tường như từ địa ngục vọng về.

“Ban ngày ban mặt, cậu đừng có làm bừa.” Du Nhiên thấp giọng cảnh cáo.

“Đáng tiếc, cho dù ở ngay trước cục cảnh sát, tôi cũng phải chặt cô thành trăm mảnh.” Trong giọng nói Long Tường không có chút ý tứ vui đùa.

“Lẽ nào cậu đã quên bức ảnh của cậu còn ở trong tay tôi?” Du Nhiên xuất ra một chiêu cứu mạng cuối cùng.

“Chỉ cần hôm nay tôi có thể báo thù, cho dù có phải cưỡi trường chạy một vòng quanh sân vận động tôi cũng bằng lòng.” Quyết tâm báo thù của Long Tường tương đối lớn.

Mất thấy Long Tường sắp nhét mình vào xe taxi, Du Nhiên hoảng đến mức ruột gan lẫn lộn, trong hoảng loạn, cô bỗng nhớ tới Khuất Vân, vội vàng lấy di động ra, gọi cho Khuất Vân.

“Khuất Vân, mau cứu em!!!!...” Du Nhiên chỉ kịp hô lên câu này, sau đó điện thoại đã bị Long Tường giật mất.

Long Tường vốn định ném điện thoại vào thùng rác, nhưng khi đang định làm vậy lại nghe thấy bên kia vang lên giọng nói trầm ổn của Khuất Vân: “Long Tường, chúng ta tâm sự nhé.”

“Tôi và anh không có gì để nói...” Long Tường đưa điện thoại đến bên tai, đang định nói vài câu ngắn gọn, nhưng về mặt bỗng nhiên thay đổi.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là căm giận, cuối cùng là nhẫn nhịn.

Du Nhiên thấy, bàn tay cầm di động của Long Tường nổi đầy gân xanh.

Cũng chỉ sau mấy câu, sắc mặt Long Tường trắng xanh, ngất máy, giận dữ trả lại cho Du Nhiên, đồng thời, bàn tay nắm cổ áo Du Nhiên cũng thả ra.

“Xin hỏi một câu, giờ tôi có thể đi chưa?” Du Nhiên thử hỏi thăm.

Long Tường ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Du Nhiên, ánh mắt cháy hừng hực như đuốc, hận không thể phun ra axit ăn mòn cô.

Một lúc lâu sau, cậu ta mới run run phun ra một câu: “Coi như các người lợi hại, cút đi!”

Những lời này đúng là nghiêng răng nghiêng lợi mà phun ra.

Đến lúc này, Du Nhiên ngược lại còn tỏ ra tò mò: “Rốt cuộc Khuất Vân nói gì với cậu?”

Thật ra nên hỏi, rốt cuộc Khuất Vân uy hiếp cậu ta cái gì.

Nhưng Long Tường không có hứng thú chia sẻ với cô, đôi lông mày rậm của cậu ta như một thanh kiếm, một thanh kiếm nhiễm đầy tức giận: “Lý Du Nhiên, tốt nhất cô nên cầu nguyện cả đời này đừng rơi vào tay tôi!”

Nói xong, Long Tường xoay người định bụng bỏ đi, nhưng Du Nhiên gọi cậu ta lại.

“Chuyện gì?” Dáng vẻ Long Tường trừng mắt giống như hận không thể bóp chết Du Nhiên.

“Một chuyện nhỏ thôi – phiền cậu nhặt những thứ bị cậu ném đi lên.” Du Nhiên chỉ vào những món đồ vì bị Long Tường truy đuổi mà rơi lả tả trên mặt đất.

Những thứ kia, bao gồm mặt nạ, bông tẩy trang, đồ ăn vặt, còn có... Durex đang đợt giảm giá.

“Cô nói lại lần nữa thử xem!” Dáng vẻ Long Tường như khẩn cấp muốn bóp chết Du Nhiên, bầm thành nhân bánh sau đó ăn vào trong bụng.

“Tôi nói, phiền cậu nhặt những thứ bị cậu ném đi lên.” Du Nhiên nghe chính mình nói vậy, đồng thời cũng thừa lúc cánh tay Long Tường đang tức giận vươn tới làm thịt cô mà bỏ thêm một câu: “Nếu không, cứ chờ tôi nói với Khuất Vân đi.”

Giống như Du Nhiên đã dự đoán, Long Tường cứng nhắc dừng bước, đồng thời, yết hầu cũng chuyển động như đang nuốt thứ gì đó.

Du Nhiên hoàn toàn có lý do để tin, thứ cậu ta nuốt xuống chính là một ngụm máu vì tức giận mà suýt phun ra.

Long Tường tức giận, cộng thêm nhục nhã, thêm một chút không thể nhẫn nhịn, nhặt lên mặt nạ, bông tẩy trang, đồ ăn vặt, cuối cùng... Durex đang đợt giảm giá.

Có thể khiến Tiểu Tân luôn luôn tự cao tự đại, ngay cả Bin Laden và Saddam Hussein cũng không để vào mắt phải nghe lời như thế, Du Nhiên lần thứ hai xác định, Khuất Vân chính là một thần tiên.

Về chuyện rốt cuộc Khuất Vân đã nói gì với Tiểu Tân, đời này Du Nhiên sẽ không bao giờ tìm ra đáp án.

Đương nhiên, chuyện này sẽ nói đến sau.

“Hai người, nhất định sẽ bị báo ứng.” Long Tường đặt tất cả tâm trạng khó chịu vào những lời này, sau đó quẳng tất cả đồ đạc vào trong lòng Du Nhiên, rồi bỏ đi như tránh bệnh dịch.

Du Nhiên phát hiện, trêu đùa Tiểu Tân là một trò chơi vô cùng thú vị.

Hư hỏng nha, thật là xấu xa, Du Nhiên tự phê bình bản thân trong lòng, thuận tiện nghĩ xem lần gặp sau nên sử dụng thủ đoạn gì đối với Tiểu Tân, khiến cho cậu ta đau khổ không thôi.

Vừa nghĩ, cô vừa đi trở về, nhưng vừa ngẩng đầu, lại thấy một người bạn cũ.

Đương nhiên, dùng từ “bạn” đã là rất châm chọc rồi.

Du Nhiên nghĩ hiện giờ cũng không biết dùng từ gì để định nghĩa quan hệ của hai người.

Cổ Thừa Viễn.

Anh ta lại tới nữa.

May mắn chính là, Cổ Thừa Viễn đứng cách bọn họ rất xa, vì vậy anh ta không nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi.

Du Nhiên đứng tại chỗ, nhìn Cổ Thừa Viễn chậm rãi đi tới, dừng lại trước mặt cô.

Toàn thân anh ta có một mùi vị đặc biệt, hơi thở đàn ông tràn ngập các giác quan của Du Nhiên, thậm chí còn mơn trớn từng lỗ chân lông trên cơ thể cô.

Chỉ là, cho dù anh ta có hấp dẫn đến đâu cũng chỉ là pháo hoa trong mộng.

“Anh đặc biệt tới tìm tôi sao?” Du Nhiên không muốn kéo dài, muốn nhanh chóng kết thúc đoạn đối thoại này.

“Du Nhiên, trở về với anh.” Cổ Thừa Viễn nói.

“Tôi còn có việc ở đây.” Du Nhiên quay đầu.

“Em thật sự phải mượn cơ tham gia lớp học thêm để trốn tránh anh?” Giọng nói của Cổ Thừa Viễn trầm xuống vài phần.

“Anh có tin hay không, đối với tôi, chẳng có gì quan trọng.” Lời Du Nhiên nói là nói thật.

“Anh biết em không ở trong ký túc xá trường, vậy, hiện giờ em đang ở cùng gã đàn ông kia?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Có thể đúng, có thể không đúng, chỉ là chuyện này thật sự không liên quan đến anh.” Du Nhiên cầm túi đồ lên, chiếc túi màu xanh phát ra những tiếng sột soạt.

“Du Nhiên, anh có thể chịu được sự tùy hứng nhất thời của em, còn bây giờ, em đã chơi đủ rồi thì nên về thôi.”

Lần này, trong giọng nói của Cổ Thừa Viễn mang theo vẻ cảnh cáo.

“Tôi cho rằng chính anh nên tỉnh táo một chút, không phải ai cũng là nô lệ của anh.” Du Nhiên cảm thấy cảm xúc thái độ này của Cổ Thừa Viễn.

“Từ sau khi gã đàn ông kia xuất hiện, em thật sự thay đổi rất nhiều.” Cổ Thừa Viễn nhìn chăm chú biểu hiện của Du Nhiên, nhẹ giọng nói: “Chuyện này, khiến anh rất không hài lòng.”

Du Nhiên vô cùng chán ghét loại thái độ này của Cổ Thừa Viễn, giống như cô vĩnh viễn bị anh ta quản chế: “Nếu anh vẫn nghĩ như vậy thì sau này chúng ta không cần gặp lại nữa.”

“Gã đàn ông kia đã biết quan hệ của chúng ta chưa?” Cổ Thừa Viễn đột nhiên hỏi.

“Đúng, anh ấy biết, biết rất rõ ràng, vì vậy mới anh không cần có ý định dùng bí mật không hề bí mật này để uy hiếp tôi.” Du Nhiên nói.

“Xem ra, gã đàn ông kia không phải người bình thường.” Màu sắc trong đôi mắt Cổ Thừa Viễn bắt đầu chuyển thành màu đen.

“Tôi nghĩ anh ấy rất phù hợp với tôi, tôi muốn tiếp tục phát triển với anh ấy, vì vậy, mời anh giơ cao đánh khẽ, buông tha tôi, cũng buông tha chính anh.” Nói tới cuối câu, giọng nói của Du Nhiên đột nhiên nhẹ lại, bởi vì cô biết rất rõ, một lời cầu xin như vậy vô dụng đối với Cổ Thừa Viễn.

“Buông tha em, vậy anh nên làm gì bây giờ?” Vẻ mặt Cổ Thừa Viễn giống như có một lớp sương mù bao phủ, không thể nhìn rõ ràng, nhưng giọng nói của anh ta truyền vào tai Du Nhiên, từng chữ, từng chữ, đọng vào một thứ gì đó khiến cô đau nhức: “Chúng ta, đã định trước là không thể chia cách.”

“Những gì cần nói tôi đều đã nói, anh đã không hiểu thì tôi nghĩ, có lẽ nên thôi đi.” Du Nhiên lướt qua Cổ Thừa Viễn, trở về.

Thế nhưng, Cổ Thừa Viễn theo sát phía sau, Du Nhiên cố ý đi lắt léo, cố ý chen qua đám người, nhưng vẫn không cắt đuôi được anh ta.

Du Nhiên biết không thể tiếp tục như vậy, cô dừng lại, chủ động đi tới trước mặt Cổ Thừa Viễn, hỏi cho ra chuyện: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Anh muốn gặp gã đàn ông kia.” Cổ Thừa Viễn không giấu giếm ý đồ của mình.

“Không thể.” Du Nhiên kiên quyết từ chối.

“Em đang sợ cái gì, sợ anh làm khó hấn hay sao?” Trong lời nói của Cổ Thừa Viễn đầy ẩn ý: “Lẽ nào, em chọn tới chọn lui, lại chọn ngay phải một gã hèn kém như thế?”

“Thứ nhất, tôi không chọn tới chọn lui, tôi chỉ gặp, cảm thấy thích rồi bắt lấy anh ấy. Thứ hai, anh ấy cũng không phải một gã hèn kém.” Du Nhiên sửa lại từng câu nói của Cổ Thừa Viễn.

“Nếu đã vậy, vì sao em không dám để anh gặp hấn?” Cổ Thừa Viễn nhìn thẳng Du Nhiên: “Anh muốn biết vì sao em không cho anh gặp hấn.”

Trong lòng Du Nhiên bỗng dâng lên một cảm giác khó nói, giống như nham thạch nóng chảy trào lên từ dưới lòng đất, nóng chảy sự kiềm chế của cô, Du Nhiên nở nụ cười lạnh lùng: “Cổ Thừa Viễn, vì sao anh có thể như vậy, vì sao anh có thể coi việc đó như chưa từng xảy ra, sau khi tổn thương tôi, anh còn có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra mà xuất hiện trước mặt tôi, làm rối loạn cuộc sống của tôi, hơn nữa lúc nào cũng ra vẻ chuyện đó là đương nhiên, can thiệp, khống chế từng hành động của tôi... Có lúc, tôi thật sự cảm thấy anh rất đáng sợ, rốt cuộc là cái gì đã khiến cho anh cảm thấy có thể yên tâm, thoải mái tổn thương tôi?”

Cổ Thừa Viễn không lên tiếng, tóc mai anh ta dưới bầu không khí âm u mờ mịt cũng bị phủ kín thứ ánh sáng ảm đạm.

Du Nhiên của trước kia từng rất thích sờ vào tóc mai anh ta, từng sợ tóc cứng cứng chạm vào đầu ngón tay, sự kích thích rất nhỏ khiến cho tâm trạng cô vui sướng.

Nhưng hôm nay nhớ lại, đầu ngón tay nóng như lửa, tất cả chỉ còn cảm giác nóng đến khó chịu.

Du Nhiên ném cho anh ta một nụ cười mỉa mai: “Không, tôi cũng có lỗi, cuối cùng tôi lại biểu hiện vĩ đại như thế trước mặt anh, giống như đang nói tôi không quan tâm, xin tiếp tục tổn thương tôi... Đúng, là lỗi của tôi.”

Du Nhiên tiếp tục nói: “Nếu đã vậy, để tôi thành thành thật thật nói rõ ràng, tôi cũng chỉ nói một lần này thôi.”

“Chuyện của một năm đó, đối với tôi cũng không phải đơn giản chỉ là một cú ngã. Khi đó, tôi đối với anh, là thật sự... có tình cảm.”

“Đoạn thời gian đó, tôi cũng đã nghĩ ra những phương pháp thật điên rồ, tôi muốn giết anh, hoặc giết chính mình... Trong một buổi tối ngắn ngủi, tôi đã nghĩ tất cả những phương pháp có thể làm được để hủy diệt anh và chính mình.”

“Thế nhưng, tôi không thực hiện, bởi vì... tôi có yêu anh, mặc kệ tình yêu này là đúng hay sai, cuối cùng tôi vẫn yêu anh.”

“Tôi nghĩ, cuộc đời này của tôi chỉ yêu có mấy người, nếu đã vậy, sao có thể không tha thứ cho họ?”

“Vì vậy, tôi buông tha cho anh.”

“Không phải vì tôi mềm yếu, chỉ vì tôi đã từng yêu anh, chỉ đơn giản như vậy.”

“Còn hiện tại” Du Nhiên đón nhận ánh mắt của Cổ Thừa Viễn, đầu của cô chỉ tới dưới tai anh ta, thế nhưng cần cổ của cô lại ngẩng cao đầy kiêu ngạo: “Tôi không còn yêu anh nữa, nếu anh còn tổn thương tôi lần thứ hai, tôi sẽ dùng hết sức mình để trả thù.”

Cổ Thừa Viễn nhìn Du Nhiên, trong mắt là những cơn sóng không ngừng xô bờ, không thấy bóng dáng một chiếc thuyền nhỏ, cảm giác thật hoang vắng.

“Vây, tạm biệt.” Du Nhiên nói xong định bỏ đi.

Nhưng chuyện đó chưa lần nào xảy ra, cô không bỏ đi được, cổ tay của cô, bị Cổ Thừa Viễn nắm.

Đôi mắt của anh ta giống như viên đá quý lộng lẫy bị vùi sâu trong tòa lâu đài cổ dưới lòng đất, lạnh đến mức khiến máu cũng phải chảy chậm lại: “Có lẽ, từ ngày em chào đời, sinh mệnh của chúng ta đã dính lấy nhau, cho dù có bị hủy diệt, có em đi cùng cũng tốt.”

Nhìn vào ánh mắt Cổ Thừa Viễn, Du Nhiên biết người đàn ông này điên rồi.

Đồng thời, cô cũng biết, đoạn đối thoại này sẽ không có điểm dừng.

Vì vậy, cô quay đầu về phía các bác gái đang mua đồ ăn ở gần đó, hô to một tiếng: “Sầm sồ!!!”

Đám bác gái mặc áo ngủ, cuốn lô tóc, đi dép lê, chưa kịp vì một xu tiền mà bắn nước miếng với người bán hàng, ánh mắt đã lập tức lóe sáng, nhìn về phía bên này.

Du Nhiên lợi dụng lúc Cổ Thừa Viễn ngăn người trong nháy mắt, dùng sức giẫm lên chân anh ta, cũng hất tung bàn tay anh ta đang nắm tay mình, liều mạng chạy về phía đường lớn.

Tuy kéo giãn ra được không ít khoảng cách, nhưng Cổ Thừa Viễn đuổi theo Du Nhiên rất nhanh, cũng không tốn quá nhiều sức lực.

Du Nhiên nhìn đôi giày da sáng bóng dưới chân Cổ Thừa Viễn một cái, sau đó lại nhìn giày thể thao vô cùng thoải mái dưới chân mình, cảm thấy vô cùng bức bối: trang bị tốt như vậy, cuối cùng vẫn bị kẻ thù đuổi giết.

Cổ Thừa Viễn thoải mái ngăn cản lối đi của Du Nhiên, anh ta chỉ nói một câu: “Theo anh về.”

Du Nhiên cũng lười phải nói chuyện với anh ta, trực tiếp xoay người, nhưng lúc này, cô thông minh hơn một chút, chỉ chọn chạy vào mấy con đường nhỏ, hy vọng có thể lợi dụng nhược điểm không quen thuộc địa hình của Cổ Thừa Viễn mà cắt đuôi anh ta.

Du Nhiên rẽ trái rẽ phải, suýt chút nữa chui vào ngõ cụt, nhưng Cổ Thừa Viễn vẫn bám sát phía sau cô, căn bản là cắt không được.

Du Nhiên cảm thấy nước mắt của mình đang bay trong gió.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi vang lên, vốn là đang đối mặt với nguy cơ, Du Nhiên hoàn toàn không có ý định nghe điện thoại, không ngờ điện thoại cứ tiếp tục vang lên, Du Nhiên bức bối, trực tiếp nghe máy, chuẩn bị sẵn sàng đối phó.

Chưa kịp chờ cô mở miệng, trong điện thoại đã truyền đến giọng nói trầm ổn của Khuất Vân: “Ném túi đồ vào mặt hắn, sau đó quẹo trái ở lối rẽ phía trước.”

Lúc này, Du Nhiên hoàn toàn không có tâm trạng để tự hỏi vì sao Khuất Vân biết cô đang ở trong cảnh nguy cấp, cô không hề nghĩ ngợi, lập tức làm theo lời Khuất Vân.

Du Nhiên quay đầu lại, không nói hai lời, tức khắc dùng cái túi trên tay đập vào mặt Cổ Thừa Viễn.

Cổ Thừa Viễn phản ứng nhanh nhạy, đầu khẽ nghiêng, tránh được sự công kích này, vốn định tiếp tục đuổi theo, nhưng khi ánh mắt anh ta liếc đến hộp Durex trên mặt đất, động tác của anh ta đột nhiên ngừng lại.

Chính nhờ khoảng thời gian ngắn ngủi này, Du Nhiên vội vàng dựa theo chỉ thị của Khuất Vân, vắt chân lên cổ, chạy đến ngã rẽ, sau đó quẹo trái.

Ngay trong một giây quay đầu, cánh tay của cô bị nắm lấy, sau đó một sức mạnh kéo giữ cô lại, “thịch” một tiếng, ngã vào vòng tay của một người.

Xong đời, bị bắt được rồi, Du Nhiên đổ mồ hôi lạnh, tuy vậy, sức chiến đấu của cô còn chưa cạn, vội vàng cúi đầu, há mồm định cắn vào cơ thể của người đang ôm chặt lấy mình.

Nhưng ngay khi hàm răng của cô chạm tới da thịt người kia, Du Nhiên nghe thấy một tiếng cười nhỏ: “Em không sợ tôi vào nhà vệ sinh chưa rửa tay hay sao?”

Loại trò đùa buồn nôn thế này, Cổ Thừa Viễn không có.

Giọng nói mềm mại như nhung, mơn trớn trái tim Du Nhiên.

Bởi vì cô biết, người kia là Khuất Vân.

Du Nhiên giãy khỏi vòng tay Khuất Vân, quay đầu vui mừng hỏi: “Làm thế nào anh biết em ở đây?”

Khuất Vân không trả lời, chỉ nắm lấy tay Du Nhiên, kéo cô vào bên trong.

Lúc này Du Nhiên mới phát hiện, chỗ bọn họ đứng là một quán bán quà vặt, Khuất Vân đang trực tiếp kéo cô vào trong.

Du Nhiên đang muốn hỏi chuyện gì đó, nhưng Khuất Vân đặt một ngón tay lên môi, làm tư thế yên lặng.

Lập tức, ngoài cửa đã vang lên giọng nói của Cổ Thừa Viễn, anh ta đang hỏi chủ cửa hàng có thấy Du Nhiên chạy qua hay không.

Du Nhiên căng thẳng trong lòng, tay bất giác bấm lên mu bàn tay Khuất Vân, nhưng động tác của Khuất Vân khiến Du Nhiên hoàn toàn yên tâm lại – trên vành tai Du Nhiên, anh đặt xuống một nụ hôn nhẹ nhàng.

Du Nhiên toàn tâm toàn ý tin tưởng Khuất Vân, nếu anh có thể nhàn nhã như không như thế, vậy cô cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

Quả nhiên chủ cửa hàng bình tĩnh nói một câu: “Cô ấy chạy về phía kia, vừa mới chạy qua.”

Cổ Thừa Viễn có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng ở đây còn có người giúp đỡ Du Nhiên, lập tức không nghi ngờ gì, đuổi theo hướng chủ quán vừa chỉ.

Nghe tiếng bước chân xa dần, một hơi ghen trong cổ Du Nhiên lúc này mới có thể nuốt trôi.

Cảm thấy Cổ Thừa Viễn đã đi xa, Khuất Vân mới kéo Du Nhiên từ trong quầy bán đồ ăn vặt đi ra, nói cảm ơn với chủ quán.

Ông chủ cửa hàng là một người đàn ông cao lớn, thân hình rắn chắc, mùa đông lạnh như vậy lại chỉ mặc một chiếc áo đơn, nhìn có vẻ là một người cởi mở.

“Thật không ngờ cậu cũng có ngày bị người ta đuổi theo?” Ông chủ cười hì hì nhìn Khuất Vân: “Sao vậy, cướp bạn gái của người ta à?”

“Coi như vậy đi, cảm ơn nhiều.” Khuất Vân không muốn nhiều lời, kéo Du Nhiên đi.

“Hôm nay coi như cậu nợ tôi một lần, hôm khác phải mới tôi uống rượu đấy.” Ông chủ hô to phía sau.

Trong đầu Du Nhiên đầy câu hỏi, lại không biết mở miệng thế nào, đành để mặc Khuất Vân kéo về nhà.

Vừa vào đến cửa, Khuất Vân lập tức ngồi xuống sofa, hai chân vắt chéo, mí mắt nhắm lên, chủ động nói: “Em có câu hỏi gì thì hỏi đi.”

“Đầu tiên, vì sao ông chủ kia lại giúp chúng ta?” Du Nhiên chọn một vấn đề không liên quan nhất để bắt đầu.

“Ông ấy là bạn rượu của tôi.”

“Vậy vì sao anh lại xuất hiện ở đó?”

“Thấy em đi một lúc lâu chưa về, tôi ra ngoài tìm em, vừa khéo nhìn thấy em bị Cổ Thừa Viễn bám theo, vì vậy bảo em chạy đến đó, cũng tiện tìm chỗ trốn.”

Một hỏi một đáp, tốc độ vô cùng nhanh, Du Nhiên cứ dựa theo tiết tấu này nhanh chóng hỏi ra vấn đề cô muốn biết nhất: “Giữa anh và Cổ Thừa Viễn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Câu trả lời của Khuất Vân cũng rất nhanh, theo tiết tấu vừa rồi, nhưng lại không phải câu trả lời tốt nhất: “Chuyện này, không quá quan trọng.”

“Vì sao không quan trọng?” Du Nhiên nghiêng người, ngồi trên người Khuất Vân, nơi riêng tư chạm tới nơi mẫn cảm của anh.

Thân thể anh đang thông thả di chuyển trước sau, nơi thể hiện dự vọng chân thực nhất của hai người đang vuốt ve lẫn nhau.

Bàn tay Khuất Vân vươn đến sau đầu Du Nhiên, chọn một lọn tóc đen, quấn nó trên đầu ngón tay, giọng nói của anh vì động tác của Du Nhiên mà trở nên mơ hồ: “Bởi vì, hửn, và quan hệ giữa chúng ta không có bất cứ liên quan gì.”

“Giữa chúng ta có quan hệ gì?” Tuy Du Nhiên mới là người chủ động nhưng sự tiếp xúc như vậy cũng khiến hai má cô phớt hồng.

Bàn tay Khuất Vân xâm nhập từ dưới vạt áo Du Nhiên, trượt lên lưng cô, nhẹ nhàng ma sát.

Đầu ngón tay anh vì nhiễm khí lạnh bên ngoài nên hơi mát mát, vạch từng đường trên làn da nóng, mềm của Du Nhiên, mỗi một đường đều có thể khiến Du Nhiên cảm thấy muốn hét chói tai.

Không biết từ lúc nào, thân thể anh nghiêng về trước, cánh môi như đóa hoa ẩm ướt chạm vào vành tai trắng nõn của Du Nhiên: “Giữa chúng ta, quan hệ gì cũng có.”

Nói xong, anh thoáng ép buộc Du Nhiên giơ hai tay lên, cởi mấy lớp áo của cô ra, buộc lại trên cổ tay cô giống một chiếc còng tay, dễ dàng để cho anh muốn làm gì thì làm.

Đến lúc này, trên người Du Nhiên không còn gì che lấp, chỉ còn lại nội y màu da ôm lấy bầu ngực cô.

Khuất Vân đặt môi lên khe rãnh khêu gợi, hôn nhẹ. Tư thế hai người khiến cho thân thể bọn họ tiếp xúc khăng khít nhất, dự vọng của anh giống như chỉ khẽ chạm vào là nổ.

Người anh em của Khuất Vân đã bắt đầu xuất phát.

“Muốn em à?” Du Nhiên hỏi.

Khuất Vân không lên tiếng, chỉ gật đầu – lúc này, môi anh đang có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Du Nhiên cảm nhận được dự vọng của anh đang dâng lên từng đợt, cô vươn tay quấn quanh cổ Khuất Vân, gian ác nhắc nhở một câu: “Nhưng anh đã quên một việc – cái đó, dùng hết rồi.”

“Tôi đoán từ khi em ngồi lên đùi tôi cũng đã nhớ ra chuyện ấy rồi, phải không?” Khuất Vân hỏi.

“Thông minh.” Du Nhiên cười gian.

“Em muốn quyến rũ tôi?” Khuất Vân hỏi tiếp.

“Không sai.” Du Nhiên tiếp tục cười gian.

“Thì ra là vậy.” Khuất Vân gật đầu.

Du Nhiên đưa tay xoa mặt anh, nhin cười nói: “Bây giờ, anh định giải quyết thế nào?”

Giọng điệu của Khuất Vân thản nhiên như nước suối giữa lòng thiên nhiên: “Làm tiếp thôi.”

Du Nhiên vốn có ý định nhìn dáng vẻ bị ham muốn dày vò của Khuất Vân, nhưng hiện giờ xem ra mọi việc có vẻ lệch so với dự kiến của cô một góc nhất định – Khuất Vân không dừng lại, mà còn tiếp tục.

Bàn tay tinh tế như ngọc kia của anh di chuyển trên tấm lưng trần mịn màng của Du Nhiên, giống như trên đó là bàn cờ, còn anh, là một người chơi đã tính toán trước, nắm chắc phần thắng trong tay.

Lưng của Du Nhiên rất đẹp, không có bất cứ vết sẹo nào, trắng nõn, trơn mịn, đường cong lượn vào thắt lưng nhỏ gọn của cô, tạo thành một độ cong gợi cảm.

Bàn tay Khuất Vân dán chặt vào làn da cô, Du Nhiên cảm giác trên lưng mình giống như được trải một tầng cánh hoa mềm mại.

Môi Khuất Vân cũng không nhàn rồi, anh hôn cô.

Một nụ hôn thật triền miên, mang theo sự dịu dàng, quyến luyến, lại thoáng chút nóng bỏng của tình cảm mãnh liệt, trao đổi với nhau qua từng điểm tiếp xúc nhỏ nhất trên thân thể hai người.

Du Nhiên chậm rãi nhắm hai mắt lại, vừa hưởng thụ nụ hôn này, vừa suy nghĩ tới cuộc mùi thơm ngát tỏa ra khi Khuất Vân thở một hơi trên choker là món đồ ăn gì lưu lại.

Nhưng chưa đợi cô nghĩ ra, đôi mắt Du Nhiên đột nhiên mở lớn như chuông đồng.

Bởi vì cô cảm giác được, bàn tay Khuất Vân đã luồn vào từ mép quần Jeans của cô.

Quần Jeans bó sát, bàn tay Khuất Vân luồn vào lập tức dính chặt vào mông Du Nhiên, nhẹ nhàng xoa nắn, từng động tác đều là sự quyến rũ rất rõ ràng.

Nhưng đây vẫn chưa phải mục đích cuối cùng của Khuất Vân, sau chuyển động nóng bỏng kia, tay của anh lại chậm rãi kéo khóa quần jeans xuống.

Sau đó, bàn tay đã tràn đầy độ ẩm của cơ thể Du Nhiên vươn vào trong quần nhỏ, tìm tới nơi ẩm ướt nhất của cô.

“Nhắc lại cho anh một câu, cái đó hết rồi.” Du Nhiên cắn răng nói.

“Chuyện này không cần cái đó cũng làm được.”

Nói xong, ngón tay của anh bắt đầu không ngoan.

Sự xâm chiếm của vật lạ mang đến cảm giác mâu thuẫn giữa chống cự và tiếp nhận, thân thể Du Nhiên bắt đầu khó chịu lắc lư trái phải.

Trong khi tay Khuất Vân làm việc, lưỡi của anh cũng tiếp tục vẽ một bức tranh kiều diễm.

Anh dùng lưỡi của mình tuyên cáo quyền làm chủ trong miệng Du Nhiên, lướt qua hàm răng của cô, liếm qua cánh môi trơn bóng, theo đuổi đồng loại non mềm.

Giống như... trong thế giới đó, anh là chúa tể.

Du Nhiên thân mình căng cứng, giống một sợi dây cung dính hương thơm, gần tới bên bờ sụp đổ.

Cô chỉ có thể ôm lấy cổ Khuất Vân cầu cứu, hơi thở cô phả lên bả vai anh, trong bầu không khí như vậy càng có vẻ gợi cảm.

Ngón tay Khuất Vân càng không ngừng ra vào trong cơ thể cô, tần suất khiến người ta mê muội.

Du Nhiên muốn bỏ trốn, nhưng lý trí của cô không lay chuyển được thân thể, ngược lại còn dựa vào gần Khuất Vân hơn, tỏ vẻ ham muốn không tiếng động, hy vọng anh có thể giảm bớt sự đau khổ, dằn vặt của mình.

Khuất Vân không chút hoang mang, nhàn nhã, tự tại mê hoặc cô, khóa miệng còn nở nụ cười dịu dàng.

Phản ứng của cơ thể cô đã thấm ướt đầu ngón tay anh, đó cũng chính là dấu hiệu đầu hàng của cô.

Cô nghiêng đầu, tựa cằm trên vai Khuất Vân không còn chút sức lực, thở dốc.

Đến đây, Du Nhiên đã chịu thua rồi.

“Sau này còn làm như vậy nữa không?” Khuất Vân hỏi, trong giọng nói mang theo ý cười, có hương vị của nắng.

Du Nhiên tức giận cắn lên vai anh, nhưng khả năng có hạn, lực cắn thương không lớn.

Lần này, dường như Khuất Vân lại thắng lợi rồi.

Thế nhưng ngay sau khi cuộc đấu kết thúc, Khuất Vân đứng dậy, mặc thêm áo khoác rồi ra khỏi nhà, không lâu sau đã mang về nhà một hộp áo mưa thật to.

Du Nhiên há hốc mồm, trừng mắt nhìn một lúc lâu sau mới nói ra một câu: “Cái này... hẳn là mua được với giá bán buôn chứ.”

Lúc này Khuất Vân không còn tâm trí đâu để trả lời câu hỏi có tư duy không bình thường của cô, anh mở cái hộp, lấy ra một cái, trực tiếp nhào về phía Du Nhiên.

Trận đánh này thật khiến người ta phải kinh ngạc, hoặc là nói, đầu Du Nhiên suýt nữa bị tay vịn xô pha đụng sừng lên một cục.

Rất rõ ràng, trong khi dụ dỗ cô, Khuất Vân cũng gần như nội thương.

Du Nhiên lộ ra nụ cười thỏa mãn: xem ra trong những việc kiểu như tình dục thể này, không ai là người thắng thật sự.

Du Nhiên là một người rất tùy hứng, nghĩ đến đâu làm đến đó, nhưng cô phát hiện, bạn trai Khuất Vân của cô còn tùy hứng hơn cô.

Ngay buổi trưa ngày gặp phải Cổ Thừa Viễn, anh nhanh chóng chuẩn bị hành lý, muốn dẫn Du Nhiên lên núi bên cạnh chơi.

Đó là một địa điểm du lịch nổi tiếng, hiện giờ đang có tuyết rơi, rất nhiều trò chơi.

“Quá vội, em chưa kịp chuẩn bị gì cả.” Du Nhiên nói.

“Không cần chuẩn bị gì cả, mang theo ít quần áo để thay là được, những thứ còn lại, trên núi đều có bán.” Giọng điệu của Khuất Vân căn bản là không cho thương lượng, bởi vì anh đang giúp Du Nhiên sắp xếp đồ đạc.

Trong lúc nói chuyện, Khuất Vân đã chuẩn bị xong hết những thứ cần thiết, Du Nhiên không có cách nào phản đối, đành để anh kéo đi.

Sau khi vào ở trong nhà Khuất Vân, Du Nhiên thừa dịp Khuất Vân không ở nhà mà lục tung đồ đạc của anh.

Tuy Du Nhiên biết loại hành vi này không tốt, nhưng gặp phải loại bạn trai thần bí như Khuất Vân, cô chỉ có thể dùng cách này để tìm hiểu về anh.

Ví dụ như chuyện Khuất Vân có bằng lái đã bị Du Nhiên phát hiện ra khi lục tủ quần áo của anh.

Nếu đã có bằng lái thì nên mua xe để đi, Du Nhiên nhớ khi đó cô đã nói với Khuất Vân như vậy.

Thế nhưng Khuất Vân chỉ trả lời một câu: “Tôi không lái xe.”

Du Nhiên hỏi vì sao, nhưng Khuất Vân rất nhanh đã hướng trọng tâm câu chuyện sang chỗ khác.

Không nói thì thôi, Du Nhiên nhún vai, cũng cho qua chuyện này.

Nếu không lái xe thì gọi xe, khi xuống xe, nhìn Khuất Vân lấy ra mấy tờ in hình ông nội Mao đưa cho tài xế mà trong lòng Du Nhiên đau không gì sánh được – nếu dùng để mua Durex, ít nhất cũng phải mua được nửa thùng chứ không ít.

Nhưng rất nhanh, Du Nhiên đã ném chuyện này ra khỏi đầu, bởi vì quang cảnh nơi này thật sự quá đẹp.

Khắp nơi đều là tuyết trắng, một thế giới thật thuần khiết, rộng vô biên.

Trước khi xuất phát, hai người đã đặt trước khách sạn, một căn phòng đôi, một chiếc giường ở giữa phòng, kích thước rất lớn, ước chừng có lẫn mấy vòng cũng không rơi xuống đất.

Du Nhiên vội vàng buông hành lý xuống, ngay sau đó muốn chạy ra ngoài trượt tuyết.

Khuất Vân ngăn cô lại: “Trời tối rồi, không an toàn, hôm nay nghỉ đi, ngày mai để em trượt cả ngày.”

“Nếu đã vậy thì vội vàng tới đây làm gì? Hai người ôm nhau trong khách sạn có gì thú vị, chẳng bằng nghỉ ở nhà cho xong.” Du Nhiên đặt mông xuống cái giường lớn, thở ra một hơi thật dài.

“Xem ra sức hấp dẫn của tôi đối với em đã giảm xuống rồi?” Khuất Vân khoanh hai tay trước ngực, cười như có như không.

“Cũng không thể nói như vậy, chủ yếu là...” Du Nhiên nằm vật ra giường, giang tứ chi ra, duỗi thắt lưng một cái, nói: “Em nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng ra cảnh anh lỏa thể, vì vậy, sức hấp dẫn đúng là không bằng trước đây.”

Đôi mắt Khuất Vân âm thầm lóe lên một cái.

Du Nhiên đang duỗi người vui vẻ đột nhiên cảm giác thấy trên rốn có một cảm giác ngứa ngáy khó nhin, mang theo hơi thở ấm áp – đó là nụ hôn của Khuất Vân.

Lưỡi của anh chạy dọc bên cạnh rốn của cô.

Du Nhiên tập trung tất cả mọi dây thần kinh về xung quanh rốn, lưỡi Khuất Vân giống như có vảy, mỗi một cử động đều có thể khiến cơ thể Du Nhiên phản ứng lại.

Du Nhiên cong người lại, đó là một cách chống cự, nhưng lại không thể thoát ra.

Khuất Vân nắm lấy bàn tay đang định ngăn cản hành động của anh, đặt ở hai bên sườn cô.

Lưỡi của anh tiếp tục dạo chơi trên cái bụng bằng phẳng của cô, mang theo ham muốn.

Vòng eo mảnh khảnh, đang giãy dụa, một bàn tay lớn một bàn tay nhỏ, đang đan vào nhau, đôi môi ướm át, đang dính lấy nhau, cái lưỡi linh hoạt, đang khiêu khích nhau, hai đôi mắt mơ màng, tràn ngập ham muốn, những tiếng rên rỉ ngắt quãng, tuôn ra khỏi cánh môi, làn da trắng nõn, lại nhìn thấy ánh mặt trời, chiếc giường rộng lớn, tùy ý để hai thân thể rong chơi trên đó.

Ngoài cửa sổ là tuyết trắng giá lạnh, mà trong phòng lại là lửa tình cuộn cuộn.

Trong vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi, Du Nhiên đã trình diễn đầy đủ một bộ phim cấp ba, mệt không chịu nổi, chờ chiến trận qua đi là lập tức bay vào thế giới những giấc mơ.

Cô bị động tác của Khuất Vân làm giật mình tỉnh dậy, khẽ mở mắt, Du Nhiên mơ màng hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

“Đi gọi chút đồ ăn. Em tiếp tục ngủ đi, chờ người mang cơm lên tôi sẽ gọi em.” Khuất Vân cẩn thận kéo chăn che kín cánh tay trần của Du Nhiên, sau đó đứng dậy mặc quần áo.

Du Nhiên trở mình một cái, nhìn Khuất Vân lỏa thể xuống giường tìm quần áo, khoe miệng bất giác nở nụ cười.

Dáng người của anh thon dài, tỉ lệ vừa phải, tương đối gợi cảm, trên đôi chân dài là cái mông cong, sờ một cái, xúc cảm đặc biệt thích.

Khuất Vân mặc quần xong, xoay người đang định hỏi bạn gái muốn ăn gì, lại thấy Du Nhiên quần chăn bông dựa vào thành giường, nhìn anh chằm chằm, ánh mắt như có như không, còn cười thật mơ màng, mang theo chút lười biếng, còn có chút đáng yêu.

Khuất Vân lại quay về bên giường, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Du Nhiên, hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Muốn ăn anh.” Du Nhiên nói nửa đùa nửa thật, thật ra Khuất Vân thật sự đúng với câu sắc đẹp có thể ăn no bụng này.

“Sau này đừng nói những câu thế này.” Khuất Vân nói.

“Vì sao?” Du Nhiên hỏi.

Khuất Vân kề sát vào tai cô, gần thật gần, Du Nhiên dường như có thể cảm nhận được mạch máu đang chảy dưới đôi môi ấm áp của anh: “Bởi vì, nếu như em thật sự quyến rũ tôi... Thân thể mỏng manh này của em sẽ ăn không tiêu.”

Nửa bên mặt để sát cạnh Khuất Vân lập tức ửng đỏ.

Gã dâm dê này, thật sự là quá háo sắc... Cô thích.

“Này, trước kia không phải anh chê em béo sao? Vì sao đột nhiên lại sử dụng từ mỏng manh này để miêu tả em?” Du Nhiên khó hiểu.

Lời giải thích của Khuất Vân khiến cô không thể phản kích: “Bởi vì trước đây tôi chỉ nhìn, không ôm, giờ ôm rồi mới phát hiện thịt của em vẫn thiếu một ít, nên ăn nhiều vào, ôm mới thoải mái.”

“Chờ em ăn đến lúc nặng hơn cả anh, anh có khóc cũng không kịp.”

Du Nhiên quần xắn bông quanh người, bước chân trần xuống giường, nhẹ nhàng vén một góc rèm cửa lên, dùng tay xóa đi hơi nước trên cửa kính.

Đã muộn, tia sáng bên ngoài rất yếu, nhưng vẫn có thể lơ mơ thấy được bông tuyết bay bay rơi xuống.

Nhiệt độ trong phòng cùng cảnh sắc ngoài trời tạo thành một sự đối lập rất rõ rệt, Du Nhiên say mê thưởng thức, Khuất Vân lại đưa tay tới trước ngực cô, giúp cô kéo chặt chăn bông: “Nếu cảm lạnh ngày mai sẽ không thể đi trượt tuyết đâu.”

“Sức khỏe của em rất tốt.” Du Nhiên không thèm để ý, tiếp tục nhìn ngắm cảnh tuyết đêm bên ngoài.

Một lúc lâu sau vẫn không thấy Khuất Vân đang đứng phía sau đi ra khỏi phòng, Du Nhiên đặt câu hỏi: “Vận động lâu như vậy, anh không đói sao?”

Khuất Vân không đáp mà hỏi: “Em, từng nói thích tôi phải không?”

“Ừ, trí nhớ của anh cũng không tệ.” Du Nhiên dùng ngón tay vẽ trên cửa kính hình một hàm răng nhỏ.

“Thích bao nhiêu?” Khuất Vân hỏi.

“Anh hỏi chuyện này làm gì?” Du Nhiên hoài nghi nhìn về phía anh: “Nhất định đừng nói với em rằng cái đầu quái dị của anh lại nghĩ đến chuyện gì kỳ quái đấy nhé.”

“Ý tôi là...” Lúc này, giọng nói của Khuất Vân gần hơn một chút, anh đặt cằm lên đỉnh đầu Du Nhiên: “Nếu trước đây tôi làm chuyện có lỗi với em, em có tha thứ cho tôi không?”

Thân thể Du Nhiên cứng nhắc, lòng bàn tay chạm vào cửa kính cũng tụ lại một vệt nước.

Cô lập tức quay đầu, túm lấy cổ Khuất Vân, hét lớn: “Em biết mà, gói mì thịt bò cà chua lần trước là anh ăn hết! Anh còn lừa em là em bị mộng du, khiến em sợ đến mức hai ngày sau phải ăn chay giảm béo!”

“Tuy chuyện này là sự thật, nhưng có sự chênh lệch rất lớn với điều tôi vừa nói.” Khuất Vân buông tay Du Nhiên ra, tiếp tục hỏi: “Nếu còn nghiêm trọng hơn chuyện này thì sao, em sẽ tha thứ cho anh chứ?”

Du Nhiên cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó vô cùng nghiêm túc nói: “Thế nhưng, đồng chí giảng viên, những việc anh làm trước đây, có chuyện gì không khiến em thất vọng hay sao?”

Đây chính là lời nói thật, một lời nói vô cùng thật.

Từ sau khi hai người gặp nhau, lập tức như người ngoài hành tinh xâm chiếm Trái Đất, bắt đầu đại chiến không ngừng, phần lớn trong số đó đều là Khuất Vân thắng lợi, Du Nhiên bị trừng phạt.

“Chuyện anh nói rốt cuộc là chuyện gì?” Du Nhiên hỏi.

Quai hàm Khuất Vân hơi giật giật: “Không có gì.”

“Quái thai.” Du Nhiên thấp giọng mắng một câu.

“Quái thai em còn thích?” Khuất Vân bắt bẻ.

“Em cứ thích đấy, liên quan gì đến anh, không phục chứ gì? Không phục thì cần mông em đi.”

“...”

“Khuất Vân.”

“Ừ.”

“Anh cần thật đấy à?”

“Thì sao?”

“Đã vậy... Em cũng không khách sáo nữa.”

Nói xong, Du Nhiên như một con mèo mẹ vồ mồi, nhào về phía một loài động vật to lớn cũng thuộc loài mèo khác.

Kết quả là, trong phòng, lửa chiến lại bùng cháy.

Ngày hôm sau, hai người ăn uống no đủ, tinh thần khoan khoái đi tới sân trượt tuyết, đeo trang bị xong, bắt đầu trượt.

Kỹ thuật của Du Nhiên không thành thạo, vừa vào sân đã ngã hai cái, nếu không có Khuất Vân đỡ, ước chừng chưa trượt đã bị thương nặng.

Đối lập với kỹ thuật sứt sẹo của cô chính là kỹ thuật cao siêu của Khuất Vân, tư thế thanh nhã, động tác linh hoạt, áo lông màu đen vô cùng bắt mắt trong tuyết trắng, kính trượt tuyết màu trà dựng thẳng trên cái mũi thanh tú của anh, vô cùng đẹp trai mê người.

Du Nhiên vốn đang cầm máy ảnh ở bên cạnh chụp ảnh tự sướng, ánh mắt thoáng liếc lại, đã thấy mới chỉ vài phút mà mấy bà cô đã vây quanh Khuất Vân, đang nũng nịu năn nỉ Khuất Vân dạy bọn họ.

Du Nhiên tức giận rồi, cho dù mua thịt cũng phải xếp hàng người trước người sau, nay Khuất Vân đã đặt trong giỏ mua sắm của cô, thế nào lại còn có người đáng ghét muốn tới cướp thế kia?

Mắt thấy một người phụ nữ sắp chạm tới khuỷu tay Khuất Vân, Du Nhiên nóng ruột, cũng chẳng thêm để ý đến kỹ thuật trượt tuyết của mình, trực tiếp vừa trượt vừa lăn đến bên cạnh Khuất Vân, đáng vẻ không muốn sống kia khiến mấy bà cô sợ đến mặt mũi trắng bệch, vội vàng lùi sang một bên.

Tuy thành công dọa đám sói cái già kia sợ đến thét chói tai, nhưng khi Du Nhiên trượt tới trước mặt bọn họ, chân phải nhanh hơn thân thể một chút, mắt thấy cái mông sắp hôn đất đến nơi.

May là thầy giáo Khuất vươn tay, ôm lấy thắt lưng cô, cứ như thế, Du Nhiên giữa người giữa không trung.

Tư thế như vậy nói ra thì thật kinh điển, giống như động tác anh hùng cứu mỹ nhân trên phim truyền hình.

Du Nhiên nhìn gương mặt đẹp trai của Khuất Vân, và cả bầu trời xanh lam phía sau anh vô cùng say sưa.

Nhưng sự say sưa này không duy trì được quá ba giây – Khuất Vân bỗng buông tay – cái mông của Du Nhiên vẫn phải chấp nhận số phận mà tiếp xúc thân mật với mặt tuyết.

Tuy không phải quá đau nhưng Du Nhiên vẫn cảm tức, cô trừng mắt nhìn Khuất Vân, dùng ánh mắt hỏi nguyên nhân lần phát bệnh thần kinh này của anh.

“Khua khoảng lưng tung là rất nguy hiểm, vì vậy phải cho em một bài học.” Khuất Vân trả lời như thế.

Du Nhiên vốn định cãi nhau với anh một phen, nhưng khéo mắt liếc thấy mấy tình địch còn ở bên cạnh, cô bật người đứng dậy, hai tay ôm lấy thắt lưng Khuất Vân, đầu tựa vào ngực anh, còn không ngừng cọ cọ.

Mấy con sói cái già kia vừa nhìn đã hiểu ý của cô, đều ngượng ngùng bỏ đi.

Chờ người khác đi hết, Khuất Vân vẫn tỏ thái độ như trước, nói với cái đầu đang cọ cọ kia của Du Nhiên: “Đáng vẻ của em nhìn thật giống một con chó nhỏ dùng nước tiểu đánh dấu lãnh thổ.”

“Vậy anh chính là cột điện!” Du Nhiên đáp trả.

Chỉ là, quả thật là một cái cột điện khiến người ta nhìn mà thích mắt.

Khuất Vân dường như cười khê một tiếng, không phát ra tiếng, nhưng Du Nhiên cảm nhận được lồng ngực anh hơi rung rung.

Gã đàn ông dâm dê này, gần đây cười thật nhiều, Du Nhiên không khỏi hoài nghi trước đây anh nghiêm túc như vậy có phải vì muốn tìm bất mãn hay không.

Du Nhiên cắn răng, con mẹ nó, nếu sớm biết nguyên nhân này, cô đã vội tới giúp anh khai thông từ lâu, cần gì phải nén giận nhiều như vậy?

Đang nghĩ, Khuất Vân dùng tay kéo cái mũ len trên đầu Du Nhiên, nói: “Tới đây, tôi dạy em trượt tuyết.”

Du Nhiên đương nhiên muốn còn chẳng được, vội vàng kéo mũ, tìm kiếm một chỗ đất trống để tránh đụng phải người khác.

Khuất Vân nhìn ra suy nghĩ của cô: “Không cần tìm nữa, ở đây là được rồi.”

Sau đó, anh vẽ một vòng tròn đường kính một mét trên mặt tuyết.

“Thế này thì trượt làm sao?” Du Nhiên cho rằng Khuất Vân đang nói đùa.

“Bây giờ tôi không dạy em trượt.” Mối Khuất Vân đón nhận ánh mặt trời trong tuyết trên đồi tuyết nhưng lại tỏa ra chút cảm giác se lạnh: “Mà dạy em ngã.”

Nói xong, anh đẩy Du Nhiên một cái, Du Nhiên tránh không được, lại đặt mông ngồi trên đất.

Cú ngã này còn bi thảm hơn vừa rồi, Du Nhiên từ trong hoang mang tỉnh lại, muốn chửi to Khuất Vân.

Nhưng Khuất Vân lại đưa một tay ra kéo cô dậy, cũng dịu dàng giúp cô phủi tuyết trên người.

Nhìn thái độ nhận lỗi tương đối tốt của anh, Du Nhiên quyết định không truy cứu tội ác vừa rồi.

Thế như, cô ngàn vạn lần không ngờ rằng Khuất Vân làm vậy là để cô ngã cho tốt – sau khi phủi đi bông tuyết cuối cùng trên người cô, Khuất Vân lại dùng một tay, không chút do dự mà đẩy ngã Du Nhiên.

Vừa đẩy, anh vừa dạy.

“Nhớ cho kỹ, khi ngã xuống, phải cố gắng ngã ra phía sau.”

Du Nhiên lại bị đẩy ngã một lần nữa.

“Hai chân cố gắng khép lại, rời khỏi mặt đất.”

Du Nhiên một lần nữa lại bị đẩy ngã.

“Quan trọng hơn là hai tay phải bảo vệ mặt của mình.”

Du Nhiên vẫn đang bị thương bị đẩy ngã.

Cứ như thế, Du Nhiên như một con lật đật thấp kém, hết lần này đến lần khác bị đẩy ngã trên tuyết.

Khi mới bắt đầu, Du Nhiên còn có thể chửi to hoặc chống lại, nhưng sau một vài lần, đã bị lăn qua lăn lại đến sao bay đầy trời, đầu lóe lên ánh sáng bạc, ngay cả tên họ mình cũng quên, đành phải nghe theo sự giáo dục của Khuất Vân.

Rốt cục, nửa tiếng sau, tư thế ngã của Du Nhiên đã vô cùng hoàn mỹ, Khuất Vân miễn cưỡng hài lòng, bằng lòng để cô nghỉ ngơi.

Du Nhiên cảm thấy mông mình đã thâm tím, khi cô dùng lý do này để lên án Khuất Vân, câu trả lời lại là: “Buổi tối tôi tự mình giúp em bôi thuốc.”

Du Nhiên cắn răng, cọt két, cọt két một lúc lâu, cuối cùng nói ra được một câu: “Không được... trừ khi hai chúng ta cùng bôi.”

Vì có gì chỉ có cô chịu thiệt?

Sau khi giảng giải qua một số kiến thức cơ bản của trượt tuyết, Khuất Vân đưa Du Nhiên tới một nơi không quá dốc, bắt đầu mở một lớp trượt tuyết sơ cấp.

Giữ ván trượt song song... Hai chân rộng bằng vai... Hơi ngồi xổm xuống... Trọng tâm dồn về phía trước...

Khuất Vân bảo Du Nhiên nhớ kỹ những bí quyết này, sau đó tự mình làm mẫu một lần.

Khi leo lên sườn núi một lần nữa, Khuất Vân nhìn thấy Du Nhiên đưa lưng về phía mình, cúi đầu, đứng thẳng.

“Sao vậy?” Khuất Vân hỏi.

Du Nhiên lắc đầu không nói.

“Có phải lại ngã hay không?” Khuất Vân nhíu mày.

Du Nhiên vẫn lắc đầu, vẫn không nói.

“Nếu còn im lặng, tôi sẽ kéo em tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe toàn diện.” Khuất Vân uy hiếp.

“Không phải chuyện này.” Du Nhiên cuối cùng cũng mở miệng: “Là vừa rồi khi anh trượt tuyết...”

“Ừ?” Khuất Vân chờ nửa câu sau của cô.

Du Nhiên giơ hai tay ôm mặt, xấu hổ nói: “Tần suất khua tuyết vừa rồi của anh thật giống tần suất trên giường của anh hôm qua, thật ít nói.”

Khuất Vân: “...”

Du Nhiên lại phủ thêm một màn sương nữa trên tuyết: “Đồ ít nói hư hỏng.”

Khuất Vân: “...”

Gió lạnh phần phật, lưu chuyển giữa hai người, cuốn lên một phiến lá, cộng thêm hai tiếng vù vù.

Khuất Vân hít mấy hơi lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Sắp mười hai giờ rồi, đi ăn cơm trước đã.”

“Ăn cái gì?” Du Nhiên hỏi.

“Có thức ăn nhanh và thức ăn thường, cơm rang đi.” Khuất Vân đề nghị.

Du Nhiên dừng bước, tay trái chống lên thân cây bên cạnh, hai má ửng hồng, cười đen tối không gì sánh được.

“Lại sao vậy?” Khuất Vân hỏi.

“Anh nói cơm rang.” Du Nhiên nói.

“Vì vậy...” Khuất Vân đợi.

“...Đồ ít nói háo sắc.”

“...”

Năm phút sau, hai người tới nhà hàng ăn nhanh.

“Muốn ăn gì?” Khuất Vân hỏi.

Du Nhiên dùng ánh mắt ai oán nhìn anh – để tránh xảy ra án mạng giữa sân trượt tuyết, Khuất Vân cởi khăn quàng cổ của mình, quấn lấy hơn một nửa gương mặt cô, khiến cô không cách nào mở miệng nữa.

“Thật xin lỗi, quên tình hình hiện tại.” Khuất Vân gỡ khăn quàng cổ xuống, tiếp tục hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Cái gì nhiều năng lượng thì ăn cái đấy!” Du Nhiên nảy sinh ý đồ ác độc.

Cô quyết định tăng cân thật nhanh, buổi tối đề chết gã đàn ông dâm dê đề tiện Khuất Vân này.

“Đúng ý tôi.” Khuất Vân mỉm cười rời khỏi chỗ ngồi, đi gọi đồ ăn.

Du Nhiên buồn chán ngồi dựa vào cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Hệ thống sưởi trong cửa hàng đồ ăn nhanh mở lớn, hơn nữa vừa rồi còn vận động đến trưa, Du Nhiên cảm thấy có chút buồn ngủ.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người đỏ tươi như lửa lướt qua trước mắt Du Nhiên, cảm giác buồn ngủ của cô lập tức bốc hơi.

Đó là một cô gái, là một cô gái duy nhất mà Du Nhiên gặp trong đời có thể hợp với màu đỏ như thế.

Tóc dài tới thắt lưng, như đang tung bay trong gió.

Màu da như tuyết, khiến không khí quanh gương mặt như cũng nhu hòa đi nhiều.

Toàn thân cô ta, có một sự quyến rũ vô hạn đến mức có thể tan chảy tất cả băng tuyết.

Du Nhiên nhớ, đó chính là cô gái mà Cổ Thừa Viễn đã ôm vào lòng năm đó.

Thế nhưng, thời gian không ngừng trôi, cô ta đã không còn quan trọng nữa.

Du Nhiên thu hồi ánh mắt, lại phát hiện không biết từ bao giờ, Khuất Vân đã mang khay đồ ăn về tới bên cạnh cô.

Lúc này, ánh mắt của anh cũng đuổi theo người đẹp kia.

Du Nhiên nhận ra, đó không phải là ánh mắt ngạc nhiên, Khuất Vân... có quen biết cô gái kia.

Đây là bài học thứ mười bốn mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Bạn cũ, đi đến đâu cũng gặp lại.

14. Chương 15

[Bài học thứ mười lăm] Sự thật, cuối cùng cũng rõ ràng.

“Anh cũng... biết cô ta?” Du Nhiên hỏi.

Khuất Vân không lập tức trả lời, ánh mắt anh vẫn dừng trên người cô gái kia.

Thật ra khoảng thời gian đó không lâu, nhưng Du Nhiên vẫn cảm nhận được một cảm giác lạnh lạnh mơ hồ, không có lý do.

“Cô ta là bạn gái cũ của Cổ Thừa Viễn... Đường Ung Tử.” Khuất Vân nói.

Đường Ung Tử, một cái tên rất đặc biệt, Du Nhiên nghĩ.

Đường Ung Tử ngoài cửa sổ vẫn đang đi tới, bỗng nhiên, một người đàn ông gọi cô ta lại, hai người nói với nhau mấy câu.

Bóng người cao gầy kia chỉ cần liếc mắt một cái Du Nhiên đã nhận ra, người đàn ông kia chính là người đã an ủi cô trong nhà Cổ Thừa Viễn.

Xem ra, bạn cũ không chỉ có một người.

Người đàn ông cao gầy kia rất miễn cưỡng, dường như anh ta cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn, quay đầu lại, nhìn thẳng tới chỗ Du Nhiên và Khuất Vân.

Bông tuyết bay trong không trung, làm cho tầm nhìn trở nên không rõ, nhưng Du Nhiên vẫn nhìn thấy ánh mắt người đàn ông cao gầy kia có chút kinh ngạc, hoặc là, còn phức tạp hơn cả kinh ngạc, còn có chút ... lo lắng.

Du Nhiên không có thời gian phân tích tỉ mỉ, bởi vì giây tiếp theo, Khuất Vân đã lên tiếng: “Chúng ta mang đồ ăn về phòng đi.”

Du Nhiên muốn hỏi vì sao, nhưng Khuất Vân đã đi tới, ôm lấy thắt lưng cô, trong sự dịu dàng còn mang theo chút ép buộc, cứ thế lôi cô về phòng.

“Ăn đi.” Sau khi về phòng, Khuất Vân cẩn thận bóc giấy bọc bên ngoài chiếc hamburger, rồi đưa cho Du Nhiên.

Chúng tỏ anh không muốn giải thích chuyện vừa xảy ra.

Du Nhiên cắn một miếng, bánh mì xốp, thịt gà bên trong rất béo, hòa cùng với rau xanh, vô cùng ngon miệng.

Nhưng trong lòng Du Nhiên có điều suy nghĩ nên cũng không cảm thấy thèm ăn.

Nhai qua loa đồ ăn trong miệng hai cái rồi nuốt xuống, Du Nhiên mở miệng hỏi: “Vì sao phải chạy?”

“Chạy cái gì?” Khuất Vân hỏi lại.

“Anh biết rồi còn hỏi.” Du Nhiên nói.

Khuất Vân cầm ống hút vào hộp đồ uống, đưa cho Du Nhiên, nhưng Du Nhiên không nhận, Khuất Vân để xuống chiếc bàn trước mặt cô.

Nhiệt độ của đồ uống rất cao, chỉ chốc lát sau, dưới đáy cốc đã hiện lên một tầng hơi nước, những bọt nước rất nhỏ.

“Người đàn ông kia, tên Vưu Lâm, là bạn thân của Cổ Thừa Viễn, mà quan hệ của tôi và Cổ Thừa Viễn lại không được tốt, đương nhiên giữa tôi và Vưu Lâm cũng có chút khó xử.” Khuất Vân giải thích.

Du Nhiên biết, Khuất Vân sẽ không bỏ đi vì lý do như vậy, đây không phải tình cách của anh.

Bởi vì trong hành động của anh còn có sự lo lắng, giống như sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Du Nhiên muốn hỏi mọi việc cho rõ ràng, nhưng vừa định mở miệng, Khuất Vân bỗng đi tới trước mặt cô, khom người ngồi xuống, vươn tay, bàn tay ôm lấy gương mặt Du Nhiên.

Bàn tay Khuất Vân, ban đầu có hơi lạnh, nhưng một lúc sau Du Nhiên lập tức quen với nhiệt độ đó.

Cũng không biết ai đã dùng nhiệt độ của mình để thay đổi nhiệt độ của người kia.

“Em thích tôi phải không?” Khuất Vân lại hỏi vấn đề này.

“Chuyện này ai cũng thấy.” Tuy đối với nữ sinh, chuyện này cũng chẳng phải chuyện gì lấy làm vinh hạnh, nhưng Du Nhiên vẫn rất thành thật mà nói ra sự thực.

“Vậy, em thề đi.” Khuất Vân yêu cầu.

“Thề cái gì?” Du Nhiên tò mò.

“Tôi muốn em nói, em sẽ không rời khỏi tôi... Cho dù rời khỏi một thời gian, nhưng sẽ trở về.” Giọng nói của Khuất Vân bình tĩnh một cách kỳ lạ.

“Vì...” Vì sao lại nhắc tới chuyện này, Du Nhiên muốn hỏi như vậy, nhưng ngay khi âm thanh đầu tiên mới phát ra khỏi miệng cô, Khuất Vân đã vươn một ngón tay thon dài đẹp đẽ đặt lên môi cô.

“Nói theo tôi: em thề, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi tôi, cho dù rời khỏi một thời gian, nhưng sẽ trở về.” Khuất Vân lúc này thật cố chấp.

Trong lòng Du Nhiên cho dù có vô hạn nghi hoặc, nhưng đều bị độ ấm trên ngón tay Khuất Vân hòa tan, cô cảm thấy có một thứ gì đó thần bí khiến cô nói theo Khuất Vân: “Em thề, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh, cho dù rời đi một thời gian, nhưng sẽ trở về.”

“Thật ngoan.” Khuất Vân nhướng mày cười, khiến cho không khí trong phòng cũng trở nên thật nhu hòa.

Du Nhiên thừa nhận, chiêu này của Khuất Vân vô cùng lợi hại, bởi vì cô lúc này đã như bị thuốc mê, mơ màng, không biết đến bất cứ chuyện gì khác.

“Ăn xong thì dọn dẹp lại một chút, chúng ta phải đi.” Khuất Vân xé túi tương cà, dùng cọng khoai tây chấm một ít, đưa vào trong miệng Du Nhiên.

Du Nhiên vừa nhai vừa hỏi: “Sao lại đi sớm như vậy, không phải anh nói sẽ ở lại vài ngày sao?”

“Tôi muốn đưa em tới thành cổ Phượng Hoàng ngắm cảnh tuyệt.” Khuất Vân nói: “Nơi đó rất đẹp.”

Du Nhiên vừa nghe được đi chơi, lập tức ăn càng nhanh, còn Khuất Vân ở bên cạnh thu dọn hành lý của hai người.

Khuất Vân làm việc rất có trật tự, rất nhanh đã dọn dẹp xong hai túi hành lý.

Du Nhiên vừa ăn xong một miếng khoai tây cuối cùng, Khuất Vân lập tức kéo cô ra khỏi phòng, đi tới đại sảnh thanh toán tiền phòng.

Vừa ăn cơm no, Du Nhiên lại buồn ngủ, cứ thế tựa đầu trên lưng Khuất Vân nghỉ ngơi.

Khuất Vân và nhân viên khách sạn nhẹ giọng nói chuyện, những âm thanh này tạo ra những rung động rất nhỏ trong cơ thể anh, truyền tới mặt Du Nhiên, tê tê, đặc biệt thoải mái.

Tuy trong đại sảnh còn có một số du khách, nhưng Du Nhiên vẫn tự nhiên làm động tác vô cùng thân thiết này.

Bởi vì, hiện giờ người cô dựa vào chính là người đàn ông của cô, người đàn ông chỉ thuộc về cô.

Hiệu suất làm việc của khách sạn rất nhanh, chỉ nháoáng một cái, thủ tục đã xong xuôi, Khuất Vân xoay người, cánh tay tự nhiên khua một vòng trong không trung, ôm lấy bờ vai của Du Nhiên, mang theo cô ra ngoài.

Nhưng ngay lúc này, Du Nhiên nghe được một giọng nói: “Khuất Vân, chờ một chút.”

Du Nhiên muốn dừng bước, nhưng cô không làm được, bởi vì Khuất Vân ở bên cạnh giống như không nghe thấy, vẫn tiếp tục kéo cô đi tiếp.

Thế nhưng Du Nhiên biết chắc chắn rằng Khuất Vân nghe thấy, bởi vì sức lực anh ôm lấy cô mạnh hơn, đồng thời bước chân cũng nhanh hơn rất nhiều, giống như đang né tránh thứ gì đó.

Ra khỏi cửa khách sạn, người kia vẫn không bỏ cuộc, nhất định đuổi theo.

Du Nhiên muốn quay đầu lại, nhưng Khuất Vân không đồng ý, anh dùng tay giữ đầu cô lại, lúc này, bàn tay anh khiến Du Nhiên cảm thấy xa lạ.

Bởi vì nó rất cứng, rất lạnh.

Khuất Vân vươn tay, ngăn một chiếc taxi, mở cửa sau, để Du Nhiên ngồi vào, ngay lúc anh định ngồi vào theo, người vẫn đuổi theo bọn họ đã ngăn cửa xe đóng lại.

Là Vưu Lâm, là anh chàng cao gầy kia.

Thật ra, Du Nhiên có một thiện cảm nhất định đối với anh ta, bởi vì một câu an ủi năm đó của anh ta.

Tuy câu nói đó rất bình thường, nhưng Du Nhiên nghĩ, Vưu Lâm là một người dịu dàng.

“Buông tay.” Khuất Vân ra lệnh, giọng nói của anh có nhiệt độ giống như tuyết trên mặt đất.

Vưu Lâm nhìn Du Nhiên ngồi trong xe, nhẹ giọng nói: “Khuất Vân, cậu không thể đối xử với cô ấy như vậy được.”

Trái tim Du Nhiên vì câu nói của Vưu Lâm, cũng vì ánh mắt thương xót của anh ta mà trở nên rất nặng.

“Cậu không biết gì cả, tất cả những chuyện này đều không liên quan đến cậu.” Đôi mắt Khuất Vân nhanh chóng lạnh cứng lại.

“Du Nhiên, anh có lời muốn nói với em.” Vưu Lâm thấy Khuất Vân không nghe liền chuyển hướng về phía Du Nhiên.

Không đợi Du Nhiên trả lời, Khuất Vân lập tức lạnh lùng nói: “Vưu Lâm, nếu còn không buông tay, tôi vẫn sẽ đóng cửa.”

Vưu Lâm không nghe, vẫn nhìn Du Nhiên.

Khuất Vân trực tiếp ngồi vào trong xe, đưa tay, đóng sập cửa lại.

Một cú va chạm như thế, nhẹ thì bầm tím, nặng thì gãy xương, thế nhưng Vưu Lâm không có dấu hiệu lùi bước, anh ta nhìn Du Nhiên, trên gương mặt bình thường hiện lên một sự kiên quyết.

Khi cửa gần như đóng lại, Khuất Vân vội vàng dừng động tác lại – bởi vì Du Nhiên đã đưa tay chặn ở sườn xe.

“Vì sao không cho anh ấy nói?” Du Nhiên nhìn Khuất Vân.

Trong mắt Khuất Vân như có mây khói lưu chuyển, một lúc lâu sau, anh quay đầu, nói với Vưu Lâm: “Nói chuyện một lúc, được không?”

Vưu Lâm gật đầu, Khuất Vân lập tức xuống xe, nhưng chưa đi được mấy bước anh đã dừng lại, mở cửa xe, nói với Du Nhiên: “Ngoan ngoan ở đây chờ tôi.”

Du Nhiên chỉ nhìn anh, không đáp lời.

Khuất Vân cố chấp, Du Nhiên không trả lời, anh không chịu đi.

Những cơn gió hỗn loạn mang theo tuyết thổi tới, nhào lên trên mặt, lạnh như kim châm.

Giống như vô số lần trong quá khứ, Du Nhiên khuất phục: “Được, em chờ anh.”

Khuất Vân nhanh chóng lấy ra một ít tiền mặt trong ví, đưa cho lái xe: “Phiền anh giúp tôi trông chừng cô ấy một lúc.”

Chuẩn bị xong tất cả, anh và Vưu Lâm đi tới một nơi cách xa hơn mười mét.

Hai người đang nói gì, Du Nhiên không nghe thấy, nhưng cô biết chuyện này có quan hệ rất lớn với mình.

Khi đang cố gắng quan sát vẻ mặt của hai người qua cơn mưa tuyết, Du Nhiên bỗng cảm giác được bên người truyền tới một mùi thơm lạnh lùng.

Nghiêng đầu, cô nhìn thấy một bóng người màu đỏ khiến người khác phải ngỡ ngàng.

Là Đường Ung Tử, cô ta mở cửa xe.

“Lại gặp mặt.” Cô ta nói, giọng nói hơi trầm thấp nhưng rất êm tai.

Du Nhiên ngồi trong xe, nhất thời không biết đáp lời thế nào.

“Có hứng thú trò chuyện với tôi không?” Đường Ung Tử nói.

Một lúc lâu sau Du Nhiên mới trả lời: “Tôi đã hứa với Khuất Vân sẽ ở đây chờ anh ấy.”

“Thật là một con búp bê ngoan ngoãn.” Trong đôi mắt nhỏ dài quyến rũ của Đường Ung Tử mang theo chút trào phúng: “Thế nhưng, chuyện tôi muốn nói với cô chính là chuyện về Khuất Vân.”

“Chuyện gì?” Du Nhiên hỏi.

“Ví dụ như, vì sao anh ấy lại muốn qua lại với cô.” Đường Ung Tử nói.

Giọng nói của cô ta rất nhẹ, bởi vì cô ta biết, bất kể những âm thanh này có nhỏ nhẹ thế nào vẫn giống như một cái đinh đóng vào trong tai Du Nhiên.

Giống như có một bàn tay lạnh lẽo chạm vào tấm lưng ấm áp của Du Nhiên, một cảnh giác lạnh đến rùng mình tràn ra tứ chi.

“Nếu muốn nghe thì lên xe.” Đường Ung Tử chỉ chỉ một chiếc xe ở bên cạnh.

Du Nhiên biết, Khuất Vân là một người có bí mật, cô vẫn biết, ngay từ khi bắt đầu, cô đã trăm phương nghìn kế tìm hiểu, cho tới sau này, cô đã không còn hỏi tới bí mật này nữa.

Bởi vì yêu một người là một sự cam tâm tình nguyện mù quáng.

Lúc này, Du Nhiên cũng muốn giống như trước, che hai mắt, bịt hai tai, nhưng cô không làm được.

Bởi vì câu nói của Đường Ung Tử.

Du Nhiên làm trái với lời thề, cô không tự chủ được mà theo Đường Ung Tử lên xe.

Lái xe đã nhận tiền, vội vàng muốn tiến lên ngăn lại, nhưng Đường Ung Tử nhanh hơn, cô ta móc ra hơn mười tờ giấy bạc, vất lên ghế lái.

Lái xe lại đóng cửa lại một lần nữa.

Con người luôn luôn chỉ nghĩ cho lợi ích của mình.

Đường Ung Tử lái xe rất điên cuồng, một chân nhấn ga, bánh xe nghiền nát lớp tuyết đọng, bắn về phía trước như tên rời khỏi cung.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Du Nhiên hỏi.

“Không đi đâu cả, ở ngay khu mua sắm bên cạnh, thuận tiện nói cho cô biết một chuyện.” Đường Ung Tử nói.

Du Nhiên thở sâu, hệ thống sưởi trong xe có trộn lẫn mùi nước hoa của Đường Ung Tử khiến ngực cô có chút khó chịu: “Câu cô vừa nói là có ý gì?”

“Khuất Vân là một người đàn ông ưu tú.” Đường Ung Tử bỗng nói.

“Tôi biết.” Du Nhiên nhướn mày.

“Bất kể người nào ưu tú, đều có quyền lợi chọn một người cũng ưu tú như vậy.” Đường Ung Tử tiếp tục.

“Tôi vẫn đang nghe.” Du Nhiên kiên nhẫn nghe từng câu nói mập mờ của Đường Ung Tử.

“Xin lỗi, tôi nói thẳng, cô không phải kiểu người Khuất Vân thích.” Đường Ung Tử nói.

Nghe vậy, gương mặt Du Nhiên đỏ lên trong nháy mắt, cô giống như bị lột sạch quần áo, nhục nhã đến tột đỉnh.

“Xin lỗi, tôi nói chuyện rất thẳng.” Đường Ung Tử nhìn thấy biểu hiện khác thường của Du Nhiên từ kính chiếu hậu: “Nhưng tôi chỉ nói sự thật, khi Khuất Vân theo đuổi tôi, tôi đã hỏi anh ấy, vì sao muốn hẹn hò với tôi, câu trả lời của anh ấy là: bởi vì em rất đẹp.”

Nghe được chuyện này, hơi thở của Du Nhiên cứng lại.

Thì ra, Đường Ung Tử và Khuất Vân... cũng có một khoảng thời gian như vậy.

“Sau này tôi mới biết, từ khi lên cấp ba, tất cả những cô bạn gái của Khuất Vân đều đẹp số một số hai trong trường.” Đường Ung Tử quay đầu, ánh mắt lướt qua trên người Du Nhiên, cái nhìn thoáng qua trong yên lặng kia giống như vô hình giết chết Du Nhiên: “Còn cô, không phải kiểu người anh ấy thích, chưa bao giờ.”

Tính cách Du Nhiên rất phức tạp, trước mặt người mình thích, cô có thể bất kể hình tượng mà bằng lòng biến thành một con mèo, còn ở trước mặt kẻ thù, cô có thể là một con hổ khát máu, không chịu để người ta ức hiếp.

Lập tức, Du Nhiên cười lạnh nói: “Thế nhưng, Khuất Vân vẫn đá cô, qua lại với tôi, chuyện này chứng tỏ nhân cách con người vẫn được đề cao hơn.”

Sau này nhớ lại, Du Nhiên không khỏi nghĩ rằng khi đó cô thật sự quá xấu xí so với Đường Ung Tử, thế nhưng khi hai người phụ nữ tranh giành một người đàn ông, bầu không khí không làm cách nào hài hòa được.

Đường Ung Tử mỉm cười nhìn Du Nhiên: “Ai nói với cô là anh ấy đá tôi.”

“Nếu là cô đá anh ấy, vậy cần gì phải ra vẻ ghen tức như thế?” Du Nhiên hỏi ngược lại.

Du Nhiên cũng không kém, cũng là phụ nữ, cô có giác quan thứ sáu của phụ nữ, cô nhận ra rằng đáng vẻ Đường Ung Tử nhìn cô giống như nhìn kẻ thù đã cướp con búp bê của mình.

“Đời người ai cũng sẽ bị vứt bỏ vài lần, chuyện này cũng không có gì đáng để mất mặt, Đường Ung Tử tôi lại chẳng phải một kẻ bị vứt bỏ. Nhưng lúc đó, quả thật là tôi đã phản bội Khuất Vân, tôi không cần thiết phải lừa gạt cô.” Giọng điệu của Đường Ung Tử đã bình tĩnh lại.

“Sẽ không liên quan đến Cổ Thừa Viễn đấy chứ?” Du Nhiên liên hệ tất cả những chuyện trước sau lại, cho ra đáp án này.

“Đúng vậy, tôi đã vì Cổ Thừa Viễn mà phản bội Khuất Vân.” Đáp án này đã tuôn ra từ đôi môi màu sắc tình tế của Đường Ung Tử.

Sự thật còn đang tiếp tục được vạch trần.

“Khi Khuất Vân học trong trường quân đội, tôi, chính là bạn gái của anh ấy, lên giường với Cổ Thừa Viễn, bị anh ấy bắt gặp.”

“Ngày hôm sau, anh ấy đánh Cổ Thừa Viễn trước mặt lãnh đạo.”

“Bởi vì chuyện này có ảnh hưởng rất lớn, Khuất Vân bị ép phải thôi học.”

“Ai cũng biết, anh ấy hận Cổ Thừa Viễn.”

“Thế nhưng, tôi không ngờ rằng, anh ấy lại hận đến mức không tiếc lợi dụng người khác để tổn thương Cổ Thừa Viễn.”

“Còn cô, bất hạnh trở thành kẻ hy sinh. Khuất Vân hận hờ với cô, chỉ để trả thù Cổ Thừa Viễn... Chứ không phải vì thích cô.”

Đây là chân tướng của mọi việc, Du Nhiên nghĩ, đây cũng chính là tất cả bí mật của Khuất Vân.

Giống như một vở kịch, Cổ Thừa Viễn, Đường Ung Tử, Khuất Vân, ba người bọn họ là diễn viên, còn Du Nhiên chỉ là một công cụ để phát triển tình tiết.

Trên sân khấu chưa từng có chỗ cho cô, thật là một vai diễn bé nhỏ đến đáng thương.

“Tôi nghĩ, cô ghét tôi, đúng không?” Đường Ung Tử nói: “Năm đó, tôi cũng không biết quan hệ của cô và Cổ Thừa Viễn... Hơn nữa, đến nay tôi đều không hiểu những suy nghĩ của anh ta.”

“Cho dù biết cũng không thay đổi được gì, hơn nữa,...” Du Nhiên chậm chạp nói: “Chuyện đó đã không còn quan trọng nữa.”

“Thật ra, Khuất Vân và cô căn bản không phải người đi chung một đường, nếu không phải vì Cổ Thừa Viễn, hai người đã không ở bên nhau.” Đường Ung Tử bỗng dừng xe lại.

Vì quán tính, thân thể Du Nhiên nghiêng về trước, cô không cài dây an toàn, đành phải đưa tay đỡ lấy thân thể trong giây cuối cùng.

Lực đập vào quá lớn, khiến cổ tay Du Nhiên tràn ra một cơn đau âm ỉ.

“Ý của cô là, bảo tôi rời khỏi anh ấy?” Du Nhiên nhẹ nhàng chuyển động cổ tay, cảm thấy đau đến tê dại.

“Cho dù cô không rời khỏi anh ấy, anh ấy cũng sẽ rời khỏi cô.” Đường Ung Tử nói, giọng nói của cô ta dường như cũng nhiễm mùi hương lạnh lùng.

“Nhưng chuyện này có liên quan gì đến cô?” Giọng nói của Du Nhiên bỗng nhiên thả lỏng.

Ánh mắt lạnh lùng quyến rũ của Đường Ung Tử chuyển hướng về phía Du Nhiên.

“Tôi và anh ấy có thể nào cũng có liên quan gì đến cô? Mặc kệ Khuất Vân thật tình với tôi cũng được, giả ý cũng được, nhưng xin cô hiểu cho rõ ràng, hiện tại, tôi là bạn gái của anh ấy; mặc kệ cô phản bội anh ấy trước cũng được, anh ấy đá cô trước cũng thế, hiện tại, cô đã là quá khứ của anh ấy.” Du Nhiên quay về phía Đường Ung Tử nhếch khóe môi, nở một nụ cười điềm tĩnh: “Vì vậy, bất kể giữa tôi và Khuất Vân có xảy ra chuyện gì, cô cũng chỉ là cái bóng trong quá khứ, đã nên xuống khỏi sân diễn rồi. Giữa chúng tôi, giờ đã không còn chỗ cho cô nữa... Rất xin lỗi.”

Ánh mắt Đường Ung Tử lại lạnh xuống, một lúc sau mới khẽ hừ một tiếng: “Mấy năm không gặp, mỗ nhon lên không ít nhỉ.”

“Tôi có cần cảm ơn vì lời khen không?” Du Nhiên mỉm cười lần nữa.

“Lời cần nói tôi đã nói xong, tin hay không, chỉ cần tìm vài người biết chuyện năm đó hỏi là biết...” Đường Ung Tử chưa nói xong điện thoại đã vang lên, cô ta nhận máy, ước chừng chờ bên kia nói hai câu, cô ta mới đáp lại một câu: “Tôi đã biết.”

Sau đó, cô ta ngắt máy, nói: “Khuất Vân ở trong căn phòng các người đã ở chờ cô, tất cả mọi chuyện, cô có thể hỏi anh ấy cho rõ ràng.”

“Tôi đã biết.” Du Nhiên nói xong, mở cửa xe, bước xuống.

Đường Ung Tử nhìn ra ý định của cô, nhướng mày nói: “Không phải cô định đi bộ về đấy chứ?”

“Nghĩ tới chuyện người đàn ông của tôi từng bị cô chạm vào, trong lòng tôi không quá thoải mái, vì vậy, tôi vẫn tự mình đi thì tốt hơn.” Du Nhiên nói xong, cũng không có hứng thú nhìn về mặt Đường Ung Tử, hai tay thắt chặt khăn quàng cổ, đi dọc theo con đường.

Tuyết còn đang rơi, không lớn, nhưng gió quất lên mặt vẫn hơi đau đau. Giày tuy dày nhưng vẫn không ngăn được nhiệt độ rất thấp của lớp tuyết đọng, bàn chân Du Nhiên bắt đầu sưng lên.

Đầu óc, rất hỗn loạn, thế nhưng trong thế giới tràn ngập bông tuyết này, nó đã đông thành một thể rắn hỗn loạn.

Cô tự nói với bản thân, không nên tin lời của Đường Ung Tử... Ít nhất, không nên tin toàn bộ.

Cô cẩn thận nhớ lại những ký ức giữa cô và Khuất Vân, từng mảnh ký ức nhỏ thật nhỏ đều bị cô lật lại, kiểm tra thật tinh tế.

Du Nhiên nhớ, tự cô đã đưa ra lời đề nghị hẹn hò, cho tới nay đều là cô chủ động.

Nếu như Khuất Vân quyết tâm muốn trả thù, anh hoàn toàn có thể chiều theo ý cô ngay từ đầu, khiến cho cô cảm nhận được hạnh phúc vô bờ, rồi lại đưa tay đẩy cô xuống, tàn nhẫn tổn thương cô cho Cổ Thừa Viễn xem.

Nhưng anh không làm vậy, anh chỉ đợi ở một chỗ, chờ Du Nhiên tự mình tới gần.

Du Nhiên tin chắc, nếu không phải cô chủ động, quan hệ của bọn họ có lẽ đã kết thúc, chứ đừng nói đến chuyện trả thù.

Du Nhiên có thể khẳng định một chuyện, Khuất Vân không giống như Đường Ung Tử nói, làm mọi chuyện chỉ vì trả thù.

Ý thức được điểm ấy, Du Nhiên nên yên lòng, nhưng cô không làm được, bởi vì trong trái tim cô có một cây dằm, đâm thật sâu, cô phải tìm Khuất Vân để hỏi cho rõ chân tướng.

Du Nhiên đi trong tuyết không có cảm giác mệt, cô đi từng bước, trở về khách sạn, trở lại căn phòng bọn họ đã ở hai ngày nay.

Khuất Vân đang ở trong phòng chờ cô, trong mắt anh là vẻ hiểu rõ, anh biết đã xảy ra chuyện gì.

Hệ thống sưởi trong phòng xông thẳng vào mặt càng khiến cho Du Nhiên rung mình một cái.

“Đường Ung Tử nói gì với em?” Đây là câu hỏi đầu tiên của Khuất Vân.

“Cô ta nói về chuyện của cô ta, anh, và cả Cổ Thừa Viễn.” Du Nhiên nói.

“Em tin những lời của cô ta sao?” Khuất Vân hỏi, đôi môi anh hơi mím lại.

“Em không biết... Em chỉ muốn biết một việc, Khuất Vân, chỉ một việc, anh đừng dối em, được không?” Du Nhiên nói, đôi môi của cô vì vận động vừa rồi mà bắt đầu tê dại, máu ngừng trệ, có cảm giác sưng lên,

“Em hỏi đi.” Khuất Vân vừa nói vừa muốn đi tới, nhưng Du Nhiên làm một tư thế ngăn lại, vì vậy, anh dừng lại.

“Em chỉ muốn hỏi một câu.” Du Nhiên chăm chú nhìn vào mắt Khuất Vân, phát âm từng chữ thật rõ ràng: “Buổi tối hôm đó, anh nói “bởi vì em là Lý Du Nhiên”, đó là ý gì?”

Môi Khuất Vân vẫn mím lại như trước, không có dấu hiệu buông ra, vẻ mặt của anh đã nói rõ tất cả.

Du Nhiên che mặt, găng tay lông xù chạm vào mặt không có một chút cảm giác.

Du Nhiên nghĩ, nếu trái tim có thể đông cứng thì thật tốt biết bao.

“Ngày đó, trước khi anh muốn em, chỉ nói với em một câu, bởi vì em là Lý Du Nhiên... Em cho rằng, những lời này mang theo ý tứ mà mỗi người con gái đều mong ước, em thật sự cho rằng như thế, anh vĩnh viễn sẽ không hiểu được cảm nhận của em khi nghe những lời này, thậm chí em còn nghĩ, em có thể hạnh phúc đến chết.” Khuất Vân không nhìn thấy vẻ mặt của Du Nhiên, bởi vì cô đã lấy tay che mặt, nhưng giọng nói của cô thật yếu ớt, bất lực: “Nhưng hôm nay em mới biết, điều anh muốn nói chính là, bởi vì em là Lý Du Nhiên... Bởi vì em là em gái của Cổ Thừa Viễn, đúng không?”

“Em đoán, ngày mà Cổ Thừa Viễn và Đường Ung Tử phản bội anh, chính là ngày sinh nhật của anh, phải không?”

“Anh bắt gặp bọn họ trên giường, anh bị đả kích, anh mất hồn mất vía, thậm chí, anh đã kẹp chết con mèo của anh.”

“Đó là ngày anh không muốn nhớ lại nhất trong đời anh, ngày sinh nhật của anh, vì vậy anh mới không muốn lái xe, thậm chí không muốn nói cho người khác ngày này.”

“Nhưng ngày này vẫn sẽ tới, anh uống rượu để quên nó đi, anh uống say.”

“Là em không may, là da mặt em quá dày, em tự động dâng mình tới cửa.”

“Anh mở cửa, nhìn thấy em, anh nhớ tới Cổ Thừa Viễn, nhớ tới Đường Ung Tử, nhớ tới lúc bọn họ ở trên giường, anh quyết định, dùng em để báo thù.”

“Vì vậy, anh lên giường với em.”

“Khi tỉnh rượu, anh rất hối hận, Khuất Vân anh tuy không phải quân tử nhưng cũng không hư hỏng đến mức không có thuốc chữa, nếu không, cũng sẽ không bị Cổ Thừa Viễn ngáng chân một cú đau như vậy. Anh hối hận, anh cảm thấy có lỗi với em, anh cảm thấy khinh thường cách dùng một cô gái để báo thù, vì vậy thái độ của anh đối với em bắt đầu thay đổi, dùng muôn nghìn cách khiến em ở lại, mua cho em đồ ăn em thích, mua truyện tranh cho em, cười với em... Thì ra tất cả những chuyện này không phải vì anh đã thích em, anh chỉ đang ... bồi thường cho em... không hơn.”

Trên đường trở về, Du Nhiên đã ghép tất cả những mảnh nhỏ lại, tạo thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Thật ra chuyện này cũng không khó, cô nên nghĩ tới từ lâu, chỉ là... cô không muốn nghĩ.

Du Nhiên vẫn che mặt, cô không dám nhìn Khuất Vân, cô sợ phải chính tai nghe anh thừa nhận.

Cô nghe tiếng Khuất Vân đi về phía cô, cô cảm nhận được anh dùng đôi tay ôm lấy cô, thật chặt.

Một lúc lâu sau, Khuất Vân cúi đầu nói một câu: “Du Nhiên, tôi yêu em, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi em.”

Đây từng là những lời Du Nhiên muốn nghe được từ miệng Khuất Vân nhất, cô vì nó mà tốn rất nhiều công sức, cuối cùng vẫn không có kết quả.

Thế nhưng ngày hôm nay, trong thời khắc không tưởng này, Du Nhiên đã nghe được, thật dễ dàng, cứ thế nghe được.

Khuất Vân dùng những lời này gián tiếp thừa nhận suy đoán của cô.

Sau khi nghe được những lời này, bàn tay vốn run run của Du Nhiên trở nên bình tĩnh hơn.

Trong phòng rơi vào một bầu không khí tĩnh lặng, tĩnh đến mức làm cho người ta sinh ra ảo giác có thể nghe được tiếng bông tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Không ai có thể đếm được dòng chảy của thời gian, trong tình huống thế này, một giây, hay một giờ, đều là quá nhanh.

Trong thời khắc an tĩnh nhất, trong thời khắc đến cả không khí cũng ngừng lưu chuyển, Du Nhiên đột nhiên đẩy Khuất Vân ra.

Sức lực của cô lớn đến mức khiến người ta phải ngỡ ngàng, cơn giận này là tảng băng nghìn năm, không có độ ẩm, thế nhưng vô cùng có uy lực.

Trong lúc đẩy Khuất Vân ra, Du Nhiên cũng rất nhanh móc từ trong túi áo lông ra một chiếc chìa khóa, là chìa khóa nhà Khuất Vân, là chiếc chìa khóa mà trước kia, dù có nói gì cô cũng không chịu giao ra.

Cô dùng hết sức lực ném nó về phía Khuất Vân.

Chiếc chìa khóa tạo thành một tia sáng đặc biệt của kim loại trong không trung, sau đó, mũi nhọn của nó đập chính xác vào khóe mắt Khuất Vân.

Máu, yên lặng tràn ra từ vết thương, nhuộm đỏ đôi mắt Khuất Vân.

Khuất Vân không né tránh, thậm chí còn không chớp mắt, cứ để mặc dòng máu nóng đậm chảy vào mắt.

Mắt anh, biến thành màu đỏ, một màu đỏ của máu thật sự.

Du Nhiên còn nhớ cảm nhận của cô khi lần đầu tiên nhìn thấy Khuất Vân bỏ kính xuống, cô nghĩ, anh giống một con yêu quái.

Anh hiện giờ, nhiễm hơi thở của máu, yêu khí càng nhiều.

“Anh tổn thương tôi.” Du Nhiên chỉ đang trần thuật một chuyện thực.

Khuất Vân không trả lời, chỉ dùng đôi mắt nhuốm máu kia nhìn thẳng Du Nhiên.

“Mà hiện tại, tôi cũng làm anh bị thương.” Du Nhiên tiếp tục nói lên sự thật.

Gương mặt Khuất Vân, vì máu mà càng trở nên thanh nhã tuấn tú, làm cho thần thánh cũng phải đui mù.

“Vì vậy.” Du Nhiên nói: “Chúng ta không ai nợ ai, từ nay về sau, không còn bất cứ liên quan nào nữa.”

Đúng vậy, Khuất Vân là yêu ma, còn cô là người phạm trần, cô không chống đỡ được sự mê hoặc, cô trêu chọc anh, cô đã bị trừng phạt, cô mệt mỏi rồi, cô không còn sức lực nữa.

Cô từ bỏ.

Khuất Vân, và cả đoạn tình cảm như có như không kia nữa, Du Nhiên đều từ bỏ.

Nói xong, Du Nhiên cầm lên túi của mình, chạy ra khỏi cửa, nhưng ở đầu cầu thang, Khuất Vân đuổi kịp cô.

“Trước khi tôi làm ra hành động gì quá khích, buông tay.” Du Nhiên không nhìn Khuất Vân, vẫn cố chấp đi về phía trước.

Lúc này, cô bị Khuất Vân kéo lại, hoàn toàn không có cách nào di chuyển, nhưng chân cô vẫn cố gắng đi về phía trước.

Cô không muốn quay đầu lại, vĩnh viễn không muốn.

Từ khi bắt đầu chất vấn, Khuất Vân vẫn im lặng, anh không nói gì, chỉ đưa tay, giữ Du Nhiên lại, không để cô bỏ đi.

Vết thương trên thái dương anh còn đang chảy máu, dọc theo đường viền gương mặt anh, tụ lại chỗ quai hàm, nhỏ xuống.

Khuất Vân không có tay nào để lau đi, tay anh, đã dùng để níu kéo Du Nhiên.

Bọn họ giống như đang có một trận chiến giằng co, ngay trên lối đi nhỏ.

“Buông tay.” Du Nhiên nói lại lần nữa.

Khuất Vân vẫn nắm chặt hai tay Du Nhiên.

“Buông tay.” Du Nhiên yêu cầu lần thứ ba.

Khuất Vân dùng một tay ấn Du Nhiên vào lòng mình, tay anh giữ lấy cổ Du Nhiên, che kín gương mặt cô.

“Buông tay, buông tay, buông tay!!!” Du Nhiên giống như đã không cách nào nhận được sự mâu thuẫn của Khuất Vân nữa, điên cuồng giãy dụa.

Cô nắm lấy tay Khuất Vân, cắn mạnh xuống.

Cô dùng rất nhiều sức, trong nháy mắt hàm răng đã chạm đến da thịt, chất lỏng gay gay như thủy triều tràn vào trong miệng Du Nhiên, chảy vào trong cổ cô, khiến cô không hít thở được.

Du Nhiên bỏ tay Khuất Vân ra, ngồi xồm trên mặt đất, khó chịu ho lên.

Cô không ngừng ho, rơi trên mặt đất đều là máu của Khuất Vân.

Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, Du Nhiên biết, đó là tay của Khuất Vân.

Du Nhiên bỗng cảm thấy bản thân thật yếu đuối, giống như một đứa trẻ gặp phải uất ức rất lớn, khóc rống lên.

Nước mắt của cô tuôn ra như suối, từng giọt, từng giọt, rơi trên mặt đất, hòa lẫn với máu.

Du Nhiên khóc lớn, giống như dùng tất cả sức lực vào việc này, nước mắt giống như chà xát cọ rửa đôi mắt, khiến cho nó đau nhức.

Tiếng khóc của cô vang vọng trên lối đi nhỏ.

Du Nhiên khóc, khóc đến mức giọng nói cũng khàn đi, khóc đến mức thân thể run run, khóc đến mức không còn biết xung quanh xảy ra chuyện gì nữa.

“Hai người như vậy không được đâu... Tôi đưa cô ấy về... Đừng cố chấp nữa, Khuất Vân, cậu không muốn nhìn thấy cô ấy khóc chết ở đây chứ... Cô ấy sẽ bình tĩnh lại thôi... Để tôi đưa cô ấy đi.”

Du Nhiên nhớ mang máng, đó là giọng nói của Vưu Lâm.

Sau đó, cô được Vưu Lâm nâng dậy, đỡ tới xe của anh ta, anh ta nói: “Em gái, đừng khóc nữa, anh đưa em về nhà nhé.”

Du Nhiên vẫn khóc, nghẹn ngào giống như hít thở không thông, khóc đến mức mỗi dây thần kinh cũng bắt giắc giật giắc.

Khóc đến mức gương mặt sưng phù, cuối cùng Du Nhiên cũng mệt mỏi, cô ngừng khóc, dựa vào cửa xe, lẳng lặng hít thở.

Cô cứ như vậy, nửa sống nửa chết hơn một tiếng, cuối cùng cũng thu được một chút sức lực để mở miệng: “Tôi muốn về nhà.”

“Chúng ta đang trên đường về nhà em.” Vưu Lâm nói, giọng nói của anh ta rất êm tai.

“Tôi không muốn anh ta đi theo.” Du Nhiên nói.

“Được, anh đã đuổi cậu ta đi rồi.” Giọng nói của anh ta có một loại ma lực khiến người khác yên lòng.

“Tôi và anh ta, là ai không đúng?” Du nhiên nói.

“Giữa em và cậu ta, anh không có tư cách lên tiếng.” Vưu Lâm hơi cúi đầu.

“Anh là người xấu.” Du Nhiên dùng đôi mắt sưng đỏ như quả đào nhìn chằm chằm Vưu Lâm.

“Bởi vì anh nói sự thật cho em?” Vưu Lâm hỏi.

“Không, bởi vì anh luôn xuất hiện vào lúc tôi thảm hại nhất.” Du Nhiên nói.

“Anh đáng chết.” Vưu Lâm nghiêm túc nhận lỗi.

“Tôi thật ngốc.” Du Nhiên nói.

“Bất cứ ai đã yêu đều trở thành kẻ ngốc.” Vưu Lâm nói, dừng một chút rồi lại cười nói: “Có lẽ, anh còn ngốc hơn em.”

“Vì sao?” Du Nhiên hỏi.

“Anh ở bên người con gái anh yêu, anh nhìn cô ấy trải qua vô số đàn ông, nhưng lại chỉ sắm vai một người bạn tốt có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.” Vưu Lâm mỉm cười, hàm răng anh ta rất trắng, khi cười, nó chiếu sáng cả gương mặt không tính là quá tuấn tú kia.

“Vì sao không nói với cô ấy rằng anh yêu cô ấy?” Du Nhiên hỏi, nói xong, cô lập tức ngẩn ra, nở nụ cười: “Quên đi, tôi không thể tổn thương anh, nhìn dáng vẻ của tôi đã biết làm vậy sẽ thảm hại thế nào rồi.”

“Thật ra, cô ấy biết, em hiểu không? Cô ấy biết anh yêu cô ấy, trong lòng anh và cô ấy đều biết, nhưng không ai nói ra, cùng nhau duy trì thế cân bằng này.” Vưu Lâm nói.

“Làm như vậy, có được không?” Du Nhiên hỏi.

“Có một số sự thật nên chôn sâu dưới lòng đất.” Vưu Lâm nói.

Du Nhiên tựa đầu vào cửa sổ, dùng đôi mắt khô khốc nhìn cảnh vật bên ngoài.

Cô nghĩ, thế nhưng, sự thật vẫn cứ hiển hiện ra.

Đây là bài học thứ mười lăm mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Sự thật, cuối cùng cũng rõ ràng.

15. Chương 16

[Bài học thứ mười sáu] Yêu, là một lần lại một lần thất bại.

Du Nhiên cũng không nhớ mình đã về nhà thế nào, nhưng khi cô hồi phục lại tinh thần đã nằm trên giường nhà mình.

Du Nhiên muốn động tay chân, nhưng toàn thân không còn chút sức lực, giống như thân thể đang bãi công, đã không còn khát vọng sinh tồn nữa.

Nhưng Du Nhiên biết, cô sẽ không chết, cô sẽ quên chuyện này.

Giống như khi thi được 58 điểm số học hồi tiểu học, cô vốn tưởng rằng thế giới sẽ sụp đổ từ đây, thế nhưng giờ nghĩ lại, chuyện đó chỉ là một chấm đen rất nhỏ trong cuộc đời.

Lần thất tình này cũng vậy, trong tương lai không xa, cũng sẽ trở thành một điểm đen nho nhỏ trong cuộc đời cô, không chiếm được bao nhiêu vị trí.

Mà Khuất Vân... cũng như vậy.

Tuy nghĩ vậy, nhưng Du Nhiên vẫn bị vây hãm trong hậu quả thất tình, tay chân không còn sức lực, cơm nước không muốn ăn, cả ngày mơ mơ màng màng ngủ.

May mà bố mẹ đều là những người thông minh, thấu hiểu, vừa nhìn đã hiểu con gái gặp phải chuyện gì, cũng không nói nhiều, chỉ để cô có đủ không gian và thời gian dưỡng thương.

Chỉ những lúc bị đau người ta mới phát hiện gia đình mình là nơi an toàn nhất, vững chắc nhất, và bố mẹ, mới là những người vĩnh viễn sẽ không tổn thương, phản bội họ.

Cứ nằm như vậy qua hai cái cuối tuần, đã là đêm ba mươi Tết, Du Nhiên nghĩ, dù thế nào hai ngày này cũng phải hoạt động thân thể một chút, không thể để bố mẹ không vui hai năm liền.

Vì vậy, sáng hôm sau, Du Nhiên lần đầu tiên bò ra khỏi giường, dọn dẹp một chút rồi ra ngoài mua sô cô la.

Sô cô la là một thứ rất tốt, Phenethylamin và nguyên tố Ma-giê lần nào cũng có thể khiến Du Nhiên thỏa mãn.

Mua một túi lớn, Du Nhiên vừa ăn vừa đi bộ về nhà, hy vọng trước khi về đến nhà có thể làm cho tinh thần mình phần chấn hơn.

Tiếc rằng Trời không chiều lòng người, khi đi tới công trường xây dựng phía trước tiểu khu không xa, cô nhìn thấy Cổ Thừa Viễn.

Anh ta đang chờ cô.

“Mẹ gọi anh tới ăn cơm tất niên à?” Du Nhiên hỏi.

Cô Thừa Viễn không đáp, chỉ hỏi: “Thì ra, người kia, thật sự là Khuất Vân?”

“Hôm nay anh có lộc ăn rồi, tôi thấy mẹ mua rất nhiều đồ ăn, hầu hết đều là những món anh thích.” Du Nhiên bóc một viên sô cô la, cho vào miệng.

Cổ Thừa Viễn nói: “Chuyện của hai người, anh đã biết toàn bộ rồi, hấn không có ý tốt với em đâu.”

“Đúng rồi, nghe nói tối nay sẽ bắn pháo hoa ở bờ sông, phiền anh đưa bố mẹ đi xem nhé.” Du Nhiên nuốt viên sô cô la xuống cổ họng.

Cổ Thừa Viễn túm lấy tay cô, ánh mắt mang theo vẻ cứng rắn, lạnh lùng: “Vì sao lại là hấn? Hấn đáng để em thích sao?”

“Cổ Thừa Viễn, anh đã đủ chưa?” Du Nhiên thở dài một hơi, giọng nói mang theo sự bất lực.

“Chưa đủ.” Cổ Thừa Viễn khẽ lay cánh tay cô, giọng nói mang theo vẻ mệnh lệnh theo thói quen: “Trở về bên anh, như vậy mới đủ.”

Du Nhiên vươn cánh tay kia lên, sờ lên gương mặt Cổ Thừa Viễn, gương mặt anh ta, một gương mặt vừa anh tuấn vừa lạnh lùng, trong lòng bàn tay cô, gập gềnh, tất cả đều là đường cong của người đàn ông này.

Cô cứ vuốt ve như thế, trong lòng bàn tay là sự dịu dàng vô hạn, ánh mắt Cổ Thừa Viễn dường như cũng bị nhiễm một chút, băng tuyết cũng tan ra một ít.

Nhưng chỉ một giây sau, bàn tay mềm mại vươn những móng tay sắc nhọn, Du Nhiên bấm vào da thịt Cổ Thừa Viễn vừa chính xác vừa không nể nang gì, sau đó thuận tiện cào xuống một đường.

Năm vết cào, lập tức xuất hiện trên mặt Cổ Thừa Viễn.

Có hai vết cào xước da, sưng đỏ, ba vết còn lại thấm ra máu.

“Mấy ngày nay tôi cứ nghĩ đến một chuyện, vì sao các người luôn tìm đến tôi – bởi vì Trời sinh tôi có gương mặt như bánh bao, chẳng trách bị chó cắn. Thế nhưng...” Du Nhiên gãi móng tay, rũ sạch những mảnh da bên trong: “Thế nhưng, trong nhân bánh bao không chừng sẽ có độc, cắn vào, sẽ tiêu chảy.”

Cổ Thừa Viễn nhìn cô, đường viền của thân thể cao lớn dường như phủ thêm một tầng vỏ bọc màu đen bất mắt.

“Không nên trở lại thử thách tính nhẫn nại của tôi, từ nay về sau, tôi sẽ không tin cái gì mà “tức sự nình nhân*”, lấy ơn báo oán khỉ gió gì đấy đâu.” Du Nhiên quyết định nói rõ ràng mọi chuyện trong hôm nay: “Thứ nhất, sau này không cần nói cái gì mà trở về bên anh, nghe thấy một lần, tôi sẽ đánh anh một lần. Thứ hai, không được kiểm soát cuộc sống của tôi, nếu có thể, mời anh cố gắng xuất hiện trước mặt tôi càng ít càng tốt, tôi nhìn thấy anh sẽ cảm thấy bức mình.”

*Tức sự nình nhân: nhân nhượng để khỏi phiền hà về sau

Nói xong, Du Nhiên cầm túi sô cô la, tiếp tục đi về phía trước.

Cổ Thừa Viễn cũng không định buông tha cô: “Anh nghĩ, em vẫn còn nhớ đến Khuất Vân phải không?”

Du Nhiên không dừng bước, tiếp tục đi tới, gió thổi câu trả lời của cô đến tai Cổ Thừa Viễn: “Chuyện đó không liên quan đến anh.”

Cổ Thừa Viễn đuổi theo bước chân cô, giày da tạo ra những âm thanh cộp cộp trầm thấp: “Em còn yêu hắn, nếu không, em đã không đau lòng như thế.”

“Không sai, tôi yêu anh ta muốn chết, thế thì sao?” Du Nhiên cười nhạt.

Hai người một trước một sau đi về phía trước, bước chân Du Nhiên rất lớn, nhưng vẫn không bắt được Cổ Thừa Viễn.

“Khuất Vân vì trả thù anh mới qua lại với em, người như vậy, cũng có khác gì anh, không phải sao?” Cổ Thừa Viễn nói.

“Anh vẫn biết tự lượng sức mình đấy.” Du Nhiên nói mỉa mai.

“Nếu đã vậy, hãy quên hắn đi.” Cổ Thừa Viễn bỗng kéo cánh tay Du nhiên, dùng sức xoay cô lại.

Tua rua trên giày Du Nhiên vì động tác này mà quay một vòng.

Cô quay đầu lại, liếc mắt nhìn thấy vết thương trên mặt Cổ Thừa Viễn.

Gió lạnh khiến máu đông lại, không chảy máu nữa, nhưng vết thương sưng đỏ không nhẹ, nhìn qua có vẻ dọa người.

“Quên hắn đi, đừng nghĩ đến hắn nữa.” Cổ Thừa Viễn nói với cô, anh ta dùng sức cầm tay Du Nhiên, giống như muốn ép một thứ nào đó, một người nào đó trong cơ thể cô ra ngoài.

“Tôi sẽ không quên.” Lời nói của Du Nhiên bay tới cùng gió lạnh: “Tôi sẽ không quên anh ta, giống như sẽ không quên anh, giống như sẽ không quên tất cả những người đã tổn thương tôi. Tôi sẽ không quên, sẽ nhớ kỹ, tôi sẽ học cách để thông minh hơn, sẽ luôn luôn nhớ kỹ bài học các người đã dành cho tôi, sẽ ép mình phải thông minh hơn. Tôi còn trẻ, cuộc đời tôi còn rất dài, thất bại hai lần không có gì đáng nói. Tôi sẽ không để những người như các anh tiếp tục đến làm ô uế cuộc sống của tôi, tôi sẽ vui vẻ, sẽ tìm được tình

yêu chân chính của tôi, một người yêu con người thật của tôi. Anh yêu tâm, tôi sẽ không quên, thế nhưng tôi sẽ làm những chuyện còn tuyệt tình hơn cả chuyện quên các người.”

“Còn bây giờ.” Đôi mắt Du Nhiên giống như một tảng băng dưới cơn gió lạnh, nhìn có vẻ lấp lánh trong suốt, nhưng nhiệt độ lại làm người ta rùng mình: “Tôi phải về nhà, còn anh, cũng tới bệnh viện xử lý vết thương đi, mua ít quà cáp tới thăm bố mẹ, tùy tiện tìm một lý do lừa bọn họ, để bọn họ kết thúc năm nay thật vui vẻ, hiểu chưa?”

Đêm ba mươi, trôi qua trong vẻ yên bình do Du Nhiên và Cổ Thừa Viễn tạo nên.

Sau đó là mừng một đầu năm, mừng hai, mừng ba, mừng bốn.

Du Nhiên lúc nào cũng cười, mỗi ngày đều cố gắng ăn rất nhiều những thứ gì đó, khiến mình thật vui vẻ.

Có đôi khi, Du Nhiên nghĩ, có lẽ mình thật sự đã hồi phục lại như cũ.

Thế nhưng, khi gặp lại Khuất Vân một lần nữa Du Nhiên mới phát hiện, cô đã đánh giá quá cao khả năng bình phục của mình.

Ngày đó là mừng năm, bố mẹ đi tham dự hôn lễ con đồng nghiệp, Du Nhiên không có ý chí như vậy, không cách nào tận mắt nhìn thấy người ta hạnh phúc trong khi mình đang thất tình, vì vậy cô chọn ở nhà xem tivi.

Vừa ăn khoai chiên, cô vừa xem “công chúa Hoài Ngọc” thời bó chân mà lớn, ngẫu nhiên cảm thấy mình đã rơi xuống mấy tầng Địa Ngục.

Trong lúc đang rơi xuống, điện thoại của Du Nhiên vang lên, cô không thèm nhìn, cầm máy lên nghe luôn.

Mà bên kia, lại chính là giọng nói của Khuất Vân: “Là tôi.”

Động tác tiếp theo của Du Nhiên chính là ngắt máy, sau đó toàn thân hóa đá.

Điện thoại tiếp tục vang lên, Du Nhiên giống như không khống chế được bàn tay của chính mình, nghe máy một lần nữa.

“Tôi ở dưới nhà em.”

Nghe xong những lời này, Du Nhiên lại không khống chế được mà ngắt máy, sau đó lại hóa thân thành đá.

Giây tiếp theo, điện thoại vang lên.

“Tôi muốn nhìn thấy em.”

Ngắt máy.

Lại vang lên.

Lại nhận.

“Tôi sẽ chờ.”

Ngắt máy.

Lại vang lên.

Lại nhận.

“Du Nhiên, tôi sẽ chờ.” Giống một lời thề.

Lần này, trước khi ngắt máy, Du Nhiên nói một câu: “Anh chờ một lát.”

Sau khi ngắt máy, Du Nhiên nhìn lên màn hình tivi, trong đó dường như đang là hồi cao trào, vô số người mặc trang phục triều Thanh đang cãi vã, nhưng bọn họ nói gì, Du Nhiên không hiểu nổi một câu.

Cô cứ ngẩn người như thế, một lúc lâu sau mới như đột nhiên sống lại, chạy ào vào phòng ngủ, bắt đầu lục tung tủ đồ, tìm ra bộ quần áo hợp với mình nhất, sau đó bắt đầu trang điểm, chải đầu.

Du Nhiên cố gắng khiến mình gọn gàng, đẹp đẽ nhất, cô muốn để Khuất Vân thấy rằng sau khi rời khỏi anh, cô vẫn sống rất tốt.

Nửa tiếng sau, Du Nhiên miễn cưỡng hài lòng với hình tượng của mình, kiểm tra hết trên dưới một lượt rồi mới xuống lầu, chuẩn bị đối mặt với Khuất Vân.

Lần cuối cùng lấy một cái gương nhỏ ra soi màu sắc trên môi, Du Nhiên đi ra ngoài, thế nhưng giây đầu tiên khi nhìn thấy Khuất Vân đứng ở xa xa, nước mắt của cô, bỗng nhiên tuôn rơi.

Cô chưa bao giờ ngờ được hành động này.

Du Nhiên cho rằng, cô có thể dùng một tư thế rất tự nhiên đứng trước mặt Khuất Vân, đút tay vào túi quần, bình tĩnh hỏi: “Chuyện gì? Không phải chúng ta đã chia tay rồi sao? Anh còn tới đây làm gì? Có biết chữ phiên viết thế nào không?”

Nhưng chỉ cần nhìn bóng dáng anh đứng phía xa, nước mắt Du Nhiên đã rơi xuống, không cách nào ngừng được.

Cô vội vàng bỏ chạy, chạy về nhà.

Soi gương, phát hiện đường kẻ mắt đen sì, rất bẩn.

Du Nhiên lấy bút kẻ mắt ra, kẻ lại lần nữa, thế nhưng vô ích, bởi vì nước mắt vẫn rơi, cả viền mắt và lông mi đều rất trơn, không thể vẽ được.

Kẻ hết lần này đến lần khác, đều không có kết quả, giống như vô số cố gắng của cô đối với Khuất Vân, đến cuối cùng, thì ra đều là phí công vô ích.

Du Nhiên không nhịn được nữa, ném mạnh cây bút kẻ mắt đi, dựa vào gương, khóc lớn.

Cô dùng sức mà khóc, khóc ra tất cả uất ức trong lòng, tất cả nỗi đau, tất cả không cam lòng, và tất cả tuyệt vọng.

Vừa khóc, cô vừa nhớ lại từng chuyện khi còn ở bên Khuất Vân.

Mỗi một việc đều có thể lấy đi một giọt nước mắt của cô.

Điện thoại vang lên một lần nữa, Du Nhiên nhận máy, nức nở nói một câu: “Ngày mai được không? Ngày mai... Tôi mới có thể gặp anh.”

Nói xong, cô không đợi anh đáp lời, lập tức ngắt máy.

Khuất Vân không gọi tới nữa, anh gửi tới một tin nhắn, trên đó chỉ có ba chữ: “Thật xin lỗi.”

Là ai có lỗi với ai? Ai phải xin lỗi ai, Du Nhiên đã không còn rõ nữa, lúc này, cô chỉ muốn khóc, chỉ có thể khóc.

Cả ngày, cô chỉ trốn trong phòng, khóc, khóc đến mức xoang mũi tắc nghẽn, ngay cả thở cũng không được.

Lúc này, Du Nhiên mới biết vết thương trong lòng mình còn chưa lành, chỉ cần chạm nhẹ vào là lại bắt đầu chảy máu.

Du Nhiên khóc, khóc thật lâu, lâu đến mức cô không gắng gượng được nữa, ngủ thiếp đi.

Trong khi mơ màng, dường như có một chiếc khăn đang nhẹ nhàng lau lên mặt cô.

Cảm giác này thật ấm áp, thật thoải mái, Du Nhiên thì thầm một câu, xoay người lại ngủ.

Ngủ thẳng tới lúc mặt trời lên cao.

Ngày hôm sau, khi mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, Du Nhiên mở mắt, cảm giác có chút khó khăn – đôi mắt bởi vì khóc lâu mà khô khốc, sưng vù.

“Dậy rồi?” Một bàn tay dịu dàng đặt lên trán Du Nhiên: “Đói không con?”

Du Nhiên nhớ, khi còn bé, mỗi khi cô bị bệnh, mẹ luôn ngủ cùng cô, khi tỉnh lại, mẹ luôn nhẹ giọng hỏi những câu này.

Thời gian giống như quay ngược trở lại thời điểm ấy, thời khắc tất cả đều thật thơ ngây.

“Mẹ?” Du Nhiên nghĩ tới đôi mắt ướt đầm sưng vù của mình, vội vàng xoay người che đi, nói: “Không có gì, con còn muốn ngủ tiếp.”

“Dưới nhà chúng ta có một chàng trai, nhìn có vẻ như đang đợi con.” Bạch Linh dịu dàng nói: “Con có muốn xuống dưới nói chuyện với cậu ấy không?”

Rất nhiều chuyện, Bạch Linh đều biết, chỉ là, Du Nhiên không muốn nói với bà nên bà cũng không miễn cưỡng.

Du Nhiên đưa lưng về phía mẹ, một lúc lâu sau mới nói ra một câu: “Mẹ, vì sao tình yêu của con đều không thành công?”

“Bởi vì...” Bạch Linh nhẹ nhàng vỗ lưng Du Nhiên, nói: “Nếu hiện tại thành công, vậy sau này đâu còn tình yêu để dành cho người chân chính thuộc về con nữa?”

“Thế nhưng, nếu tình yêu chân chính của con vĩnh viễn không đến thì phải làm sao?” Du Nhiên hỏi.

“Vậy thì yêu chính mình, yêu bố mẹ, để bố mẹ yêu con.” Bàn tay Bạch Linh giống như có ma lực, mỗi một lần vỗ về lên lưng Du Nhiên đều tăng cho cô một ít sức lực.

Du Nhiên bỗng xoay người, ôm lấy thắt lưng Bạch Linh: “Mẹ, người dưới lầu kia đã tổn thương con, con nên làm gì bây giờ?”

“Mẹ nhớ mẹ đã dạy cho con điều này từ rất lâu rồi.” Bạch Linh cảm lược, cẩn thận chải từng sợi tóc vì lâu ngày không chăm sóc mà thất nút vào nhau của con gái: “Khi còn bé, khi mẹ đi bắt nạt, mẹ đã nghĩ đến những chuyện gì, con quên rồi sao?”

“Chưa quên.” Du Nhiên vui đùa vào bên hông mẹ, ngửi hơi thở thơm ngát của mẹ.

“Thứ nhất, suy nghĩ lại thật cẩn thận, tất cả đều là lỗi của cậu ta sao?”

Du Nhiên trầm lắng đầu trong lòng.

Không, Khuất Vân chưa bao giờ ép buộc cô, chưa từng.

Chỉ có cô chủ động, chủ động đề nghị hẹn hò, chủ động yêu cầu anh yêu cô, chủ động làm tất cả những chuyện ngốc nghếch đó.

Anh và cô, đều có lỗi.

“Thứ hai, cậu ta đã xin lỗi hay chưa?”

Du Nhiên trầm gật đầu trong lòng.

Đúng vậy, Khuất Vân đã xin lỗi, anh đã tới tận đây để xin lỗi.

“Thứ ba, nếu con thật sự tức giận, bây giờ mẹ sẽ đi nấu một nồi nước nóng, đổ vào đầu cậu ta, được không?”

“Không được.” Du Nhiên ngăn lại.

“Sao vậy, không nở à?” Bạch Linh hỏi.

“Không, chỉ là mẹ không cần phí nhiều công sức như vậy.” Du Nhiên nói xong liền nhảy xuống giường, bắt đầu rửa mặt, chải đầu.

Lần này, cô không để ý đến trang phục, chỉ mặc một bộ quần áo thể thao.

Tóc buộc đuôi ngựa, chân đi giày vải, nếu đôi mắt không sưng như quả hạnh, Du Nhiên hẳn là rất có tính thần.

Nhìn thấy Khuất Vân phía xa, Du Nhiên không rơi nước mắt nữa, chỉ rất bình tĩnh đi tới.

“Tôi nhận lời xin lỗi của anh.” Du Nhiên nói: “Yên tâm, tôi sẽ không xảy ra chuyện gì, anh cũng không cần cảm thấy hổ thẹn, chuyện này, coi như cho tôi một bài học đi.”

Du Nhiên nghĩ, từ nay về sau, cô không dám lại húc lung tung, không chút dè chừng như trước nữa, cô sẽ không làm bất cứ chuyện gì bằng tất cả nhiệt tình nữa, cô đã học được cách kìm chế, học được cách trưởng thành.

Gương mặt Khuất Vân gầy đi nhiều, nhìn qua lại càng tuần tú, trên thái dương dán một miếng băng cá nhân, đó là kiệt tác của cô.

Anh nhìn Du Nhiên không rời mắt, đôi lông mi màu đen tinh tế như ngập trong sự dịu dàng, vừa tinh tế vừa xinh đẹp, mí mắt mỏng như cánh ve bọc lấy một nửa đôi mắt trong suốt lại thâm thúy, trong mắt anh phản chiếu cái bóng của cô: “Du Nhiên, tha lỗi cho tôi.”

“Không phải tôi vừa nói rồi sao?” Du Nhiên đút hai tay vào túi, nói: “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh.”

“Em hẳn là biết, điều anh gọi là xin lỗi có nghĩa gì.” Khuất Vân nói.

“Tôi hiểu, nhưng tôi không làm được.” Du Nhiên nhún vai, cho dù đã dựng thẳng cổ áo lên nhưng trong cơn gió lạnh, cô vẫn cảm thấy rùng mình, vì vậy phải rút cổ lại.

Khuất Vân thấy vậy, lại giống như trước, anh cởi chiếc khăn trên cổ mình xuống, thật tự nhiên, muốn quàng lên cho Du Nhiên.

Nhưng Du Nhiên lui về sau, bàn tay Khuất Vân cầm khăn quàng cổ, đặt giữa không trung, không vươn ra, cũng không thu về.

“Loại động tác vô cùng thân thiết này không còn thích hợp với chúng ta nữa.” Du Nhiên mím môi, khóe miệng của cô trời sinh có một độ cong luôn hướng lên trên, giống như luôn cười: “Bởi vì chúng ta đã chia tay, giữa chúng ta, đã kết thúc rồi.”

Bàn tay Khuất Vân chậm rãi trở lại vị trí cũ, anh nhìn Du Nhiên, những lọn tóc mềm mại trên trán thỉnh thoảng lại bay lên, giống như muốn rơi vào trong đôi mắt, đậm nét mặt nước kia: “Thế nhưng, tôi chưa đồng ý.”

Du Nhiên bỗng nở nụ cười, thật sự nở nụ cười, cô quay đầu, nhìn cây cối xanh tươi phía xa xa trong tiểu khu, sau đó, cô quay lại, giọng nói thật bình tĩnh: “Khuất Vân, lẽ nào anh còn không hiểu? Vì sao mỗi lần đều là anh thắng? Cũng không phải vì anh lợi hại thế nào, mà là... tôi tình nguyện để anh thắng. Tôi thích anh, tôi yêu anh, vì vậy tôi tình nguyện để anh thắng, bằng lòng để anh khống chế, bằng lòng để chính mình rơi vào thế yếu.”

“Thế nhưng hiện tại...” Du Nhiên vươn ngón trỏ, day day mũi, tiếp tục nói: “Hiện tại, tôi đã không còn yêu anh nữa, anh đã mất lợi thế duy nhất, đừng nghĩ rằng có thể khống chế tôi nữa, vĩnh viễn đừng nghĩ.”

Khuất Vân lắc đầu, thật chậm, gương mặt của anh, mỗi góc độ đều là một cảnh đẹp: “Tôi chỉ nhớ, em đã thề, em nói yêu tôi, sẽ vĩnh viễn không rời khỏi tôi.”

“Đó là khi tôi cho rằng anh xứng đáng với tình yêu của tôi, mới nói ra lời thề như thế, nhưng bây giờ...” Du Nhiên lùi lại, chậm rãi rời khỏi anh: “Anh đã không còn đáng giá nữa.”

Du Nhiên bước một bước, chậm rãi lùi về sau, cô phải rời khỏi Khuất Vân, cô không thể quay đầu lại, cô phải nhớ, mỗi bước cô rời khỏi anh, cô phải nhớ, mỗi một bước, đều chính xác.

Trong tầm mắt của Du Nhiên, Khuất Vân chậm rãi nhỏ lại, giống như một giọt mực hòa tan trong nước, dần dần nhạt đi.

Khi cô cho rằng mỗi tình thứ hai của mình sẽ kết thúc như vậy, Khuất Vân bỗng bước nhanh về trước, dùng một tay bắt lấy cô.

Động tác của anh vô cùng nhanh, hoàn toàn không cho Du Nhiên thời gian phản ứng.

Anh ôm chặt lấy Du Nhiên, nắm lấy gáy cô, mạnh mẽ hôn cô.

Nụ hôn này, như cuồng phong, như mưa xối, như lửa cháy, không hề dịu dàng, chỉ có nắm giữ, chỉ có giam cầm, còn có lo lắng.

Du Nhiên phục hồi lại tinh thần, lập tức né tránh, nhưng Khuất Vân vẫn tiến tới rất mãnh liệt, đôi môi của cô hoàn toàn không tránh thoát.

Sau này, Du Nhiên nhớ lại, cảm thấy nụ hôn kia tuyệt đối không đẹp chút nào, giống như... giác hút bạch tuột đang hút môi mình.

Lập tức, mặc dù miệng Du Nhiên không thể chuyển động, nhưng tay vẫn có thể miễn cưỡng hành động, vì vậy, cô cái khó ló cái khôn, nhanh nhẹn sờ đến dây lưng của Khuất Vân, lưu loát cởi ra.

Giữa ban ngày ban mặt, ánh mặt trời tỏa sáng, dưới bầu trời chủ nghĩa hài hòa, có hành động cởi quần người ta là không được.

Để quần không bị cởi ra, Khuất Vân đành phải dùng bàn tay đang ôm Du Nhiên tới cứu nguy cho dây lưng, cũng rất nhanh thất lại cẩn thận.

Chỉ như vậy, Du Nhiên đã thoát khỏi vuốt sói của anh.

“Không được hôn tôi nữa, tôi sẽ tìm được người đàn ông xứng đáng với nụ hôn của tôi.” Du Nhiên giơ tay lên lau đi cảm giác ướt át trên môi.

Khuất Vân lại cầm cổ tay Du Nhiên, trầm giọng chậm rãi nói rằng: “Tôi đã che giấu em rất nhiều chuyện, nhưng có một câu tôi không nói dối em: tôi đã, yêu em.”

“Thế thì sao?” Du Nhiên hỏi lại: “Tôi nên quỳ xuống cảm ơn, hay là nên mừng đến mức nhảy cẫng lên?! Anh nói một câu anh yêu tôi, tôi sẽ tha thứ tất cả cho anh sao?”

“Tôi không có ý đó.” Khuất Vân hạ tầm mắt.

“Khuất Vân, tôi không biết nên nói thế nào với anh nữa.” Du Nhiên thở sâu, cố gắng làm tâm trạng bình tĩnh lại: “Cho tới nay, tôi luôn cho rằng, chỉ cần anh yêu tôi, không, cho dù chỉ cần anh thích tôi, tôi có thể quên đi tất cả. Đó là bởi vì tôi tự cho rằng bên cạnh anh không có người con gái nào khác, tôi ngây thơ cho rằng trong trời đất này chỉ có hai người chúng ta, chỉ cần tôi cố gắng, chuyện gì cũng có thể làm được. Nhưng tôi sai rồi, anh sao có thể không có người khác chứ? Hơn nữa, còn là một người con gái tôi vĩnh viễn không bằng...”

“Là vì Đường Ung Tử sao? Tôi và cô ấy đã không còn gì nữa.” Khuất Vân giải thích.

“Không chỉ vì cô ta.” Du Nhiên cúi đầu, nhìn giày vải trên chân mình: “Không chỉ vì cô ta.”

“Vậy vì cái gì?” Khuất Vân nắm tay cô, giống như đang cầm một thứ chỉ cần thoáng buông tay là sẽ biến mất.

“Tôi không biết phải nói thế nào nữa.” Nói xong câu đó, Du Nhiên dừng lại một lúc lâu, giống như đang sắp xếp những câu chữ lộn xộn trong đầu, cuối cùng, cô cũng lại mở miệng: “Thật ra, Khuất Vân, trước khi gặp anh, tôi chưa từng chủ động theo đuổi ai, chưa từng. Tôi không biết chuyện gì xảy ra nữa, sau khi ở bên anh, bỗng nhiên tôi lại vô cùng nhiệt tình. Tôi cho rằng chỉ cần cố gắng là có thể thành công, chuyện gì cũng vậy, nhưng không ngờ tình cảm lại là một ngoại lệ, giống như Đường Ung Tử đã nói, nếu tôi không phải em gái của Cố Thừa Viễn, anh căn bản sẽ không đồng ý qua lại với tôi, đối với anh mà nói, tôi hoàn toàn có tiêu chuẩn của một người qua đường. Giờ nghĩ lại, tôi thật hối hận, khi mình tôi tình nguyện làm những chuyện thật ngu ngốc, thì trong lòng anh có phải đang cười nhạo chán ghét hay không? Tôi không dám nữa, chỉ cần nghĩ như thế, tôi đã không dám không chút cố kỵ, sống bất cần như không có ngày mai như thế nữa. Khuất Vân, anh nói anh yêu tôi, cho dù đó là sự thật, tôi đã... không thể tin tưởng được nữa rồi.”

Thất bại trong tình yêu không đáng sợ, thứ đáng sợ nhất chính là lòng tự tôn bị tổn hại.

Du Nhiên cũng biết vậy, từ ánh mắt những người khác nhìn lại, cô thật sự không xứng với loại trai đẹp cực phẩm như Khuất Vân.

Thế nhưng Du Nhiên không thêm để ý, bởi vì cô cho rằng, Khuất Vân không nghĩ như vậy, nếu không, sao anh có thể đồng ý làm bạn trai cô?

Thế nào cũng được, chỉ cần Khuất Vân cho rằng hai người phù hợp, vậy là được rồi, như vậy, Du Nhiên cũng không quan tâm làm gì.

Nhưng trên thực tế, người cho rằng hai người không xứng nhất hẳn là Khuất Vân.

Nếu không vì trả thù Cổ Thừa Viễn, anh căn bản sẽ không để ý tới cô.

Lần so chiêu ngày đầu tiên gặp gỡ đó, Du Nhiên đã từng lảng mạn mà nghĩ rằng khi đó Khuất Vân có cảm tình với cô nên mới cố ý chọc cô tức giận.

Nhưng giờ nghĩ lại, Du Nhiên thấy mình thật thích tưởng bở.

Khuất Vân cũng không phải thằng bé cấp một, cấp hai, thích ai thì bắt nạt người đó, anh là một người đàn ông trưởng thành, anh thấy mục tiêu sẽ chủ động tiến tới, giống như năm đó theo đuổi Đường Ung Tử.

Thì ra tất cả chỉ là hiểu lầm, mà khi những hiểu lầm này được mở ra, đủ để phá hủy toàn bộ tự tôn của Du Nhiên.

Đây mới là điều đáng sợ nhất.

“Vì vậy, Khuất Vân.” Du Nhiên ngẩng đầu lên, thở sâu: “Cho đoạn tình cảm của chúng ta một sự dứt khoát đi, giơ tay chém xuống, cắt đứt, quên đi tất cả, xã hội bây giờ, anh ở nhà cũng có thể hẹn hò trực tuyến với mấy tên cướp biển Somali, không có ai rời khỏi người nào đó thì sẽ chết, là một người đàn ông, buông tay đi.”

Nhưng Khuất Vân không để ý tới phép khích tướng này, tay anh vẫn siết chặt cổ tay Du Nhiên: “Du Nhiên, tha thứ cho tôi, cho tôi cơ hội.”

“Cho anh cơ hội làm gì, để bồi thường lần đầu tiên của tôi?” Du Nhiên yên lặng cười: “Khuất Vân, đừng như vậy, tôi và anh đều không phải người bảo thủ, lần đầu tiên dù sao cũng phải cho đi, cho anh, hay cho anh ta, đều như nhau cả thôi.”

“Em còn yêu tôi.” Khuất Vân bỗng nói, ánh mắt của anh sắc bén như chim ưng, trực tiếp nhìn xuyên qua đôi mắt Du Nhiên: “Em còn yêu tôi.”

“Không, tôi không còn yêu anh.” Du Nhiên thản nhiên nói: “Nhớ tôi từng nói gì không: nếu anh làm chuyện có lỗi với tôi, tôi sẽ không làm gì nữa, không thích anh nữa, không quan tâm tới anh nữa, không nhớ tới anh nữa, không nhìn anh nữa... Từ lúc này, tôi sẽ làm như vậy.”

“Tôi không tin.” Gương mặt xinh đẹp của Khuất Vân bỗng nhiên thật xa xôi: “Du Nhiên, em còn yêu tôi.”

Nói xong, Khuất Vân lại định giở trò cũ, bỗng tiến lên, muốn hôn Du Nhiên.

Nhưng đến giữa đường, anh phải dừng lại, bởi vì Du Nhiên cúi người, khi đứng lên, trong tay cô, cầm một thứ.

Một thứ nhất được trong bồn hoa, đỏ tươi, vuông vức, cứng vô cùng... một viên gạch.

“Tôi nói một lần cuối cùng, môi Lý Du Nhiên tôi sau này sẽ có một người đàn ông đáng giá hôn, Khuất Vân anh không còn tư cách làm như vậy với tôi nữa.” Du Nhiên giơ hòn gạch lên, nếu Khuất Vân còn dám làm hành động gây rối đó nữa, cô sẽ không nể nang gì mà đập xuống.

Gương mặt Khuất Vân, trong ánh sáng mờ mờ của mùa Đông, mờ mịt không rõ, nhưng giọng nói của anh lại truyền đến rõ ràng: “Du Nhiên, em vẫn còn yêu tôi, tôi biết điều đó.”

Du Nhiên bỗng đập viên gạch trong tay xuống đất, một tiếng “bịch” vang lên, giống như tiếng rít gào trong lòng Du Nhiên, cô nhìn Khuất Vân, giọng nói giống như đang khóc, lại giống như đang cười: “Khuất Vân, tôi không phải một cô gái tùy tiện, tôi bằng lòng giao bản thân cho anh chỉ vì câu nói lúc đó của anh, thế những, câu nói kia lại có hàm ý mà tôi không cách nào chấp nhận được. Anh vì trả thù một người, không, nếu truy xét đến cùng, anh vì một người phụ nữ khác mà lên giường với tôi, tôi vĩnh viễn sẽ nhớ rõ đêm đó, một đêm vốn nên hạnh phúc nhất, ngọt ngào nhất, nhưng đối với tôi lại trở thành cái bóng đè nặng. Khuất Vân, tôi yêu anh, nhưng xin lỗi, tôi không yêu anh đến mức có thể chịu được chuyện này, tôi còn yêu chính

tôi hơn, tôi muốn thoát khỏi tất cả những thứ khiến tôi không hài lòng, việc tôi có thể làm chỉ có rời khỏi... Khuất Vân, để tôi đi.”

Đôi mắt Khuất Vân giống như hút lấy sương mù mùa Đông, mù mịt.

“Khuất Vân, tôi không dám nói hiện tại tôi có thể lập tức quên anh, nhưng tôi có thể cam đoan, mỗi một ngày sau này, tôi sẽ quên một chút, từng ngày từng đêm, sẽ không bao lâu nữa đâu, anh sẽ hoàn toàn trở thành một cái bóng mờ nhạt... Đúng vậy, anh chỉ là một cái bóng trong cuộc đời tôi mà thôi.” Du Nhiên dùng sức hít lấy luồng khí lạnh lẽo, khiến cho giọng nói của cô cũng nhiễm nhiệt độ của tuyết, cô ngẩng đầu, nhìn Khuất Vân, đưa ra một yêu cầu: “Khuất Vân, thề với tôi, nói anh sẽ để tôi đi, không bao giờ dây dưa đến tôi nữa.”

Đôi mắt Khuất Vân vẫn giống như tràn ngập trong sương mù, tất cả những thứ trong đó chỉ còn lại đường viền.

“Khuất Vân, hứa với tôi.” Du Nhiên nói nặng giọng hơn: “Hứa sẽ để tôi đi.”

“Tôi không làm được.” Khuất Vân chậm rãi lắc đầu.

Du Nhiên vươn tay, “chát” một cái, cô cho Khuất Vân một cái tát: “Nếu anh không hứa, tôi sẽ chuyển trường.”

Khuất Vân không lên tiếng.

“Chát” một tiếng nữa, không nặng, chỉ để chứng tỏ một quyết tâm nào đó: “Nếu anh không đồng ý, tôi sẽ liên kết với Cổ Thừa Viễn, đối phó với anh.”

Vẫn không có đáp lại.

“Chát”, lại một cái tát nữa: “Nếu anh không đồng ý, tôi sẽ tùy tiện tìm một người đàn ông khác, hẹn hò với anh ta, cùng anh ta làm tất cả những chuyện từng làm với anh, để anh ta xóa đi dấu vết của anh trên người tôi.”

Lúc này, trên con đường của tiểu khu đã có rất nhiều người qua lại, tất cả đang đánh giá hành động kỳ lạ của đôi nam nữ bắt mắt.

Du Nhiên không nhịn được nữa, xoay người chạy lên lầu.

Khi tất cả mọi người cho rằng cô sẽ không xuất hiện nữa, Du Nhiên lại đi xuống.

Mà trong tay cô, đang cầm một chiếc nôi điện nho nhỏ.

Cô đi thẳng tới trước mặt Khuất Vân, dùng sức hất đi.

Lầu dè bên trong cứ thế dội thẳng vào quần áo Khuất Vân, đỏ, đen, bóng loáng, trong suốt, từng miếng một, rơi xuống.

Du Nhiên quay đầu, đưa lưng về phía anh, nhẹ giọng nói: “Đập vỡ đầu anh, đánh anh ba cái tát, hất anh một nôi lầu, Khuất Vân, lẽ nào anh còn không hiểu quyết tâm rời khỏi anh của tôi sao?”

Sau đó, cô không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Thật lâu sau, thật lâu, thật lâu sau, cô xoay người lại... Khuất Vân, đã không còn ở đó nữa.

Ban đêm, Du Nhiên nhận được một tin nhắn của Khuất Vân, trên đó chỉ có một câu: “Tôi để em đi.”

Trong bóng tối, Du Nhiên nhắm mắt lại, còn tay cô, bấm nút xóa.

Cô xóa bỏ dãy số của Khuất Vân.

Cuộc tình này, thật sự đã chấm dứt.

Đây là bài học thứ mười sáu mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Yêu, là một lần lại một lần thất bại.

16. Chương 17

[Bài học thứ mười bảy] Khả năng hồi phục của đàn ông, là rất tốt.

Những ngày nghỉ đông tiếp theo, Du Nhiên cả ngày nằm trên giường, vừa ăn vừa chơi máy tính, thậm chí có vài ngày còn không đánh răng rửa mặt.

Một thời gian sau, dưới da đã có thêm một lớp mỡ.

Nhìn cái thứ không ra hình người trong gương, Du Nhiên an ủi chính mình: không có việc gì, giai đoạn nhất định phải trải qua sau khi thất tình thôi.

Dù có dài thế nào, ngày nghỉ đối với học sinh vẫn là rất ngắn, rất nhanh đã sắp khai giảng, Du Nhiên lại mang theo túi lớn túi nhỏ trở về trường.

Trước khi về trường, Du Nhiên đã chuẩn bị sẵn tâm lý, lần sau đối mặt với Khuất Vân phải hít sâu thế nào, phải giữ vững bình tĩnh thế nào, phải ra vẻ không liên quan gì đến anh thế nào.

Điều cô không ngờ chính là, tất cả những chuyện này, Khuất Vân đã giúp cô hoàn thành – đáng vẻ của anh, giống như không hề quen biết cô.

Khi Du Nhiên về tới trường đã là buổi tối, phải đi tập trung theo thông lệ của trường, Du Nhiên đã có được bài học từ việc này nên ngoan ngoãn cùng bạn học tới phòng tập trung.

Từ khi chia tay đến lúc gặp lại Khuất Vân, anh không có thay đổi gì lớn – ý là vẫn hoàn mỹ như vậy.

Du Nhiên cúi đầu, bắt đầu đọc sách ngoại khóa mà cô mang đến, nhưng hiệu quả rất chậm, mười phút vẫn chưa xong một trang.

Đúng lúc này, Khuất Vân bắt đầu trao thưởng cho mấy sinh viên có thành tích cao trong đợt thi cuối kỳ, Du Nhiên may mắn có được vinh quang này.

Khi gọi tới tên phải lên bục giảng nhận giấy khen từ tay Khuất Vân.

Du Nhiên cố gắng làm cho tâm trạng mình bình tĩnh lại, đi lên bục giảng từng bước một, mỗi một bước đều giống như đi trong vũng bùn, rất khó khăn.

Cuối cùng, Du Nhiên cũng đi đến nơi, tầm mắt của cô hướng xuống dưới, không nhìn về phía Khuất Vân.

“Tiếp tục cố gắng nhé.” Khuất Vân nói xong rồi đưa tờ giấy khen cho cô, đợi Du Nhiên nhận lấy là lập tức buông tay, không có một giây do dự.

Sau đó, anh bắt đầu gọi tên bạn học khác.

Du Nhiên xoay người, trở về, phía sau lại vang lên âm thanh của Khuất Vân: “Tiếp tục cố gắng nhé.”

Lúc này, anh đang nói với bạn học kia.

Ngữ điệu giống y như khi nói với Du Nhiên, không thừa chút nào, cũng không thiếu chút nào.

Đối xử bình đẳng.

Đây là lần đầu tiên gặp mặt sau khi bọn họ chia tay.

Còn lần gặp mặt thứ hai là ở trong siêu thị bên ngoài trường học.

Du Nhiên vẫn đi mua đồ ăn cho cả tuần như trước, tại cửa siêu thị, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Khuất Vân.

Gần như đồng thời, Khuất Vân cũng nhìn thấy cô.

Khi Du Nhiên còn chưa kịp có bất cứ phản ứng gì, Khuất Vân đã xoay người, bỏ đi.

Du Nhiên biết, anh vốn muốn vào mua đồ, nhưng nhìn thấy cô, anh lại bỏ đi.

Giống như anh từng hứa với cô: sẽ không bao giờ dây dưa nữa, hoàn toàn buông tay.

Động tác xoay người của anh lưu loát, dứt khoát, giống như một thanh kiếm sắc bén, chặt đứt mọi lưu luyến.

Du Nhiên theo đám người bước vào siêu thị, bất giác, cô đi tới trước cái giá để mì ăn liền kia.

Trên đó, mì thịt bò cà chua, còn rất nhiều. Chỉ là, Du Nhiên nghĩ, sau này, cô và Khuất Vân đều sẽ không ăn nữa.

Mặc dù đã cố gắng để tránh mặt Khuất Vân, nhưng dù sao vẫn ở trong cùng một trường, khai giảng được một tháng, Du Nhiên đã gặp Khuất Vân hơn hai, ba lần.

Mỗi một lần, bên cạnh Du Nhiên đều có bạn học đi cùng.

Khuất Vân tương đối thu hút, bạn học từ thật xa đã chủ động kêu lên: “Em chào thầy Khuất!!!”

Vì vậy, Khuất Vân sẽ nhìn về phía bọn cô, ánh mắt lướt qua bọn cô, không dừng lại một giây: “Chào các em.”

Sau đó, anh khách khí cười cười rồi bỏ đi.

Tất cả chuyện cũ, ở trên người anh, đều giống dòng nước trong vắt chảy qua, không còn chút dấu vết.

Không lâu sau, phiếu điểm của tiếng Anh cấp sáu được phát xuống, giống như Du Nhiên dự đoán, cô an toàn qua cửa.

Bạn cùng phòng ngạc nhiên đến mức trợn mắt hồng cả mắt kính và kính áp tròng – loại sinh viên lười biếng không thích học tập như Du Nhiên lại là người đầu tiên trong bọn họ qua được cấp sáu!

Du Nhiên nghĩ, mỗi một việc xuất hiện trong cuộc đời đều không phải không có mục đích.

Có lẽ, sự xuất hiện của Khuất Vân chính là để cô có thể qua được tiếng Anh cấp sáu.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô cảm thấy tốt hơn nhiều.

Rất nhiều lúc, bản thân cô bằng lòng bị chính mình lừa.

Nếu đã thất tình thì cần phục hồi như cũ, bước đầu tiên để phục hồi như cũ, là ăn, giai đoạn này cô đã trải qua ở nhà.

Bước thứ hai, chính là tìm thật nhiều chuyện khiến mình bận rộn để quên đi việc đã thất tình.

Du Nhiên bắt đầu cả ngày cầm sách vở chạy tới phòng tự học, chuẩn bị cho kỳ thi nghiên cứu sinh, đồng thời, cô cũng bắt đầu quản lý chuyện ở câu lạc bộ kịch, bắt mình ngày ngày giống con quay, không ngừng xoay tròn.

Khi ngay cả thời gian để thở cũng không còn, cô cũng sẽ được giải thoát, Du Nhiên nghĩ như vậy.

Cũng không biết ông Trời giúp cô hay hại cô, lại phái ra cậu bé Tiểu Tân đã lâu chưa xuất hiện.

Dù sao đã có thâm thù đại hận, Tiểu Tân sẽ không vì e ngại Khuất Vân mà cứ thế buông tha cho Du Nhiên, từ khi khai giảng, cậu ta bắt đầu không bỏ qua dù chỉ một cơ hội để trừng trị Du Nhiên.

Dùng số đếm để hình dung chính là, gặp một lần là đập bẹp Du Nhiên một lần.

Ví dụ như, giờ cơm, trong căn tin, cậu bé Tiểu Tân đột nhiên xông lên, hất đổ cơm nước mà Du Nhiên rất vất vả mới lấy được xuống đất.

Thịt kho tàu sáng long lanh, cá nấu đậu phụ và cả đậu cô-ve xanh mướt, cứ thế đi tong.

Ví dụ như, ở thư viện, cậu bé Tiểu Tân sẽ thần không biết quỷ không hay thừa dịp cô tới WC mà đổ thuốc màu lên chỗ ngồi của cô.

Quần jeans Levi's mới mua lại cứ thế đi tong.

Càng ví dụ như, khi Du Nhiên vất vả cầm theo hai bình nước sôi bước vào ký túc xá, cậu bé Tiểu Tân sẽ giống như sơn tặc trong truyền thuyết, “vù” một cái, từ trong rừng cây nhỏ nhảy xổ ra, không nói một lời, cướp lấy bình nước sôi trong tay cô, rút nắp bình, trực tiếp đổ ra.

Không lâu sau, bình nước sôi đã trống rỗng.

Tiểu Tân vỗ vỗ cái mông, bỏ bình nước xuống, bỏ đi.

Du Nhiên đành phải chấp nhận số phận quay lại đường vừa rồi, một lần nữa lau nước mắt nóng hổi, lau mồ hôi lấy thêm hai bình nước sôi nữa.

Du Nhiên vốn có thể trả thù, nhưng cô không làm.

Bởi vì gần đây, Du Nhiên bắt đầu tự kiểm điểm lại bản thân, vì sao lần nào yêu đều kết thúc thảm hại như thế, nguyên nhân chỉ có một – báo ứng.

Đây là báo ứng vì cô đã vô nhân đạo mà ức hiếp Tiểu Tân.

Du Nhiên quyết định nên vì mình chuộc tội, cho nên đối với những công kích của Tiểu Tân, cô áp dụng thái độ nhẫn nhịn chịu đựng.

Có lẽ tội nghiệt quá nặng, ông Trời còn tự động đập thêm một đập lên mông Du Nhiên.

Ngày đó, Du Nhiên được thông báo tới trường nhận học bổng, cô nhảy chân sáo chạy đi.

Nhận được tiền, khi nước miếng đang rơi tí tách, không nể nang hình tượng mà đếm ngay tại trận, Du Nhiên nhìn thấy một người quen trước cửa phòng làm việc của chủ nhiệm.

Áo lông màu đỏ, váy ngắn, giày cao gót, vóc người mảnh khảnh, chỗ lồi chỗ lõm, tóc xoăn buông thõng.

Chỉ có một người xứng với màu đỏ thắm bắt mắt này.

Đường Ung Tử.

Du Nhiên vô thức đã muốn trốn, thế nhưng lại bị Đường Ung Tử gọi lại.

Du Nhiên không còn cách nào khác, cũng không thể để lộ sơ hở, lập tức dùng một giọng điệu thoải mái nhất để nói: “Ồi chào, thật khéo, sao cô lại ở đây?”

“Tôi đến tìm Khuất Vân.” Đôi mắt nhỏ dài quyến rũ của Đường Ung Tử giống như muốn bay vào hai bên tóc mai.

Sau đó, giống như sợ Du Nhiên chết chưa đủ nhanh, cô ta còn bỏ thêm một câu: “Trước đó Khuất Vân đã nói với tôi chuyện anh ấy và cô chia tay... Cảm ơn cô đã để anh ấy đi.”

Nghe vậy, trái tim Du Nhiên giống như bị đâm cho một cái.

“Khuất Vân vẫn cảm thấy có chút thiệt thòi cho cô, vì vậy anh ấy tuyệt đối sẽ không đề nghị chia tay, giờ cô đã đề nghị trước thì cũng tốt.” Đôi môi Đường Ung Tử căng mọng, cô ta liếc mắt nhìn Du Nhiên, nhẹ giọng nói: “Nếu tôi hẹn hò với Khuất Vân, cô có để ý không? Ý tôi là, tôi và Khuất Vân, mới xứng đôi, không phải sao?”

“Đương nhiên sẽ không.” Du Nhiên nhún vai: “Dù sao, thứ tôi ném đi lại bị cô nhặt lên coi như bảo bối, tôi cũng không tiện nói gì.”

Vỗ mồm của Đường Ung Tử cũng không tệ, nói lại ngay: “Khi đó, không phải cô cũng nhặt lấy Khuất Vân tôi đã bỏ đi đấy sao?”

“Chuyện đó không giống đâu.” Du Nhiên khoát tay: “Tiểu thư cô thân thể yếu ớt, vì vậy tới tay tôi, Khuất Vân coi như còn mới tinh, nhưng trước đó vài ngày, đã bị loại con gái như lang như sói tôi đây dùng rồi, Khuất Vân nhà cô có lẽ đã bị mài mòn nhiều lắm, sau này cô dùng có lẽ sẽ không thoải mái đâu.”

Nói xong, không đợi Đường Ung Tử lên tiếng, Du Nhiên từ trong sổ tiền học bổng rút ra một tờ in hình ông nội Mao, nhét vào túi áo Đường Ung Tử, thản nhiên nói: “Coi như phí hao mòn của Khuất Vân đi, không cần thối lại, ngài chậm dùng nhé.”

Sau đó, Du Nhiên xoay người, giẫm lên tuyết bỏ đi.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Du Nhiên kéo màn giường lại, nằm ngửa mặt nhìn lên.

Cho đến khi bạn ở giường bên xem xong một bộ phim điện ảnh hài, cô vẫn duy trì tư thế như vậy.

“Du Nhiên, cậu đang làm gì vậy?” Bạn cùng phòng A cảm thấy gần đây cô rất kỳ quái mà không biết kỳ quái ở chỗ nào.

Nói xong một lúc lâu Du Nhiên mới nhẹ nhàng trả lời: “Tớ muốn khóc... Nhưng khóc không được.”

Không biết vì sao, từ khi trở về trường, Du Nhiên đã cảm thấy trong lòng mình có điều gì đó tức nghẹn, cô muốn khóc thế nhưng đôi mắt lại chỉ nóng lên.

“Khóc còn không dễ sao?” Bạn cùng phòng B vừa lau nước mắt vừa xem phim Hàn Quốc.

“Ai làm tớ khóc, tớ sẽ mời người đó ăn Pizza Hut loại lớn.” Du Nhiên vầy vầy tiền học bổng trong tay, dụ dỗ.

Mười giây sau, cái màn bị “xoẹt” một tiếng bị giật phăng ra, ba đôi mắt của bạn cùng phòng A, B, C đang lóe sáng.

Vì Pizza Hut loại lớn, ba bạn cùng phòng đã ép mình quên đi Du Nhiên chính là người đề ra yêu cầu này.

Đầu tiên là liên tục chiếu những bộ phim lấy nước mắt: “Mẹ sẽ yêu con lần nữa”, “mười điều ước hẹn của tôi và chó con”, “trí tuệ nhân tạo”... Cuối cùng, họ nhìn thấy Du Nhiên đang ngủ, không rơi một giọt nước mắt.

Sau đó là Dung ma ma sống lại, hai người bạn cùng phòng cầm tay Du Nhiên, người còn lại nhe hàm răng sáng bóng đâm vào ngón tay vô tội... Du Nhiên dừng lại một giây, hai chân theo phản xạ đá mạnh, đập hai bạn cùng phòng ngã chổng vó, không rơi một giọt nước mắt.

Sau đó là giờ con gián đen ngòm trước mặt cô, sáu cái chân nhỏ dài không ngừng nhúc nhích, cách gương mặt Du Nhiên càng ngày càng gần, càng ngày càng gần... Du Nhiên chớp mắt, ngất đi, không rơi một giọt nước mắt.

Cứ như thế, dùng hết tất cả các biện pháp, đôi mắt Du Nhiên vẫn khô khốc.

Bạn cùng phòng kiệt sức, tuyên bố bỏ cuộc.

Ông nội Mao nói, tay làm hàm nhai.

Du Nhiên bắt đầu hành hạ chính mình, mua về một đồng cánh gà nướng cay kinh khủng, thế nhưng năm xiên vào bụng, ngoại trừ môi sưng đến mức mất cảm giác, trong mắt lại không có một chút lấp lánh của nước.

Nếu chiêu ăn uống này vô dụng, vậy không ăn nữa.

Du Nhiên bắt đầu tuyệt thực, đồng thời, đứng ở bên ngoài quán ăn buôn bán tốt nhất ở cổng trường mà tuyệt thực – bụng rỗng nhìn người ta ăn thức ăn ngon, lại hứng gió lạnh, cô bé bán diêm cũng đã vì chuyện này mà tức chết, Du Nhiên nghĩ, chuyện này làm mình khóc hẳn không thành vấn đề.

Thế nhưng liên tục chiến đấu vài ngày, nước mắt vẫn không rơi xuống.

Ngược lại, quán ăn nhỏ lại vắng đi không ít người – người ta đang ăn ngon lành, liếc mắt nhìn thấy một cô gái bắn ra ánh mắt phóng xạ màu xanh, ở bên cạnh nuốt nước miếng, đúng là dọa người.

Cuối cùng, ông chủ quán ăn chủ động lấy ra lợi nhuận của hai ngày, khóc xin Du Nhiên đừng tới gần đây nữa.

Tiếp đó, Du Nhiên dùng một loạt phương pháp để hành hạ bản thân: đeo kính áp tròng loại không thoải mái nhất, thái hành tây, lau nước ép ớt...

Tất cả các biện pháp đã dùng một lần, nước mắt ngay cả dấu hiệu chảy ra cũng không có.

“Vì sao phải khóc mới được chứ?” Bạn cùng phòng không hiểu.

Du Nhiên cũng không giải thích, vì sao lại phải khóc chứ.

Chính là, chỉ muốn khóc thôi.

Hôm nay là ca trực câu lạc bộ kịch của Du Nhiên, chờ mọi người đi hết, Du Nhiên tắt tất cả đèn đi, kéo kín rèm cửa lại, ánh sáng trong phòng sinh hoạt lập tức mờ xuống, chỉ nhìn thấy bóng người không nhìn rõ mặt mũi.

Gần đây, có người mua một bể cá nhỏ nuôi trong phòng sinh hoạt, Du Nhiên đặt bể cá lên sân khấu, hai tay chống cằm, lặng lẽ quan sát.

Hai con cá vàng ở bên trong đang chơi đùa, vô tri vô giác, sung sướng thanh thản.

Có người nói, trí nhớ cá vàng chỉ có bảy giây.

Du Nhiên nghĩ, có lẽ chính vì vậy bọn chúng mới có thể nhanh chóng vui vẻ như vậy, chỉ có bảy giây, dù đau khổ lớn đến thế nào, đều có thể hoàn toàn quên đi.

Thật tốt... Thật khiến người ta ghen tỵ.

Đang chăm chú nhìn, đỉnh đầu đột nhiên bị người ta gõ mạnh một cái, đau đến nhe răng.

Ngẩng đầu, theo tia sáng mờ mờ, Du Nhiên nhận ra người tập kích chính là Tiểu Tân.

Quên đi, là báo ứng.

Du Nhiên nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Tiểu Tân một cái rồi lại tiếp tục ngắm cá vàng.

“Cốp”, lại một cái nữa, người công kích đương nhiên không cần phải nói.

Du Nhiên thở sâu, cô nhin.

“Cốp”, lại một cái nữa, Tiểu Tân dường như chơi trò này thành nghiện,

Du Nhiên im lặng nhìn cá, như hòa thượng ngồi thiền.

“Cốp” một cái, theo đó là giọng nói lạnh lạnh của Tiểu Tân: “Lý Du Nhiên, gần đây vì sao không ở cùng với thầy giáo nhà cô? Bị đá rồi à?”

Đôi mắt Du Nhiên, vẫn nhìn cá.

“Xem ra là thật rồi, nói như vậy, anh ta sẽ không đến bảo vệ cô nữa rồi?!”

“Vậy mới nói, con gái ác độc không có ai thích.”

“Thật thảm, đáng đời cô còn dùng nhiều trò như vậy đuổi theo anh ta, kết quả vẫn là bị đá.”

“Nói mới nhớ, gần đây đúng là tôi có thấy anh ta đi cùng một đại mỹ nữ, chắc chắn chắc, so với người ta, cô thật sự kém xa, nếu là tôi tôi cũng không chọn cô.”

“Lý Du Nhiên, cô...”

Long Tường vốn định ác độc nói hai ba câu nữa, nhưng nhìn người trước mặt lại cố nuốt lời định nói xuống.

Bể cá vốn rất yên ả, bỗng một giọt nước nhỏ xuống, tạo thành một rung động hình tròn, rung động còn chưa yên, liên tiếp, rất nhiều giọt nước lại nhỏ xuống, phá hủy bình yên lúc đầu.

Đó là nước mắt của Du Nhiên, từng giọt, rơi hết vào bể cá.

Sự yên bình của cá vàng bị phá vỡ, bọn chúng bất an bơi sát vào thành bể.

Nhưng không sao, chỉ bảy giây sau, chúng sẽ quên đi cơn hoảng loạn này.

Con người thì không may mắn như thế.

Cô gái có vẻ mặt lờ lợt như pháo hoa đã cô đơn nói, phiền não lớn nhất của con người chính là trí nhớ quá tốt.

Có lẽ, con người ở đây, chỉ dùng để chỉ phụ nữ.

Nước mắt từng giọt rơi vào bể cá, chiếc bể cá nhỏ nhỏ không đựng được quá nhiều bi ai.

“Này, cô... không phải là khóc đấy chứ.” Trên mặt Long Tường có chút hoảng loạn, cậu ta giơ tay lên, vươn ra giữa không trung, lại không biết nên làm gì.

Nước mắt của Du Nhiên cứ im lặng rơi xuống, không một tiếng động.

“Sợ cô rồi, đừng... đừng khóc nữa, cùng lắm thì tôi không bắt nạt cô nữa là được.” Long Tường do dự một lúc lâu, cuối cùng đưa tay lên vuốt lưng Du Nhiên, vuốt một cách ngốc nghếch.

Du Nhiên giống như động vật cô đơn đã lâu tìm kiếm đồng loại có cùng nhiệt độ, cô cầm lấy tay áo Tiểu Tân, che kín đôi mắt.

Chậm rãi khóc.

Đây là bài học thứ mười bảy mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Khả năng hồi phục của đàn ông, là rất tốt. Tốt đến mức rất nhanh đã quên hết tất cả.

17. Chương 18

[Bài học thứ mười tám] Uống rượu, là rất dễ uống ra tình cảm.

Trong phòng sinh hoạt nhóm tối om, Du Nhiên đang lẳng lặng khóc.

“Tôi bảo này... Đừng như vậy.” Tiểu Tân khuyên nhủ.

Du Nhiên vẫn vùi đầu vào cánh tay cậu ta, ống tay áo của Tiểu Tân đã gặp phải lũ lụt từ lâu.

“Thật ra, cô... cũng không quá tệ.” Tiểu Tân bắt đầu thu dọn cục diện hỗn loạn do chính mình tạo ra.

Du Nhiên không ngẩng đầu, Tiểu Tân cảm giác được nước mắt của cô đã bắt đầu thấm vào da của cậu.

“Chuyện này, cô hẳn là có thể lấy được chồng... Ý của tôi là, nếu như nhà cô rất nhiều tiền.” Kỹ thuật an ủi của Tiểu Tân quả thật không quá cao siêu.

Ai ngờ những lời này dường như có một hiệu quả nhất định, Du Nhiên ngẩng đầu lên, sau đó...

Ghé mũi vào ống tay áo Tiểu Tân nhà cô, rồi xì một cái.

Giây tiếp theo.

“LÝ! DU! NHIÊN! Tôi rút lại lời nói vừa rồi, cả đời này cô sẽ không có người rước!!!”

Giây tiếp theo.

“Chuyện đó... Vừa rồi tôi tức giận mới nói vậy, cô đừng... khóc đến mức rơi con ngươi ra nhé... À, ống tay áo bên này cũng cho cô mượn để lau.”

Giây tiếp theo.

Du Nhiên bịt mũi bằng một ống tay áo khác của Tiểu Tân nhà cô, xì một cái.

Lại một giây tiếp theo.

Tiểu Tân: “...”

Kết quả là, khi Du Nhiên khóc chán rồi, cái áo mới của cậu ta cũng thành đồ bỏ đi, cậu ta có thể khẳng định rằng, nếu không ngại bẩn, ngay cả quần của cậu ta Lý Du Nhiên cũng sẽ lột ra để xì mũi.

Vốn tưởng rằng đợi Lý Du Nhiên khóc chán là xong, mọi người có thể giải tán, ai về nhà lấy.

Ai ngờ Du Nhiên đưa ra một yêu cầu: “Đi uống rượu với tôi.”

Lông mày Tiểu Tân lập tức dựng thẳng lên, đang định dùng lời lẽ nghiêm khắc để từ chối, nhưng nhìn viên mắt lại sắp lưng tròng và ống tay áo bị chà đạp của mình, lần đầu tiên Tiểu Tân chịu nghe lời người khác.

Hai người đi tới một quán bia đêm gần trường, gọi một két bia.

Đôi mắt Du Nhiên sưng vù, cư xử phóng khoáng, mở một chai, trực tiếp dốc vào miệng, vừa uống còn vừa thổ lộ nỗi lòng của con gái.

“Tôi thật ngốc, thật ngây thơ.”

“Thật vậy, tôi thật ngốc, sao tôi có thể cho rằng cứ dính chặt lấy anh ấy là anh ấy sẽ thích tôi cơ chứ?”

“Chuyện này không phải thi cấp sáu, chỉ cần cố gắng là có thể qua.”

“Lúc đó, da mặt tôi đã dày thế nào mới có thể dính lên cái mông lạnh như băng của anh ấy cơ chứ?... Cho dù mông anh ấy rất cong.”

“Tiểu Tân, mông anh ấy còn cong hơn mông cậu, lần sau có cơ hội sẽ cho cậu sờ thử.”

Tiểu Tân: “...”

Vốn định chờ Du Nhiên uống say là bỏ đi, nhưng Du Nhiên đã hóa thân thành Đường Tăng, không ngừng lái nhải, Tiểu Tân cũng đành cầm lấy chai bia, tự chuốc say chính mình.

Hai người cậu một chai, tôi một chai, rất nhanh đã tiêu diệt hết hai két.

Bia dù có uống nhiều thế nào cũng không quá say, vì vậy bọn họ gọi rượu trắng, cậu một chén, tôi một chén, bắt đầu nói năng lung tung.

Quán rượu là nơi bồi dưỡng tình cảm rất tốt, Du Nhiên và Tiểu Tân sâu sắc cảm nhận được điều này, bởi vì sau khi nửa chai rượu trắng vào bụng, cách mạng hữu nghị giữa hai người bắt đầu tăng theo cấp số nhân giống cổ phiếu Bull, vù vù bay lên.

Hai người vỗ vai nhau, vui vẻ cười, không lâu sau đã kể hết tất cả những chuyện xấu hổ từ hồi nhà trẻ cho đối phương nghe một lần.

“Tiểu Tân à, trước đây chị đã sai, làm chuyện có lỗi với cậu, nhưng cũng phải trách cậu quá đáng yêu, làm chị không nhịn được mới trêu chọc cậu.”

“Không có việc gì, nhớ xóa tấm ảnh kia của tôi đi là được.”

“Không có gì, không có gì, về là xóa ngay.”

“Anh em tốt.”

“Chị em tốt.”

Bà chủ quán rượu: “...”

Khi đã uống đến không còn biết gì, Du Nhiên bỗng vươn tay, nhéo cằm Tiểu Tân, bắt cậu ta nhìn mình – tuy chính cô cũng không nhìn rõ cặp mắt của Tiểu Tân – uống quá nhiều, trên mặt Tiểu Tân toàn những mắt là mắt.

“Tiểu Tân, mau chửi tôi đi.”

“Chửi cái gì?” Tiểu Tân cảm thấy đầu lưỡi mình dường như to ra, không nói rõ từng chữ được nữa.

“Chửi tôi ngu ngốc, chửi tôi dốt nát, chửi tôi không có mắt nhìn người, chửi tôi không có tự tôn của con gái, chửi tôi dễ tiện theo đuôi anh ta, người ta đuổi cũng không đi!” Nói xong, Du Nhiên lại dốc cạn một chén rượu vào cổ, chất lỏng nóng rất đến mức khiến cô muốn ho khan.

“Thật ra...” Đôi mắt say lờ mờ của Tiểu Tân nhìn Du Nhiên, một lúc lâu sau mới nói: “Tôi rất thích tinh thần bất khuất, không bỏ cuộc của cô, nói thế nào nhỉ, nếu được cô thích hẳn là một chuyện rất hạnh phúc.”

“Miệng cậu đúng là ngọt.” Du Nhiên rất hưởng thụ, thuận tiện vươn tay nhéo gương mặt của bạn học Tiểu Tân.

“Là thật đấy.” Có lẽ Tiểu Tân đã say đến một trình độ nhất định rồi, chẳng thêm để ý đến hành động đùa giỡn rõ ràng của Du Nhiên nữa: “Xã hội này, rất ít người có thể không so đo toan tính, nỗ lực hết lòng hết dạ như thế. Cho dù là vợ chồng cũng là tôi đề phòng anh, anh theo dõi tôi, chẳng chút ý nghĩa.”

Tuy Du Nhiên đã say, nhưng vẫn mơ hồ cảm nhận được lời Tiểu Tân nói có ẩn ý, xem ra tất cả mọi người đều có nỗi đau riêng.

Nếu còn có thể nhớ tới chuyện đau lòng, chứng tỏ còn chưa đủ say, Du Nhiên lắc lắc đầu, nói: “Hôm nay, chỉ đây sẽ dạy cậu một cách uống rượu mới.”

Rượu trắng pha bia, pha Sprite.

Hiệu quả rất tốt, mới chỉ hai cốc vào bụng, Du Nhiên và Tiểu Tân đã nhìn nhau cười ngốc nghếch, sau đó đập đầu xuống bàn, bất tỉnh nhân sự.

Du Nhiên cứ ngủ như thế, lúc đầu còn hơi lạnh, cô co người lại, không lâu sau, dường như cô bay lên trời, bên cạnh rất ấm áp.

Cảm giác khi đứt đoạn khi liên tục, không lâu sau, Du Nhiên dường như cảm giác được mình đang nằm trên một chiếc giường thật mềm, trên người đắp một cái chăn rất thoải mái.

Sau đó còn có một thứ gì đó mềm mại ấm áp chạm vào trán cô, giống như một nụ hôn.

Du Nhiên muốn mở mắt ra, nhưng uy lực của rượu thật sự quá đáng sợ, cô chỉ giãy dụa trong chốc lát rồi lập tức bỏ cuộc.

Cuối cùng, ý thức rời rạc, giống như ngã vào vực sâu, không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra, huyết Thái Dương như đang có vật gì đó gõ vào từ bên ngoài, một vài tia nắng như nước sôi nóng hổi làm mắt cô đau nhức.

Chui vào ổ chăn, ngủ thêm nửa tiếng, Du Nhiên mới sống lại một lần nữa.

Thở mở mắt, cô phát hiện mình đang nằm một mình trong phòng ngủ.

Nhìn đồng hồ, gần mười một giờ năm mươi, nói cách khác... Cô trốn học rồi!!!

Du Nhiên nhìn về phía thời khóa biểu dán sau cánh cửa, buổi sáng hôm nay lại là bốn tiết học của Diệt Tuyết sư thái nổi danh trong trường, học kỳ trước có bạn học chỉ đến muộn một lần, bị bà ta nhớ mặt, cuối kỳ không cho qua, lần này cô trắng trợn trốn bốn tiết, tuyệt đối sẽ bị róc xương!!!

Đang kêu rên, bạn cùng phòng tan học trở về, nhìn thấy cô, câu nói đầu tiên là: “Du Nhiên, bệnh của cậu đã đỡ chưa?”

Câu nói thứ hai là: “Bị ốm vì sao lại không nói cho bọn tớ một tiếng?”

Câu nói thứ ba là: “Tới đây, tới đây, tớ giúp cậu mua cháo đậu đỏ rồi, uống luôn đi cho nóng.”

Du Nhiên ngẩn người nhìn cặp lông, uống một ngụm cháo nóng hằm hạp, vô thức nuốt xuống rồi mới hỏi: “Bị ốm?”

“Đúng vậy, bọn tớ còn lo lắng cậu cả đêm qua không về, kết quả là sáng nay thầy Khuất đưa giấy xin phép nghỉ của cậu cho Diệt Tuyết bọn tớ mới biết cậu bị viêm ruột cấp tính, cả đêm qua ở bệnh viện truyền dịch.”

“Các cậu nói, tối qua tớ cả đêm không về?” Du Nhiên hỏi.

“Bệnh đến ngu người rồi à, cậu ở bệnh viện, sao về được? Sáng nay khi bọn tớ đi học vẫn không nhìn thấy cậu, có lẽ thầy Khuất đưa cậu về, thầy ấy thật có trách nhiệm.”

Khuất... Vâng.

Vì sao lại là anh... Người uống rượu với cô tối qua, là Tiểu Tân mới đúng.

Du Nhiên muốn nhớ lại mọi chuyện cho rõ ràng, thế nhưng đầu quá đau, hoàn toàn không thể nghĩ được gì.

Sau đó, Du Nhiên nghe thành viên câu lạc bộ kịch nói, một buổi tối nào đấy Tiểu Tân uống rượu say, ngủ lại quán rượu ven đường, hứng gió lạnh một đêm, cảm nặng.

Nếu là Du Nhiên trước đây, có lẽ cô sẽ làm rõ ràng mọi chuyện

Thế nhưng hiện giờ... Du Nhiên nghĩ, một chương này của cô và Khuất Vân đã lật qua rồi, không cần thiết phải mở lại nữa.

Chỉ cần là chuyện liên quan đến anh, đều không còn quan trọng nữa.

Không cần nghĩ nhiều, cứ như thế, Du Nhiên để chuyện này trôi qua.

Sau đêm cùng Tiểu Tân uống rượu kể khổ, Du Nhiên cảm thấy thật ra bản chất của thằng bé này không xấu, chỉ là tính cách có chút nóng nảy, bệnh con một, chậm rãi giáo dục, chỉnh sửa đến nơi đến chốn là được.

Ôm thái độ cứ vớt vate con lạc đường, Du Nhiên bắt đầu tiếp cận cậu ta, hai người cãi nhau ầm ĩ vài lần rồi cũng từ từ hiểu nhau.

Tính cách Tiểu Tân cứng rắn, không tiếp thu được chuyện kẻ thù thoả cái đã thành bạn, ban đầu còn chống cự, nhưng lần nào Du Nhiên cũng kéo cậu ta đi uống rượu, khi đã uống tới một trình độ nhất định, những ân oán trước đây trong đầu cũng tan thành mây khói.

Khi đã hiểu nhau, Du Nhiên phát hiện nhân phẩm của Tiểu Tân còn thấp hơn những gì cô đã tưởng tượng.

Theo lý mà nói, bạn học Tiểu Tân này bề ngoài dễ nhìn, có tiền, cho dù không nhiều như mây thì thư tình mỗi ngày nhận được cũng đếm không xuể, nhưng Du Nhiên khách quan nhìn lại, Tiểu Tân giống như một cục đất bị nhiễm phóng xạ, ngay cả cái mầm hoa đào cũng không nảy ra được.

Lại khách quan quan sát, Du Nhiên nhìn ra nguyên nhân – tính cách Tiểu Tân làm người ta chịu không nổi.

Không nói đến những chuyện khác, chỉ bằng biểu hiện khi tập kịch của cậu ta mà nói, nữ diễn viên chỉ nói sai một lời thoại, làm sai một vẻ mặt, thằng nhóc này lập tức phê bình nghiêm khắc, tuyệt đối không nể tình, không biết thương hương tiếc ngọc là cái gì.

Mấy tháng trước, một bạn nữ vì thăm mếu cậu ta mới tham gia câu lạc bộ, khi tập luyện vì biểu hiện không tốt nên bị Tiểu Tân mắng tệ hại, từ đó trở đi không thấy quay lại nữa.

Dần dà, thành viên câu lạc bộ cũng không dám tập kịch với Tiểu Tân nữa, Du Nhiên ôm giấc mộng cứu giúp thế giới, chủ động gánh trách nhiệm tập kịch với Tiểu Tân.

Khi cô làm lỗi, Tiểu Tân cũng sẽ không vì thân phận khác với người khác của cô mà nể mặt.

“Cô bị ngốc à, cong lưỡi với thẳng lưỡi cũng không phân biệt được hay sao? Đọc lời kịch kém như vậy sao có thể lên làm đội trưởng được vậy?”

Phương pháp đối phó với Tiểu Tân của Du Nhiên là lấy mạnh chế mạnh, trực tiếp cầm một cái ghế đầu gõ đầu cậu ta: “Nếu đã biết tôi là đội trưởng thì tỏ thái độ tốt một chút.”

“Đồ xấu gái, rất đau đấy!”

“Không đau thì tôi đánh cậu làm gì.”

Vì vậy, hai người ầm ĩ mắng chửi ngay trên sân khấu, cậu kéo tóc tôi, tôi móc mắt cậu, đánh nhau tụi bụi.

Thành viên câu lạc bộ ở phía dưới: “...”

Hai người đánh nhau rất nghiêm túc, thường xuyên nhìn thấy trên mặt, trên tay dán băng cá nhân, lần nghiêm trọng nhất là chân Tiểu Tân còn phải băng bó.

Đối mặt với việc này, Du Nhiên rất thành khẩn tự kiểm điểm: “Tôi thừa nhận, hành vi mang theo dao gọt hoa quả bên người của tôi là sai.”

Tiểu Tân: “...”

Khi đánh nhau xong, hai người lại hẹn nhau đi uống rượu, vừa uống vừa tiêu tan oán thù.

Không lâu sau, có một người bắt mẫn tìm tới cửa.

“Lý Du Nhiên, thì ra cậu căn bản không coi tớ là bạn, tớ nhìn lầm cậu rồi.” Gái Diệp ngậm nỗi căm hờn đầy máu và nước mắt.

Du Nhiên không hiểu gì.

“Cậu và Long Tường kia hẹn hò lại không nói cho tớ biết!” Gái Diệp vô cùng bất mãn về chuyện này.

Du Nhiên vội vàng giải thích, nói mình và Tiểu Tân chỉ là bạn bè bình thường thôi.

“Vì sao lần trước tớ thấy Long Tường tự mình bưng một bát cơm đậu váng lớn từ quán ăn cạnh trường tới dưới ký túc xá các cậu? Đã đến mức này rồi còn nói là bạn bè bình thường?” Gái Diệp góp nhặt từng chứng cứ phạm tội.

Du Nhiên thề, nói lần đó khi hai người đánh nhau, Tiểu Tân đẩy cô ngã trật chân nên mới mua cơm đậu váng tới đến để xin lỗi Du Nhiên.

Qua một loạt giải thích liên hồi, gái Diệp mới miễn cưỡng tin: “Thật ra tớ cũng biết là không có nhiều khả năng, cậu và Khuất Vân vừa mới chia tay, làm sao có thể hồi phục nhanh như vậy?”

“Khuất Vân?” Du Nhiên lắc đầu lắc tay, cười mờ mịt: “Ai là Khuất Vân, tớ không biết.”

Gái Diệp thở dài: “Lừa mình dối người, chiêu này cũng không tệ.”

“Không thèm nói chuyện với cậu nữa, Tiểu Tân hẹn tớ ở sân bóng rổ, đi trước đây.” Du Nhiên nói xong bắt đầu chạy về hướng sân bóng rổ.

Đang là giờ ăn cơm, sân bóng không có ai khác, Du Nhiên và Tiểu Tân không khách khí mà chiếm lấy nó.

“Hôm nay cậu còn thua nữa thì thật quá mất mặt.” Du Nhiên vừa đập bóng vừa nói.

“Đừng quên lần trước là tôi nhường cô ba mươi điểm.” Tiểu Tân mạnh mẽ nhào về trước, cướp quả bóng trên tay Du Nhiên, xoay người, ném một quả ba điểm đẹp mắt.

“Nhưng vẫn là tôi thắng.” Du Nhiên bắt lấy bóng, bắt đầu ném về phía rổ.

“Được, lần này ai thua sẽ phải đứng trên bục diễn văn hô to một câu: tôi rất thèm khát.” Tiểu Tân đề nghị.

Du Nhiên đồng ý, vì vậy cuộc đấu bắt đầu.

Chưa được mấy phút sau, Du Nhiên vì thua tám điểm nên tức giận tụt quần thể thao của Tiểu Tân xuống. Vì vậy, hai người liền mặc kệ đấu bóng, bắt đầu đánh nhau.

Đánh đến lúc người đầy bụi đất, thở hổn hển, hai người lại ngồi xuống uống bia, dành sức chuẩn bị tiếp tục đấu bóng hoặc đánh nhau.

Uống hết một lon, Du Nhiên bóp bẹp lon bia rỗng, nhét vào sau lưng Tiểu Tân.

Tiểu Tân nghĩ đây là dấu hiệu khai chiến nên nhảy dựng lên, chuẩn bị sẵn tư thế.

Du Nhiên đã hơi cảm thấy mất hứng, nói: “Tiểu Tân này, hôm nay tôi gặp phải một chuyện, tôi nên tức giận, nhưng tôi lại không thể tức giận.”

“Chẳng lẽ là...” Tiểu Tân dời ánh mắt xuống nửa người dưới của Du Nhiên, chậm rãi nói ra hai chữ: “Bị trĩ.”

Du Nhiên: “...”

Một giây sau...

“Lý bà bà, sao lại dùng bia ném tôi!?”

“Sao lại là trĩ!”

“Người hay tức giận rất dễ bị trĩ.”

“Vậy cậu phải bị trước mới đúng!”

Sau khi cãi nhau, hai người khoanh tay trước ngực, không thèm để ý tới nhau nữa.

Cuối cùng vẫn là Du Nhiên đầu hàng trước: “Chuyện tôi muốn nói là, hôm nay, tôi bị người ta trừng phạt.”

Chiều hôm nay, lớp Du Nhiên tới khu văn phòng giáo viên nộp bài tập chuyên ngành, chuông tan học vang lên, vừa cầm sách đi tới cửa đã đụng phải một người.

Lồng ngực kia rất quen thuộc, Du Nhiên không cần ngẩng đầu cũng biết là ai, vì vậy cô chọn cách không ngẩng đầu lên mà bước vội ra ngoài.

Thế nhưng, Khuất Vân gọi cô lại: “Bạn Lý Du Nhiên, phiền bạn quay lại, tôi có việc muốn nói.”

Du Nhiên đành phải cắn chặt răng quay về chỗ ngồi một lần nữa.

Chuyện Khuất Vân muốn nói là sắp tới trường học sẽ nghênh đón cái gì đó, chúc mừng rồi hoạt động linh tinh gì đó, muốn đánh giá vệ sinh, thứ Năm sẽ tiến hành kiểm tra từng khoa. Trường học vô cùng coi trọng lần đánh giá này, yêu cầu toàn thể giáo viên tận lực ứng phó, cũng phân chia phụ trách từng khu vực. Khóa của Du Nhiên sẽ phụ trách quét dọn, chỉnh lý phòng lưu trữ của trường.

Lời này vừa nói ra, toàn khóa lên tiếng ai oán mất mấy ngày.

Phải biết rằng phòng lưu trữ của trường từ khi thành lập tới nay chưa từng quét dọn, những thứ bên trong vừa nhiều vừa hỗn loạn, bụi dày mấy mét.

Mà lãnh đạo trường lại yêu cầu phải dọn sạch không còn một hạt bụi.

Không còn một hạt bụi, đó là trình độ nào nha!

Khuất Vân trấn an lòng người rất hợp thời: “Từ giờ đến thứ Năm còn đúng một tuần, còn đủ thời gian, mọi người hợp tác một chút, tranh thủ hoàn thành sớm nhiệm vụ, vậy có bạn nào muốn chịu trách nhiệm lần vệ sinh này không?”

Lời này vừa nói ra, những người vừa rồi còn vì tức giận, bất mãn mà chập chờn như lúa mùa xuân lập tức đổ gục xuống.

Chuyện phí công phí sức diễn hình này có kẻ ngu mới đi làm.

“Nếu không ai tình nguyện, vậy sẽ do tôi chỉ định nhé.” Thầy Khuất bắt đầu chỉ mặt gọi tên.

Những lời vừa rồi, Du Nhiên không mấy may để trong lòng, cô vẫn cố gắng nghĩ đến chuyện của cô, một số chuyện có thể khiến cô quên đi việc bạn trai cũ đang đứng trước mặt cô.

Vì vậy, khi Khuất Vân gọi ra cái tên Lý Du Nhiên, Du Nhiên giống như bị cản vào mông một cái, suýt nữa thì nhảy dựng lên.

“Anh ta, vừa nói cái gì vậy?” Du Nhiên mờ mịt hỏi bạn học bên trái.

“Bảo cậu đi làm công nhân vệ sinh miễn phí, Du Nhiên, cố nén đau thương nhé.” Bạn học vỗ vỗ vai Du Nhiên.

Du Nhiên hoang mang kèm theo tức giận ngẩng đầu, vừa nhìn lại, trên cái mắt kínhzhuangbility* kia của Khuất Vân, một ánh sáng trắng đã lâu không xuất hiện lại lóe lên.

*zhuangbility: khoe mẽ, show off

Một tiếng “tinh” vang lên, đâm vào màng nhĩ Du Nhiên khiến nó đau nhức.

Hồi tưởng kết thúc, Du Nhiên đặt câu hỏi: “Cậu nói xem, anh ta làm như vậy rốt cuộc là có ý gì?”

“Thật ra rất dễ hiểu.” Tiểu Tân bóp bẹp lon bia rỗng, ném một cái, lon bia rơi chính xác vào trong thùng rác.

Tư thế như thế mới gọi là đẹp trai bốc mùi chứ.

“Hiểu thế nào?” Du Nhiên hỏi.

“Bởi vì nhìn cô rất đáng đánh, ai là người đều muốn trừng phạt cô, ngay cả bạn trai cũ của cô cũng vậy.” Đây là đáp án của Tiểu Tân.

Giây tiếp theo.

“Lý bà bà, cô hướng vào chỗ nào vậy!!!”

“Tôi muốn ném về phía đống quần của cậu, muốn khiến cậu đoạn tử tuyệt tôn!!!... Này, cậu cầm hai cái lon làm gì?”

“Cô khiến tôi đoạn tử tuyệt tôn, tôi sẽ khiến con cô không có bình sữa!!!”

“A!!! Đừng có tới đây!!!”

Cứ như vậy, trên sân bóng rổ, hai người lại bắt đầu đuổi bắt, cười đùa.

Tuy Khuất Vân là người sai khiến, nhưng hạ mệnh lệnh lại là nhà trường, Du Nhiên không có gan phản kháng, đành phải nhận mệnh tới sắp xếp lại phòng lưu trữ.

Chức vụ phụ trách này là nói cho êm tai, thật ra đây mới là người thăm nhất, rõ ràng đã thông báo vô số lần rằng cả lớp sau khi tan học phải tập hợp ở phòng lưu trữ, nhưng Du Nhiên đứng trên hành lang hứng gió lạnh, đợi suốt nửa tiếng đồng hồ, một bóng người cũng không có.

Những người có lương tâm còn tìm lý do này lý do nọ, gọi một cuộc điện thoại xin nghỉ, lý do còn rất thống nhất.

Người thì nói là bố bị bệnh, người thì nói là mẹ bị bệnh, người khác lại nói là chính mình bị bệnh, còn có người nói con cá vàng mình nuôi bị bệnh.

Cuối cùng, Du Nhiên chỉ có thể níu lấy gái Diệp, bắt gái đi cùng.

Mở phòng lưu trữ ra, Du Nhiên lập tức nghĩ, nơi này, nhất định là một địa điểm tốt để xuyên không – âm trầm, thần bí không gì sánh được.

Đủ loại mạng nhện, bụi phủ khắp nơi, đồ đạc la liệt, sàn gỗ mục nát cứ bước một bước là lại kéo kẹt.

Du Nhiên thở dài, dùng khăn quàng cổ chen kín miệng, mũi, bắt đầu chấp nhận số phận mà quét dọn.

Chăm chỉ quét dọn một giờ mới xong được một góc nhỏ, Du Nhiên mệt đến mức xương sống, thắt lưng đều như sắp gãy rời, chẳng thêm quan tâm đến bụi bẩn mà trực tiếp ngồi xuống đất.

“Vì sao Khuất Vân lại muốn làm khó cậu như thế?” Gái Diệp đặt câu hỏi.

“Bởi vì nhìn tớ rất đáng đánh, ai là người đều muốn trừng phạt tớ, ngay cả bạn trai cũ ác độc như quỷ của tớ cũng không phải ngoại lệ.” Du Nhiên vắn cái eo nhỏ, đạo lại lý do của Tiểu Tân.

“Nghe cậu nói như vậy cũng thấy hơi đúng đúng.” Gái Diệp tán thành.

Ngay cả sức để tức giận Du Nhiên cũng không còn, quyết định tha cho gái Diệp một mạng.

Đang nghỉ ngơi, cái mũi Du Nhiên bắt đầu nhức nhích: “Cậu có ngửi thấy trong không khí có mùi lạ lạ không?”

“Tớ mới chỉ có ý định thả khí H₂S trong đầu, còn chưa biến nó thành hiện thực.” Gái Diệp thẳng thắn.

Du Nhiên tung một chưởng đánh bật gái Diệp ra chỗ khác, ngay sau đó, cô lập tức nhìn thấy, phía sau gái Diệp, trước cửa phòng lưu trữ, Tào Tháo đang đứng ở đó.

Tuy đứng ngược sáng, nhưng hai mắt kính trên sống mũi cao thẳng của Tào Tháo lại lần nữa hiện lên những tia sáng trắng chói mắt.

Tia sáng trắng, lại thấy tia sáng trắng đầy.

Gái Diệp vốn là loại người nhất gan, lúc này nhìn thấy Khuất Vân, lòng bàn chân đã như bôi dầu, vội vàng chuồn mất: “Du Nhiên, tớ còn có lớp học, lần sau lại tới tìm cậu, chào nhé.”

Vừa nói xong, người đã chạy mất dạng.

Du Nhiên đứng dậy, cầm lấy khăn lau, bắt đầu lau dọn giá gỗ công kênh, mục đích duy nhất của việc này chính là để quay lưng về phía Khuất Vân.

Du Nhiên hy vọng khi cô quay lại, Khuất Vân cũng sẽ rời đi như lần trước, không chút dấu vết.

Nhưng hy vọng của Du Nhiên lại rơi vào khoảng không vô ích, bởi vì cô nghe thấy Tào Tháo đang đi về phía mình – sàn gỗ cũ nát đang rên rỉ kéo kẹt.

Khăn lau trong tay Du Nhiên bị bóp chặt thành bã đậu.

“Xem ra hiệu suất không được tốt nhỉ, mới quét dọn được một chút thể thôi sao?”

Du Nhiên nhắm mắt lại, không để ý tới anh.

“Quên không thông báo, một ngày trước khi nhà trường đi kiểm tra, khoa sẽ đi kiểm tra trước, nói cách khác, trước thứ Tư tuần tới, chỗ này nhất định phải được quét dọn sạch sẽ, không có vấn đề gì chứ?”

Không ai nói gì cả, không ai nói gì cả, chỉ là chó sủa thôi, Du Nhiên nói như vậy với mình trong lòng.

“Sao lại chỉ có một mình em? Những người khác đều không nề mặt em à? Bạn Lý Du Nhiên, nhân duyên của em dường như không được tốt lắm.”

Con giun xéo lăm cũng quần.

Du Nhiên xoay mạnh người lại, ném cái khăn lau đầy bụi về phía mặt Khuất Vân, cái khăn lau thoáng lướt qua đường viền hoàn mỹ trên gương mặt Khuất Vân, sau đó rơi xuống đất.

Du Nhiên lạnh lùng nhìn Khuất Vân, nói với vị bạn trai cũ này một câu: “Thầy giáo, thầy nói nhiều quá.”

Tuy bị cái khăn lau dơ bẩn lướt qua mặt, nhưng nhìn Khuất Vân không có vẻ gì kích động.

Anh chỉ đứng tại chỗ, nhìn Du Nhiên.

Cửa sổ phòng lưu trữ chỉ là mấy tấm ván gỗ đóng lại, nhưng đã lâu ngày, dầm sương dãi nắng, trên tấm gỗ có mấy khe hở.

Từng tia sáng mặt trời cứ thế xuyên qua những khe gỗ nhỏ nhỏ, chiếu vào phòng, hắt xuống khoảng cách giữa hai người.

Trong không khí có vô số hạt bụi mỏng manh đang di động.

Du Nhiên nhìn thấy, gương mặt Khuất Vân dường như cũng nhuộm màu vàng hoàng kim của ánh mặt trời ảm áp, đôi môi anh im lặng nở nụ cười, ôn hòa, thoải mái, sáng chói.

Sau đó, anh xoay người đi ra ngoài.

Du Nhiên đứng tại chỗ, không ngừng nhớ lại: vừa rồi có phải dùng quá nhiều sức nên ném Khuất Vân thành chấn thương sọ não rồi không?

Nếu dễ dàng bị chấn thương sọ não như vậy thì Khuất Vân đã không gọi là Khuất Vân rồi.

Buổi chiều ngày hôm sau, Du Nhiên vẫn như trước, giống như một con trâu nhỏ cần cù chăm chỉ cày ruộng trong phòng lưu trữ, hôm nay, ngay cả một cuộc điện thoại xin nghỉ cũng không có, tất cả các bạn học đồng loạt chơi trò mất tích.

Sau khi làm việc đến mức không còn hơi để thở nữa, trong một giây, Du Nhiên vô cùng thấu hiểu cho tâm trạng người đã bắn chết bạn học trong khi ngủ ở một trường của Mỹ.

Một nhọc hơn hai tiếng, cuối cùng cũng dọn sạch được góc phía Đông Nam, dù còn cách rất xa so với trình độ không còn một hạt bụi không tưởng mà nhà trường yêu cầu, nhưng Du Nhiên đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Ai ngờ đúng lúc này, trong không khí lại bắt đầu lơ lửng mùi vị bất an quái lạ.

Theo lệ cũ, Du Nhiên quay đầu, nhìn thấy Khuất Vân cũng không có gì bất ngờ.

Du Nhiên thâm di chuyển vị trí, nắm chặt cái chổi.

“Hiệu suất cao hơn rồi, tốt.” Khuất Vân mỉm cười.

Trẻ ngoan là không thể nói chuyện với bạn trai cũ, Du Nhiên nhắc nhở chính mình như thế.

“Gần đây vẫn còn uống rượu à? Uống ít một chút, uống quá nhiều sẽ hại sức khỏe.” Khuất Vân nói.

Cho dù tôi có uống axit cũng liên quan gì đến anh? Du Nhiên nghĩ thầm.

Đường như nhìn ra những ngôn ngữ cơ thể của cô, Khuất Vân nói tiếp: “Hơn nữa, một nam một nữ uống rượu cũng không tốt lắm, rất dễ uống ra... những cảm tình lằng lằng.”

Vậy anh với Đường Ung Tử nhà anh như hai con cua trong mùa đánh bắt thềm được hấp cách thủy ngang ngược bò trong trường học thì tốt?!

Du Nhiên vừa nghĩ vừa nghiêng rằng, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy buồn cười về bản thân: quan tâm tới anh ta và Đường Ung Tử làm gì.

Vì vậy, Du Nhiên thoải mái cười, sau đó...

Vung cái chổi trong tay một vòng, “chát” một tiếng đánh vào chân Khuất Vân.

Sức lực rất lớn, tuy chưa đến mức gãy xương nhưng ít nhất cũng bầm tím, Du Nhiên cảm thấy thỏa mãn với động tác này của mình.

“Thầy giáo, thật xin lỗi, không nghĩ là lại trượt tay.” Cô lạnh lùng nói.

Hôm nay trời râm mát, không có ánh mặt trời, vì vậy trong mắt Du Nhiên, nụ cười trên môi Khuất Vân cũng không quá rõ ràng.

Nhưng cô xác định, nụ cười này giống hôm qua như đúc.

Tuyệt đối là bị đánh cho ngu người rồi.

Du Nhiên lùi ra, không nói thêm một câu nào nữa, trực tiếp đi qua Khuất Vân, bỏ đi.

Hai ngày liên tiếp gặp Khuất Vân ở cùng một địa điểm, Du Nhiên cho rằng ngày thứ ba cũng sẽ trốn không thoát, cho nên cô mang theo MP4, tải xuống một loạt nhạc âm âm, quyết định khi quét dọn sẽ nghe, có chết cũng không nghe Khuất Vân nói gì nữa, khiến anh ta mất mặt, bỏ đi cho sớm.

Thế nhưng khi mở cửa phòng lưu trữ ra, Du Nhiên ngăn người một phút, sau đó, cô bắt đầu hối hận mình đã không mang đến một con dao phay – góc Đông Nam phòng lưu trữ mới được cô quét dọn sạch sẽ ngày hôm qua lại chông chắt một đồng bụi bặm và đồ đạc.

Hôm nay, Khuất Vân không tới.

Buổi tối, Du Nhiên ngồi trên sân tennis trong trường uống bia với Tiểu Tân.

“Tôi muốn giết anh ta.” Du Nhiên tối sầm mặt nói: “Nhưng tôi không thể làm như vậy, tôi không thể vào tù vì một người như vậy, vì thế, phương pháp duy nhất là...”

Du Nhiên lấy dao gọt hoa quả trong người ra đặt vào tay Tiểu Tân: “Cậu đi giết anh ta giúp tôi.”

Tiểu Tân yên lặng liếc mắt nhìn cô, cúi đầu, rồi lại tiếp tục uống bia của mình.

“Yên tâm, tôi sẽ tới trại giam thăm cậu, còn có thể mua cho cậu dầu bôi trơn loại đắt nhất.” Du Nhiên cảm thấy mình như vậy là rất có tình nghĩa.

“Dầu... bôi trơn?” Tiểu Tân chậm chạp nhướng mắt lên, yêu cầu một lời giải thích.

“Dáng vẻ như cậu thế này hẳn sẽ rất được mấy bậc đàn anh trong tù hoan nghênh... Bé trai và đại ca xã hội đen, cường công cường thụ, đề tài đam mỹ thật là tốt.” Du Nhiên chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Vừa dứt lời, dao gọt hoa quả “xoẹt” một tiếng, vẽ ra trong không trung một tia sáng bạc, găm cứng tay áo Du Nhiên trên mặt đất một cách chính xác.

Chỉ một cm nữa thôi là Du Nhiên đã mất một miếng thịt.

Tiểu Tân đúng là một kẻ thích bắt nạt kẻ yếu, Du Nhiên thở dài, chẳng trách bọn họ lại thành bạn rượu.

“Trưa mai cô có dói bụng không?” Tiểu Tân đột nhiên hỏi một vấn đề vô cùng kỳ quái.

“Chỉ cần tôi còn sống, trưa nào tôi cũng đòi bụng.” Du Nhiên nhổ con dao ra khỏi mặt đất, thuận tiện giải cứu tay áo của mình.

Ai nha, thùng một lỗ thật to, Du Nhiên quyết định, lát nữa sẽ dùng thẻ tín dụng của Tiểu Tân tới trung tâm mua sắm mua một bộ mới.

“Vậy trưa mai tôi mời cơm.” Tiểu Tân nói.

“Tự nhiên nịnh bợ, không phải lưu manh cũng là trộm cắp.” Du Nhiên cắt dao gọt hoa quả đi, nhìn Tiểu Tân chăm chăm, nói: “Nói đi, có phải cậu có ý với chị đây không?”

Mặt Tiểu Tân ửng hồng, ngay cả lông mày cũng lập tức từ “—” biến thành “[^]”, hét lớn: “Bà Lý, tôi van bà đừng có đặt sự mơ tưởng của bà lên người tôi, ai có ý với bà?!”

“Vậy cậu đỏ mặt như thế làm gì?” Du Nhiên vẫn ung dung uống bia: “Tiểu Tân, đừng yêu chị, chị chỉ là một truyền thuyết.”

Tiểu Tân thở sâu, găng sức run run biến hai hàng lông mày từ “[^]” trở lại thành “—”, cố gắng quay lại chủ đề vừa rồi: “Mười một rưỡi trưa mai, cổng sau, không gặp không về.”

Nói xong, Tiểu Tân đứng dậy bỏ đi.

“Này, đã muộn thế này rồi, tiễn chị đây về ký túc xá đi.” Du Nhiên nói.

“Bà Lý, bà yên tâm, bề ngoài của bà cực kỳ an toàn.” Tiểu Tân nói xong vỗ mông bỏ đi

Không còn cách nào khác, cô gái độc thân đành tự mình quay về ký túc xá.

Lúc này đã gần một giờ đêm, sân tennis và ký túc xá của Du Nhiên cách khá xa, ở giữa còn có một con đường đầy cây cối, ban ngày đã thấy âm u, đừng nói đến lúc bốn bề vắng lặng thế này.

Nghe một nguồn tin không chính thức, nói trên con đường này, mười năm trước từng phát hiện một thi thể phụ nữ, đến nay còn chưa có lời giải đáp.

Nếu là ngày thường, Du Nhiên tuyệt đối không dám đi vào đây một mình, nhưng đêm nay uống một ít rượu, lá gan cũng to hơn nhiều, chẳng kiêng nể gì, hùng dũng oai vệ bước vào con đường rợp bóng cây kia.

Tuy có đèn đường nhưng ánh đèn này cũng rất mờ, trên mặt đất, bóng cây thỉnh thoảng lại lay động như vuốt quỳ trên vách đá.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng gió lạnh thổi vù vù, cảm giác khủng bố này có thể thấm vào từng khớp xương người ta.

Gió lạnh thổi qua, cũng thổi bớt đi mùi rượu bia trên người Du Nhiên, cô bắt đầu có chút hoảng sợ.

Du Nhiên muốn nhanh chóng đi hết đoạn đường này, cũng không biết có phải ảnh hưởng tâm lý hay không mà đoạn đường này bỗng nhiên thật dài, giống như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Đúng lúc này, phía trước vang lên tiếng bước chân, Du Nhiên tập trung nhìn lại, phát hiện thấy một người đàn ông, sắc mặt tối tăm, hai tay đứt túi quần, đang đi về phía cô.

Du Nhiên sinh nghi trong lòng, liền đi lệch về phía bên trái con đường, muốn tránh qua.

Ai ngờ người đàn ông này thấy cô làm vậy cũng thay đổi bước chân, dịch sang bên trái, đồng thời, hần ta dường như đang lấy từ trong túi ra một thứ gì đó, sáng loáng, giống như một con dao.

Chuyện này khiến Du Nhiên hoàn toàn tỉnh rượu, hồi chuông cảnh báo trong lòng cô rung lên điên cuồng, trong nháy mắt, cô hiểu ra gã đàn ông này chính là cướp giết trong truyền thuyết, thậm chí có thể là gã dê già.

Lúc này Du Nhiên mới biết, tuy bình thường cô nhảy như con lơi chơi, nhưng đến lúc nguy cấp, chân tay lại nhũn ra như tôm.

Cô muốn lớn tiếng kêu cứu, thế nhưng cổ họng vì sợ mà kêu không ra tiếng.

Cô muốn bỏ chạy, thế nhưng hai chân vì sợ mà găm cứng tại chỗ.

Gã đàn ông đi đến trước mặt Du Nhiên rất nhanh, mà con dao trong túi cũng đã được rút ra.

Du Nhiên đo đạc nó trong lòng, tuy không dài nhưng cũng đủ để giết cô rồi.

Nhưng Du Nhiên lại phát hiện, cái cần lấy thanh cha này đã lấy ra cả rồi. Nhưng khi hấn liếc mắt ra phía sau một giây, chần chờ trong chốc lát rồi lại thu dao về, xoay người bước nhanh về hướng ngược lại, không lâu sau đã biến mất trong bóng đêm.

Chờ đến khi hoàn toàn không nhìn thấy gã kia nữa, Du Nhiên mới dám thở ra. Lúc này mới phát hiện tay chân cô lạnh toát, trên lưng ướt đầm mồ hôi lạnh, chân không ngừng run lên.

Cô vội vàng dựa lên thân cây ngô đồng bên cạnh, để tránh không chống đỡ được mà ngã xuống.

Vừa dựa vào, thân thể xoay chín mươi độ, đương nhiên cô nhìn thấy người phía sau.

Tuy đèn đường không sáng lắm, nhưng nói có chút không thuần khiết là dù sao đã ngủ với nhau nhiều lần như vậy, cho dù anh bị một chiếc xe tải đâm chết, lại bị bốn cái xe trộn xi măng nghiền qua, Du Nhiên vẫn nhận ra người kia là Khuất Vân.

Lẽ nào, gã đàn ông vừa rồi vì nhìn thấy Khuất Vân mới không ra tay với cô?

Du Nhiên đang do dự có nên bước lên cảm ơn anh một tiếng hay không thì Khuất Vân đã lên tiếng trước: “Tôi đã nói rồi, uống rượu là rất dễ xảy ra chuyện.”

Thật ra đây là một câu nói rất bình thường, nhưng không biết thế nào, Du Nhiên cảm thấy trong lòng không thoải mái, lập tức chuyển chủ đề: “Thầy giáo, đã muộn thế này rồi, sao thầy còn ở đây?”

Không phải là theo dõi mình đấy chứ? Suy nghĩ này vừa nảy ra trong đầu đã bị Du Nhiên ương ngạnh đè xuống.

Theo dõi cái đầu ấy, anh và cô bây giờ không còn một tí tẹo quan hệ nào nữa.

Câu trả lời của Khuất Vân là: “Tôi đi dạo.”

“Có ai đi dạo muộn thế này sao?” Du Nhiên nghi ngờ.

“Muộn như thế còn có người uống rượu rồi về phòng ngủ một mình, chuyện này chứng tỏ trường này không thiếu những điều kỳ lạ, không phải sao?” Khuất Vân trả lời.

“Đúng vậy, đặc biệt là kiểu kỳ lạ như thầy.” Giọng điệu của Du Nhiên mang vẻ châm chọc.

Khuất Vân cười cười, không nói gì.

Lúc này Du Nhiên mới nhận ra, cô vừa nói thật nhiều với anh.

Thế nhưng nếu đã bắt đầu, nhiều hơn vài câu cũng chẳng có gì quan trọng.

“Là thầy đổ rác vào phòng lưu trữ, đúng không?” Du Nhiên chất vấn.

“Đó không phải rác, là mấy thứ cần sắp xếp tôi quên không để vào, tôi chỉ có lòng tốt mang tới cho em thôi.” Khuất Vân trả lời.

“Có lòng tốt đổ vào chỗ tôi vừa mới dọn xong?” Giọng điệu của Du Nhiên không có vẻ thân thiện.

“Bởi vì chỉ có chỗ đó có vẻ để đồ được.” Đây là câu trả lời của Khuất Vân.

Du Nhiên nghĩ, không cần thiết phải tiếp tục lằng nhằng nữa, cô quyết định nói thẳng: “Khuất Vân, nhớ ngày đó anh đã hứa với tôi chuyện gì không?”

“Để em đi, không bao giờ dây dưa với em nữa.” Khuất Vân trầm tĩnh nhắc lại.

“Vậy anh cho rằng hành động của anh hiện giờ là thực hiện lời hứa sao?” Du Nhiên hỏi.

“Tôi đã đồng ý chia tay.” Khuất Vân nói.

Không sai, Du Nhiên gật đầu.

“Tôi cũng không quán quýt lấy em, bắt em quay lại với tôi nữa.” Khuất Vân nói.

Đúng là thế, Du Nhiên gật đầu.

“VẬY, TÔI VẪN COI NHƯ ĐÃ THỰC HIỆN LỜI HỨA Đấy chứ.” Khuất Vân nói.

Đúng nha, Du Nhiên gật đầu... Ba giây sau, lại lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Lý Du Nhiên, dung lượng não nhà mi còn không bằng một con chuột ngu ngốc, suýt nữa đã bị Khuất Vân dắt mũi.

Du Nhiên lấy lại tinh thần, bật người chống nạnh phản bác: “VẬY vì sao anh còn muốn hành hạ tôi? HÃM HẠI TÔI, BẮT TÔI PHẢI LÀM CÔNG VIỆC VỚ VẮN NÀY, CÒN NỮA, vì sao ba lần bốn lượt chạy tới phòng lưu trữ nói chuyện với tôi.”

“TÔI cho rằng, nguyện vọng của em là để chúng ta quên đi chuyện đã từng là người yêu, từ nay về sau, chỉ là quan hệ thầy trò bình thường.” Khuất Vân nói.

“KHÔNG sai, đây là nguyện vọng của tôi.” Du Nhiên thừa nhận.

“VẬY, HIỆN GIỜ, TÔI ĐANG LÀM THEO NGUYỆN VỌNG CỦA EM, BẮT MÌNH TRỞ THÀNH THẦY GIÁO CỦA EM Đấy thôi.” Khuất Vân giải thích: “Em là sinh viên của tôi, cũng giống các sinh viên khác của tôi, nên mới có thể bị gọi phụ trách lần dọn vệ sinh này, nói cách khác, em chỉ ngẫu nhiên bị chọn.”

“VẬY, NGUYÊN TẮC ĐỂ CHỌN LÀ GÌ?” Du Nhiên hỏi đến cùng.

“QUY TẮC LÀ.” Một cơn gió thổi qua, thổi bay mái tóc Khuất Vân, những lọn tóc này tung bay ngay phía trước đôi mắt anh: “AI là sinh viên tôi nhìn thấy đầu tiên, người đó sẽ phải phụ trách.”

“...” Du Nhiên bắt đầu hối hận vì đã hỏi đến cùng.

“Còn mấy lần chạy tới phòng lưu trữ là vì kiểm tra tiến độ công việc của em, tôi chỉ làm việc một người thầy giáo nên làm thôi.”

Về mặt Khuất Vân rất thản nhiên, giọng nói của Khuất Vân cũng rất bình tĩnh, thái độ của Khuất Vân cũng rất đương nhiên.

Du Nhiên không có cách nào phản bác, cô không thể chụp mũ Khuất Vân, cứng rắn nói những việc anh làm là có âm mưu.

Việc duy nhất Du Nhiên có thể làm chính là xoay người – bực bội đi về phía trước.

Đi được hơn một trăm mét, khi xoay người nhìn lại, cô phát hiện Khuất Vân vẫn đi phía sau, vô cùng im lặng.

Nói vậy, rất có thể trước khi gã đàn ông nguy hiểm kia xuất hiện, Khuất Vân đã đi theo cô.

Như vậy, lần trước khi uống rượu với Tiểu Tân, cô gục xuống bàn, cũng do Khuất Vân theo dõi cô nên mới đưa cô về?

Chính là nói, mấy ngày nay, Khuất Vân vẫn luôn theo dõi cô.

Khi Du Nhiên không muốn nghĩ đến một việc gì đó, cô sẽ giống như uống nhầm thuốc chuột, cổ sức lắc đầu, cố gắng lắt chuyện không muốn nghĩ kia ra khỏi đầu.

Vì vậy, Khuất Vân ở phía sau đã nhìn thấy một cảnh tượng kỳ dị: bạn gái cũ kiêm sinh viên của anh, bạn Lý Du Nhiên, đang đứng tại chỗ, giống như bị ma ám, bỗng ôm lấy đầu, toàn thân run run, dùng sức lắc đầu, dùng rất nhiều sức, ngay cả đuôi ngựa trên đầu cũng xoa ra.

Khuất Vân: “...”

Cứ lắc liên tục như thế nửa phút sau, Du Nhiên bỗng bước từng bước lớn, chạy về phía trước.

Ý định của cô rất đơn giản, chính là cắt cái đuôi Khuất Vân này.

Đáng tiếc, trạng thái chạy bộ duy trì chưa được bao lâu, chân Du Nhiên giẫm phải thứ gì đó, “huych” một tiếng lập tức ngã vào vũng bùn bên cạnh.

Bởi vì buổi chiều trời đổ mưa nên bùn đất vẫn còn ướt, trên mặt, trên tay, trên đầu gối Du Nhiên đều dính không ít bùn đất ẩm ướt.

Mặt mũi thế này là bị ném đến tận sao Diêm Vương rồi, Du Nhiên vừa xấu hổ, vừa tức giận, vừa vội vã.

“Mau đứng lên, đất lạnh sẽ bị ốm.” Khuất Vân đi tới, đưa tay ra với cô.

Bàn tay anh vẫn như trước, dưới ánh trăng, lóe ra thứ ánh sáng thanh nhã tinh mịn, một màu xanh ngọc tràn đầy mê hoặc.

Nhưng Du Nhiên không nắm lấy.

Nếu ngày đó đã quyết định buông tay, cô sẽ không nắm lấy nữa.

Khuất Vân hiểu suy nghĩ của cô, anh tiến lên, cầm lấy hai tay cô, muốn kéo Du Nhiên lên.

Du Nhiên lắc người, tránh khỏi bàn tay Khuất Vân, ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn anh: “Tôi không cần anh đỡ.”

“Thầy giáo đỡ sinh viên là chuyện rất bình thường.” Khuất Vân nói.

“Là bình thường, nhưng tôi có thể tự mình đứng lên.” Du Nhiên nói.

Nói xong, cô lập tức giẫy dụa đứng lên, nhưng bùn dưới chân quá trơn, cái mông Du Nhiên thật vất vả mới rời khỏi được mặt đất lại chạm xuống lần thứ hai, còn bắn lên không ít bùn.

“Trời lạnh, đừng ngang bướng nữa, bị cảm sẽ không hay đâu.” Khuất Vân khẽ nhủ mày, cũng vươn tay ra lần thứ hai, định nâng Du Nhiên dậy.

Nhưng Du Nhiên lại đẩy tay anh ra, cô cúi đầu, nhìn bùn đất, trấn tĩnh nói: “Thầy giáo, giữa chúng ta đã không còn gì nữa, sau này, trên đường em đi, em sẽ đi một mình, em sẽ còn ngã rất nhiều lần, nhưng những chuyện đó đều là chuyện của em, không liên quan đến thầy, vì vậy, mời thầy buông tay.”

Động tác của Khuất Vân không chút ngập ngừng, anh vươn tay, nhân lúc Du Nhiên còn chưa kịp phản kháng đã nâng cô dậy, chờ cô đứng vững rồi mới buông tay ra.

Đôi mắt anh như hồ nước tĩnh lặng, phản chiếu cái bóng của Du Nhiên: “Mặc kệ tương lai thế nào, chỉ cần tôi ở đó, tôi sẽ đỡ em.”

Nói thật dễ nghe, Du Nhiên nghĩ, ngày đó không phải chính anh đã đẩy cô vào vũng bùn lớn nhất đấy sao?

Nhìn vẻ nhếch nhác của mình, lửa giận của Du Nhiên bốc lên, cô lau toàn bộ bùn đất trên người mình vào áo khoác của Khuất Vân, cô dùng sức rất lớn, khiến da trên tay cũng đỏ lên.

Lau chán chê, cái áo khoác hàng hiệu của Khuất Vân đã nhăn nhúm, bẩn không chịu nổi.

Du Nhiên lau một rồi, giận cũng phát xong rồi, liền dừng lại, chờ phản ứng của Khuất Vân.

Cô hy vọng anh sẽ tức giận, hy vọng anh sẽ nổi nóng, thậm chí buồn bực cũng tốt.

Thế nhưng không có, Khuất Vân chỉ yên lặng chờ cô bộc phát xong, sau đó, anh cởi áo khoác, lộ ra áo trong, nói một câu: “Lau bằng cái này đi, sạch hơn một chút.”

Vừa nói, anh vừa vươn tay đặt lên mặt Du Nhiên, nhẹ nhàng lau đi vết bùn dưới khóe mắt cô.

Du Nhiên ngây người một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần, lùi ra sau, tránh khỏi bàn tay anh.

Sau đó, cô bước ra khỏi vũng bùn, đi lên con đường xi măng, đi về phía ký túc xá của mình.

Du Nhiên biết, Khuất Vân vẫn đi theo phía sau cô, nhưng cô không hề quay đầu lại.

Khi về đến ký túc xá, bạn cùng phòng đều đã ngủ, Du Nhiên đứng trên ban công tối om như mực, im lặng nhìn xuống dưới – trước cổng ký túc xá, bóng dáng Khuất Vân vẫn lẳng lặng đứng bất động, dáng người cao thẳng, ưu nhã xuất trần, giống như một con thú nguy hiểm mà đẹp đẽ nhất.

Du Nhiên quay lại, nằm lên giường, đưa tay kéo màn giường, trơn lạnh, mềm mại.

“Du Nhiên à? Sao muộn vậy mới về?” Bạn cùng phòng C ở đối diện mơ màng hỏi.

“Tớ... gặp phải một vũng bùn.” Du Nhiên nói.

“Sao, không có chuyện gì chứ? Không ngã vào chứ?” Bạn cùng phòng C ngáp một cái.

“Không.” Du Nhiên im lặng cười trong bóng đêm: “Trước đây từng ngã xuống một lần, vì vậy vẫn còn nhớ, có chết cũng không ngã vào nữa.”

“Chuyện này chứng tỏ lần ngã trước đây cũng tốt, sau này bước đi của cậu sẽ an toàn hơn... Không nói nữa, ngủ đi.” Bạn cùng phòng C lại đi tìm mộng đẹp một lần nữa.

“Đúng, cho dù có đẹp thế nào cũng sẽ không ngã vào nữa.” Du Nhiên vuốt ve cái màn giường, lẩm bẩm nói.

Đúng vậy, không bao giờ... ngã vào nữa.

Không biết vì hoảng sợ hay vì Khuất Vân, cho tới gần sáng Du Nhiên mới ngủ được, vì vậy sáng hôm sau cô ngủ nướng.

Nhưng dù sao cũng là thứ Bảy, không có lớp học, Du Nhiên cũng yên tâm nằm mơ.

Giấc mơ này của Du Nhiên rất không có đạo đức – Du Nhiên mơ thấy mình làm kẻ thứ ba.

Lúc đó, cô đang làm chuyện vụng trộm với David Beckham, đang cao hứng thì chị Beck hằm hằm sát khí xông vào, dùng bộ rể di động cao mười phân, có thể dùng làm vũ khí giết người kia cắm thẳng vào đầu anh Beck đẹp trai, đục ra một lỗ thủng máu chảy đầm đìa, sau đó túm được Du Nhiên đang định chạy trốn, xách cổ áo của cô, giơ lên cao, đồng thời “chát chát chát” bặt tai Du Nhiên.

Giấc mơ này rất chân thực, thậm chí Du Nhiên còn cảm giác được trên mặt đau nhức – càng ngày càng đau.

Du Nhiên mở mắt, bất ngờ phát hiện đây không phải là mơ – một tay của Tiểu Tân đang nắm lấy cảm cô, tay kia vỗ vào mặt cô.

“Cậu làm gì vậy?!” Du Nhiên nhảy dựng lên, thoát khỏi vuốt quỷ của Tiểu Tân.

“Tối qua tôi nói với cô thế nào?” Đôi lông mày của Tiểu Tân chọc thẳng lên trời.

Lúc này Du Nhiên mới nhớ ra đúng là tối qua cô đã hứa sẽ gặp Tiểu Tân ở cổng sau của trường vào mười một giờ trưa nay, nhưng mọi chuyện đều có nguyên nhân, Du Nhiên vội vàng giải thích: “Đừng tức giận vội, hôm qua trên đường về ký túc xá tôi gặp phải một gã dê già, sợ đến mức mất ngủ cả đêm cho nên mới ngủ quên.”

Nghe vậy, lông mày Tiểu Tân lại trở về vị trí cũ, cậu ta rút tay về, ho nhẹ một tiếng: “Vây... cô không sao chứ?”

“May mà tôi cái khó ló cái khôn, đi tới dưới đèn đường, lộ ra gương mặt dưới ánh sáng, gã kia sợ đến tè ra quần, xoay người chạy trốn.” Du Nhiên dùng câu chuyện đùa để che lấp sự xuất hiện của Khuất Vân.

Ai ngờ Tiểu Tân gật đầu: “Vây thì tốt.”

Du Nhiên im lặng trong chốc lát rồi nổi giận: “Câu chuyện không có chút chân thực như thế cậu cũng tin tưởng sao?!”

“Tin chứ, mỗi lần đi tới dưới đèn đường, quay lại nhìn vào mặt cô tôi cũng sẽ có ý định chạy trốn trong đầu.” Tiểu Tân nhất định được sinh ra để đả kích Du Nhiên.

Du Nhiên đột nhiên cảm thấy hàm răng ngứa ngáy khó chịu, vô cùng muốn túm lấy khối thịt biết nói lời độc ác ngay trước mặt tới cắn một miếng.

“Bớt nói nhảm đi, nhanh đứng dậy rửa mặt cho tôi!” Tiểu Tân không nhịn được nữa, dùng một tay lôi Du Nhiên ra khỏi chăn.

Đã bị con sói này đuổi tới tận tổ chim, Du Nhiên đành rời giường, ai oán kêu than không biết tối qua nghĩ gì mà lại đồng ý như vậy?

Đuổi tới tổ chim...

“Cậu vào đây bằng cách nào?!” Lúc này Du Nhiên mới ý thức được vấn đề này.

Trong ký túc xá, chỉ có đôi gian phụ dân phụ, không, là cô nam quả nữ bọn họ.

“Đợi mười phút cô còn chưa đến, di động cũng tắt, vì vậy tôi trực tiếp tới cửa, bạn cùng phòng cô mở cửa cho tôi, sau đó bọn họ nói bọn họ ra ngoài dạo phố, đã đi rồi, còn bảo tôi cứ ngồi chơi.”

Ba con nhỏ này, lại dám yên tâm giao cô đang ngủ không có khả năng phản kháng cho Tiểu Tân bề ngoài nhìn có vẻ là thằng nhóc vô hại này, ai biết trong lòng cậu ta có phải là kẻ biến thái cuồng tình dục hay không, đúng là không có tình nghĩa.

Du Nhiên ngấn nước mắt, cắn chặt bông, quyết định lát nữa phải ăn vụng hạt dẻ cười của bọn họ để bồi thường chính mình.

Dưới sự thúc giục của Tiểu Tân, Du Nhiên dùng tốc độ ánh sáng rửa mặt, chải đầu, đánh răng, mặc quần áo rồi theo cậu ta ra khỏi trường.

Tiểu Tân chặn một chiếc taxi, đẩy Du Nhiên vào, bảo tài xế đi tới nhà hàng Thiên Hào.

Nhà hàng Thiên Hào là nhà hàng của một khách sạn lớn thứ nhất thứ nhì, Du Nhiên nghi ngờ trong lòng, ngáp một cái, nói: “Không cần tới những nơi đắt tiền như thế, tùy tiện ăn một ít đồ ăn đặc sắc ở gần đây là được.”

“Hôm nay cô chỉ có việc ăn, còn phần ăn ở đâu, ăn với ai, toàn bộ không cần lo.” Tiểu Tân nói.

Du Nhiên nghi ngờ: “Lẽ nào hôm nay không phải chỉ có hai chúng ta hẹn hò sao?”

Tiểu Tân khinh thường: “Cô tưởng tượng đẹp quá đấy.”

Du Nhiên vặn người một cái, duỗi chân, có chút tiếc nuối: “Tôi còn tưởng cậu muốn thổ lộ với tôi, tôi còn đang nghĩ làm thế nào để từ chối cậu mới có thể để lại vết thương máu chảy đầm đìa trong lòng cậu nữa.”

Tiểu Tân: “...”

Hơn mười phút sau, bọn họ tới nơi, dưới sự dẫn đường của nhân viên, bọn họ tới một căn phòng đã được đặt sẵn.

Trước khi vào phòng, Tiểu Tân bỗng dừng lại, nhìn bàn tay Du nhiên, miệng lẩm bẩm: “Đây là móng heo, đây là móng heo, đây là móng heo.”

Ngay khi Du Nhiên đang suy nghĩ một đập của mình nên hướng về phía viên tròn tròn bên trái hay viên tròn tròn bên phải hay là cây lạp xưởng ở giữa của cậu ta thì Tiểu Tân bỗng cầm lấy tay Du Nhiên, thái độ vô cùng thân thiết, kéo cô vào phòng.

Đây rốt cuộc là cô ăn đậu hũ của Tiểu Tân hay Tiểu Tân đang ăn đậu hũ của cô.

Du Nhiên vừa đau đầu nghĩ vấn đề này vừa đánh giá mấy người trong phòng ăn.

Không nhiều lắm, chỉ có năm người, hai đôi vợ chồng già và một cô gái trẻ rất phong cách.

Căn cứ vào bề ngoài, đôi vợ chồng bên trái chính là bố mẹ của Tiểu Tân, còn đôi vợ chồng bên phải và cô gái phong cách chính là người một nhà.

“Tiểu Tường, sao giờ con mới đến! Làm cô chú Lân và Tiểu Vân đợi lâu như vậy?” Mẹ của Tiểu Tân, một phụ nhân mặc trang phục tinh tế đứng dậy, miệng không ngừng trách mắng con trai, đồng thời còn dùng một ánh mắt không chào đón nhìn về phía Du Nhiên: “Đây là...”

“Vợ chưa cưới của con.” Tiểu Tân nói, hoàn toàn không để ý tới sắc mặt xám ngoét của những người đang ngồi kia, trực tiếp kéo ra một cái ghế, giúp Du Nhiên ngồi xuống, cũng cố ý cúi đầu, thì thầm với Du Nhiên như vô cùng thân thiết: “Tối hôm qua làm em mệt, hôm nay ăn nhiều một chút, ăn xong, anh đưa em đi chơi.”

Tuy đôi khi Du Nhiên ngu dốt đến mức khiến người ta không chịu nổi, nhưng thi thoảng, đầu óc cô cũng sáng sủa được một lần.

Ví dụ như lúc này, Du Nhiên hiểu ra trong nháy mắt, bữa tiệc này nhất định là tiệc xem mặt mà bố mẹ Tiểu Tân sắp xếp, nhưng Tiểu Tân phân bố ra quá nhiều hormone, vẫn còn ở trong thời kỳ phản kháng, tính cách ngang ngạnh, thích làm trái lời bố mẹ, vì vậy mới đưa cô đến, giả làm vợ chưa cưới, chọc tức bố mẹ.

Nghĩ tới đây, Du Nhiên không khỏi cảm thán, nếu tương lai cô có loại con trai như Tiểu Tân... nhất định sẽ bầm thằng nhóc ra cho vệt ă.

Nhưng trong tình huống hiện tại, cô đã bị Tiểu Tân kéo lên thuyền làm cướp biển, tất cả mọi người ở đây đang dùng ánh mắt thù hận để giết cô, Du Nhiên cũng không cách nào hưởng thụ loại ưu ái này, đành phải nghe theo chỉ thị của Tiểu Tân, cúi đầu ăn.

“Mày, mày lên đại học chưa được bao nhiêu ngày đã học được không ít nhỉ? Loại con gái lai lịch bất minh thế này cũng dám đưa tới đây, đưa cô ta đi mau!!!” Mẹ Tiểu Tân hoàn toàn không hiểu được đạo lý cùng là phụ nữ thì không nên làm khó nhau, trực tiếp hướng mũi nhọn về phía Du Nhiên.

Du Nhiên tăng nhanh động tác trên miệng, dừng thế chứ, dạ dày còn chưa no, vì sao đã vội vàng đuổi người?

“Mẹ, đây là vợ chưa cưới của con, sao có thể là loại con gái lai lịch bất minh, con đã hứa với cô ấy rồi, đợi đến khi đủ tuổi, bọn con sẽ lập tức kết hôn.” Tiểu Tân mở miệng nói dối, mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

“Câm miệng, mày có biết mày đang nói gì không? Tao sao có thể đồng ý cho mày lấy loại con gái không biết từ đâu tới này vào nhà?!” Bố Tiểu Tân cũng tức giận rồi.

“Nếu cô ấy không thể vào nhà thì con đành đi ở rể vậy.” Tiểu Tân dựa lưng vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, khoe miệng cong lên cười nhạt, có ngông cuồng, có trào phúng, giống như đang lạnh lùng nhìn một vở hài kịch.

Du Nhiên cẩn thận nghĩ lại hoàn cảnh nhà mình một lần, ngẩng đầu nói: “Nhà tôi không lớn, nếu cậu muốn ở rể, cậu phải ngủ trong phòng bếp.”

Tiểu Tân dời mắt tới góc phải, vẻ mặt có chút như đang cười lại không giống cười, đưa tay lên mặt Du Nhiên, nhìn như thân thiết đùa giỡn, thật ra đang dùng sức mà捏: “Xem, anh yêu nhất là tính hài hước của em.”

Xem ra mình lại nói sai rồi, Du Nhiên biết sai là sửa, lại cúi đầu ăn cơm miễn phí.

Nhà họ Lâm ở đối diện thấy Tiểu Tân hoàn toàn không coi bọn họ ra gì, lúc này đồng loạt đứng dậy, dù ông Lâm đang cố nén giận nhưng giọng điệu vẫn không tránh được mà cứng rắn một chút: “Cửu Tắc, xem ra con trai ông không vừa mắt Tiểu Vân nhà tôi, nếu đã vậy, chúng tôi không quấy rầy nữa, tạm biệt.”

Nói xong, không để ý tới bố mẹ Tiểu Tân cố gắng giữ lại và xin lỗi, mang theo vợ yêu và con gái rượu tức tối bỏ đi.

Đối với hành động này của bọn họ, Du Nhiên nửa vui nửa buồn, buồn vì đã không còn một màn đặc sắc để xem, vui vì số người tranh ăn đã ít đi, cô có thể ăn thoải mái.

“Thái độ của mày là thế nào!!!” Bố Tiểu Tân đắc tội với nhân vật quan trọng, trút hết giận lên đầu sở là Tiểu Tân: “Mày có biết không, đây là cục trưởng cục thuế, nếu kết thông gia với bọn họ, đối với chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại.”

“Việc làm ăn của bố, liên quan gì đến con?” Tiểu Tân ngồi xuống, cầm đũa gấp đồ ăn cho Du Nhiên, không thèm nhìn đến bố mẹ đang thở hổn hển: “Con nói rồi, đừng coi con là con cò, con không phải thứ để bố mẹ không chế.”

“Được, được lắm, có bản lĩnh lắm, sau này mày đừng về nhà nữa! Cũng đừng tiêu tiền của tao nữa!!!” Ý tứ của bố Tiểu Tân dường như muốn đoạn tuyệt quan hệ bố con với Tiểu Tân.

Tiểu Tân không chút hoang mang, tiếp tục gấp thức ăn cho Du Nhiên, cổ họng bật ra một tiếng cười nhạt khó nghe: “Lẽ nào bố không nhận ra đã nửa năm nay con không về nhà? Nhưng không nhận ra cũng bình

thường, dù sao, một tháng bố cũng chẳng về nhà được mấy lần. Còn nữa, tiền con tiêu là do ông nội cho con, mong bố phân cho rõ ràng.”

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa, chuyện xem mặt có thể sắp xếp sau, chuyện quan trọng nhất bây giờ là giải quyết cô ta.”

Đến rồi, chiến hỏa lan đến trên người cô rồi, Du Nhiên cầm khăn lau miệng, trong lòng thở dài một tiếng: bà cô này nhất định là ghen tị với sự trẻ trung, đáng người thon thả, khí chất thanh thuần của mình.

Mẹ Tiểu Tân đi tới trước mặt Du Nhiên, từ trên cao nhìn xuống hỏi: “Cô muốn bao nhiêu tiền mới chịu tha cho con trai tôi, hai vạn có đủ không?”

Nghe vậy, trong mắt Du Nhiên lập tức hiện lên hình hai thỏi vàng, nước miếng chảy xuống như thác đổ.

Đâu cần đến hai vạn, chỉ cần hai nghìn là cô có thể đá văng tất cả tự tin và những thứ xung quanh rồi.

Du Nhiên đang định nói, cô à, cô đừng quá tức giận, yên tâm đi! Cháu cũng lặn lội nhiều, cũng hiểu quy củ. Đã nhận hai vạn tệ của cô là nhất định sẽ xử lý mọi chuyện thật sạch sẽ. Sau này Tiểu Tân tìm cháu một lần, cháu đánh cậu ta một lần. Tìm cháu hai lần, cháu chặt một tay của cậu ta. Tìm cháu ba lần, cháu tìm một đàn khủng long tới cưỡng hiếp cậu ta giữa ban ngày. Hôm nay coi như ngày hoàng đạo của cháu, chỉ bằng trả thù lao ngay tại chỗ đi! Tốt nhất là tiền mặt, đương nhiên chi phiếu cũng được.

Ai ngờ Tiểu Tân rất hiểu thứ đạo đức quan yếu đuối của cô, im lặng đặt tay lên vai Du Nhiên, đồng thời dùng sức, ý là nếu cô dám đồng ý, cùng lắm thì tôi sẽ bẻ gãy tay cô, cũng không có gì, cứ đồng ý đi.

Du Nhiên dường như nghe được tiếng khớp xương mình đang kéo kẹt vang lên, trên vai cũng thật là đau.

Để lại cánh tay chẳng lẽ còn sợ không có tiền, Du Nhiên vô cùng nhìn xa trông rộng mà đầu hàng Tiểu Tân.

Mọi người nghĩ xem, bố mẹ Tiểu Tân chỉ có một cậu con trai, cho dù hai ông bà này sống đến trăm tuổi, sau này tiền chẳng phải đều là của Tiểu Tân sao.

Vì vậy, Du Nhiên dùng ánh mắt kiên định nhìn về phía mẹ Tiểu Tân, nghiêm túc nói: “Một chút tiền tài sẽ không chia rẽ được chúng cháu.”

Ý là rất nhiều, rất nhiều tiền tài mới có thể chia rẽ được chúng cháu, cô à, nếu cô có thể tăng giá một chút, cháu cũng vui vẻ bỏ lại cánh tay.

Nhưng mẹ Tiểu Tân nghĩ khác Du Nhiên, không có cách nào hiểu được hàm nghĩa này, bà nhướn thẳng lông mày lên, môi đỏ mọng bĩu ra: “Đã vậy thì đừng trách chúng tôi không khách khí.”

Vứt lại một câu đe dọa này, mẹ Tiểu Tân đạp giày da, “cộp cộp cộp” bỏ ra ngoài, bố Tiểu Tân cũng nhìn con trai nhà mình và Du Nhiên một cách chán ghét rồi thực hiện cùng một hành động với vợ.

Lúc này, mới có vài phút ngắn ngủi, toàn bộ phòng bao chỉ còn lại Du Nhiên và Tiểu Tân.

Du Nhiên cầu còn không được, vội vàng ngồi xuống, cầm đĩa lên, hùng hục ăn uống.

Tiểu Tân kéo ghế, ngồi gần vào chỗ cô, Du Nhiên không để ý, tiếp tục ăn.

Tiểu Tân chống má, nghiêng đầu nhìn dáng ăn của cô, Du Nhiên không để ý, tiếp tục ăn.

Tiểu Tân khê thở dài, cho thấy mình đang đầy tâm sự, muốn kể lể với người ta, Du Nhiên không để ý, tiếp tục ăn.

Tiểu Tân cầm lấy bàn tay đang cầm đĩa, không cho nó tiếp tục gấp, cái này, Du Nhiên đành phải để ý.

“Cô không có gì muốn hỏi à?” Tiểu Tân hỏi.

Du Nhiên nhìn miếng thịt đang gấp trên đĩa, im lặng một lát rồi nói ra nghi hoặc đã chôn sâu trong lòng từ lâu.

“Bữa cơm này, là bố mẹ cậu trả tiền chứ?”

Tiểu Tân dường như hít thở không thông trong nháy mắt, chậm rãi hít thở, cậu ta tức giận nói: “Ý tôi nói về tình huống nhà tôi, cô có gì muốn hỏi không?”

“Hỏi rồi cậu sẽ lại mời tôi ăn chứ?” Trong mắt Du Nhiên hiện lên vẻ chờ mong.

Gân xanh trên trán Tiểu Tân nổi hết cả lên, vô cùng nguy hiểm: “Lẽ nào cuộc đời cô chỉ còn mỗi việc ăn này thôi à?!”

“Đương nhiên không phải.” Du Nhiên bổ sung một cách vô cùng có nhu cầu: “Còn có uống rồi thải nữa.”

Ăn uống rồi thải, đây là nhu cầu chân thực nhất, cao thượng nhất của con người.

Lúc này Tiểu Tân thật sự hiểu được hai từ báo ứng, cũng đoán rằng bố mẹ mình vừa rồi cũng có tâm trạng như của cậu ta hiện tại.

“Bọn họ muốn trục lợi từ hôn nhân của tôi, để giúp bọn họ phát triển chuyện làm ăn.” Tiểu Tân đã bỏ cuộc với ý định để Du Nhiên chủ động hỏi thăm.

“Thật ra cô gái kia rất phong cách, lấy làm vợ cũng không tệ.” Lời Du Nhiên nói chính là lời nói thật.

“Cô ấy tốt, nhưng tôi có tình không thích.” Tiểu Tân rót một chén rượu, tự uống một mình.

“Vậy cậu thích người thế nào?” Du Nhiên giơ ra cái chén trong tay, ý bảo cậu ta rót đầy.

“Tôi thích...” Tiểu Tân liếc mắt nhìn Du Nhiên, một lúc lâu sau mới lộ ra một nụ cười nhạt: “Ngực lớn, chân dài, cằm nhọn, tóc ngắn, tính cách dịu dàng, nhã nhặn.”

Du Nhiên cẩn thận suy nghĩ, rất biết mình biết ta mà nói: “Vậy chính là người hoàn toàn trái ngược với tôi.”

Tiểu Tân cười, không nói gì.

“Được rồi, chỉ cần nói vậy là được, cậu cần gì phải chán ghét bố mẹ mình như thế?” Du Nhiên hỏi.

“Thật ra từ nhỏ đến giờ, thời gian tôi ở chung với bọn họ không nhiều, cơ bản tôi là do ông nội tôi nuôi lớn.” Tiểu Tân bắt đầu hồi tưởng: “Bố mẹ tôi là sự kết hợp dựa trên hôn nhân chính trị, hai người tuy đã kết hôn nhưng vẫn có niềm vui riêng của mình, thỉnh thoảng ở chung một chỗ cũng chỉ để nói chuyện làm ăn. Bọn họ đều không chịu bị thiệt thòi, ngay cả tình cảm cũng tính toán từng chút một. Tôi thừa nhận tôi bất hiếu, nhưng bọn họ đối với tôi cũng không có tình yêu. Nhớ khi còn bé, ông nội quy định mỗi tháng bọn họ phải đưa tôi tới công viên trò chơi một lần, thuận tiện tăng tình cảm cha con, mẹ con, nhưng bọn họ sợ phiền phức nên đã hẹn trước, mỗi người cứ cách tháng lại đưa tôi ra ngoài. Có một lần, bố tôi và cô nàng thứ ký thứ năm của ông ta đang quần lấy nhau, không thoát ra được, nên gọi cho mẹ tôi, bảo bà giúp ông ta một lần, đến giờ tôi còn nhớ kỹ đoạn đối thoại lúc đó của bọn họ.”

” “Tháng sau và tháng sau nữa tôi sẽ đưa nó đi, còn không được sao?”, “Ngày mai tôi đã hẹn bạn đi mua sắm rồi, lấy đâu ra thời gian? Đến lượt anh thì làm đi, đừng tìm tôi”, “Cô đã nói vậy, tôi sẽ vứt nó ở nhà”, “Vứt thì vứt đi, cũng chẳng phải con của một mình tôi, ngày đó tôi đã không muốn sinh, đều tại nhà anh ép tôi, còn nói chỉ cần tôi sinh bọn họ sẽ có trách nhiệm nuôi dưỡng, kết quả thì sao? Lúc thì họp gia đình, lúc lại muốn tôi dẫn nó đi chơi, lúc nào cũng làm lỡ thời gian của tôi”, “Này này, làm như tôi xin cô sinh nó không bằng, tôi còn chưa chơi đủ, tôi cũng không muốn có con, có trách thì trách bố tôi đi.” Tiểu Tân vốn là một người tâm trạng rất rõ ràng, giống như một bức tranh dày đặc màu sắc nhưng được phân khối rõ ràng, nhưng lúc này, cậu ta hạ thấp tầm mắt, trong đôi mắt có rất nhiều cô đơn: “Lúc đó, tôi đứng ngoài cửa thư phòng, nghe thấy rõ ràng những lời này, thì ra, đối với bọn họ, tôi chỉ là một sự trói buộc. Từ lúc đó, tôi không bao giờ muốn ra ngoài với bọn họ nữa, ông nội cũng bỏ ý định đó, còn bọn họ cũng thoải mái hơn nhiều... Đây là gia đình của tôi, một gia đình không bình thường.”

Du Nhiên đã dừng đùa từ lâu, chờ Tiểu Tân nói xong, cô vươn tay, xoa đầu cậu ta, chân thành nói một câu.

“Có thể gặp một người còn thảm hơn tôi... Chị đây thật sự thỏa mãn.”

Quá trình biến hóa của lông mày Tiểu Tân:

“

“

“__ __”

“ “

Đã biết cô nàng này vô tâm, vô đạo đức từ lâu, Tiểu Tân chấp nhận số phận mà thở dài, cúi đầu múc một bát canh ba ba hầm với gà.

Đang múc, cậu ta bỗng nghe Du Nhiên nhẹ giọng gọi tên mình, là tên thật: “Long Tường.”

“Ừ?” Tiểu Tân lười biếng đáp, không muốn nói chuyện.

Du Nhiên nhẹ giọng nói: “Nếu ngày nào đó cậu muốn đi công viên trò chơi, nói với tôi một tiếng, tôi sẽ đưa cậu đi.”

Nghe vậy, bàn tay Tiểu Tân dừng lại một chút, cậu ta vẫn cúi đầu, nước canh trong bát phản chiếu cái bóng của đôi mắt cậu ta, lay động không rõ.

Một lúc lâu sau, cậu ta nhìn thấy đôi mắt trong bát canh cong lên như đang cười.

Tiểu Tân uống bát canh, uống cạn nụ cười kia, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác vững vàng.

“Được.”

Cậu ta cũng nhẹ giọng trả lời.

Bữa tiệc này, hai người đều ăn rất ngon miệng, đương nhiên, cũng uống không ít rượu.

Mỗi ngày cứ ngây ngốc trôi qua, mỗi ngày Du Nhiên vẫn tới phòng lưu trữ để dọn dẹp, cũng như trước, mỗi ngày Khuất Vân đều tới. Nhưng Du Nhiên đã chuẩn bị tốt, lấy cái chết để đe dọa, ép ba người bạn cùng phòng phải tới giúp mình.

Đương nhiên, chết ở đây chính là nhằm vào sinh mệnh của mấy người bạn cùng phòng.

Có người ngoài ở đây, Khuất Vân tạm thời không có hành động gì đặc biệt, tốc độ dọn dẹp của Du Nhiên cũng nhanh hơn nhiều, đến thứ Ba, nhiệm vụ đã hoàn thành, quét dọn phòng lưu trữ gần đến trình độ không còn một hạt bụi.

Du Nhiên vốn tưởng rằng cô đã có thể đại công cáo thành, ai ngờ trời nổi phong vân.

Là phong thật, vân thật, còn có cả mưa to tầm tã cũng là thật.

Tấm ván cửa sổ phòng lưu trữ bị gió thổi bay, mưa to tấp vào, khiến những thứ bên trong trở nên hỗn loạn.

Chuyện này xảy ra vào chiều thứ Tư.

Khi Du Nhiên nhận được điện thoại của Khuất Vân gọi tới kiểm tra, ngay cả ý nghĩ muốn chết cũng có.

Tâm trạng này, giống như đứa con gái như hoa như ngọc mình vất vả nuôi dưỡng mười tám năm bị một đám côn đồ không biết tên làm nhục.

“Là ai làm!!!” Du Nhiên trợn đến gần như rách mắt.

Khuất Vân bình tĩnh trả lời câu hỏi của cô: “Ông Trời.”

Được lắm, ông Trời lớn nhất, Du Nhiên thu hồi cơn giận, âm thầm lau nước mắt, lại thu dọn lần nữa.

Nhưng nhìn một đống hỗn loạn này, đoán chừng có dọn suốt đêm cũng không xong được, Du Nhiên vô cùng đau khổ, cắn răng, bắt đầu phấn đấu.

Rất nhiều thứ trên giá gỗ bị gió thổi xuống, Du Nhiên đành phải trèo lên thang, cất chúng lại.

Rất không may là hôm nay cô mặc váy, vừa bước lên chắc chắn váy sẽ bị gió tốc lên.

Du Nhiên thần kinh thô, mới đầu cũng không cảm thấy gì, cho đến khi vô tình cúi đầu mới phát hiện đôi mắt đen của Khuất Vân đang biến đổi không ngờ, mới ý thức được có điều không đúng, vội vàng dùng tay chặn váy lại, cả giận nói: “Anh làm gì vậy?”

“Ngắm phong cảnh.” Khuất Vân dựa vào giá gỗ, mười đầu ngón tay thon dài đang gõ theo tiết tấu, nhìn có vẻ tâm tình không tệ.

“Thầy giáo, phiền thầy đi đi, để em tự mình dọn dẹp là được!!!” Trong mắt Du Nhiên hiện lên sự hung ác.

“Xin lỗi, tôi phải nhìn thấy em dọn dẹp xong mới yên tâm đi được.” Đôi môi nở nụ cười, ầm ập động lòng người, mà đôi mắt vẫn nhìn về phía “cảnh đẹp” kia.

Ánh mắt Du Nhiên lóe lên tia lạnh lẽo, giây tiếp theo, cầm một thứ gì đó trên giá lên, dùng sức ném về phía Khuất Vân

Phản ứng của Khuất Vân rất nhanh, tốc độ né tránh cũng thuộc hạng nhất, rõ ràng mắt thấy thứ mang lực sát thương kia sẽ đập lên người, nhưng anh luôn có thể tránh né trong thời khắc vừa đúng.

Động tác của anh rất nhanh, nhưng lại không hề hoảng hốt, có cảm giác nhàn hạ ung dung.

Sự nhàn nhã của anh giống như đổ thêm dầu vào lửa, Du Nhiên hoàn toàn quên dưới chân mình đang là cái gì, ôm lấy một đồng lớn, ném mạnh về phía trước.

Vì vậy, cái thang nghiêng đi, Du Nhiên không kịp bám lấy cái thang gỗ, cứ thế thẳng tắp ngã từ trên xuống.

May mà khả năng cân bằng của cô tương đối tốt, Du Nhiên coi như đứng ổn định trên mặt đất, nhưng cái thang gỗ công kênh lại bị Du Nhiên kéo theo, dưới ảnh hưởng của trọng lực và lực quán tính, trực tiếp đập về phía đầu Du Nhiên.

Tất cả xảy ra quá nhanh, Du Nhiên căn bản chưa kịp có bất cứ phản ứng gì, đành phải trơ mắt nhìn thứ to lớn kia đập vào cái đầu vốn không thông minh lắm của mình.

Nhưng một bóng người chợt xuất hiện trước mắt Du Nhiên, mặt cô chạm vào một lồng ngực quen thuộc, ngay sau đó, một tiếng “rầm” trầm thấp vang lên.

Sau khi tất cả kết thúc, mọi thứ im lặng trong nháy mắt, Du Nhiên chậm rãi ngẩng đầu, phát hiện tay trái Khuất Vân đang ôm lấy mình, che chở cô trong lòng, còn tay phải, trực tiếp đỡ lấy cái thang gỗ vừa đổ xuống.

“Không sao chứ.” Anh cúi đầu, trong đôi mắt tối tăm như có những gợn nước lăn tăn lấp lánh.

Khuất Vân cứu cô.

Sau khi ý thức được chuyện ấy, Du Nhiên bắt đầu tự hỏi nên trả lời thế nào.

Nên nói cảm ơn? Hay nên trách anh lo chuyện bao đồng?

Cuối cùng, Du Nhiên chọn cách an toàn nhất, trả lời một câu vô nghĩa nhất: “Thầy, nóng quá.”

Nói xong, cô tránh ra khỏi vòng tay anh, lùi về phía sau hơn một mét.

Khuất Vân cười cười, không nói gì.

Du Nhiên dời ánh mắt, cúi đầu nhặt những thứ rơi trên mặt đất, định tiếp tục dọn dẹp.

Ôm lấy một đồng sách, Du Nhiên đứng dậy, nhưng nhìn thấy Khuất Vân vẫn đứng tại chỗ, còn cái thang gỗ vẫn dựa vào cánh tay phải của anh.

Nói cách khác, anh vẫn duy trì tư thế đỡ cái thang vừa rồi.

“Đưa cái thang cho em.” Du Nhiên nói.

“Chuyện này, chỉ sợ hơi khó.” Khuất Vân trả lời.

“Em không muốn lãng phí thời gian với thầy.” Giọng nói Du Nhiên có chút mất kiên nhẫn.

“Nói chuyện với tôi là lãng phí thời gian sao?” Khuất Vân hỏi.

Du Nhiên nhếch miệng, không muốn nhiều lời với anh, trực tiếp đi qua, định giàng lấy cái thang.

Nhưng khi đến gần, Du Nhiên mới phát hiện không phải Khuất Vân cố ý đùa cô, mà anh thật sự không có cách nào đưa cái thang gỗ cho cô.

Bởi vì – một cái đinh dài rỉ sắt trên cái thang đang cắm vào tay phải của Khuất Vân.

Nơi Khuất Vân đứng ngược sáng, vì vậy Du Nhiên không phát hiện, nhưng nhìn gần mới nhận ra trên trán Khuất Vân đầy những giọt mồ hôi nhỏ li ti, mà cánh tay phải của anh đã bị máu làm ướt đầm, dưới ánh sáng mờ mờ, vừa ướt vừa dính.

Cái thang gỗ đã cũ, cái đỉnh trên đó phải thò ra tới năm phân, toàn bộ cắm vào cánh tay phải của Khuất Vân.

Nhìn thấy tình trạng như vậy, nét mặt Du Nhiên “xoạt” một cái đã trắng bệch, tay chân cũng bắt đầu run run.

“Đừng sợ, đưa thùng dụng cụ bên kia cho tôi.” Khuất Vân chậm rãi, thoải mái nói.

Lúc này Du Nhiên vô cùng hoang mang lo sợ, nghe thấy chỉ thị này, vội vàng chạy đi lấy thùng dụng cụ, mở ra, đặt trước mặt Khuất Vân.

Khuất Vân đảo mắt qua thùng dụng cụ, cấp tốc tìm được một cái kim, dùng một ít sức, cắt đứt cái đỉnh dài kia.

Du Nhiên vội vàng đỡ lấy cái thang, để sang một bên, sao đó đưa Khuất Vân tới bệnh viện.

Du Nhiên vẫn vô cùng hoảng sợ, ngược lại lại là Khuất Vân vui đùa, giảm bớt sự căng thẳng của cô.

Thật vất vả mới đến phòng cấp cứu để rút cái đỉnh kia ra. Nhưng sau khi chụp quét, phát hiện có khả năng đã bị thương đến xương, muốn Khuất Vân ở lại bệnh viện kiểm tra.

Du Nhiên lại vội vã chạy đi làm thủ tục nhập viện, mua đồ sinh hoạt, xong xuôi mọi việc mới bình tĩnh lại một chút.

Khuất Vân quần băng vải ngồi trên giường bệnh, lẳng lặng nhìn Du Nhiên.

Du Nhiên vốn quyết tâm cúi đầu nghỉ ngơi, nhưng sau đó lại không chịu nổi luồng điện cao thế của anh, ngẩng đầu nói: “Anh đang nhìn gì vậy?”

Khuất Vân không nói gì, nhưng đôi mắt lại giống như ánh trăng mùa thu trầm tĩnh, tỏa ra những hoa văn vô tận trên đám mây.

Du Nhiên chỉ có thể lại cúi đầu, đọc tạp chí, nhưng những dòng chữ bên trên không có bất cứ chữ nào vào được mắt cô.

Trong lúc tâm thần còn bất định, giọng nói trầm ổn, mềm mại của Khuất Vân bay vào tai cô: “Du Nhiên, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, được không?”

Du Nhiên đang lật một trang, nghe những lời này, bàn tay run lên, trang giấy màu bị rách một mảng lớn.

Khuất Vân đứng dậy từ trên giường bệnh, đi từng bước về phía Du Nhiên.

Ngọn đèn hắt bóng anh xuống lưng Du Nhiên, càng ngày càng dài, càng ngày càng nặng, Du Nhiên gần như nghẹn thở, hô hấp không thoải mái.

Trong một chớp mắt tưởng như cô không thở nổi nữa, Khuất Vân quỳ một chân xuống trước mặt cô, một bàn tay đặt lên đầu gối cô, còn bàn tay bị thương, cột băng vải kia cầm lấy cổ tay Du Nhiên.

Du Nhiên vẫn cúi đầu.

“Giữa tôi và Cổ Thừa Viễn đã từng xảy ra rất nhiều chuyện.” Giọng nói của Khuất Vân quanh quẩn dưới ngọn đèn trong phòng bệnh, mang theo một cảm giác nặng nề, ảm đạm: “Từ nhỏ, tôi đã sống rất thuận lợi, bố mẹ tốt, gia đình tốt, thành tích tốt, hoàn cảnh tốt. Sự thuận buồn xuôi gió như vậy khiến tính cách của tôi trở nên lạnh lùng, ngạo mạn, không được người khác yêu quý. Từ nhỏ đến lớn, tôi không có nhiều bạn bè, không ai có thể chịu được tính cách của tôi. Cho đến khi tôi nghe theo lời mẹ tôi, thi vào trường quân đội, quen biết Cổ Thừa Viễn.”

“Hắn rất hiếu thắng, tôi cũng không chịu thua, học kỳ thứ nhất, chúng tôi luôn âm thầm cạnh tranh nhau. Tới học kỳ thứ hai, nửa đêm tôi đi ra ngoài, bị một đám lưu manh vây đánh, Cổ Thừa Viễn xuất hiện, giúp

tôi, từ đó, quan hệ của chúng tôi bắt đầu chuyển biến tốt đẹp hơn, dần dần, chúng tôi trở thành bạn tốt... Ít nhất tôi cho rằng như vậy.”

“Nhưng thật sự không ngờ rằng, sáng sớm ngày sinh nhật tôi, tôi nhận được điện thoại từ nhà trọ của Cổ Thừa Viễn gọi tới, trong đó, có tiếng nam nữ thở dốc, qua đoạn đối thoại, tôi có thể nghe ra giọng nói của Cổ Thừa Viễn và bạn gái lúc đó của tôi, Đường Ung Tử. Tôi không ngừng lại lấy một giây, lập tức lấy ô tô chạy đi. Đó là một đêm mưa rất to, khi khởi động xe, tôi mơ hồ cảm thấy xe cán qua một vật gì đó, nhưng tâm trạng lúc đó không có phép tôi dừng lại, trong vòng vài phút, tôi đã tới trước cửa nhà trọ của Cổ Thừa Viễn, cửa hé mở, tôi đi vào, tận mắt nhìn thấy hân và Đường Ung Tử không mảnh vải che thân, đang làm chuyện nam nữ...”

“Tôi chưa từng ngờ tới rằng, người bạn tốt nhất, người anh em tốt nhất của tôi lại sẽ phản bội tôi. Lúc đó tôi đã bị vây trong cảm giác thật mờ mịt, thậm chí còn không để bọn họ phát hiện ra. Tôi như một linh hồn du dương trở về nhà, dưới ánh đèn xe, tôi nhìn thấy dưới nhà tôi có một con mèo.”

“Đó chính là con mèo mà tôi nhặt được, nó rất sợ tiếng sấm, chỉ cần có sét đánh, nó nhất định sẽ chui vào lòng tôi. Ngày đó, tiếng sấm rất vang, thế nhưng vì nghe điện thoại mà tôi quên mất nó, khi tôi tới nhà Cổ Thừa Viễn, nó cũng đi theo phía sau, khi tôi lên xe, nó chui vào dưới gầm xe, khi tôi nổ máy... Nó ngay cả kêu một tiếng cũng không kịp, đã bị tôi kẹp chết.”

“Tôi ôm lấy thi thể của nó, rất ướt, rất nặng, tôi ôm nó quay về nhà, dùng chăn bông quấn quanh nó, nhưng nó vẫn không nhúc nhích, tứ chi đã cứng ngắc. Tôi cứ nhìn nó một đêm như thế, đến ngày hôm sau, khi trời vừa sáng, tôi chạy tới trường, chặn Cổ Thừa Viễn lại, chất vấn hân vì sao lại làm thế với tôi, em có biết hân đã trả lời thế nào không?”

“Hân nói, ngay từ đầu, hân đã không coi tôi là bạn, hân nói, đám lưu manh vây đánh tôi ngày đó là do hân gọi tới, hân nói, hân cố ý để tôi nhìn thấy cảnh Đường Ung Tử lên giường với hân.” Ánh mắt Khuất Vân bị bao phủ bởi băng tuyết nghìn năm trên đỉnh Thiên Sơn, không còn gì lạnh hơn được nữa: “Hân nói, hân chỉ muốn hủy hoại tôi... Vì vậy, tôi đánh hân, ngay trước mặt lãnh đạo tới kiểm tra toàn khoa, mà việc này, cũng ở trong kế hoạch của hân. Gia đình mẹ tôi toàn bộ đều làm việc trong quân đội, muốn bảo vệ tôi hân không phải việc khó khăn. Nhưng tôi không muốn tiếp tục ở lại đó, vì vậy tôi chọn tự động thôi học, thi đại học một lần nữa, sau đó tới đây.”

“Ngay từ đầu, tôi cũng không biết em là em gái của Cổ Thừa Viễn, tôi chỉ cảm thấy em rất thú vị, nhìn có vẻ rất thích hợp để đùa giỡn, nhưng mỗi lần tôi cho rằng tôi sẽ thành công, em lại đứng dậy phản kích, toàn thân giống như có một nguồn sinh lực vô tận, tranh đấu với em, tôi cảm giác ngày trôi qua rất nhanh.”

“Thế nhưng sau đó, vô tình, tôi biết mối quan hệ giữa em và Cổ Thừa Viễn, trái tim tôi, biến thành thứ mà ngay cả chính mình cũng không nhìn rõ nữa. Khi em đưa ra đề nghị muốn qua lại với tôi, tôi đồng ý, nhưng chuyện này... khi đó chỉ vì trả thù Cổ Thừa Viễn.

“Nhớ lại vẫn cảm thấy hèn hạ và buồn nôn phải không? Nhưng lúc đó tôi đã làm như vậy, tôi cũng không biết rốt cuộc tôi sẽ làm gì với em nữa, dùng em để tổn thương Cổ Thừa Viễn hay sao, tôi vẫn lùi bước để suy nghĩ vấn đề này. Trong khi hẹn hò với em, tôi trở nên vui vẻ hơn trước đây rất nhiều, nhưng tôi lại chuyển dời một phần nào đó nỗi hận của tôi với Cổ Thừa Viễn lên người em, vì vậy thái độ của tôi với em mới khi lạnh khi nóng, bởi vì ngay chính tôi cũng không biết mình đang làm gì nữa, tôi không biết tình cảm của tôi với em rốt cuộc là thứ gì.”

“Lần đó, em nói em phát hiện ra sinh nhật của tôi, lúc đó tôi vô cùng tức giận, khiến em tức giận bỏ đi. Tôi cho rằng tôi tức giận chỉ vì em nhắc tới cái ngày tôi không muốn nhớ lại nữa, nhưng sau đó tôi lại phát hiện ra, tôi sợ... Em có thể tìm ra ngày sinh nhật tôi, thì em cũng có thể phát hiện ra động cơ khi đó tôi đồng ý hẹn hò với em là không thuần khiết.”

“Ngày sinh nhật tôi, tôi uống rượu một mình trong nhà, uống say, nhưng trong đầu tôi vẫn nhớ lại cái ngày sinh nhật tôi không muốn nhớ đến nhất kia. Sau đó, em tới, khi đó... Tôi đã làm một việc đáng hối hận nhất, nói ra một câu đáng hối hận nhất trong cuộc đời tôi.”

“Khi tỉnh rượu, tôi nghe em kể chuyện giữa em và Cổ Thừa Viễn, tôi biết mình đã sai rồi, vô cùng sai rồi, nhưng trong lòng tôi đồng thời cũng có chút may mắn, tôi nghĩ rằng, sau này, tôi ở bên em, sẽ không còn

Cổ Thừa Viễn ngăn trở nữa. Khi tất cả sáng tỏ, khi tất cả cố kỵ đều đã được dứt bỏ, tôi mới biết, tâm trạng tôi hỗn loạn như vậy bởi vì trong lúc lơ đãng, tôi đã yêu em, yêu tính cách dai dẳng của em, yêu nụ cười của em, yêu sự cổ quái của em, yêu sự tham ăn của em, yêu dáng vẻ hạnh phúc của em mỗi khi tôi làm một điều gì đấy thật nhỏ bé cho em. Vì vậy, tôi dùng trăm phương nghìn kế giữ em lại, bởi vì tôi không nỡ để em đi. Tôi bắt đầu sợ, sợ em biết được những chuyện trước đây, sợ em sẽ rời khỏi tôi... Nhưng không ngờ rằng, dù có ngăn chặn thế nào, ngày này, vẫn cứ tới.”

“Du Nhiên, cho tôi một cơ hội, chỉ một cơ hội thôi, chỉ cần em trở về bên tôi một lần nữa, tôi sẽ không bao giờ làm bất cứ chuyện gì tổn thương em.”

Giọng nói của Khuất Vân tràn đầy chân thành, tĩnh lặng, gương mặt anh rất đẹp, trắng trắng, mỏng lung, làm cho người ta không nhìn được mà vươn tay muốn chạm vào.

Nhưng những thứ thật đẹp lại là những thứ yếu ớt như lá mùa thu, vừa chạm vào, sẽ rơi xuống.

Giống như mặt hồ yên ả, vừa chạm vào, sẽ vỡ nát.

Vì vậy, Du Nhiên không dám vươn tay.

Cô đã sợ bị thương rồi.

“Cửa ký túc xá sắp đóng rồi, tôi phải đi.” Du Nhiên nói, vừa nói vừa cố gắng nhẹ nhàng tránh khỏi tay Khuất Vân.

Nhưng Khuất Vân không chịu buông.

“Đừng đi.” Giọng nói anh mang theo sự khẩn cầu nặng nề.

Khuất Vân dùng cánh tay bị thương kia nắm Du Nhiên rất chặt, nếu cô dùng sức, vết thương sẽ nứt ra.

Điểm này, Du Nhiên biết, Khuất Vân lại càng biết.

“Tôi thực sự phải đi.” Du Nhiên nói lần thứ hai, giọng nói rất nhẹ, cũng rất kiên quyết.

Khuất Vân không nói gì, anh nhìn Du Nhiên, ánh mắt anh không trong suốt, mà giống như đã rơi vào bóng tối, trầm tĩnh vô tận.

Đuôi mắt hơi cong, khóe mắt sắc nhọn, lóe ra vô số ánh sáng hút hồn.

Thế nhưng Du Nhiên không nhìn, cô chỉ máy móc nói ra một câu: “Tôi phải đi.”

Sau đó, cô kéo tay Khuất Vân ra, từng cm một.

Bởi vì bị thương, cánh tay Khuất Vân không dùng được nhiều sức, nhưng anh vẫn dùng sức lực lớn nhất có thể để giữ cô lại.

Trên sàn nhà, cái bóng của hai bàn tay đang quấn lấy nhau bắt đầu rời ra, trở thành một sợi mảnh dài, rất chậm, nhưng lại chia lìa chỉ trong giây lát.

Băng gạc trắng tinh bắt đầu nhuộm máu trước mắt Du Nhiên.

Dần dần, trở nên nặng nề, ẩm ướt.

Quá trình này, tốc độ của nó nhanh hơn khi Du Nhiên cố gắng đứng dậy.

Bởi vì Du Nhiên đứng dậy nên vết thương hoàn toàn bị rách ra, máu, dưới ánh sáng mờ mờ, giống như biến thành một màu đen bất mắt.

Dần dần, nhỏ giọt xuống mặt đất.

Du Nhiên không lảng tránh, mà nhìn thẳng vào màu đỏ của máu ở trước mặt, cô trầm lặng nói: “Khuất Vân, tôi phải đi, bởi vì giữa chúng ta đã không còn quan hệ nào như thế nữa, hiện giờ, tôi chỉ là sinh viên của anh, còn anh là thầy giáo của tôi, không có gì hơn, đúng vậy, không hơn.”

Du Nhiên phải rời đi, không phải vì cô còn đang giận dữ, cũng không phải vì còn hận Khuất Vân, lại càng không phải vì trừng phạt Khuất Vân.

Rời đi, là cách để cô chịu trách nhiệm cho trái tim của mình, cho thời gian của mình.

Cô phải đi.

Những ngón tay trắng nõn rời khỏi lòng bàn tay của Khuất Vân, mang theo niềm tin vững chắc nhất, rời đi.

Không có bất cứ do dự nào, Du Nhiên đi ra khỏi phòng bệnh, không quay đầu lại nhìn Khuất Vân vẫn duy trì tư thế quỳ một chân xuống sàn nhà, không nhìn đến vết thương đang chảy máu đầm đìa của anh... Không hề quay lại nhìn quá khứ giữa bọn họ.

Không dứt khoát, quá buồn bực, Du Nhiên sẽ không cho phép mình làm chuyện này.

“Có phải tôi rất lạnh lòng không?” Trong phòng sinh hoạt nhóm, Du Nhiên hỏi Tiểu Tân như vậy.

Giống như bình thường, bọn họ là hai người ra về sau cùng.

Du Nhiên ngồi trên mép sân khấu, hai chân buông thõng xuống dưới, lơ lửng trong không trung, một đôi giày màu hồng đung đưa.

Cô gơ tay, ném một chai bia rỗng không vào thùng rác bên cạnh.

Tiểu Tân đứng dưới sân khấu, chậm rãi uống chai bia của mình, không lên tiếng.

“Hỏi cậu đấy?” Thấy cậu ta một lúc lâu vẫn không trả lời, Du Nhiên gơ chân, đạp cậu ta một cái.

Tiểu Tân liếc mắt, khóe mắt hiện lên một ánh sáng sắc bén, sau đó, cậu ta dùng tốc độ ánh sáng... cướp lấy chiếc giày kia của Du Nhiên, cũng gơ tay ném vào thùng rác.

Du Nhiên đành phải nhảy lò cò một chân, chạy đi nhặt giày về.

“Tiểu Tân, cậu cũng không phải đàn bà, sao lại nhỏ mọn như thế.” Du Nhiên thở dài một hơi.

Tiểu Tân vẫn uống bia, không để ý tới cô.

Du Nhiên không trở lại sân khấu mà đứng cạnh Tiểu Tân, nhẹ giọng nói: “Nghe nói, xương của anh ấy thật sự có vấn đề, bây giờ còn đang nằm viện.”

“Nếu nhớ mong như vậy thì đi thăm đi.” Tiểu Tân cầm chai bia trong tay, một hơi uống cạn.

“Cậu cũng không phải không biết tính cách tôi, chỉ thích dài dòng vài câu thôi, nếu thật sự muốn đi, nếu thật sự có thể đi, thì đã đi từ lâu rồi, còn chờ tới bây giờ làm gì?” Du Nhiên ngửa cổ, nhìn ngọn đèn trên đỉnh sân khấu, quá chói mắt, nhìn lâu, mắt bắt đầu hoa lên.

“Vậy sao?” Tiểu Tân giống như lơ đãng đáp lại một tiếng, một lúc lâu sau lại hỏi: “Cô còn... tình cảm với anh ta phải không?”

“Có lẽ, còn một ít day dứt trước đây, nhưng trong lòng cũng hiểu, không thể lại dính tới anh ấy nữa, tuyệt đối không thể... Giống như ma túy, tuy rất kích thích, nhưng chỉ cần dính vào là sẽ mất hết tất cả.” Du Nhiên nhắm mắt lại: “Nói thật đi, bên ngoài anh ấy nhìn thật sướng mắt, không phải sao?”

“Có sao?” Tiểu Tân mở thêm một chai bia nữa, uống ngay tại chỗ.

“Lẽ nào khi nhìn anh ấy, cậu không có cảm giác muốn xông lên xé rách quần áo của anh ấy, rồi đẩy ngã anh ấy, giải quyết ngay tại chỗ hết lần này đến lần khác sao?” Du Nhiên lộ ra một vẻ mặt say sưa.

Lông mày Tiểu Tân lại dựng ngược lên: “Sao tôi có thể có loại cảm giác này với một người đàn ông cơ chứ!!!”

“Vậy thật quá đáng tiếc.” Du Nhiên nhún vai: “Khuất Vân từng nói cho tôi biết anh ấy muốn tận tay sờ sờ cái mông cong của cậu đấy.”

Tiểu Tân: “...”

Du Nhiên: “Nhìn dáng vẻ của cậu giống như đang mừng thầm.”

Tiểu Tân: “...”

Du Nhiên: “Tôi nên biết từ lâu là cậu có ý với anh ấy mới đúng, chẳng trách lúc đó suốt ngày nhắm vào tôi, thì ra vì yêu mà sinh hận.”

Tiểu Tân: “...”

Trường học không có Khuất Vân thật sự yên lặng, Du Nhiên tận tình hưởng thụ.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, vừa mới tiễn một con lang, lại phải đón một con sói – Cổ Thừa Viễn tới.

Anh ta tới thẳng cửa ký túc xá, lái một cái xe đắt tiền, hơn nữa bên cạnh cái xe còn có một người đàn ông tuấn tú cao lớn, gần như hấp dẫn sự chú ý của tất cả sinh viên.

Du Nhiên đã quyết định sẽ không trốn tránh nữa, dù sao đã giết một Khuất Vân, cũng không sợ phải giết thêm một Cổ Thừa Viễn nữa.

Vì vậy, Du Nhiên trực tiếp đi tới, nói thẳng vào vấn đề: “Ngày hôm nay, ngày mai, ngày kia, tất cả cuối tuần, cả tháng sau, tâm trạng tôi đều không tốt. Nếu anh không muốn mặt mình phải băng bó lần thứ hai, mời ra về.”

Cổ Thừa Viễn tựa ở cửa xe, hai tay đút vào túi quần, chậm rãi nói một câu: “Bố em phải phẫu thuật, mẹ bảo anh tới đón em về.”

Du Nhiên chấn động toàn thân, lập tức hỏi: “Bố tôi bị làm sao? Bệnh tình có nghiêm trọng không?”

Cổ Thừa Viễn mở cửa xe, nói: “Em cứ về rồi sẽ biết.”

Du Nhiên bước tới trước một bước, nhưng ngay sau đó lại dừng lại.

Bởi vì cô bỗng nghĩ, rất có thể đây là quỷ kế của Cổ Thừa Viễn để lừa cô.

Vì vậy, Du Nhiên lập tức lấy di động ra, gọi số điện thoại của Bạch Linh, nhưng máy ở trong tình trạng tắt máy.

“Thế nào? Không tin anh à?” Khóe miệng Cổ Thừa Viễn hơi cong lên, coi như một nụ cười.

“Anh có tư cách khiến tôi tin tưởng sao?” Trong tình huống như vậy, Du Nhiên cảm thấy nụ cười kia rất chói mắt.

“Nhưng em còn sự lựa chọn nào khác hay sao?” Cổ Thừa Viễn ung dung nói: “Hiện giờ em không liên lạc được với bọn họ, hoàn toàn không biết tình hình xác thực... Nếu anh nói, hiện giờ bố em đã ở thời khắc cuối cùng, em có thể ung dung chạy đi chờ tàu hỏa sao?”

Nghe vậy, Du Nhiên ngẩng mạnh đầu lên, trong mắt thể hiện sự chấn động vì lời nói này của Cổ Thừa Viễn, cô cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng giọng nói vẫn run lên nhẹ: “Anh nói dối.”

“Em hoàn toàn có thể thử xem.” Cổ Thừa Viễn cười nhạt, nụ cười mang theo một cảm giác lạnh lạnh: “Nói không chừng, lại do dự nữa, ngay cả nhìn mặt bố em lần cuối cũng không kịp đâu.”

Du Nhiên vừa sợ vừa hận, tức giận đến mức cả người run run, đứng một lúc lâu rồi vẫn phải khuất phục, chuẩn bị lên xe theo Cổ Thừa Viễn về nhà.

Cô nắm chặt hai tay, thân thể căng cứng thành một đường cong khuất nhục.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên: “Tôi đưa cô đi.”

Du Nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Tân.

Tiểu Tân không thèm nhìn Cổ Thừa Viễn, trực tiếp nói với Du Nhiên: “Đến đây đi, tôi gọi điện cho lái xe của ông nội tôi, bảo chú ấy đưa chúng ta đi.”

Trong giờ phút này, Du Nhiên nghĩ, nếu đỉnh đầu Tiểu Tân có một vòng tròn màu vàng sáng lấp lánh, lại đeo thêm một đôi cánh nữa, cậu ta sẽ biến thành thiên sứ.

Hiệu suất làm việc của Tiểu Tân rất nhanh, không lâu sau lái xe đã tới cổng trường đón bọn họ.

Du Nhiên không để ý tới Cổ Thừa Viễn, trực tiếp lên xe.

“Anh ta ở phía sau chúng ta.” Trên đường cao tốc, sau khi quay đầu lại kiểm tra, Tiểu Tân nói với Du Nhiên.

“Anh ta không có gì quan trọng.” Lúc này Du Nhiên đã không có tâm trí để suy nghĩ chuyện khác nữa, ý nghĩ của cô chỉ hướng về bệnh tình của bố.

Thân thể bố cô luôn rất tốt, sao lại đột nhiên sinh bệnh, lẽ nào, đúng như Cổ Thừa Viễn nói...

Nghĩ vậy, trái tim Du Nhiên giống như biết thành một cái khăn mặt, bị người ta vắt chặt.

Đầu ngón tay của cô giống như vừa rút từ trong băng ra, cứng nhắc lạnh lẽo.

Sau đó, nhiệt độ của đồng loại chạm vào tay cô, khiến thân thể căng thẳng của cô dần dần bình tĩnh lại.

Tiểu Tân cầm tay cô, nhẹ nhàng nói: “Không có chuyện gì, rất nhanh sẽ tới nơi thôi, bình tĩnh lại, chỉ có thể xử lý tốt bản thân mới có thể quay về giúp đỡ bố mẹ, chứ không phải cho bọn họ thêm phiền.”

Trong khi lạnh lẽo nhất, một chút ấm áp là thứ vô cùng đáng quý, Du Nhiên nghe Tiểu Tân nói, trái tim lặng lẽ lắng xuống.

Đúng vậy, chính mình lúc này hẳn phải kiên cường lên.

Dưới sự che chở của bố mẹ, cô có thể vui vẻ trải qua hai mươi năm, còn bây giờ chính là lúc cô phải che chở bố mẹ.

Du Nhiên nắm chặt tay Tiểu Tân, tìm kiếm một chút sức mạnh từ lòng bàn tay ấm áp của cậu ta.

Trong giờ phút này, lần đầu tiên cô cảm giác được, Tiểu Tân không phải lúc nào cũng là Tiểu Tân.

Thời gian chờ đợi dài đằng đặc, nhưng cuối cùng cũng phải kết thúc.

Tới trước bệnh viện mà Cổ Thừa Viễn nói, Du Nhiên nhảy xuống xe, chạy ào vào, vội vàng hỏi y tá, đúng lúc này, khéo mắt cô thoáng nhìn thấy mẹ Bạch Linh ra khỏi thang máy.

Nhìn thấy Du Nhiên, Bạch Linh cảm thấy rất bất ngờ: “Du Nhiên, sao con lại ở đây?”

“Bố đâu? Mẹ, bố thế nào rồi?” Du Nhiên lòng nóng như lửa đốt, vội vàng xông lên hỏi.

“Còn ở trong phòng phẫu thuật, sao con biết bố phải nằm viện?” Bạch Linh hỏi.

Nhưng Du Nhiên đã không nghe thấy câu hỏi của mẹ nữa, trong đầu cô chỉ muốn nghe chính mẹ cô nói về bệnh tình của bố: “Rốt cuộc bố bị bệnh gì? Vì sao đột nhiên lại ngã bệnh, phẫu thuật có nguy hiểm không? Còn cùng nhóm máu với bố, có thể truyền máu cho bố.”

“Thật ra, bố con đang làm...” Một câu nói của Bạch Linh khiến xung quanh yên tĩnh lại: “Phẫu thuật trĩ.”

Trĩ...

Du Nhiên cảm thấy toàn bộ hình ảnh lúc này là một đàn quạ đen đáng yêu bay ngang qua, kéo theo phía sau là một sự im lặng tuyệt đối.

Tiểu Tân cảm giác sau gáy chính mình và Du Nhiên toát ra một tầng mồ hôi hột.

“Bố con vốn có bệnh này, bình thường tương đối chú ý vấn đề ăn uống, nhưng hôm qua ông ấy ra ngoài với bạn, không nhịn được, ăn cay, lại uống rất nhiều rượu, vì vậy sáng nay tái phát, đau đến mức không ngồi được.” Bạch Linh nhả nhặn cười cười: “Yên tâm, chỉ là tiểu phẫu thôi, không có gì đáng lo cả.”

Trong đầu Du Nhiên bắt đầu hiện ra bộ dạng cha già ngồi trên bồn cầu, đau đến mức gào khóc thảm thiết.

Kết quả buồn cười này khiến Du Nhiên yên tâm lại. Phải đến lúc này, cô mới cảm thấy máu trong cơ thể có thể chảy một lần nữa.

“Làm thế nào con biết chuyện này?”

Câu hỏi của Bạch Linh khiến Du Nhiên phục hồi tinh thần, cô lập tức hỏi ngược lại: “Mẹ, vì sao mẹ không mở máy?”

“Không mở máy?” Bạch Linh lấy điện thoại từ trong túi xách ra, lẩm bẩm nói: “A, thật sự tắt máy rồi, chẳng lẽ sáng nay khi Thừa Viễn giúp mẹ sửa giờ đã không cẩn thận ấn vào phím tắt?”

Cổ Thừa Viễn.

Cổ Thừa Viễn!

Trong lòng Du Nhiên bốc lên một đám lửa vô danh, cô không khống chế được chính mình, xoay người chạy ra ngoài.

Cô biết, Cổ Thừa Viễn đang ở bên ngoài chờ cô.

Quả nhiên như Du Nhiên dự đoán, xe của Cổ Thừa Viễn vẫn dừng bên ngoài.

Du Nhiên xông lên hai ba bước, giơ chân đạp thẳng vào cửa xe, sau vài ba cái, Cổ Thừa Viễn xuống xe.

“Cẩn thận đau chân.” Anh ta nói.

“Anh có bệnh phải không? Vì sao lại bịa chuyện như vậy?” Du Nhiên chất vấn.

“Không coi là bịa chuyện chứ, bố em thật sự phải phẫu thuật mà.” Cổ Thừa Viễn nói.

Trước cửa bệnh viện rất nhiều người qua lại, đều liếc mắt nhìn hai người, Du Nhiên không muốn trở thành vật triển lãm nên kéo Cổ Thừa Viễn tới vườn hoa trung tâm của khu phòng bệnh.

Cảnh vật trong khu phòng bệnh không tẻ, ở giữa cái hồ nhân tạo nước trong suốt có một cái đình bát giác cổ kính, bốn cây cầu gỗ nối cái đình với bờ hồ.

Du Nhiên và Cổ Thừa Viễn đứng ở bên cạnh một trong những cây cầu đó, tiếp tục tranh chấp vừa rồi.

“Rốt cuộc anh làm vậy là vì cái gì? Muốn nhìn thấy tôi lo lắng, muốn khiến tôi sống không yên bình phải không? Chỉ cần cuộc sống của tôi yên bình là anh lại muốn tới quấy rầy phải không?” Giọng điệu của Du Nhiên rất kích động.

“Không.” Cổ Thừa Viễn thẳng thắn thừa nhận: “Anh chỉ muốn nói với em một số chuyện ở trên xe, nhưng không ngờ thẳng nhóc kia bỗng xuất hiện.”

“Chỉ vì vậy anh đã dùng sinh mệnh của bố tôi để nói đùa?!” Du Nhiên giờ mới phát hiện, cô càng ngày càng không hiểu Cổ Thừa Viễn.

Mỗi một lần, khi cô cho rằng nội tâm anh ta đã thâm trầm đến mức tận cùng rồi, thì anh ta luôn có thể làm ra chuyện khủng khiếp hơn.

Trái tim Cổ Thừa Viễn giống như một cái hang tối tăm, tối tăm đến mức vĩnh viễn không có điểm tận cùng.

“Cổ Thừa Viễn, tôi xin anh, vĩnh viễn đừng xuất hiện trong gia đình tôi nữa.” Du Nhiên nhẹ nhàng, chậm rãi lắc đầu: “Anh thật đáng sợ.”

Nghe vậy, khóe mắt Cổ Thừa Viễn khẽ hạ xuống, anh ta bỗng nhiên cười thật nhẹ nhàng, cười thật trong sáng, thế nhưng cảm giác mang đến cho người khác lại kinh khủng như ma quỷ: “Quả nhiên là mẹ con, em và bà ta, đều làm một chuyện giống nhau – trục xuất anh ra khỏi cuộc sống của các người.”

“Anh đang nói cái gì?” Du Nhiên hỏi.

Cổ Thừa Viễn nhìn Du Nhiên, nụ cười trên mặt vẫn duy trì như vậy, không có một chút biến đổi, nhìn qua giống như một người nhạ, không có bất cứ sức sống nào: “Bà mẹ từ ái trong cảm nhận của em kia, bà mẹ đã từng nói sẽ ở bên anh cả đời kia, sau khi gặp bố em, đã bỏ rơi anh, giống như ném đi một đôi giày, dễ dàng bỏ đi như thế.”

“Mẹ không phải cố ý, mẹ cũng thương anh, mẹ vẫn luôn cố gắng bồi thường cho anh!” Du Nhiên không cho phép Cổ Thừa Viễn nói xấu mẹ mình như vậy.

“Bồi thường? Mỗi tháng đón anh tới nhà em một lần, tận mắt nhìn thấy sự hạnh phúc của gia đình em, hưởng thứ tình cảm anh em, đây là bồi thường sao?” Trong vẻ cứng nhắc, trầm thấp của Cổ Thừa Viễn có chút gì đó vắng lạnh.

“Anh hận mẹ tôi bỏ lại anh kết hôn với bố tôi, anh hận tôi cướp đi vị trí của anh, vì vậy anh muốn trả thù tôi.” Du Nhiên thở sâu, nói: “Nhưng tôi cho rằng, anh đã trả thù đủ rồi, gia đình chúng tôi không còn nợ anh nữa.”

“Đủ?” Cổ Thừa Viễn nghiền ngẫm từ này trong miệng, nhẹ giọng nói: “Em có biết thế nào mới là đủ không? Ở lại bên cạnh anh, vĩnh viễn ở bên cạnh anh, như vậy mới đủ.”

“Tôi không thể lại làm như vậy.” Giọng nói của Du Nhiên rất kiên định, quả quyết: “Cổ Thừa Viễn, có mưu kế gì, anh cứ việc mang hết ra đây, tôi sẽ dùng hết sức để đấu với anh, nhưng tuyệt đối tôi sẽ không chịu thua.”

“Vậy, nếu sử dụng trên người bố mẹ em thì sao? Em sẽ làm thế nào?”

Cổ Thừa Viễn không mẫn không nhạt nói một câu khiến Du Nhiên hoàn toàn tức giận: “Anh dám!”

“Có lẽ...” Cổ Thừa Viễn nói: “Anh dám... Trừ khi em đồng ý yêu cầu của anh.”

“Chúng ta là anh em.” Du Nhiên nhắc nhở.

“Chỉ vì nguyên nhân này?” Cổ Thừa Viễn nói.

“Lẽ nào nguyên nhân này còn chưa đủ hay sao?” Du Nhiên hỏi.

Ánh mặt trời soi sáng, trên mặt hồ nhân tạo gợn lên những gợn sóng lăn tăn, chiếu những ánh nắng màu vàng gay gắt vào trong đôi mắt của Cổ Thừa Viễn.

Trong mắt anh ta, là những tia sáng gay gắt: “Nếu như anh nói, anh và em không có quan hệ đó thì sao?”

Du Nhiên cảm thấy ánh mặt trời ngày hôm nay thật chói mắt, cô bắt đầu hoa mắt, những lời của Cổ Thừa Viễn dường như không chân thực: “Anh nói cái gì?”

“Chúng ta không có quan hệ huyết thống, chưa từng có.” Cổ Thừa Viễn nói với cô.

“Không thể nào!” Du Nhiên phủ nhận.

“Ngay từ đầu anh đã biết chuyện đó.” Cổ Thừa Viễn tiếp tục: “Không nói cho em vì muốn tăng cảm giác tội lỗi của em, hẹn hò với anh trai có chung một nửa dòng máu, tình cảm không thể nói cho ai biết này sẽ dần vật em.”

“Không thể nào!” Du Nhiên lúc này chỉ có thể không ngừng nói một câu này.

“Nếu không tin, em có thể hỏi bà ấy.” Ánh mắt Cổ Thừa Viễn lướt qua Du Nhiên, nhìn về phía Bạch Linh đã đứng phía sau một lúc lâu.

Du Nhiên quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy mẹ, nghĩ đến chuyện vừa rồi mẹ đã nghe thấy mình và Cổ Thừa Viễn từng hẹn hò, nhất thời cảm thấy có một tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầu, khiến toàn bộ thần kinh của cô vỡ nát.

Bạch Linh là một người phụ nữ đẹp, dù đã đến tuổi trung niên nhưng da bà vẫn trắng như tuyết, mịn như bánh kem.

Lúc này, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, bà có vẻ có chút mông lung, mà giọng nói cũng như không có thật, giống như nói mơ: “Thì ra, con hận mẹ như vậy... Thừa Viễn.”

“Bà đã hứa sẽ mang tôi rời khỏi hẻm, nhưng cuối cùng, một mình bà bỏ đi.” Ánh mắt Cổ Thừa Viễn có một loại ma lực khiến người ta lạnh đến từng khớp xương: “Đúng vậy, tôi hận bà, tôi nghĩ, cách trả thù bà hay nhất chính là tổn thương cô con gái bảo bối của bà, vì vậy, tôi đã làm thế, nhớ khoảng thời gian thất thường khi cô ấy thi vào trường đại học lần đầu tiên không? Đó là vì trước kỳ thi một tháng, tôi đã bỏ rơi cô ấy. Tôi nói cho cô ấy, tôi chưa từng yêu cô ấy. Bà nên tự mình nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt cô ấy lúc đó...”

“Cút!” Du Nhiên giận dữ gào lên ngắt lời Cổ Thừa Viễn.

Cô không thể chịu được khi nỗi đau khổ cô đã trải qua trong đời bị người ta hời hợt nói ra khỏi miệng như thế.

Cô không thể chịu được khi mẹ mình đang nghe tất cả những chuyện này.

“Cổ Thừa Viễn, tôi vĩnh viễn không muốn gặp lại anh.” Hàm răng Du Nhiên giống như nhuộm kín nỗi hận sâu nặng nhất, từng chữ phun ra đều dính sự đen tối nặng nề.

Hơi thở toàn thân cô đều là thù hận đến cực hạn, nếu có một con dao trong tay, Du Nhiên sẽ không chút do dự mà đâm nó vào trái tim Cổ Thừa Viễn.

Cô chưa từng hận một ai như thế, hận đến mức hy vọng anh ta gặp phải hình phạt đáng sợ nhất trên thế giới.

Bất cứ ai đứng trước mặt Du Nhiên lúc này đều sẽ bị cơn giận tỏa ra từ người cô làm cho sợ hãi.

Đó không chỉ có tức giận, còn có chán ghét.

Giống nỗi chán ghét khi nhìn thấy bọn giòi bọ lúc nhúc.

Cổ Thừa Viễn dời tầm mắt, xoay người, giống như Du Nhiên mong muốn, rời đi.

Cho đến khi bóng dáng anh ta biến mất, không nhìn thấy nữa, trong lòng Du Nhiên giống như bị cảm giác mãnh liệt đó kích động, không ngừng thổ dốc.

Bạch Linh không hỏi bất cứ điều gì, cũng không nói gì, chỉ đặt tay lên vai Du Nhiên.

Du Nhiên lúc này đã dùng hết sức lực cho vẻ bề ngoài cứng rắn của mình, bàn tay của mẹ giống như một giọt nước làm tràn ly, ép cô sụp đổ.

Du Nhiên xoay người, giống như khi gặp phải chuyện uất ức ngày còn bé, vùi mặt vào vai mẹ.

Cái khác chính là, khi còn bé cô sẽ khóc, nhưng cô của ngày hôm nay, chỉ biết lẳng lặng hít thở hương thơm tĩnh lặng như hoa lan trên người mẹ.

Khóc, đã không thể giải quyết được chuyện gì nữa.

Du Nhiên chỉ muốn nghỉ ngơi, không có bất cứ thứ gì quấy rối, nghỉ ngơi một chút trên vai mẹ.

Bên dưới cây Tường Vi trong khu phòng bệnh, Bạch Linh kể lại sự thật.

Cổ Thừa Viễn, thật sự không phải do Bạch Linh sinh ra.

Khi Bạch Linh hai mươi hai tuổi, đã gả cho bố Cổ Thừa Viễn dưới mệnh lệnh của bố mẹ.

Sau khi kết hôn Bạch Linh mới phát hiện, Cổ Chí vốn là sĩ quan nên tính cách rất nóng nảy, động một cái lại nổi giận.

Ngay từ đầu, giữa hai người đã không có tình cảm làm nền tảng, hơn nữa, Cổ Chí đã vài lần ra tay đánh bà, Bạch Linh mất đi lòng tin với cuộc hôn nhân này, bà quyết tâm thoát khỏi nó.

Vì vậy, bà lén mua thuốc tránh thai, đồng thời mua được một giấy chứng nhận vô sinh của bệnh viện.

Tuy biết rằng Bạch Linh không thể sinh con, Cổ Chí vẫn không nghe theo lời bố mẹ mà ly hôn với Bạch Linh.

Thế nhưng, nhà họ Cổ không thể không có người nối dõi, Cổ Chí ra ngoài tìm một người để thuê, sinh ra Cổ Thừa Viễn, sau đó ôm về nhà, giao cho Bạch Linh nuôi dưỡng.

Dưới sự phối hợp của cả gia đình, chuyện này cơ bản không có người ngoài nào biết.

Tuy Bạch Linh không yêu Cổ Chí, nhưng bản năng người mẹ khiến bà thật sự yêu thương Cổ Thừa Viễn khi đó vẫn còn nằm trong tã.

Bà giống như một người mẹ chân chính, thương yêu anh ta, dạy dỗ anh ta.

Tuy Cổ Thừa Viễn là con một, nhưng Cổ Chí vẫn vô cùng nghiêm khắc với anh ta, thường xuyên vì một vấn đề rất nhỏ mà đánh anh ta.

Bạch Linh ngăn cản nhiều lần cũng không có kết quả.

Sự lạnh lùng, tàn ác của Cổ Chí khiến Bạch Linh không thể chịu đựng được nữa, đúng lúc này, bà quen Lý Minh Vũ.

Sự dịu dàng, nhã nhặn của Lý Minh Vũ tạo thành một sự đối lập rõ ràng với Cổ Chí, lần đầu tiên Bạch Linh cảm nhận được cái gì là tình yêu thật sự.

Cuối cùng, bà quyết định ly hôn với Cổ Chí, lấy Lý Minh Vũ.

Trong lúc cãi vã, chuyện này bị Cổ Thừa Viễn còn nhỏ tuổi nghe được.

Tối hôm đó, Cổ Thừa Viễn nhào vào lòng Bạch Linh, xin bà đừng đi.

Bạch Linh luôn coi Cổ Thừa Viễn là con ruột của mình, bà hạ quyết tâm phải mang Cổ Thừa Viễn đi.

Thế nhưng, tại tòa án, Cổ Chí lấy ra chứng cứ chứng minh Bạch Linh không phải mẹ đẻ của Cổ Thừa Viễn.

Đương nhiên, Cổ Thừa Viễn được phán quyết giao cho Cổ Chí.

Cứ như thế, Bạch Linh và Cổ Thừa Viễn bị ngăn cách.

Sau đó, mỗi một lần Bạch Linh gặp Cổ Thừa Viễn là một lần nhìn thấy trên người anh ta có những vết thương cả cũ cả mới, mỗi một lần đều khiến bà đau xót không thôi.

Nhưng bà bất lực.

Cổ Chí thậm chí còn cho rằng, Bạch Linh rời khỏi ông ta đều do lỗi của Cổ Thừa Viễn, cứ hai ba ngày ông ta lại đánh chửi Cổ Thừa Viễn.

Thậm chí có một lần, Cổ Chí dìm đầu Cổ Thừa Viễn vào trong nước, khi Cổ Thừa Viễn không thở được nữa mới buông tay.

“Mẹ biết Thừa Viễn rất khổ, nhưng mẹ chưa từng nghĩ rằng Thừa Viễn sẽ hận mẹ như thế.” Bạch Linh lầm bầm: “Mẹ còn chưa từng nghĩ rằng, chuyện đó là một sự bỏ rơi đầy tàn khốc với Thừa Viễn. Càng không ngờ rằng thằng bé sẽ trút nỗi hận lên người con.”

“Không có việc gì, mẹ, đều đã qua rồi.” Du Nhiên nhẹ giọng nói: “Đều đã qua rồi.”

Sau khi mọi việc kết thúc, Du Nhiên và Tiểu Tân trở về trường.

Trên xe, Du Nhiên một mực im lặng, giống như đang suy nghĩ rất nhiều chuyện, lại giống như không nghĩ đến bất cứ chuyện gì.

Khi xe tới khu náo nhiệt, Tiểu Tân bỗng bảo lái xe dừng lại trước một quán bar, trước khi Du Nhiên kịp phản ứng lại đã kéo cô xuống xe.

Rất nhanh, Du Nhiên đã ngồi trên ghế, trước mặt để rất nhiều rượu.

“Uống đi.” Tiểu Tân nói.

Du Nhiên dừng lại một chút, sau đó, bắt đầu uống từng chén một.

Uống rượu, uống đến một mức độ nhất định sẽ khiến cho người ta vui vẻ, thế nhưng hôm nay, Du Nhiên uống rượu như uống nước lã, vậy mà không cách nào uống đến cảnh giới đó.

Càng uống, càng cảm thấy buồn khổ.

Cuối cùng, là Tiểu Tân cầm lại bàn tay đang liên tục rót rượu của cô.

“Vì sao không cho tôi uống nữa?” Du Nhiên hỏi.

“Cô sẽ say.” Tiểu Tân nói.

“Nếu không phải muốn say thì uống rượu làm gì?” Du Nhiên cảm thấy Tiểu Tân nói thật buồn cười.

“Say, những ký ức không vui vẫn sẽ còn lại đến ngày mai.” Tiểu Tân nói: “Vây vô ích, trừ khi... nói tất cả mọi chuyện ra.”

“Có một số việc, là nói không nên lời.” Du Nhiên lắc đầu: “Thật sự, nói không nên lời.”

“Nếu vậy, nghĩ đến cái gì thì nói cái đó đi.” Tiểu Tân hạ thấp yêu cầu.

“Nghĩ đến cái gì?” Du Nhiên bỗng nhiên cười phá lên như phát điên: “Điều tôi nghĩ đến chỉ là... tôi thật xui xẻo.”

“Thật đấy, tôi thật xui xẻo, vì sao thế giới nhiều người như vậy, bọn có cứ nhất định phải tìm đến tôi?”

“Thật sự bởi vì nhìn tôi có vẻ rất biết chịu đựng sao? Lúc nào cũng có thể sống lại, mang lại cho bọn họ nguồn lạc thú vô tận?”

“Xem ra tôi nên yếu đuối một chút, ít nhất cũng phải vờ như yếu đuối một chút, nếu như vậy, có lẽ tôi sẽ không bị thương nhiều như thế, đúng không?”

“Tôi hận bọn họ, tôi hận từng người bọn họ.”

“Thế nhưng, cậu có biết vì sao tôi lại buồn phiền như thế không? Phía sau bọn họ, mỗi người đều có những chuyện cũ, cả đám đều thật bi thảm.”

“Đúng vậy, bọn họ đều rất đáng thương, tôi cũng rất đáng thương, như vậy, ai nên hận ai đây?”

“Thế giới này, rốt cuộc bị làm sao vậy?”

“Vì sao liên tục hai lần tôi đều bị lừa? Tôi ngu ngốc như vậy sao?”

“Nghĩ lại đều là lỗi của tôi, là lỗi của bản thân tôi, tôi không biết cách nhìn người, cũng không có khả năng nhìn lại lần thứ hai.”

“Đúng vậy, là lỗi của tôi, nhất định là lỗi của tôi.”

“Tôi không dám nữa, không còn đủ dũng khí để tin tưởng tình yêu nữa, chuyện đó đều là gạt người, đều là những thứ do những người buồn chán tự biên tập ra để giết thời gian.”

“Đúng vậy, tôi không bao giờ tin nữa, vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không tin nữa.”

Dưới ánh đèn lắc lư lay động rất nhanh, Du Nhiên vui đầu vào cánh tay.

Con mẹ nó cái gì mà nam hoan nữ ái, đều là phí thời gian, có thời gian rảnh không bằng ngủ cho đã mắt.

Ít nhất ngủ, trái tim sẽ không bị tổn thương.

Trong tiếng nhạc âm ỹ, giọng nói của Tiểu Tân trầm tĩnh truyền đến: “Có câu quá tam ba bận.”

Du Nhiên cười mỉa: “Còn gặp loại chuyện này lần thứ ba, mạng nhỏ của tôi sẽ không còn.”

“Ít nhất cũng phải thử một lần cuối cùng.” Giọng nói của Tiểu Tân rất gần tai Du Nhiên.

Du Nhiên lắc đầu, thật chậm, mang theo chút men say.

“Lúc này, cô cứ ngồi tại chỗ, chỉ cần ngồi tại chỗ, chờ người đến yêu cô là được rồi.” Tiểu Tân nói.

“Đợi đến lúc tóc bạc, sẽ có ai đến không?” Du Nhiên bật cười.

“Sẽ có.” Giọng nói của Tiểu Tân có một sự dịu dàng chưa từng có, trong cùng một thời khắc đó, cậu ta cầm lấy tay Du Nhiên: “Tôi đã đến.”

Dưới ánh đèn, tất cả mọi thứ dường như đang lắc lư.

Du Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một thế giới không ổn định như thế.

Thế nhưng, ánh mắt Tiểu Tân lại là thứ vững chắc và kiên định duy nhất trong thế giới lay động này.

“Lý Du Nhiên, tôi thích em.” Cậu ta đã nói như vậy với cô.

Trong giờ phút này, Du Nhiên bỗng nhớ tới một người nào đó từng cảnh báo cô không nên uống quá nhiều rượu.

Đây là bài học thứ mười tám mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Uống rượu, là rất dễ uống ra tình cảm.

18. Chương 19

[Bài học thứ mười chín] Đàn ông khi đã nóng vội, là có thể bất chấp thủ đoạn.

Dưới ánh đèn vừa mờ ảo vừa hỗn loạn, Tiểu Tân đã quay sang nói với cô rằng: “Lý Du Nhiên, tôi thích em.” Ánh mắt cậu ta thật kiên định, lời nói của cậu ta cũng thật kiên định, bàn tay cậu ta nắm lấy tay cô, cũng kiên định.

Du Nhiên nhìn cậu ta đủ một phút, sau đó... “rầm” một tiếng ngã lên bàn, vùi đầu vào giữa hai tay.

Lông mày của Tiểu Tân gần như biến thành hình dạng giống gân xanh trên trán, lên xuống như những cuộn sóng, giống như có thủy quái đi dạo dưới đó.

“Lý Du Nhiên, trong lúc tôi đang tỏ tình, em dám chọn cách giả vờ ngủ không có sáng kiến nhất này!!!” Tiểu Tân túm cổ áo Du Nhiên, dùng sức lắc cô như đang vẩy tờ giấy.

“Xương tôi sắp rụng ra đến nơi rồi!!!” Du Nhiên xin tha.

Lúc này Tiểu Tân mới chịu buông tay, nhưng lông mày vẫn ở trong trạng thái tức giận.

“Ai bảo cậu bỗng nhiên nói mấy lời kiểu thế này, tôi không giả vờ ngủ còn làm gì được nữa?” Du Nhiên cúi đầu chỉnh lại quần áo mình, may mà cảnh xuân chưa lộ ra nhiều lắm.

Tiểu Tân nhìn mặt bàn, rồi lại nói: “Tôi nghiêm túc.”

“Nhưng tôi không thể nghiêm túc.” Du Nhiên nói: “Tôi không muốn nghiêm túc nữa.”

“Bởi vì em từng bị tổn thương? Vì sợ? Lý Du Nhiên mà tôi biết không phải người như thế.” Tiểu Tân thấp giọng nói.

“Đừng dùng phép khích tướng với tôi, tôi chính là loại người như thế.” Du Nhiên nói thật: “Tôi không muốn yêu nữa, tốt nghiệp rồi, tới tuổi phải đi xem mặt rồi, tôi sẽ chọn một người phù hợp rồi lấy người đó... Vậy thôi.”

“Lẽ nào... Tôi còn không bằng một người đàn ông xa lạ nào đó hay sao?” Tiểu Tân hỏi, giọng nói có chút khàn khàn.

“Tôi là tai họa, vì vậy không thể hại cả nhà cậu.” Du Nhiên đánh giá chính mình như vậy.

“Tôi bằng lòng bị em gieo tai họa, em còn quan tâm làm gì?” Tiểu Tân nhú mày.

“Còn tôi không muốn gieo họa cho cậu, cậu quản được tôi chắc?” Du Nhiên cũng nhú mày.

“Lý Du Nhiên, em nói cho rõ ràng, Long Tường tôi rất cuộc có chỗ nào không xứng với em?” Tiểu Tân vỗ bàn.

“Có rất nhiều người xứng với tôi, chẳng lẽ cứ gặp ai là tôi phải hẹn hò với người đó?” Du Nhiên cũng vỗ bàn theo.

“Nhưng người thích em chỉ có tôi!” Tiểu Tân đứng lên, nhìn xuống Du Nhiên.

“Cậu nói thích tôi thì tôi sẽ phải hẹn hò với cậu hay sao?! Hơn nữa, ai biết cậu có thực sự thích tôi hay không?” Du Nhiên cũng đứng lên, nhưng bởi vì khác biệt về chiều cao nên cô vẫn phải ngửa cổ nhìn Tiểu Tân.

Tiểu Tân: “Vậy em muốn tôi làm thế nào mới chịu tin tôi?!”

Du Nhiên: “Ngay lúc này cậu cởi quần nhỏ ra, tôi sẽ tin cậu!”

Tiểu Tân: “...”

Du Nhiên không gào thét với Tiểu Tân nữa, lại ngồi xuống, gọi thêm một cốc rượu, ngửa cổ, uống từng ngụm lớn.

Uống xong mới thở dài một tiếng: “Tiểu Tân, thích một người là một chuyện phí công phí sức nhất trên thế giới, chị đây khuyên cậu, nghìn vạn lần đừng có ngu như thế...”

Đang tận tình khuyên bảo, khước mắt Du Nhiên thoáng liếc sang phía đối diện, lại phát hiện không thấy Tiểu Tân đâu nữa.

Xem ra là bị cô chọc giận bỏ đi rồi.

Du Nhiên phiền muộn – vì sao không giúp cô trả tiền rồi hãy đi? Đúng là không ga lăng.

Đang oán giận, bỗng nhiên một vật thể màu trắng “vù” một cái bay tới trước mặt Du Nhiên.

Du Nhiên cố gắng mở ra đôi mắt lơ mơ, khi nhìn rõ, vội vàng nhảy về phía sau ba mét.

Đó là – một cái quần nhỏ tứ giác màu trắng.

Đôi mắt Du Nhiên, khi thì nhìn cái quần nhỏ màu trắng trên bàn, khi lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Tân, một lúc lâu sau mới phun ra một câu.

“Thì ra... Cậu vẫn dùng quần nhỏ in hình cậu bé bút chì Tiểu Tân.”

Tiểu Tân: “...”

Buổi tối hôm đó, sự lựa chọn duy nhất của Du Nhiên chính là tiếp tục uống, uống đến say.

Cô được như mong muốn, nhưng cả đêm đều mơ thấy cậu bé bút chì Tiểu Tân lông mày sâu róm trên cái quần nhỏ hát rằng: “Voi ơi voi, sao mũi mày lại dài dài như vậy?”

Trừ lần đó ra, Du Nhiên còn không ngừng mơ thấy cảnh Tiểu Tân làm việc nhà trong khi cô đang ngủ mê mị.

“Ngày mai tôi sẽ tới ký túc xá tìm em, lúc đó, em phải cho tôi một câu trả lời thuyết phục.”

Câu trả lời thuyết phục?

Bây giờ Du Nhiên chỉ muốn mổ bụng tự sát.

Cô thật sự không rõ mình rốt cuộc là xui xẻo hay may mắn nữa.

Đầu tiên là tình yêu anh em cấm kỵ, sau đó đến tình yêu thầy trò cấm kỵ, giờ còn có một tình yêu chị em cũng cấm kỵ đang chờ cô nữa.

Ông Trời có nhất thiết phải cho cô đãi ngộ tốt thế không?

Căn bản còn chưa kịp nghĩ, Tiểu Tân đã gọi điện tới, nói đang chờ cô ở cổng ký túc xá.

Du Nhiên quyết định mặc kệ, dù sao gần đây để nghênh đón đợt kiểm tra định kỳ năm năm của bộ giáo dục, nhà trường muốn chỉnh đốn tác phong học đường, vừa mới ra một nội quy, nam sinh không được phép tùy ý ra vào ký túc xá nữ sinh.

Nhưng nữ sinh, lại vẫn có thể tùy ý ra vào ký túc xá nam sinh như từ trước đến giờ.

Quy định này vừa ra đã vấp phải sự phản đối quyết liệt của đông đảo nam sinh viên, nhưng không có hiệu quả gì, vì vậy, nam sinh chỉ có thể nhìn về phía ký túc xá nữ nuốt nước miếng.

Du Nhiên không tin Tiểu Tân dám chống lại nội quy nhà trường, cho dù cậu ta dám cũng không vượt qua được các dì quản lý dững mãnh, một chương đẩy ngã một đám nữ sinh, hai chương khiến đám nam sinh chống vó, ba chương có thể vật chết một con voi.

Vì vậy, cô nhàn nhả yên tâm làm tổ trong ký túc xá, tiếp tục lên mạng trộm đồ.

Không lâu sau, bạn cùng phòng A trở về, nói: “Du Nhiên, cậu bé Long Tường nhà cậu đang chờ ở bên dưới, nhờ tớ chuyển lời, nói không gặp không về.”

Du Nhiên không để ý, tiếp tục trộm đồ.

Lại không lâu sau, bạn cùng phòng B trở về, nói cùng một câu: “Du Nhiên, cậu bé Long Tường nhà cậu đang chờ ở bên dưới, nhờ tớ chuyển lời, nói không gặp không về.”

Lại không lâu sau nữa, bạn cùng phòng C trở về, nói y hệt như vậy: “Du Nhiên, cậu bé Long Tường nhà cậu đang chờ ở bên dưới, nhờ tớ chuyển lời, nói không gặp không về.”

Du Nhiên thích thú chờ xem, cô nghĩ, dù sao bạn cùng phòng chỉ có ba người, đã dùng hết rồi, cô không tin Tiểu Tân còn có cách nào khác.

Không ngờ, cách của Tiểu Tân rất nhiều – tiếp đó, là phòng bên cạnh, phòng trên lầu, phòng dưới lầu, phòng trái phòng phải, toàn bộ đều lục tục đến.

Nói, đều cùng một câu: Long Tường đang ở bên dưới chờ cậu.

Cuối cùng, dĩ quản lý ký túc còn cầm loa liên tục, liên tục, lại liên tục gào lên: “Bạn Lý Du Nhiên, bạn Lý Du Nhiên phòng 402, có một nam sinh tên Long Tường đang chờ bạn, nói không gặp không về.”

Giọng nói sang sảng của dĩ quản lý dưới tác dụng khuếch đại âm thanh của cái loa, thành công tạo thành những âm thanh chói tai vang vọng không dứt, ngay cả cửa kính phòng hiệu trưởng ở khu A cũng vì âm thanh này mà rung lên bần bật.

Du Nhiên không cách nào ngồi yên được nữa, cô đành phải dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống dưới.

Tiểu Tân đang khoanh tay đứng trước cửa ký túc xá chờ cô.

“Tìm một chỗ nói chuyện.” Để tránh ánh mắt người khác, Du Nhiên kéo Tiểu Tân chạy ra ngoài trường học nhanh như chớp, tới một cửa hàng thức ăn nhanh, tùy tiện gọi vài thứ, ngồi xuống, bắt đầu đàm phán.

Du Nhiên quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Tôi suy nghĩ xong rồi, đáp án chính là không được.”

Tiểu Tân không chấp nhận: “Đáp án này sai rồi, tiếp tục nghĩ đi.”

Du Nhiên thật không biết nói gì, cậu bé này nghĩ đang làm đề thi hay sao?

“Tôi vẫn luôn coi cậu là em trai.” Du Nhiên không muốn giấu giếm: “Tôi không thể có loại tình cảm nam nữ đó với cậu được.”

“Chưa thử sao biết không thể?” Tiểu Tân kiên nhẫn.

“Những việc như thế này không thử được.” Du Nhiên lắc đầu: “Tôi không nhận lời cậu, bởi vì tôi không muốn làm ra chuyện giống anh ấy.”

Anh ấy, chính là chỉ Khuất Vân.

Du Nhiên khi đó cũng giống như Tiểu Tân hiện tại, ôm lòng nhiệt tình, hoàn toàn không để ý đến hậu quả mà lao về trước.

Du Nhiên từng chịu tổn thương, cô biết ở bên một người không thương mình đau khổ như thế nào, cô không muốn khiến Tiểu Tân gặp phải vận rủi này.

“Chuyện giữa chúng ta không liên quan tới Khuất Vân.” Đuôi mày Tiểu Tân thoáng hạ xuống, giống như đang trút bỏ ý nghĩ không thú vị nào đó.

“Là như nhau, đều như nhau cả thôi.” Đôi môi Du Nhiên mỉm cười, một nụ cười mỉa: “Hiện giờ tôi rất hối hận khi đó đã bất chấp hậu quả, tràn đầy nhiệt tình, gần như nịnh nọt mà đối diện với gương mặt lạnh lùng của anh ấy, thật sự rất đáng xấu hổ.”

“Cho dù là một kẻ ngốc, nhưng có thể cố gắng vì người mình thích, đó cũng là một kẻ ngốc hạnh phúc.” Tiểu Tân nói.

“Có lẽ.” Du Nhiên nhìn cốc nước trước mặt, ánh mắt hơi mê man.

“Vì vậy, tôi cũng muốn làm một kẻ ngốc như vậy.” Giọng nói của Tiểu Tân mềm nhẹ hiếm thấy, nhẹ như liều thuốc ba phát qua mặt.

Du Nhiên lắc đầu, không nói gì, nhưng ý tứ đã rõ ràng.

Thấy dong dài như vậy vẫn không có hiệu quả, Tiểu Tân nổi giận: “Lý Du Nhiên, rốt cuộc em muốn thế nào mới chịu nhận lời?!”

Du Nhiên cũng quát ngược lại: “Long Tiểu Tân, dù có thế nào tôi cũng không nhận lời.”

Thời gian dịu dàng đã hoàn toàn kết thúc.

“Nếu em không đồng ý, mỗi ngày tôi sẽ đứng dưới ký túc xá chờ em!”

“Nếu cậu dám tới, tôi sẽ hắt nước sôi!”

“Nếu em dám hắt, sau này đừng mơ mang nước sôi lên phòng ngủ nữa, nếu không tôi thấy một lần sẽ cướp một lần.”

“Nếu cậu dám cướp, tôi sẽ tới phòng phát thanh của trường nói cho cả trường biết cậu mặc đồ nhỏ hình hoạt hình!”

“Nếu em dám nói, tôi sẽ trực tiếp kéo em lên giường làm thịt!”

“Nếu cậu dám làm thịt tôi, tôi sẽ trực tiếp cắt cậu bé của cậu, thêm dầu mỡ gia vị, cho vào lò vi sóng nướng đến trong mềm ngoài cháy, rồi kẹp vào hai miếng bánh mì, bắt cậu ăn bằng sạch!!!”

“Nếu em dám làm như vậy, trước khi tuyệt tự, tôi nhất định sẽ làm thịt em hết lần này đến lần khác, chết cùng cho vui!!!”

Chủ đề không quá thuần khiết này vốn còn định tiếp tục – nếu không có những nét mặt cứng ngắc của những khách hàng khác trong quán.

Không muốn biến thành sinh vật lạ bị vây xem, Du Nhiên và Tiểu Tân giây tiếp theo đã đập cửa chạy mất dạng.

Sau này mới nghe nói, từ ngày đó, lượng tiêu thụ hamburger của quán thức ăn nhanh đó giảm xuống đáng kể.

Trải qua tranh cãi vừa khó khăn vừa dài dòng, hai người miễn cưỡng đạt được một hiệp nghị – ít nhất, trước mặt người ngoài, sẽ thừa nhận là người yêu.

Lý do của Tiểu Tân rất đầy đủ: thứ nhất, chuyện xấu của bọn họ đã bay lượn đầy trời từ lâu, rất nhiều người đã công nhận bọn họ là một đôi. Thứ hai, Du Nhiên chiếm vị trí bạn gái của cậu ta, có thể giúp cậu ta tránh được sự phiền phức phải đi xem mặt. Thứ ba, Du Nhiên có thể sớm bình thường trở lại, cũng tiện để khiến cô nhận ra những lợi ích khi làm bạn gái cậu ta.

Du Nhiên vốn không đồng ý, nhưng không chịu được khi Tiểu Tân cứ cả ngày làm phiền, đành phải chấp nhận.

Nhưng có một điều kiện: trò chơi này chỉ có thể chơi đến khi học kỳ này kết thúc, nếu đến lúc đó Du Nhiên còn không muốn, Tiểu Tân nhất định phải buông tay.

Hai bên thỏa hiệp, hiệp định đã thành.

Lý Du Nhiên trở thành bạn gái của Long Tường, người trên Trái Đất đều biết.

Thật vất vả mới có một bạn trai có thể hấp thụ ánh sáng mặt trời, đương nhiên Du Nhiên sẽ không lãng phí, kết quả là, mỗi ngày Tiểu Tân đều bị cô quay như con thoi.

Giúp Du Nhiên lấy nước, giúp Du Nhiên mua cơm, giúp Du Nhiên lấy chỗ ngồi trong thư viện, cùng Du Nhiên đi dạo phố, cùng Du Nhiên chơi trò chơi trên mạng...

Đúng là một bạn trai hiếu thuận không chê vào đâu được, người xung quanh nhìn vậy mà than thở, đổ mắt tiếc nuối.

Không ai ngờ tới rằng, Long Tường tính cách nóng nảy như mỗi ngày ăn một cân thuốc nổ lại sẽ làm những việc này.

Du Nhiên cũng không nghĩ tới.

Cô vốn cho rằng, Tiểu Tân không kiên trì được ba ngày sẽ bãi công từ chức, ai ngờ cậu ta lại không oán giận lấy một câu.

Du Nhiên phát hiện, mồm miệng Tiểu Tân tuy ác độc nhưng con người lại rất cẩn thận.

Sau khi nói “cùng sinh trong một gốc, sao nỡ đốt thiêu nhau*”, vì sao mỗi ngày nhất định phải ăn thịt heo cơ chứ”, cậu ta sẽ mang tới cho cô một bát thịt kho tàu nóng hổi, thơm ngào ngạt.

*Trích từ điển tích “củ đậu đun hột đậu”. Ý nói Du Nhiên không nên ăn thịt đồng loại = =”

Sau khi nói “tiếng xì mũi của em rất khó nghe”, cậu ta sẽ nhắc nhở cô ngày mai nhiệt độ giảm, phải mặc thêm quần áo.

Sau khi nói “cây mỡ nhiều nên không sợ bị đụng vào đúng không”, cậu ta sẽ kéo cô nàng Du Nhiên thích đi phía ngoài lề đường tới bên cạnh mình để che chở.

Thật ra, Tiểu Tân thật sự không tệ, Du Nhiên thừa nhận.

Nhưng... Du Nhiên đã không còn đủ dũng khí để yêu ai nữa.

Sau khi treo trên trang đầu tiên của diễn đàn ba ngày, bài viết nóng hổi về việc Tiểu Tân và Du Nhiên hẹn hò cuối cùng cũng lắng xuống dưới.

Mà toàn bộ người trong trường, đều đã biết chuyện này.

Bao gồm cả Khuất Vân.

Sau khi cánh tay khỏi hẳn, anh trở về trường, về chuyện này, Du Nhiên đã nghe nói từ lâu, nhưng nghe được rồi thôi.

Hiện giờ, cô không muốn nghĩ nhiều.

Hôm nay, Du Nhiên vẫn ngồi trong thư viện đọc sách về nghiên cứu sinh, cũng như trước, Tiểu Tân ngồi bên cạnh cô, dùng máy tính xách tay lên mạng, đảm nhiệm chân chạy vặt.

Thỉnh thoảng Tiểu Tân lại đưa một bài viết buồn cười cho Du Nhiên xem, khiến cô không cách nào tập trung được.

Cuối cùng, Du Nhiên thật sự không nhịn được nữa, lấy một tờ giấy ra viết: “Cậu ra ngoài trước đi, đừng quấy rầy tôi.”

Tiểu Tân trả tờ giấy về, bên trên viết: “Đừng mơ.”

Du Nhiên nhịn, không thèm để ý đến Tiểu Tân nữa, quay đầu đi.

Ai ngờ Tiểu Tân bỗng xoay đầu cô lại, ép cô nhìn vào màn hình máy tính.

Du Nhiên vốn đã chuẩn bị xong hai ngón tay, quyết định phải chọc vào mắt Tiểu Tân để giải hận, nhưng sau khi nhìn thấy bài viết tổng hợp tất cả xì căng đan của ngôi sao nổi tiếng kia, Du Nhiên phì cười ra tiếng.

Bởi vì bài viết này thật sự thú vị, Du Nhiên lập tức ghé cổ sang đọc cùng Tiểu Tân, xem đến những đoạn đặc sắc, Du Nhiên nhịn cười thật khổ, cuối cùng đành phải dựa vào Tiểu Tân thở hổn hển.

Hai người vốn không định thu hút sự chú ý nên đã chọn một chỗ trong góc thư viện.

Nhưng là cặp đôi đứng đầu diễn đàn trường, cho dù ở trong góc tối cũng không trốn được, rất nhiều người đang lặng lẽ nhìn về phía hai người.

Trong đó, có một người quen.

Đọc xong, Du Nhiên lau giọt nước mắt vì cười mà chảy ra trên khóe mắt, trong lúc vô tình ngẩng đầu lại phát hiện ra, phía trước đó không xa, Khuất Vân đang nhìn cô và Tiểu Tân.

Dáng người Khuất Vân thon dài, cao ráo, một đôi chân dài đứng đó, rất giống nhân vật nam trong truyện tranh của Shinohara Chie**, mang theo vẻ thần bí và hiu quạnh.

** Tác giả bộ truyện tranh “dòng sông huyền bí” của Nhật.

Đôi chân dài mọc trên người người đàn ông này đúng là gợi cảm đến đáng chết.

Lúc này Du Nhiên mới nghĩ ra, ngoại hình của Khuất Vân rất giống với hoàng tử bạch mã cô thường hay mơ mộng khi còn bé.

Quá khứ cũ rích của bọn họ đã chứng tỏ một việc: kết thúc của chuyện cổ tích chỉ có thể tồn tại trong những câu chuyện kể.

Du Nhiên cảm thấy trái tim mình thật bình tĩnh, cô đã thực hiện được giấc mơ khi còn bé, tuy không thành công, nhưng ít nhất, cô và hoàng tử bạch mã đã gặp nhau, vậy đã là quá đủ rồi.

Trong lúc cô dần bình tĩnh lại, Khuất Vân đã đi tới trước mặt bọn họ.

Du Nhiên nhìn cánh tay Khuất Vân một chút, dường như đã cử động bình thường, nên hỏi một câu: “Tay anh khỏi rồi chứ?”

Khuất Vân lẳng lặng nhìn cô, trong bầu không khí yên lặng, vô số những hạt bụi hỗn loạn rơi xuống, cuối cùng, hóa thành một câu: “Tôi muốn nói chuyện riêng với em.”

Du Nhiên lắc đầu: “Không có chuyện gì để nói nữa, những gì cần nói, ngày đó đã nói hết trong bệnh viện rồi.”

“Là chuyện có liên quan tới lớp học.” Khuất Vân dùng giọng nói không ai có thể nghe được, nói: “Nếu không, hay là em sợ?”

Sợ phải một mình đối mặt với anh, sợ trái tim thật vất vả mới bình tĩnh được sẽ lại hỗn loạn.

Du Nhiên còn chưa kịp mở miệng đã nghe giọng nói của Tiểu Tân truyền đến từ bên cạnh: “Thầy giáo, làm bóng đèn là không tốt đâu.”

Đôi mắt Tiểu Tân vẫn nhìn màn hình máy tính, cậu ta không ngẩng đầu, ngữ khí hơi lạnh lùng.

Hơi thở mùa xuân lập tức bị quét sạch, vài cơn gió lạnh thổi tới.

Thật lạnh, thật lạnh, Du Nhiên rụt cổ.

“Ý của cậu là...” Khuất Vân hỏi.

“Lý Du Nhiên hiện là bạn gái tôi, lẽ nào anh không nghe nói sao?” Tiểu Tân nói.

“Rất nhiều chuyện kể lại cách sự thật rất xa, vì vậy chỉ nghe nói là vô dụng.” Khuất Vân nói.

“Vậy hiện tại, để người trong cuộc là tôi nói cho anh biết.” Tiểu Tân đứng lên, hai tay chống lên bàn, nhìn thẳng vào Khuất Vân: “Hiện giờ, Lý Du Nhiên là của tôi, nghe hiểu không? Là người phụ nữ của tôi.”

“Mời nhắc lại lần nữa.” Khuất Vân yêu cầu như vậy.

“Lý Du Nhiên, là người phụ nữ của tôi.” Tiểu Tân thỏa mãn yêu cầu của anh.

“Hai lần liên tiếp, trong ngữ điệu có chút không tự tin.” Khuất Vân đánh giá.

Quanh người Tiểu Tân bắt đầu bắn ra những tia sáng màu trắng bạc, bông tuyết bay đầy trời.

Lạnh hơn, lại càng lạnh hơn, Du Nhiên xoa hai cánh tay.

Bông tuyết nhẹ nhàng rơi một phút, trong lúc đó, Tiểu Tân và Khuất Vân vẫn đối mặt, Du Nhiên đặc biệt lo lắng bọn họ sẽ không tỉnh táo mà hôn “chặt” nhau một cái.

Hôn có xảy ra, nhưng người bị hại lại là Du Nhiên.

Một phút sau, Tiểu Tân bỗng vươn tay, tóm Du Nhiên ở bên cạnh lên, nắm lấy cổ cô, ở trước mặt tất cả sinh viên trong thư viện và Khuất Vân, hôn mạnh lên môi cô một cái.

Bởi vì hoàn cảnh có chút hạn chế, nụ hôn này chỉ là chạm môi một cái, nhưng đã đạt được hiệu quả.

Tiểu Tân buông Du Nhiên ra, nhìn về phía Khuất Vân, mang theo nụ cười thỏa mãn: “Nghe không tin, vậy nhìn thấy sẽ tin chứ.”

Đôi mắt Khuất Vân khẽ nhú lại, những tia sáng tăm tối lóe lên.

Nhất thời, áp suất giảm xuống, tất cả những tòa kiến trúc xung quanh đều phủ một lớp băng tuyết thật dày.

Du Nhiên lập tức ngồi xổm xuống đất.

Tiểu Tân nhắc cô lên, cười mà chẳng có vẻ gì vui vẻ: “Em đang làm gì vậy?”

“Đốt sách sưởi ấm.” Du Nhiên rung mình một cái.

Thì ra hai người đàn ông giao chiến lại đáng sợ như thế.

Không chỉ có Du Nhiên, những sinh viên khác trong thư viện cũng bị hại, tất cả đều so vai lại, thầy quản lý phải mở hệ thống sưởi lên.

Ngay khi mọi người sắp biến thành tảng băng, máy tạo băng Khuất Vân bỏ đi.

Xoay người, không nói bất cứ lời nào, bỏ đi.

Tiểu Tân nhìn bóng lưng Khuất Vân đi xa, “ha ha ha” cười ba tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Du Nhiên, đắc ý hỏi: “Thế nào?”

Du Nhiên đưa tay chậm chạp lau miệng mình, nhẹ nhàng phun ra vài tiếng: “Kỹ thuật hôn thật kém.”

Tiểu Tân: “...”

Nếu trên thế giới này có thuốc chữa hối hận, Du Nhiên nhất định sẽ mua một chục hộp để uống, dù có uống đến ngu người cũng vẫn uống.

Nếu có thể khiến thời gian quay ngược lại, Du Nhiên nhất định sẽ quay lại thời khắc khi cô chê bai kỹ thuật hôn của Tiểu Tân kém, cắt lưỡi chính mình.

Bởi vì, từ khi Du Nhiên chê bai kỹ thuật hôn của Tiểu Tân, Tiểu Tân càng không ngừng hạ gục cô, ép hôn, rửa nhục.

Thế nhưng Du Nhiên sao có thể để loại trẻ ranh tóc còn để chỏm này trực lợi, đương nhiên phải liều mạng chống lại, vì vậy, hai người bắt đầu chơi trò đuổi bắt, trốn tìm ngay trong trường.

Mỗi sáng sớm, khi ra khỏi ký túc xá, Du Nhiên đều phải nhìn trái nhìn phải, bởi vì Tiểu Tân đã từng từ phía sau nhào tới, vồ về phía cô như một con chó lông vàng – tuy cuối cùng bị cô dùng một đá đập vào trong bụi cỏ.

Trong mỗi giờ học, Du Nhiên không dám vui đùa ngủ nữa, bởi vì Tiểu Tân từng vào phòng học của bọn họ, ngay trước mặt giáo sư muốn hôn trộm cô đang mơ màng ngủ – tuy cuối cùng bị cô dùng một quyển sách đánh đến vỡ đầu.

Mỗi buổi trưa, khi ăn cơm với Tiểu Tân, Du Nhiên phải cảnh giác từng giây, bởi vì Tiểu Tân từng thừa dịp cô đang ăn say mê, ghé sát cái miệng đến muốn ăn miệng cô – tuy cuối cùng bị cô úp cả một bát canh nóng lên đầu.

Chiều tối mỗi ngày, khi chạy bộ, Du Nhiên lúc nào cũng phải chạy xa khỏi sân bóng, bởi vì Tiểu Tân phát điên từng cầm một quả bóng rổ, định ném cô bất tỉnh, thực hiện ý đồ tội lỗi của mình – tuy cuối cùng cậu ta bị một cục đá to bằng nắm tay của mình đập bất tỉnh.

Cứ như thế, sinh hoạt hàng ngày của Du Nhiên ngập trong sợ hãi, liên tục gặp ác mộng, trong mơ chỉ có một cái miệng máu me đầy răng nanh.

Sợ đến mức Du Nhiên suýt nữa tè dầm.

Ngoại trừ Tiểu Tân, Du Nhiên còn phải đối phó với Khuất Vân, coi như cô tự mình đa tình cũng được, nhưng Du Nhiên luôn luôn cho rằng Khuất Vân sẽ không từ bỏ ý định.

Cho nên cô cố gắng đến khu phòng giáo vụ ít hết mức có thể, đi trên đường, chỉ cần nhìn thấy từ xa có người có dáng giống Khuất Vân, cô lập tức quay lưng bỏ chạy, càng triệt để hơn là, cô không chọn môn học tự chọn trong kỳ này – sợ người dạy chính là Khuất Vân.

Cùng lắm thì năm thứ tư học sau, cứ qua cái cửa này trước đã.

Môn học tự chọn có thể tạm thời không học, nhưng ba khóa thực nghiệm mỗi học kỳ là trốn không thoát, sau khi điều tra kỹ càng, Du Nhiên chọn lớp sinh vật, lớp thực nghiệm tâm lý và thiên văn tuyệt đối tránh được việc Khuất Vân sẽ lên lớp.

Buổi chiều cuối tuần là lớp thực nghiệm thứ hai, đó là lớp thực nghiệm sinh vật, Du Nhiên đúng giờ đi tới phòng thí nghiệm của khoa sinh, mới biết nội dung ngày hôm nay là lấy máu và kiểm tra nhóm máu.

Du Nhiên cầm kim, khẽ cắn môi, chuẩn bị đâm vào ngón trỏ của mình, nhưng lại không nỡ xuống tay, mắt thấy thời gian trôi qua từng giây, Du Nhiên nóng ruột.

Đang định cúi đầu đâm một cái đau đớn, một người đi tới trước mặt cô, nói: “Tôi giúp em.”

Cái cổ của Du Nhiên giống như một động cơ mười năm không hoạt động, cạch cạch ngừng lên.

Tai cô không có vấn đề, người đàn ông trước mặt đúng là Khuất Vân.

“Thầy giáo dạy lớp này có quan hệ cá nhân rất tốt với tôi, tôi đến giúp thầy ấy.” Khuất Vân rất ăn ý trả lời câu hỏi trong đầu Du Nhiên.

Quan hệ cá nhân rất tốt, tốt cái đầu nhà anh.

Còn chưa mắng xong, Khuất Vân đã một tay cầm tay cô, một tay cầm kim, dùng ngữ điệu nghiêm túc nhất nói: “Tôi đâm giúp em.”

Vừa dứt lời, ngón trỏ Du Nhiên lập tức truyền đến một cơn đau mãnh liệt.

Con mẹ nó, Du Nhiên chửi thầm, gã đàn ông chết tiệt, đã chọc thủng cô hai lần.

Sau khi đâm xong, Khuất Vân còn cầm ngón tay Du Nhiên, nhỏ sáu giọt máu lên miếng kính.

Du Nhiên đau lòng không thôi, đúng là máu của cô nên người ta mới không thấy tiếc, lấy nhiều như vậy, quá lãng phí!

Làm xong một loạt các bước, sau đó chỉ phải đợi, nhìn xem huyết thanh kháng A và kháng B, cái nào làm máu mình ngưng tụ.

Vừa khéo, trong khoảng thời gian chờ đợi khó khăn này, Khuất Vân cứ đứng ngay bên cạnh cô.

Du Nhiên không ngẩng đầu, nhưng cô cảm giác được tóc trên đầu sắp bị ánh mắt anh uốn thành tóc xoắn.

Dù sao còn nhiều người ở đây, Du Nhiên không tiện nổi giận, chỉ có thể nói: “Thầy giáo, chỗ em không cần thầy giúp nữa, mời thầy đi giúp những bạn học khác đi.”

“Vậy sao?” Khuất Vân hỏi.

“Đúng vậy.” Du Nhiên trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Vậy được rồi.” Khuất Vân cất bước đi.

Du Nhiên còn chưa kịp sung sướng nhảy cẫng lên, đã thấy cái bàn bị một lực đẩy huyền bí đẩy mạnh một cái, sau đó, miếng thủy tinh có nhỏ máu của cô đặt ở mép bàn cứ thế rơi xuống đất.

Vỡ vụn.

Máu và huyết thanh đều rơi xuống.

Thí nghiệm phải làm lại, nói cách khác – Du Nhiên phải lấy máu một lần nữa.

Nhìn vết thương đã khô và cái kim, lại nhìn tên đầu sỏ gây chuyện Khuất Vân đang ra vẻ không có chuyện gì xảy ra kia, Du Nhiên cắn răng nói: “Thầy giáo, cẩn thận cái chân kia của thầy đá vào bàn sẽ gãy xương.”

Đối với lời nguyên rửa này, Khuất Vân mỉm cười, cúi đầu nhìn đồng hồ, không mặn không nhạt nói một câu: “Trước khi tôi gãy xương, ngón tay em xem ra lại phải chọc một lần nữa.”

Du Nhiên nhất quyết không để anh ta được như mong muốn, lần này, cô tìm kiếm sự giúp đỡ từ một bạn học khác.

Vừa mới vội vàng nhỏ máu lên huyết thanh, chuông tan học đã vang lên, những bạn học khác đã làm xong thí nghiệm, nộp báo cáo rồi ra về.

Không lâu sau, trong phòng thí nghiệm chỉ còn lại Du Nhiên, Khuất Vân và thầy giáo khoa sinh.

May còn có người ngoài, Du Nhiên nghĩ.

Nhưng ngay sau đó, cô lập tức nhìn thấy Khuất Vân đi tới trước mặt thầy giáo khoa sinh, nhẹ giọng thì thầm hai câu, sau đó, tên người ngoài quý giá duy nhất cũng bỏ đi.

“Thầy phụ trách, thầy còn chưa kiểm tra thí nghiệm của em, thầy không thể đi!” Du Nhiên nóng ruột.

Ai muốn ở cùng với Khuất Vân chứ?

Thế nhưng Khuất Vân ung dung ngăn cô lại: “Không phải còn tôi sao? Tôi sẽ ở lại với em.”

Việc đã đến nước này, Du Nhiên quyết định ngồi xuống, coi anh là vật thể trong suốt, không nhìn thấy, không nghe thấy.

Khuất Vân đã ngồi xuống bên cạnh cô, hai người cùng nhau nhìn sự thay đổi trên tấm thủy tinh.

Một lúc sau, Khuất Vân đột nhiên hỏi: “Em và Long Tường, thực sự quen nhau sao?”

“Tối qua anh ăn cơm à?” Du Nhiên hỏi ngược lại.

“Đúng vậy.” Khuất Vân nói.

“Chẳng trách, thì ra là ăn no quá.” Du Nhiên bình tĩnh hiểu ra.

“Em còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Khuất Vân chưa bao giờ là người dễ dàng bỏ cuộc.

“Câu hỏi gì?” Du Nhiên hỏi lại lần thứ hai.

“Em và Long Tường thực sự quen nhau sao?” Khuất Vân nói.

“Biết không? Hoa hậu giảng đường ở phòng ngủ bên cạnh qua lại với một giảng viên đấy.” Du Nhiên đột nhiên nói.

“Hoa hậu giảng đường qua lại với giảng viên thì liên quan gì tới việc em và Long Tường quen nhau?” Khuất Vân hỏi.

“Nếu vậy, tôi và Long Tường quen nhau có liên quan gì tới anh?” Du Nhiên liếc mắt một cái dò xét.

Nói xong những lời này, Du Nhiên cảm giác thật thành công, vì vậy cô lại cúi đầu nhìn tấm thủy tinh.

Khi đang quay lại, hơi thở của Khuất Vân nhất thời ập đến, trong nháy mắt, cô bị vây quanh, mà một thứ gì đó mềm mại cũng chạm lên môi cô.

Giống như gặp phải sự tập kích của dã thú, Du Nhiên phản kích trong vô thức, cắn lấy cái lưỡi đang có ý đồ phá tan hàm răng của cô rồi tiến vào trong.

Khuất Vân chậm rãi rời khỏi môi cô, ngón tay trong suốt khẽ vuốt khóe miệng, cười khê: “Quả nhiên, răng nhọn, cái miệng cũng sắc bén.”

Du Nhiên lấy khăn tay ra, tỏ vẻ chán ghét lau đôi môi vừa bị Khuất Vân chạm vào, cảnh cáo: “Thầy giáo, em có thể tố cáo thầy.”

“Tôi chỉ không kìm lòng được.” Trong đôi mắt Khuất Vân là ý cười sâu xa.

“Cái cố không tệ, mời anh lần sau khi tôi đã cắn đứt cái cội nguồn tội ác của anh rồi lại mang ra dùng.” Du Nhiên đứng dậy, lạnh giọng nói.

“Tôi rất chờ mong giây phút đó đến.” Giọng nói Khuất Vân mang theo sự dịu dàng thu hút.

Không muốn nhiều lời với anh nữa, Du Nhiên đợi có được kết quả thí nghiệm rồi lập tức dùng tốc độ nhanh nhất điền xong báo cáo, đập lên bàn giáo viên rồi chạy khỏi phòng thí nghiệm như chạy xa khu dịch bệnh.

Vừa vội vàng bước đi, Du Nhiên vừa lau miệng, luôn cảm thấy hơi thở của Khuất Vân còn quanh quẩn trên mặt mình.

Ai ngờ, vừa mới đi tới bên dưới phòng thí nghiệm, một người bỗng nhào ra, giãy tiếp theo, Du Nhiên đã bị ấn lên tường, miệng lại chạm vào một đôi môi.

Lần này, người ép hôn cô là Tiểu Tân.

Hôn xong, Tiểu Tân lau miệng, đặc ý nói: “Thế nào, lần này kỹ thuật hôn của tôi có tiến bộ không?”

Du Nhiên cúi đầu, tóc mái trên trán che khuất đôi mắt, nửa gương mặt chìm trong bóng tối.

Tiểu Tân đẩy đẩy cô: “Không sao chứ? Chẳng lẽ hạnh phúc đến ngất đi?”

Du Nhiên không nói gì, nhưng quanh người bắt đầu xuất hiện sương lạnh, cô chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt là bóng tối hủy diệt tất cả trời đất.

Sau đó... Tiểu Tân nằm trong bệnh viện một tuần.

Từ lúc đó, Du Nhiên bắt đầu mang theo bình xịt hơi cay trong người.

Bên cạnh có một con sói to, một con sói nhỏ, nguy hiểm rất lớn, không thể không đề phòng.

Khi Tiểu Tân nằm viện, Du Nhiên vốn tưởng rằng mình sẽ thoải mái hơn một chút, nhưng không được như mong muốn.

Hôm nay, đang ở trong thư viện, cô bị gọi vào phòng hiệu trưởng.

Du Nhiên vừa thấp thỏm vừa thích thú, tiếp xúc gần gũi với lãnh đạo tối cao của trường thể này là lần đầu tiên của cô.

Nhưng khi vừa bước vào phòng hiệu trưởng, mọi hứng thú của cô lập tức tan thành mây khói.

Trong phòng có một người phụ nữ trung niên ăn mặc kiêu cách, chính là mẹ của Tiểu Tân, ngoài ra, còn có giảng viên nhà cô, Khuất Vân.

“Bạn Lý Du Nhiên, mời bạn ngồi.” Hiệu trưởng là một người đàn ông mập mạp, gương mặt tròn tròn, nhìn có vẻ rất hòa ái, dễ gần.

Cho dù hiệu trưởng có tròn tròn đáng yêu giống gấu trúc, Du Nhiên cũng không an tâm được chút nào.

“Bạn Lý Du Nhiên, hôm nay tìm bạn tới đây là vì muốn nhờ bạn chứng thực một việc.” Hiệu trưởng nói.

“Em nhất định sẽ trả lời thành thật, tuyệt đối không chống cự, quyết không giấu giếm.” Du Nhiên vô cùng thấu hiểu đạo lý không thể đắc tội người có quyền, vội vàng ngồi thẳng lên.

“Thật ra, chuyện này rất khó mở miệng.” Hiệu trưởng nói.

Du Nhiên siết chặt nắm tay.

“Thế nhưng, tôi không thể không mở miệng.” Hiệu trưởng nói.

Du Nhiên ngừng thở.

“Thế nhưng, tôi mở miệng thế nào cũng không được.” Hiệu trưởng nói.

Cái mông Du Nhiên bắt đầu ngứa ngáy.

“Bạn nói xem, tôi nên mở miệng thế nào đây?” Hiệu trưởng hỏi.

Tay Du Nhiên bắt đầu ngứa ngáy.

Lão già nhà ngài muốn mở miệng thế nào tôi làm sao biết được!!!

“Vậy mới nói, miệng này không mở được, đúng là một vấn đề.” Hiệu trưởng kết luận lại.

Du Nhiên: “...”

Dưới ánh mắt áp bức trong im lặng của Du Nhiên và mẹ Tiểu Tân, cuối cùng hiệu trưởng cũng bắt đầu nói vào chuyện chính: “Là thế này, mẹ của bạn học Long Tường, chính là phu nhân đang ngồi bên cạnh bạn, vừa tìm tới chỗ tôi, nói về một số chuyện của bạn, chúng tôi muốn biết, chuyện này rốt cuộc có phải sự thật hay không.”

Du Nhiên vội vàng dùng toàn bộ sức lực lắng tai nghe những tội lỗi mà mẹ Tiểu Tân đổ cho mình.

“Nghe nói buổi tối bạn phục vụ trong quán bar đêm?”

“Nghe nói bạn đã từng nhiều lần phá thai?”

“Nghe nói bạn dụ dỗ bạn học Long Tường ngây thơ, không hiểu sự đời? Cường ép bạn ấy phải sống chung với bạn?”

“Nghe nói bạn ép bố mẹ bạn Long Tường trả năm vạn tệ để rời khỏi bạn Long Tường?”

Du Nhiên không thể không thừa nhận, khả năng biên kịch của bố mẹ Long Tường là rất mạnh mẽ, công phu đối trắng thay đen cũng đã luyện đến tầng cao nhất.

Du Nhiên đang định phủ nhận, mẹ Tiểu Tân đã ngắt lời cô: “Cô không cần nói dối, cô làm gì trong lòng cô rõ nhất.”

Du Nhiên tức giận cười: “Phu nhân này, ngài đây chính là trắng trợn vu cáo hãm hại, tôi có thể tố cáo ngài tội phỉ báng.”

“Tôi vu cáo cô?” Mẹ Tiểu Tân chỉ thẳng vào mặt Du Nhiên: “Lẽ nào cô và con trai tôi không qua lại với nhau?”

Du Nhiên vừa định trả lời “đúng”, nhưng khóe mắt liếc đến người đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh, không nói một lời, nhàn nhả uống trà kia.

Anh ra vẻ không để ý, nhưng Du Nhiên cảm giác được lỗ tai anh đang dựng thẳng lên, cũng chờ đợi đáp án của cô.

Thật ra, Du Nhiên muốn Khuất Vân hiểu lầm rằng cô và Tiểu Tân đang hẹn hò, cô hy vọng anh có thể nhanh chóng hết hy vọng.

Vì vậy, Du Nhiên không tiện phủ nhận trước mặt anh.

Vì vậy, Du Nhiên im lặng.

“Xem đi, chính cô ta cũng thừa nhận rồi.” Mẹ Tiểu Tân cười nhạt.

“Trường chúng tôi cũng không có quy định cấm sinh viên yêu đương, vì vậy, cho dù bạn Lý Du Nhiên và bạn Long Tường đang hẹn hò cũng không mắc lỗi.” Hiệu trưởng giống như một người hòa giải, cười ha ha.

Du Nhiên lập tức cảm động đến nước mũi giàn giụa, hiệu trưởng à, ngài đúng là Phật Di Lặc.

Nhưng chưa cảm động được hai giây, gương mặt tròn tròn đáng yêu như Phật Di Lặc của hiệu trưởng lại cười tùm tùm tung ra vấn đề: “Bạn Lý Du Nhiên, để tôi có thể nhận định một cách chính xác nhất, mời bạn nói tỉ mỉ tình hình phát triển của quan hệ giữa bạn và bạn Long Tường, ví dụ như hai bạn đã phát triển đến trình độ nào? Bạn có cảm thấy bạn ấy tốt hơn nhiều so với bạn trai cũ của bạn không? Nếu bạn trai cũ quay lại tìm bạn, có phải dù có chết bạn cũng không rời khỏi bạn Long Tường không? Quan trọng nhất là, bạn có đánh giá gì khó nghe với bạn trai cũ, mời bạn cứ việc nói ra.”

Sau khi thầy ấy nói xong, mẹ Tiểu Tân không còn chỗ nào để nói, Du Nhiên nghi hoặc, mà cái chén trên tay người đang ngồi trên ghế sofa đằng kia cũng kêu “keng” một tiếng.

Sau đó, vỡ vụn.

Đối diện với ánh mắt của ba người từ bên này nhìn lại, Khuất Vân hơi hột giải thích: “Xin lỗi, lỡ tay.”

Nói xong, anh vớt những mảnh vỡ vào thùng rác, rồi lại cầm lên một cái cốc sứ màu tím khác.

Một Khuất Vân luôn luôn bình tĩnh, kiềm chế, có lẽ bị một đám chó ị lên đầu cũng có thể bình tĩnh, không thay đổi vẻ mặt, vậy mà đột nhiên lại kích động.

Du Nhiên cảm thấy thật hiếm thấy.

“Bạn Lý Du Nhiên, bạn có thể trả lời câu hỏi của tôi không?” Hiệu trưởng cười ha ha nhìn cô.

Lại là mẹ Tiểu Tân cứu Du Nhiên: “Hiệu trưởng, chuyện này có liên quan gì tới chuyện kia sao?”

“Rất có liên quan chứ.” Hiệu trưởng vẫn cười, giống như không biết nóng nảy là gì: “Nếu bạn trai cũ của bạn Lý Du Nhiên là một gã cầm thú không gì sánh được, thì bạn Lý Du Nhiên nên dứt khoát rời khỏi hắn, ngược lại hẹn hò với bạn Long Tường, một thanh niên đầy hứa hẹn, thì tương đối thông minh, tương đối nhìn xa trông rộng hơn. Điều này còn có ý nghĩa, có giá trị hơn cả việc tỉnh lại từ trong tổ chức phản chính phủ, thoát thân khỏi cạm bẫy của bọn bán hàng đa cấp, chạy thoát khỏi mỏ đào than ấy chứ.”

Du Nhiên nghiền ngẫm một lúc mới lĩnh hội được tính đúng đắn của mấy câu nói của ngài hiệu trưởng đây, Khuất Vân còn tà ác hơn cả bọn phản chính phủ, công ty bán hàng đa cấp và mỏ than.

Quả nhiên là hiệu trưởng, cái nhìn đối với từng vấn đề ở một trình độ khác mọi người.

Còn chưa khen ngợi xong, Du Nhiên lại nghe một tiếng “keng” xuất phát từ phía Khuất Vân.

Một cái chén khác lại tử nạn.

“Xin lỗi, lại lỡ tay.” Khuất Vân giải thích y như vừa rồi.

“Hiệu trưởng, chúng ta có thể nói chuyện chính không?” Mẹ Tiểu Tân bắt đầu không nhịn được nữa.

“Đúng vậy, nên nói chuyện chính thôi.” Hiệu trưởng cười hì hì, thịt hai bên má phình lên, nhìn giống một cái bánh bao thịt: “Vậy, mời bạn Lý Du Nhiên nói, bạn trai cũ của bạn rốt cuộc tệ đến vô sỉ, vô tâm độc ác, tính cách kỳ quái, khó chịu đến mức độ nào, có phải không nhịn được mà muốn nhét cậu ta vào trong bụng mẹ một lần nữa không?”

Không ngoài dự đoán, khi một tiếng “keng” vang lên cũng là lúc một cái chén nữa rời khỏi nhân thể.

Cái mặt hình bánh bao của hiệu trưởng cười giống như đang được hấp cách thủy nóng hằm hập, thơm ngào ngạt: “Thầy Khuất, lần này lại lỡ tay à?”

“Không, là tại chén trà quá dễ vỡ.” Khuất Vân cười khê, đáp nhẹ: “... Yếu ớt giống khớp xương của người trung niên vậy.”

Nghe vậy, cái mặt bánh bao của hiệu trưởng nguội đi một ít.

“Hiệu trưởng, hôm nay tôi đã bớt chút thời gian bận rộn tới đây, ông phải cho tôi một câu trả lời thuyết phục.” Mẹ Tiểu Tân không nhịn được nữa.

“Ngài yên tâm, tôi đảm bảo rất nhanh sẽ điều tra rõ ràng, nếu là sự thật, tuyệt đối sẽ xử lý công bằng.”

Nhận được đảm bảo, mẹ Tiểu Tân thỏa mãn, ra vẻ kiêu ngạo đứng lên, liếc mắt nhìn xuống Du Nhiên rồi bỏ đi.

Đối diện với gương mặt bánh bao hơi có nếp nhăn của hiệu trưởng, Du Nhiên giơ tay lên thề: “Em tuyệt đối không tiếp rượu, không phá thai, không... làm chuyện xấu vi phạm nội quy nhà trường.”

Ngoại trừ từng lén hẹn hò với giảng viên, nhưng trong nội quy nhà trường cũng không cấm hành vi này.

“Tuy nói không có điều khoản rõ ràng cấm các bạn hẹn hò, nhưng nghe ý tứ của mẹ bạn Long Tường, các bạn dường như đã làm việc không nên làm, chuyện này, có chút khó xử.” Hiệu trưởng nói.

Du Nhiên do dự, vì sự trong sạch của bản thân, nên nói ra sự thật trong sáng giữa cô và Tiểu Tân, nhưng... Khuất Vân còn ở bên cạnh.

“Trừ khi...” Hiệu trưởng ngập ngừng.

Du Nhiên vui vẻ, vội vàng hỏi: “Trừ khi cái gì ạ?”

“Trừ khi...” Hiệu trưởng lại nở nụ cười như hoa cỏ đón gió xuân: “Trừ khi bạn đảm bảo hoàn toàn quên bạn trai cũ của bạn, cũng thật sự cho rằng bạn trai cũ của bạn còn không bằng ngón chân bị nắm của bạn Long Tường, quan trọng nhất là, bạn phải thề sau khi tốt nghiệp sẽ lập tức kết hôn với bạn Long Tường, không bao giờ nhìn mặt bạn trai cũ của bạn nữa, khiến cậu ta trả giá đắt vì cái rắm thối của mình.”

Khi nói những lời này, cảm xúc của hiệu trưởng sôi lên ùng ục, giống như phát hiện ra thế giới mới đẹp như thiên đường.

“Keng” một tiếng, Khuất Vân lại báo hỏng một cái chén trà đất tiền nữa.

Sự hy sinh của cái chén trà là có giá trị, cuối cùng cũng đổi được sự tỉnh ngộ của Du Nhiên.

Chẳng trách hiệu trưởng cứ quẩn quýt lấy vấn đề bạn trai cũ không chịu buông, chẳng trách hiệu trưởng ép cô nói xấu Khuất Vân, chẳng trách hiệu trưởng gọi Khuất Vân tới đây uống trà.

Thì ra...

“Thì ra, hiệu trưởng, thầy...” Du Nhiên bỗng đứng lên, dùng đầu ngón tay run rẩy chỉ hiệu trưởng, lại quay đầu nhìn Khuất Vân, nuốt nước bọt, nói: “Muốn bao nuôi anh ta?”

“Keng” một tiếng, lần này là chén trà trong tay hiệu trưởng vỡ nát.

Còn Du Nhiên cho rằng đó là một loại cam chịu hữu thanh.

Đúng vậy, hiệu trưởng vừa ý Khuất Vân, cũng muốn anh hoàn toàn không còn hy vọng gì vào Du Nhiên.

Bước đầu tiên, hiệu trưởng khống chế Khuất Vân trong lòng bàn tay – trở thành sếp của Khuất Vân.

Bước thứ hai, hiệu trưởng chặt đứt toàn bộ nhưng nhớ của Khuất Vân đối với Du Nhiên – trăm phương nghìn kế khiến Du Nhiên nói ra rằng cô đã quên Khuất Vân.

Bước thứ ba, chính là đẩy ngã Khuất Vân, rồi thích làm mấy lần thì làm.

Tưởng tượng ra cảnh tượng đó, Du Nhiên cảm thấy có chút hưng phấn trong khi đang vô cùng sợ hãi.

“Lão già béo trước mặt em, là bố tôi.” Khuất Vân không muốn khiến Du Nhiên hiểu sai, nhân tiện nói ra sự thật.

Nào ngờ, ánh mắt Du Nhiên lóe sáng: “Cha con? Niên thượng***?”

***Niên thượng trong đam mỹ chỉ công nhiều tuổi hơn thụ = =”

Khuất Vân: “...”

Lại càng hiểu sai

“Cô bé này, rất thú vị, tôi thích.” Nụ cười của hiệu trưởng càng thêm sáng lạn: “Vì vậy nha, cháu nhất định phải biết quý trọng tính mạng, rời khỏi Khuất Vân, nghìn vạn lần đừng để thằng nhóc này lừa.”

Vừa dứt lời, dường dường là hiệu trưởng đã bị chính con ruột của mình Khuất Vân túm cổ áo, ném ra khỏi phòng làm việc.

Du Nhiên trợn mắt há hốc mồm nhìn tình thế bị xoay chuyển, khi Khuất Vân đóng cửa lại mới nhớ ra tình cảnh của mình tương đối nguy hiểm.

Vừa định di chuyển, Khuất Vân lập tức nhìn ra ý định của cô: “Tôi chỉ muốn nói với em hai câu thôi.”

“Hiệu trưởng thật sự là bố anh?” Du Nhiên hỏi.

“Đúng.” Khuất Vân gật đầu.

“Nhưng mà, anh họ Khuất mà.” Du Nhiên hỏi, cô nhớ rõ ràng rằng hiệu trưởng không phải họ Khuất.

“Ở nhà anh, mẹ anh làm chủ, vì vậy anh cũng theo họ mẹ.” Khuất Vân giải thích.

Cửa bị người ta dùng khóa mở ra từ bên ngoài, cái mặt bánh bao của hiệu trưởng thò vào, cười giải thích với Du Nhiên: “Cô bé này, sửa lại một chút cho đúng, bởi vì hai mươi mấy năm nay chỉ xảy ra những việc nhỏ, vì vậy bác mới để cho mẹ thằng nhóc này làm chủ.”

Vừa dứt lời, ngài hiệu trưởng đây lại bị con trai ruột của mình ném ra chỗ khác xa hơn.

Đóng cửa, khóa cửa, Khuất Vân lại đứng trước mặt Du Nhiên một lần nữa.

“Anh, thật sự là con trai của thầy ấy?” Du Nhiên vẫn không thể tin được: “Nhưng mà, hai người bề ngoài tuyệt đối không giống nhau.”

“Tôi giống mẹ tôi, hoặc là nói, giống ông ngoại tôi.” Vấn đề này Khuất Vân trả lời rất trôi chảy, xem ra đã bị hỏi từ nhỏ đến giờ.

Sau khi khiếp sợ, Du Nhiên cũng dần lấy lại bình tĩnh.

Dù sao cô với Khuất Vân không còn bất cứ quan hệ gì, dù chỉ là nửa cộng lông, còn quan tâm đến chuyện nhà anh ta làm gì.

Du Nhiên không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp hỏi: “Có chuyện gì thì nói nhanh đi, tôi còn phải về học.”

“Em căn bản không thích Long Tường.” Khuất Vân nói.

“Thứ nhất, anh không phải tôi, anh hoàn toàn không biết trong lòng tôi nghĩ gì. Thứ hai, tôi có thích cậu ấy không không liên quan đến anh.” Du Nhiên trả lời không khách khí.

Khuất Vân nhìn Du Nhiên, đuôi mắt đào hoa tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, trong suốt.

“Du Nhiên, tôi chỉ không muốn em lặp lại sai lầm của tôi.” Anh nói.

“Tôi vẫn rất hối hận, vì ngày đó đã có ý định quen với em để trả thù Cổ Thừa Viễn.” Ngữ điệu của Khuất Vân rất chân thành: “Để trừng phạt, tôi đã mất em... Em cũng không muốn mất một người bạn như Long Tường chứ.”

“Chuyện của tôi, sau này anh đừng xen vào nữa,” Du Nhiên không chịu nổi giọng điệu dạy bảo của Khuất Vân, vì vậy cô chuyển ghế, quay mặt ra cửa sổ.

Nhưng Khuất Vân dùng một tay xoay Du Nhiên lại.

Anh chống hai tay lên tay vịn, khom người, nhìn thẳng vào Du Nhiên.

Tư thế như vậy khiến bọn họ dựa vào nhau rất gần, thậm chí Du Nhiên còn cảm nhận được hơi thở của bọn họ đang hòa vào nhau.

“Du Nhiên, khi một người em quan tâm vì em mà tổn thương, loại cảm giác đó, em không thể thừa nhận được đâu.”

Du Nhiên không muốn nhìn anh, vì vậy cô cúi đầu, thế nhưng ánh mắt cô lại bị bàn tay của Khuất Vân hấp dẫn.

Đôi bàn tay xinh đẹp, tinh tế, thanh nhã kia, lúc này đang dùng sức nắm lấy tay vịn, còn những đường gân xanh đang chuyển động theo từng lời nói của anh.

“Du Nhiên, tin tôi đi, khi thật sự tới lúc đó... em sẽ hận không thể giết chết chính mình.”

Giọng nói của anh thật nhạt, ung dung nhàn nhã giống như anh anh luôn luôn biểu hiện như vậy, giống như điều Du Nhiên hận không phải là anh.

Thế nhưng, đôi bàn tay trắng trắng kia của anh lại âm thầm tỏa ra một cảm giác thật phức tạp.

Tay anh, giọng nói của anh, vẻ mặt của anh, và toàn bộ cơ thể anh, đều không đồng nhất.

Giọng nói như nước suối róc rách: “Nhưng đau khổ nhất chính là, trong lòng em biết rất rõ một chuyện – cho dù em có chết, người đó cũng sẽ không tha thứ cho em.”

Mà trên tay anh – mười đầu khớp xương như muốn chọc thủng làn da.

Du Nhiên không thể nhìn tiếp được nữa, vì vậy cô nhắm mắt lại, nhưng khi không sử dụng thị giác, khứu giác lại càng nhạy cảm, mùi hương đặc biệt của Khuất Vân giống như một vòng tay to lớn, ôm lấy cô, áp chế cô.

“Tự tôi biết chừng mực.” Du Nhiên muốn nhanh chóng thoát khỏi cảnh khốn cùng này: “Anh tránh ra trước đi.”

Du Nhiên muốn nhắc người dậy, nhưng Khuất Vân không cho.

Anh không cho.

Ngược lại, anh dựa vào càng gần, vòng tay to lớn vô hình kia bắt đầu đè ép lên tim phổi Du Nhiên.

Du Nhiên nghiêng mặt, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cũng khiến hơi thở của Khuất Vân phả vào những sợi tóc bên tai cô, những sợi tóc tưởng chừng yếu mềm nhưng lại rất dẻo dai lướt qua gương mặt Du Nhiên.

“Hứa với tôi, đi nói với Long Tường, nhanh chóng nói rõ ràng với cậu ta.” Ngữ điệu của Khuất Vân giống như thôi miên.

“Tôi nói rồi, tự tôi biết chừng mực.” Thân thể Du Nhiên dường như tự động giảm bớt hô hấp, bởi vì Khuất Vân tới gần.

“Hứa với tôi, em sẽ đi nói ngay lập tức.” Khuất Vân giống như một đóa hoa độc, đang đầu độc cô.

“Anh không có tư cách ra lệnh cho tôi làm bất cứ chuyện gì.” Du Nhiên có chút tức giận.

“Đây không phải mệnh lệnh, chỉ là cầu xin.” Khuất Vân thoáng ngừng lại: “Chỉ là cầu xin.”

Khi đang nói chuyện, đôi môi anh cũng đến gần hơn, động tác của anh ở giữa không trung vô cùng lưu loát, giống như đang hoàn thành một chuyện không thể quen thuộc hơn được nữa.

Trước khi Du Nhiên còn chưa phản ứng lại, Khuất Vân lại hôn cô một lần nữa.

Nhưng...

Trước khi Khuất Vân còn chưa kịp phản ứng, một dòng điện chạy qua nơi khởi nguồn ham muốn của anh.

Không phải vui vẻ, mà là một dòng điện thật sự.

Khi hiệu trưởng mở cửa phòng làm việc của mình, ông nhìn thấy một Khuất Vân ngã xuống, và một Du Nhiên đứng lên.

Mà trên tay của Du Nhiên đứng lên, cầm một cái kim điện còn đang bắn tia điện “xoẹt xoẹt”.

Trong một giây đó, hiệu trưởng hoàn toàn thay đổi ý định – ông quyết định, thế nào cũng phải bắt Du Nhiên về làm con dâu.

Cứ như thế, Khuất Vân cũng bị Du Nhiên gửi đến bệnh viện ở trọ vài ngày, Du Nhiên cảm thấy thật thành công.

Có lẽ đã nhận thức được sự lợi hại của cô, sau khi hai con sói ra viện cũng không còn nảy sinh những ý nghĩ không lành mạnh với đôi môi của cô nữa, Du Nhiên rất vui mừng.

Tiểu Tân cũng không bởi vì sự bạo lực của cô mà buông tha cho cô, Du Nhiên luôn cảm thấy, ánh mắt cậu ta nhìn cô giống như một kẻ ham mê leo núi nhìn đỉnh Everest.

Du Nhiên đặc biệt lo lắng một ngày nào đó cậu ta sẽ thật sự cầm quốc kỳ lên đầu cô.

Cuộc sống trong trường rất nhàm chán, những khi không ôn tập, Du Nhiên sẽ tự tìm chút thú vui để làm.

Ví dụ như, tối thứ Ba cô sẽ tham gia trò chơi sát thủ.

Trò chơi này do một bạn không biết tên khởi xướng trên diễn đàn của trường, quyết định tám giờ tối sẽ tiến hành ở phòng 1707, tất cả bạn học có hứng thú đều có thể tham gia.

Du Nhiên vốn muốn đi một mình, còn lừa Tiểu Tân rằng ôn tập quá mệt mỏi, buổi tối sẽ không tới phòng tự học, định ở trong phòng ngủ ngủ bù.

Nhưng khi Du Nhiên lén lút lút chuồn ra khỏi ký túc xá, một con mèo lông mày sâu róm chờ đã lâu lập tức bắt được con chuột là cô.

“Vì sao phải lừa tôi?!” Còn mèo hỏi.

“Vì sao cậu biết tôi đang lừa cậu?!” Con chuột thật buồn bực.

“Bởi vì bữa cơm tối nay em đột nhiên tốt bụng gấp một miếng thịt kho tàu to bằng ngón tay vào trong bát của tôi, hành động này có thể chứng minh một chuyện – em đã làm hoặc định làm một chuyện có lỗi với tôi.” Tư duy lô gic của con mèo rất phát triển.

“Tôi ị vào, cậu để tôi yên tĩnh một đêm không được sao?” Con chuột sắp phát điên.

“Tôi chỉ lo nửa đêm em về ký túc xá sẽ gặp cướp giật.” Thì ra con mèo có lòng tốt.

“Nếu gặp, tôi chỉ cần lộ mặt ra là có thể dọa tên đó sợ đến mất mạng, vì vậy không cần lo cho tôi.” Con chuột vỗ vai con mèo.

Con mèo: “Nhưng, người tôi lo lắng là tên cướp bị gương mặt em dọa sợ đến mức tè ra quần kia... Điều lần lộn vất vả, em bỏ qua cho người ta đi.”

Con chuột: “...”

Đã bị bắt được rồi, còn có gì không dám, Du Nhiên đành mang cả Tiểu Tân đi.

Sau khi tới phòng 1707, Du Nhiên mới phát hiện còn có một con mèo khác đã ở đây.

Khuất Vân ngồi tại chỗ, mỉm cười nhẹ nhàng.

Du Nhiên không chỉ dùng một câu “ị vào” được nữa.

Du Nhiên không muốn tỏ vẻ phong độ, quyết định mang theo Tiểu Tân bỏ về.

Thế nhưng Tiểu Tân lại thích tỏ phong độ, quyết định kéo Du Nhiên ngồi xuống.

“Ở cùng anh ta có gì vui.” Con chuột nói.

“Tôi thấy vui.” Con mèo nhỏ không buông tay.

Con chuột nổi giận: “Vậy hai người chậm rãi cởi quần chơi trò BL đi!”

Con mèo lớn không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau bọn họ, xen lời: “Nếu đó là mệnh lệnh của em, tôi sẽ tuân mệnh.”

Con mèo nhỏ lùi về sau ba bước, nhìn đồng loại trước mặt một cách thù địch.

“Nếu không chơi BL, thì chơi cái khác đi.” Con mèo lớn khép hờ mắt: “Trong vòng năm ván, ai thua nhiều hơn người đó phải rời khỏi Du Nhiên.”

Còn mèo nhỏ bị kích thích: “Đồng chí, nếu tôi thắng, sau này anh sẽ hoàn toàn buông tha cho bà già Lý chứ.”

Con mèo lớn cười nhạt: “Quan trọng hơn là, nếu tôi thắng, sau này cậu không được giả bộ làm bạn trai cô ấy nữa.”

Con chuột bị biến thành phần thưởng nên nổi giận: “Hai người dám dùng một trò trẻ con như thế để vũ nhục tôi?”

Con mèo lớn, con mèo nhỏ quyết định tôn trọng con chuột một lần: “Vậy em nói xem nên so đấu cái gì?”

Con chuột ngồi nghiêm chỉnh: “Phải có chiều sâu, có nội hàm, phải liên quan đến dân sinh, phải thể hiện được xã hội hài hòa, quan trọng hơn là phải là thứ tôi thích.”

Con mèo lớn, con mèo nhỏ không ngại học hỏi kẻ dưới: “Ý của em là?”

Con chuột: “Thi ăn thịt kho tàu, ai ăn nhiều hơn người đó thắng.”

Con mèo lớn, con mèo nhỏ quyết định sau này không bao giờ tôn trọng con chuột nữa.

Không để ý đến Du Nhiên, trận đấu bắt đầu.

Tình hình chiến đấu rất quyết liệt và thê thảm... Đương nhiên, đó là đối với Tiểu Tân.

Khuất Vân giống như có ba mắt vậy, bất kể Tiểu Tân là sát thủ, bình dân hay cảnh sát, anh đều biết.

Ngược lại, bất kể Khuất Vân là sát thủ, bình dân, hay cảnh sát, Tiểu Tân hoàn toàn không biết.

Đồng thời, Tiểu Tân còn bị giết hai lần.

Thực sự không nhìn nổi nữa, Du Nhiên còn đặc biệt động tay động chân, giao thân phận sát thủ cho Khuất Vân, cũng báo cho Tiểu Tân biết, muốn cậu ta thắng một ván.

Khi Tiểu Tân tràn đầy tự tin nói ra Khuất Vân là sát thủ, khi đáp án được công bố, anh lại là cảnh sát.

Du Nhiên đang há hốc mồm, không thể ngạc nhiên hơn thì Khuất Vân đã thì thầm bên tai cô, nói cho cô biết sự thật: “Xin lỗi, tôi vừa lén đổi bài với người bên cạnh.”

Buổi tối này, tổng cộng chơi hơn hai mươi ván, Khuất Vân rất dễ dàng thắng gấp mấy lần năm ván.

Trước khi rời đi, Khuất Vân cười khê, nụ cười kia đẹp đến mức làm người ta ghen lời.

Có lẽ do thua cuộc, trên đường đưa Du Nhiên quay về ký túc xá, Tiểu Tân im lặng không nói gì, đi phía trước, hai tay đút trong túi quần, đèn đường chiếu xuống cái bóng rất dài của cậu ta, Du Nhiên buồn chán chơi trò giẫm lên bóng của cậu ta.

Đang giẫm vui vẻ, cái bóng dừng lại, Tiểu Tân thấp giọng hỏi: “Lẽ nào em không có gì muốn nói sao?”

Du Nhiên giơ chân lên, tha cho bóng của cậu ta, cẩn thận suy nghĩ một lúc rồi nói lời thật lòng: “Tôi đã bảo cậu thi ăn thịt kho tàu mà cậu không nghe, giờ đã thua chưa.”

Tiểu Tân: “...”

Dù sao ở bên Du Nhiên đã lâu, khả năng đề kháng với lời nói sét đánh của Tiểu Tân đã được nâng cao lên nhiều, rất nhanh đã bình tĩnh lại: “Vừa rồi, em mong tôi thắng hay thua?”

Tuy Tiểu Tân không quay đầu lại, nhưng trong giọng nói cậu ta có chút căng thẳng, rất rõ ràng.

Cậu ta chưa bao giờ là một người giỏi che giấu cảm xúc, giống như làm bằng thủy tinh, bên trong thế nào, người bên ngoài vừa nhìn là biết.

Cũng không cần phải giấu, không bao giờ có bí mật, ở bên cậu ta, người ta có thể thoải mái làm tất cả mọi chuyện.

Du Nhiên thích cậu ta, vì vậy cô không muốn lại làm cậu ta tổn thương: “Tôi hy vọng, cả hai người đều thua.”

“Ý của em là, hai chúng tôi, em sẽ không chọn ai, đúng không?” Tiểu Tân phiên dịch lại ngôn ngữ của Du Nhiên.

“Đối với Khuất Vân, tôi muốn trở lại quan hệ thầy trò đơn thuần; còn đối với cậu, tôi muốn trở lại quan hệ bạn bè đơn thuần, tôi muốn cuộc sống sinh viên của tôi yên tĩnh hơn một chút.” Du Nhiên nói ra lời nói thật.

Tiểu Tân xoay người lại, nhìn cô, gương mặt cậu ta lần đầu tiên hiện lên một chút bất lực: “Tôi kém Khuất Vân quá xa, vì vậy, em vĩnh viễn không thể tiếp nhận phải không?”

“Không phải vì nguyên nhân này.” Du Nhiên phủ nhận.

“Không, chính là nguyên nhân này.” Ánh trăng yếu ớt rơi vào trong đôi mắt Tiểu Tân: “Đã trải qua biển rộng, nhìn sông nhỏ thế nào cũng không vừa mắt.”

Du Nhiên lắc đầu: “Long Tường, tôi chưa từng cho rằng cậu không bằng anh ấy, thực tế, cậu không có điểm nào không bằng anh ấy.”

Những khi Du Nhiên nghiêm túc, cô sẽ gọi tên cậu ta.

“Sự thật là, tôi tuyệt đối không hơn được anh ta, ở trước mặt Khuất Vân, tôi giống như một cậu bé tùy hứng, còn chưa lớn, hoàn toàn không đáng tin cậy.” Giọng nói của Tiểu Tân bắt đầu lạnh đi.

“Không phải!” Du Nhiên cực lực phủ nhận.

Tiểu Tân: “Vậy vì sao em chưa từng đối xử với tôi như một người đàn ông?!”

Du Nhiên: “Cậu đổ oan cho tôi, rõ ràng tôi có!”

Tiểu Tân: “Lúc nào?”

Du Nhiên: “Mỗi lần ăn cơm xong cậu chủ động thanh toán!”

Tiểu Tân: “...”

Là sét thoi, đánh nhiều thành quen, vì vậy Du Nhiên hoàn toàn không lo lắng Tiểu Tân có xuất huyết bên trong hay không, tiếp tục giẫm lên cái bóng cứng nhắc của cậu ta, đi về phía trước.

Nhưng bỗng nhiên, một cơn gió mạnh thổi qua, Du Nhiên cảm giác cảnh vật trước mắt di chuyển rất nhanh, ngay sau đó, lưng của cô chạm vào một vật cứng.

Khi phục hồi lại tinh thần, cô mới phát hiện mình đã bị Tiểu Tân kéo vào rừng cây nhỏ bên cạnh.

Mỗi một gốc cây đều cành lá san sát, hợp lại một chỗ, dưới cái nhìn của Du Nhiên, dường như che khuất cả bầu trời.

Tiểu Tân không cho Du Nhiên nhiều thời gian để suy nghĩ, lập tức vươn tới, ép hôn cô lần thứ N.

Đối phó với Tiểu Tân, Du Nhiên có đủ tự tin, vì vậy, ngay từ đầu cô đã không hốt hoảng.

Nhưng sự bình tĩnh như vậy không duy trì được lâu, bởi vì Du Nhiên cảm giác Tiểu Tân lúc này khác với bình thường.

Toàn thân cậu ta bắt giác tỏa ra một hơi thở mạnh mẽ, ép buộc, giống như bất cứ ai, bất cứ chuyện gì đều không ngăn được sự tiến công của cậu ta.

Loại hơi thở này đè chặt lên lục phủ ngũ tạng của Du Nhiên, khiến cô bỗng sinh ra cảm giác sợ hãi.

Vội vàng, Du Nhiên muốn giãy ra, nhưng bất kể cô dùng sức thế nào, giãy dựa thế nào, đều không lay động được Long Tường.

Giấy dựa vô hiệu vừa rồi kích động lòng ham muốn kiểm chế của phái mạnh, cậu ta dùng một tay khóa chặt hai tay Du Nhiên trên đỉnh đầu, còn tay kia thò vào từ vạt áo len của Du Nhiên, trực tiếp đáp lên nơi mềm mại nữ tính của cô.

Tay cậu ta dùng rất nhiều sức, giống như một con báo cắn chặt cổ họng con mồi, hút lấy dòng máu mới mẻ, ngọt lành.

Trong giờ khắc này, Du Nhiên hoàn toàn không có một chút lực phản kháng, thậm chí còn bắt đầu run lên.

Nhưng đây chưa phải điều Long Tường muốn, chỉ thế này không đủ thỏa mãn cậu ta.

Cậu ta nhắc cái váy dài đến đầu gối của Du Nhiên lên, ép buộc cô gơ lên một chân, còn bàn tay, thô bạo lướt qua làn da mềm mại của cô, kéo xuống lớp phòng vệ cuối cùng.

Cảm giác đột nhiên lạnh lạnh dưới thân khiến Du Nhiên mở to mắt, cô nhìn thẳng vào Long Tường, nhưng trong mắt cậu ta, cô không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia nữa.

Tại một giây đó, Du Nhiên cảm thấy người con trai trước mặt này đối với cô là hoàn toàn, hoàn toàn xa lạ.

Trái tim Du Nhiên rơi xuống đất, lặn mấy vòng, sau đó tan thành bụi.

Cô nghĩ, lúc này, mình đi đòi rồi.

Ngay lúc Long Tường gần như thực hiện được hành động sai trái, bỗng những tiếng bước chân gấp gáp vang lên.

Trong rừng có rất nhiều lá khô, đôi giày kia giẫm nát thi thể của những tán lá khô, tiếng động lạnh lẽo và tức giận.

Ngay sau đó, một tiếng động trầm trầm mạnh mẽ vang lên ngay bên tai Du Nhiên.

Đồng thời, Du Nhiên nghe thấy Long Tường rên lên một tiếng, tiếp đó, tất cả công cùm trên người cô đều biến mất.

Du Nhiên không còn sức lực, cứ thế trượt theo thân cây, ngồi xồm lên đám lá khô, cô dùng đôi tay ôm lấy chính mình, đây là sự phòng vệ yếu ớt duy nhất mà cô có thể làm được.

“Ngoan, đứng lên, mặt đất rất lạnh.” Giọng nói của Khuất Vân chậm rãi chảy vào tai cô, thanh tịnh như nước suối, rửa đi hết sợ hãi.

Một đôi tay kéo Du Nhiên lên, một chiếc áo khoác mang nhiệt độ cơ thể trùm lên người cô, sau đó, Du Nhiên được bế lên, lơ lửng trong không trung.

Từng bước một, anh ôm cô ra khỏi rừng cây.

Du Nhiên khẽ ngẩng đầu, ánh trăng lạnh lùng âm u lướt qua gương mặt Khuất Vân như từng sợ chỉ, lướt qua đôi mắt xinh đẹp, hơi thở ơ của anh, lướt qua cái mũi cao thẳng thanh tú của anh, lướt qua đôi môi đang... mím chặt của anh.

Mỗi khi gặp phải chuyện gì đáng sợ, ký ức của Du Nhiên lại đánh mất trong nháy mắt, cô đã quên mình về tới nhà Khuất Vân thế nào, nhưng cảnh vật quen thuộc trước mắt không ngừng nói cho cô biết sự thật này.

Sô pha mềm mại, chiếc thảm từng nằm rất nhiều lần, trên bàn uống nước là một đôi cốc sứ đầy màu sắc mà cô đã mua, cũng có một loạt kỷ niệm đột nhiên ùa về.

Du Nhiên ấn tượng sâu nhất một cảnh tượng, đó là cô ngồi trên thảm, ngồi xồm, tỉ mỉ đếm số lông mi của Khuất Vân đang nằm ngủ trên sô pha.

Mí mắt bên trái có 136 sợi, mí mắt bên phải có 141 sợi.

Đếm đến mức xương sống, thắt lưng đau nhức, mắt nở hoa, nhưng tuyệt đối không cảm thấy buồn chán, ngược lại còn cảm thấy một niềm vui không biết tên, giống như có thể hiểu thêm một chút về Khuất Vân.

Nghĩ đến đây, bản thân cô lúc đó đã yêu anh biết bao nhiêu.

Trong khi tâm tư còn đang bay lượn, một chiếc áo khoác len khoác lên vai cô, mang tới một cảm giác ấm áp.

Sau đó, một cốc cà phê nóng chạm vào mặt cô.

“Hương vani em thích nhất.” Khuất Vân nói.

Du Nhiên nhận lấy, uống từng ngụm, chất lỏng ấm áp chảy vào bụng cô, trái tim cũng an ổn hơn rất nhiều.

Khi uống xong, cốc cà phê vẫn còn vương lại hơi ấm, Du Nhiên cầm trong lòng bàn tay, xoay tròn nhìn xem.

Phía trên in một tấm hình hoạt hình, một cậu bé, một cô bé, sóng vai ngồi dưới cây đào, trên bầu trời cũng có một trái tim màu hồng đào.

Phong cách trầm ổn của căn nhà này hoàn toàn không phù hợp với những thứ Du Nhiên đòi mua, lúc đó, rất nhiều lần Khuất Vân từng uly hiếp sẽ ném tất cả ra ngoài.

Nhưng không ngờ rằng, cuối cùng, thứ phải ra ngoài lại là Du Nhiên.

Đang cảm thán, áo len bỗng bị Khuất Vân vén lên từ phía sau, Du Nhiên giật mình định nhảy lên lại bị Khuất Vân ấn xuống.

“Trên lưng có vết thương, không xử lý, sẽ nhiễm trùng.”

Lúc này Du Nhiên mới nhớ lại, vừa rồi khi trượt xuống đất, sau lưng quả thật bị vỏ cây thô ráp làm bị thương.

Nơi bị thương trên lưng cách bộ phận mẫn cảm rất xa, đồng thời, nếu không cho anh chạm vào, Khuất Vân nhất định sẽ không bỏ qua, vì vậy Du Nhiên mặc kệ anh.

Ngón tay Khuất Vân nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ lên miệng vết thương của Du Nhiên, mang tới một cảm giác ngứa ngứa, từ máu dưới da khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Nhìn cái cốc trong tay, Du Nhiên hỏi: “Tôi cứ nghĩ anh không thích cái cốc này.”

“Không phải không thích.” Khuất Vân ở phía sau đáp.

“Vậy vì sao anh còn luôn uy hiếp muốn ném nó ra ngoài?” Du Nhiên tò mò.

“... Chỉ muốn đùa em thôi, nhìn dáng vẻ hoảng hốt của em rất thú vị.” Giọng nói của Khuất Vân, rất giống với động tác của anh, mềm mại như tơ.

Du Nhiên tiếp tục nhìn cái cốc, một lúc sau mới đặt nó xuống.

Chiếc cốc sứ chạm vào mặt bàn thủy tinh, phát ra tiếng vang leng keng.

“Tiểu Tân... Có lẽ không phải cố ý.”

Đầu ngón tay dính thuốc, dừng lại trên miệng vết thương một lúc, khi tiếp tục di chuyển, sức lực đã lớn hơn một chút: “Điều em muốn nói, chính là câu này sao?”

“Còn nữa, chính là... anh nói đúng.” Hàng mi dài của Du Nhiên rũ xuống: “Tôi quá không hiểu chuyện, đã tổn thương cậu ấy, càng có thể là... tôi đã mất đi cậu ấy.”

“Tôi nghĩ, lỗi của tôi nhiều hơn.” Khuất Vân nói.

“Vì sao lại nói như vậy?” Du Nhiên không hiểu được.

Thắt lưng Du nhiên bắt giác thẳng lên, dường như đang vô cùng nghiêm túc chờ đợi câu trả lời của Khuất Vân.

Nhưng mà, trong lúc chờ đợi, làn da mẫn cảm trên lưng bỗng cảm thấy bị đầu lưỡi liếm qua – là lưỡi của Khuất Vân.

Anh liếm vết thương của cô, đầu lưỡi, có chút ẩm ướt, có chút thô ráp, còn mang theo chút rung động.

Toàn thân Du Nhiên cứng đờ, động tác tiếp theo chính là nhảy bật lên, nhưng Khuất Vân đang ôm lấy cái eo nhỏ của cô, cố định cô trên sofa.

“Đừng nhúc nhích, vừa bôi thuốc xong.” Giọng nói Khuất Vân có chút gì đó thả lỏng, mơ màng.

“Anh làm gì vậy?” Cô muốn hất bàn tay trên lưng ra, nhưng một lúc sau, hai tay cô cũng lâm vào vũng bùn, bị Khuất Vân nắm bên hông.

“Là để tôi xem sao?” Hơi thở của Khuất Vân bay bỗng bên tai Du Nhiên.

“Cái gì?” Du Nhiên cố gắng nghiêng đầu.

“Đồng ý diễn kịch với Long Tường, là để tôi xem phải không?” Ngữ điệu của Khuất Vân sâu thẳm thăm.

Nghe vậy, Du Nhiên ngừng giấy dựa, cô muốn cười, lại muốn giận: “Khuất vân, anh không quan trọng như vậy.”

“Cẩn thận hỏi chính mình đi, Du Nhiên.” Khuất Vân nói: “Em cũng muốn cho tôi biết hai người đang bên nhau, đúng chứ?”

“Anh căn bản không biết giữa tôi và Long Tường có chuyện gì, từ trước đến giờ, anh chưa từng xuất hiện giữa chúng tôi.” Giọng nói của Du Nhiên bắt giác lớn hơn.

“Hay là ngay cả em cũng không biết.” Khuất Vân giống như đang kiên trì khai thông cho một đứa bé chậm hiểu: “Nguyên nhân khiến em giả bộ đang hẹn hò với cậu ta chính vì muốn nói cho tôi biết, em đang đi về phía trước.”

“Tôi vốn đã đi về phía trước.” Du Nhiên kiên quyết nói.

“Nếu là như vậy, vì sao phải chứng minh?” Ngữ điệu của Khuất Vân rất chậm, nhưng có khí thế như đang ép hỏi.

“Tôi không có.” Du Nhiên tiếp tục phủ nhận.

“Trong trái tim em, vẫn có có hình bóng của tôi, em rửa không trôi được.” Giọng nói kia giống như những câu thần chú thần bí của Tây Vực, luồn vào trong tai Du Nhiên.

“Tôi không có.” Du Nhiên vẫn phủ nhận, nhưng giọng nói đã bớt giắc thóp hơn ba phần.

“Em vẫn còn quan tâm, nếu không, sau khi Đường Ung Tử tới tìm tôi, em sẽ không đến mức mượn rượu giải sầu.” Khuất Vân dùng cái kim hồi ức, từng chút một mở ra trái tim Du Nhiên.

Nhưng cái kim này quá nhọn, chọc vào trong da thịt Du Nhiên, cô lạnh giọng nói: “Thì ra đều là anh lên kế hoạch?”

Đường Ung Tử, cũng chỉ là một kẻ hoạch?

Thì ra, Khuất Vân cố ý để cô nhìn thấy tất cả những điều đó.

Nghĩ đến ngày đó, những quan tâm đó, khi tất cả đều rơi vào trong đôi mắt anh, Du Nhiên cảm thấy mình lại bị lừa dối, cô muốn tức giận, nhưng đã không còn đủ sức lực nữa.

Qua một lúc, Du Nhiên mới cười khẽ một tiếng: “Quả nhiên, thì ra cho dù tôi có mọc thêm mấy cái đầu cũng không đầu lại được anh... May mà tôi đã ra đi rồi.”

May mà cô đã rời khỏi vị trí bên cạnh anh.

Nghe vậy, bàn tay Khuất Vân để bên hông cô lại siết chặt trong nháy mắt, một cái chớp mắt đó, cô gần như không hít thở nổi.

Một giây, lại một giây, anh mới chậm rãi buông tay.

Cầm cửa anh, đặt trên vai Du Nhiên: “Du Nhiên, tha thứ cho tôi... Không, mặc kệ em có tha thứ cho tôi hay không, mặc kệ em có thái độ gì, dẫu vật tôi cũng được, trả thù tôi cũng được, chỉ cần em quay lại. Tôi đã không còn như trước nữa, tôi biết bản thân mình muốn gì, tôi sẽ không bao giờ làm bất cứ chuyện gì tổn thương em nữa, tôi...”

“Tôi không muốn quay lại.” Du Nhiên kiên quyết lắc đầu, ngắt lời anh: “Trên thế giới, chắc chắn sẽ có một người coi tôi là báu vật trong lòng bàn tay. Rất có thể, trong ánh mắt người đời, người kia không bằng anh, nhưng ít ra, người đó sẽ không tổn thương tôi dù chỉ một lần. Vì vậy, tôi muốn tìm người đó, vì vậy, tôi không thể quay trở lại.”

Khi Du Nhiên nói ra câu nói cuối cùng, Khuất Vân ở phía sau không tiếp lời, anh chỉ... để mặt mình áp sát lên hõm vai Du Nhiên.

Thật lâu sau, hơi nóng ngưng tụ thành một mảnh ẩm ướt như có như không...

Từ sau chuyện trong rừng cây, Du Nhiên quyết định, ít nhất một tháng không để ý tới Tiểu Tân, cô muốn cậu ta hiểu rõ mình đã sai ở chỗ nào.

Thế nhưng, sự thật lại là – Tiểu Tân không để ý đến cô nữa.

Từ đêm đó, Du Nhiên không còn nhìn thấy Tiểu Tân trong trường nữa.

Một tuần đầu tiên, Du Nhiên thậm chí rửa cậu ta đêm đó trở về bị cảm lạnh nửa sống nửa chết.

Một tuần tiếp theo, Du Nhiên bắt đầu hoài nghi liệu Tiểu Tân có bị xe đụng mất trí nhớ nên lưu lạc dân gian hay không.

Tối tuần thứ ba, cơn giận của Du Nhiên đã tiêu tan toàn bộ, ngược lại, bắt đầu lo lắng.

Lặng lẽ chạy đi hỏi bạn học của Tiểu Tân, câu trả lời là cậu ta xin nghỉ ốm thời gian dài.

Du Nhiên không kiềm chế được, đành phải chủ động chạy tới nhà trọ của Tiểu Tân ngồi chờ, nhưng chờ hai ngày liền vẫn không thấy được một sợi tóc của Tiểu Tân.

Thật vất vả mới biết được tin Tiểu Tân gần đây thường tới một hộp đêm ở phía Tây thành phố từ một bạn học trong đội kịch, Du Nhiên không suy nghĩ nhiều, lập tức tới đó.

Tới nơi đã là buổi tối, cũng là lúc náo nhiệt nhất, Du Nhiên ngó nghiêng khắp nơi tìm kiếm, cuối cùng phát hiện ở một cái bàn hình tròn trên lầu ba, tìm thấy bóng dáng Tiểu Tân.

Cậu ta và một đám người nhìn có vẻ không tốt đang ngồi cùng nhau, dường như đang đánh bài.

Trong khói thuốc quanh quẩn, Du Nhiên nhìn thấy người bên cạnh đang hút một loại thuốc khả nghi.

Sa ngã, thằng nhóc này hoàn toàn sa ngã rồi.

Du Nhiên vô cùng muốn tiến lên lật tung cái bàn tròn kia, đập đám nhóc con quần áo lụa là kia bầm dập mặt mũi.

Nhưng đàn chị xã hội đen không phải ai cũng có thể làm, nhìn đôi chân ngắn của mình, Du Nhiên hít một hơi nhẫn nhịn, lặng lẽ chạy tới một gian phòng trong toilet nam chờ Tiểu Tân.

Bởi vì trốn trong một phòng, tầm nhìn bị ngăn cản, Du Nhiên không cách nào đoán được ai với ai, vì vậy mỗi lần cửa mở ra, cô phải dùng tất cả biện pháp để nhìn xem.

Người thứ nhất đi vào, ngồi xuống căn phòng bên cạnh Du Nhiên, Du Nhiên đành phải đứng trên bồn cầu, dán vào tấm vách, kiễng chân nhìn sang.

Ai ngờ, vừa mới dựa vào tấm vách, “rầm” một tiếng, thật giống như “Lư Sơn Thăng Long Phách****“, WC nổ tung.

**** Lư Sơn Thăng Long Phách

Một mùi tanh tưởi nhấm thặng về phía mắt, mũi, miệng của Du Nhiên, hun cô đến mức nước mắt chảy ròng ròng, suýt chút nữa ngã lộn trên mặt đất.

Trải qua kinh nghiệm xương máu đầu tiên, Du Nhiên không dám trèo tường tìm hồng hạnh nữa, cô đổi thành ngồi xổm xuống đất, quan sát giày của người ta.

Một người đi vào, đi một đôi giày da hàng hiệu bóng loáng, ừm, quá trưởng thành, không phải phong cách của Tiểu Tân.

Lại một người nữa đi vào, đi một đôi giày lưới, ừm, quá yếu điệu, cũng không phải phong cách của Tiểu Tân.

Hai đôi giày, dần dần tới gần nhau, sau đó... hai cái quần rơi trên mặt đất.

“Ư ư ư...”

“A a a a a...”

“Ưm ưm...”

“.....”

Câu chuyện hoa cúc, chính thức hạ màn.

Du Nhiên nghe mà thấy nhiệt huyết sôi trào, giang cả tứ chi, dấn lên cửa như một con nhện bị đập bẹp, hận cái lỗ tai không thể to hơn được nữa.

Dù sao cũng là nơi công cộng, hai gã GAY rất nhanh đã kìm nén sự sung sướng đó lại, sửa sang lại quần áo rồi mang theo tâm trí của Du Nhiên, đi ra ngoài.

Xem ra WC nam là một nơi thật tốt, nếu không có cái mùi tuyệt vời ở sát vách đập vào mũi thì Du Nhiên muốn ở đây cho đến sông cạn đá mòn.

Lúc này, cửa bị mở ra lần thứ hai, một người bước vào, sau đó, là tiếng nhạc quen thuộc – tiếng chuông điện thoại của Tiểu Tân.

Tiếp đến, là tiếng nói chuyện mất kiên nhẫn của Tiểu Tân: “Chuyện của tôi không cần các người quan tâm!”

Du Nhiên chắc chắn trong lòng, đúng rồi, lần này nhất định là cậu ta, không sai.

Hít sâu mấy hơi không khí khủng khiếp, Du Nhiên nhắm mắt, dùng sức đẩy cửa phòng ra.

“Long Tiểu Tân, cậu đừng có...” Du Nhiên đang định chửi ầm lên, ai ngờ phát hiện trước mặt không có ai.

Chẳng lẽ là ảo giác của cô?>

Đang tự hỏi ảo giác đây là do mùi tanh tưởi ở sát vách hun mà sinh ra hay vì suy nghĩ quá nhiều đến Tiểu Tân thì Tiểu Tân lảo đảo bò từ dưới đất lên.

Cuối cùng Du Nhiên cũng hiểu ra – thì ra Tiểu Tân bị cánh cửa cô đẩy mạnh ra đụng phải ngã xuống đất.

Trong chớp mắt gặp lại, hai người có chút khó xử, đều ngẩn cả người.

Nhưng bầu không khí trong WC cộng với cái mùi này thật sự không thích hợp với nội dung tuyệt đẹp của vở kịch này, vì vậy Tiểu Tân rất nhanh đã tỉnh lại, hai tay dút vào trong túi, rồi lại day day mũi, dời mắt ra chỗ khác, vờ như vô tình hỏi: “Em ở đây làm gì?”

Ai biết vừa dứt lời, một vật thể không rõ nguồn gốc lập tức đập về phía đầu cậu ta, Tiểu Tân tránh không kịp, chỉ nghe “cốp” một tiếng, sau đó đầu bắt đầu ong ong vang lên.

Sau khi ong bay đi hết, Tiểu Tân bùng phát, giận dữ hét lên: “Vì sao lại dùng túi đập tôi? Còn nữa, trong túi có cái gì mà nặng như vậy?”

“Khi đi ngang qua công trường gần trường học, tiện tay nhặt một cục sắt.” Du Nhiên lấy từ trong túi xách ra một cục sắt nặng phải đến năm cân, giơ cao trong tay, vẻ mặt hung thần ác sát: “Về phần nguyên nhân tôi đánh cậu, có cần phải nói nữa không?”

Nói xong, Du Nhiên lại giơ cục sắt lên lần nữa, đập về phía Tiểu Tân, Tiểu Tân cảm chặt lấy tay cô, cố gắng không để hung khí kia nện lên đầu mình.

Động tác hai người dừng lại ở thế giằng co như vậy.

“Em dựa vào cái gì đòi đánh tôi?!”

“Cậu không xin lỗi, còn chơi trò mất tích, bây giờ còn tới những nơi bẩn thỉu xấu xa, chơi bời với những kẻ không ra gì này, cậu nói tôi có nên đánh cậu hay không?”

“Em không phải mẹ tôi, sao phải quản lý tôi nhiều như vậy?!”

“Tôi không phải mẹ cậu, tôi còn hơn cả mẹ cậu!”

“Bà già họ Lý, bà đi chết đi, không được lợi dụng tôi!”

“Cái này mà gọi là lợi dụng, vậy cậu nói chuyện tối hôm đó cậu làm có nên chịu thiên đao vạn quả hay không? Mau xin lỗi!”

“Đừng hòng!”

“Xin lỗi!”

“Cứ mơ đi!”

“Xin lỗi!”

“Có, chết, cũng, không, nói... A!”

Rất bất hạnh, tuy Tiểu Tân đã không chế tay Du Nhiên, nhưng quên đề phòng chân của cô, vì vậy, cái chân xinh đẹp của Du Nhiên vừa khít đặt trên vị trí quan trọng của Tiểu Tân.

Tiểu Tân rên lên một tiếng, chậm rãi khuyu xuống mặt đất, một hơi lạnh ứa ra.

“Hôm nay tôi chỉ dùng năm phần sức, nếu theo tính cách bình thường của tôi, không một đạp biến cậu thành tàn tật, tôi không mang họ Lý!” Du Nhiên vỗ vỗ giày, nói có vẻ rất đàn chị: “Xin lỗi thì tạm tha cho cậu một mạng.”

Tiểu Tân ngẩng đầu lên, có lẽ rất đau, đôi mắt cũng hồng hồng, nhưng cậu ta cắn răng, nói: “Tôi nói rồi, có chết tôi cũng không xin lỗi.”

Du Nhiên không nhịn được lại giơ cục sắt nặng năm cân có lực sát thương không gì sánh được trong tay lên, vô cùng muốn đạp bẹp cái đầu cổ chấp của cậu ta, nhưng cục sắt đi được nửa đường bỗng dừng lại.

Trong trò chơi sát thủ còn có thời gian để lại di ngôn nữa.

“Vì sao không muốn xin lỗi?” Du Nhiên quyết định mình phải dịu dàng nhã nhặn một chút.

“Không biết.” Nhưng câu trả lời của Tiểu Tân khiến cố gắng thổi tắt lửa giận vừa rồi của Du Nhiên trở thành vô dụng.

“Nói rõ cho tôi, cái gì gọi là không biết?” Du Nhiên dùng tay vò mạnh cái đầu Tiểu Tân, thành công phá hủy kiểu tóc của cậu ta.

Có người nói trên thế giới có một loại người, dùng cách nói thông thường chính là “đầu có thể rơi, máu có thể chảy, kiểu tóc không thể loạn.”

Mà Tiểu Tân, có lẽ chính là loại người này, bởi vì khi Du Nhiên làm như vậy, cậu ta đột nhiên nhảy dựng lên, đôi mắt lóe ra những tia sáng Spirax Hume*****, tình trạng này giống như muốn thiêu cháy Du Nhiên.

***** Tia sáng Spirax Hume:

“Tôi...” Du Nhiên nuốt nước miếng: “Trong túi xách có lược... Có cần tôi chải cho cậu không?”

Thứ Tiểu Tân muốn không phải lược, sau khi phóng ra một loạt tia sáng Spirax Hume, Tiểu Tân bỗng nở nụ cười, cười có chút đau khổ: “Vì sao? Bởi vì tôi biết, nếu thời gian quay trở lại đêm hôm đó, tôi vẫn làm chuyện tương tự với em. Vì vậy, cho dù tôi xin lỗi, cũng không phải lời xin lỗi thật lòng.”

Du Nhiên nhìn Tiểu Tân thật cẩn thận, lại nhớ lại miêu tả của cậu ta về bề ngoài của cô dưới đèn đường, ra một kết luận cuối cùng – đứa bé cứng đầu cứng cổ này nhất định là đối bụng lâu lắm rồi.

“Thì ra cho dù tôi có làm thế nào cũng không thể biến thành biển rộng, đặc biệt là dưới sự nổi bật của anh ta, tôi càng giống một đứa trẻ còn chưa lớn.” Tiểu Tân vẫn không muốn trực tiếp nhắc tới tên của Khuất Vân.

“Chỉ thua một trò chơi nhảm chán thôi, không có ai coi là thật cả.” Du Nhiên nói.

“Đúng, tôi cũng nhận ra, tôi thua, em tuyệt đối không thất vọng. Bởi vì ngay từ đầu, trong lòng em đã nhận định, tôi không thắng được anh ta.” Tiểu Tân trực tiếp hỏi tới vấn đề trong lòng Du Nhiên: “Thật ra, trong đôi mắt em, tôi và anh ta trước giờ chưa từng đứng ở cùng một vị trí, đúng không?”

Du Nhiên không trả lời được, những điều Tiểu Tân nói không phải không có lý.

Nếu trái tim con người là một cái tủ quần áo, vậy Khuất Vân vẫn ở gần kéo người yêu, còn Tiểu Tân, lại ở trong ngăn kéo bạn tốt, chưa bao giờ di chuyển.

“Tôi hôm đó, tôi chỉ muốn chứng minh một việc – tôi là đàn ông, giống anh ta, đều là đàn ông.”

“Thế nhưng làm một việc như vậy càng thể hiện sự trưởng thành của anh ấy, sự trẻ con của cậu.”

“Thế nhưng, Lý Du Nhiên, em căn bản chưa từng cho tôi bất cứ cơ hội nào!” Tiểu Tân thất bại xen những ngón tay vào trong tóc: “Em không công bằng với tôi, hiểu không, ngay từ đầu, em đã trục xuất tôi khỏi cuộc chơi rồi.”

“Đó là bởi vì tôi không muốn mất một người bạn như cậu.” Du Nhiên nói ra lời nói thật: “Long Tường, tôi rất thích cậu, ở bên cậu tôi rất vui vẻ. Vì vậy, tôi vẫn ích kỷ cưỡng ép mối quan hệ của chúng ta cố định ở vị trí bạn bè, bởi vì người yêu là đến rồi lại đi, còn bạn bè, là suốt một đời.”

“Nhưng em biết không?” Trên gương mặt Long Tường lần đầu tiên hiện ra vẻ bình tĩnh: “Lý Du Nhiên, từ khi tôi ý thức được rằng tôi yêu em, còn em có lẽ sẽ vĩnh viễn không yêu tôi, ngay từ lúc đó, chúng ta đã nhất định phải mất nhau rồi.”

“Tôi không hiểu.” Đây là lần đầu tiên Du Nhiên không hiểu được những lời cậu ta nói.

“Tôi không phải kiểu đàn ông như Kim Nhạc Lâm, có thể chịu được cảnh người phụ nữ mình yêu ở bên một người đàn ông khác.” Long Tường chậm rãi nói: “Vì vậy, khi em xác định không thể ở bên tôi, tôi sẽ phải rời đi.”

“Không thể trở thành bạn bè được sao?” Không hiểu vì sao, mũi Du Nhiên có chút chua xót.

“Không thể.” Tiểu Tân nói ra những lời này, những lời giống như đã giữ trong lòng mấy vạn năm.

Đây là những lời nói từ trái tim cậu ta, thế giới của cậu ta, là rõ ràng như thế, không thể có một chút bóng tối, không thể có một chút nhập nhằng.

“Trong hoàn cảnh này, em chỉ có hai sự lựa chọn, một là từ đêm nay trở đi, chúng ta không gặp lại nhau nữa. Hai là...” Long Tường dừng lại một chút, nhưng gần như chỉ là chốc lát: “Hai là, em và tôi, bước vào một cuộc tình thật sự... Đừng coi tôi là Tiểu Tân của em, coi tôi là một người đàn ông, cho tôi một tư cách như vậy, thứ tôi cần, chỉ là điều này.”

Trước khi cậu ta nói xong, Du Nhiên đã lắc đầu: “Tôi không muốn tổn thương cậu, tôi không nghĩ tôi sẽ yêu một người nhanh như vậy.”

“Lẽ nào em còn không hiểu?” Ngọn đèn màu cam, mang theo chút màu đỏ của máu, chiếu xuống gương mặt Long Tường, cái bóng của hàng lông mi của cậu ta kéo dài vô hạn: “Tổn thương lớn nhất chính là sự tước đoạt quyền được yêu em của tôi. Chưa thật sự thử, sao em biết em có thể tiếp nhận tôi hay không, nếu không thật sự thử, cả đời này... tôi sẽ không cam tâm.”

“Cho tôi một cơ hội, Lý Du Nhiên.” Long Tường đã yêu cầu như thế.

Ý của cậu ta, đã rất rõ ràng.

Khi bọn họ uống rượu đến mức tình cảm biến chất, hai người đã không thể giả bộ như chuyện đó không xảy ra, trước mặt lúc này, chỉ có hai con đường.

Du Nhiên cúi đầu, nhìn bàn tay mình, cô dùng đầu ngón tay, nhẹ nhàng vẽ theo những đường chỉ tay.

Giờ cô mới phát hiện, thì ra mình ích kỷ như vậy.

Sau khi chia tay với Khuất Vân, cô rất cô đơn, may mà cô gặp Tiểu Tân, cô dùng thời gian vốn để khóc thương cho tình cảm đã mất đi của mình vào việc đùa giỡn với Tiểu Tân.

Là cậu ta đã giúp cô đứng lên.

Từ khi đó, cô bắt đầu ỷ lại vào cậu ta. Mặc dù cô thường cười cậu ta trẻ con, nhưng sâu trong lòng, cô hoàn toàn đã ỷ lại vào tình bạn của cậu ta.

Vì vậy, khi cậu ta thể hiện lòng mình với cô, cô chọn phương pháp trốn tránh, cô biết rõ mình sẽ không nhanh như vậy đã có một tình cảm mới, cô biết rõ cậu ta không phải người để cô quên đi quá khứ, vì vậy cô vẫn trốn tránh, vẫn lấy mối quan hệ chị em, bạn bè, bạn rượu để định nghĩa mối quan hệ giữa bọn họ.

Có thể kéo dài được bao lâu thì kéo bấy lâu, đây là suy nghĩ thật sự trong lòng cô.

Tuy cô đã thẳng thắn từ chối cậu ta, nhưng trên thực tế, cô vẫn dừng lại bên cạnh cậu ta, bước chân của cô không hề di chuyển, giống như đang nói cho cậu ta biết, cậu có cơ hội, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng mối quan hệ hoàn toàn không rõ ràng này, đối với cậu ta mà nói, là một sự tổn thương rất lớn.

Giống như tiếng hát của quái vật biển, dẫn dụ cậu ta tới gần cái chết.

Thứ chằm ngồi cho đêm hôm đó, tuy là sự ưu tú của Khuất Vân, là sự khiêu khích cố ý của Khuất Vân, nhưng nếu xét đến cùng, lại xuất phát từ thái độ thường ngày của cô.

Không muốn lôi kéo cậu ta, nhưng mỗi khi cậu ta muốn tới gần một chút lại dùng cái mác em trai để giữ chân cậu ta.

Vì vậy, một người luôn trắng đen rõ ràng như cậu ta không chịu nổi, cậu ta tuyên bố giới hạn của mình.

Hoặc là rời đi, hoặc cho cậu ta tư cách để cạnh tranh.

Thua, cũng đồng nghĩa là rời đi.

Nhưng ít nhất, chuyện đó là công bằng đối với cậu ấy.

Có lẽ, cũng là cho cô một cơ hội chẳng.

Có người từng nói, kẻ ngốc chính là kẻ kết hôn với người mà mình yêu nhất.

Tình yêu, cũng là vậy sao?

Cô đã ngốc một lần, hủy hoại toàn bộ lòng can đảm, mà lúc này, đối lại là cô được yêu, có phải sẽ khác trước hay không?

Dưới ánh đèn màu cam, gương mặt Long Tường không rõ ràng lắm, nhưng sự thấp thỏm và kiên quyết trong mắt cậu ta lại vô cùng rõ ràng.

Vậy, kệ mẹ nó đi, cứ yêu một lần nữa đã rồi tính.

Trên mặt đất có một cái bóng, cái bóng đó gập đầu một cái.

“Được.”

Cứ như thế, Du Nhiên và Long Tường bắt đầu hẹn hò.

Long Tường trở lại trường, vẫn như trước, sáng sớm mỗi ngày chờ Du Nhiên bên ngoài ký túc xá, cùng nhau đi ăn sáng, tan học lại đón cô ở cửa lớp, cùng nhau ăn trưa, khi không có lớp lại cùng nhau tới thư viện, tới phòng tự học.

Giống như trước, nhưng, những người ngoài nếu cẩn thận nhìn vẫn có thể nhìn ra, bầu không khí giữa bọn họ không giống lúc trước.

Rất ít khi cãi vã, mà đối thoại, cũng ít hơn nhiều.

Long Tường dường như càng ngày càng khác với Tiểu Tân ranh mãnh.

Ví dụ rõ ràng nhất chính là khi Du Nhiên đọc sách, cậu ta không chơi máy tính nữa, không đọc truyện tranh nữa, mà cầm lấy sách chuyên ngành, bắt đầu ra sức học tập.

Chỉ là, cả nữa tiếng đồng hồ cũng không xong được một trang.

Đối với những điều khác lạ này, Du Nhiên tự an ủi bản thân rằng, mãi rồi sẽ quen thôi.

Vừa ăn xong món ăn chua loét Khuất Vân, giờ lại ăn món ăn cay thè lưỡi này, phải có thời gian mới thích ứng được.

Nhưng chưa đợi cô thích ứng được hai ngày, Khuất Vân đã biết chuyện.

Du Nhiên bị gọi vào khu phòng làm việc của giáo viên, nói có người tìm.

Du Nhiên theo lời đi vào, giống như dự đoán, trong phòng làm việc chỉ có một mình Khuất Vân.

Khi Du Nhiên đến, Khuất Vân đang chuẩn bị file PPT cho cuộc họp toàn khoa sắp tới, gần đây vì ngành đón đoàn kiểm tra của bộ giáo dục, các khoa thường xuyên phải họp.

Khuất Vân đeo mắt kính, nhìn những chữ màu xanh trên màn hình, mười ngón tay không ngừng gõ phím, những chữ cái hiện ra nhanh như chớp.

Trên bàn làm việc của Khuất Vân, đồ đạc của anh trước giờ đều nghiêm chỉnh đặt ở một chỗ, ngay cả một cm cũng không chịu xô dịch.

Người khác cũng phải thừa nhận, để như vậy là phù hợp nhất, ngăn nắp, sạch sẽ lại trang nhã nhất.

Chỉ là sự tỉ mỉ vô cùng, nhưng vô hình chung lại làm cho người ta cảm thấy xa cách.

“Anh muốn biết chuyện gì?” Du Nhiên đi thẳng vào vấn đề.

“Vì sao em còn chơi trò chơi này với cậu ta, bài học đêm đó còn chưa đủ sao?” Khuất Vân không ngừng động tác trên tay.

“Lần này...” Du Nhiên ngừng lại một chút, nói: “Tôi và Long Tường, là thật.”

Tiếng gõ bàn phím ngừng lại, Khuất Vân ngẩng đầu lên, nhìn Du Nhiên qua đôi mắt kính.

Du Nhiên quyết định nói rõ tất cả với anh: “Lần này, tôi và Long Tường, là hẹn hò nghiêm túc.”

“Cậu ta uy hiếp em?” Khuất Vân hỏi.

“Không, không ai có thể miễn cưỡng tôi, tôi đồng ý vì...” Du Nhiên vất tay ra sau lưng, ngón cái nhẹ bấm vào ngón trỏ: “Bởi vì tôi nghĩ, mình nên tiếp tục đi về phía trước, phía sau núi rồi cuộc là cái gì, tôi muốn tự mình nhìn thấy.”

Nói xong, Du Nhiên hạ tầm mắt, tóc mái trên trán cũng thuận theo, buông xuống.

Cô không nhìn thấy vẻ mặt của Khuất Vân, cũng... không muốn thấy.

Qua một lúc lâu, tiếng gõ phím lại vang lên lần nữa, giọng nói trong trẻo, lạnh lùng của Khuất Vân truyền tới.

“Tôi đã biết, em ra ngoài trước đi.”

Dường như rất bình tĩnh, như vậy cũng tốt, Du Nhiên không chần chờ một giây, lập tức xoay người ra khỏi cửa.

Nhìn đồng hồ, 3 giờ 45, Du Nhiên nhớ 4 giờ phải đi họp, vì vậy cô cũng lười phải về ký túc xá, đi thẳng tới phòng học ngồi đọc sách.

Hiệu suất rất cao, mấy trang sách tiếng Anh lật như bay.

Những sinh viên khác cùng khoa cũng lục tục đi vào, Du Nhiên không muốn tham gia, tự mình ngồi trong một góc xa nhất, giả làm trò ngoan.

Tuy chăm chú ôn bài, nhưng cô vẫn cảm giác được sự biến đổi xung quang.

Khi một số bạn nữ trước mặt “oa” lên một tiếng cảm thán, Du Nhiên hiểu rằng, thầy Khuất đã tới.

Dù sao cũng chỉ nhắc lại với mọi người rằng bộ giáo dục sắp tới tuần tra, các tiểu thư, công tử phải biểu hiện cho tốt, đừng làm trường học mất mặt, nếu không các hình thức kỷ luật cũng không phải để không cho đẹp.

Du Nhiên cảm thấy những điều này thật vô nghĩa, liền mang tai nghe ra nghe nhạc, vùi đầu vào đại nghiệp nghiên cứu sinh của mình.

Cuối cùng, trong giọng hát của Black Eyed Peas, Du Nhiên đã học xong những từ mới bắt đầu bằng từ H.

Lỡ tai hơi đau, Du Nhiên tháo tai nghe xuống, nhưng phát hiện ra một, không, là rất nhiều rất nhiều điều kỳ lạ.

Những bạn học xung quanh đang khe khẽ nói nhỏ.

Tuy Khuất Vân đang ở trên bục giảng, phía dưới có vài tiếng thì thầm mới là chuyện bình thường, nhưng nội dung lần này không phải mấy lời khen như: “thầy Khuất thật đẹp trai”, “chân thầy Khuất thật dài”, hay “mông thầy Khuất thật cong”...

Lúc này, nội dung mấy lời thì thầm là: “Thầy Khuất bị ma ám à?!”

Du Nhiên ngẩng đầu, phát hiện ở trên bục giảng, Khuất Vân vẫn đang nhìn chăm chăm vào máy tính, ngay cả màn hình trình chiếu cũng quên không kéo xuống.

Cuối cùng, một người nào đó không sợ chết nhỏ giọng nhắc nhở: “Thầy Khuất, thầy... thầy đã đứng ở trên đó mười phút rồi.”

Khuất Vân giống như vẫn không nghe thấy gì, chỉ nhìn vào máy tính của mình, không nhúc nhích, đôi mắt kia cũng không chăm chú, dường như đã rơi vào khoảng không của chính mình, không có điểm đặt chân.

Một lúc lâu sau, anh mới khẽ nhúc nhích: “Xin lỗi, bài giảng còn chưa hoàn thành, ngày mai họp nhé.”

Tốc độ lời nói nhanh hơn bình thường nửa nhịp.

Sau đó, anh mặc kệ một phòng đầy người, đi thẳng ra ngoài.

Khi xoay người, góc áo của anh kéo theo vài tờ giáo trình trên bàn rơi xuống bục giảng.

Du Nhiên cúi đầu, lại đeo tai nghe lên, không hề nghe những lời bàn luận của các bạn học xung quanh.

Không liên quan đến mình, Du Nhiên nói với bản thân như vậy.

“Du Nhiên, Long Tường nhà cậu mua bánh quẩy, sữa đậu nành cho cậu, đang đứng dưới lầu kia.” Bạn cùng phòng A lớn tiếng gọi, khiến cả một tầng lầu đều nghe thấy.

Du Nhiên vội vàng chui ra khỏi ổ chăn, đi dép, lạch bạch chạy xuống dưới lầu, đi thẳng tới bên cạnh Tiểu Tân.

“Sao cậu lại tới đây?” Du Nhiên kéo cậu ta sang một bên: “Không phải đã nói với cậu hôm nay tôi không tới phòng tự học sao?”

“Hôm qua không phải em nói muốn ăn bánh quẩy và sữa đậu nành sao, hôm nay tôi dậy sớm nên đi mua.” Tiểu Tân đưa sữa đậu nành nóng hằm hập và bánh quẩy giòn khảy, vàng ươm cho Du Nhiên.

“A, cảm ơn nhé.” Du Nhiên ngẩn người, thật không ngờ hôm qua chỉ thuận miệng nói một câu mà Tiểu Tân lại nhớ.

“Về ngủ tiếp đi.” Tiểu Tân dứt tay vào túi quần.

Du Nhiên gật đầu, khi đang xoay người, bỗng nổi lên một ý định, bàn tay tự chuyển động, hướng về phía đầu Tiểu Tân, muốn xoa một cái, giống như ngày xưa vậy.

Nhưng còn chưa chạm đến Tiểu Tân đã cầm tay cô lại.

“Tôi không phải trẻ con.” Cậu ta nhấn mạnh.

Bị ngăn lại như vậy, Du Nhiên có chút ngượng ngùng, đành phải thu tay lại.

Tiểu Tân dường như cũng ý thức được rằng chính mình không đúng, lập tức cười giải vây: “Chờ tôi làm kiểu đầu con nhím sẽ cho em sờ thoải mái, đảm bảo tay em nhỏ máu, vô cùng kích thích.”

Du Nhiên cũng muốn đáp lại hai câu, nhưng há miệng lại không biết nên nói gì.

Vì vậy, cô đành phải vẫy tay với bạn trai đương nhiệm, quay về phòng ngủ.

Thứ gì vào đến phòng ngủ đều tự động bị chia đều.

Du Nhiên chỉ cướp được nửa cây quẩy, mút ngón tay, lại trở về giường nằm xuống.

Tục ngữ nói, cắn người miệng mềm, mấy cô nàng cùng phòng còn ngậm quẩy trong miệng cũng bắt đầu không tiếc nước miếng mà khen ngợi Tiểu Tân.

“Xem ra người ta đối với cậu thật là tốt, còn đưa đồ ăn sáng tới tận cửa, cậu đời trước chắc tu luyện nhiều lắm nhỉ.”

“Ngày nào cũng quần quýt lấy cậu, đảm nhiệm chức bảo tiêu, bạn đọc sách, cu li, giờ còn tìm đâu ra loại bạn trai tận tâm thế này chứ?”

“Làm cho người ta cảm động nhất là Long Tường núi lửa, hung thần ác sát, gặp phật giết phật kia lại bị cậu dạy thành con cừu ngoan ngoãn, nhanh nói cho mọi người biết cậu đối phó với cậu ta thế nào đi?”

Du Nhiên ngồi dậy, dựa vào thành giường, vô cùng kịch nghệ mà che miệng, yếu điệu nói một câu: “Người ta xinh đẹp, không có cách nào khác.”

“Huých huých huých” ba cái gối đồng loạt đập vào mặt Du Nhiên.

Mấy tháng hỗn loạn gà bay chó sủa, cuối cùng mấy người ở bộ giáo dục cũng tới thị sát, trong vòng một tuần.

Trên dưới toàn trường đều sẵn sàng đón địch.

Quy định của lãnh đạo cũng nghiêm ngặt ở một trình độ biến thái khác.

Bất kể có lớp hay không, sáng 7 giờ mỗi ngày đều phải đến phòng tự học, nếu đến muộn, thông báo điểm tên trước toàn trường. Đoạn thời gian đó, trong phòng tự học, đám gấu trúc một mỗi, mất ngủ quây thành một đàn, người ngoài nhìn vào còn tưởng đi lạc vào vườn bách thú.

Tóc phải đen, phải thẳng, tóc nam sinh phải ngắn trên mang tai, những người làm trái với những điều này đều bị các lãnh đạo ép đi cắt tóc. Có một tài tử thuộc khoa mỹ thuật vừa mới nhuộm tóc thành đủ mọi màu sắc cá tính đã vì sự kiện này mà náo loạn đòi tự sát, đáng tiếc là đứng trên mái nhà rồi, giang tay ra rồi mà không dám nhảy, cuối cùng bị người ta bắt được, gọt thành đầu đinh.

Những đôi uyên ương phải tạm thời kiềm chế. Hôn, ôm là tuyệt đối không được, ngay cả nắm tay, bị nhìn thấy cũng bị cảnh cáo. Đoạn thời gian đó, những bà giáo Lý Mạc Sầu lớn tuổi chưa chồng trong trường hưng phấn như đánh tiết canh, ngày ngày nấp trong bụi cây, chỉ cần đánh hơi thấy điều gì khác thường là lập tức nhảy ra, bắt được những đôi trai gái không an phận, xử phạt không chút nương tay.

Ngoại trừ nghỉ trưa và mấy tiếng buổi tối, thời gian còn lại không cho phép ở trong phòng ngủ, di quản lý sẽ kiểm tra từng phòng một, Du Nhiên từng trốn trong chăn cũng bị đi ấy lòi ra, đoạn thời gian đó, một góc tối nhất trong thư viện luôn để đầy túi ngủ, toàn bộ đều là của những sinh viên không nhà để về.

Nhưng biến thái nhất là, để chế tạo biểu hiện giả dối rằng toàn trường đang chăm chỉ học tập, nhóm lãnh đạo quy định mỗi ngày phải phái ra năm người, học tiếng Anh trên con đường đi bộ trong trường.

Thời gian, là sáu giờ sáng tinh mơ.

Quy định này đối với những kẻ chưa tới giờ chuông reo chưa rời giường như Du Nhiên mà nói, quả thực là sự hành hạ nơi Địa Ngục.

Ngày đến lượt biểu diễn, Du Nhiên phải nhờ tới mấy cái đập của ba người bạn cùng phòng và chiêu liên hoàn điện thoại giết người của Tiểu Tân mới khiến cô mở được nửa con mắt.

Chỉ bằng nửa con mắt này, cô mộng du rời khỏi giường, rửa mặt, xuống lầu gặp Tiểu Tân, đi tới đường đi dạo.

Sắc trời mới tờ mờ sáng, những người biểu diễn xung quanh mắt cũng dính vào với nhau, đọc tiếng Anh như tụng kinh Phật.

Du Nhiên vừa ăn bánh bao Tiểu Tân đưa cho mình, vừa nhìn sách tiếng Anh, nhưng hai tròng mắt không ngừng lắc lư, chữ tiếng Anh như có sức sống, không ngừng bay ra khỏi trang giấy.

“Tựa vào lưng tôi đi.” Tiểu Tân tin rằng cứ tiếp tục thế này, tám chín phần mười là cô sẽ lăn ra đất ngủ.

Du Nhiên nghe lời, vì vậy, Du Nhiên còn buồn ngủ, trong miệng ngậm bánh bao, đầu dựa vào lưng Tiểu Tân, tia nắng ban mai tỏa xuống, cảnh sắc vô cùng đẹp.

Nhưng chưa đẹp được bao lâu, Du Nhiên bỗng cảm giác sống lưng Tiểu Tân có vẻ thẳng lên.

Chỉ nghe người ta nói nửa người dưới của đàn ông thích dựng lều, sao Tiểu Tân lại ngược lại, nửa người trên thích dựng lều?

Đang định hỏi xem có chuyện gì, ngẩng đầu, lại thấy một đôi mắt vô cùng quen thuộc.

Đuôi mắt cong lên, vẫn sâu lắng mê người như trước, chỉ là trong đó là bóng tối vô hạn, lạnh đến mức hoa đào xung quanh đều héo tàn.

Anh đứng cách đó tầm hơn một mét, nhìn bọn họ, không biết đã bao lâu.

Nhưng chỉ một giây sau khi Du Nhiên nhìn thẳng vào anh, Khuất Vân lập tức im lặng dời mắt.

Giống như cái nhìn chăm chăm vào bọn họ vừa rồi chỉ là vô ý đảo qua, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nhưng có người phá vỡ công sức của Khuất Vân.

“Bạn Lý Du Nhiên, thầy Khuất vừa rồi nhìn chăm chăm vào bạn và bạn Long Tường, ánh mắt vô cùng khó chịu.”

Bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói khiến Du Nhiên và Tiểu Tân lại càng hoảng sợ, quay đầu, đã thấy gương mặt bánh bao của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng vỗ vai hai người, cười như cái vỏ bánh bao trơn bóng, vô cùng hòa ái: “Tiếp tục cố gắng nhé, tôi thấy hai bạn được đấy.”

Du Nhiên và Tiểu Tân hoàn toàn còn chưa kịp phải ứng gì, hiệu trưởng đã mang theo gương mặt bánh bao, chấp tay sau hông, ha ha cười bước lên con đường đá, thân mình rẽ một cái... đi vào nhà vệ sinh công cộng phía bên kia.

Lúc này, Khuất Vân cũng đi về phía Du Nhiên.

Du Nhiên ngồi thẳng dậy, quyết định bình đến tướng chắn, nước đến đất chặn.

Cho đến khi tới trước mặt cô, Khuất Vân vươn tay ra, đưa cho cô danh sách ký tên.

Du Nhiên thở phào, một tay cầm danh sách, một tay nhận lấy chiếc bút Khuất Vân đưa.

Cô đã cầm được bút, nhưng... Khuất Vân không buông tay.

Cái bút giằng co giữa hai người, tuy thời gian chỉ nửa giây, nhưng đối với Du Nhiên lại là một sự khó xử đáng kể.

Khuất Vân nhìn Du Nhiên, ánh mắt buông xuống, vẻ mặt mang theo sự nghiêm túc, mê hoặc, khóe miệng luôn luôn hơi cong lên thường ngày lúc này cũng nhếch lên.

“Bút của thầy không tiện dùng, dùng bút của tôi đi.” Một cái bút khác theo giọng nói của Tiểu Tân được đặt vào tay Du Nhiên.

Du Nhiên không nghĩ nhiều, vội càng nhận lấy, mở nắp bút, ký tên rất nhanh, sau đó lập tức trả lại danh sách cho Khuất Vân.

Không có một giây chậm trễ, cô theo Tiểu Tân đến một cái đình nghỉ chân.

Khuất Vân ở phía sau, hoặc là ngừng lại, hoặc là đi tiếp, bọn họ không nhìn thấy.

Màn diễn sáng sớm hoàn thành, Du Nhiên tới lớp học, buổi trưa vẫn hẹn Tiểu Tân ở căn tin như trước.

Món ngon của căn tin trường là sườn xào chua ngọt, nhưng mỗi ngày chỉ bán rất ít, cung không đủ cầu, vì vậy trước cửa chỗ bán sườn xào chua ngọt luôn chen đầy người.

Du Nhiên đã từng không sợ chết mà chen vào, kết quả thật thảm: mặt bị giẫm bẹp, chân bị đạp sưng, ngay cả bát thịt kho tàu cũng bị người ta nhân cơ hội trộm mất ba miếng.

Thế nhưng từ ngày có Tiểu Tân, mỗi ngày Du Nhiên đều có sườn xào chua ngọt để ăn.

Cậu ta chỉ cần đứng đó, lông mày nhướng lên một cái, quanh người lập tức lượn lơ sương mù, lạnh đến mức như thể giới tiến vào kỷ băng hà.

Đời còn tươi đẹp, không đáng để chết vì một miếng sườn xào chua ngọt, đương nhiên, mọi người nhanh chóng nhường đường cho cậu ta, để cậu ta tới trước.

Mỗi lần thấy Tiểu Tân bê sườn xào chua ngọt mềm mềm, thơm ngào ngạt đi về phía mình là Du Nhiên lại nghĩ, lúc này, Tiểu Tân có thể được đặt biệt danh đại tướng quân trong bộ phim “một cái bánh bao phát sinh thảm án”.

Còn cô, đương nhiên phải nói ra lời thoại kinh điển “theo cậu, có thịt ăn”.

Du Nhiên nhận lấy, đang ăn vui vẻ, Tiểu Tân bỗng nói: “Thật không hiểu vì sao em cứ thích ăn ở căn tin.”

“Căn tin là chỗ để ăn, ký túc xá là chỗ để ngủ, WC là chỗ để nặn bánh.” Du Nhiên bắt đầu phổ cập tri thức cho cậu ta.

“Nhưng ở đây quá ẩm ỉ, theo tôi thấy, sau này ăn ở bên ngoài cho tiện, tầm nhìn cũng tốt.” Tiểu Tân khuyên nhủ.

“Bạn học Long Tường, bạn đang hẹn hò với một nữ sinh gia đình bình thường, mời nhận rõ khả năng tiếp nhận của tôi.” Du Nhiên thăm lắc đầu thở dài, bọn trẻ con có tiền tuyệt đối không biết cuộc sống vất vả thế nào.

“Đương nhiên là tôi trả tiền.” Khi nói những lời này, ngữ điệu của Tiểu Tân có vẻ rất đương nhiên.

Du Nhiên đặt cái đĩa xuống, túm cổ áo, nghiêng đầu về một bên, trán nhăn lại, dùng giọng điệu diễn kịch để nói: “Không, Long Tường, tôi không thể để cậu bao nuôi!”

“Có người chịu bao nuôi, em hẳn là cười trộm chứ gì.” Tiểu Tân rất không nề mặt.

Dù sao bị đả kích đã thành quen, Du Nhiên mặc kệ, tiếp tục gặm xương sườn.

Gặm xong một miếng, lại gấp một miếng khác, ngậm trong miệng gặm xong, đang định phun xương ra, một câu nói của Tiểu Tân lại suýt chút nữa khiến cô nuốt vào bụng: “Trước đây... khi em hẹn hò với Khuất Vân, cũng không dùng tiền của anh ta chứ?”

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, mặt Du Nhiên “xoẹt” một tiếng nóng lên, rất giống nướng mặt trên bếp gas, “bùng” một phát, ngọn lửa dấy lên, đốt cháy mặt cô, không chỉ nóng mà còn đau nữa.

Suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cô nói: “Cậu xác định muốn biết chuyện giữa bạn gái hiện tại của mình với bạn trai cũ?”

Tiểu Tân dùng đũa chọc mấy cái vào bát cơm, nhẹ giọng nói: “Nói vậy, đáp án là có?”

Du Nhiên dùng đũa chọc cơm trong bát.

Bát cơm đáng thương.

“Nếu nói đến chuyện này, phải là gọi cơm về nhà, tôi và anh ấy đều không biết nấu cơm, thỉnh thoảng mới ra ngoài ăn.” Du Nhiên không thể giữ im lặng, đành nói thẳng.

“Vậy, ai trả tiền?” Tiểu Tân vẫn quần quýt lấy vấn đề này.

“... Là anh ấy.” Đến đây, trong lời nói của Du Nhiên có chút cứng rắn, giống như đang thăm giận đối với ai đó.

“Tôi và anh ta có chỗ nào không giống nhau?” Đôi đũa của Tiểu Tân chọc vào bát cơm lần cuối cùng rồi không rút ra nữa.

“Loại chuyện này cũng phải dựa vào nguyên tắc đối xử bình đẳng sao?” Du Nhiên cảm thấy buồn cười.

Mắt thấy bầu không khí sắp đông cứng lại, ba bạn cùng phòng đã đi tới, ngồi cùng hai người.

Du Nhiên không tiện nói gì nữa, liền lấy tinh thần đối phó với mấy lời trêu chọc của bạn cùng phòng về chuyện của mình và Tiểu Tân.

Cứ như thế, chuyện này bị chuyển hướng.

Nhưng gió đã thổi qua, lá cây không khỏi rơi xuống vài lá.

Càng làm cho Du Nhiên dở khóc dở cười chính là, buổi chiều cùng ngày, cô bị gọi vào phòng giáo viên, thư ký hiệu trưởng đưa một chiếc bút máy thường được dùng làm phần thưởng cho cô, cũng truyền thánh chỉ của hiệu trưởng: “Cô bé này, có tiền đồ, tôi thích.”

Đợi thư ký hiệu trưởng rời đi, các lãnh đạo của trường tươi cười thân thiết hỏi thăm: “Bạn Lý Du Nhiên, vì sao hiệu trưởng lại đưa chiếc bút máy này cho bạn?”

Du Nhiên tay trái chống lên bàn, tay phải che vạt áo, nghiêng đầu đi, đợi đến khi các lãnh đạo tò mò đủ một phút rồi mới vừa buồn bực, vừa xấu hổ nói rằng: “Em đoán... thầy hiệu trưởng muốn bao nuôi em.”

Trong một giây đó, lãnh đạo học viện vô cùng muốn cầm lấy hộp mực bên cạnh ném vào đầu cô sinh viên này.

Ngày ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi đọc sách, ra cửa túi xách đã có Tiểu Tân cầm giúp, tiêu hao quá ít năng lượng, dần dần, Du Nhiên bắt đầu béo lên.

Khi không mặc nổi chân váy bút chì của năm ngoái nữa, Du Nhiên mới bắt ngờ, hoảng sợ nhận ra bản thân không thể tiếp tục thế này nữa.

Vì vậy, cô đăng kí một lớp học bơi, chiều nào cũng phải đi bơi giảm béo trong vòng một tiếng.

Nói đến đây, mọi hôm đều có Tiểu Tân đi cùng, nhưng chiều nay Tiểu Tân phải tham gia một trận đấu bóng rổ, Du Nhiên đành đi một mình.

Đeo kính bơi, kéo bít tai xuống, Du Nhiên bắt đầu bơi.

Đây là sở thích quái dị của cô – ở dưới nước tha hồ thưởng thức nửa người dưới của người khác.

Chiều nay thời tiết không tệ, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào trong bể bơi, những gợn ánh sáng lặn lặn trong thế giới của nước.

Một thế giới không tiếng động và vô số... cặp đùi.

Có đôi chân trắng kiện như cây cột điện, có đôi chân xù xì như mặc quần lông, có đôi chân mảnh khảnh như sợi đay, lại có đôi chân đen như bôi một lớp sô cô la.

Nổi lên mặt nước, hít vài hơi, đổi một phương hướng khác tiếp tục tìm kiếm.

Vừa đổi hướng, phía trước hai mét đã có một đôi chân rất đẹp.

Là chân đàn ông, thon dài thẳng tắp, nhưng không gầy, mà tràn ngập sức mạnh một cách thích hợp, cái quần bơi vây quanh cái mông cong, càng khiến người ta không nhận được mà sinh ra ý đồ đen tối muốn sờ một cái.

Thế nhưng, càng nhìn, càng quen mắt.

Đang ở ngay sát tường, cặp chân kia đi thẳng về phía bên này, trong khi di chuyển, ánh mặt trời chiếu vào chỗ cong nơi đầu gối, Du Nhiên nhìn thấy một nốt ruồi đen nhỏ bằng hạt gạo.

Ánh điện lóe lên một cái, cuối cùng Du Nhiên cũng nhớ ra – cặp chân đẹp đẽ này, chính là của Khuất Vân.

Con mẹ nó, Du Nhiên thấp giọng chửi, anh mặc quần vào mình sẽ không nhận ra nữa.

Du Nhiên lúc này giống như một cái tàu ngầm phát hiện ra thủy lôi, bắt đầu phát ra tiếng báo hiệu nguy hiểm “tút TUT TUT”.

Cô quay đầu, vội vàng bỏ chạy.

Nhưng đôi chân dài kia đi hai ba bước đã chắn ngay trước mặt.

Được thôi, nơi này không thông, cô đi nơi khác.

Thế nhưng, Khuất Vân nhiều lần đều chắn trước mặt cô, sau bốn năm lần, đường khí của Du Nhiên đã dùng hết, cuối cùng không thở nổi nữa đành vùng ra khỏi mặt nước.

Tháo kính bơi xuống, Du Nhiên nhìn Khuất Vân ở trước mặt.

Nước từ trên trán cô chảy vào mắt, khiến Du Nhiên rất khó mở to mắt.

Khuất Vân cũng ướt, nước chảy dọc theo mái tóc đen của anh, nhỏ xuống từ những đường nét rõ ràng của anh, nhưng ở khóe mắt, đuôi lông mày, lại khô ráo, giống như bị những tình cảm phức tạp trong ánh mắt làm bốc hơi.

Hít sâu một hơi, Du Nhiên lại chìm xuống nước lần thứ hai, chuẩn bị lặn trốn.

Không có thời gian đeo kính bơi, Du Nhiên chậm rãi nhắm hai mắt, đi lung tung về phía trước, không ngờ đầu chạm vào một vật thể nói mềm không mềm, nói cứng không cứng.

Dựa vào cái đầu không thuần khiết của cô, Du Nhiên biết, đầu mình vừa chạm vào phần dưới của người khác.

Lần thứ hai nổi lên mặt nước, phát hiện một tin tức tốt: người bị đụng vào là Khuất Vân.

Còn phát hiện một tin tức xấu: người bị đụng vào, là Khuất Vân.

Du Nhiên vuốt mặt một cái, mở miệng, một lúc sau mới hỏi: “Đau không?”

Về mặt Khuất Vân giãn ra một chút, anh lắc đầu.

“Vậy tôi không cần đền tiền rồi, xin lỗi không tiếp chuyện được.” Du Nhiên xoay người muốn chạy.

Khuất Vân bơi tới trước mặt cô lần nữa, lúc này, cũng phủ định lời vừa rồi: “Bây giờ, rất đau.”

“Vậy anh mau tới bệnh viện chữa trị, may ra còn cứu vớt được mấy phần công năng, xin lỗi không tiếp chuyện được.”

Du Nhiên xoay người lần thứ hai, muốn chạy lần thứ hai, nhưng Khuất Vân lại lại lại lại lần nữa chắn trước mặt cô.

“Nói chuyện với tôi khiến em không thể chịu đựng được như vậy sao?” Khuất Vân hỏi.

Giọng nói của anh giống như nhiễm phải cái bóng lẩn trốn của ánh mặt trời.

“Long Tường nhìn thấy sẽ không vui.” Du Nhiên nói.

Nước trên mặt Khuất Vân chảy càng chậm, giống như bị sự lạnh lẽo vô hình đông cứng lại: “Từ lúc nào em trở nên quan tâm đến cảm nhận của cậu ta như thế?”

“Từ khi tôi chính thức trở thành bạn gái của cậu ấy.” Du Nhiên chậm rãi nói: “Tôi có nghĩa vụ phải quan tâm đến cảm giác của cậu ấy.”

Khuất Vân nhắm mắt lại, một giọt nước từ trong lông mày anh trượt xuống, lướt qua mí mắt thật mỏng, dưới ánh mặt trời, những đường huyết quản thật nhỏ mờ hồ hiện lên.

Giọng nói của anh phiêu đảng bay đến theo mặt nước, mang theo chút lành lạnh của ký ức: “Đúng vậy, khi em yêu một người, em sẽ rất tốt với người đó... Giống như đối với tôi khi đó vậy.”

Nhưng nhớ, chiêm bao, đều là của một người.

“Xin lỗi, không tiếp chuyện được.” Du Nhiên không muốn cùng anh nhớ lại quá khứ, cô nắm lấy lan can, định đi lên.

Thế nhưng Khuất Vân cầm tay cô, bàn tay ẩm ướt, cầm lấy cánh tay cũng ẩm ướt như vậy.

Nước chậm rãi nhỏ xuống từ nơi tiếp xúc.

“Buông tay.”

“Buông tay.”

Câu nói thứ nhất là của Du Nhiên.

Còn câu nói thứ hai là của Tiểu Tân.

Du Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Tiểu Tân đang đứng ngược sáng bên thành bể, tay cầm khăn tắm.

Còn chưa kịp nói gì, Tiểu Tân đã lưu loát vươn tay, kéo Du Nhiên lên bờ.

Hai bàn tay ẩm ướt, rời khỏi nhau.

Tiểu Tân đỡ Du Nhiên đứng vững, đưa lưng về phía cậu, dùng khăn tắm rộng quấn lấy cơ thể cô, sau đó, dùng một tư thế vô cùng thân thiết ôm thắt lưng cô, siết chặt cô vào lòng mình.

Sau đó, cậu ta hôn lên mặt Du Nhiên, còn đôi mắt lại nhìn thẳng Khuất Vân, tỏ ý chiếm giữ.

Khi đôi môi nhẹ nhàng rời khỏi gương mặt thấm nước của Du Nhiên, Khuất Vân nghe thấy một câu nói: “Hiện giờ, người có thể hôn cô ấy, chỉ có tôi.”

Tiếp đó, Tiểu Tân ôm lấy Du Nhiên, bỏ đi.

Thay quần áo xong, Du Nhiên từ phòng thay đồ đi ra, bước về phía Tiểu Tân đang đợi mình.

Tiểu Tân chưa nói gì, chỉ nhận lấy cái túi trong tay cô, nắm đấm đút vào trong túi quần, đi về phía trước.

Du Nhiên theo sát phía sau.

Trên đường, sự im lặng khó chịu.

Du Nhiên suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng giải thích: “Tôi cũng không biết anh ta sẽ ở đó, lúc đó, tôi cũng muốn đi.”

Không có đáp lời, câu nói của Du Nhiên giống như rơi vào một hố sâu không đáy, một tiếng vang cũng không có.

Loại phiền muộn này, thật sự là văn chương cũng khó có thể hình dung.

Lại đi thêm khoảng mười bước nữa, Tiểu Tân trả lời: “Tôi biết.”

“Sao?”

“Tôi biết vì sao anh ta ở đó.” Tiểu Tân không quay đầu lại, bước chân cũng không ngừng: “Anh ta vẫn luôn đi theo em... Đối với em, anh ta chưa từng hết hy vọng.”

Nghe vậy, Du Nhiên đứng lại tại chỗ, mà Tiểu Tân dường như cũng cảm nhận được điều đó, làm cùng một động tác.

Nhìn quãng sáng óng ánh đến mức hơi chói mắt dưới đất, Du Nhiên nói: “Cậu suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa, anh ta nghĩ gì, có liên quan gì tới chúng ta?”

Đầu hè, ánh mặt trời ấm áp, dòng chảy thời gian, dưới cái nóng, trở nên thật chậm chạp.

Giống như qua rất lâu, Du Nhiên mới nghe được Tiểu Tân đáp lời: “... Không liên quan gì tới chúng ta sao?”

Một câu hỏi như vậy đã dẫn dắt Du nhiên cả một đêm.

Con đường tình yêu gặp ghềnh, mà con đường học tập cũng mạo hiểm không gì sánh được.

Nhóm người của bộ giáo dục không ngừng đi dạo khắp nơi, thị sát căn tin, phòng ngủ, theo như thầy giáo nói, bọn họ còn túm lại vài sinh viên nhìn không vừa mắt, hỏi bọn họ một số vấn đề.

Ví dụ như khẩu hiệu của trường là gì, lãnh đạo nhà trường tên gì, cái nhìn đối với nhà trường thế nào, hy vọng gì vào tương lai, còn kiểm tra cả kiến thức chuyên ngành và giao tiếp tiếng Anh.

Vì vậy, sinh viên toàn trường quyết định, chỉ cần nhìn thấy mấy lãnh đạo là nhất định phải bỏ chạy càng xa càng tốt.

Du Nhiên cũng có dự định tương tự, mỗi ngày mặc quần áo và giày thể thao, đi trong vườn trường phải nhìn trước nhìn sau, chỉ cần thấy nhân vật khả nghi là bật người chạy trốn.

Vì vậy, mấy ngày nay, vườn trường nơi nơi đều là mấy Ninja “vù” một tiếng biến mất, “xoẹt” một tiếng xuất hiện.

Thế nhưng con người ta đã xúi quẩy thì ngay cả nằm mơ cũng có thể mơ thấy vận rủi.

Hôm nay, Du Nhiên tới thư viện mượn vài cuốn sách, sau đó tới tầng hai khu phòng học chờ Tiểu Tân tan học, đang ở trên hành lang đeo tai nghe, bỗng một bàn tay vỗ vai cô.

Du Nhiên quay đầu, suýt chút nữa đã sợ đến mức nhảy từ tầng năm xuống.

Bởi vì, hình như, có vẻ là, có lẽ, cô gặp phải kiểm sát viên của bộ giáo dục.

Du Nhiên nhớ lại những lời chủ nhiệm lớp nói.

“Kiểm sát viên thường xuất hiện cùng vài người khác.”

Không sai, trước mặt chính là sáu người.

“Đều mặc Âu phục nghiêm trang.”

Không sai, còn rất phong cách.

“Đều đeo kính.”

Không sai, mười hai con mắt đang đồng loạt nhìn cô.

“Đều nhìn có vẻ dễ gần, thật ra rất gian trá.”

Không sai, trên mắt kính còn có tia sáng như của Khuất Vân nha.

Du Nhiên lo sợ đến mức sắp nôn cả mật ra ngoài, phải làm sao bây giờ?

“Bạn học, bạn tên gì? Thuộc khoa nào?” Người mở đầu là đặc vụ âm hiểm cố gắng làm ra vẻ hòa ái nhưng lực bất tòng tâm, cười như thời kỳ kháng chiến kia.

Du Nhiên chưa bao giờ có ham muốn được làm liệt sĩ, vì vậy, cô bật người dùng khăn quàng cổ che mặt, “vù” một tiếng lướt qua bọn họ, bỏ chạy.

Đang định reo hò vì sự thông minh của mình, phía sau đã truyền tới một giọng nói tỏa ra hương vị bánh bao: “Bạn Lý Du Nhiên, bạn Lý Du Nhiên khoa tâm lý, xin chờ một chút.”

Du Nhiên lập tức trở thành con dê béo đứng bơ vơ trên thảo nguyên, không còn đường nào để trốn.

Con dê béo chân ngắn quay đầu lại, trừng mắt nhìn về phía cái mặt bánh bao đỏ au đang cười như hoa loa kèn kia.

Người nhà họ Khuất, không có ai là người tốt.

Sau khi bị bắt, Du Nhiên bị hiệu trưởng kéo đi tham gia bữa tiệc hoan nghênh đoàn thị sát của bộ giáo dục.

Trong phòng bao lớn của một nhà hàng xa hoa, những món ăn sơn hào, lạp mả bày đầy bàn, từng chai rượu năm mươi năm được mở ra, đây gọi là mực nát, cũng được gọi là hài hòa.

Tiền để mua rượu và thức ăn cho bữa tiệc này có thể cho bao nhiêu đứa trẻ thất học đến trường, đúng là cửa sơn rượu thịt thối, ngoài đường xương chết cứng.

Du Nhiên vừa lẩm bẩm chửi rửa vài câu, vừa lúi tới bên cạnh hiệu trưởng, nhai đặc biệt nhanh.

Đang ăn sung sướng, cửa phòng bao mở ra, cô nàng nhân viên phát ra âm thanh ngọt đến rùng mình: “Tiên sinh, mời bên này.”

Giọng nói của cô nàng bao hàm ngạc nhiên và hưng phấn, Du Nhiên cảm thấy rất quen thuộc – những nữ sinh trong trường ái mộ Khuất Vân đều dùng cái giọng này.

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là Khuất Vân.

Sắc mặt anh hôm nay có chút tái nhợt, khóe miệng nhếch lên, giống như đang nhẫn nhịn cái gì đó.

Gương mặt bánh bao của hiệu trưởng cười đến mức không thấy đôi mắt đâu nữa, vẫy tay, bảo Khuất Vân ngồi xuống bên phải mình.

Còn Du Nhiên, đang ngồi bên trái hiệu trưởng.

Hai người nói gần không gần, nói xa không xa.

Mấy người ở bộ giáo dục có vẻ biết Khuất Vân là con trai hiệu trưởng, không keo kiệt mấy lời tán thưởng.

Ý tứ trọng tâm là – hồ phụ vô khuyến tử.

Du Nhiên cảm thấy những lời này rất có vấn đề, Khuất Vân dù có thế nào cũng không có được gương mặt tròn ửng kia của hiệu trưởng nha.

Để ý đến anh ta làm gì, ăn xong rồi chuồn, Du Nhiên nghĩ như vậy.

Những lúc thế này, rượu là nhất định phải uống, là phái nữ duy nhất, đồng thời còn làm ra sự tích che mặt chạy trốn, Du Nhiên trở thành mục tiêu để mọi người cùng nhau đả kích.

Những người này đều đã lặn lội trên bàn rượu thành quen, mấy câu nói đã khiến Du Nhiên cảm thấy nếu mình không uống chính là có lỗi với quốc gia, có lỗi với nhân dân, có lỗi với bố mẹ, có lỗi với mấy con gà trống mỗi ngày không ngại vất vả cực nhọc gọi cô rời giường, có lỗi với tấm poster Ngô Ngạn Tổ quyến rũ trên tường.

Nhưng trước giờ Du Nhiên chỉ uống bia, sao chịu được loại hàng hóa cao cấp này?

Đang lúc định đâm lao đành phải theo lao, Khuất Vân nhận lấy chén rượu trước mặt cô, ngửa cổ uống cạn.

Lý do là, tửu lượng của sinh viên không tốt, để thầy giáo là anh thay thế.

Có mở đầu là không thể cứu vãn, mọi người kết thành một mặt trận thống nhất mà mời rượu anh.

Khuất Vân che trước mặt Du Nhiên, uống hết chén này đến chén khác.

Theo lý mà nói, mấy chén vào bụng, mặt hần nên đỏ ửng, nhưng sắc mặt Khuất Vân dường như ngày càng tái nhợt.

Hơn nữa, Du Nhiên còn thấy, thừa dịp người khác không chú ý, anh còn len lén ấn vào bụng.

Hơn hai tiếng sau, tiệc rượu cuối cùng cũng kết thúc, khi tan cuộc, Du Nhiên lại phát hiện không thấy Khuất Vân đâu nữa.

Hiệu trưởng dùng xe riêng đưa Du Nhiên về trường, trên đường, Du Nhiên luôn có một thắc mắc nhưng rõ ràng là không có lập trường nào để mở miệng hỏi.

Cuối cùng hiệu trưởng bánh bao chủ động nói: “Không cần đoán nữa, thằng con trai của thầy giờ đang ở trong bệnh viện.”

Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Du Nhiên, hiệu trưởng tiếp tục nói: “Mấy ngày nay dạ dày nó khó chịu, sáng nay đi bệnh viện khám ra là loét dạ dày, vừa rồi còn uống nhiều rượu như vậy, dạ dày xuất huyết là cái chắc, giờ đang nằm viện.”

“Thầy biết anh ấy loét dạ dày còn để cho anh ấy uống rượu?”

“Nếu không phải muốn cho nó uống, hôm nay đưa em đi cùng còn ý nghĩa gì nữa?” Hiệu trưởng nói.

“Có ý gì?” Du Nhiên mơ hồ cảm thấy có chút không đúng.

“Nó vốn không thể ra ngoài, nhưng thầy nói với nó, em đang ở đây, đồng thời sẽ bị chuốc rượu. Nó ngắt máy rồi chạy tới trong mấy phút.”

Du Nhiên lúc này vô cùng muốn chọc bực cái gương mặt bánh bao cười lên có vẻ trong sáng, hòa ái kia của hiệu trưởng.

Đèn đỏ bật lên, xe dừng lại, trong giờ phút này, lần đầu tiên hiệu trưởng không cười nữa, nghiêm túc nói: “Du Nhiên à, thằng con trai kia của thầy thật sự rất thích em, thầy chưa từng thấy nó quan tâm ai như thế.”

Du Nhiên nhẹ bấm vào ngón tay mình, không nói được câu nào.

“Nhưng, nó nhất định đã làm rất nhiều chuyện khiến em đau lòng, vì vậy...” Hiệu trưởng lại trưng ra gương mặt bánh bao và nụ cười vô hại nhất, nói: “Vì vậy, cộng thêm cả phần của thầy, thừa dịp hiện tại hành hạ nó một lần cho thỏa đi.”

Du Nhiên: “...”

Khi xuống xe, Du Nhiên chậm rãi bước lên con đường trở về ký túc xá, trong lòng không yên.

Di động trong lòng bàn tay như đang nóng lên.

Giống như đang nhắc nhở cô gọi điện cho một người.

Đang do dự, di động vang lên, nhìn lại, là Tiểu Tân – hẹn cô gặp nhau bên ngoài trung tâm mua sắm.

Sau khi giúp cậu ta chọn một đôi giày thể thao, Tiểu Tân dẫn cô đi dạo trong khu đồ nữ.

Trên cơ bản, mỗi khi Du Nhiên thử một bộ, Tiểu Tân sẽ gọi người bán hàng viết hóa đơn.

Giá của quần áo trong trung tâm thương mại đối với sinh viên mà nói là hơi cao, nhưng Tiểu Tân bướng bỉnh muốn tranh trả tiền, đồng thời còn kéo cô tiếp tục dạo quanh.

Du Nhiên đành phải mượn cơ hội vào WC để nghỉ ngơi.

Trong phòng vệ sinh, Du Nhiên nhìn mình trong gương, luôn cảm thấy trong mắt có chút nặng nề.

Trong lòng, giống như có chuyện gì đó.

Là về Khuất Vân.

Dù nói thế nào đi nữa, anh vì giúp mình chấn rệu mới phải nằm viện, nếu vậy, có nên gọi một cuộc điện thoại xác định tình trạng của anh hay không?

Tay tự ý chuyển động, Du Nhiên lấy ra tờ giấy trong túi quần, gọi số điện thoại phía trên.

Đây là do hiệu trưởng đưa cho cô trước khi xuống xe, dường như ông biết Du Nhiên nhất định sẽ không giữ số điện thoại của bạn trai cũ.

Vì vậy, hiệu trưởng bánh bao cũng là một nhân vật nguy hiểm.

Ấn vào phím gọi, còn chưa được một giây, Du Nhiên vội vàng ngắt máy, giống như một con mèo bị bắt quả tang ăn vụng.

Cô cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy.

Dùng nước rửa mặt, Du Nhiên hít sâu một hơi, ra khỏi toilet.

“Tầng ba có rất nhiều kiểu mẫu mới, lên xem một lát đi.” Tiểu Tân rất hăng hái.

“Thôi, tôi mệt rồi.” Du Nhiên tìm một cái cớ.

“Bình thường khi em cùng bạn bè ra ngoài, đi giày cao gót dạo cả đêm cũng không thấy kêu la gì.” Tiểu Tân không tin lời cô nói.

Du Nhiên không nói gì.

Tiểu Tân lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng nói: “Em không muốn tiêu tiền của tôi đúng không?”

Những lời này đã nói đúng tâm sự của Du Nhiên, nhưng cô vẫn che giấu: “Không phải không muốn, chỉ cảm thấy không cần mua nhiều như vậy.”

“Không phải em từng dùng sinh hoạt phí của một tháng để mua một chiếc quần jeans đấy sao?” Tiểu Tân từng làm anh em của Du Nhiên, đối với quá khứ của cô có thể nói rõ như lòng bàn tay.

Du Nhiên bị hỏi đến á khẩu.

“Em cho rằng tiêu tiền của tôi sẽ khó chịu phải không?”

Giọng nói của Tiểu Tân lớn hơn một chút.

Xung quanh người qua kẻ lại, Du Nhiên không thích cảm giác bị vây quanh nhìn ngó, liền kéo Tiểu Tân tới một góc trung tâm mua sắm, giải thích: “Tôi chỉ nghĩ, sinh viên không cần thiết phải mua loại mặt hàng có giá thể này, dù sao chúng ta chỉ là mấy con sâu gạo...”

Tiểu Tân lạnh lùng ngắt lời cô: “Nguyên nhân thật sự em từ chối tiêu tiền của tôi là vì tiền của tôi không phải tự tôi kiếm ra, phải không?”

“Tôi không có ý này.” Du Nhiên vội vàng phủ nhận.

“Tiền của Khuất Vân do tự anh ta kiếm, vì vậy em dùng thật yên tâm, thoải mái, phải không?” Tiểu Tân hỏi.

Du Nhiên bỗng có chút buồn bực: “Chuyện giữa chúng ta không liên quan đến anh ta, vì sao mỗi lần cãi nhau đều phải kéo anh ta vào?”

“Em thật sự cho rằng anh ta không ở giữa chúng ta sao?” Tiểu Tân hỏi thẳng vào vấn đề trong lòng Du Nhiên.

“Cậu không cảm thấy như vậy mệt mỏi muốn chết sao?” Du Nhiên hỏi: “Chuyện gì cũng phải nhắc đến anh ta, hơn nữa, cậu còn cố tình hay vô ý muốn so sánh với anh ta, muốn trở thành người như anh ta, thú vị lắm sao?”

“Bởi vì tôi muốn em thích tôi.” Đôi mắt Tiểu Tân đen đến mức trong vắt, trong vắt đến mức tràn ngập nặng nề: “Bởi vì em thích người như anh ta, vì vậy tôi nghĩ, nếu tôi cũng giống anh ta một chút, có phải em cũng sẽ yêu tôi một chút hay không?”

Du Nhiên lắc đầu: “Trước đây thích anh ta, bởi vì tôi ngu ngốc.”

“Vậy em không cần phải thông minh nữa.” Tiểu Tân lẳng lặng nói, giọng nói giống như hương khói trên miếu thờ, từng sợi trắng bạc, vắt vẻo bay lên.

Du Nhiên dừng một lúc lâu, cuối cùng nói: “Tôi không muốn đấu võ miệng với cậu khi cậu không không chế được cảm xúc... Chúng ta về đi.”

Nói xong, Du Nhiên xoay người định đi, nhưng Tiểu Tân giữ cánh tay của cô lại, không nói lời nào.

Hai người giằng co, trong lúc đó, di động của Du Nhiên vang lên.

Bài hát “prisoners of love” của Hikaru Utada vang lên trong túi một lần, ngừng lại, rồi lại vang lên lần nữa.

Du Nhiên ban đầu không phát hiện ra, nhưng khi nhớ ra cuộc điện thoại mình đã gọi trong toilet, thân thể bỗng nhiên cứng ngắc.

Tiểu Tân đương nhiên cũng nhận ra sự khác thường của Du Nhiên, cậu ta đưa tay vào trong túi áo của Du Nhiên, dùng một tay lấy điện thoại ra, mở máy, không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe.

Bên kia chỉ nói hai câu, Tiểu Tân lập tức ngắt máy.

Về mặt Tiểu Tân cố gắng làm ra vẻ không quá kích động, nhưng những chuyển động rất nhỏ trên từng phần cơ thể của cậu ta đang thể hiện điều đó, không thể nghi ngờ.

“Khuất Vân hỏi... năm phút trước, em gọi cho anh ta là có việc gì?”

Du nhiên không ngờ sự tình lại phát triển như vậy, nhất thời sững sờ đứng tại chỗ.

“Nói cách khác, khi tôi ở ngoài chờ em, còn em, lại ở trong toilet gọi cho anh ta... Em cho rằng, hành động như vậy của em còn có thể khiến cho tôi tin anh ta không đứng giữa chúng ta sao?” Giọng nói của Tiểu Tân khàn khàn hơn bình thường rất nhiều, giống như đám mây dày có thể đập vụn trước bão tố.

“Tôi tìm anh ta có việc.” Du Nhiên tìm từ ngữ để giải thích cho suy đoán của Tiểu Tân, dập tắt lửa giận của cậu ta.

Tiểu Tân im lặng, cậu ta chưa bao giờ im lặng như thế, giống như ngay cả thở cũng ngừng lại.

“Có thể bình tĩnh nghe tôi giải thích không?” Du Nhiên hỏi.

Tiểu Tân cúi đầu phun ra hai chữ: “Có thể.”

Ngay khi trong lòng Du Nhiên thả lỏng một chút, nửa câu sau nặng nề, lạnh như băng của cậu ta theo tiếng đập điện thoại tiến vào trong tai cô: “Nhưng không phải hôm nay.”

Toàn thân Du Nhiên giống như bị đóng băng, ngăn người nhìn mảnh vỡ điện thoại trên mặt đất, cùng với bóng lưng Tiểu Tân bỏ đi.

Không phải hôm nay, cũng không phải ngày mai, không phải ngày kia.

Tròn năm ngày, Tiểu Tân không xuất hiện trước mặt cô.

Cậu ta không muốn nhìn thấy cô – Du Nhiên đi tìm cậu ta vài lần, đều ra về không kết quả.

Tình cảm va phải đá ngầm, Du Nhiên không có tâm trạng làm gì, liên tục năm ngày không học nổi mười từ tiếng Anh.

Cả ngày Du Nhiên ngồi trên giường, hai tay ôm chân, cầm tì trên đầu gối, có khuynh hướng hóa thành tượng đá.

Trong đầu bắt đầu hồi tưởng lại toàn bộ tình cảm hỗn loạn của mình.

Ban đầu đồng ý hẹn hò với Tiểu Tân vì có chút hy vọng có thể giữ cậu ta lại.

Nhưng tình hình hiện tại, so với để cậu ta đi còn khó tiếp nhận hơn, giống như tất cả những ký ức tốt đẹp đều đã đổi màu.

Trong khoảng thời gian này, Tiểu Tân không vui, cậu ta thay đổi rất nhiều chuyện và việc mà mình yêu thích, ép mình phải làm một số chuyện không muốn làm.

Cậu ta không chơi game online nữa, không đọc truyện tranh nữa, không tham dự Comic Con nữa, không đấu bóng rổ nữa...

Tất cả những chuyện mà tuổi cậu ta nên làm, cậu ta đều không làm nữa.

Những điều cậu ta làm đều vì khiến chính mình tới gần Khuất Văn hơn một chút.

Nhưng cậu ta đã quên mình là Long Tường, sự bóp méo bản thân như vậy khiến sự vui vẻ giữa hai người biến mất.

Du Nhiên lúc nào cũng phải chú ý xem hành động của mình có khiến cậu ta suy nghĩ hay không, đó là một quá trình mệt mỏi muốn chết.

Những vui đùa giữa bọn họ trước đây đều mất tích, những thứ còn lại chỉ là nghi kỵ, là đứng trên băng mỏng, là không thể nào tin tưởng nhau.

Du Nhiên hiểu, cứ tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ vĩnh viễn không bước tới được vị trí mà họ mong muốn.

Ngay khi cái cảm nhẹn sắp bị ép thành bình địa, Tiểu Tân gọi điện tới: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Là cần phải nói chuyện.

Khi điện thoại được gọi tới, Du Nhiên đang ở giảng đường sắp xếp hội trường, bởi vì công việc đã sắp xong, cô bảo các bạn học đi trước, cô ở lại vừa dọn dẹp vừa đợi.

Không lâu sau, Tiểu Tân tới.

Du Nhiên ngừng công việc trong tay, nhìn cậu ta, một lúc lâu sau, trong miệng phun ra một câu: “Đền điện thoại cho tôi.”

Tiểu Tân: “...”

Bình tĩnh lại, Tiểu Tân dời mắt về phía sợi dây ruy băng đang quấn lấy chân mình, cố gắng đạp nó ra, nhẹ giọng nói: “Chúng ta, tiếp theo nên làm gì bây giờ?”

Giọng nói thật nhẹ nhàng, giống như đã trải qua suy nghĩ kỹ càng.

“Cậu hỏi tôi?” Du Nhiên ngồi xổm xuống, kéo sợi dây đang quấn lấy chân Tiểu Tân ra.

Ánh mắt Tiểu Tân giống như một loại keo dính màu đen trong mùa đông, vừa cứng vừa thô ráp.

“Mọi chuyện vì sao lại biến thành thế này?” Cậu ta nói, không biết đang hỏi chính mình hay đang hỏi Du Nhiên.

Du Nhiên lắc đầu, chuyện đó cô cũng rất muốn biết.

“Tôi vốn tưởng rằng, vấn đề duy nhất giữa chúng ta chính là em không coi tôi là người có đủ tư cách để theo đuổi em; tôi vốn tưởng rằng, chỉ cần qua được cánh cửa đó, tất cả đều có thể giải quyết. Nhưng khi chúng ta đã đi đến đây, tôi mới phát hiện, vấn đề lớn nhất giữa chúng ta, chính là Khuất Vân.” Tiểu Tân nhẹ giọng nói.

“Cậu cho rằng giữa tôi và anh ta vẫn còn dính dáng, phải không?” Du Nhiên hỏi.

“Em quan tâm đến anh ta, còn tôi để ý đến anh ta, bởi vì hai chúng ta cùng quan tâm, cho nên anh ta vẫn ngăn cách giữa chúng ta, vẫn cản trở mối quan hệ của chúng ta phát triển.” Tiểu Tân cho rằng tất cả đều là lỗi của Khuất Vân.

“Cậu thật sự cho rằng như thế sao?” Du Nhiên dùng chân đạp ra một sợi ruy băng.

Ít nhất để một bộ phận trên cơ thể có việc để làm.

“Không phải tôi có cho rằng như vậy hay không, mà sự thật là như vậy.” Tiểu Tân nhìn cô, đáy mắt là bóng tối vô tận.

“Tôi phải làm thế nào?” Giọng nói của Du Nhiên rất nhỏ, mang theo chút mệt mỏi: “Cậu nói cho tôi biết, tôi phải làm thế nào?”

“Lựa chọn.” Tiểu Tân cho một đáp án.

“Đề bài và lựa chọn thế nào?” Du Nhiên hỏi.

Tiểu Tân lấy ra một cái vé máy bay, đưa cho Du Nhiên.

Du Nhiên không nhận lấy, chỉ dùng ánh mắt cần câu trả lời nhìn về phía cậu ta.

Tiểu Tân tiến lên một bước, nhét chiếc vé vào trong tay cô: “Du Nhiên, tuy quá trình không thuận lợi như tưởng tượng, nhưng ít nhất, chúng ta đã thật sự hẹn hò một lần, tôi không còn gì không cam lòng nữa. Trong khoảng thời gian này, chúng ta đang lừa mình dối người, duy trì sự vui vẻ hòa thuận giả dối, mà nguyên nhân, rất nhiều nguyên nhân bắt nguồn từ sự không tự tin của tôi... Nếu cứ tiếp tục như vậy, cả hai chúng ta đều sẽ không ổn.”

Đúng, Du Nhiên gật đầu, cứ tiếp tục như vậy là không được.

“Tôi nghĩ điều tôi cần nhất là sự khẳng định của em. Tôi muốn xác định trong lòng em, tôi quan trọng.” Tiểu Tân chậm rãi nói: “Vì vậy, Du Nhiên, tôi cần em lựa chọn.”

“Còn cách kỳ nghỉ hai mươi ngày, trong khoảng thời gian này, tôi sẽ không quấy rầy em, tôi chỉ hy vọng em có thể suy nghĩ cẩn thận, rốt cuộc... có bằng lòng ở bên tôi hay không.” Mái tóc Tiểu Tân, trơn bóng, đen kịt dưới ánh đèn, lấp lánh những tia sáng: “Nếu em bằng lòng, ngày bắt đầu kỳ nghỉ, hãy tới sân bay, cùng tôi đi Hải Nam. Nếu em không tới, tôi sẽ không ép buộc nữa, sẽ không bao giờ... quấy rầy em nữa.”

Nói xong, giữa hai người tràn ngập sự im lặng đầy áp lực.

Giống như không còn gì để nói, Tiểu Tân cảm thấy đây đã là lúc để rời đi: “Vậy, tôi sẽ chờ quyết định của em.”

Nói xong, cậu ta xoay người, rời đi.

Du Nhiên cúi đầu nhìn vé máy bay trong tay, đôi mắt bỗng hơi cay.

Nhưng vừa đi được ba bước, Tiểu Tân bỗng dừng lại, giây tiếp theo, cậu ta xoay lại rất nhanh, vươn tay, ôm Du Nhiên vào lòng.

Đầu Du Nhiên dựa sát vào trong ngực cậu ta, giống như mỗi sợi tóc đều cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ của cậu ta.

“Bất kể em có quyết định gì... Tôi đều chấp nhận nó.” Cậu ta nói.

Du Nhiên cảm thấy miệng có chút khô: “Nếu tôi không đi, cậu sẽ vĩnh viễn rời khỏi tôi sao?”

Tiếng tim đập bên tai Du Nhiên dần bình tĩnh lại, giống như một bờ biển cuộn sóng dần biến thành một cái hồ tĩnh lặng.

“Đáp án này, cả hai chúng ta đã biết từ lâu.” Cậu ta nói.

Đúng vậy, đã biết từ lâu.

“Du Nhiên...” Tiểu Tân nhìn Du Nhiên, hé miệng, lại không biết nên nói gì, cứ dừng lại như thế thật lâu, cậu ta cúi đầu, vùi đôi môi mình vào bên má Du Nhiên, nhẹ chạm vào.

Giống như một nụ hôn.

Khi đôi môi rời khỏi làn da, tiếng động sinh ra cứ vang vang bên tai Du Nhiên, kéo dài không ngừng.

“Du Nhiên, tôi thích em... rất thích, rất thích.” Đây là câu nói cuối cùng của Tiểu Tân trước khi buông cô ra.

Du Nhiên nhìn cửa phòng học rộng mở, kinh ngạc, giống như hồn phách đã rời khỏi cơ thể.

Không lâu sau, tiếng mở cửa sắt nhẹ vang lên.

Giảng đường có cửa trước và cửa sau, cửa sau nối với phòng lưu trữ, là cửa sắt.

Du Nhiên giương mắt nhìn lên, một bóng người lay động chỗ cửa sắt, chớp mắt đã biến mất.

Lẽ nào, vừa rồi có người trốn trong phòng lưu trữ?

Vậy, đoạn đối thoại vừa rồi đã bị nghe thấy?

Du Nhiên muốn đuổi theo xem là ai, nhưng vừa mới bước một bước đã không còn sức để bước tiếp nữa.

Ai nghe thấy thì có sao, chuyện đã đến nước này, cô không còn sức đâu để truy cứu nữa.

Hai mươi ngày, bốn trăm tám mươi giờ, hai vạn tám nghìn tám trăm phút, một trăm bảy mươi hai vạn tám nghìn giây.

Mỗi một giây, Du Nhiên đều đang lựa chọn – ngày nghỉ đó, rốt cuộc có nên tới sân bay hay không.

Tấm vé máy bay, vẫn đặt dưới gối, không dám chạm vào.

Du Nhiên nhớ lại từng giây phút từ lúc bắt đầu quen biết Tiểu Tân, từ tranh đấu lúc đầu, đến thoải mái sau này, rồi lại đến tình yêu.

Oan gia ngõ hẹp, có lẽ để chỉ bọn họ chẳng.

Chỉ là, kết cục rốt cuộc là HE hay BE, tất cả đều nằm trong sự lựa chọn của cô.

Du nhiên nghĩ mê man, cô nhớ ngày đó, trước mặt Khuất Vân, cô từng phong độ nói, người cô cần, là một người coi cô là báu vật trong lòng bàn tay.

Mà hiện tại, Tiểu Tân đã đối với cô như thế, nhưng vì sao cô còn do dự?

Cậu ta tốt với cô, là rõ như ban ngày, là phát ra từ nội tâm, là khiến cô vô cùng cảm động.

Thế nhưng vì sao cô còn ngập ngừng dừng bước?

Xét đến cùng, là vì sự ngây thơ và cố chấp của cô.

Sâu trong lòng, người cô muốn tìm chính là một người đàn ông coi cô là báu vật trong tay, mà chính cô, cũng phải yêu người đó.

Thế nhưng, tỷ lệ tìm được người này còn nhỏ hơn cả khả năng lên được mặt trăng mà không có bất cứ thiết bị gì.

Có bến cảng thoải mái như Tiểu Tân lại không muốn ngừng, còn muốn tiếp tục vượt sóng vượt gió, tìm kiếm giấc mơ mờ ảo.

Nếu cô muốn làm vậy, chính cô cũng phải chửi mình một tiếng ngu.

Lẽ nào những cố gắng đối với Khuất Vân ngày đó, mùi vị còn chưa đủ đắng hay sao? Còn muốn ném trái trên người người khác một lần nữa sao?

Yêu hay được yêu, dường như bất cứ ai đều phải đối mặt với vấn đề này.

Vẹn toàn đôi bên, vấn đề này rất khó thực hiện, chúng ta luôn yêu người không yêu chúng ta và không yêu người yêu chúng ta.

Rốt cuộc cái gì mới là thứ mình muốn, mỗi người đều khó có thể biết rõ.

Chỉ cần chọn sai, đó là hối hận cả đời.

Thời gian đại thần dùng tay của ngài quay kim đồng hồ rất nhanh, hai mươi ngày, thoáng cái đã qua.

Ôn tập, thi cử, ăn, ngủ, mặt trời mọc, mặt trời lặn, giống một cuộn phim điện ảnh, rất nhanh đã tới hồi kết thúc.

Mà đáp án của Du Nhiên còn chưa thấy đâu.

Bên túi trái của cô là vé xe lửa về nhà, bên túi phải là vé máy bay Tiểu Tân đưa.

Ra khỏi cổng trường, bên trái là đường tới sân bay, bên phải là tới ga tàu.

Bên trái hay bên phải, Du Nhiên ngồi trên bồn hoa bên cạnh cổng trường, đặt hành lý bên cạnh chân, hai mắt ngơ ngẩn.

Máy bay 11 giờ cất cánh, mà hiện giờ là 9 giờ, nếu muốn đi, thời gian còn rất nhiều.

Chỉ là... Du Nhiên vẫn không rõ phương hướng mình nên đi tới.

Đầu óc vì suy nghĩ mà biến thành một nồi cháo sôi, nóng đến mức đau đớn.

Du Nhiên xoa thái dương, vùi đầu trong khuỷu tay, khiến đau đớn giảm bớt một chút.

Đúng lúc này, một tiếng còi vang lên bên cạnh cô.

Bên cạnh là khu phố xá sầm uất, xe cộ như nước, tiếng còi không ngừng, Du Nhiên cũng không để ý, nhưng tiếng còi xe này vẫn vang lên, giống như hướng về phía cô.

Du Nhiên ngẩng đầu, dưới sắc trời trong trẻo, cô nhìn thấy, người ngồi trong cái xe trước mặt – là Khuất Vân.

Đã là tháng sáu, dưới ánh mặt trời vàng óng, đôi lông mi dường như lại dài ra một cm kia của Khuất Vân hắt bóng xuống mặt anh, cái bóng màu vàng che khuất hơn một nửa gương mặt anh.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Du Nhiên chính là – gặp quỷ rồi.

Từ sau sự kiện kia, không phải Khuất Vân không bao giờ lái xe nữa sao?

Xem ra, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Nhưng... không liên quan đến chuyện của cô, ánh mặt trời quá gay gắt, làm chói mắt cô, Du Nhiên cúi đầu lại vùi mặt trong khuỷu tay lần nữa.

“Em muốn về nhà à?” Khuất Vân hỏi.

Du Nhiên gật đầu, động tác rất nhẹ, cũng mặc kệ anh có nhìn thấy hay không.

“Dù sao hành lý cũng không nhiều, vậy tới lấy truyện tranh của em về đi.” Khuất Vân nói.

Lúc đó, khi ở nhà Khuất Vân, Du Nhiên đã để lại toàn bộ truyện tranh của quý của mình ở đó.

Cũng không phải không có chỗ nào khác để cất, chỉ vì muốn chiếm một góc trong nhà Khuất Vân, giống như nếu làm vậy là có thể chiếm một góc trong lòng anh vậy.

Lúc đó thật ngốc.

Khi chia tay, cô vẫn chưa có cơ hội lấy lại, cứ mặc chúng lưu lạc ở đó.

“Hôm khác đi.” Du Nhiên nói: “Hôm khác tôi đến lấy, hôm nay tôi... không có thời gian.”

Nghe vậy, ánh mắt Khuất Vân thay đổi một chút dưới cái nóng cực nóng ngày hè: “Tôi đã đem tới rồi, ở trong xe, em chỉ cần lấy đi thôi.”

Cũng đúng, chia tay rồi còn để đồ đạc ở nhà bạn trai cũ, nghĩ lại cũng thấy không tốt lắm.

Vì vậy, Du Nhiên đi tới cửa sau của xe, mở cửa ra, định lấy sách về, nhưng khi đôi mắt vừa thích ứng được với bóng tối trong xe lại phát hiện trên chỗ ngồi không hề có bóng dáng của mấy quyển truyện tranh.

Còn chưa kịp hỏi ra tiếng, Du Nhiên đã cảm thấy một sức lực túm cô lên xe, sau đó, cửa xe “rầm” một tiếng đóng lại, cùng với tiếng động cơ khởi động.

Đột nhiên rơi vào tình huống như vậy, đầu tiên Du Nhiên ngẩn người, sau đó phục hồi tinh thần, lập tức hô lớn: “Dừng xe!”

Khuất Vân giống như không nghe thấy, tiếp tục nhấn ga, điên cuồng lao về phía trước, cuối cùng quẹo một cái, dừng lại trong một con hẻm nhỏ yên lặng.

“Anh điên rồi!” Du Nhiên thấp giọng chửi một tiếng, đưa tay mở cửa, định xuống xe.

Nhưng Khuất Vân đề lên vai cô, ấn hạ ghế phía trước xuống, xoay người ra sau, chặn Du Nhiên lại.

“Anh định làm gì?” Du Nhiên hoảng sợ, dùng sức giãy dụa.

“Đừng tới sân bay.” Khuất Vân thấp giọng nói: “Tôi không thể để em đi.”

Vì sao anh ta biết?

Trong nháy mắt, Du Nhiên nhớ lại bóng người biến mất trước cửa giảng đường... Thì ra là anh?

Khuất Vân đã nghe thấy toàn bộ đoạn đối thoại giữa cô và Tiểu Tân, để ngăn cô tới sân bay, anh mới lừa cô lên xe.

Thế nhưng, lựa chọn thế nào là quyền tự do của cô, anh không có quyền can thiệp.

“Khuất Vân, buông tay, tôi có đi hay không không liên quan đến anh.” Du Nhiên nói.

Khuất Vân không buông ra, mà còn ép cô càng chặt, dùng toàn bộ xương cốt và cơ thể mình đè chặt cô.

“Khuất Vân, tôi nói một lần cuối cùng, buông ra!” Du nhiên thấp giọng cảnh cáo.

Khuất Vân không có động tĩnh gì, giống như một tảng đá lớn nặng nề không có sức sống, chỉ chăm chú đặt trên người cô.

Du Nhiên há miệng, cắn lên bờ vai anh.

Ngày hè, Khuất Vân chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, Du Nhiên há mồm cắn một cái đã cắn rách da thịt anh.

Tơ máu, chậm rãi chảy ra, tràn ra khắp nơi trên hàm răng trắng bóc của Du Nhiên, giống như một đóa hoa Mận Châu Sa trong tuyết, cánh hoa hé nở, một vẻ đẹp sắc bén, thê lương.

Toàn thân Khuất Vân run lên.

Nhưng chỉ run lên, sau đó, không có bất cứ động tĩnh gì khác.

Chỉ còn lại hơi thở phất qua tai Du Nhiên.

Cô vẫn cần, còn anh, vẫn tiếp nhận.

Không tránh ra.

Từ 9 giờ, chờ tới 11 giờ.

Tròn hai tiếng, anh tùy ý để cô cần.

Chỉ cần cô không tới sân bay.

Chỉ cần cô không đi gặp Long Tường.

Chỉ cần cô không rời đi.

Đây là bài học thứ mười chín mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Đàn ông khi đã nóng vội, là có thể bắt chấp thủ đoạn

19. Chương 20

[Bài học thứ hai mươi] Rốt cuộc, anh cũng có thể bị đánh bại.

Du Nhiên không tới sân bay, vì sự ngăn cản của Khuất Vân, càng bởi vì, cô đã có quyết định của chính mình.

Trong một giây khi Khuất Vân buông cô ra, một giây khi kim đồng hồ chỉ đến số mười một, một giây khi cô biết cho dù chạy cũng không lên được máy bay, một góc nhỏ trong đáy lòng Du Nhiên nhẹ thở phào một hơi.

Giống như một hòn đá nhỏ rơi xuống đất, âm thanh vang lên len lỏi vào từng góc ngách.

Thì ra, đây mới chính là quyết định cuối cùng của cô, chỉ là, cô vẫn không muốn thừa nhận.

Nhờ một chuyến bay thì có là gì, đuổi theo, cho dù tới chân trời góc bể cũng có thể đuổi theo.

Nhưng, Du Nhiên nghĩ, cô không có tư cách, cô không thể tiếp tục lừa dối Tiểu Tân, tiếp tục lừa dối chính mình.

Cô không yêu Tiểu Tân, không thể yêu cậu ta giống cách mà cậu ta muốn, điều cô có thể làm chính là buông tay, để cậu ta đi.

Đã qua, thời gian không thể quay ngược lại, quãng thời gian vui vẻ ngắn ngủi cùng Tiểu Tân chỉ có thể là hồi ức.

Nhưng đây là phương pháp giải quyết duy nhất.

Có rất nhiều chuyện, tuy kết quả là đau khổ, nhưng bản thân vẫn phải làm.

Vết thương trên vai Khuất Vân, máu đã đọng lại, anh buông cô ra, Du Nhiên đã có thể ngồi thẳng lên.

Nhưng Khuất Vân vẫn nắm tay Du Nhiên, nắm thật chặt, không chút buông lỏng.

Lúc này, Du Nhiên không phản kháng, cô chỉ lẳng lặng nói: “Khuất Vân, anh luôn đúng, tôi không nên nhiều lần uống rượu với Tiểu Tân, tôi không nên kéo cậu ấy vào giữa chúng ta, tôi không nên đồng ý hẹn hò với cậu ấy.”

Tối gần giữa trưa, ánh mặt trời càng thêm chói chang, hơi lạnh tràn ngập trong xe, cái nóng của thế giới bên ngoài nhìn giả tạo như những bức ảnh trên tạp chí.

Khuất Vân chậm rãi nói: “Điều không nên nhất là, tôi đã để em đi.”

“Đúng, rất nhiều, rất nhiều chuyện không nên, chúng ta đều là những kẻ có tội, không có ai là trong sáng.”
Du Nhiên lẩm bẫm.

“Thế nhưng mặc kệ đúng hay sai, có tội hay không có tội, tôi chỉ hiểu rõ một việc...” Ánh mắt Khuất Vân vừa trong như nước vừa nóng như ánh mặt trời gay gắt: “Du Nhiên, đối với em, tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc.”

Du Nhiên đón nhận ánh mắt của anh, một lúc lâu sau, bỗng nhếch khóe miệng: “Trước đây, khi nhìn thấy chuyện của người khác, luôn trách người con gái này không chịu buông tay, luôn cho rằng nếu là mình sẽ không làm như vậy, luôn cho rằng, mình là một người dứt khoát nhất, yêu là yêu, không yêu thì buông tay. Nhưng tôi đã quên... Tình cảm, vốn là một chuyện thường hay dấy đưa đến mức xấu xa, đến mức không thể chịu nổi. Bất kể miệng nói thoải mái đến cỡ nào, trong lòng vẫn bị ràng buộc. Đến bây giờ, tôi đã không còn nhìn rõ chính trái tim mình nữa.”

Khuất Vân mở miệng: “Du Nhiên, cho tôi một cơ hội...”

Du Nhiên ngắt lời: “Không, Khuất Vân, là anh phải cho tôi, cho tôi chút thời gian.”

“Tôi rất ngốc, tôi cần rất nhiều thời gian để nghĩ về một vấn đề.” Du Nhiên quay đầu, nhìn về phía cảnh vật ngoài cửa sổ, nhưng trên cửa kính thủy tinh, vẫn có cái bóng của Khuất Vân, mờ nhạt, lại vẫn tồn tại: “Tiểu Tân nói, trong lòng tôi còn có anh, nhưng tôi không tin. Nếu vẫn còn, vì sao chúng ta phải dần vật nhau lâu như vậy? Tôi cần thời gian, bình tĩnh lại, bình tĩnh suy nghĩ.”

“Khuất Vân, anh nhất định phải cho tôi.” Du Nhiên nói: “Anh nhất định phải cho tôi.”

Khuất Vân vươn ngón tay, chạm vào chóp mũi Du Nhiên, hơi lạnh.

“Tôi cho em.” Anh nói.

Cứ như thế, Du Nhiên về tới bến cảng tránh gió thoải mái kia của mình.

Rất nhiều lần, Du Nhiên từng muốn gọi điện cho Tiểu Tân, nhưng đến cuối cùng đều bỏ cuộc.

Cô đã không còn bất cứ lập trường nào để tìm cậu ta.

Cuối cùng, Tiểu Tân chủ động gửi tới một tin nhắn.

“Du Nhiên, chúc chúng ta cuối cùng đều có thể tìm được điều mình muốn.”

Đây là lần liên lạc cuối cùng, Du Nhiên biết, giống như lần đó Tiểu Tân đã nói, từ nay về sau, bọn họ sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.

Đều không phải người phóng khoáng, đều không làm được chuyện phóng khoáng kiểu như chia tay rồi vẫn là bạn bè.

Du Nhiên vĩnh viễn không biết, cảnh tượng Tiểu Tân chờ đợi ở sân bay, vĩnh viễn không biết.

Lỗi của cô, cô bằng lòng bị phạt.

Chỉ là, đối với đối phương mà nói, dù làm thế nào cũng là không có tác dụng.

Mỗi lần vấp ngã, phương pháp chống cự lại tinh thần sa sút của Du Nhiên chính là ngủ.

Mùa hè nóng bức, nằm trong phòng điều hòa, Du Nhiên ngủ như bách độc bất xâm, ngũ cốc được mùa, phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.

Ngủ rồi lại ngủ, có người dùng ngón tay sờ nhẹ lên trán cô.

Du Nhiên mở hé mắt, nhìn thấy người đang ngồi bên giường là mẹ của cô.

Nhắm mắt lại lần nữa, dùng giọng nói mơ màng nói: “Mẹ, lưng con ngứa.”

Sau khi nói xong, một bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại xoa lên lưng cô, gãi ngứa cho cô.

Thật thoải mái, Du Nhiên mơ mơ màng màng, vừa trả lời câu hỏi vừa mẹ vừa bước về phía giấc mơ đẹp.

“Gần đây thế nào?”

“Không tệ.”

“Kỳ thi thế nào?”

“Bình thường.”

“Chuẩn bị thi nghiên cứu sinh đến đâu rồi?”

“Cũng đại khái.”

Ngừng một lát, Bạch Linh bỗng nhiên nói: “Du Nhiên, mẹ xin lỗi.”

Những lời này khiến Du Nhiên đang buồn ngủ phải tỉnh lại: “Mẹ, mẹ nói gì vậy?”

“Mẹ hoàn toàn không để ý đến Thừa Viễn đã tổn thương con, mẹ quá vô ý.” Bạch Linh thấp giọng nói.

“Chuyện này đã qua, mẹ, đừng nghĩ tới nữa, hiện giờ con tốt lắm.” Du Nhiên ngồi dậy.

“Bất kể là với con, hay với Thừa Viễn, mẹ đều không xứng là một người mẹ.” Trong giọng nói của Bạch Linh mang theo rất nhiều tự trách.

“Mẹ, mẹ đã làm rất tốt rồi, bố mẹ không thể ngăn cản tất cả những nguy hiểm cho con cái.” Du Nhiên an ủi, khuyên giải.

“Thật ra, Thừa Viễn hận mẹ là đúng lắm.” Đôi môi Bạch Linh tái nhợt: “Mẹ thật sự, thật sự đã mắc nợ thằng bé rất nhiều.”

“Mẹ, đừng nghĩ như vậy.”

“Sau khi mẹ lấy bố con, Cổ Chí càng đánh thằng bé nhiều hơn, có một lần, thằng bé bị thương khắp người, trốn từ trong nhà ra, ôm lấy chân mẹ, khóc xin mẹ ở bên thằng bé.” Giọng nói của Bạch Linh có chút nặng nề, khàn khàn: “Ngay sau đó, Cổ Chí tới, ông ta muốn mang thằng bé về. Lúc đó, mẹ đang có thai con, không dám dùng sức, vì vậy, mẹ buông tay Thừa Viễn, tận mắt mẹ đã thấy Cổ Chí đưa thằng bé đi... Sau lần đó, xương sườn Thừa Viễn và chân thằng bé bị đánh gãy.”

“Mẹ vĩnh viễn không quên ngày mẹ tới bệnh viện thăm thằng bé, ánh mắt Thừa Viễn nhìn mẹ, giống như... có thứ gì đó đã hoàn toàn bị dập tắt, là thất vọng vô tận. Đúng vậy, người mà thằng bé vốn tưởng rằng sẽ là người duy nhất trên thế giới có thể bảo vệ thằng bé, đến cuối cùng, ngay trước mắt, lại không chút do dự buông tay thằng bé.”

“Mẹ vẫn luôn nói, mẹ coi thằng bé như đứa con do chính mình sinh ra, nhưng nửa đêm tỉnh lại từ trong mơ, mẹ tự hỏi, nếu lúc đó người bị mang đi là con, mẹ nhất định, nhất định sẽ quên mình mà che chở trước mặt con, chứ không phải buông đôi bàn tay run run bất lực đang cầm chặt lấy tay mẹ kia.”

“Nhưng, mẹ, mẹ vốn...”

Du Nhiên không nói tiếp nữa, nhưng Bạch Linh hiểu ý cô: “Vốn không phải mẹ của Thừa Viễn phải không? Nhưng, ngay từ ngày đầu tiên Thừa Viễn chào đời, thằng bé đã ở bên mẹ, thằng bé vẫn cho rằng mẹ là mẹ ruột của nó, vẫn luôn ỷ lại mẹ, bảo vệ mẹ, coi mẹ là người thân nhất trên thế giới. Mẹ cũng từng vô số lần thề với thằng bé, nói sẽ không bao giờ rời khỏi thằng bé. Nhưng tới cuối cùng, mẹ vẫn buông tay...”

Du Nhiên không còn lời nào để nói nữa, việc duy nhất cô có thể làm chỉ là ôm lấy đôi vai của mẹ.

“Thằng bé thật đáng thương, thường bị đánh đến mức thương tích đầy người, mẹ không thể nào tưởng tượng được thân thể bé nhỏ kia làm thế nào chịu được những cú đấm, cú đá ấy.”

“Thằng bé bị thương rất nhiều lần, một lần, vì không đứng thứ nhất trong kỳ thi, Cổ Chí dìm đầu thằng bé vào nước gần một phút. Trước kia Thừa Viễn rất thích bơi, nhưng sau lần đó, chỉ cần chạm tới nước, thằng bé sẽ sợ hãi hét lên...”

“Giống như thằng bé nói, mỗi tháng đưa thằng bé tới nhà chúng ta không phải bồi thường, mà là một loại dần vật. Nhìn sự vui vẻ, hạnh phúc không thuộc về mình, trái tim Thừa Viễn nhất định sẽ đau đớn như bị chà đạp, nhưng mẹ một chút cũng không phát hiện ra.”

“Thừa Viễn hận mẹ, vì vậy, mới chọn cách tổn thương con để trả thù mẹ, thế nhưng, mẹ không có tư cách trách cứ thằng bé, cũng không có tư cách an ủi con.”

Lòng bàn tay Du Nhiên cảm nhận từng đợt chấn động do run rẩy truyền đến từ vai Bạch Linh.

“Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều, thứ nên trả, con đã trả cho anh ta rồi, từ nay về sau, chúng ta cứ coi như trong cuộc đời chúng ta không có người này là được.” Du Nhiên nói.

Bạch Linh khẽ thở dài, trong âm điệu có chút lặng lẽ, tâm trạng phức tạp.

Bà giương mắt, nhìn về phía cảnh lá ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới cố gắng lấy lại tinh thần, nói: “Mẹ đi đun chè hạt sen cho con.”

Du Nhiên nhớ những lời Cổ Thừa Viễn từng nói, cô biết, anh ta sẽ không bỏ cuộc.

Quả nhiên như cô dự đoán, anh ta lại tìm tới.

Đó là một tuần sau, Du Nhiên tới hiệu sách mua sách tham khảo, trên đường về nhà, cô nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc, bên cạnh là Cổ Thừa Viễn.

Gương mặt anh ta vẫn tuấn tú, lãng tử như trước, dáng người anh ta vẫn cao lớn như trước, thái độ của anh ta vẫn ung dung như trước.

Anh ta có thói quen nghiêng đầu, làn da trên cổ lạnh lẽo, nhẵn mịn như ngọc.

Khi đó, cô đang mặc một chiếc váy dài phong cách Bosnia, dưới chân là đôi tông, lạch bạch bước đi, trong tay ôm một chồng sách tham khảo, vài sợi tóc dính trên trán vì mồ hôi.

Nhìn thấy anh ta, Du Nhiên dừng lại.

Bởi vì cô biết, có trốn cũng chẳng có tác dụng gì.

“Em đã về.” Thừa Viễn dùng những lời này để dạo đầu.

“Có chuyện gì không?” Du Nhiên hỏi, ánh mặt trời rất chói, đâm vào mắt cô khiến cô nháu mày, giống như không còn kiên nhẫn.

“Giữa chúng ta, luôn luôn có chuyện.” Cổ Thừa Viễn thông thả, ý tứ sâu xa nói.

“Trời rất nóng, phiền anh đừng làm mất thời gian của tôi.” Sách quá nặng, Du Nhiên cảm thấy cánh tay rất mỏi.

“Em và Khuất Vân, thế nào rồi?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Những chuyện không liên quan đến anh thì đừng hỏi.” Du Nhiên không khách khí.

“Với thằng nhóc Long Tường kia, hẳn là làm rõ ràng rồi chứ?” Cổ Thừa Viễn thản nhiên nói.

Nghe vậy, Du Nhiên cũng không cảm thấy ngạc nhiên, Cổ Thừa Viễn thăm điều tra cô, cô nhất định không lấy làm lạ.

“Chơi đủ rồi, trở về đi thôi.” Cổ Thừa Viễn nói.

Du Nhiên nhếch vai, dùng đầu vai mịn màng lau đi mồ hôi vừa chảy xuống thái dương: “Cổ Thừa Viễn, tôi không phải con chó nhà anh thả ra tấn bộ, mời anh đừng dùng giọng điệu đầy để nói chuyện với tôi.”

Cổ Thừa Viễn đi tới trước mặt cô, đứng lại, anh ta rất cao, giúp Du Nhiên che đi toàn bộ ánh mặt trời chói mắt: “Lời anh nói, chưa từng thay đổi – anh có thể buông tha cho thù hận, buông tha cho cả nhà em, chỉ cần em bằng lòng ở lại bên cạnh anh.”

Vừa dứt lời, Du Nhiên lập tức cảm giác ánh mặt trời ào ào chảy thành dòng, thế giới xoay tròn, chỉ trong một giây, cô đã dựa vào cửa xe, những quyển sách trên tay “bịch bịch” rơi lả tả trên mặt đất.

Lưng Du Nhiên dính sát vào cửa xe, tấm sắt hấp thu cái nóng mặt trời, đốt cháy cơ thể.

Cổ Thừa Viễn đề lên vai Du Nhiên, giọng nói âm trầm, từng lời nói sắc lạnh lướt qua làn da Du Nhiên: “Chúng ta không có quan hệ huyết thống, chúng ta ở bên nhau, không kẻ nào có tư cách ngăn cản.”

“Anh nói không sai.” Du Nhiên nói: “Chúng ta không có quan hệ huyết thống, nói cách khác, quan hệ tôi từng cho là duy nhất giữa chúng ta đã không còn. Từ một giây sau khi tôi biết sự thật này, Cổ Thừa Viễn, tôi và anh, đã hoàn toàn thành người xa lạ rồi.”

“Đừng ép anh tổn thương em.” Cổ Thừa Viễn bỗng tăng sức lực trên tay, lưng Du Nhiên ngày càng ép chặt vào cửa xe, làn da cô giống như sắp bốc cháy.

“Cổ Thừa Viễn, anh sẽ cô độc cả đời, không ai yêu anh, không ai làm bạn với anh.” Có lẽ ánh mặt trời quá chói mắt, có lẽ cái nóng sau lưng quá đau đớn, Du Nhiên buông ra một lời nguyện rửa như vậy.

Đôi mắt Cổ Thừa Viễn, trong một giây này, biến thành hang động sâu thẳm không đáy, bất kể ném vào cái gì đều không thể tạo ra một tiếng vang, yên tĩnh đến mức làm người ta hoảng sợ.

Sau đó, anh ta buông cô ra.

Du Nhiên nhặt sách trên mặt đất lên, không thèm liếc anh ta lấy một cái, chạy đi.

Khi về đến nhà, nhớ lại những lời uy hiếp của Cổ Thừa Viễn, Du Nhiên thấp thỏm trong lòng, rất sợ anh ta sẽ làm chuyện gì đó với bố mẹ mình.

Nhưng liên tục vài ngày không có gì khác thường, Du Nhiên dần yên lòng.

Những việc ngoài ý muốn luôn xảy ra vào lúc không ngờ nhất. Hôm nay, bố mẹ cô đi họp lớp, Du Nhiên lấy bài tập ra, đang định ôn tập cả ngày thì đồn công an gọi điện tới khiến trái tim cô rơi xuống đáy vực.

Gần đây bố mẹ cô mua trả góp một chiếc xe gia đình nhỏ, còn chưa lái được mấy lần, hôm nay đã bị người ta cố ý đâm từ phía sau, hai người đều bị thương.

Ngay cả áo ngủ cũng chưa kịp thay, Du Nhiên lập tức chạy xuống dưới lầu, bắt xe tới bệnh viện.

Ra khỏi thang máy, trên con đường dẫn vào tiểu khu, Du Nhiên nhìn thấy một người đang đi về phía mình. Cổ Thừa Viễn.

Trong chớp mắt, Du Nhiên hiểu ra tất cả.

Anh ta, cũng không tha cho bố mẹ cô.

Dưới ánh mặt trời cực nóng, trong đôi mắt Du Nhiên lại là một thế giới băng lạnh.

“Bố mẹ em nằm viện, anh tới đón em.” Anh ta nói.

Du Nhiên không nói gì, chỉ lướt qua anh ta, đi về phía bể bơi ở trung tâm tiểu khu.

Giữa trưa hè gay gắt, trong bể bơi không có ai, chỉ có những gợn sóng lăn tăn.

“Có nghe anh nói gì không?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

Du Nhiên dừng lại bên cạnh bể, đưa lưng về phía Cổ Thừa Viễn.

“Sao vậy, lẽ nào em không muốn đi thăm bọn họ?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Lúc này, việc tôi muốn làm nhất...” Lời nói của Du Nhiên bình thản như nước trong bể bơi: “Chính là khiến anh vĩnh viễn biến mất trong cuộc sống của chúng tôi.”

Nói xong, Du Nhiên bỗng xoay người, dùng hết toàn bộ sức lực, đẩy Cổ Thừa Viễn xuống.

Đoạn ký ức này, đối với Du Nhiên mà nói, là không rõ ràng, cô chỉ nhớ ngày hôm đó ánh mặt trời vàng óng, nóng rực, chỉ nhớ trên mặt nước nở ra vô số đóa hoa, chỉ nhớ thân thể Cổ Thừa Viễn chậm rãi chìm xuống.

Anh ta không giãy dụa, thậm chí còn không phát ra một tiếng động, chỉ để mặc nước trong bể ngập qua đỉnh đầu mình.

Giống như một vật thể không có sự sống.

Mặt nước rất nhanh đã lấy lại sự tĩnh lặng vừa rồi, giống như chưa có gì xảy ra, ánh mặt trời lại phản chiếu lấp lánh trên mặt nước.

Cứ như thế, chưa được bao lâu, Du Nhiên bỗng tỉnh lại từ trong tức giận, nhìn những sợi tóc của Cổ Thừa Viễn bông bênh trong nước, giật mình ý thức được mình đã làm cái gì.

Cô vừa kêu cứu, vừa nhảy vào trong nước, liều mạng kéo Cổ Thừa Viễn lên bờ.

Gương mặt Cổ Thừa Viễn yên tĩnh, tái nhợt như tờ giấy trắng.

Có người giúp Cổ Thừa Viễn cấp cứu rồi đưa đến bệnh viện.

Khi cứu Cổ Thừa Viễn lên bờ, xuyên qua lớp vải ướt đầm trên người anh ta, Du Nhiên mơ hồ nhìn thấy những vết thương.

Đã từ lâu, nhưng những vết sẹo dữ tợn vẫn khiến người ta rùng mình.

Từng vết, chồng lên nhau.

Cô bắt đầu hối hận mình đã quá kích động.

Nhưng giống như để tăng nỗi hối hận của cô, trong lúc này, điện thoại của cảnh sát gọi tới, nói cho Du Nhiên biết, người cố ý đập vào bố mẹ cô là một nhân viên trẻ ở công ty bố cô, vì biển thủ công quỹ bị Lý Minh Vũ tố giác nên ghi hận trong lòng mới làm chuyện như vậy.

Thì ra, chuyện này không liên quan tới Cổ Thừa Viễn.

Du Nhiên nhìn Cổ Thừa Viễn vẫn hôn mê trên giường bệnh, trong lòng vô cùng phức tạp, khó nói thành lời.

Vết thương của Bạch Linh và Lý Minh Vũ đều là vết thương ngoài da, tĩnh dưỡng vài ngày là có thể xuất viện, Du Nhiên vẫn không có can đảm nói cho bọn họ chuyện của Cổ Thừa Viễn, mỗi ngày chỉ tìm cơ ra ngoài, lặng lẽ tới bệnh viện thăm anh ta.

Bác sĩ nói, qua kiểm tra, thân thể của Cổ Thừa Viễn không có gì đáng ngại, hôn mê như vậy có lẽ do sự sợ hãi trong tâm lý khi còn bé.

Đúng vậy, anh ta sợ nước, chuyện đó, Du Nhiên biết rõ, vì vậy, cô mới đưa anh ta đến bên cạnh bể bơi, mới... đẩy anh ta xuống.

Một giây đó, cô thật sự muốn anh ta chết đi.

Nhớ lại ý định lúc đó của mình, Du Nhiên vô cùng sợ hãi.

Du Nhiên cũng sợ một việc, chính là thời gian y tá giúp anh ta lau người hàng ngày, bởi vì từng vết sẹo trên lưng anh ta đều như một lần sóng đập vào đôi mắt cô.

“Những vết thương này đều từ khi còn bé.” Bác sĩ của Cổ Thừa Viễn thở dài: “Xương sườn gãy ít nhất bốn cây, đã lâu mà vết thương vẫn còn đáng sợ như thế, lúc đó không biết phải khủng khiếp thế nào, rốt cuộc cậu ta đã gặp phải chuyện gì?”

Rốt cuộc Cổ Thừa Viễn đã phải trải qua những gì?

Du Nhiên lắc đầu, cô cũng không biết.

Ngoại trừ Cổ Thừa Viễn, không ai biết.

Chỉ có một việc có thể khẳng định, chuyện đó nhất định rất đáng sợ.

Nhìn thân thể lúc nào cũng mạnh khỏe, tuần tú kia, nay gương mặt lại tái nhợt, trong lòng Du Nhiên thỉnh thoảng có chút chua xót.

Khi cô đang lớn lên trong tình yêu thương của bố mẹ và một thế giới tràn ngập kẹo ngọt, Cổ Thừa Viễn lại bị giam cầm trong một góc nhỏ tăm tối, lặng lẽ chịu roi quất.

Đúng vậy, anh ta nhất định sẽ cảm thấy bất công.

Ở trong bệnh viện mấy ngày, Du Nhiên đã nhìn rõ sự cô độc của Cổ Thừa Viễn.

Người đến thăm anh ta rất nhiều, lại đều là bạn bè trên thương trường, bọn họ đưa tới những loại thuốc bổ đắt tiền và quà tặng tinh xảo, nhưng trong cảm nhận của Du Nhiên, những thứ kia, đều thật lạnh.

Bọn họ đều không quan tâm đến Cổ Thừa Viễn.

Về phần người thân... Người thân của Cổ Thừa Viễn, một người cũng không đến.

Trừ những người đó, còn một người rất đặc biệt.

Đường Ung Tử.

Gương mặt của cô ta vẫn tươi đẹp rạng rỡ như trước, chỉ là, có thêm một chút mất mát.

“Tôi thực sự không ngờ Cổ Thừa Viễn cũng có ngày nằm bẹp trên giường.” Đường Ung Tử nói.

Ngữ điệu không hề có sự châm chọc hay vui sướng.

“Rốt cuộc cô thích ai?” Du Nhiên tò mò: “Khuất Vân, hay là anh ta?”

“Tôi thích ai có liên quan gì tới cô sao?” Đường Ung Tử nói.

Được lắm, coi như cô tự rước lấy nhục đi, Du Nhiên không thèm nói tiếp nữa, chỉ gặm quả táo đỏ tươi chín mọng mà Đường Ung Tử mang đến.

Qua một lúc lâu, Đường Ung Tử đi tới trước cửa sổ, đôi chân vốn vừa nhỏ vừa dài có thêm giày cao gót hỗ trợ lại càng gợi cảm mê người.

Du Nhiên nhìn đôi chân ngắn nhà mình, chẳng màng vinh nhục, tiếp tục gặm táo.

“Theo cô thấy, rốt cuộc tôi thích ai?” Đường Ung Tử đột nhiên hỏi.

Trả lời cô chỉ có tiếng gặm táo “răng rắc”.

“Đang hỏi cô đấy.” Đường Ung Tử nói.

“Cô thích ai có liên quan gì đến tôi.” Du Nhiên dùng lời nói vừa rồi chặn họng cô ta.

“Cái miệng đúng là nhọn.” Đường Ung Tử đánh giá.

Trả lời cô chỉ có tiếng gặm táo “răng rắc”.

“Ăn đồ ăn còn phát ra tiếng động lớn như thế, vô duyên.” Đường Ung Tử đi tới giắt lấy quả táo trong tay Du Nhiên, ném vào trong thùng rác.

“Vưu Lâm đâu?” Du Nhiên hỏi: “Không phải anh ta cả ngày dính lấy cô sao?”

Nghe vậy, vẻ mất mát trong mắt Đường Ung Tử càng thêm rõ ràng, trong khi đợi cô ta lấy tâm trạng kể lể, Du Nhiên lại cầm lấy một quả táo, gọt vỏ rồi bắt đầu tiếp tục gặm.

“Anh ấy đi rồi.” Đường Ung Tử nói.

“Đi đâu?” Du Nhiên hỏi.

“Không biết.” Đường Ung Tử làm bộ thoải mái: “Tôi cũng không biết.”

“Anh ta đi rồi, không quen chứ gì?” Du Nhiên ra vẻ người từng trải.

Đường Ung Tử không nói gì.

“Tôi bảo này, rốt cuộc cô thích ai?” Du Nhiên hỏi: “Khuất Vân, Cổ Thừa Viễn, hay là Vưu Lâm?”

Đường Ung Tử cầm lấy một quả táo, nắm chặt, móng tay cắm vào trong thịt táo.

“Khi tôi gặp Khuất Vân, hai chúng tôi đều là những người tương đối nổi bật trong trường, người xung quanh nhìn vào đều nói rất xứng, không có gì khó khăn, cứ vậy mà ở bên nhau.”

“Thế nhưng, tính cách Khuất Vân rất lạnh, anh ấy thích ở nhà, thích làm chuyện của mình. Cho tới bây giờ tôi chưa từng có cảm giác anh ấy quan tâm đến tôi, cũng không cùng tôi đi xem phim, dạo phố, đi quán bar.”

“Sau đó, tôi chậm rãi nhận ra, Khuất Vân là một người rất kiêu ngạo, những thứ anh ấy dùng đều là tốt nhất. Nói cách khác, anh ấy chọn tôi không phải vì yêu tôi, chỉ vì tôi là người nổi bật nhất trong số những người anh ấy biết, không hơn.”

“Từ nhỏ đến giờ, bất kể tôi đi tới đâu đều là người được người khác vây quanh, chưa từng bị đối xử như vậy, vì vậy, tôi ngày càng hận Khuất Vân.”

“Đúng lúc đó, tôi gặp Cổ Thừa Viễn, anh ta là bạn học của Khuất Vân. Quen biết chưa bao lâu, anh ta bắt đầu âm thầm theo đuổi tôi. Phải thừa nhận, thủ đoạn của anh ta rất cao, có thể khiến bất kỳ người con gái nào dao động.”

“Có thể vì trả thù, có thể vì không kháng cự được sự mê hoặc, nói chung, tôi lên giường với Cổ Thừa Viễn, ngay trong ngày sinh nhật Khuất Vân.”

“Khuất Vân nhìn thấy tất cả, bề ngoài lạnh lùng của anh ấy cuối cùng cũng bị phá hủy, ngày hôm sau, anh đánh Cổ Thừa Viễn ngay trước mặt mọi người.”

“Nghe tin này, tôi rất hài lòng, tôi cho rằng, ít nhất điều này cũng chứng minh Khuất Vân có quan tâm đến tôi.”

“Nhưng tôi sai rồi, sự bất thường của Khuất Vân lúc đó, nguyên nhân lớn nhất là vì sự phản bội và lừa dối của Cổ Thừa Viễn... Không phải vì tôi, chưa bao giờ.”

“Lần đó, Khuất Vân tự động thôi học, rời khỏi trường quân đội, còn tôi, tiếp tục hẹn hò với Cổ Thừa Viễn.”

“Thế nhưng, khi thật sự hẹn hò, tôi mới phát hiện, Cổ Thừa Viễn cũng không phải người tôi muốn, Khuất Vân, ít nhất anh ấy còn chân thật, yêu hay không yêu, anh ấy sẽ không che giấu, mà rõ ràng làm cho người ta cảm nhận được. Còn Cổ Thừa Viễn, anh ta sẽ nhiệt tình ôm lấy cô, khiến cô có ảo giác anh ta rất yêu cô, nhưng khi thật sự mở trái tim anh ta ra, nơi đó, chỉ có băng tuyết.”

“Sau này, tôi quay lại tìm Khuất Vân hai, ba lần, nhưng anh ấy luôn từ chối tôi, rất kiên quyết. Tôi phát hiện anh ấy đang qua lại với cô, tôi rất tức giận, bởi vì đối với tôi mà nói, bị cô đánh bại là một chuyện không thể chấp nhận được. Vì vậy tôi dùng trăm phương nghìn kế tìm hiểu sự thật, tôi muốn nói cho mọi người biết Khuất Vân ở bên cô là có mục đích, cô vẫn không thắng được tôi.”

Thì ra là như vậy, xem ra, tất cả mọi người đều là những kẻ không chịu thua kém.

“Vưu Lâm thì sao, anh ấy thật sự yêu cô chứ?” Du Nhiên hỏi.

“Vưu Lâm...” Đường Ung Tử chậm rãi nhớ lại: “Từ trước tới giờ anh ấy đều ở bên tôi, khi tôi say rượu, anh ấy dìu tôi, khi tôi thất tình, anh ấy ở bên tôi, khi tôi không vui, anh ấy chọc tôi cười. Tôi biết tình cảm của anh ấy đối với tôi, nhưng tôi luôn nghĩ rằng anh ấy không xứng với tôi. Vì vậy, tôi vẫn chỉ duy trì mối quan hệ bạn bè với anh ấy. Tôi cho rằng anh ấy sẽ luôn ở bên cạnh tôi như vậy, thế nhưng... bỗng có một ngày, anh ấy cứ thế biến mất, không để lại cho tôi một lời, cứ thế biến mất.”

“Nếu đã có lòng đi tìm, muốn tìm thấy cũng không phải chuyện khó.” Du Nhiên nói: “Điểm then chốt là, cô có muốn ở bên anh ấy hay không?”

“Tôi... không biết.” Đường Ung Tử chậm rãi lắc đầu.

Du Nhiên nở một nụ cười tăm tối trong lòng, cuối cùng cũng có người biến thành kẻ ngu ngốc trong tình yêu rồi.

“Nhất định phải nghĩ cho nhanh, loại đàn ông có giá trị kinh tế như Vưu Lâm rất được hoan nghênh, không chừng vài ngày nữa sẽ gửi thiệp đến mời cô đi uống rượu đầy tháng của con anh ta cũng nên. Nếu không nửa đường cũng nhảy ra một cô nàng nào đó, đến lúc đó, cho dù cô có cởi hết quần áo đứng trước mặt người ta, người ta cũng hoàn toàn không có phản ứng.”

Có lẽ bị suy đoán của Du Nhiên hù dọa, Đường Ung Tử đứng lên, mím đôi môi đỏ mọng, gương mặt tỉnh táo từ do dự chậm rãi biến thành kiên nghị.

Du Nhiên biết, đàn chị đã sống lại, lời Đường Ung Tử muốn nói chính là: đàn ông của chị đây, mặc xác nhà người là cái gì ma quỷ xà thần, vương mẫu ngọc đế, ai cũng không được chạm vào.

Đường Ung Tử cầm túi xách lên, từ trên cao nhìn xuống Du Nhiên: “Có lòng nhắc nhở cô một câu, Khuất Vân cũng không phải người tốt, lần trước anh ta cố tình hẹn tôi tới trường hai người gặp mặt chính là để kích thích cô, tiện thể thử xem cô còn cảm giác với anh ta hay không.”

Du Nhiên nắm chặt tay, đã biết thằng nhãi này không có ý tốt gì mà.

“Dám dùng tôi làm bia đỡ đạn, tôi sẽ không dễ dàng để yên cho anh ta.” Đường Ung Tử thề.

Du Nhiên gật đầu như bằm tỏi, vũ trụ nhỏ, bùng nổ đi, nổ chết bọn họ đi, đừng làm chính mình mất mặt.

Cầm túi xách lên, di chuyển đôi giày cao chín phân, Đường Ung Tử khí thế đi ra khỏi phòng bệnh.

Cô ta không quay đầu lại, giống như lấm bầm, nhưng âm lượng lại khiến Du Nhiên nghe rõ ràng: “Bị hai kẻ như thế thích, trước kia tôi ghen tỵ với cô, còn bây giờ... tôi cảm thấy cô thật đáng thương.”

Được lắm, cuối cùng cũng được người ta ghen tỵ rồi, Du Nhiên cố gắng coi những lời này là lời khen.

Đường Ung Tử nhất định không phải cái đèn cạn dầu, cái mà cô ta gọi là trả thù không khối khiến Du Nhiên vô cùng chờ mong.

Còn chưa lẩm nhẩm hết câu “một, hai, ba, bốn, năm, lên núi đánh con hổ”, Khuất Vân đã chủ động gọi điện tới.

Khi nhìn thấy thông báo là anh gọi tới, vùng lông mày của Du Nhiên nhíu lại, bởi vì theo ước định của bọn họ, trước khi Du Nhiên chủ động liên lạc, Khuất Vân không thể quấy rầy.

Nghe máy, Du Nhiên chủ động mở miệng: “Có chuyện gì gấp sao?”

“Chuyện gì mới tính là chuyện gấp?” Khuất Vân hỏi ngược lại.

“Khuất Vân, giờ tôi không có thời gian lãng nhăng với anh.” Du Nhiên day day thái dương.

Bên kia chỉ im lặng trong chốc lát, sau đó đột ngột nói một câu: “Tôi cho rằng, em đã hứa sẽ suy nghĩ về quan hệ giữa chúng ta.”

“Tôi đã hứa như vậy.” Du Nhiên nói.

“Ý em là, em ở bên cạnh Cổ Thừa Viễn suy nghĩ về quan hệ của chúng ta?” Giọng nói của Khuất Vân có chút trầm thấp kỳ lạ.

Du Nhiên cuối cùng cũng hiểu ra, có lẽ đây chính là sự trả thù của Đường Ung Tử.

“Những lời dưới đây của tôi đều là sự thật: hiện giờ anh ta đang hôn mê, về chuyện này, tôi phải chịu toàn bộ trách nhiệm, vì vậy, tôi phải chăm sóc anh ta, đó cũng là chuyện đương nhiên, không có gì không thích hợp.” Du Nhiên nói.

“Vậy tôi tới giúp em.” Khuất Vân đưa ra ý kiến.

“Không thể.” Du Nhiên kiên quyết từ chối.

Nếu bây giờ nhìn thấy Khuất Vân, nhất định những suy nghĩ về của mối quan hệ trong thời gian tới giữa hai người sẽ bị xáo trộn.

Hiện giờ, điều Du Nhiên cần nhất không phải giúp đỡ mà là yên tĩnh.

“Vì sao?” Khuất Vân hỏi.

Du Nhiên đang định trả lời lại thấy bác sĩ và y tá vội vàng đi vào phòng bệnh của Cổ Thừa Viễn.

Lẽ nào xảy ra chuyện gì không hay?

Du Nhiên căng thẳng trong lòng, hoảng loạn quay lại nói với cái điện thoại: “Khuất Vân, hiện giờ tôi phải chạy đi nhìn anh ta, có thời gian lại nói chi tiết với anh. Nhưng hứa với tôi, tuyệt đối không được đến đây, biết chưa?”

Nói xong, không đợi Khuất Vân trả lời, cô trực tiếp ngắt máy, chạy vào phòng bệnh, tìm như muốn nhảy ra khỏi cổ.

Nếu Cổ Thừa Viễn có chuyện gì không may, vậy cô sẽ là người đầu tiên không thể yên lòng.

Một giây mở cửa phòng bệnh ra, Du Nhiên ngẩn người – không phải Cổ Thừa Viễn xảy ra chuyện, mà là đã tỉnh.

Anh ngồi trên giường, đang được bác sĩ kiểm tra.

Lúc này, thần kinh căng thẳng của Du Nhiên từ khi anh ta xảy ra chuyện tới nay mới buông xuống, Du Nhiên giống như người leo núi liên tục ba ngày ba đêm, ngồi “phịch” xuống sô pha đối diện giường bệnh, nhắm mắt lại, khôi phục sức lực đã mất.

Cổ Thừa Viễn vẫn nhìn cô, Du Nhiên biết, nhưng cô tạm thời không còn sức đâu để trốn tránh ánh mắt của anh ta nữa.

Trải qua một loạt kiểm tra, bác sĩ xác nhận Cổ Thừa Viễn không còn trở ngại nào, nhưng còn phải nằm viện vài ngày để quan sát.

Trước khi rời đi, bác sĩ còn cười nói: “Cuối cùng cậu cũng không có việc gì, cậu xem, bạn gái cậu chăm sóc cậu mệt lắm rồi kìa.”

Du Nhiên che mặt cắn răng: bác sĩ bây giờ, không chuyên tâm mà cứu người đi, còn học đòi bát quái nữa.

Quả nhiên, khi bác sĩ y tá đã đi hết, Cổ Thừa Viễn mỉm cười nhìn về phía Du Nhiên, ý tứ sâu xa nói một câu: “Bạn gái à?”

“Đó là bọn họ nhàn rồi tự tưởng tượng ra.” Du Nhiên giải thích.

“Hoặc là, kẻ trong cuộc u mê thì sao?” Cổ Thừa Viễn thản nhiên nói.

Du Nhiên không nói gì, lời này quả thật có trình độ, suýt chút nữa cô đã không phản ứng lại được.

Du Nhiên thật lòng xin lỗi: “Chuyện lần này quả thật là tôi không đúng, bởi vì trước đây anh từng tới tìm tôi, đúng lúc này bố mẹ tôi lại bị người ta cố ý đụng xe bị thương, tôi tưởng anh làm, trong lúc kích động mới gây ra chuyện này.”

Tóc Cổ Thừa Viễn đã vài ngày không cắt, dài hơn một chút, che khuất một nửa gương mặt: “Du Nhiên, em biết không? Khi ở trong nước anh mới hiểu ra rằng thì ra em hận anh như thế.”

Du Nhiên gục đầu xuống, không biết phải trả lời thế nào, trái tim giống như bị siết chặt, không phải đau, mà là khó chịu.

“Khi đó, anh đã nghĩ, nếu anh chết đi, có phải em sẽ vui lòng hay không, nếu anh chết đi, có phải em sẽ tha thứ cho những lỗi lầm của anh hay không, nếu anh chết đi, có phải sẽ vĩnh viễn ở lại một vị trí trong lòng em hay không.” Đôi môi với đường cong hoàn mỹ của Cổ Thừa Viễn nhếch lên thành một nụ cười mỉm, một nửa dưới gương mặt rất rõ ràng dưới ánh sáng, nhưng nửa trên lại tối tăm mờ mịt: “Vì vậy, anh cứ để mình chìm xuống.”

“Tôi không có ý muốn anh chết!” Du Nhiên siết chặt nắm tay.

“Là nên chết, từ lâu, nên chết.” Cổ Thừa Viễn khẽ ngửa đầu ra sau, lộ ra gương mặt cương nghị, tuấn tú: “Căn bản, anh chưa từng được chào đón. Mẹ ruột của anh, vì tiền mới sinh ra anh, bố anh, vì mục đích nối dõi tông đường mới thừa nhận anh, mẹ nuôi, người duy nhất thích anh, thương yêu anh từ nhỏ, lại rời khỏi anh trong khi anh cần bà nhất. Rất nhiều lần, anh đã nghĩ, hoàn toàn không có ai chào đón anh, vì sao anh lại tới thế giới này? Rất nhiều lần, khi bị bố đánh đến mức hấp hối, anh đều đã nghĩ, cứ thế chết đi thôi, như vậy, đối với mọi người đều là một sự giải thoát, nhưng kỳ quái là, lần nào vẫn còn một hơi thở cuối cùng, kéo dài hơi tàn, tiếp tục mục nát.”

“Đừng nghĩ như vậy, anh nên quý trọng chính mình hiện tại, sống cho tốt mới đúng.” Du Nhiên an ủi.

“Hiện giờ, điều anh muốn nhất, chỉ là một người.” Cổ Thừa Viễn nhìn về phía Du Nhiên, đôi môi tái nhợt chậm rãi mở ra: “Thế nhưng, cô ấy hận anh, hận không thể khiến anh biến mất khỏi thế giới này.”

“Anh trai.” Du Nhiên dời tầm mắt: “Nếu anh bằng lòng, em, và bố mẹ, đều rất vui mừng được đón nhận anh, anh có thể coi mình là người nhà thật sự của em và bố mẹ.”

“Du Nhiên, em biết điều anh muốn là gì.” Cổ Thừa Viễn chậm rãi nói: “Anh muốn em làm người phụ nữ của anh, làm vợ anh, không phải chỉ là em gái.”

Du Nhiên lắc đầu, chỉ lắc đầu.

“Em còn hận anh, phải không?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Không, không phải nguyên nhân này.” Du Nhiên tiếp tục lắc đầu: “Đối với anh, em đã không còn loại cảm giác này.”

“Bởi vì, trong lòng em đã có Khuất Vân, phải không?” Giọng nói của Cổ Thừa Viễn càng ngày càng gần.

“Em không biết.” Du Nhiên cảm thấy đầu mình sắp bị lắc đến choáng váng rồi.

“Du Nhiên, chỉ có em mới có thể cứu anh.” Giọng nói của Cổ Thừa Viễn vang lên ngay bên tai Du Nhiên.

Du Nhiên giật mình, đang muốn chạy đi lại bị Cổ Thừa Viễn ôm lấy từ phía sau.

Thật chặt, giống như người đang chết đuối giữa biển bắt được một tấm gỗ.

Cô là sự cứu vớt duy nhất của anh ta, buông tay, chính là chết.

“Cổ... Anh, anh đừng như vậy.” Du Nhiên giãy dụa.

“Du nhiên, em muốn anh làm thế nào mới bằng lòng ở lại bên anh, chỉ cần em nói, bất cứ chuyện gì, anh đều sẽ làm.”

Giọng nói của Cổ Thừa Viễn, tư thế của anh ta, đều hạ xuống rất thấp, giống như tự vùi mình vào trong bụi.

Sợi tóc của anh ta chạm vào vai Du Nhiên, giống như anh ta đang khom người xuống.

Con thú luôn luôn dữ tợn, trong khi máu me đầm đìa, thở một hơi hấp hối cũng khiến người ta thương hại.

Vì vậy, Du Nhiên thất thần, cho tới khi một đôi môi lạnh lẽo chạm vào cổ cô, cô mới hồi phục tinh thần, đứng bật dậy, rời khỏi Cổ Thừa Viễn.

“Anh, anh và em, sau này chỉ có thể là quan hệ anh em.” Du Nhiên thẳng thắn nói với anh ta: “Khoảng thời gian trước đây không thể quay trở lại, chúng ta hãy quên hết tất cả đi.”

Du Nhiên không quay đầu lại, nhưng sống lưng cô có thể cảm giác được sự nặng nề phía sau, giọng nói của Cổ Thừa Viễn thật hiu quạnh: “Có thể đối với em, khoảng thời gian đó không quan trọng, nhưng đối với anh, lại là quãng thời gian vui sướng duy nhất... Vì vậy, anh không thể quên, anh không làm được.”

Là cô vô tình sao? Du Nhiên nghĩ.

Khi hẹn hò với Cổ Thừa Viễn và Khuất Vân, cô đều dùng hết toàn bộ tâm trí và sức lực, thế nhưng cuối cùng, chỉ có sự đả kích liên tiếp.

Không sao, ai chẳng vấp ngã vài lần, Du Nhiên có thể tự mình đứng lên.

Thế nhưng vì sao, khi cô bắt đầu cuộc sống mới, hai người bọn họ lại liên tục chạy tới, chân thành tha thiết thể hiện tình yêu của họ với cô?

Nếu vậy, những tổn thương trước đó, là cái gì?

Đau nhức, tuy đã là quá khứ, nhưng có những ký ức mà Du Nhiên không cách nào đơn giản để cho chúng tiêu tan được.

Mấy ngày tiếp theo, Cổ Thừa Viễn vẫn nằm viện để quan sát, Du Nhiên có thời gian sẽ tới thăm anh ta.

Dường như phải nhìn thấy cô, đôi mắt u ám của Cổ Thừa Viễn mới có thể có màu sắc một lần nữa.

Du Nhiên quyết định, chỉ cần Cổ Thừa Viễn ra viện, cô lập tức sẽ hạn chế gặp mặt anh ta, như vậy, đối với cả hai người đều tốt.

Nhưng chuyện ngoài dự đoán thường xuyên xảy ra.

Hôm nay, khi mở cửa phòng bệnh Cổ Thừa Viễn, Du Nhiên nhìn thấy bên trong có một người đàn ông trung niên mặc Áo phục, đi giày da.

Nhìn thấy Du Nhiên, người đàn ông trung niên cũng dừng lại đề tài vừa rồi, đứng dậy nói: “Thừa Viễn, chuyện này, cháu nghĩ lại cho kỹ đi, bất kể cháu có quyết định gì, chúng ta đều sẽ hiểu, dù sao, người cha như nó cũng chưa làm tròn trách nhiệm.”

Nói xong, người đàn ông trung niên gật đầu với Du Nhiên, chào hỏi một tiếng rồi rời đi.

Du Nhiên phát hiện, hôm nay Cổ Thừa Viễn nhìn thấy cô cũng không vui vẻ như ngày thường, đáy mắt anh ta giống như có màu sắc tăm tối, sâu kín.

Từ câu nói cuối cùng của người đàn ông trung niên kia, Du Nhiên biết sự khác thường của Cổ Thừa Viễn nhất định có liên quan đến bố anh ta, Cổ Chí.

Nhưng Du Nhiên không hỏi, cô chỉ cầm bó hoa đã mang đến vào bình hoa.

Còn Cổ Thừa Viễn vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới nói: “Có thể đi dạo cùng anh một lúc không?”

Giữa hè, ánh nắng gay gắt, dưới một giàn nho, hai người ngồi xuống, một ánh nắng xuyên qua giàn cây chiếu lên người, cảm giác thật ấm áp.

“Bởi vì nghiện rượu nhiều năm, gan ông ta đã xơ cứng, phải ghép gan càng sớm càng tốt, thế nhưng loại gan cho nhóm máu O Rh âm tính như ông ta rất hiếm, cho dù trả giá cao cũng không mua được. Ý của bác anh là hy vọng anh có thể cắt gan để cứu ông ta.”

Giờ Du Nhiên mới biết thì ra người đàn ông trung niên vừa rồi là anh trai của Cổ Chí.

“Em nói xem, anh có nên đồng ý hay không?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

Du Nhiên nghĩ, vấn đề này là vấn đề khó trả lời nhất trên đời, thậm chí cả dũng khí để mở miệng cô cũng không có.

Những vết thương trên lưng Cổ Thừa Viễn quá mức rõ ràng, đáng sợ, da thịt bị thương như vậy, vết thương trong lòng phải dùng ngôn từ nào để biểu đạt?

Đối với anh ta mà nói, Cổ Chí hoàn toàn là một ác quỷ.

Trở trêu là sinh mệnh của anh ta lại do chính ác quỷ đó ban cho, nếu Cổ Thừa Viễn từ chối, như vậy, Cổ Chí chỉ còn con đường chết.

Du Nhiên muốn đặt mình vào Cổ Thừa Viễn để suy nghĩ, nhưng khi cô làm như vậy lại cảm thấy rùng mình.

Cô không cách nào thừa nhận tất cả những chuyện Cổ Thừa Viễn đã trải qua.

“Nghĩ lại, đã rất nhiều năm rồi anh chưa gặp ông ta, từ khi bắt đầu tự lập, anh dọn ra ngoài, cũng không trở lại nữa, không liếc mắt nhìn ông ta lấy một lần nữa.”

Cổ Thừa Viễn ngẩng đầu lên, cái bóng của giàn cây lay động trên gương mặt sắc nét của anh ta, giống như những sợi dây ký ức.

“Anh hận ông ta, trước đây, mỗi một buổi tối, anh đều nguyện rửa ông ta mau chết đi, cũng phải là cái chết thảm hại, đau đớn nhất thế này. Bây giờ, ông ta sẽ chết, anh nên vui vẻ, đúng vậy, anh nên vui vẻ...”

Thế nhưng giọng nói của anh ta thật lạnh lẽ, hoàn toàn không có cảm xúc nào như anh ta nói.

Tuy đã nói sẽ hiểu cho bất cứ quyết định nào của Cổ Thừa Viễn, nhưng ông bác này mỗi ngày đều gọi điện báo cho anh ta biết bệnh tình của Cổ Chí.

Mỗi ngày một nặng.

Cổ Thừa Viễn không nói một câu, nhưng Du Nhiên nhìn ra được, thời gian thất thần của anh ta tăng lên nhiều.

Mỗi lần bước vào cửa, cô đều nhìn thấy anh ta đang ngồi trước cửa sổ, nhìn ra một nơi nào đó bên ngoài, phải thật lâu sau mới phát hiện ra cô đã đến.

Cuối cùng có một ngày, sau khi nhận được cuộc điện thoại quen thuộc kia, Cổ Thừa Viễn còn trầm lặng hơn lúc trước.

Cổ Chí đã tới thời khắc nguy hiểm nhất.

“Anh có thể cùng em đi thăm ông ta không?” Du Nhiên hỏi.

Cô nhìn được sự do dự trong mắt Cổ Thừa Viễn, cô giúp anh ta hỏi ra những lời này.

Cổ Thừa Viễn nhận sự quan tâm này của cô, hai người cùng nhau tới bệnh viện Cổ Chí đang nằm.

Đây là lần đầu tiên Du Nhiên gặp Cổ Chí, từ những đường nét trên gương mặt, ông ta và Cổ Thừa Viễn rất giống nhau, khi còn trẻ có lẽ cũng rất tuấn tú, lãng tử.

Nhưng vì uống quá nhiều rượu và lúc này đang bệnh nặng nên ông ta nằm trên giường, gầy như bộ xương khô, sắc mặt u ám, toàn thân cảm thấy ớn lạnh, phải rất chăm chú mới nhìn ra được dấu hiệu ông ta còn sống.

Bất luận ông ta đã làm chuyện gì, lúc này, ông ta chỉ là một bệnh nhân ngay cả thở cũng khó khăn.

Giống như có một cảm giác nào đó, Cổ Chí đã hôn mê một đêm bỗng nhiên giật giật mí mắt.

Đôi mắt ông ta đã trở nên đục đục, nhưng trong một giây nhìn thấy Cổ Thừa Viễn, chúng vẫn phát sáng.

Cổ Chí vươn bàn tay cảm thấy kim truyền dịch về phía Cổ Thừa Viễn, miệng thì thảo gọi tên anh ta: “Thừa Viễn... Con trai...”

Du Nhiên nghe được tiếng khớp xương “cạch cạch” vang lên, phát ra từ trên người Cổ Thừa Viễn – nắm tay anh ta đang siết chặt, lưng anh ta cứng nhắc, thân thể anh ta khẽ run run.

Cử động kia khiến xương cốt toàn thân anh ta rung động.

Giống như nhìn thấy một thứ gì đó không thể tiếp nhận, Cổ Thừa Viễn xoay người, lão đảo xôn ra ngoài.

Du Nhiên định đuổi theo, nhưng Cổ Chí bỗng xuất hiện dấu hiệu khó thở, cô đành phải tạm thời bỏ qua Cổ Thừa Viễn, quay đầu gọi bác sĩ tới.

Trải qua một phen cấp cứu, Cổ Chí tạm thời không còn gì đáng ngại.

Bác sĩ nói cho Du Nhiên biết, tình huống của Cổ Chí đã vô cùng nguy hiểm, nếu không tìm được gan, tiến hành ghép gan sớm nhất, nhất định ông ta không qua nổi.

Từ đáy lòng, Du Nhiên có một cảm giác sợ hãi và bài xích đối với Cổ Chí, không muốn ở cùng với ông ta trong một căn phòng, đang lúc cô muốn ra ngoài tìm Cổ Thừa Viễn thì Cổ Chí gọi cô lại.

“Cô, chính là đứa bé kia đúng không, con gái của Bạch Linh và Lý Minh Vũ.”

Giọng nói của Cổ Chí rất suy yếu, Du Nhiên đành phải tới gần, tựa bên giường bệnh.

Cổ Chí khẽ nhếch đôi mắt lên đánh giá cô, một lúc sau mới nói: “Gương mặt của cô rất giống Bạch Linh.”

Du Nhiên không biết đáp lại thế nào đành chọn lắng nghe.

“Tôi rất yêu mẹ cô, đáng tiếc, trái tim cô ấy chưa bao giờ ở lại bên tôi.” Đôi mắt vẫn đục của Cổ Chí tràn đầy hồi ức: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy, cô ấy mặc một chiếc váy liền, da trắng như tuyết, rất thanh thoát, lúc đó tôi đã nghĩ, tôi nhất định phải lấy cô gái này.”

“Tôi được như mong muốn, nhưng sau khi gả cho tôi, cô ấy dường như không vui, rất ít cười, nhiều khi, thậm chí cô ấy còn sợ tôi.”

“Kết hôn mấy năm, chúng tôi vẫn không có con, sau khi Bạch Linh đi bệnh viện kiểm tra, lấy ra giấy chứng minh mình không thể có con, bố mẹ tôi lúc đó yêu cầu chúng tôi ly hôn, nhưng tôi không chịu, tôi nghĩ, ai cũng có thể giúp tôi sinh con, nhưng Bạch Linh thì chỉ có một.”

“Tôi dùng một số tiền lớn tìm một người phụ nữ, sinh ra Thừa Viễn, còn Bạch Linh cũng coi thằng bé như con ruột, tôi cho rằng, mọi chuyện đã được giải quyết.”

“Thế nhưng sau đó, Bạch Linh gặp bố cô, cô ấy hạ quyết tâm, dùng trăm phương nghìn kế ly hôn với tôi.”

“Tôi không cách nào thừa nhận sự phản bội như vậy, tôi không chấp nhận được chuyện vì không yêu tôi nên cô ấy mới rời khỏi tôi. Vì vậy, tôi trút tất cả tội lỗi lên người Thừa Viễn. Tôi cho rằng, vì thằng bé nên Bạch Linh mới nhớ tới chuyện tôi không chung thủy với cô ấy, mới nghĩ tới chuyện rời khỏi tôi.”

“Tôi vốn rất nghiêm khắc với Thừa Viễn, sau khi Bạch Linh bỏ đi, tính cách tôi càng thay đổi, gây ra rất nhiều chuyện làm tổn thương đến Thừa Viễn... Những chuyện này, không nói gì đến một người cha, ngay cả một người đứng cũng không thể gây ra.”

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Cổ Chí vô cùng đau khổ, khóe mắt ông ta chảy xuống một giọt nước mắt.

“Tôi có lỗi với Thừa Viễn, giờ tôi bị loại bệnh này là ông Trời trừng phạt tôi, tôi tình nguyện chấp nhận, tôi không nên hy vọng Thừa Viễn cứu tôi, tôi không có tư cách làm vậy, cũng không xứng để làm vậy. Nguyên vọng duy nhất của tôi là có thể trước khi chết nhìn thấy thằng bé một lần... Tôi chỉ muốn nhìn thằng bé một chút, đứa con trai duy nhất của tôi.”

Thân thể Cổ Chí đã vô cùng suy yếu, đối với ông ta, nói nhiều như vậy đã là quá sức rồi, không lâu sau, ông ta lại nặng nề ngủ.

Du Nhiên ra khỏi phòng bệnh, hỏi thăm khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được Cổ Thừa Viễn trên sân thượng.

Anh ta đang hút thuốc, khói trắng luẩn quẩn vờn quanh gương mặt anh ta.

Du Nhiên đi tới phía sau anh ta, không biết phải mở miệng thế nào, đành lẳng lặng đứng đó.

Qua thật lâu, Cổ Thừa Viễn mới hỏi: “Ông ta thế nào rồi?”

Lúc này Du Nhiên mới kể lại toàn bộ những điều Cổ Chí vừa nói trong phòng bệnh.

Trong khi nghe, Cổ Thừa Viễn không lên tiếng, tiếp tục hút thuốc.

Một cơn gió thổi tới, khiến khói thuốc bay vào mũi và miệng Du Nhiên, cô không nhận được bất đầu ho khan.

Thấy vậy, Cổ Thừa Viễn lập tức dập tắt thuốc lá, xoay người, vỗ nhẹ lên lưng Du Nhiên.

Sau khi vỗ vỗ, tay anh ta bỗng nhiên khẽ động, chớp mắt đã ôm Du Nhiên vào lòng.

Du Nhiên muốn giãy dụa theo phản xạ, nhưng một câu nói của Cổ Thừa Viễn khiến cô bỏ qua cho ý định này: “Du Nhiên, anh mệt muốn chết, để anh dựa vào một lát, được không?”

Giọng nói của anh ta mang theo một cảm giác cầu xin bất lực, khàn khàn trầm thấp, thấm qua da, truyền vào tận xương tủy, bất cứ ai cũng không thể từ chối.

Du Nhiên để mặc anh ta tựa đầu trên người mình.

Cơn gió mát mang theo hương vị của nắng thổi lời nói của Cổ Thừa Viễn vào trong tai Du Nhiên.

“Biết vì sao anh lại hận Khuất Vân như vậy không? Bởi vì khi anh và Khuất Vân ở cùng một phòng ký túc, anh đã từng tận mắt nhìn thấy bố mẹ cậu ta ân cần hỏi thăm cậu ta, nhưng thái độ của Khuất Vân đối với sự quan tâm của bọn họ rất lạnh lùng. Tình thương của bố mẹ, một thứ mà anh vĩnh viễn không thể có, trong mắt cậu ta lại không đáng để tâm đến, vì vậy, anh ghen tỵ với cậu ta, ghen tỵ tới mức căm hận. Cho nên anh vờ làm bạn của cậu ta, cho nên anh mới có ý định để cậu ta nhìn thấy sự phản bội của anh và Đường Ung Tử.”

Bầu trời rất xanh, là một màu xanh rất tinh khiết, không có bất cứ tạp chất nào, một chiếc máy bay bay qua bầu trời phía trên bọn họ, phát ra những tiếng ù ù, phá tan những đám mây thành từng mảnh nhỏ.

“Anh đối với em, cũng là như vậy phải không, khi anh đau khổ, em lại không hề hay biết, thậm chí còn vô số lần thể hiện sự hạnh phúc của mình ngay trước mặt anh.”

Anh, nhìn xem, bố mẹ mua váy và giày mới cho em này, có đẹp không?

Anh, cuối tuần sau bố mẹ sẽ đưa em đi công viên trò chơi.

Anh, vì sao bố anh chưa bao giờ đưa anh ra ngoài chơi?

Chính Du Nhiên cũng không còn nhớ rõ, rốt cuộc, rốt cuộc cô đã xát muối lên vết thương của Cổ Thừa Viễn bao nhiêu lần.

“Đúng vậy.” Cổ Thừa Viễn vùi mặt sâu vào trong tóc Du Nhiên, ngửi hương thơm đặc biệt tươi mát của cô: “Anh ghen tị với em, ghen tị từng chút hạnh phúc của em, anh cho rằng, nếu không vì em, mẹ sẽ không bỏ anh lại, anh cho rằng, em chính là người đã cướp đi hạnh phúc của anh.”

“Ngày từ ngày đầu tiên gặp em, anh đã lên kế hoạch làm sao để em cảm nhận được sự đau khổ sâu nhất. Sau nhiều năm, cuối cùng anh đã làm được, nhưng khi nhìn thấy nước mắt của em, anh lại phát hiện, kết quả này không khiến anh vui vẻ như anh đã tưởng.”

“Sau khi đã tổn thương em, anh mới biết được mình thật sự muốn gì từ em – điều anh muốn chính là khi em kéo cánh tay anh, cố ý cau mày làm nũng; điều anh muốn chính là em dựa vào vai anh, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời; điều anh muốn chính là em không hề cảnh giác ngủ trên người anh, cho dù đang ngủ vẫn nắm chặt lấy áo anh, giống như chỉ cần có anh là có được toàn bộ thế giới.”

“Thế nhưng một Du Nhiên như vậy không bao giờ quay trở về nữa. Em bị anh đâm mạnh một dao, từ đó về sau, ánh mắt em nhìn anh tràn ngập đề phòng và trốn tránh.”

“Anh bắt đầu quần lấy em, anh uy hiếp em, anh ép bức em, đều để có được em lần nữa, anh tự cao tự đại cho rằng, em sẽ tha thứ cho những tổn thương anh từng mang đến cho em, cuối cùng em sẽ trở về.”

“Thế nhưng, ngày hôm nay, khi nhìn thấy bộ dáng đó của ông ta, khi anh nhớ tới những thương tổn ông ta đã gây ra cho anh, anh mới hiểu được cảm nhận của em, mới hiểu được sự chối từ của em đối với anh – tha thứ, không phải một chuyện dễ dàng.”

Cổ Thừa Viễn dựa vào càng ngày càng nặng, giống như anh ta không thể chịu nổi bất cứ điều gì nữa.

“Du Nhiên, nói cho anh biết, rốt cuộc anh nên làm gì bây giờ?”

Đám mây bị xé rách, trải qua thời gian tự sửa chữa lại hợp với nhau, nổi bật trên nền trời xanh biếc, như chốn thiên đường, càng tươi đẹp.

“Anh, cứu ông ta đi, ông ta đã biết sai rồi, cho hai bố con anh một cơ hội, mở ra nút thắt trong lòng anh, sống một cuộc sống mới.”

Du Nhiên nói.

Cổ Thừa Viễn đồng ý.

Trải qua một loạt kiểm tra, trong thời gian ngắn nhất bệnh viện đã sắp xếp cuộc phẫu thuật cho bọn họ.

Ngày phẫu thuật, Du Nhiên đi cùng Cổ Thừa Viễn.

Trước khi bị đẩy vào phòng phẫu thuật, Cổ Thừa Viễn cầm tay Du Nhiên, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay cô.

“Có lẽ, anh sẽ một lần nữa có bố.” Anh ta nói.

Du Nhiên nặng nề gật đầu, giống như một lời hứa hẹn.

Thời gian phẫu thuật rất dài, Du Nhiên luôn ngồi bên ngoài chờ đợi, cho tới khi Bạch Linh đến.

“Con nên nói cho mẹ biết.” Bạch Linh nói.

“Con không muốn khiến mẹ lo lắng.” Du Nhiên giải thích, sau đó thở dài một hơi: “Con nghĩ, lúc này, có lẽ bọn họ đã hòa thuận rồi.”

Rồi cô kể lại đoạn đối thoại của Cổ Chí và Cổ Thừa Viễn, tất cả đều kể lại cho mẹ.

Nghe vậy, Bạch Linh không có vẻ vui mừng, ngược lại, trên mặt có chút lo lắng.

Một lúc lâu sau, bà giãn nếp nhăn trên trán ra, nói đến một việc khác: “Thừa Viễn luôn rất hiếu thuận, trước đây, mỗi lần mẹ về đến nhà đều chạy đi lấy dép cho mẹ, thấy mẹ mệt mỏi, lập tức chạy tới đỡ lưng cho mẹ, khi mẹ bị bệnh, cũng luôn hoảng hốt như thế giới sắp sụp xuống vậy... Thừa Viễn, là một đứa trẻ ngoan, lại phải chịu sự tổn thương không công bằng mà những người lớn gây ra.”

Du Nhiên dựa đầu vào tường, hít vào mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, chậm rãi tưởng tượng Cổ Thừa Viễn khi còn bé sẽ thế nào.

Giống như tất cả những đứa trẻ khác, đều có đôi mắt trong sáng, thuần khiết, đều có một trái tim không chút bụi bẩn.

Thế nhưng, tất cả những tổn thương khủng khiếp đó đã dần dần dập tắt ánh sáng trong trái tim anh ta, để lại trong nó những vết thương xấu xí như vết roi quất.

Đang suy nghĩ, Bạch Linh đột nhiên hỏi: “Du Nhiên, đối với Thừa Viễn, rốt cuộc con có tình cảm thế nào?”

Du Nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của mẹ, đôi má cô nhất thời ửng đỏ: “Mẹ, sao mẹ lại hỏi chuyện này?”

“Mẹ biết nói vậy rất kỳ lạ, thật ra, ngay từ khi hai con còn bé, mẹ và bố con đã thương lượng có nên nói cho các con biết chuyện các con không có quan hệ huyết thống hay không. Con biết không? Ý của bố con là hy vọng các con có thể là một đôi thanh mai trúc mã, vô tư lớn lên bên nhau, hy vọng các con kết hôn, hy vọng Thừa Viễn có thể vĩnh viễn chăm sóc con. Nhưng mẹ đã khẳng khái giấu diếm, bởi vì...” Bạch Linh hạ tầm mắt: “Mẹ không thật sự hy vọng lại có dính dáng gì tới nhà họ Cổ.”

Du Nhiên cúi đầu, nhìn đôi giày vải của mình, trên đó có dính chút bụi.

“Nhưng mẹ không ngờ rằng, hai con vẫn...” Bạch Linh cố gắng lựa chọn từ ngữ: “Thật ra, như vậy cũng tốt. Du Nhiên, mẹ nhìn ra được Thừa Viễn rất thích con, nếu con cũng bằng lòng, mẹ và bố con rất vui nếu hai con ở bên nhau.”

“Mẹ...” Du Nhiên cắn môi, lắc đầu.

“Đương nhiên, chuyện này phải xem ý của con.” Bạch Linh nhìn về phía phòng phẫu thuật, cái đèn đỏ vẫn phát sáng: “Thế nhưng, Du Nhiên à, nếu Thừa Viễn ở bên con, thằng bé sẽ rất vui vẻ.”

Du Nhiên không trả lời, chỉ nhìn giày của mình, trong lòng cũng hỗn loạn, quẩn quýt như đám dây giày kia.

Bởi vì thời gian phẫu thuật khá dài nên Bạch Linh về nhà mang cơm đến cho Du Nhiên, một mình Du Nhiên ngồi trên dây ghế bên ngoài phòng phẫu thuật.

Thật ra, sâu trong tim, trải qua liên tiếp những chuyện mấy ngày nay, Du Nhiên đã không còn hận Cổ Thừa Viễn như trước nữa.

Những tổn thương anh ta từng chịu khiến cô tha thứ cho anh ta.

Thế nhưng, tha thứ là một chuyện, ở bên anh ta lại là một chuyện khác.

Giống như Du Nhiên từng nói với chính mình, thời gian không thể quay trở lại.

Cô đã bước qua Khuất Vân, đã bước qua Tiểu Tân, cô đã cách nơi đó rất xa rồi.

Cô của hiện tại nên suy nghĩ về mối quan hệ giữa cô và Khuất Vân.

Nghĩ vậy, Du Nhiên cúi đầu nhìn danh bạ trong di động của mình, ở đó có một dãy số, không có tên, chỉ có số.

Đó là số của Khuất Vân.

Giống như rất xa lạ, nhưng Du Nhiên lại khắc ghi nó trong đầu.

Không có gì phải cố gắng, chỉ mỗi ngày đều nhìn vài lần, lâu dần, nó cứ hiện lên trước mắt.

Giống như chủ nhân của nó, Du Nhiên muốn quên, nhưng cô phát hiện ra, rất nhiều thứ đã chôn sâu vào tim, cho dù có dùng một con dao sắc bén nhất cũng không cắt bỏ được.

Đã rất nhiều lần, cô từng chữ, từng chữ nói với Khuất Vân, nói mình không còn yêu anh, nói mình sẽ sống một cuộc sống mới, nói mình sẽ không quay đầu lại.

Nhưng những lời này, dưới sự tiến công của anh, đã chậm rãi dao động.

Nghe xong câu chuyện của ba đương sự năm đó, cuối cùng Du Nhiên đã hiểu rõ chuyện đã xảy ra, vốn nghĩ rằng vì Đường Ung Tử Khuất Vân mới chọn cách trả thù, nhưng giờ nhìn lại xem ra cũng không phải như vậy.

Tuy Du Nhiên đã chịu tổn thương, nhưng có một số loại động cơ vẫn khiến người ta dễ tiếp thu hơn.

Trong khoảng thời gian này, Khuất Vân cũng làm rất nhiều chuyện mà Du Nhiên từng cho rằng cả đời này anh cũng không thể làm.

Anh vì cô mà bị thương, anh vì cô mà quỳ một gối, anh vì cô mà không để ý đến chuyện loét dạ dày, giúp cô chần rượu.

Khuất Vân là một người lạnh lùng, không hay để lộ cảm xúc, để anh làm được những việc như vậy, Du Nhiên cho rằng, trong lòng anh, ít nhất cô cũng quan trọng.

Mấy ngày trước, Du Nhiên đã kể lại tất cả những chuyện này cho gái Diệp.

Lúc đó, gái Diệp cảm động đến mức nước mắt mũi đầm đìa, khóc chán lại mắng Du Nhiên cố chấp, suy nghĩ lung tung, khuyên cô mau làm hòa với Khuất Vân.

Có lẽ, từ bên ngoài nhìn vào, Khuất Vân tuy đã tổn thương cô, nhưng anh đã biết lỗi, đã ăn năn, đã dùng toàn bộ sức lực để cứu vãn, nếu đã vậy, cô không nên tự làm khó mình, nên quý trọng người trước mắt, nên ở bên Khuất Vân một lần nữa.

Chỉ là, suy nghĩ của người trong cuộc lại không giống vậy.

Du Nhiên không qua được chính suy nghĩ của mình.

Vẫn không cách nào phóng khoáng như vậy, thoải mái như vậy.

Dù sao, cô đã yêu sâu nặng như vậy, bị thương sâu nặng như vậy.

Cô vẫn tiếp tục suy nghĩ, rốt cuộc cô và Khuất Vân phải đi bước tiếp theo thế nào?

Du Nhiên thở dài, dứt điện thoại vào trong túi.

Cuộc phẫu thuật thành công, không xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ là Cổ Thừa Viễn gây đi nhiều, sức khỏe bị ảnh hưởng.

Mỗi ngày Bạch Linh đều đun những loại canh dưỡng thương bồi bổ, Du Nhiên chịu trách nhiệm đưa tới trước mặt Cổ Thừa Viễn, tự tay dứt cho anh ta uống.

May mà thân thể vốn tốt, một vài ngày sau, Cổ Thừa Viễn đã có thể xuống đất đi vài bước.

Rất nhiều lúc, Cổ Thừa Viễn nhìn Du Nhiên, muốn nói lại thôi.

Du Nhiên biết, anh ta muốn hỏi tình trạng của Cổ Chí.

Cổ Chí lớn tuổi, khôi phục chậm hơn anh ta, nhưng hôm trước đã có thể ngồi dậy, mở miệng nói chuyện.

Nhưng, Du Nhiên cũng biết, từ sau khi tỉnh dậy, cho tới giờ Cổ Chí vẫn không nhắc tới tên của Cổ Thừa Viễn.

Chưa từng.

Du Nhiên không đành lòng để Cổ Thừa Viễn tiếp tục ngóng đợi như thế, vì vậy, cô chủ động tới phòng bệnh của Cổ Chí.

Khi cô tới, Cổ Chí đang nhàn nhã nằm trên giường, xem ti vi.

“Ông không quan tâm tới tình trạng của anh ấy sao?” Du Nhiên cảm thấy tức giận với thái độ dửng dưng của ông ta.

Cổ Chí cầm lấy điều khiển từ xa, chuyển kênh, không thèm liếc nhìn Du Nhiên một cái, chỉ dùng giọng nói thờ ơ nhất thế gian để nói: “Nó chết rồi à?”

“Sao có thể?!” Du Nhiên nhú mày.

“Nếu chưa chết thì có gì phải hỏi?” Về mặt Cổ Chí không có cảm xúc gì, cùng với vẻ hời hợt chân thành trước đó Du Nhiên nhìn thấy là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Là anh ấy cứu ông! Lẽ nào ông không muốn thăm anh ấy lấy một lần sao?” Du Nhiên bỗng nhớ lại sự lo lắng trong ánh mắt mẹ cô khi nghe cô kể về chuyện này, trong nháy mắt, cô cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như cô đã nghĩ.

“Tôi đã cho nó sinh mệnh, giờ nó nên trả lại cho tôi.” Giọng nói Cổ Chí không phải sự trầm thấp khi bị bệnh nặng, mà là sự cứng rắn, vô tình như sắt thép.

Du Nhiên kích động tiến lên trước một bước: “Nhưng hôm đó rõ ràng ông đã ra vẻ sám hối trước mặt tôi, ông...”

“Nếu tôi không nói thế, sao có thể lừa được nó hiến gan cho tôi?” Lời nói của Cổ Chí khiến toàn thân Du Nhiên lạnh run.

“Sao ông có thể làm vậy?!” Du Nhiên bỗng cảm thấy mắt hoa lên, giống như thế giới vốn thanh bình đột nhiên bị màu đen từ bên ngoài xâm nhập, bóp chặt.

“Khi cô muốn sống, cô có thể làm một số chuyện, nói một số lời trái lương tâm, tỏ vẻ yếu đuối một chút, có gì ghê gớm đâu?” Hôm nay thời tiết thật đẹp, bầu trời trong vắt, không một gợn mây, ánh mặt trời thỏa sức chiếu vào phòng bệnh, nhưng dù có sáng đến thế nào chẳng nữa cũng không khiến những đường cong cứng rắn trên gương mặt Cổ Chí mềm mại hơn được.

Gương mặt ông ta thon gầy, giống như một con dao lạnh lùng, chỉ một cái liếc mắt cũng đủ làm trái tim người ta bị cắt một cái.

“Ông không phải người!!!” Du Nhiên mạnh mẽ lên án: “Sao ông có thể tổn thương anh ấy như thế?!”

Cổ hợm Cổ Chí giống như làm từ băng, mỗi một chữ thoát ra đều như băng tuyết: “Nếu đây là làm tổn thương nó, cô cũng là đồng lõa... Nếu cô không khuyên nó, nó sẽ cứu tôi sao?”

Những lời này giống như một chậu nước đá giữa trời đông, dội xuống Du Nhiên từ đỉnh đầu tới gót chân, khiến cô lạnh đến mức hàm răng va vào nhau lập cập.

Đúng vậy, cô là đồng lõa, là cô ngu ngốc đã khuyên Cổ Thừa Viễn tha thứ, đã khuyên Cổ Thừa Viễn hiến gan, đã khuyên Cổ Thừa Viễn chịu tổn thương một lần nữa.

Du Nhiên nghe thấy được tiếng vang từ chính hàm răng của mình, ngoài ra, còn có tiếng động từ cửa truyền đến – tiếng nắm tay, bị người ta siết rất chặt, rất chặt, chặt như muốn bóp nát chính nó.

Du Nhiên quay đầu, nhìn thấy Cổ Thừa Viễn đứng bên cửa.

Không có kích động hay bất cứ cảm xúc nào khác, về mặt anh ta rất bình tĩnh, giống như vực sâu không đáy, giống như nước trong giếng cổ, nơi ánh mặt trời không cách nào chiếu tới được, hoàn toàn không có một gợn sóng.

Thế nhưng, sắc mặt anh ta tái nhợt, giống như máu toàn thân đều dồn hết về lòng bàn chân.

Du Nhiên đứng sững tại chỗ, hoàn toàn mất đi khả năng tư duy, cô không biết phải làm thế nào mới có thể giảm sự tổn thương của Cổ Thừa Viễn tới mức thấp nhất.

Có lẽ, làm thế nào cũng là vô dụng.

Thời gian bất lực của Du Nhiên cũng không kéo dài lâu – Cổ Thừa Viễn xoay người, dùng sự bình tĩnh đặc biệt của anh ta, rời đi.

Du Nhiên vội vàng cất bước, đuổi theo anh ta.

Nhưng cô không dám tới gần, bởi vì cô không biết nên làm gì, nên nói gì với anh ta.

Vì vậy, cô chỉ có thể đi theo anh ta từng bước.

Trên hành lang, hai người, một trước một sau, người ngoài nhìn vào không cảm thấy gì kỳ lạ, nhưng trái tim Du Nhiên lại đau đớn như chìm trong lò lửa.

Sau khi về đến phòng bệnh, Cổ Thừa Viễn đi thẳng vào toilet, khóa trái cửa lại, lập tức, bên trong truyền ra tiếng nước chảy che lấp tất cả âm thanh.

Du Nhiên đứng sát cạnh cửa toilet, không biết làm gì.

Cô nghĩ, cô nên để Cổ Thừa Viễn yên tĩnh một mình, vì vậy, cô cố gắng đè xuống ý định gõ cửa, chỉ thấp thỏm, hoảng sợ chờ đợi.

Thời gian từng phút trôi qua, mỗi một giây đều như chiếc kim châm bén nhọn đâm vào tim Du Nhiên.

Bên trong, ngoại trừ tiếng nước, không còn chút động tĩnh nào.

Sự im lặng khiến người ta bất an.

Sau nửa giờ khó kìm nén nhất, Du Nhiên không còn chút kiên nhẫn nào nữa, trái tim cô đã phồng lên đến mức đè vào khí quản, khiến cô không hít thở nổi.

Vì vậy, cô định gõ cửa.

Nhưng gần như đồng thời với lúc cô giơ tay lên, cửa toilet mở ra, Cổ Thừa Viễn lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

“Anh...”

Du Nhiên vừa gọi một tiếng, Cổ Thừa Viễn lập tức vươn tay, ôm chặt lấy cô.

Lúc này, anh ta dùng rất nhiều sức, tràn ngập tuyệt vọng.

Lúc này, Du Nhiên không có lý do gì, không có tư cách gì, cũng không có dũng khí để đẩy anh ta ra.

Du Nhiên vươn tay, ôm lấy Cổ Thừa Viễn.

Trong giờ khắc toàn bộ thế giới này đều vứt bỏ anh ta, Du Nhiên không thể cũng buông tay.

Tuyệt đối không thể.

Cùng lúc với ý nghĩ này nảy ra trong đầu, khóe mắt Du Nhiên liếc thấy một tia sáng quen thuộc.

Một tia sáng lạnh lạnh, tia sáng phản chiếu từ đôi mắt kính cũng lạnh lạnh như thế.

Du Nhiên vừa duy trì tư thế bị Cổ Thừa Viễn ôm và ôm lấy Cổ Thừa Viễn, vừa quay đầu lại.

Quả nhiên, Khuất Vân đứng ở cửa, một đôi mắt sáng tối khó dò.

Tôi ị vào! Du Nhiên thấp giọng chửi một tiếng, lẽ nào gần đây lưu hành kiểu xuất hiện ngay thời khắc mấu chốt sao?!

Du Nhiên cảm thấy bản thân lúc này đang ở trong Địa Ngục.

Phía trước đang ôm chặt cô là một cái tội mà cô nên chịu, phía sau đang nhìn chăm chăm cô là một cái tội mà cô đã tạo.

Ánh mắt phía sau là băng, đang không ngừng đâm thủng lưng cô, cái ôm phía trước là lửa, đang không ngừng hòa tan một ít mỡ vốn cần cỗi trước ngực của cô.

Thật sự là băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Sau khi tiếp nhận loại dày vò này một phút, cuối cùng Du Nhiên không chịu nổi nữa, quyết định ít nhất phải giải quyết xong một người.

Vì vậy, cô quay đầu lần nữa, liếc mắt về phía Khuất Vân ý bảo anh ra ngoài chờ cô.

Khuất Vân lặng lẽ liếc cô một cái, đợi Du Nhiên hứng đủ hàn khí rồi mới làm theo ý cô.

Chờ anh ra khỏi cửa, Du Nhiên cố gắng nhẹ nhàng đẩy Cổ Thừa Viễn ra, nói: “Anh, em ra ngoài một chút đã.”

Khi cô đang xoay người, Cổ Thừa Viễn giữ tay cô lại.

Ánh mắt anh ta là một mảng rêu xanh âm u lạnh lẽo.

“Trong lòng em, cậu ta vẫn quan trọng hơn, phải không?”

Cổ Thừa Viễn đã hỏi một cậu như vậy.

Anh ta đã nhìn thấy Khuất Vân.

Sợ Khuất Vân ở ngoài chờ lâu mất kiên nhẫn lại xảy ra chuyện gì đó, Du Nhiên đành nói: “Em sẽ quay lại.”

Ngữ điệu, ngay cả chính cô cũng cảm thấy qua loa.

Sau đó, cô buông tay anh ta ra, ra khỏi phòng bệnh.

Trên hành lang, Du Nhiên nhìn thấy Khuất Vân, cô do dự một chút rồi bất chấp tiến lên, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Khuất Vân không trả lời, mà hỏi lại một câu khiến Du Nhiên bất ngờ, không kịp đề phòng: “Tôi nghe được một tin – em và Cổ Thừa Viễn, không có quan hệ huyết thống, phải không?”

Du Nhiên cũng không ngờ anh vừa mở miệng đã hỏi chuyện này, chỉ khẽ nhếch môi, không biết trả lời thế nào.

“Phải không?” Khuất Vân hỏi tới.

Du Nhiên cố gắng ra vẻ tự nhiên, đáp: “Đúng vậy.”

“Vậy, cái ôm vừa rồi là thế nào?” Khuất Vân tiếp tục hỏi.

“Chính là, tứ chi ở cùng một chỗ.” Du Nhiên nói.

“Tôi biết.” Tia sáng trên kính của Khuất Vân lại lạnh hơn.

Du Nhiên: “Biết rồi còn hỏi làm gì?”

Khuất Vân: “...”

“Nếu tôi nhớ không nhầm, trước đây hai người đã từng qua lại.” Khuất Vân nói.

“Đó là chuyện rất lâu trước đây.” Du Nhiên không rõ trọng tâm nằm ở đâu.

“Nhưng chuyện này thật sự tồn tại.” Khuất Vân nói ra trọng tâm.

“Anh muốn nói gì?” Du Nhiên hỏi.

“Em và cậu ta, nên tránh mặt, không phải sao?” Khuất Vân nói.

“Anh đang dạy bảo tôi sao?” Du Nhiên nhú mày: “Còn nữa, vì sao lại im lặng chạy tới đây, tôi nhớ anh đã hứa sẽ cho tôi thời gian suy nghĩ cẩn thận.”

“Nếu thời gian em gọi là suy nghĩ cẩn thận có nghĩa là ở cùng với Cổ Thừa Viễn, vậy lời hứa này, tôi rút lại.” Ngữ khí của Khuất Vân cũng không vui.

“Anh ta phải phẫu thuật, tôi nghe lời mẹ tới chăm sóc anh ta, chuyện này có gì sai?” Du Nhiên cố gắng để biểu hiện của mình thêm vẻ cây ngay không sợ chết đứng.

“Đường Ung Tử nói với tôi một chuyện.” Một câu nói của Khuất Vân chứa rất nhiều hàm nghĩa.

Thì ra đây mới là sự trả thù của Đường Ung Tử, Du Nhiên cũng không hiểu rốt cuộc cô ta trả thù Khuất Vân hay trả thù mình nữa.

Từ khi Đường Ung Tử tới chỗ Vụ Lâm, nhất định biết được không ít chuyện về cô và Cổ Thừa Viễn, Du Nhiên cũng không rõ rốt cuộc Khuất Vân đã biết được bao nhiêu.

Biện pháp duy nhất chính là nói lảng sang chuyện khác.

“Đường Ung Tử, thì ra hai người vẫn còn liên lạc.” Du Nhiên liếc mắt nhìn anh một cái.

“Em cho rằng chiêu này dùng được à?” Khuất Vân rất lớn, rất mạnh, thỉnh thoảng còn rất gian trá liếc mắt đã nhìn ra ý định của cô.

“Nếu anh không tin tôi, có thể bỏ cuộc, đi tìm người khác tốt hơn.” Sau khi nói ra những lời này, Du Nhiên bỗng cảm thấy rất hả giận.

Hai người rất gần nhau, xuyên qua đôi mắt kính, Du Nhiên nhìn thấy đôi mắt Khuất Vân.

Nơi đó, một chút tức giận bắt đầu trào lên, nhưng khi tới gần sát phía ngoài đôi mắt, lại từ từ hóa thành một loại bất đắc dĩ: “Nếu có thể không chế, tôi đã làm như vậy từ lâu.”

Câu trả lời như vậy khiến Du Nhiên không cách nào đánh trả.

Nhưng cô xác định, hiện tại, không phải lúc để tiếp tục dây dưa với Khuất Vân.

Thứ nhất, tâm trạng Cổ Thừa Viễn không ổn định, là lúc cần người làm bạn.

Thứ hai... Đối mặt với một Khuất Vân như vậy, trái tim Du Nhiên có chút mơ hồ.

Giống như trời thu mưa rơi, ngồi trong xe, kính thủy tinh mờ mờ, không nhìn rõ cảnh vật bên ngoài.

Vì vậy, cô phát tay: “Giờ tôi không có thời gian nói với anh những chuyện này, cứ dựa theo hứa hẹn giữa chúng ta, anh về trước đi... Nếu như anh còn muốn chờ.”

Đang định bỏ đi, lời nói của Khuất Vân lại bay tới: “Tôi sẽ không để em một mình ở cạnh Cổ Thừa Viễn.”

Sau đó, anh xoay người chắn trước mặt Du nhiên, đôi mắt sâu thẳm của anh tập trung nhìn thẳng vào Du Nhiên một cách kiên định: “Tôi và cậu ta, em chọn ai?”

“Ai cũng không chọn.”

Du Nhiên ghét thái độ cứng rắn này của Khuất Vân, dời bước, định đột phá vòng vây từ bên cạnh.

Nhưng Khuất Vân nắm lấy vai cô, tiếp tục ép hỏi: “Ít nhất, cho tôi một lời chắc chắn, em coi cậu ta là người thân hay một người đàn ông?”

Mất thấy thời gian trôi qua, cô đã ra ngoài hơi lâu, tình huống của Cổ Thừa Viễn khiến Du Nhiên lo lắng không thôi.

Lúc này cô không có thời gian để nói chuyện phiếm với Khuất Vân.

Chạy trốn từ bên cạnh có vẻ có chút khó khăn, dưới tình huống cấp bách, Du Nhiên đành phải cắn răng, hai chân dùng chút lực khụy xuống, muốn trực tiếp chui qua hai chân Khuất Vân.

Cũng không phải ý định kỳ lạ.

Đầu tiên, hai chân Khuất Vân đang ở vị trí xa nhau, đủ không gian cho cô hoạt động.

Thứ hai, hai tay Khuất Vân đang nắm vai cô, dùng lực đè xuống tạo cho cô một lực đẩy nhất định.

Vì vậy, Du Nhiên quyết định làm vậy.

Nhưng kế hoạch của cô chỉ có khởi đầu mà không có kết thúc.

Khuất Vân có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng Du Nhiên sẽ dùng chiêu này, vì vậy, khi thân thể cô vừa khụy xuống, anh đành khom người bảo vệ chính mình, bởi vậy, khe hở giữa hai chân lại càng lớn hơn, Du Nhiên có thể chui qua càng thuận lợi.

Vốn là, nếu cái móng Du Nhiên lướt sát qua mặt đất, vậy đầu của cô có thể lướt qua ngay bên dưới đũng quần Khuất Vân.

Đáng tiếc, bởi vì sức lực của Khuất Vân đủ lớn nên có thể túm lại thân thể cô lại, cách mặt đất còn hai mươi phân.

Nói cách khác, đầu của Du Nhiên, cao hơn kế hoạch hai mươi phân.

Vì vậy, mặt cô, đập thẳng vào cậu em trai nhà Khuất Vân.

Đó là một vật cứng, làm cho cái mũi của Du Nhiên đau nhức.

Vừa chịu đau khổ, Du Nhiên vừa an ủi chính mình: quên đi, quên đi, coi như ăn đậu hũ của anh ta một lần là được.

Lực tác động lẫn nhau, mặt Du Nhiên cũng làm Khuất Vân đau, lúc này, anh thả lỏng sự kiềm chế đối với Du Nhiên ra.

Nhân cơ hội này, Du Nhiên vội vàng cúi người, chui qua đôi chân dài của Khuất Vân, vắt chân chạy về phía phòng bệnh của Cổ Thừa Viễn.

Đang đau đầu suy nghĩ phải an ủi Cổ Thừa Viễn thế nào, khi bước vào phòng bệnh, Du Nhiên lại phát hiện không cần phải đau đầu vì vấn đề này nữa.

Bởi vì sẽ không có ai nghe lời an ủi của cô – Cổ Thừa Viễn đã không thấy đau nữa.

Thân thể Du Nhiên lạnh đi một nửa, biến mất với sự đả kích đó, có trời mới biết Cổ Thừa Viễn sẽ xảy ra chuyện gì.

Du Nhiên vội vàng báo cho bệnh viện, mọi người tìm khắp các góc ngách một lần, vẫn không tìm thấy dù chỉ là cái bóng của Cổ Thừa Viễn.

Cuối cùng, là Khuất Vân đưa ra đề nghị kiểm tra máy ghi hình an ninh mới phát hiện sau khi Du Nhiên ra khỏi phòng bệnh nói chuyện với Khuất Vân được một hai phút, Cổ Thừa Viễn liền mặc áo khoác vào, rời khỏi phòng bệnh, từ một cầu thang bên cạnh phía bên kia hành lang đi xuống, ra khỏi bệnh viện.

Du Nhiên vội vàng báo với bố mẹ, nói rõ tình hình với họ, ba người bàn bạc chia nhau ra tìm.

Mấy chỗ như nhà ở, nhà bạn bè, nhà bạn làm ăn của Cổ Thừa Viễn, chỉ cần Du Nhiên biết, bọn họ đều đi tìm, nhưng không có thu hoạch gì.

Du Nhiên biết, Khuất Vân vẫn đi theo cô từ nãy đến giờ, nhưng cô không muốn để ý tới anh.

Thất vọng đi ra khỏi nơi cuối cùng mà cô cho rằng Cổ Thừa Viễn có thể đến, Du Nhiên giẫm phải một hòn đá, nghiêng đi một chút.

Khuất Vân lập tức tiến lên đỡ lấy cô, nhưng Du Nhiên đẩy mạnh tay anh ra.

Cô hoàn toàn nổi giận rồi.

Không chỉ giận Khuất Vân mà còn giận chính mình.

Vì sao lại rời khỏi Cổ Thừa Viễn trong lúc thế này, thật là điên rồi.

Du Nhiên cho rằng, cô ngu ngốc đến mức không đáng sống trên đời nữa.

Ra về thánh mẫu khuyên Cổ Thừa Viễn bỏ qua thù hận, hiến gan cứu cha, cô tưởng đây là một bộ phim truyền hình cũ rích hay sao?

Mà ngay lúc Cổ Thừa Viễn đang suy yếu nhất lại vẫn không để ý rời khỏi phòng bệnh của anh ta, còn không để ý tới cảm nhận của anh ta.

Đúng vậy, cô ngu ngốc đến mức ngay cả chính cô cũng phải ghét bỏ bản thân.

“Đừng đi theo tôi, nhìn thấy anh tôi lại càng không vui.” Du Nhiên đẩy Khuất Vân ra.

Sau đó, cô chặn một chiếc taxi, nhanh chóng đi tới, đóng cửa lại, tùy tiện nói một địa chỉ cho tài xế.

Cho đến khi tách ra một khoảng cách tương đối, Du Nhiên mới dám quay đầu lại.

Cô nhìn thấy, Khuất Vân vẫn đứng tại chỗ, giống như điêu khắc từ đá, không nhúc nhích.

Du Nhiên cảm thấy thân mình cứng lại.

Cô thực sự đã làm mọi thứ rối loạn.

Sau khi xuống xe, Du Nhiên đứng ven đường, suy nghĩ như lạc vào mê cung.

Những nơi nghĩ đến đã tìm hết một lượt, vẫn không tìm thấy tung tích của Cổ Thừa Viễn, bước tiếp theo nên làm gì?

Đúng lúc này, di động vang lên, sau bốn tiếng, Du Nhiên mới như tỉnh lại từ trong mơ, nhận điện.

Ai ngờ bên kia lại là giọng nói của Cổ Thừa Viễn.

“Du Nhiên.” Giọng nói của anh ta thật yếu ớt, gần như bị bao phủ bởi hoàn cảnh âm ỉ xung quanh.

“Anh, anh ở đâu?” Du Nhiên kêu to, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người đi đường.

Cổ Thừa Viễn không trả lời, anh chỉ cúi đầu nói thầm: “Du Nhiên, giờ anh đang rất lạnh.”

“Anh, xin anh nói cho em biết, anh đang ở đâu, em sẽ đến ngay lập tức!” Du Nhiên nhìn trái nhìn phải trên đường, tóc mái trên trán đung đưa.

“Rất lạnh, giống như khi đó em rời khỏi anh, lạnh như vậy.” Giọng nói đông cứng của Cổ Thừa Viễn mang theo chút mờ ảo.

Xem ra Cổ Thừa Viễn không chịu nói cho cô biết anh ta đang ở đâu.

Du Nhiên sốt ruột, nhưng cô ép mình phải bình tĩnh lại, cố gắng nghe những âm thanh xung quanh phía bên kia điện thoại.

Dường như có rất nhiều tiếng cười, nghe như phần lớn là tiếng trẻ con, còn có tiếng nhạc.

Tiếng nhạc du dương loáng thoáng truyền đến, chạm đến một chỗ nào đó sâu trong ký ức của Du Nhiên.

Đó là trong công viên trò chơi, tiếng nhạc của vòng quay ngựa gỗ.

Du Nhiên còn nhớ, sinh nhật năm mười tám tuổi đó, Cổ Thừa Viễn đã đưa cô tới công viên trò chơi nằm ở tận cùng phía Bắc thành phố.

Ngày hôm đó, Du Nhiên đã ngồi vòng quay ngựa gỗ hết lần này đến lần khác, còn Cổ Thừa Viễn, luôn ở bên cạnh cô.

Tiếng nhạc đó, giống hệt như tiếng nhạc đang truyền qua ống nghe.

Có lẽ Cổ Thừa Viễn đang ở đó.

Du Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới công viên đó, sau khi mua vé, cô chạy thẳng tới vòng quay ngựa gỗ.

Khi vừa đến được khu ghế dựa bên cạnh rào chắn, Du Nhiên nhìn thấy Cổ Thừa Viễn.

Cô xông lên, nhưng khi cách anh ta một đoạn lại đứng lại.

Ánh mắt Cổ Thừa Viễn đang nhìn hai đứa bé ngồi cùng nhau trên một con ngựa gỗ trong vòng quay, nhưng anh ta biết, Du Nhiên đang ở ngay bên cạnh mình.

“Em còn nhớ không? Chiều hôm đó, em chỉ thích ngồi cái này, để anh nhớ lại xem, em đã ngồi con ngựa màu trắng kia phải không?”

“Anh, vết mổ của anh còn chưa lành, chúng ta về bệnh viện trước đi.” Du Nhiên khuyên nhủ.

“Ngày đó, anh đã ở bên cạnh rào chắn này, nhìn em, trên gương mặt em là ngàn vạn ánh mắt trời. Anh mỉm cười với em, nhưng trong lòng luôn bị chút do dự gặm cắn.” Cổ Thừa Viễn nhẹ giọng kể lại: “Anh đã nghĩ, nếu anh làm chuyện tiếp theo, anh sẽ không còn nhìn thấy gương mặt tươi cười của em nữa.”

“Nhưng khi đó em đã nói một câu, em nói khi em còn bé, mỗi cuối tuần bố mẹ đều đưa em đi chơi vòng quay ngựa gỗ.”

“Em biết không? Trước đây, mẹ cũng thường đưa anh đi chơi vòng quay ngựa gỗ, chỉ có mẹ và anh, đó là quãng thời gian vui vẻ nhất của anh... Nhưng những chuyện đó, đều là trước khi em ra đời.”

“Trong một giây đó, anh bỗng nảy sinh ra rất nhiều thù hận đối với em, vì vậy, anh đã lôi em xuống vực sâu.”

“Em là người duy nhất yêu thương anh, nhưng anh đã dùng chính tay mình đẩy em ra. Giống như em từng nói, anh sẽ cô đơn cả đời.”

Không biết vì suy yếu hay vì nguyên nhân gì khác, giọng nói của Cổ Thừa Viễn chậm rãi thấp xuống.

“Anh, đó là em lỡ lời, anh đừng tưởng thật.” Du Nhiên vội vàng giải thích.

“Đó là sự thật, mẹ đã buông tay anh, còn em, cũng buông tay anh, sẽ không ai nắm lấy tay anh nữa, đều do anh tự làm tự chịu.” Cổ Thừa Viễn nở nụ cười, mỏng manh, giống như một đóa hoa trong suốt băng băng.

Rất nhanh sẽ tan chảy dưới ánh mặt trời.

Du Nhiên nắm lấy vai Cổ Thừa Viễn, muốn nâng anh ta dậy, nhưng bàn tay Cổ Thừa Viễn lại trườn lên bàn tay cô: “Du Nhiên, em sẽ đi cùng Khuất Vân sao?”

Du Nhiên không có thời gian để trả lời vấn đề này, bởi vì cô cảm giác được bàn tay của Cổ Thừa Viễn dính dính, ướt đầm.

Cô rút mạnh tay ra, ngạc nhiên nhìn thấy trên mu bàn tay mình đầy máu!

Đi nhanh tới trước mặt Cổ Thừa Viễn, Du Nhiên nhìn thấy, miệng vết thương trên bụng anh ta đang thông thả chảy máu.

Du Nhiên quá sợ hãi, lấy điện thoại ra định gọi xe cứu thương, nhưng Cổ Thừa Viễn cầm chặt lấy tay cô.

“Buông tay, anh không muốn sống nữa sao!” Du Nhiên vô cùng lo lắng,

“Du Nhiên, em không hiểu, sống cô đơn như vậy còn sống làm gì.” Đóa hoa bên môi Cổ Thừa Viễn ngày càng mỏng manh.

“Em, và cả bố mẹ nữa, đều ở bên cạnh anh mà!” Du Nhiên kiểm chế mình, bởi vì dùng quá nhiều sức để giấy dựa sẽ làm vết thương của Cổ Thừa Viễn rách lớn hơn.

“Tình cảm đó không sưởi ấm được cho anh, điều anh muốn, chỉ là em, là vợ của anh.” Cổ Thừa Viễn bỗng lấy một chiếc nhẫn kim cương từ trong túi ra, những ngón tay nhuốm máu ánh lên một màu hồng trên viên kim cương sáng bóng: “Du Nhiên, đồng cảm với anh cũng được, thương hại anh cũng được, đừng rời khỏi anh lần nữa, đừng buông tay anh nữa.”

“Giờ không phải lúc nói những chuyện này!” Nhìn máu nhỏ xuống mặt đất, trong lòng Du Nhiên như có lửa đốt.

“Hứa với anh.” Môi Cổ Thừa Viễn ngày càng tái nhợt: “Giờ, anh chỉ còn mình em.”

Máu chảy ra khỏi thân thể càng ngày càng nhiều, đôi mắt của Cổ Thừa Viễn càng ngày càng mờ nhạt, bàn tay cầm lấy tay cô cũng càng ngày càng lạnh.

Du Nhiên không còn cách nào khác, chỉ có thể cắn răng giật lấy chiếc nhẫn, xỏ mạnh vào ngón áp út.

Cảm giác lạnh lẽo giống như xiềng xích.

Cuối cùng, Cổ Thừa Viễn cũng thả cô ra, Du Nhiên vội vàng gọi xe cứu thương, cũng nhờ nhân viên của công viên trò chơi giúp cô nâng anh ta đi.

Cho dù đã hôn mê, Cổ Thừa Viễn vẫn nắm chặt tay Du Nhiên.

Sau khi đưa Cổ Thừa Viễn vào phòng phẫu thuật, Du Nhiên rất nhanh đã gặp bố mẹ và... Khuất Vân.

Bố mẹ kéo tay Du Nhiên, cẩn thận hỏi mọi chuyện.

Trong lòng Du Nhiên là một mảnh hỗn loạn, ngay cả chính mình nói gì cô cũng không nhớ.

Nhưng cô nhìn thấy, Khuất Vân vẫn đứng cách đó không xa, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay cô.

Du Nhiên vô thức nắm chặt tay, viên kim cương trong lòng bàn tay vừa cứng vừa lạnh, giống như ánh mắt Khuất Vân.

Sau khi hỏi han xong, Bạch Linh và Lý Minh Vũ bị y tá gọi đi nộp viện phí, bên ngoài phòng phẫu thuật chỉ còn một mình Du Nhiên đối mặt với Khuất Vân.

Du Nhiên dùng tay kia che khuất chiếc nhẫn kim cương, nhưng không ngờ như vậy càng giấu đầu hở đuôi.

Khuất Vân chậm rãi đi tới trước mặt cô, nhìn về phía bàn tay cô, nhẹ giọng nói: “Xem ra, em đã cho tôi đáp án.”

“Cái gì?” Du Nhiên hỏi.

“Giữa tôi và cậu ta, em chọn cậu ta, em coi cậu ta là một người đàn ông.” Khuất Vân nói, giọng nói thật chậm.

Du Nhiên cố gắng sắp xếp những từ ngữ trong đầu, muốn nói rõ với anh những chuyện vừa xảy ra.

Nhưng Khuất Vân không cho cô cơ hội mở miệng.

Anh vươn tay, vuốt ve gương mặt Du Nhiên, mang theo một cảm giác thật nặng nề: “Du Nhiên, tôi thừa nhận, tôi đã thua, tôi đã đánh mất em, tôi không có khả năng để thắng trở lại. Tôi đã cố gắng, nhưng kết quả vẫn là vô dụng. Em yên tâm, từ nay về sau, tôi sẽ không làm phiền em nữa, sẽ không cản trở bước chân của em nữa... Vậy, tạm biệt.”

Nói xong, anh xoay người, bỏ đi.

Đây là bài học thứ hai mươi mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Rốt cuộc, anh cũng có thể bị đánh bại.

20. Chương 21

[Bài học thứ hai mươi mốt] Kết quả, anh mới là người cuối cùng kia.

Cứ như thế, Khuất Vân bỏ đi.

Như vậy cũng tốt, Du Nhiên nghĩ, một năm thời sinh viên quý giá nhất đã trải qua cùng anh, đây là lúc để đoạn tình cảm đó trở thành hồi ức.

Anh đã chủ động buông tay, không còn yêu cầu cô phải lựa chọn, mà đáp án đó rốt cuộc là gì, ngay cả Du Nhiên cũng không rõ.

Và, cũng không còn quan trọng nữa.

Một chương này của cô và Khuất Vân đã hoàn toàn kết thúc, từ nay về sau, là một chương mới, anh có thể không phải để chính mình chịu uất ức nữa, còn cô cũng có thể không bị vướng bận nữa.

Kết quả như vậy, đối với bọn họ, đều tốt.

Du Nhiên hiểu, bọn họ đều hiểu.

Chỉ là trong lòng... Chỉ là trong lòng...

Lần trốn đi đó, vết khâu của Cổ Thừa Viễn bị rách, may mà đến bệnh viện đúng lúc mới không xảy ra sự cố gì.

Du Nhiên vẫn chịu trách nhiệm chăm sóc anh ta, trải qua sự kiện lần này, Cổ Thừa Viễn biến thành một đứa trẻ thiếu cảm giác an toàn, Du Nhiên thật sự không thể rời khỏi anh ta nửa bước.

Nhưng trong lúc bận rộn, Du Nhiên cũng không còn thời gian rảnh rỗi để nhớ về một số việc, nhớ tới một số người nữa.

Về chuyện cái nhẫn, Du Nhiên không biết phải nói thế nào, vì vậy cô chọn cách im lặng.

Mấy tuần sau, cuối cùng Cổ Thừa Viễn cũng được xuất viện, dưới sự chăm sóc hết lòng của Du Nhiên và tác dụng của canh bồi bổ của Bạch Linh, dường như anh ta còn béo hơn một chút.

Như vậy mới hợp với chiều cao của anh ta.

Mối quan hệ của bọn họ là một loại quan hệ hoàn toàn mới, hòa lẫn giữa tình thân và sự ăn ý từ nhỏ.

Nhưng đôi khi, sẽ tăng thêm một chút mờ ám – người tăng thêm thường là Cổ Thừa Viễn.

Bọn họ thường nói đến thời gian khi còn bé – anh ta đi xe đạp, cho cô ngồi phía sau, đưa cô đi mua bánh kem; tháng Ba, anh ta làm một con diều cho cô, sau đó hai người tới sườn núi bên cạnh thả diều; ngày hè, anh ta đưa cô tới bờ sông, cùng nhau bắt tôm cá.

Quãng thời gian vui vẻ đó dường như được ôn lại một lần qua những lời kể.

Chỉ là, mỗi khi Cổ Thừa Viễn nói đến năm hai người hẹn hò, Du Nhiên sẽ chuyển trọng tâm câu chuyện sang hướng khác.

Ngoài ra, cô cũng tránh chuyện về chiếc nhẫn.

Cô không nhắc tới không có nghĩa Cổ Thừa Viễn cũng như vậy.

Tổng cộng anh ta đã cầu hôn cô hai lần.

Lần đầu tiên vào ngày xuất viện, nhìn Du Nhiên đang thu dọn đồ dùng, anh ta nhẹ giọng nói: “Du Nhiên, chúng ta kết hôn đi.”

Du Nhiên chỉ cười cười, không có bất cứ phản ứng gì.

Lần thứ hai là một tuần sau khi xuất viện, Cổ Thừa Viễn lại đưa Du Nhiên ra ngoài ăn trưa, sau khi ăn xong, thuận tiện tới một khu biệt thự xa hoa đang rao bán ở bên cạnh.

Khi đi tới một trong những căn biệt thự trong đó, Cổ Thừa Viễn đột nhiên hỏi: “Căn nhà này làm nhà mới khi kết hôn thế nào?”

Du Nhiên đương nhiên hiểu ý của anh ta, nói lảng đi: “Mùa đông ở đây không có tuyết, vậy mà trong phòng khách lại có một cái lò sưởi âm tường, đúng là giả tạo.”

Cứ như thế, hai lần cô đều chuyển hướng câu chuyện.

Thật ra, Cổ Thừa Viễn cũng có thể coi là một đối tượng tốt, nếu bọn họ ở bên nhau, Cổ Thừa Viễn sẽ không còn cô đơn, bố mẹ cũng sẽ vui vẻ, giống như kết cục cả nhà cùng vui.

Nhưng Du Nhiên luôn cảm thấy cô không thể làm như vậy.

Về phần nguyên nhân, cô không biết.

Có lẽ, người không thể nhìn rõ tâm tư của mình nhất, chính là bản thân.

Du Nhiên nhớ cô từng thề trước mặt Khuất Vân, nói sẽ tìm một người đàn ông coi cô như báu vật trong lòng bàn tay.

Cô cảm nhận được nỗi khổ khi yêu một ai đó, vì vậy cô chấp nhận Tiểu Tân, muốn được yêu một lần, nhưng kết quả vẫn là không tốt.

Còn Cổ Thừa Viễn, Du Nhiên xác nhận, sau khi trải qua những chuyện đó, anh ta đối với cô tốt, rất rất tốt.

Nhưng tới lúc này Du Nhiên mới mơ hồ nhận ra, thứ mình muốn dường như còn nhiều hơn thế.

Cô quá tham lam – cô muốn một người yêu mình, mà mình cũng yêu người đó.

Du Nhiên nghĩ, cô nhất định sẽ cô đơn cả đời.

Lần cầu hôn thứ ba của Cổ Thừa Viễn diễn ra trong phòng Du Nhiên.

Lúc đó, Bạch Linh và Lý Minh Vũ ở trong bếp nấu cơm, để hai người bọn họ nói chuyện riêng.

Du Nhiên lại nhớ tới một số chuyện thú vị khi còn bé, vui vẻ mang ra bàn luận.

Khi còn bé, Du Nhiên vừa ăn đậu tương vừa xem ti vi, kết quả cắn phải lưỡi, máu chảy ròng ròng, lúc đó người lớn đều đã ra ngoài, Cổ Thừa Viễn đỡ cô lên xe đạp, đi thẳng tới bệnh viện.

“Em nhớ khi đó em cứ nhào vào lòng anh khóc, quần áo của anh nhuộm đầy máu từ miệng em, khi mẹ tới bệnh viện còn tưởng bụng anh bị thương, vô cùng sợ hãi.” Du Nhiên khẽ cười.

Lúc đó, cô cũng rất sợ, nghĩ rằng mình sẽ chết, may mà Cổ Thừa Viễn luôn ở bên an ủi cô.

Trong trí nhớ của cô, Cổ Thừa Viễn luôn áo quần gọn gàng, sạch sẽ, mang theo một cảm giác lạnh lạnh.

Thích anh ta, có phải từ khi đó?

“Anh nhớ, trước đây, khi ở bên anh, em luôn rất vui vẻ.” Đường viền đôi môi Cổ Thừa Viễn cong lên thành một đường cong rõ ràng, giống như đang nhớ lại quá khứ thật tươi đẹp, nhưng chậm rãi, lông mày anh ta hạ xuống, biến thành dáng vẻ cô đơn: “Đáng tiếc, đều bị anh phá hủy.”

“Đừng nói những chuyện này nữa, giờ không phải tốt lắm sao?” Du Nhiên lại chuyển hướng câu chuyện: “Em đói rồi, em đi trộm ít đồ ăn đến đây.”

Nói xong, cô định đứng dậy, nhưng Cổ Thừa Viễn kéo cô lại.

Anh ta ngẩng đầu nhìn cô, qua một lúc rất lâu mới nói: “Du Nhiên, cứu anh.”

“Anh...” Ánh mắt Du Nhiên khẽ lay động.

“Nghe nói Khuất Vân đã bắt đầu gặp gỡ cô gái vừa xem mặt, bố mẹ cô gái đó là bạn của bố mẹ cậu ta.” Bàn tay Cổ Thừa Viễn nắm trên khuỷu tay cô, ngón tay cái chạm vào gân tay của cô: “Cậu ta đã bắt đầu một cuộc sống mới.”

“Vậy sao?” Du Nhiên trả lời như vậy, giọng nói thật bình tĩnh.

“Anh thật hâm mộ cậu ta, không phải vì cậu ta đã từng ở bên em, mà vì cậu ta cảm được cũng buông được. Anh không làm được, thứ anh muốn, ngay từ đầu là cái gì thì vĩnh viễn sẽ là cái đó, anh không có được, chính là trọn đời chìm đắm. Vì vậy... Du Nhiên, xin em hãy cứu anh.”

Đường cong mạnh mẽ trên thân thể Cổ Thừa Viễn trong giây phút đó dường như mềm đi: “Du Nhiên, đeo nhẫn, vĩnh viễn ở lại bên anh.”

Du Nhiên không biết nên đáp lại thế nào, cô dùng phương pháp như trước – trì hoãn.

Cô xin anh ta cho cô thêm một ngày, cô sẽ suy nghĩ kỹ càng, sẽ cho anh ta một đáp án chính xác.

Mà đáp án kia, là cuối cùng, một khi đã nói ra sẽ không thay đổi nữa.

Thời gian phải trả lời chính là sáng ngày hôm sau, đêm hôm đó, Du Nhiên không ngủ được, một mình đi dạo bên bờ sông.

Mặt sông là một màu đen sâu kín, thỉnh thoảng có một chiếc thuyền hàng chạy qua, tạo thành những gợn sóng.

Dựa nửa người vào lan can, Du Nhiên nghĩ, bạn gái lần này của Khuất Vân sẽ giống cô, hay giống Đường Ung Tử?

Có lẽ, cô gái này chính là một nửa còn lại của đời anh, có lẽ, bọn họ rất nhanh sẽ kết hôn, có lẽ, những dây dưa đau khổ trong cuộc tình với cô chỉ là một sự luyện tập trước khi gặp cô gái này.

Cẩn thận nghĩ lại, có thể có một cuộc tình oanh oanh liệt liệt, đủ loại tình tiết khiến người ta méo mặt, một cuộc tình đáng bị sét đánh, một cuộc tình khiến người ta chỉ trích lẫn nhau, anh tàn khốc, tôi vô tình, cô cố tình gây sự với một người có tần suất xuất hiện rất cao trong giấc mơ của nữ sinh toàn trường như Khuất Vân cũng coi như không uống phí cuộc đời.

Lấy chiếc nhẫn kim cương từ trong túi ra, ngắm nghía dưới ánh đèn đường, không tệ, không tệ, kích cỡ vừa vặn, đủ trang nhã, đẹp đẽ.

Có lẽ lúc này chính là lúc để cô bước tiếp – dù sao, Khuất Vân cũng đã bước tiếp rồi.

Có lẽ, sau khi trải qua rất nhiều phân phân hợp hợp, Cổ Thừa Viễn mới chính là cái đích đã định trước kia?

Chỉ là... Du Nhiên đã thử vài lần nhưng vẫn không cách nào đeo vào tay.

Ngón tay và chiếc nhẫn kim cương giống như hai viên nam châm cùng một cực, đẩy nhau ra xa.

Mắt thấy sắc trời càng lúc càng đen, Du Nhiên cảm thấy có chút nguy hiểm – kẻ xấu nào mắt mũi không tốt rất có thể sẽ nhìn nhầm cô thành mỹ nhân mà XXOO.

Du Nhiên vẫn còn nhớ bài học từ thời tiểu học, trước giờ qua đường đều đi trên vạch kẻ đường – nếu có bất hạnh bị đụng vào còn có thể ăn vạ được ít tiền.

Gái Diệp thì ghi nhớ khẩu hiệu của Metersbonwe*, không thích đi trên vạch kẻ đường tầm thường kia, mà phải đi cách đó năm mét – nếu có bị xe đâm cũng có thể dùng đôi bàn tay nhuộm máu sờ tới vạch kẻ đường, ăn vạ lấy tiền bồi thường.

* Slogan của hãng thời trang Metersbonwe là “be different”

Mà lúc này, đang có một người làm chuyện giống như gái Diệp, cách Du Nhiên năm mét phía bên ngoài, trước mặt, có một người đang sang đường.

Sống lưng cao thẳng, chân dài thẳng tắp, làn da trắng nõn, tấm lưng kia, chính là Khuất Vân.

Du Nhiên không có thời gian suy nghĩ vì sao anh lại ở đây, bởi vì cô nhìn thấy một chiếc xe đang phi như bay từ bên kia tới.

Còn Khuất Vân dường như đang cầm điện thoại nói chuyện với ai đó, hoàn toàn không chú ý tới sự nguy hiểm trí mạng.

Trong một giây đó, Du Nhiên không suy nghĩ nhiều, một ý định nảy lên, không một chút do dự, cô chạy thẳng tới bên cạnh Khuất Vân, đẩy anh sang bên kia đường.

Chiếc xe lướt sát ngay qua vạt áo Du Nhiên, trượt qua vài mét rồi dừng phắt lại.

Một thanh niên đầu tóc có thể so sánh với con nhím, nhuộm màu mè như vòng ngũ sắc trên đầu Phật tổ Như Lai thò đầu ra khỏi cửa xe, mắng: “Muốn chết à!!!”

Sau đó ngênh ngang bỏ đi.

Người cậu ta mắng là Du Nhiên.

Do động tác vừa rồi, Du Nhiên vẫn bảo vệ Khuất Vân ở bên trong, nhận hết nguy hiểm lên người mình.

Tất cả những hành động này đều là vô thức.

“Cô gái, cô không sao chứ?” Một giọng nói khiến thần trí của Du Nhiên trở về thể xác.

Du Nhiên quay đầu, phát hiện người mình cứu không phải Khuất Vân.

Dáng người anh ta rất giống Khuất Vân, gương mặt cũng rất đẹp, cũng tương xứng với Khuất Vân.

Chính là loại trai đẹp mà nếu Du Nhiên gặp trên đường sẽ âm thầm nhìn chằm chằm, buổi tối khi đi ngủ còn nhớ lại rồi không ngừng hoang tưởng.

Trai đẹp rõ ràng vô cùng cảm kích với ơn cứu mạng của Du Nhiên, liên tục nói cảm ơn, còn kiên quyết muốn đưa Du Nhiên tới bệnh viện kiểm tra.

Nhưng Du Nhiên cảm thấy sức sống của mình vẫn còn mãnh liệt, không chịu một chút thương tích nào, nên nhẹ nhàng từ chối.

Nhưng anh chàng đẹp trai này có vẻ đã sinh ra hứng thú dào dạt với “trái tim vàng lương thiện” của cô, hào hứng mời cô đi ăn.

Du Nhiên dùng lý do giảm béo không ăn đêm để uỷ chuyển từ chối, trai đẹp lại không chịu bỏ cuộc, tiếp tục hỏi số điện thoại của cô, nói ngày khác vào ban ngày lại mời cô đi ăn.

Bề ngoài của trai đẹp bắt mắt, dáng người của trai đẹp cao ráo, lời nói của trai đẹp khéo léo, ánh mắt của trai đẹp nồng cháy, viết mấy chữ vàng lông lánh to đùng: nợ nhân tình, tôi nguyện lấy thân báo đáp.

Du Nhiên do dự một lúc rồi nói ra một dãy số, sau đó mượn cớ bắt xe bỏ đi.

Cô biết cô và anh chàng đẹp trai này sẽ không gặp lại.

Bởi vì, số cô đưa là một số giả.

Bởi vì, cô đã hiểu rõ một việc.

Tới thời gian ước hẹn của ngày hôm sau, Cổ Thừa Viễn hẹn Du nhiên tới một nhà hàng kiểu Pháp trang trí tao nhã, vô cùng thích hợp để tiêu tiền, nằm ở khu phố trung tâm.

Khi uống đến canh cà rốt, Du Nhiên quyết định sớm chết sớm siêu sinh, cô lau miệng, đặt chiếc khăn trước mặt Cổ Thừa Viễn.

Cổ Thừa Viễn buông chiếc thìa xuống, một lúc lâu mới hỏi: “Em thật sự... không chịu tha thứ cho anh sao?”

“Không, em đã tha thứ cho anh từ lâu rồi.” Du Nhiên bình tĩnh nói: “Chỉ là, tối hôm qua em đã nhìn rõ một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tối hôm qua, em đã cứu một người. Trước đây, khi xem ti vi, em luôn nghĩ, khi xe lao tới, thật sự có ai đó sẽ đẩy người đang bị nguy hiểm kia ra sao? Có cần thiết phải dùng chính thân thể của mình nhào qua không, đúng là tự tìm chết. Nhưng cho tới khi chuyện đó xảy ra với mình, em mới hiểu, khi đó, con người không còn bao nhiêu lý trí, họ chỉ nghe theo trái tim mình. Động tác nhào tới kia là vô thức, là vì đảm bảo người mình quan tâm kia sẽ không bị thương.”

“Người em cứu là Khuất Vân?” Cổ Thừa Viễn lẳng lặng, chậm rãi hỏi.

“Không.” Du Nhiên lắc đầu: “Chỉ là một người rất giống anh ấy.”

Nhưng, chuyện đó đã đủ nói rõ tất cả vấn đề.

Khuất Vân nói, cô còn nhớ tới anh, Du Nhiên không tin.

Tiểu Tân nói, cô còn nhớ tới anh, Du Nhiên không tin.

Cổ Thừa Viễn nói, cô còn nhớ tới anh, Du Nhiên vẫn không tin.

Nhưng chuyện tối qua đã khiến Du Nhiên nhìn rõ trái tim mình trong nháy mắt.

Thì ra, là sự thật.

“Em sẽ đi tìm cậu ta sao?” Cổ Thừa Viễn hỏi, anh ta nhìn cô, ánh mắt khiến người ta rất khó đoán biết.

“Không.” Du Nhiên tiếp tục lắc đầu: “Anh ấy đã bắt đầu một cuộc sống mới, hơn nữa anh ấy đã bỏ cuộc với em rồi.”

Khi cô nghĩ thông suốt, bọn họ đã bỏ lỡ nhau.

Chuyện đời luôn là như vậy.

Du Nhiên vẫn luôn nghĩ rằng, ba cuộc tình này của cô, anh em, thầy trò, chị em, không thành công là vì chúng quá lệch lạc. Nhưng nghĩ kỹ lại, tất cả chỉ vì cô quá cố chấp.

Điều cuối cùng cô muốn chính là một người yêu cô, và cô cũng yêu người đó.

Từ chối Cổ Thừa Viễn, là vì cô không còn yêu anh ta.

Từ chối Tiểu Tân, là vì cô chưa bao giờ yêu cậu ta.

Từ chối Khuất Vân, lúc mới đầu là vì không xác định anh có yêu cô hay không, sau đó, cô lại không xác định mình còn yêu anh hay không.

“Có lẽ, em còn chưa gặp được người thật sự dành cho mình, nhưng không sao, em sẽ đợi.” Du Nhiên cười khê: “Yêu đương lâu như vậy rồi, em có chút mệt mỏi, đã đến lúc nên dời sức lực sang công việc rồi.”

“Em sẽ không yêu anh lần nữa, là ý này phải không?” Cổ Thừa Viễn hỏi, đôi mắt anh ta dưới ánh đèn có vẻ đen và sâu không đáy.

“Đúng vậy.” Du Nhiên quyết định nói rõ: “Tình cảm nam nữ, em không thể cho anh nữa, mà sẽ làm em gái anh, sẽ ở bên anh những lúc anh cần... Xin lỗi, đây là chuyện duy nhất em có thể làm được.”

Vì chính mình, vì người khác, cô sẽ không bao giờ làm bừa nữa.

Sau khi biết rõ chính mình muốn gì, tiếp đó chính là kiên trì, cho dù cuối cùng không đạt được gì cũng không thể làm bản thân thất vọng.

Ngày hôm đó, Cổ Thừa Viễn cũng không có vẻ gì khác thường, vô cùng bình tĩnh, giống như một hình ảnh phản chiếu của ánh trăng lạnh lẽo như từ trước tới giờ.

Cuối cùng, anh ta nói: “Chỉ cần anh cần em, bất kể lúc nào, em sẽ tới sao?”

“Đúng vậy.” Du Nhiên hứa hẹn như vậy.

Cổ Thừa Viễn nhẹ nhàng gật đầu.

Cứ như thế, mọi chuyện dường như đã được giải quyết.

Du Nhiên lại trở về với những ngày điên đảo ngày đêm, vui đầu đọc sách, vui đầu ngủ, tâm trạng vô cùng thoải mái, ngay cả buổi tối nằm mơ cũng thấy cậu bé Hồ Lô đánh nhau với siêu nhân điện quang.

So với cậu bé Hồ Lô và siêu nhân điện quang trước đây thì những giấc mơ này cao thượng hơn gấp bội.

Quan hệ giữa Cổ Thừa Viễn và gia đình cô cũng trở về như lúc ban đầu, giống như người một nhà.

Thì ra con người có thể thay đổi, Du Nhiên quyết định phải thay đổi chính mình, giữ vững lập trường, tranh thủ gia nhập Đảng, cố gắng làm một chiến sĩ đặc lực của chủ tịch Mao.

Mùa hè này xảy ra quá nhiều chuyện, vì vậy Du Nhiên cảm thấy nó qua đặc biệt nhanh, chưa được bao nhiêu ngày trăng mọc đã là khai giảng.

Đúng lúc này, trong một buổi tụ tập của công ty, Lý Minh Vũ rút được giải nhất – chuyến du lịch cho hai người tới Quế Lâm.

Nhìn hai ông bà già vô cùng hứng chí sắm sửa hành lý, Du Nhiên giận đến nghiêng răng nghiêng lợi – chuyện này rõ ràng là kỳ thị kết tinh tình yêu là cô đây.

Rưng rưng vẫy tay nhỏ tiễn bố mẹ đi, Du Nhiên cuộn tròn trên sofa, dùng cái thìa lớn xúc kem, chuẩn bị luyện tiên.

Không phải luyện thành tiên nữ, mà luyện thành Thiên Bồng Nguyên Soái.

Đang vui vẻ biến đổi, Cổ Thừa Viễn gọi điện tới rủ cô ra ngoài ăn, sau khi nghe giọng nói uể oải của cô, hỏi ra chuyện, hiểu ngay được suy nghĩ của cô, lập tức hạ lệnh cô đi sửa soạn hành lý, cùng anh ta tới Quế Lâm khiến Lý Minh Vũ và Bạch Linh ngạc nhiên một phen.

Du Nhiên nhảy cẫng lên, làm theo ngay, thu dọn xong xuôi, khóa kỹ cửa, cô xuống dưới lầu chờ Cổ Thừa Viễn.

Không lâu sau, Cổ Thừa Viễn tới, Du Nhiên mang theo hành lý lên xe.

Trên đường đi, Du Nhiên loay hoay xử lý cái máy ảnh không biết vì sao lại trục trặc của mình, thuận miệng hỏi: “Anh lấy vé máy bay chưa?... Coi như em chưa hỏi đi, việc anh làm, em luôn luôn yên tâm.”

“Em tin tưởng anh như vậy?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

Đây hẳn là một câu nói đùa nhưng lại thiếu sự hài hước.

Chỉ là, toàn bộ sự chú ý của Du Nhiên đều đặt trên cái máy ảnh: “Nếu anh mà cũng có sai sót thì thật sự không còn gì để nói nữa rồi.”

“Trong lòng em, anh tốt đến vậy sao?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Đương nhiên.” Du Nhiên cầm máy ảnh, đưa lưng về phía anh ta, vội vàng quay ra chụp cảnh vật ngoài cửa sổ.

Phía sau truyền tới giọng nói của Cổ Thừa Viễn, giọng nói đó nhạt đến mức gần như xa cách: “Nếu vậy, vì sao không thể tiếp nhận anh?”

Giống như tia lửa điện lóe lên khi chạm vào dây điện, Du Nhiên chậm rãi buông máy ảnh xuống, nhẹ giọng nói: “Không phải chúng ta đã nói sẽ không nhắc tới chuyện này nữa sao?”

“Đúng là đã hứa như thế, chỉ là...” Khuôn mặt Cổ Thừa Viễn giống như được mạ một lớp kim loại màu ấm, nhưng đôi mắt lại là màu lạnh: “Giờ là lúc nên nhắc tới chuyện đó.”

Trực giác nói cho Du Nhiên biết có điều gì đó khác thường, ngay lúc này, di động trong túi xách vang lên.

Cô cúi đầu, không dám nhận – trên màn hình là dãy số của Khuất Vân – Du Nhiên không cố gắng nhớ nhưng khó có thể quên được dãy số này.

Sau khi điện thoại vang lên ba tiếng, Du Nhiên nghe máy.

Không có gì phải né tránh, cô nghĩ như vậy.

Đồng thời, quả thật cần một việc nào đó để xua đi bầu không khí quái dị trên xe.

“Là tôi.” Đây là câu nói đầu tiên của Khuất Vân.

“Tôi biết.” Du Nhiên nói, cũng cố gắng dời sự chú ý của mình ra ngoài cảnh sắc đang vùn vụt trôi qua ngoài cửa sổ.

Sau đó, Khuất Vân vô cùng nghiêm túc hỏi cô một câu: “Du Nhiên, em có tin tôi không?”

“Cái gì?” Du Nhiên không hiểu.

Ngữ điệu của Khuất Vân khiến cho không khí lại căng thẳng lên: “Bởi vì sau đây tôi muốn nói cho em một số sự thật, một số sự thật mà dù thế nào em cũng không muốn tin.”

“Anh nói đi.” Trò chơi Du Nhiên ghét nhất từ khi sinh ra đến giờ chính là giải câu đố.

“Thứ nhất, người lái xe đụng vào bố mẹ em chính là do Cổ Thừa Viễn sai khiến. Thứ hai, lần hiến gan kia, thật ra là một vở kịch đã dựng sẵn, Cổ Thừa Viễn không bị lừa.”

Hai câu nói ngắn ngủi này giống như qua một lúc thật lâu mới có thể trôi vào tai Du Nhiên, cô vẫn duy trì tư thế nghe máy, thậm chí ngay cả lông mi cũng không chớp một cái.

“Em có thể mắng tôi là lừa đảo, có thể khinh thường tôi, nhưng trước tiên, em hãy nghe lời nói của mấy người trong cuộc đã.” Khuất Vân nói.

Anh đã thu thập được tất cả chứng cứ rồi.

“Điện thoại của ai vậy?” Cổ Thừa Viễn bỗng lên tiếng hỏi.

“Bạn học của em.” Nét mặt Du Nhiên vẫn như bình thường, nhưng trái tim đã bắt đầu đập mạnh liệt.

Khuất Vân ở bên kia ngừng lại một lát, sau đó trầm giọng nói: “Cổ Thừa Viễn ở bên cạnh em?”

“Ừ.” Du Nhiên đáp nhẹ một tiếng, cũng đổi điện thoại sang tai bên phải, không muốn khiến Cổ Thừa Viễn phát hiện ra.

“Du Nhiên, hãy nghe tôi nói, lập tức mượn cớ rời khỏi hắn, đừng một mình ngã bả với hắn, hiểu không?!” Những lời này của Khuất Vân dùng một ngữ điệu rất chậm, rất nhẹ, nói ra.

Anh cố gắng khiến cô bình tĩnh lại.

“Tớ đang trên đường tới sân bay, tớ sắp đi Quê Lâm, vậy khai giảng gấp lại nhé.” Du Nhiên cố gắng khiến giọng nói thật bình thường.

Ngắt máy, thấp thỏm chờ đợi năm phút, dường như Cổ Thừa Viễn không phát hiện ra điều gì.

Sự kiên nhẫn của Du Nhiên đã dùng hết, cô chọn đúng cơ hội, nói: “Em muốn vào nhà vệ sinh.”

Đi vệ sinh rồi trốn, đây là kế hoạch của cô.

Nhưng Cổ Thừa Viễn giống như không nghe thấy.

“Em không nhịn được nữa.” Không khí trong xe thật lạnh, nhưng Du Nhiên cảm thấy lòng bàn tay lại đầy mồ hôi.

“Chiều này, là Khuất Vân vừa mới dạy cho em?” Cổ Thừa Viễn hỏi, đôi mắt anh ta vẫn nhìn phía trước, mà khóe miệng lại có một độ cong lạnh lùng tới mơ hồ.

Anh ta biết tất cả.

Du Nhiên cũng không muốn tiếp tục giả vờ nữa, hỏi thẳng: “Người đâm xe vào bố mẹ, có đúng là do anh sai khiến hay không?”

“Em tin lời của Khuất Vân sao?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Em không tin, vì vậy em muốn nghe lời giải thích của anh.” Du Nhiên nắm chặt tay.

“Nhưng, em đã tin, nếu không em đã không nghe lời cậu ta, vội vàng muốn rời khỏi anh.” Cổ Thừa Viễn nói một chuyện thật.

Du Nhiên không nói gì để đáp trả.

Đúng vậy, trong vô thức, cô đã tin Khuất Vân, chuyện này đủ để giải thích một loạt hành động trốn tránh vừa rồi của cô đối với Cổ Thừa Viễn.

“Thì ra, diễn trò lâu như vậy, kết quả vẫn cứ là vô dụng.” Cổ Thừa Viễn lẳng lặng cười, nụ cười kia mang theo hơi lạnh, không ngừng bao trùm toàn bộ lỗ chân lông của Du Nhiên.

“Những lời này, ý là thừa nhận sao?” Giọng nói của Du Nhiên hơi run run, giống một người đứng không vững.

“Đúng vậy.” Cổ Thừa Viễn nói.

“Dừng xe!” Du Nhiên trầm giọng ra lệnh: “Từ nay về sau, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa!”

Anh ta sao có thể làm chuyện như vậy với bố mẹ cô?

Nếu có một chút sai sót, bố mẹ cô có thể vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

Anh ta sao có thể đối xử như vậy với sinh mệnh của những người mà cô yêu nhất!

“Du Nhiên.” Cổ Thừa Viễn nhẹ giọng gọi tên cô.

Du Nhiên quay đầu, nhìn thấy một bình xịt nhỏ và một lớp sương mù màu trắng phun ra từ vòi phun.

Một mùi vị gay mũi tràn tới, sau đó, Du Nhiên chìm vào bóng tối.

Khi tỉnh lại, Du Nhiên phát hiện mình đang nằm trên sofa trong phòng khách của một biệt thự xa lạ, đầu hơi choáng váng, giống như say rượu.

Bên ngoài cửa sổ sát đất là một màu xanh ngắt, toàn bộ tràn vào trong mắt như đang không ngừng phồng lên.

Nhẫn nhẫn cảm giác không khỏe, tựa đầu sang một bên, Du Nhiên nhìn thấy chân của Cổ Thừa Viễn.

Trong tay anh ta, chính là di động của cô.

“Khuất Vân gọi cho em hơn hai mươi cuộc điện thoại, xem ra, hẳn rất lo lắng cho em.” Cổ Thừa Viễn nói.

“Anh làm thế này là có ý gì?” Du Nhiên phát hiện hai tay của mình đang bị chiếc còng tay bằng kim loại lạnh lẽo còng lại.

“Du Nhiên, em đã nói, chỉ cần anh cần em, em sẽ đến. Thế nhưng, bất cứ lúc nào anh cũng cần em, bởi vậy, anh không thể để em chạy thoát.” Cổ Thừa Viễn đi tới trước cửa sổ sát đất, mở cửa thủy tinh ra, sau đó, di động của Du Nhiên vẽ một đường cong màu bạc trên không trung, cứ như thế, rơi xuống chân núi.

“Nơi này là biệt thự nghỉ dưỡng mà anh đã mua, rất yên tĩnh, sẽ không có ai đến quấy rầy chúng ta. Cổ Thừa Viễn lại trở về bên cạnh chiếc sofa Du Nhiên đang nằm, ngồi xuống, bàn tay lướt dọc theo chân cô.

Đầu ngón tay của anh ta lạnh như rút ra từ hầm băng, cho dù ở trong khí trời nóng như vậy cũng có thể khiến làn da Du Nhiên tổn thương vì giá lạnh.

“Đầu tiên anh đe dọa, khiến tôi đề phòng, tiếp theo sai người đâm vào xe bố mẹ tôi, rồi tới trước mặt tôi, khiến tôi làm anh bị thương, sau đó lại liên hợp với bố anh biểu diễn sự vô tội của mình, khiến tôi xấu hổ trong lòng, đúng không?” Du Nhiên hỏi, âm cuối hơi run run, có lẽ vì những ngón tay lạnh lẽo của anh ta, cũng có thể vì chuyện khác.

“Đúng vậy.” Bàn tay Cổ Thừa Viễn vẫn thong thả di chuyển trên cơ thể Du Nhiên.

“Sau lần rơi xuống nước kia, anh căn bản không hôn mê, chỉ đang diễn kịch, đúng không?”

“Đúng vậy.” Tay, vẫn luôn di chuyển.

“Lần hiến gan kia, cũng chỉ là một vở kịch cho tôi xem, anh hoàn toàn không bị Cổ Chí lừa dối, có lẽ, lá gan kia chính là thù lao mà anh trả để ông ta giúp anh diễn vai phụ, đúng không?”

“Đúng vậy.” Bàn tay mơn trớn từng tắc da thịt, mang theo tiếng thở dài đầy quyến luyến.

“Anh từ bệnh viện trốn ra, cố ý xé rách vết thương, lại không muốn quay về bệnh viện chữa trị, chỉ vì muốn ép tôi đeo cái nhẫn kia, đúng không?”

“Đúng vậy.” Bàn tay, đã đi tới trên đùi cô.

“Còn bố mẹ tôi đi du lịch đúng lúc này, cũng là công lao của anh, đúng không?”

“Sếp của công ty bố em có quen biết với anh, phần thưởng lần này do anh tài trợ, điều kiện chỉ có một – cho bố mẹ em rút trúng giải nhất, tạm thời rời đi.” Cổ Thừa Viễn nói thẳng ra tất cả.

Đã không còn gì cần giấu giếm nữa.

Thì ra, từng hành động của anh ta, từng câu nói của anh ta, đều là một sợi tơ nhuộm đầy âm mưu, chậm chậm, đan thành một cái lưới lớn, quấn lấy cô.

Sau khi biết được chân tướng, cảm xúc Du Nhiên cũng không phun trào, không nổi điên, mà chỉ bình tĩnh hỏi một câu: “Làm như vậy, có đáng không?”

Thật sự đáng giá sao?

Đáp án của Cổ Thừa Viễn là khẳng định: “Nếu anh không làm như vậy, em sao có thể thân cận anh một lần nữa, thậm chí còn suýt chút nữa nhận lời cầu hôn của anh?”

“Nhưng một ngày nào đó, tôi vẫn sẽ biết sự thật, khi đó, tôi cũng sẽ rời đi.” Du Nhiên nói.

“Em cho rằng khi đó em vẫn có khả năng rời khỏi anh sao?” Cổ Thừa Viễn hỏi, giọng nói trầm thấp, giống như chui vào da rồi hóa thành những mũi kim bén nhọn.

“Tôi đã không còn yêu anh, chúng ta ở bên nhau sẽ không hạnh phúc.” Du Nhiên lắc đầu.

“Anh sẽ hạnh phúc, chỉ cần có em, anh sẽ hạnh phúc.” Bàn tay Cổ Thừa Viễn bất giác đã đặt lên bụng Du Nhiên.

“Nhưng tôi sẽ không hạnh phúc.” Ánh mắt Du Nhiên trầm tĩnh như nước: “Tôi không yêu anh, ở bên anh tôi sẽ không hạnh phúc, giống như khi mẹ ở bên bố anh, ngay cả cười mẹ cũng cười rất ít.”

“Du Nhiên, anh không phải Cổ Chí, anh sẽ làm cho em hạnh phúc.” Cổ Thừa Viễn nói.

“Không, anh sẽ không.” Giọng nói của Du Nhiên bỗng lạnh đi: “Bởi vì anh hoàn toàn không quan tâm tôi có hạnh phúc hay không, thứ anh quan tâm chỉ là chính mình, thứ anh quan tâm chỉ là cảm giác của một mình anh... Anh căn bản không hề yêu tôi.”

Cổ Thừa Viễn chậm rãi cúi thấp người xuống, kề sát môi vào bên tai Du Nhiên: “Có yêu hay không, rất nhanh em sẽ biết.”

Giữa đôi môi và vành tai, có một vài sợi tóc ngăn cách, cảm giác ngứa ngáy khiến cho Du Nhiên sợ hãi một cách khó hiểu.

Giây tiếp theo, bàn tay Cổ Thừa Viễn lập tức bắt đầu kéo khóa quần jeans của cô.

“Anh muốn làm gì?” Du Nhiên vô cùng sợ hãi, sử dụng hai tay đã bị còng lại để ngăn cản.

Nhưng Cổ Thừa Viễn chỉ dùng một tay đã gạt đi được sự chống cự của cô, một bàn tay vẫn tiếp tục sờ lên phần bụng dưới của cô, nói: “Trước đây, anh luôn cho rằng, nếu anh là con ruột của mẹ, bà ấy sẽ không bỏ rơi anh, nếu như vậy, cho dù khổ sở thế nào, bà ấy cũng sẽ vì anh mà vĩnh viễn ở bên Cổ Chí.”

Du Nhiên càng nghe càng cảm thấy những lời này lạnh đến thấu xương: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Vì vậy, nếu em có con của anh, em cũng sẽ không rời khỏi anh.”

Ngữ điệu của Cổ Thừa Viễn rất nhẹ, rất chậm, nhưng lại giống như búa tạ, đập thẳng lên thái dương của Du Nhiên.

“Anh không thể làm chuyện như vậy!” Du Nhiên bắt đầu liều mạng giãy dụa.

Nhưng Cổ Thừa Viễn xoay người lên, dùng cơ thể anh ta vững vàng chặn cô lại: “Du Nhiên, thời gian để chúng ta nghỉ ngơi ở đây còn rất dài, chúng ta sẽ có con.”

Du Nhiên cảm thấy cơ thể mình chốc thì lạnh, chốc lại nóng, hàm răng bắt đầu va vào nhau, cô không dám tưởng tượng đến thời khắc đó.

Khóa quần bị kéo xuống, từng cm một, đi xuống dưới, tuy thông thả nhưng dù thế nào cũng tới thời khắc mà Cổ Thừa Viễn mong muốn.

Giống như anh ta nói, thời gian còn rất nhiều.

Anh ta sẽ đạt được mục đích, mặc kệ là hy sinh chính mình, hay hy sinh người khác.

Chỉ cần đủ tàn nhẫn.

Chỉ cần đủ tàn nhẫn...

Du Nhiên bỗng ngừng giãy dụa, cô điều chỉnh hô hấp, khiến từng tế bào toàn thân đều tích tụ sức lực, trong giờ phút cuối cùng, dùng trán đập mạnh về phía cằm của Cổ Thừa Viễn.

Sức lực của cô đập tới khiến Cổ Thừa Viễn né tránh trong vô thức, vì vậy, anh ta tạm thời buông lỏng sự kìm hãm của mình.

Bắt lấy cơ hội, Du Nhiên giãy mạnh anh ta ra, nhào về phía bàn uống nước, cầm lấy cái cốc ở bên trên, đập mạnh xuống đất.

Cốc trà lập tức nát thành từng mảnh nhỏ sắc nhọn, không đợi Cổ Thừa Viễn kịp phản ứng, Du Nhiên trực tiếp cầm lấy một mảnh vỡ, không chút do dự cắt thẳng xuống động mạch trên cổ tay.

Không ngừng lại một chút, liên tiếp bốn năm vết cắt, động tác đó giống như cổ tay kia không phải của cô.

Máu tìm được đường đến với tự do, sau đó tiếp tục chạy theo đường dẫn, chảy ra ngoài, buông mình xuống mặt đất, giống như một hồ nước bằng máu nho nhỏ.

Nếu phải tàn nhẫn, cô cũng có thể.

Chẳng phải giữ mình vì ai, chỉ là, nếu thật sự có con, như vậy cũng tương đương một bi kịch khác lại bắt đầu.

Du Nhiên không muốn nhìn thấy chuyện đó xảy ra, vì vậy, cô dùng mảnh vỡ này để ngăn cản bị kịch.

Đây là chuyện duy nhất cô có thể làm trong lúc này.

Cổ Thừa Viễn xông tới giật lấy mảnh sứ vỡ kia, nhưng cổ tay Du Nhiên đã bị thương nghiêm trọng.

“Xem ra, so với cái chết, anh còn đáng sợ hơn, phải không?” Đôi mắt Cổ Thừa Viễn giống như đất Địa Ngục, đen một cách tinh khiết, mang theo lửa đỏ.

Du Nhiên đau đến mức mồ hôi chảy ra như tắm, nhưng khóe miệng vẫn cười: “Khó khăn lắm mới được sống một lần, sao có thể để nửa đời sau của mình đau khổ?”

Thật ra, Du Nhiên đang đánh cược, cô đánh cược Cổ Thừa Viễn sẽ không mất nhìn cô chết, anh ta chắc chắn sẽ đưa cô tới bệnh viện, đến lúc đó, cô có thể cầu cứu người bên ngoài.

Nhưng điều Du Nhiên không ngờ đến là, Cổ Thừa Viễn bế cô vào một phòng ngủ rất lớn, sau đó, dùng một cuộc điện thoại để gọi bác sĩ tư nhân của anh ta tới.

Bác sĩ cẩn thận chẩn đoán, xác định mấy vết cắt của Du Nhiên không ảnh hưởng đến dây thần kinh và dây chằng, sau đó gây tê và khâu vết thương, để lại thuốc rồi định bỏ đi.

Lúc này, trong mắt Du Nhiên, bác sĩ này là một cái du thuyền xa hoa giữa biển rộng, đời nào cô chịu buông tay?

Vội vàng, Du Nhiên dùng một bàn tay khác không bị thương bắt được một cánh tay của cái du thuyền xa hoa kia, suýt chút nữa còn đâm cả móng tay vào: “Bác sĩ, mau báo cảnh sát, hắn ta là biến thái, là bệnh nhân tâm thần, hắn ta bắt cóc tôi, còn nhốt tôi ở đây!”

Bác sĩ còn chưa kịp phản ứng, bên cạnh đã truyền tới giọng nói không nhanh không chậm của Cổ Thừa Viễn: “Người anh gọi tới, em nghĩ anh ta sẽ giúp em sao?”

Du Nhiên tập trung nhìn, quả nhiên, bác sĩ kia mỉm cười tách những ngón tay của cô ra.

Ngay lập tức, trong cảm nhận của Du Nhiên, bác sĩ từ một cái du thuyền xa hoa trực tiếp biến thành con tàu Titanic trong ba mươi phút cuối cùng của bộ phim.

Nhưng trọn mắt nhìn tên bác sĩ kia bỏ đi không phải cách làm của Du Nhiên.

Vì vậy, cô dùng cánh tay không bị thương cầm lấy cái đèn bàn, ném thẳng vào sau gáy anh ta.

Con tàu Titanic thấy chết không cứu rách da, chảy máu.

Sau khi đuổi bác sĩ đi, Cổ Thừa Viễn chậm rãi đi tới trước mặt Du Nhiên, cái chuông cảnh báo trong lòng Du Nhiên liên tục rung lên, vội vàng lùi về sau.

“Anh đáng sợ đến vậy sao?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

“Đúng vậy.” Câu trả lời của Du Nhiên không một chút do dự.

“Anh chỉ muốn ở bên em, Du Nhiên.” Cổ Thừa Viễn nói.

“Đúng vậy, chỉ là muốn. Anh chỉ muốn trả thù, vì vậy mới tàn nhẫn bỏ rơi tôi trong sinh nhật mười tám tuổi của tôi; anh chỉ muốn không còn cô đơn, vì vậy anh mới không để ý đến cảm nhận của tôi, ép buộc tôi phải ở bên anh; anh chỉ muốn đạt được mục đích, vì vậy hạnh phúc của những người khác đều không quan trọng... Tôi thông cảm với những gì anh phải chịu khi còn bé, tôi cũng cảm thấy có lỗi vì những tổn thương tôi đã gây ra cho anh khi còn nhỏ, nhưng, những điều này không thể trở thành liều thuốc để tha thứ cho tất cả những hành vi của anh. Cổ Thừa Viễn, tôi không nợ anh gì cả, anh không thể níu kéo tương lai của tôi, anh không có cái quyền ấy.”

Đôi môi Du Nhiên tái nhợt vì mất máu, màu sắc tái nhợt đó như những tia sáng gai mắt, đâm vào trong mắt Cổ Thừa Viễn.

Để lại là đau đớn, nhỏ đi, vẫn là đau đớn.

“Lúc này, trong lòng em, anh nhất định đáng sợ như cương thi phải không?” Anh ta hỏi.

Du Nhiên không chút nể mặt: “Không, còn đáng sợ hơn thế.”

Nghe vậy, khoe miệng Cổ Thừa Viễn khê nhếch lên, anh ta nở nụ cười, chỉ là, âm thanh đó lại giống một tiếng nứt vỡ: “Thế nhưng, Du Nhiên, em vĩnh viễn sẽ không biết, bản thân em quan trọng với anh đến nhường nào. Tuổi thơ của em là thứ anh vẫn luôn hướng tới, ở bên em, anh sẽ cảm nhận được loại hạnh phúc này, cho dù chỉ là một chút hương thơm cũng tốt, có thể gửi được nó, đối với anh, đã là đủ rồi.”

Nói xong, Cổ Thừa Viễn nhào về phía cô.

Nhưng Du Nhiên lúc nào cũng duy trì sự cảnh giác, thân thể lập tức co lại, sau đó kéo đứt băng vải trên tay, nhẫn tâm kéo nứt vết thương, máu chảy ra.

“Buông tay!” Du Nhiên gầm nhẹ: “Nếu không tôi sẽ chết ở đây!!!”

“Buông tay?” Cổ Thừa Viễn nhẹ giọng nhắc lại những lời này: “Một lần buông tay, anh đã mất em tròn bốn năm, lúc này, anh không thể nào buông tay nữa.”

Nói xong, anh ta cầm lấy chiếc kéo để cắt băng vải, nhanh chóng cắt lên tay mình một đường.

Màu đỏ Du Nhiên quen thuộc từ mạch máu Cổ Thừa Viễn tuôn ra.

Sau đó, anh ta như một con báo vồ mồi, dùng sức lực không cách nào ngăn cản, cấp tốc đè Du Nhiên lên giường.

Cổ tay anh ta chạm vào cổ tay cô, hai loại máu hòa vào nhau, chảy xuống ga trải giường, nở ra những bông hoa vừa chói mắt vừa vắng lạnh.

“Cho dù chết, hai chúng ta cũng phải chết cùng nhau.” Giọng nói của Cổ Thừa Viễn bình tĩnh đến mức không giống âm thanh của một người đang sống.

Nói xong, anh ta cúi người xuống, hôn lên cổ cô.

Giống như một con quỷ hút máu đẹp đẽ, tái nhợt, chỉ đến vào những khi tờ mờ tối, đang hút dòng máu cứu lấy sinh mệnh của mình.

Môi Cổ Thừa Viễn lạnh như đúc kết lại từ giá lạnh của toàn thể giới, từng chút một, đóng băng sinh mệnh của Du Nhiên.

Du Nhiên ngẩng đầu nhìn trần nhà, cái đèn có chụp đèn giả cổ màu xanh thẫm kia đang lắc lư trong không trung, trong im lặng.

Huyết quản nơi cổ tay đang nảy lên theo nhịp tim đập thành thạch, mỗi một tiếng đều đau như dao cắt.

Thân thể Cổ Thừa Viễn nặng đến mức cô không cách nào chịu nổi, phổi bị ép tới mức chỉ còn một hơi thở cuối cùng.

Vậy thì phải dùng hơi thở cuối cùng này đi, Du Nhiên dùng giọng nói khàn khàn gào ra một câu nói từ sâu trong lòng.

“Cái tên Khuất Vân chết băm chết vằm, mất dạy, đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm, giả tạo đến mức đáng bị sét đánh, giả nai đến mức đáng bị người cường hiếp, tổ sư bà nhà anh chết ở chỗ nào rồi!!!”

Trong giờ phút nguy hiểm nhất, người Du Nhiên nghĩ đến, chỉ có Khuất Vân, chỉ có Khuất Vân.

Cho dù cô biết anh không thể nào xuất hiện ngay lúc này, nhưng nếu cô phải chết, cô cũng muốn trước khi chết, gào lên một câu thật lòng nhất này.

Một câu gào thét này có thể coi như kinh thiên động địa, tiếng vang tạo thành từ đó cũng rất cao – Du Nhiên còn nghe thấy cả tiếng động trên cầu thang ngoài cửa.

Theo lý mà nói, tiếng động đó phải là càng lúc càng nhỏ, nhưng Du Nhiên phát hiện ra, âm thanh đó càng lúc càng gần, nghe rất rõ, giống như tiếng cộp cộp của giày da gõ trên mặt đất.

Vài giây sau, cửa bị phá, sau đó, trọng lượng của Cổ Thừa Viễn trên người Du Nhiên nhất thời biến mất – người nào đó đã kéo Cổ Thừa Viễn ra, sau đó dùng một nắm đấm đánh ngã anh ta trên mặt đất.

Mà người nào đó trong truyền thuyết, chính là Khuất Vân, với vẻ mặt còn đáng sợ hơn cả cương thi thiếu nửa cái đầu đang nhảy cóc.

Cổ Thừa Viễn không phải loại người yếu ớt, anh ta đứng dậy, lập tức đánh trả.

Hai bên đều đã từng tập luyện, lúc này đang đánh đấm rầm rầm, bịch bịch, hự hự, máu văng tung tóe, xương khớp kêu rắc rắc.

Du Nhiên vô cùng muốn ngồi dậy xem trận đấu đặc sắc này, nhưng cơ thể cô sau khi thả lỏng trong liên tục căng thẳng, lại mất máu quá nhiều, không thể duy trì được nữa, đôi mắt đảo tròn, trợn lên, đầu lệch đi một cái rồi hôn mê.

Không có mơ mộng, bởi vì thời gian chỉ như chớp mắt một cái, cô đã tỉnh lại.

Trước khi mở mắt, Du Nhiên biết sắp tới đây cô sẽ phải đối mặt với hai loại sự thật.

Một cái là Cổ Thừa Viễn bị đánh bại, Khuất Vân cứu được cô trở về.

Cái còn lại là Khuất Vân bị đánh bại, đồng thời đã bị trồng trong khoảng rừng ở ngọn núi phía sau, chờ đến mùa rồi thu hoạch.

Vì vậy, động tác mở mắt này của Du Nhiên phải dùng toàn bộ dũng khí.

Kết quả không khiến cô thất vọng.

Khuất Vân ngồi bên cạnh cô.

Chỉ là – gương mặt tuần tú kia bị đánh chỗ xanh chỗ tím.

Du Nhiên chớp mắt, chớp mắt, rồi lại chớp mắt, giống như không nhận ra anh.

“Xin giới thiệu một lần nữa.” Khuất Vân nói: “Tôi chính là Khuất Vân chết băm chết vằm, mất dạy, đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm, giả tạo đến mức đáng bị sét đánh, giả nai đến mức đáng bị người cường hiếp đây.”

“Anh chưa bị chôn à? Hay vừa từ dưới đất chui lên?” Du Nhiên nhìn những vết thương trên mặt Khuất Vân, hỏi.

“Cổ Thừa Viễn cũng bị thương không nhẹ, tôi và cậu ta, không ai hơn ai.” Khuất Vân hiểu được ý của Du Nhiên.

Lúc này Du Nhiên mới liếc mắt nhìn bốn phía, phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh, chỗ cổ tay có một lớp băng rất dày.

“Cổ Thừa Viễn đâu?”

“Tôi vốn định báo cảnh sát, nhưng mẹ em gọi điện tới xin cho cậu ta, nói mọi chuyện cứ chờ em tỉnh lại rồi hỏi ý kiến của em.” Khuất Vân nhìn theo ánh mắt Du Nhiên, dừng lại ở vết thương của cô, dùng tay mình trù lên nó một cách rất tự nhiên: “Mẹ vợ tương lai của tôi đã nói, tôi không dám không nghe, cậu ta giờ đang nằm ở một bệnh viện khác – khi tôi và cậu ta lăn từ trên cầu thang xuống, cậu ta bị vỡ đầu, khâu hơn mười mũi.”

Bàn tay Khuất Vân khô ráo, ấm áp, nhiệt độ đó xuyên qua lớp băng gạc truyền thẳng tới mu bàn tay cô.

“Còn anh, thì gãy một chân.” Du Nhiên nhìn cái chân bó thạch cao và chiếc xe lăn anh đang ngồi, cho ra kết luận này.

“Đúng vậy, kết quả là ba người đều bị thương nặng, phải gọi xe cấp cứu.” Khuất Vân nhớ lại: “Trong phòng khách một người vỡ đầu, một người gãy chân, trong phòng ngủ trên tầng còn có một người cắt cổ tay tự sát, suýt chút nữa đã lên trang nhất ấy chứ.”

“Em cứ tưởng anh sẽ bế em lên, từng bước đi tới bệnh viện cơ.” Giác mơ lãng mạn của Du Nhiên thật sự tan thành mây khói.

“Tôi không gọi em dậy, bắt em bế tôi đến bệnh viện đã là may cho em rồi.” Khuất Vân giơ cái chân thạch cao của anh lên.

Du Nhiên có thể tưởng tượng được trận chiến ấy nhất định vô cùng oanh liệt.

Suy nghĩ tiếp tục quay ngược về trước, Du Nhiên phát hiện ra rất nhiều nghi vấn.

“Làm thế nào anh phát hiện những việc Cổ Thừa Viễn đã làm?”

“Theo sự hiểu biết của tôi, Cổ Thừa Viễn tuyệt đối không tỏ ra yếu đuối như thế, cậu ta không phải loại người như vậy, về chuyện này, nhất định có điều gì đó không bình thường. Cậu ta liên tục tỏ vẻ yếu ớt, khiến em không đề phòng, nếu tôi không có hành động gì, đầu óc em chắc chắn sẽ chọn sai đường, làm sai chuyện. Vì vậy tôi tạm thời rời đi, tránh khỏi sự chú ý của cậu ta, trong khoảng thời gian đó ngầm điều tra rõ mọi chuyện. Thật ra, tất cả mọi chuyện cậu ta đã lên kế hoạch rất tốt. Ngay từ đầu tháng Năm, Cổ Chí đã kiểm tra ra bệnh của ông ta, ông ta khép nép cầu cứu Cổ Thừa Viễn, sau khi chịu đủ loại sỉ nhục, cuối cùng Cổ Thừa Viễn cũng đồng ý cắt gan cứu ông ta một mạng, nhưng điều kiện chính là phải liên hợp diễn một vở kịch trước mặt em, khiến em áy náy, nhẹ dạ, cuối cùng bước xuống vũng bùn.”

“Nói vậy, anh nói từ bỏ em chỉ là một viên đạn khói thôi hả?” Du Nhiên nhỏ giọng nói: “Cổ Thừa viễn nói, anh và một cô con gái của cán bộ cấp cao xem mặt thành công, đang cầm tay, sóng vai rảo bước trên con đường tiến tới hôn nhân... Cô gái đó, không có thật đấy chứ?”

“Gần đây tôi mới phát hiện, đeo kính không số cũng có thể khiến mắt có vấn đề.” Khuất Vân bỗng chen vào một câu không đầu không đuôi.

“Mắt anh có vấn đề gì à?” Du Nhiên vươn tay vẫy vẫy trước mặt anh.

“Nếu không có vấn đề, vì sao mỗi lần nhìn em tôi lại có ý nghĩ không phải em thì không được?” Đôi mắt Khuất Vân đen như mực, sáng quắc nhìn cô.

Du Nhiên cố gắng khiến giọng nói của mình bình thường, nhưng cuối cùng khóe miệng cũng không nhịn được mà cong lên thành một nụ cười.

Phải thừa nhận, lời này khiến trong lòng cô cảm thấy vô cùng hứng thú.

“Hơn nữa, tôi cũng là một người rất giữ chữ tín, người nào đó đã hứa với tôi rằng cô ấy sẽ trở về, tôi nhất định phải chờ cô ấy.” Khuất Vân hướng đôi mắt đẹp lên, trong đó là màu của nắng.

Em thề, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh, cho dù rời đi một thời gian nhưng sẽ quay về.

Du Nhiên nhớ chính cô đã nói ra lời thề này trong sự tính toán của Khuất Vân.

“Lần này, là lỗi của tôi, chọc giận em rời khỏi tôi, chờ lâu một chút cũng đúng thôi.” Ngón tay Khuất Vân di chuyển trên lớp băng của Du Nhiên.

Đầu ngón tay anh thật ấm áp.

Du Nhiên biết, Khuất Vân là một tấm vải đen giữa mùa hè, nhìn có vẻ lạnh nhưng lại hấp thụ nhiệt độ của ánh mặt trời tươi đẹp, nếu thật sự được anh ôm, toàn thân sẽ thật ấm áp.

“Du Nhiên, em nói xem có đúng không?” Khuất Vân hỏi.

Du Nhiên giương mắt, nhìn anh.

Đôi môi anh, có độ dày vừa đúng, cánh môi căng mọng bị một sức lực nào đó làm cho khê mím lại, giống như đang chờ đợi một lời tuyên án nào đó.

Lời tuyên án đến từ phía cô.

Thế nhưng, còn gì để nói đây?

Trong thời khắc nguy cấp nhất, cô gọi tên anh, điều đó đã nói rõ tất cả.

Trải qua rất nhiều chuyện, điều gì đó vẫn bé tắc trong lòng Du Nhiên không biết đã tan biến từ lúc nào.

Còn tránh né cái gì, còn tranh đấu cái gì, còn cố chấp cái gì, còn che giấu cái gì.

Cô còn yêu anh, còn chú ý tới những tổn thương của anh, chỉ là quá yêu, chỉ là vẫn đang yêu.

Tuy khởi đầu của câu chuyện rất khó chịu, nhưng kết cục lại là những lời “không phải em thì không được”, điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác.

Bọn họ là trai chưa vợ, gái chưa chồng, đều là những đứa trẻ có lập trường chính trị đúng đắn, có cùng một loại tôn giáo tín ngưỡng, ủng hộ cùng một đất nước, yêu sạch sẽ, thích vệ sinh, đạo đức, trí tuệ, thể chất, thẩm mỹ, lao động đều phát triển đầy đủ, kết hợp lại với nhau, tuyệt đối là chuyện tốt của chế độ xã hội chủ nghĩa, kiến thiết văn minh tinh thần và văn minh vật chất, làm rạng rỡ, thêm vinh dự cho tổ quốc.

Quan trọng hơn cả là anh yêu cô, hơn nữa, cô cũng yêu anh.

Khó khăn lắm mới được sống một lần, thì cứ mặt dày, quên hết tiền duyên chuyện cũ, vứt bỏ tự tôn, liều lĩnh khiêu yêu một lần, như thế cũng không có gì không thể.

Nhưng trước khi nói ra câu nói kia, Du Nhiên vẫn phải hỏi mấy vấn đề trước,

“Sau này, anh còn tự nhiên bày vẽ mặt mẹ kế ra cho em nhìn nữa không?”

“Sẽ không.”

“Sau này, anh có còn chuyện gì cũng giấu em nữa không?”

“Sẽ không.”

“Sau này, anh có còn phạt em rửa bát, lau nhà vì em lên nhìn trai đẹp nữa không?”

“Sẽ không.”

“Sau này, nếu trong nhà chỉ còn một gói mì thịt bò cà chua, anh có còn tranh với em nữa không?”

Lần này, Khuất Vân im lặng.

Nước mắt trên mặt Du Nhiên chảy ra như mì sợi, thì ra đến cuối cùng, địa vị của cô trong cảm nhận của anh vẫn không bằng một gói mì ăn liền, mọi người nói xem khổ khổ sở sở xoắn xuýt hơn hai mươi vạn chữ còn có nghĩa lý gì nữa?

Đang khóc hững hờ, Khuất Vân bỗng ngồi lên giường bệnh của cô, sau đó, thành thạo hôn lên môi cô, cái lưỡi trơn mịn lướt một vòng trong miệng cô.

“Sẽ không... Nhưng chờ em ăn xong, tôi sẽ ăn miếng thịt có mùi thịt bò cà chua là em.”

“Nếu vậy...” Du Nhiên bỗng nhướn người lên, cắn vào môi Khuất Vân, sau đó lùi lại, giống như một con mèo xò móng vuốt trên đầu người ta: “Em sẽ quay về.”

Giây tiếp theo, con mèo là cô bị một con thú khác ôm hôn thật chặt.

Trong sự sung sướng hít thở không thông, Du Nhiên biết rằng, hai người bọn họ, ai cũng trốn không thoát.

Đây là bài học thứ hai mươi mốt mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Kết quả, anh mới là người cuối cùng kia.

21. Chương 22(End)

[Bài học thứ hai mươi hai] Anh chàng giảng viên này, trước giờ luôn là cầm thú.

Du Nhiên và Khuất Vân lại làm lành một lần nữa.

Phòng bệnh của hai người đối diện nhau, chỉ cần mở cửa ra là có thể chơi bài cách hành lang, gần như cả ngày cùng ăn cùng ngủ.

Nhưng Khuất Vân vẫn cảm thấy chưa đủ, nói rằng muốn hai người ở cùng một phòng.

Tuy đã có một khoảng thời gian không làm bạn gái anh, nhưng Du Nhiên biết, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nhất định Khuất Vân muốn làm chuyện kia.

Du Nhiên uyển chuyển dò hỏi, quả nhiên đúng như cô nghĩ khiến cô không khỏi buồn cười: “Em bảo này, chân anh còn chưa khỏi mà đã có ý định kỳ quái thế sao?”

“Không sao, em ở bên trên là được rồi.” Khuất Vân hào phóng đưa ra ý kiến như vậy.

Du Nhiên lập tức chảy nước mắt ào ào, không ngờ một thời gian không gặp, gã này sao có thể lười đến mức đó? Tận mắt nhìn thấy cô còn bị thương, vậy mà còn muốn làm loại động tác yêu cầu cao độ như thế, rốt cuộc anh có biết cảm thông hay không.

May mà quy định về phòng bệnh của bệnh viện nghiêm ngặt mới làm cho Khuất Vân không thực hiện được ý đồ.

Những khi không có việc gì làm Du Nhiên lại đẩy Khuất Vân tới thăm cỏ trong bệnh viện đi dạo, phơi nắng, ngồi trên bãi cỏ, đây vốn là thời cơ tốt để tình cảm thăng hoa, cho đến một hôm, Du Nhiên không cẩn thận, để Khuất Vân phát hiện ra cô đang lén nhìn anh chàng bác sĩ khoa não trẻ tuổi, đầy hứa hẹn, vừa từ nước ngoài trở về, mới tới bệnh viện làm việc.

Thật ra Du Nhiên cũng không có ý đồ gì khác, dù sao, nói về vóc dáng, Khuất Vân trên anh ta một bậc, lại càng không nói đến trình độ âm hiểm giả dối, quỷ kế đa đoan, hai mặt, bụng dạ khó lường của anh.

Chỉ giống như đi siêu thị, đã mua thịt bò loại một rồi, nhưng không ai quy định không thể tới chỗ bán hải sản nhìn cho đã mắt.

Du Nhiên đang nhìn con rùa biển kia, đột nhiên cảm thấy một bên mặt như có tia laser thiêu đốt, khiến cô giật mình, cúi đầu, vừa lúc nhìn thấy cặp mắt đen láy của Khuất Vân.

Không xong, thịt bò nổi giận rồi, hậu quả rất nghiêm trọng.

Du Nhiên lập tức ngẩng đầu, dùng tay che nắng, cảm thán: “A, trời thật xanh.”

“Đúng, trời thật xanh.” Khuất Vân lặp lại như không có việc gì.

Bề ngoài giống như mọi chuyện đều ổn, nhưng nhìn chân mày nhíu lên trên gương mặt lạnh lạnh của Khuất Vân, trái tim Du Nhiên giống như Tiểu Long Nữ – ngay cả ngủ cũng nằm trên dây thăng.

Quả nhiên, trả thù tới rất nhanh.

Buổi tối, Du Nhiên đang nhàn nhã nằm trên giường bệnh đọc truyện tranh, một tiếng cười như tiếng chuông bạc leng keng đâm thẳng vào tai cô.

Mở cửa phòng, phát hiện cửa phòng bệnh đối diện của Khuất Vân cũng đang mở rộng, anh nằm trên giường vui vẻ trò chuyện với hai cô nàng y tá, đùa các nàng cười toe toét, suýt chút nữa gặp cả bụng lại.

Trong đó có một người còn to gan đặt tay lên cánh tay Khuất Vân, nắn rồi lại nắn.

Khuất Vân chưa ngăn cản, chỉ thoáng dời mắt, vừa yên lặng vừa sâu xa liếc Du Nhiên một cái, rồi lại tiếp tục thu ong dụ bướm cùng với công nhân đầu hũ.

Du Nhiên phải thừa nhận, không hổ là Khuất Vân, giết cô mà không thấy máu.

Đây rõ ràng là cảnh cáo cô, nếu cô còn dám nhìn về khu hải sản nữa, miếng thịt bò là anh sẽ treo tường.

Đương nhiên Du Nhiên biết 80% y tá bệnh viện này đều bị khuôn mặt kia của Khuất Vân mê hoặc đến không biết trời đất gì, thời thời khắc khắc chờ đến ca trực của mình.

Một đám con gái thấy sắc đẹp là u mê, Du Nhiên khinh bỉ, đúng là giống hệt cô.

Để khiến Khuất Vân có ý thức bảo vệ trinh tiết bản thân, Du Nhiên đành chịu thua, sau này mỗi khi gặp con rùa biển kia là lập tức cúi đầu nhìn sàn nhà.

Đến mức có thể tìm boss Hồ (Hồ Cẩm Đào) đòi một cái đền thờ trinh tiết chứ chẳng chơi.

Chỉ như vậy Khuất Vân mới hài lòng.

Nhưng Du Nhiên càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, khi đó anh đổ mồ hôi chảy máu theo đuổi cô, kết quả khi cô quay về rồi lại bắt đầu nô dịch cô, thế này là thế nào?

Vì vậy Du Nhiên kháng nghị.

Nhưng Khuất Vân rất vô tội hỏi ngược lại một câu: “Nhưng tôi đã nói gì đâu?”

Du Nhiên giống như đang ăn lẩu thì bị nghẹn một quả trứng chim cút.

Đúng vậy, đúng là anh chưa nói, dù chỉ một câu.

Không lâu sau, khi tỉnh ngộ ra, Du Nhiên nước mắt ầng ậc – hết rồi, hết rồi, công lực thâm dề dề tiện của gã đàn ông này lại tiến bộ rồi, xem ra đời này cô nhất định bị chèn ép rồi.

Lần cuối cùng cô gặp Cổ Thừa Viễn là ở bệnh viện.

Theo thường lệ, trưa hôm đó, Du Nhiên và Khuất Vân nằm trên mặt cỏ sưởi nắng.

“Này, anh nói xem, hai chúng ta đồng thời xin nghỉ một tháng, trong trường liệu có sinh ra tin đồn gì không tốt hay không?” Du Nhiên hỏi.

Nói đến đây, vì hai người bị thương nghiêm trọng ngay lúc gần khai giảng nên đồng thời xin nghỉ, tuy phương diện học hành không có gì đáng lo, nhưng đối với Du Nhiên, lực công kích của miệng lưỡi bạn học là tương đối lớn.

“Cái gì gọi là tin đồn không tốt?” Khuất Vân hỏi ngược lại.

“Ví dụ như nói chúng ta bỏ trốn, hoặc là em vì tổ tình không thành nên truy sát anh, kiểu như thế.”

“Chắc chắn là cái thứ hai, có sức thuyết phục hơn.”

Du Nhiên cân nhắc hình tượng và địa vị của mình và Khuất Vân trong cảm nhận của mọi người, phải thừa nhận mấy lời đồn đại có đến 99% là phiên bản đó.

Du Nhiên cảm thán vạn lần, cô thật oan ức.

Đang cảm thán vui vẻ, cô nhìn thấy Cổ Thừa Viễn đầu đầy băng gạc.

Tuy bị băng bó nhưng cũng không đến mức thảm hại, dáng người vẫn cao ngất, thân thể vẫn cường tráng, khí thế vẫn hơn người.

Anh ta đi tới, khi cách bọn họ hai mét mới dừng lại, nhìn Du Nhiên nói: “Anh muốn nói với em mấy câu.”

“Cô ấy không rảnh.” Khuất Vân linh hoạt di chuyển xe lăn, chắn trước người Du Nhiên, tràn ngập ý bảo vệ.

Cổ Thừa Viễn không để ý tới anh, chỉ nhìn Du Nhiên.

Trải qua chuyện lần trước, khi nhìn thấy Cổ Thừa Viễn, nói không sợ là nói dối, nhưng cảm giác sợ hãi chưa duy trì được mấy giây đã bị Du Nhiên kiềm chế.

Cô quyết định nói chuyện riêng với Cổ Thừa Viễn, không phải vì anh ta yêu cầu như vậy, mà cô có lời muốn nói.

Du Nhiên bảo Khuất Vân sang bên cạnh nghỉ ngơi một lúc, Khuất Vân im lặng, nhưng chỉ mấy giây sau cũng nghe theo, tự mình đẩy xe lăn tới một giàn nho cách đó hơn mười mét.

Ra vẻ như không nghe thấy gì.

Nhưng Du Nhiên vẫn muốn thử, giống như đang thử míc, đặt nắm tay dưới môi, liên tục nói mấy lần: “Khuất Vân là heo, Khuất Vân là heo.”

Đôi mắt thị lực bình quân 5,2 lập tức nhìn thấy lông mày Khuất Vân khê nhãn lại.

Cô vội vàng phát tay bảo Khuất Vân lùi về sau năm mét nữa.

Sau đó, cô tiếp tục thử giọng: “Em muốn hồng hạnh vượt tường, em muốn hồng hạnh vượt tường.”

Lần này, Khuất Vân không có phản ứng gì, xem ra không nghe thấy thật.

Du Nhiên yên tâm, bắt đầu nói chuyện với Cổ Thừa Viễn.

“Khi nào anh đi?” Du Nhiên hỏi.

Cổ Thừa Viễn phải ra nước ngoài một năm, nếu không, chuyện anh ta sai người hại Bạch Linh và Lý Minh Vũ sẽ bị phơi bày ra ánh sáng.

Đây là chuyện Du Nhiên đã đề ra sau một thời gian suy nghĩ.

Tuy những gì Cổ Thừa Viễn đã trải qua thật sự khiến người khác cảm thông, nhưng anh ta không thể biến nó trở thành lá chắn để miễn hết mọi trách phạt, đã làm sai là phải gánh chịu hậu quả.

Du Nhiên làm vậy cũng còn một nguyên nhân khác.

Bạch Linh nói, bà sẽ đi cùng Cổ Thừa Viễn, chăm sóc anh ta.

Du Nhiên muốn bọn họ có thời gian để gỡ bỏ khúc mắc.

Tuy kết quả không nhất định sẽ lạc quan, nhưng bất kể thế nào, đã cố gắng, sẽ không còn hổ thẹn với lương tâm.

“Ngày kia.” Cổ Thừa Viễn cúi đầu nhìn Du Nhiên, bóng đen từ đôi lông mi hất xuống trong mắt anh ta giống như vĩnh viễn tồn tại: “Nhưng Du Nhiên, hãy nhớ yêu cầu này, một năm, chỉ một năm thôi, anh chắc chắn sẽ trở về.”

“Anh đang uy hiếp tôi?” Du Nhiên hỏi.

“Anh rất vui vì em ý thức được chuyện đó.” Cổ Thừa Viễn nói: “Nếu vậy, cố gắng hưởng thụ một năm cuối cùng của em và Khuất Vân đi.”

Nói xong, anh ta xoay người, định bước đi.

Nhưng Du Nhiên gọi anh ta lại.

“Sợ à?” Cổ Thừa Viễn hỏi.

Du Nhiên lắc đầu, sau đó, đưa cổ tay mình lên cho anh ta nhìn, dưới ánh mặt trời, vết thương trên cổ tay trắng nõn vô cùng gai mắt.

Có lẽ vì ánh mặt trời giữa trưa, có lẽ vì biểu hiện bình tĩnh như nước của Du Nhiên, mí mắt Cổ Thừa Viễn khẽ run lên.

“Thật ra, vết thương này nên tồn tại từ bốn năm trước.” Giọng nói của Du Nhiên có chút mờ ảo: “Chính là lúc anh nói anh hận tôi, hơn nữa lại thi đại học không thành, tôi đã nghĩ tới chuyện tự giết chết bản thân, công cụ cũng đã chuẩn bị xong rồi. Chỉ là, trong giây phút cuối cùng... bỗng cảm thấy sống vẫn tốt hơn, nên mới buông xuống con dao chuẩn bị để cắt mạch máu của chính mình.”

“Thật ra, khi đó, tôi đã chết, Lý Du Nhiên trước đây đã chết, Lý Du Nhiên có thể cho anh sự ấm áp, có thể một lòng yêu anh, có thể vĩnh viễn làm bạn với anh kia, đã chết. Trong mùa hè năm đó, tôi và anh, đã liên hợp lại giết chết cô ấy, có lẽ chúng ta đã sai, chỉ là, cô ấy sẽ không thể quay trở về nữa.”

“Người mà anh mong nhớ, người mà anh muốn, chỉ là tôi trước đây, chỉ là người đã đi nhầm một bước, sau đó mọi chuyện đều không còn như xưa nữa. Chuyện anh đã làm sai, có thể tha thứ, nhưng dù có tha thứ cũng không thay đổi được gì.”

Du Nhiên ngẩng đầu, ánh mặt trời chói chang khiến cô phải nheo mắt lại, biến nó thành hình trăng khuyết, trên mặt cô là ý cười mỏng manh đến mức gần như trong suốt: “Anh trai, tạm biệt.”

Nói xong, cô xoay người, đi về phía Khuất Vân, bước chân thật nhẹ nhàng.

Mặc kệ Cổ Thừa Viễn có nghĩ thông suốt hay không, mặc kệ một năm sau anh ta có gây ra chuyện gì hay không, Du Nhiên không còn sợ nữa.

Trải qua những chuyện trong thời gian vừa rồi, cô có một sự tự tin nhất định đối với mối quan hệ của cô và Khuất Vân – hai người đều thật đê tiện, tuy ở bên nhau là không ngừng tranh chấp, nhưng không ai có thể rời khỏi nhau được.

Vì vậy, nếu muốn kéo bọn họ rời khỏi nhau là rất khó, rất khó.

Cổ Thừa Viễn ở phía sau đã tỉnh ngộ hay còn cố chấp, vẫn đứng yên hay đã tức giận bỏ đi, bọn họ không quan tâm nữa.

Bởi vì tầm nhìn của cô quá hẹp, chỉ chứa được Khuất Vân.

Đi tới dưới giàn nho, nhìn những bóng râm võ vụn rơi trên gương mặt tuần tú của Khuất Vân, cô như mở cờ trong bụng – cái mũi ơ là cái mũi, đôi mắt ơ là đôi mắt, cái miệng ơ là cái miệng.

Cô đi tới, vươn tay nhéo gương mặt anh, còn Khuất Vân nắm lấy tay cô.

Ngẩng đầu, trong đôi mắt anh hấp thu đầy cái lạnh của bóng râm.

“Anh nên sửa lại cái tính này đi, sao có thể động một cái là lại xị mặt cho em nhìn, đừng quên tình trạng hiện giờ của anh, hồ xuống đồng bằng bị chó khinh, cẩn thận em ném cả anh lẫn cái xe lăn xuống hồ đấy!” Du Nhiên thừa dịp Khuất Vân còn ở trong trạng thái thương tật, lực sát thương có hạn, vội vàng tàn nhẫn dọa vài câu.

Nhưng một câu nói nhẹ nhàng bay ra từ môi Khuất Vân khiến cô hoàn toàn mềm nhũn: “Nghe nói, em muốn vượt tường?”

Thì ra vẫn nghe thấy được, Du Nhiên bắt đầu nghi ngờ không biết Khuất Vân có phải bé hai trong mấy cậu bé Hồ Lô hay không.

Không có thời gian kiểm tra DNA, Du Nhiên vội vàng giải thích: “Chỉ là đùa thôi, nhìn đôi chân ngắn này của em, trèo đi đâu được?”

“Có thể dùng thang mà.” Khuất Vân đề nghị.

“Có thể à?” Du Nhiên mừng hóm thốt ra.

Khuất Vân cong khóe miệng thành một nụ cười, bầu trời đột nhiên đổ mưa hoa đào: “Đương nhiên có thể... Nhưng, chờ em trèo lên tường rồi, tôi sẽ hắt cái thang ra, nhìn em nhảy xuống ngã chết.”

Nhìn gương mặt đẹp đến đáng ghét kia, nghe lời nói hung ác kia, Du Nhiên nước mắt chảy thành sông.

Dính phải loại dâm dê dê tiện này, cô sẽ bị ép tới mức ngay cả bà cũng không còn.

Đợi khi vết thương chuyển biến tốt đẹp, hai người lập tức trở về trường.

Trước khi bước vào phòng ngủ, Du Nhiên đã thấp thỏm trong lòng, chỉ sợ mấy cô nàng cùng phòng bắn ánh mắt nghi ngờ về phía mình, ngữ điệu tò mò dò hỏi: “Lý Du Nhiên, hôm nay thành thật khai báo đi, cậu và thầy Khuất của chúng ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì không thể cho ai biết?”

Nhưng cô đã lo lắng quá nhiều, mấy cô nàng cùng phòng căn bản không hề liên hệ cô và Khuất Vân với nhau.

Phải nói là, toàn trường không hề liên tưởng rằng cô và Khuất Vân đã ở cùng nhau.

Cuối cùng, ngược lại là Du Nhiên không nhịn được dụ bọn họ nghĩ theo hướng này: “Tớ và thầy Khuất đồng thời xin nghỉ, các cậu không cảm thấy có gì không bình thường sao?”

“Hai người có thể có cái gì không bình thường?” Bạn cùng phòng hỏi ngược lại.

“Ví dụ như, có thể trong khoảng thời gian này, tớ với thầy ấy đã ở cùng một chỗ chẳng hạn?” Du Nhiên nói.

Kết quả của những lời này là một trận cười vang.

Buổi tối, khi kể chuyện này với Khuất Vân, anh chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu: “Tự rước lấy nhục.”

Sau đó, anh tiếp tục cắm đầu vào máy tính soạn giáo án.

Du Nhiên phiền muộn nuốt hết cả hộp sô cô la.

Khi trở về trường, Khuất Vân lập tức đề nghị Du Nhiên chuyển tới nhà anh ở, nhưng Du Nhiên tuân theo nguyên tắc khoảng cách tạo nên cái đẹp, vì vậy kiên quyết từ chối.

Nhưng vì đã là năm thứ tư, bạn cùng phòng đều đã tìm thấy nơi để thực tập, tất cả lục tục chuyển ra ngoài, ban đêm ngủ một mình cũng sợ, Du Nhiên đành phải vứt bỏ nguyên tắc, chính thức bí mật sống chung với Khuất Vân.

Buổi tối đầu tiên chuyển đến, Du Nhiên đã hiểu ra một chân lý: nghìn vạn lần không nên tới gần một con sói bị bỏ đói.

Du Nhiên cảm thấy mình như một miếng thịt, đầu tiên là bị rửa sạch, xé giấy gói, nắm gọn trên thớt.

Sau đó, môi và lưỡi Khuất Vân biến thành con dao, băm cô thành thịt vụn.

Tiếp đó, bàn tay Khuất Vân nhào nặn đông thịt vụn là cô thành một cục thịt.

Cuối cùng là nuốt vào bụng.

Đúng là máy bay chiến đấu trong đám cầm thú, là Vip trong đám sắc ma.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Du Nhiên cảm thấy từng khớp xương của mình đã rời ra, nhìn sang Khuất Vân được ăn no nên ngủ say không biết gì ở bên cạnh, Du Nhiên giận đến ngứa răng, nhào tới, gào một tiếng rồi cắn mạnh lên cánh tay anh.

Không đáng, thật sự không đáng.

Cánh tay Khuất Vân chỉ có bắp thịt và xương, khiến răng cô đau nhức.

Quan trọng hơn là, hành động này khiến con sói giật mình tỉnh giấc, vì vậy, cô lặp lại quá trình từ thịt tới thịt vụn tới cục thịt.

Vô cùng thê thảm, vô cùng thê thảm.

Cuối cùng Du Nhiên không nhịn được mà kháng nghị: “Thế này chẳng phải quá đói khát hay sao?”

“Điều này chứng minh sự trung trinh của tôi đối với em, trong khoảng thời gian em không có ở đây, tôi thật thuần khiết. Mặt khác...”

“Mặt khác gì?”

“Mặt khác, làm vậy cũng có thể khiến em không còn sức để trèo tường nữa.”

Xem ra câu nói vượt tường thuận miệng nói ra kia đã bị Khuất Vân ghi hận cả đời.

Nghĩ đến chuyện này, Du nhiên khóc hết nước mắt, khóc hết nước mắt nha.

Học kỳ năm thứ tư cơ bản là thời gian thực tập, Du Nhiên một lòng một dạ muốn thi nghiên cứu sinh, Khuất Vân lập tức giúp cô tìm một giấy chứng nhận thực tập rồi để cô ở nhà ôn tập.

Du Nhiên cảm thấy mình ở nhà Khuất Vân, ăn không uống không, thật sự không nên, vì vậy liền mua một quyển sách dạy nấu ăn, quyết định nấu cho anh một bát canh.

Nhưng sau khi phòng bếp trải qua một vài tai nạn mang tính hủy diệt, Du Nhiên quyết định bỏ cuộc.

Sáng sớm bảy giờ mỗi ngày, cô rời giường theo Khuất Vân, ăn sáng xong, nhìn anh ra khỏi nhà, cũng dặn một câu: “Trên đường đừng nhìn hoa dại, sớm mang cơm về nhé.”

Sau đó ôn tập vài tiếng đồng hồ, chờ buổi trưa Khuất Vân mua cơm về, ăn xong, ngủ một giấc buổi trưa, buổi chiều hai giờ thức dậy, lần thứ hai nhìn theo Khuất Vân ra khỏi nhà, cũng dặn một câu: “Đừng để cô nàng nào sờ mó, sớm mang cơm về nhé.”

Sau đó lại là vài tiếng ôn tập, chờ Khuất Vân mua cơm tối về, ăn xong, lại ôn tập mấy tiếng, chờ tới mười một giờ, tự giác nằm lên giường, mặc kệ Khuất Vân chế biến mình thành một cục thịt.

Gái Diệp nghe xong chuyện này, ai kỳ bất hạnh nộ kỳ bất tranh* mà nói: “Đây rõ ràng là bao nuôi, lẽ nào cậu không cảm thấy gì sao?”

* Ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh: Đây là danh ngôn của Lỗ Tấn, từ cuốn tiểu thuyết “Khổng Ất Kỷ”

Ai kỳ bất hạnh: nói đến vì cảnh ngộ bất hạnh của ai đó mà cảm thấy bi ai.

Nộ kỳ bất tranh: Là nói đến ai đó không tranh giành, không chịu thua kém mà cảm thấy phần nộ và tiếc nuối.

“Có.” Du Nhiên gật đầu.

Gái Diệp ra vẻ vui mừng trẻ nhỏ dễ dạy: “Nói chi tiết xem nào.”

“Tớ cho rằng.” Du Nhiên dùng hai tay che mặt, sắc mặt ửng hồng: “Cảm giác được anh ấy bao nuôi, thật thích.”

Gái Diệp: “...”

Tuy bị bao nuôi, nhưng Du Nhiên chưa bao giờ hạ thấp tư thế của mình, ví dụ như khi ăn cơm tối hôm nay, khi Khuất Vân cướp mất một cái nem rán cuối cùng trên đĩa, Du Nhiên dựng thẳng đôi lông mày lên, quát to: “Buông ra cho em, đây là của em!!!”

Khuất Vân vô cùng thản nhiên đặt một đầu nem rán trong miệng, nói: “Muốn ăn, tự mình tới cắn.”

Ngậm cái nem rán, giọng nói anh có chút không rõ ràng, nhưng như thế lại giống gạo nếp trong cái nem rán, mềm mềm dính dính thơm thơm, dụ dỗ Du Nhiên.

Nhưng Du Nhiên không sập bẫy, nếu cô tới gần cắn nó, quá trình chế biến cục thịt sẽ xảy ra sớm hơn.

Cô không ngu như vậy.

Buông tha cho cái nem rán, thu dọn bát đĩa, Du Nhiên vào phòng bếp rửa bát.

Khi rửa đến một cái đĩa cuối cùng, Khuất Vân tựa vào cửa phòng bếp hỏi: “Hôm nay em ở nhà cả ngày à?”

“Ừm.” Du Nhiên lên tiếng đáp lại: “Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ nghĩ, em cả ngày ở trong nhà, không tốt cho cơ thể.” Khuất Vân nói.

“Từ khi nào anh quan tâm đến cơ thể của em như thế?” Du Nhiên xoay người, cởi găng tay ra, búng vài giọt nước lên mặt anh.

“Nếu em bị bệnh thì ai ngủ cùng tôi?” Khuất Vân nói hai chữ “ngủ cùng” đầy thâm ý.

Du Nhiên thở dài lắc đầu.

Khuất Vân đúng là hoang dã vô độ, suýt chút nữa đã vượt mặt cả cô rồi.

“Như vậy đi, ngày mai tôi nghỉ, đưa em ra ngoài mua sắm được không?” Khuất Vân đề nghị.

“Thật không?” Du Nhiên mừng rỡ bám lên cổ anh.

“Nhưng, em định cảm ơn tôi thế nào đây?” Khuất Vân hỏi.

Nghe vậy, Du Nhiên lập tức nhảy về sau: “Anh muốn làm gì?”

Khuất Vân giống như trong truyền thuyết, cười quyến rũ, đôi mắt nhìn lướt qua phòng bếp, nói: “Chiến trường ngày hôm nay, ở chỗ này đi.”

Dù sao phòng bếp thật sự là nơi để chế biến cục thịt, Du Nhiên sáng khoái đồng ý.

Một giờ sau, Khuất Vân cũng sáng khoái.

Dùng slogan của Houdy để nói chính là, mọi người đều tốt, mới thật là tốt.

Du Nhiên vốn tưởng rằng Khuất Vân sẽ đưa cô đi shopping ở trung tâm mua sắm, hoặc lên núi đi bộ.

Thế nhưng, Khuất Vân lại đưa cô về nhà bố mẹ.

Đây là thù lao của việc cô đã toàn tâm toàn ý hầu hạ anh sao?!

Trong một giây đó, Du Nhiên vô cùng muốn bẻ gãy cái cội rễ đó của Khuất Vân.

Bố mẹ Khuất Vân ở trong một căn biệt thự nhỏ độc lập, rất u tĩnh, đẹp đẽ, nhìn qua có vẻ lẳng đọng của lịch sử.

Nhưng lúc này Du Nhiên đâu có tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp nữa?

Cô chỉ muốn chạy.

Phải đi gặp mẹ chồng tương lai trong khi hoàn toàn chưa có chuẩn bị tâm lý, Du Nhiên cảm thấy mình không làm được.

Đúng vậy, nỗi lo lắng của cô chỉ là mẹ Khuất Vân.

Về phần hiệu trưởng, Du Nhiên chỉ có thể nói ông ấy hoàn toàn không khiến người ta cảm thấy ông ấy đang tồn tại.

“Em muốn vào nhà vệ sinh.”

“Trong nhà có.”

“Em không muốn ăn cùng bố mẹ anh.”

“Vậy em đứng bên cạnh nhìn tôi và bố mẹ ăn cũng được.”

“Em yêu một người khác, em như vậy sẽ không đáng để anh đưa tới gặp bố mẹ anh nhỉ.”

“Không sao, cho dù trái tim em đang ở nơi khác, quan trọng là thân thể em ở trên giường của tôi là được.

Dùng hết tất cả các loại cơ rồi, Du Nhiên vẫn bị Khuất Vân túm cổ áo lôi vào nhà bố mẹ anh.

Trong vườn của căn biệt thự có trồng hoa quế, những cánh hoa vàng óng nho nhỏ nở đầy cây, mùi thơm lan tỏa ra bốn phía.

Du Nhiên giãy dụa không có kết quả bỗng phát hiện trong góc vườn có một vật thể hình cầu đang nhúc nhích.

Nhìn kỹ, cô mới phát hiện đó là vị hiệu trưởng không hề khiến người ta có cảm giác ông ấy đang tồn tại kia, tức là bố của Khuất Vân, đang phơi quần áo.

Du Nhiên cảm thấy thật khó hiểu.

Tuy bố của Khuất Vân rất hay bị ức hiếp, nhưng dù sao ông ấy cũng là hiệu trưởng, là người tùy tiện mời người ta ăn cơm, số tiền cho bữa cơm đó có thể ngang với tiền học phí bốn năm của cô, vì sao lại lưu lạc đến mức phải đi phơi quần áo thế này?

Khuất Vân chủ động giải thích cho Du Nhiên: “Tất cả việc nhà đều do ông ấy làm.”

“Chẳng lẽ vì không nỡ thuê giúp việc?” Du Nhiên nghi hoặc hỏi.

“Nếu có giúp việc, vậy ở nhà, ông ấy càng không cần phải tồn tại nữa.” Khuất Vân bất hiểu đáp.

Du Nhiên nhìn về phía vật thể hình cầu đang cố gắng nhảy lên nhảy xuống phơi quần áo kia rồi thở dài.

Hiệu trưởng lúc này nhất định rất hối hận ngày đó đã ném đi cuống rốn mà không phải Khuất Vân, nuôi dưỡng cũng không phải cuống rốn mà là Khuất Vân.

Tiếng thở dài kia còn chưa dứt, hiệu trưởng đã miễn cưỡng quay đầu lại, nhìn thấy Du Nhiên, lông mày lập tức rũ xuống như một con sâu vừa mới tắt thở: “Bạn Lý Du Nhiên à bạn Lý Du Nhiên, tôi thật sự đã nhìn nhầm bạn rồi, vì sao chưa được mấy tháng mà bạn đã bị thăng nhĩ kia tóm về rồi? Sao không tiếp tục dẫn vật nó nữa đi?”

“Đã dẫn vật đến mức tay bị thương, dạ dày xuất huyết, gãy chân, còn phải thế nào nữa ạ?” Du Nhiên cảm thấy mình đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ rồi.

“Bị thương ngoài da thì có là gì, xu hướng bây giờ là phải ngược tâm. Khiến nó nằm thẳng trong ổ chần một tháng, cả ngày dần độn, không ăn không ngủ, khi thì nói năng lảm nhảm, nửa đêm cười điên cuồng, thế mới gọi là dẫn vật chứ.” Hiệu trưởng truyền dạy kinh nghiệm, giải thích nghi hoặc.

“Vâng, cháu sẽ cố gắng.” Du Nhiên nắm chặt tay, trên mặt là vẻ kiên định như “xin Đảng và nhân dân chờ đợi tin tức tốt của tôi”.

“Cố gắng lên, tôi đặt niềm tin vào bạn.” Hiệu trưởng lại trở về gương mặt tươi cười, cười đến mức suýt chút nữa lòi cả nhân bánh bao ra ngoài.

Đang lúc hai người đang nắm tay nói chuyện vui vẻ, chìm đắm trong bầu không khí tương lai tốt đẹp của Đảng Cộng Sản, Du Nhiên bỗng nghe thấy một tiếng “tinh” quen thuộc.

Quái lạ, hôm nay Khuất Vân không đeo kính, sao còn nghe thấy tiếng động này?

Du Nhiên cho ra hai kết luận.

Thứ nhất là cô nghe nhầm, thứ hai là công lực của Khuất Vân đã lên tới một trình độ mới.

Ngay sau đó, Du Nhiên bị Khuất Vân túm cổ vào nhà.

Trong phòng khách, Du Nhiên gặp được mẹ của Khuất Vân.

Đẹp là đương nhiên, không cần phải nói rồi, dù sao gien bánh bao của hiệu trưởng mà có thể sinh ra được nhân vật như Khuất Vân thì gien của mẹ anh nhất định phải rất hoàn mỹ, rất lớn mạnh mới được.

Hôm nay nhìn thấy, Du Nhiên phát hiện quả nhiên cô không phải thất vọng.

Mẹ Khuất Vân không chỉ có đẹp, mà còn đẹp đến mức vô cùng khí thế, có lẽ vì xuất thân từ gia đình quân nhân, từng cử chỉ hành động vừa có vẻ quyền rũ mà người phụ nữ nên có, vừa có vẻ phóng khoáng lưu loát và sự tôn quý không gì sánh được.

Đây chính là nữ vương.

Mẹ chồng tương lai là nữ vương, Du Nhiên nghĩ cô sẽ chết rất thảm.

Lúc này, cô chỉ muốn bỏ chạy khi vừa mới lâm trận, nhưng Khuất Vân không buông tay, kéo cô thẳng tới trước mặt mẹ, lời ít ý nhiều mà giới thiệu: “Mẹ, đây là Lý Du Nhiên, con dâu của mẹ.”

Đôi mắt đẹp của nữ vương nhìn về phía Du Nhiên, hé miệng, sau đó nói ra câu nói đầu tiên kể từ khi hai người quen biết: “Khi sinh con, vẫn nên sinh mổ tốt hơn.”

Du Nhiên: “...”

Thái độ của nữ vương đối với Du Nhiên cũng không nữ vương, cũng có nói có cười, còn tặng Du Nhiên một chiếc vòng tay lục bích trong suốt hiếm thấy làm quà gặp mặt.

“Đừng lo lắng.” Khuất Vân nói nhỏ: “Chỉ cần tôi thích, mẹ tôi cũng thích.”

Du Nhiên dần yên lòng.

Bọn họ nói chuyện phiếm, còn hiệu trưởng bận rộn gọt hoa quả, rót trà, dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm, Du Nhiên chỉ nhìn thấy một cục thịt vội vàng lăn từ trên nhà xuống dưới nhà.

Cuối cùng, khi ăn cơm, hiệu trưởng mới có thể ngồi cùng với bọn họ.

Thừa dịp bà xã và con trai đang nói chuyện với nhau, hiệu trưởng lặng lẽ kéo tay áo Du Nhiên, nói: “Bạn Lý Du Nhiên, nghe tôi khuyên một câu, trong nhà, bạn nhất định phải đứng cho thẳng, nghìn vạn lần không thể dè nén chính mình đi hầu hạ người khác, nghĩ lại mà xem, bố mẹ bạn nuôi bạn lớn như vậy là để người khác ức hiếp hay sao, bọn họ mà biết bạn bị uất ức nhất định sẽ rơi nước mắt, bạn nhẫn tâm nhìn thấy họ như vậy sao?”

Một đồng đạo lý lớn lao khiến Du Nhiên nhiệt huyết đầy mình, đang định quyết định từ nay về sau sẽ không rửa bát nữa thì lúc này, nữ vương nhân nhật nói một câu: “Món này hình như hơi mặn thì phải.”

“Bà xã, anh lập tức làm lại!” Du Nhiên cảm thấy hoa mắt, chỉ thấy một cục thịt dùng tốc độ không tưởng chạy ào vào phòng bếp.

Không lâu sau, một đĩa thức ăn mới được mang vào, còn có thêm một cốc nước súc miệng.

“Bà xã, em ném lại thử xem.” Hiệu trưởng nở nụ cười ân cần, nịnh nọt.

Du Nhiên lắc đầu thờ dãi.

Hiệu trưởng à, nếu bố mẹ ngài thấy ngài lúc này, chỉ sợ không chỉ rơi nước mắt mà ngay cả tròng mắt cũng khóc trôi ra đấy.

Trong khi ăn cơm, nữ vương muốn nghe một chút về tình hình sử của hai người, Khuất Vân liền chịu trách nhiệm kể lại.

Thủ tiêu một số chi tiết không tiện mở miệng, miễn đi một số tình tiết không quá lãng mạn, chọn một số đoạn bất lợi đối với quá trình phát triển tình cảm đáng lẽ nên quên đi.

Nhưng càng nghe Du Nhiên càng cảm thấy không đúng.

“Sau khi chia tay, con cố gắng níu kéo, còn Du Nhiên cũng không phải người ý chí sắt đá, cũng muốn tha thứ, nhưng dưới sự xúi giục của bố, cô ấy vẫn quyết định từ bỏ cuộc tình này.”

“Đương nhiên, bố chỉ có lòng tốt thôi, muốn “mai hoa hương tự khổ hàn lai”**, cho tình cảm của bọn con càng nhiều cản trở thì càng có thể lâu dài.”

** Mai hoa hương tự khổ hàn lai: hoa mai chịu rét mới tỏa hương thơm.

“Vì vậy, con tuyệt đối không để ý khi bố dùng kế khiến con uống rượu đến mức dạ dày xuất huyết, thật sự, con rất cảm ơn bố.”

“À, mẹ có biết chuyện đó không? Chính là chuyện nửa năm trước ấy, tuy lúc đó con nôn ra rất nhiều máu, nguy hiểm tính mạng, nhưng giờ đã không còn gì đáng ngại nữa, chỉ là giờ thỉnh thoảng dạ dày vẫn còn đau nhức, có lẽ chức năng của nó đã yếu đi nhiều.”

Khi tiếng nói vừa dứt, Du Nhiên cúi người nhìn thấy chân hiệu trưởng đang run lên liên tục dưới mặt bàn.

Trên mặt bàn, nữ vương hướng ánh mắt sâu thẳm về phía ông chồng già: “Anh đã dẫn vật đứa con trai hơn hai mươi năm trước em rơi nước mắt, chảy máu, chịu muôn vàn đau đớn, liều mạng sinh cho anh như thế?”

Hiệu trưởng đỏ mồm hôi như mưa.

“Em chỉ có một đứa con trai, đương nhiên phải dùng mọi cách yêu chiều, nhưng nhìn anh có vẻ không quá quan tâm đến thằng bé, lẽ nào, bên ngoài anh còn đứa con nào khác?”

Hiệu trưởng như đứng đông cứng như ngồi đồng than.

“Hay là, anh nhìn thằng bé không giống anh nên thầm hoài nghi thằng bé không phải con anh?”

Hiệu trưởng run như cây sậy.

“Theo em vào phòng một lát.”

Gương mặt bánh bao của hiệu trưởng xám ngoét như tro.

Sau khi tận mắt chứng kiến chuyện này, Du Nhiên dùng ánh mắt sùng bái và đề phòng nhìn về phía Khuất Vân.

“Giờ em đã biết trong nhà này, nên quy thuận ai chưa?” Khuất Vân cười khê một tiếng, đôi mắt híp lại, lần nữa phát ra một tiếng “tinh”.

Quả nhiên, Du Nhiên nghĩ, công lực của anh đã đạt tới một cảnh giới mới, không cần mắt kính mà hơn cả có mắt kính.

Sau này nghe Khuất Vân kể lại, khi nữ vương sinh anh, khó sinh một ngày một đêm, cuối cùng phải sinh mổ, một lần sinh nở gặp ngay phải nỗi đau kinh khủng nhất, vô cùng khổ cực.

Có lẽ vì như thế nữ vương mới coi Khuất Vân là bảo bối, từ nhỏ đã cưng chiều.

Tuy Khuất Vân không nói rõ nhưng Du Nhiên dùng chân răng cũng có thể nghĩ ra, nhất định hiệu trưởng thấy con trai được yêu chiều như thế, lại thấy địa vị của mình trong nhà thấp đến mức suýt nữa chui luôn xuống sàn nhà, vì vậy mới sinh ra một loại ghen tỵ vừa tự nhiên vừa mất tự nhiên đối với Khuất Vân.

Từ đó, hai bố con vẫn chưa ngừng chiến.

Nhưng, lại dùng chân răng để ngửi trong một giây, hơn hai mươi năm nay, có lẽ hiệu trưởng luôn bị Khuất Vân qua mặt.

Dù sao đi nữa, Khuất Vân không cần tự mình động thủ, chỉ cần bơm hai câu trước mặt nữ vương là hiệu trưởng sẽ chết không có chỗ chôn.

Du Nhiên hấp thu bài học kinh nghiệm, quyết định cố gắng giảm tối thiểu số lần xung đột chính diện với Khuất Vân, nói một câu thăm hại, nếu so chỉ số thông minh của cô với thủ đoạn của Khuất Vân, chênh lệch có thể coi như đỉnh Everest với Biển Chết.

Chuyện đó đã tương đối rõ ràng.

Du Nhiên dần dần phát hiện, gã đàn ông này, cứ coi Khuất Vân là đàn ông đi, bên trong vẫn là tính cách của một đứa trẻ, thỉnh thoảng rất phản nghịch, nhưng chỉ cần ra vẻ quy thuận anh là thiên hạ sẽ thái bình.

Khuất Vân không thích cô ngấm trai đẹp, không thành vấn đề, cô ngấm lên sau lưng anh là được.

Khuất Vân không cho cô ăn nhiều đồ ăn vặt, không thành vấn đề, cô ăn lên sau lưng anh là được.

Khuất Vân không cho cô mặc váy bó ngắn trên đầu gối, không thành vấn đề, cô mặc lên sau lưng anh là được.

Bởi vậy, ngay cả Khuất Vân cũng không nhịn được mà khen: “Gần đây em rất ngoan.”

Du Nhiên ngoan ngoãn cười, nhưng trong lòng lại có chút không yên.

Đây đều là công tác chuẩn bị đề phòng lốc xoáy sắp đến thôi.

Một ngày của tháng Mười Một, lốc xoáy đến đúng hẹn.

Sau khi tan tầm trở về, Khuất Vân không nói một lời, sắc mặt vô cùng không tốt.

Du Nhiên vội vàng ngoan ngoãn, cấp mông đi lấy dép cho anh, dâng trà nóng, lại chủ động bóp tay bóp chân, ân cần hỏi han.

Nhưng Khuất Vân vẫn trừng ra gương mặt lạnh tanh, không có phản ứng gì.

Thật sự không còn cách nào khác, cô đành dùng tuyệt kỹ cuối cùng: cởi quần áo.

Lần trước, bởi vì ôn tập quá mệt mỏi, Du Nhiên cầm máy tính của Khuất Vân tải một bộ phim thể dục trên giường của Nhật Bản xuống xem, không ngờ tải nhầm virus, khiến bài giảng và tất cả tư liệu hoạt động của học viện mà Khuất Vân khổ cực soạn ra biến mất không còn một mảnh.

Du Nhiên cho rằng mình chỉ còn đường chết, liền quyết chiến đến cùng, sau khi thắng thần thừa nhận hành vi phạm tội của mình, trước khi lỏng mảy anh kịp dựng lên, lập tức cởi sạch quần áo, dính lên.

Sau một trận gió cuốn mây tan, Khuất Vân mang theo tâm tình thỏa mãn tới phòng đọc sách cứu vãn tài liệu – không mắng cô lấy một tiếng.

Ngay lúc đó, Du Nhiên lập tức hiểu ra một sự thật – nửa đời sau của cô phải dựa vào nửa người dưới của Khuất Vân.

Giờ cũng vậy, Du Nhiên lập tức cởi hết quần áo, toàn thân quấn lên người Khuất Vân như rắn.

Lần này, ngay cả địa điểm cũng không thèm chọn, Khuất Vân trực tiếp chế biến cô thành một cục thịt ngay trên sofa.

Hơn nữa còn là hai lần.

Du Nhiên mệt cả tinh thần lẫn thể xác, đang định ngủ một giấc đã đời thì nghe thấy Khuất Vân lạnh lùng hỏi một câu: “Vì sao lại ghi danh vào đại học C?”

Đúng vậy, cái này chính là thứ gọi là lốc xoáy: Du Nhiên không ghi danh làm nghiên cứu sinh khoa tâm lý của trường bọn họ như Khuất Vân mong muốn mà ghi danh vào khoa tâm lý của đại học C.

Thật ra Du Nhiên cũng không có ý muốn lừa Khuất Vân, nếu ghi danh ở trường bọn họ, vậy chẳng phải một ngày 24 giờ cô đều phải ở bên Khuất Vân hay sao, dù anh có đẹp trai hơn nữa thì nhìn nhiều vẫn nhàm mắt.

Vì vậy, cô quyết định ghi danh vào đại học C cách trường hiện tại 30 phút đi xe, mỗi ngày vẫn có thể về nhà Khuất Vân mà hai người cũng có khoảng thời gian tự do, khiến thời kỳ tươi đẹp của tình cảm càng lâu dài.

“Còn nguyên nhân gì khác không?” Khuất Vân lạnh lùng liếc mắt dò xét cô.

Du Nhiên phải cảm thán, hiểu cô, không ai bằng Khuất Vân.

Đại học C nổi tiếng là một cái miếu hòa thượng, hơn nữa, còn là một cái miếu thật to toàn hòa thượng tuấn tú.

Điểm đặc sắc của đại học C là nữ sinh rất ít, còn số lượng nam sinh lại rất nhiều.

Trong lòng Du Nhiên bắt đầu đếm bằng cửu chương.

Lần trước đi ngang qua gian hàng hải sản nhìn thấy bác sĩ rùa biển kia, Khuất Vân đã trừng trị cô rất thảm, đây là bởi vì hành vi của cô không quang minh chính đại.

Nhưng nếu cô đứng ở cửa hàng hải sản, nhìn hải sản là chuyện đương nhiên.

Nếu thi đỗ nghiên cứu sinh của đại học C, mỗi ngày cô có thể đùa giỡn các loại hải sản, về nhà còn có miếng thịt bò loại một Khuất Vân đang chờ mình, cuộc sống của thần tiên cũng không sướng hơn như thế.

Bởi vậy, Du Nhiên đánh liều, lừa Khuất Vân, ghi danh đại học C.

Mà hiện tại, sự việc đã bại lộ.

Nhưng dù sao báo danh thì cũng báo rồi, cho dù Khuất Vân có bản lĩnh bay lên trời cũng không thể thay đổi.

Nhưng vì không muốn mỗi ngày đều phải nhìn cái vẻ mặt đúc từ băng của anh, Du Nhiên nhường nhịn rất nhiều: bình thường khi Khuất Vân yêu cầu lăn lên giường, cô luôn chống cự, chống cự, rồi lại chống cự, nhưng chuyện đã tới nước này, chỉ cần Khuất Vân dói bụng, cô không dám nói một lời, bật dậy tự lột quần áo, để mặc anh ăn tùy ý.

Ngoan ngoãn khiêm tốn như vậy mà tác dụng vẫn không lớn, Khuất Vân có vẻ còn rất tức giận, biểu hiện rõ ràng nhất có ba chỗ:

Thứ nhất, anh luôn tranh ăn mì thịt bò cà chua của Du Nhiên.

Thứ hai, anh không nói tiếng nào, tăng gấp đôi số lần chế biến cục thịt.

Thứ ba, anh bắt đầu ngược đãi Du Nhiên từ mặt vật chất: khi cô bị bệnh, anh không cho uống thuốc.

Mùa đông hàng năm, Du Nhiên luôn bị cảm theo thường lệ, tới tháng Mười Hai là khăn giấy lại vấy gọi.

Du Nhiên vốn định bảo Khuất Vân đi mua thuốc cảm cho cô, nhưng nói gì Khuất Vân cũng không chịu mua.

Cuối cùng, Du Nhiên chảy nước mũi nổi giận: “Khuất Vân, anh muốn trơ mắt nhìn em chết ư?”

Khuất Vân vươn tay, vuốt mái tóc cô, nhẹ giọng nói: “Nhà chúng ta... đã không còn tiền mua thuốc nữa rồi.”

Du Nhiên: “...”

Nhưng Khuất Vân còn chưa đến mức phát điên, tuy không cho cô uống thuốc nhưng anh chăm sóc cô rất cẩn thận: đun canh gà cho cô, trùm chăn ấm cho cô, bóc quýt cho cô.

Dưới sự hỗ trợ của đồ ăn, Du Nhiên không thuốc mà khỏi bệnh.

Cuối cùng, tháng Một tới, cuộc thi nghiên cứu sinh cũng tới theo.

Du Nhiên không quá lo lắng, dù sao cô đã liều mạng ôn tập, nắm phần thắng rất lớn.

Tối ngày thi, Du Nhiên đeo bùa hộ mệnh lên cổ, trên tay đeo vòng may mắn, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đứng giờ đi tới địa điểm thi.

Đề thi phát xuống, Du Nhiên liếc nhìn qua một lượt, yên tâm hơn nhiều, độ khó đối với cô không lớn.

Tập trung thở sâu, mới cầm bút làm được hai bài, bỗng mùi nước hoa của nữ sinh bên cạnh bay tới, vốn là một hương thơm rất nhã nhặn, nhưng không hiểu vì sao, một dòng nước ăm trào lên trong cổ họng Du Nhiên, cô còn chưa kịp có bất cứ phản ứng gì đã “ợ” một tiếng phun ra.

Đây là giờ phút mất mặt nhất trong cuộc đời Du Nhiên.

Bữa sáng đã bị dịch dạ dày ăn mòn đến không còn hình dạng kia của cô nằm chình ịch trên sàn nhà, tỏa ra mùi vị không thể khiến người ta thoải mái.

Trong ánh mắt khác thường của mọi người, Du Nhiên co thành một cục thịt tròn.

Bài thi chính trị buổi sáng còn nát bét hơn cả mấy thứ vừa mới phun ra.

Buổi trưa, Du Nhiên không dám ăn gì, định đi mua thuốc dạ dày hiệu quả cấp tốc, miễn cho bài thi tiếng Anh buổi chiều lại càng thê thảm.

Nhưng sau khi Khuất Vân nghe nói vậy, anh cố chấp kéo cô đến bệnh viện, Du Nhiên không lay chuyển được, đành đi theo.

Buổi trưa là giờ nghỉ ngơi, Khuất Vân lập tức nhờ nữ vương gọi điện cho lãnh đạo bệnh viện, nhờ người ta bảo bác sĩ chờ trong phòng khám.

Khi tới nơi, người trong bệnh viện rất thừa thớt, hình thành một hoàn cảnh đối lập với sự đông đúc của mọi ngày.

Du Nhiên bị Khuất Vân kéo vào thang máy, tới tầng ba, cửa thang máy mở ra, một bác sĩ mặc áo blouse trắng đi vào.

Mới đầu, Du Nhiên cũng không để ý, nhưng nhìn kỹ lại, bóng lưng này có chút quen thuộc, lại cẩn thận nhớ lại, ai nha, đây không phải cái đầu Titanic bị chính cô đập vỡ vì thấy chết không cứu khi cô bị Cổ Thừa Viễn bắt cóc hay sao?

Cơn giận của Du Nhiên phun trào, hai lỗ mũi phồng lên xịt khói trắng.

Titanic cảm giác phía sau có điều khác thường, quay đầu lại, nhìn thấy Du Nhiên, mặt đỏ hồng, lại ngẩng đầu lên, nhìn thấy Khuất Vân, gương mặt đỏ hồng vì xấu hổ kia “xoẹt” một cái trắng bệch.

Còn chưa tới tầng muốn tới, Titanic đã như khói, mở thang máy, “vù” một tiếng bỏ chạy.

Du Nhiên vội vàng kể tội Titanic với Khuất Vân, nhưng nhìn về mặt Khuất Vân, giống như anh đã biết tất cả.

Lại nghĩ đến dáng vẻ nhìn thấy Khuất Vân như nhìn thấy quỷ của Titanic, Du Nhiên biết trong chuyện này nhất định có vấn đề.

Không kiên nhẫn được với những câu hỏi của cô, Khuất Vân rốt cuộc cũng nói thẳng, thì ra lúc đó khi Du Nhiên mất tích, Khuất Vân dùng rất nhiều quan hệ, cuối cùng tra ra được Cổ Thừa Viễn có một căn biệt thự trong núi, anh vội vàng lên đường đến đó.

Ở cửa, anh vừa khéo gặp Titanic đang đầu rơi máu chảy, biết được Du Nhiên bị thương, vì vậy, anh “dùng một chút thủ đoạn nho nhỏ với anh ta, coi như giải hận”.

Rốt cuộc là “thủ đoạn nho nhỏ” thế nào mà có thể khiến Titanic nhìn thấy Khuất Vân lần thứ hai lại hết hồn như thế, cả đời này Du Nhiên không muốn biết.

Vẫn nên hiểu ít một chút về bầu không khí không lành mạnh của Khuất Vân thì tốt hơn, nếu không sau này cô sẽ không dám chọc vào anh nữa.

Ra khỏi thang máy, đi về phía trước, Du Nhiên cảm thấy có chút không đúng: “Khoa dạ dày không phải ở bên cạnh sao?”

“Tin tôi.” Khuất Vân nói.

“Được.” Du Nhiên gật đầu.

Nhưng ba mươi giây sau, khi đứng trước phòng khám phụ khoa, Du Nhiên mới giật mình nhận ra chữ “được” kia nó bại não đến mức nào.

“Anh bảo em tin anh!” Du Nhiên chất vấn.

Về mặt Khuất Vân không thay đổi: “Tôi chỉ bảo em tin tôi, cũng không bảo em nên tin tôi.”

Du Nhiên nắm tay giậm chân, gã dâm dê này, anh ta không phải chỉ dâm bình thường nha!

Khuất Vân mặc kệ động tác phờn chèo của cô, lôi cô thẳng tới trước mặt bác sĩ.

Hành động của Khuất Vân khiến cái đầu vì thi cử mà dần độn của Du Nhiên thủng ra được một ít ánh sáng, cô nói mang theo tiếng nức nở: “Khuất Vân, hai ngày này em không chịu nổi trò đùa của anh!”

Khuất Vân đứng phía sau Du Nhiên, đặt tay lên vai cô.

Bác sĩ hỏi: “Kinh nguyệt lần trước là ngày nào?”

Khuất Vân nói: “Tuần đầu tháng Mười Một.”

Bác sĩ hỏi: “Gần đây có sử dụng biện pháp tránh thai nào không?”

Khuất Vân nói: “Hoàn toàn không có.”

Bác sĩ hỏi: “Thời gian gần đây có biểu hiện gì không?”

Khuất Vân nói: “Khẩu vị thay đổi, trước thích ăn cay, giờ thích ăn chua, thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, không có sức lực, sáng nay còn nôn.”

Nghe vậy, Du Nhiên như bị sét đánh trúng đỉnh đầu, đánh đến mức cô tan thành từng mảnh nhỏ.

Đúng vậy, hai tháng nay bà dì nhà mẹ cô không đến, hàng ngày ôn tập luôn gặm ô mai, hơn nữa, thời gian ngủ tăng lên rõ ràng, nhưng Du Nhiên quá tập trung ôn tập nên hoàn toàn không chú ý tới chuyện này.

Quan trọng nhất là... bọn họ rõ ràng lần nào cũng dùng biện pháp tránh thai nha!!!

Tháng trước còn mới mua hai hộp để ở đầu giường dùng dần mà!!!

Nhưng Khuất Vân nói không sử dụng biện pháp tránh thai, nói cách khác, tất cả những chuyện này đều do anh tác quái!

Trong quá trình tạo ra kết luận này, Du Nhiên mờ mịt bị kéo đi làm một loạt kiểm tra, kết quả có rất nhanh: cô vinh quang trúng chiêu rồi.

Đương nhiên, bài thi tiếng Anh buổi chiều còn thảm hơn buổi sáng.

Khi thi nghe, Du Nhiên chỉ nghe được một từ duy nhất – baby.

Buổi tối về đến nhà, Du Nhiên hất văng cái cốc trên bàn, dùng tiếng vang lạnh lạnh biểu đạt sự giận dữ không gì sánh được của cô: “Khuất Vân, anh nói rõ ràng cho tôi!!!”

Khuất Vân nhàn nhã bưng một bát canh cá chua Tây Hồ đến, mùi chua ngọt hấp dẫn dụ dỗ người ta chảy nước miếng: “Chuyện rất dài, để sang một bên, ăn một ít đi đã.”

Tuy hận đến mức không thể một phát cắn chết anh, nhưng cái dạ dày của Du Nhiên không có nghĩa khí vẫn bị khuất phục.

Ăn cơm, uống canh gà, hoa quả tráng miệng, Du Nhiên sờ sờ dạ dày, lần thứ hai đứng lên, chỉ vào mũi anh mắng: “Khuất Vân, anh là kẻ còn tởm lợm hơn một mỹ nhân ngư trong cống thoát nước, có phải anh cố ý chọc thủng bao cao su không?”

“Đúng vậy.” Khuất Vân không cho đó là nhục, ngược lại còn coi đó là vinh quang, đặt nước trái cây mới ép trước mặt Du Nhiên.

“Khiến tôi mang thai sớm như vậy có phải để ngăn tôi tới đại học C không?” Du Nhiên hỏi.

“Đúng vậy.” Khuất Vân lại khoác cái áo len dày lên người Du Nhiên.

“Việc này có phải bắt đầu lên kế hoạch từ tháng Mười Một không?”

“Đúng vậy.” Đáp án không cần nói cũng biết.

Du Nhiên bỗng đứng lên, cái áo len rơi xuống đất, cô lạnh lùng nói: “Khuất Vân, anh chắc chắn mọi việc sẽ phát triển theo dự tính của anh thế sao?”

“Ý em là gì?” Khuất Vân hỏi.

“Tôi có thể không cần đứa bé!” Du Nhiên nổi giận nói.

“Lý Du Nhiên, nói ra miệng phải suy nghĩ cho kỹ.” Trong phòng vốn rất ấm áp, nhưng từ đường viền cơ thể Khuất Vân, khí lạnh dần dần tràn ra.

“Trái Đất không cả ngày quay quanh anh, tôi cũng sẽ không lần nào cũng phải làm theo yêu cầu của anh!” Thấy Khuất Vân nổi giận, Du Nhiên cảm giác thật sáng khoái vì trả được thù.

Hung ác nói xong câu đó, Du Nhiên “bịch bịch” chạy lên lầu, đóng cửa phòng, đi ngủ.

Chưa ngủ được mấy tiếng, một cảm giác đè nén rất mạnh khiến cô giật mình tỉnh dậy.

Mở mắt, cô nhìn thấy nữ vương.

Không biết nữ vương ngồi xuống bên giường Du Nhiên từ bao giờ, thấy cô tỉnh dậy, nữ vương liền vươn tay sờ bụng cô, nhẹ nhàng nói: “Du Nhiên à, cháu trai bảo bối của mẹ đành giao cho con vậy, nếu thằng bé xảy ra chuyện gì, con...”

Câu nói tiếp theo, nữ vương không nói hết, nhưng hiệu quả còn kinh khủng hơn gấp vạn lần.

Sau khi nữ vương rời đi, lại là hiệu trưởng tới.

Gương mặt bánh bao kia cười đến sắp nứt ra: “Bạn Lý Du Nhiên, cứ yên tâm sinh đi, tôi đảm bảo, bằng tốt nghiệp sẽ đứng giờ giao đến tận tay bạn. Nhưng có một điều kiện, bạn phải mang cháu gái đến đổi.”

Một người muốn cháu trai, một người muốn cháu gái, Du Nhiên khóc không ra nước mắt, có lẽ phải sinh một đứa gay mới có thể thỏa mãn yêu cầu của bọn họ.

Bên này còn chưa giải quyết xong, không biết bố mẹ Du Nhiên lấy tin tức từ đâu, từ Mỹ gọi điện về.

Lý Minh Vũ vừa lau nước mắt nước mũi vừa khuyên nhủ: “Bố khổ cực cả nửa đời, khó khăn lắm mới chờ được một đứa cháu ngoại, Du Nhiên à, sao con có thể nhẫn tâm khiến bố kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh như thế?”

Du Nhiên bắt đầu cảm thấy đau đầu, con xin bố, trong bụng con mới là một cục thịt thôi.

Bạch Linh không oán giận, ngược lại còn rất hiểu cho quyết định của Du Nhiên: “Con còn trẻ như vậy, vốn chưa có chuẩn bị về tư tưởng, hơn nữa nguyện vọng học nghiên cứu sinh còn chưa hoàn thành, vì vậy, mẹ sẽ ủng hộ mọi quyết định của con... Chỉ là, con của con và Khuất Vân nhất định sẽ rất đáng yêu... Aizzz.”

Không thể không nói, chiêu lấy lùi để tiến này của mẹ quả nhiên cao tay, một tiếng “aizzz” khiến Du Nhiên cảm thấy mình thật sự bất hiểu đến cực điểm.

Thật ra nói không cần đứa bé này là do Du Nhiên giận quá nói bừa thôi, là vì khiến Khuất Vân không dễ chịu nên mới nói.

Mà bây giờ, nếu thật sự làm như vậy, xem ra không cần Khuất Vân ra tay, cô sẽ bị bố mẹ hai bên chém chết đến mức không thể đầu thai.

Trải qua một trận oanh tạc mệt nhọc, Du Nhiên ở trong tình trạng kiệt sức, lúc này, trong căn phòng yên lặng bỗng vang lên một tiếng “tinh” đã lâu không nghe thấy.

Quay đầu lại, ở cửa phòng, Du Nhiên nhìn thấy Khuất Vân.

Anh, đang, mỉm, cười.

Giống như một con thú đã ăn no, nhàn nhã mỉm cười nhìn con mồi đang giẫy dụa phí công vô ích.

Đây là bài học thứ hai mươi hai mà Khuất Vân dạy cho Du Nhiên – Anh chàng giảng viên này, trước giờ luôn là cầm thú.

Kết thúc

Đăng ký kết hôn đã cầm, tiệc cưới cũng đã làm, Du Nhiên chính thức trở thành con dâu nhà họ Khuất.

Chuyện nghiên cứu sinh đương nhiên là hỏng bét, cố gắng lâu như vậy, bỗng nhiên bị chôn vùi vì tư lợi cá nhân của Khuất Vân, Du Nhiên không phục, có chết cũng không phục.

Vì vậy, thừa dịp mang thai, Du Nhiên bắt đầu liều mạng hành hạ Khuất Vân.

Mỗi ngày nằm trên sofa, bắt Khuất Vân xoa bóp không ngừng nghỉ trong ba tiếng đồng hồ.

Buổi tối vừa xem ti vi vừa gác chân lên đùi Khuất Vân, bắt anh cắt móng chân, mài da cho mình.

Mua kịch bản của “Đại Minh cung từ” về, nhắm mắt nghe Khuất Vân đọc thật chậm, thật biểu cảm, nếu không sẽ không để anh nói chuyện với cục cưng.

Một giờ sáng đánh thức Khuất Vân dậy, nói cô muốn ăn mấy món nướng ở sạp hàng bên ngoài trường học, đợi đến khi Khuất Vân mua về lại không thèm cắn một miếng, nói không muốn ăn rồi tiếp tục ngủ.

...

Bất kể yêu cầu quá đáng gì, Khuất Vân đều đáp ứng mà không chớp mắt lấy một cái.

Ngoại trừ một chuyện – anh vẫn không cho Du Nhiên nhìn trai đẹp.

Chỉ cần Du Nhiên có dấu hiệu nhìn trai đẹp, anh lập tức bịt mắt cô, năm phút sau mới buông ra, khi đó, ngay cả góc áo trai đẹp cũng không thấy đâu nữa.

Hôm nay, Du Nhiên vác theo cái bụng tròn vo đi cùng Khuất Vân tới siêu thị bên ngoài trường học mua đồ ăn – tháng Sáu, bạn học đều đã tốt nghiệp ra trường, Du Nhiên cũng không cần trốn tránh nữa.

Tối trước giá để mì ăn liền, Du Nhiên dừng lại, xúc động nói: “Nếu không có gói mì ăn liền này, em nghĩ chúng ta cũng sẽ không ở bên nhau.”

“Chưa chắc, lúc đó em cần quấy không coi ai ra gì, tóm lại vẫn cứ rơi vào tay tôi.” Khuất Vân nói.

Lời này vì sao giống như đang đối phó với kẻ thù giai cấp thế này? Du Nhiên bỗng nghĩ đến chuyện gì đó, hỏi: “Đúng rồi, làm thế nào anh lại biết dùng chiêu bác sĩ bảo cưới này?”

“Vưu Lâm dạy, có người nói cậu ta đã dùng chiêu này khiến Đường Ung Tử an phận, từ đó về sau yên tâm làm bà Vưu.”

Thì ra là tại tên Vưu Lâm xấu xa này, Du Nhiên siết nắm tay.

Đúng lúc này, khóe mắt Du Nhiên liếc thấy bóng của một anh chàng đẹp trai, nước miếng còn chưa kịp tứa ra, trước mắt đã tối sầm – Khuất Vân lại bịt mắt cô.

Hất tay anh ra, Du Nhiên không hài lòng: “Leo tường chỉ là nói đùa thôi, cũng không phải sự thật, anh không thể có lòng tin vào em một chút sao?”

“Có cho em cũng không dám trèo tường.” Khuất Vân đẩy xe mua sắm đi về phía trước.

“Vậy vì sao không cho em nhìn trai đẹp?” Du Nhiên hỏi.

Khuất Vân tiếp tục đẩy xe đi về trước, bóng người cao lớn thẳng tắp.

“Anh không nói em sẽ không đi.” Du Nhiên đứng tại chỗ, bắt đầu chơi xấu.

Bước chân của Khuất Vân không ngừng, chỉ có một câu nói nhẹ nhàng bay tới: “Nếu không để ý, ai quản em nhìn ai làm gì?”

Du Nhiên ngẩn người, một lát sau, khoe miệng chậm rãi cong lên.

Nếu không để ý cô, hơi đầu rảnh rồi quản cô có nhìn trai đẹp hay không?

Khuất Vân đi cũng không nhanh, phụ nữ có thai là cô hai ba bước đã có thể đuổi kịp.

Thật ra Du Nhiên cũng đã làm như vậy, cô khoác lấy tay anh, chậm rãi đi về phía trước.

Nói thế nào nhỉ, cô chưa từng nghĩ rằng mình sẽ chọn phải một con thú, tuy khó đối phó, nhưng ít nhất... đây là con thú yêu cô và cô cũng yêu.

Vậy là đủ rồi.

Nghĩ vậy, Du Nhiên ôm cánh tay Khuất Vân thật chặt.

Trở về, tiếp tục huấn luyện, hoặc là... bị huấn luyện.

Chuyện kể rằng, những ngày làm bạn với cảm thú, vui vẻ vô cùng.

~ End

~Lời cuối truyện:

Vậy là kết thúc rồi, giờ ngồi nghĩ lại bạn Sâu đã fall in love với bạn Du Nhiên thế nào là lại có cảm giác một cuộc tình đã qua. Ha ha.

Cũng chẳng phải tự nhiên mà bạn lại thích Du Nhiên đến thế, mà bởi vì qua Du Nhiên, bạn nhìn thấy chính bản thân mình trong đó. Ai mà chẳng có một thời sống cuồng nhiệt, ai chẳng có những lúc vấp ngã, những thất bại như Du Nhiên. Nhưng điều bạn thích ở Du Nhiên, chính là sự lạc quan, niềm khát vọng được tiến bước về phía trước, ngay cả khi trải qua những việc tưởng chừng như có thể buông rơi cả chính cuộc sống của mình. Từng hành động, từng suy nghĩ, từng diễn biến tâm lý của Du Nhiên đều rất thật, khiến bạn có cảm giác như được sống lại những ngày tháng trước kia một lần nữa. Điều khác chỉ là, Du Nhiên đã tìm thấy bến đỗ, còn bạn thì chưa. Ha ha.

Không hiểu có phải gần đây cảm nhận về những vai nam chính của bạn bị hỏng hóc chỗ nào hay không, mà bạn không có nhiều cảm giác lắm về Khuất Vân. Chỉ thấy tiếc, những đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh quá tốt như Khuất Vân, gần như đều không biết thể hiện cảm xúc của mình. Người như Khuất Vân chỉ quan tâm trong im lặng, chỉ thể hiện trong im lặng, dường như anh quá kiêu ngạo để có thể tỏ ra rằng mình cũng có những cảm xúc như con người. Và vì thế, anh sẽ mất đi nhiều thứ mà chính mình cũng không ngờ tới.

Về Cổ Thừa Viễn, ít có nhân vật nào khiến bạn cảm giác hỗn loạn như thế này. Có một câu nói: kẻ đáng thương tất có chỗ đáng giận. Bạn cảm thấy câu nói này vô cùng phù hợp với Cổ Thừa Viễn. Không thể phủ nhận rằng Cổ Thừa Viễn đáng thương, liệu có đứa trẻ nào trải qua một tuổi thơ như thế mà trong lòng không mang hận? Bạn cũng không thán phục đến mức nói, lẽ ra Cổ Thừa Viễn nên bỏ qua thù hận bla bla..... Chuyện đời người chính là như thế, người ta cứ phải làm rồi, cứ phải nếm trải rồi, cứ phải đánh mất rồi, người ta mới biết đến hai chữ “giá như”. Cổ Thừa Viễn như một đứa trẻ tội nghiệp, là một con chim sợ cành cây cong, muốn ôm vào người tất cả những thứ mình từng khao khát, muốn tìm thấy cảm giác bình yên trong những thứ thật cũ kỹ. Có lẽ đó chính là chỗ đáng giận. Giận ở chỗ Cổ Thừa Viễn tự vây mình trong quá khứ, tự tách mình ra khỏi dòng chảy của thời gian, cứ ở đó và nhìn về phía một thứ không còn như xưa nữa. Cổ Thừa Viễn không nên ghen tỵ với Khuất Vân vì Khuất Vân nắm được, buông được, mà nên ghen tỵ với Khuất Vân vì Khuất Vân đã bước tiếp, còn Cổ Thừa Viễn, chỉ giậm chân tại chỗ, thậm chí quay đầu chạy ngược hướng với tất cả mọi người.

Ba người, bị vây trong thù hận, ai cũng ích kỷ, ai cũng kiêu ngạo, ai cũng muốn bảo vệ bản thân, để rồi cuối cùng không ai dám mở lời trách hận ai, vì người nào cũng có một câu chuyện. May là cuối cùng mọi chuyện đã chấm dứt, bị kịch không còn tiếp tục, bởi mỗi người đã biết hướng mà mình nên đi về.

Cả Tiểu Tân cũng vậy, tuy oan gia không phải lúc nào cũng vui mừng, tuy phải trải qua một cuộc tình thật non nớt, nhưng chính cuộc tình ấy lại thể hiện tuổi trẻ của Tiểu Tân, thể hiện sức sống, niềm lạc quan của

Tiểu Tân. Thất tình thì đã sao, chỉ cần đã cố gắng hết sức mình thì còn gì nuối tiếc, đến cuối cùng vẫn có thể nhẹ nhàng chia tay, nhẹ nhàng đi tìm kiếm thứ mình cần.

Câu chuyện này bạn vốn muốn dành tặng cho những sĩ tử năm nay, bởi vì nó tràn ngập niềm lạc quan, nó tràn ngập nhiệt huyết và sức sống. Dù kết quả mà các em có thể nào cũng dừng vì thế mà đánh mất nhiệt huyết của mình. Trẻ con trước khi biết đi thì phải biết ngã, có người cũng nói thành công cho người ta sự tự tin và thất bại khiến người ta trưởng thành.

Đường đời rất rộng, nhưng tất cả chúng ta không thể đi trên cùng một hàng, phải có người đi trước và có người đi sau. Những người đi trước chưa chắc là những người giỏi, những người đi sau cũng chưa chắc đã là những người yếu kém, quan trọng là chúng ta có thể đi được đến cái đích mà chúng ta muốn.

22. Ngoại Truyện

[Bài học ngoại khóa] Ngoại truyện về Khuất Vân.

Đây là ngày đầu tiên Khuất Vân nhậm chức, cho tới bây giờ, anh chưa từng nghĩ mình sẽ trở thành một thầy giáo đi gõ đầu trẻ con.

Vốn định tới đại học C, nhưng ông già đã sung sướng đánh tiếng với tất cả các hiệu trưởng quen biết, nhất định không tuyển anh.

Hết cách, anh đành tới đây.

Tuy anh đã thỏa hiệp, nhưng sau đó ông già cũng không vui vẻ gì, vì dưới sự xúi giục của anh, mẹ anh đã hạ lệnh cho ông già phải ngủ ngoài sân thượng một tháng, ông già lạnh đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, đúng là làm người ta... cười không khép miệng được.

Vừa nghĩ, Khuất Vân vừa bước lên bục giảng, bắt đầu tự giới thiệu bản thân và nhiệm vụ của năm học mới.

Trước ánh mắt mèn mèn của các nữ sinh, Khuất Vân phát hiện, khoa này, còn một người chưa tới.

Đồng thời, căn cứ vào tổng số nam sinh và nữ sinh, sinh viên to gan kia chính là một nữ sinh.

Không muốn dứt dây động rừng, Khuất Vân không điểm danh.

Anh chỉ âm thầm ghi nhớ mặt mũi của hơn bốn mươi sinh viên, quyết định ngày mai sẽ dựa vào trí nhớ xuất sắc của mình và ảnh chụp của tất cả sinh viên để tìm ra cô nàng to gan kia rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Sau khi tập hợp kết thúc, Khuất Vân rời khỏi trường về nhà, vào siêu thị, định bụng mua một vài loại thức ăn nhanh.

Đầu tiên là chạy tới dãy mì ăn liền tìm mì vị thịt bò cà chua mà anh thích nhất.

Nhưng nghiệt duyên, thật sự, thật sự là nghiệt duyên – mì ăn liền vị đó chỉ còn một gói cuối cùng, đồng thời, khi anh vươn tay ra lấy, một cái tay khác cũng cùng lúc cầm lấy nó.

Bàn tay kia, nhỏ hơn tay anh rất nhiều, xinh xắn, móng tay ngắn, rất ngay ngắn, sơn một lớp sơn móng tay trong suốt, chột lóe lên dưới ánh đèn.

Ngẩng đầu, anh nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi, đáng dấp học sinh, tóc dài ngang vai, không uốn, cũng không ép thẳng, hơi cong cong tự nhiên.

Có chút giống như... bộ lông con mèo anh từng nuôi.

Sau đó, bọn họ đồng thời buông tay, rồi lại đồng thời vươn tay, cuối cùng, Khuất Vân cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, anh bỗng rất muốn tranh với cô gái này.

Có lẽ, vì vẻ mặt của cô ấy – coi một gói mì ăn liền thật quý giá, giống như phải dùng tính mạng để bảo vệ.

Khuất Vân hiếu kỳ, rốt cuộc cô ấy sẽ làm đến mức nào vì một gói mì, anh muốn nhìn xem.

Nhưng dạ dày cô bé này lại kêu “ọc” lên một tiếng, hòa tan cục diện bế tắc giữa bọn họ lúc đó.

Nhìn gương mặt đỏ như quả cà chua kia, Khuất Vân quyết định không nên ép cô ấy đến ngõ cụt.

Kết quả là, anh bỏ qua gói mì ăn liền thịt bò cà chua kia, xoay người, rời đi.

Đây là lần đầu tiên Khuất Vân phát hiện, thì ra anh cũng có nhân tính.

Nhưng, ngày hôm sau, Khuất Vân lại lập tức phát hiện, nhân tính của mình đã dùng sai chỗ – anh tra ra, cô nàng to gan không tới tập trung tối qua chính là cô bé đã giành giật gói mì ăn liền với anh ở siêu thị.

Lý Du Nhiên.

Khuất Vân vĩnh viễn ghi nhớ cái tên này.

Bởi vì cô nàng không chỉ trốn tập trung cuối tuần trước, mà cuối tuần này, cũng vắng mặt.

Hơn nữa, trong siêu thị, Khuất Vân lại chạm mặt cô.

Không đi tập trung, ngược lại tới đây nhân mua đồ ăn, đúng là cô nàng thêm ăn đòn.

Khuất Vân quyết định phải trừng phạt cô nàng một chút – sau một giây, anh lấy toàn bộ mì thịt bò cà chua vào trong xe mua sắm của mình.

Thế nhưng anh đã quên một chuyện – một gói mì đã có thể khiến cô nàng bỏ cả mạng như thế, vậy hơn mười gói, đủ để khiến cô nàng làm mọi chuyện.

Khi Khuất Vân bị người phụ nữ trung niên kia tát một cái, anh quyết định, phải hành hạ Lý Du Nhiên này đến chết.

Dường như Lý Du Nhiên chê sinh mệnh của mình quá dài, bởi vì hai lần tập trung tiếp theo, cô nàng vẫn mất tích.

Khuất Vân vô cùng hy vọng Lý Du Nhiên có chín cái mạng như mèo thành tinh – bởi vì chỉ một cái mạng không đủ cho anh đùa.

Lần tập trung thứ năm, cuối cùng Lý Du Nhiên cũng tới, sau khi phát hiện anh là thầy giáo của mình, khuôn mặt kia rất giống cầu vồng, lục lam chàm tím, biến hóa cấp tốc.

Đến cuối cùng, cô nàng hận không thể vùi đầu luôn vào trong cái bàn, vĩnh viễn không ngẩng lên nữa.

Khuất Vân chậm rãi chơi đùa, ban đầu vẫn ung dung như trước, đợi đến khi cô nàng tưởng rằng không còn gì đáng ngại nữa mới đột nhiên đâm cho một dao.

“Tuần thứ nhất, Lý Du Nhiên vắng mặt không lý do.”

“Tuần thứ hai, Lý Du Nhiên vắng mặt không lý do.”

“Tuần thứ ba, Lý Du Nhiên vắng mặt không lý do.”

“Tuần thứ tư... Người vắng mặt không lý do, Lý Du Nhiên.”

Anh đọc thật chậm, giống như cắt vụn nướng, từng chút một, biến một con vịt béo đầy mỡ thành một bộ xương.

Cuối cùng, dưới ánh mắt của sinh viên toàn khoa, Lý Du Nhiên đã tử trận một lần.

Thế vẫn chưa đủ, tuyệt đối chưa đủ.

Tiếp đó, trong vô số môn học tự chọn, trong đại hội thể thao, Khuất Vân thành công khiến cô nàng sinh viên Lý Du Nhiên này ném trái cảm giác sống không bằng chết.

Nhưng ngoài dự đoán của anh là, Lý Du Nhiên không có dấu hiệu cầu xin tha thứ, cô nàng giống một cọng cỏ cứng cổ, bất kể đẩy thế nào, ngắt thế nào, vẫn không đứt.

Đồng thời, cô nàng cũng một mực không nhún nhường, những khi anh không đề phòng, thỉnh thoảng cô nàng lại ra những chiêu quái gở, đè ép khí thế sắc bén của anh.

Bởi vì có Lý Du Nhiên làm bạn, Khuất Vân cảm thấy học kỳ này qua đặc biệt nhanh.

Sau khi trường học nghỉ, mỗi ngày của Khuất Vân đều quá mức buồn chán, cơ bản mà nói, mỗi ngày anh đều làm ỏ trong nhà trồng nấm.

Anh bắt đầu nhớ cô nàng sinh viên thú vị Lý Du Nhiên kia.

Nếu như có cô ấy bên cạnh để anh chà đạp, ngày tháng trôi qua mới thoải mái.

Ông Trời dường như nghe được lời cầu xin của anh, không lâu sau đã để anh gặp được đối tượng đã định sẵn bị anh chà đạp kia trong siêu thị cũ.

Nhìn bộ dạng của cô ấy có vẻ như trong nhà có mâu thuẫn.

Nói cách khác, hiện giờ cô nàng đã là một sinh viên nghèo không nhà để về.

Lúc này, Khuất Vân dùng nơi ở và thức ăn miễn phí để dụ dỗ món đồ chơi này về nhà.

Khuất Vân rất thích nhìn dáng vẻ cúi đầu vì đồ ăn của Lý Du Nhiên, một tiếng mèo kêu kia khiến tâm trạng của anh vô cùng vui vẻ.

Nhưng chỉ vài giây sau, Khuất Vân phát hiện ra một chuyện khiến tâm tình anh rơi xuống đáy vực – Lý Du Nhiên, là em gái cùng mẹ khác cha với Cổ Thừa Viễn.

Cổ Thừa Viễn, đó là cái tên mà Khuất Vân vĩnh viễn không muốn nhắc đến.

Gã đã trăm phương nghìn kế tiếp cận anh, khiến anh thật lòng coi là bạn tốt.

Gã đã dùng phương pháp trần trụi nhất để anh nhìn thấy sự phản bội xấu xí.

Gã đã lên kế hoạch tất cả chỉ vì không thích nhìn thấy anh có một người mẹ quan tâm đến anh.

Gã là người mà anh hận mất.

Mà Lý Du Nhiên trước mặt, là em gái của hắn, em gái ruột.

Nếu cô ta bị tổn thương, vậy Cổ Thừa Viễn cũng sẽ khổ sở chứ.

Nhưng ý định này đã bị ép phải tan biến khi anh nhìn thấy chân Lý Du Nhiên chảy máu vì giẫm phải mảnh vỡ trên sàn bếp.

Lý Du Nhiên vô tội – khi băng bó vết thương cho cô ấy, Khuất Vân đã nghĩ như vậy.

Việc thu dưỡng vẫn được tiếp tục.

Và một trận mưa to đã thay đổi mối quan hệ giữa bọn họ.

“Hai chúng ta thử quen nhau đi.” Lý Du Nhiên đã đề nghị như thế.

Làm bộ như không thèm quan tâm, tự nhiên giống như đang hỏi “tối nay ăn cá hay thịt kho tàu”.

Chỉ là, lỗ tai của cô ấy đỏ lên một cách quá rõ ràng.

Khuất Vân đồng ý.

Tiếng “được” kia, là mảnh tối trong lòng anh.

Khuất Vân biết, anh đồng ý là vì quan hệ giữa Lý Du Nhiên và Cổ Thừa Viễn – anh hoàn toàn không cảm thấy mình đã yêu Lý Du Nhiên.

Rốt cuộc anh sẽ làm gì với cô ấy, chính Khuất Vân cũng không rõ lắm.

Hai người bắt đầu qua lại, nhưng Khuất Vân không có hành động gì có vẻ giống như người yêu đối với Du Nhiên.

Khuất Vân không phải người tùy tiện, hoặc là nói, anh có một sự cuồng sạch sẽ trong tình cảm, không cách nào tiếp xúc thân mật với một cô gái mà mình không thích.

Sau khi xác định quan hệ, Khuất Vân nhìn thấy một mặt khác của Lý Du Nhiên.

Khi đi xem phim, một đôi mắt luôn lén lút chuyển động, luôn nghĩ cách làm thế nào để ăn đậu hũ của anh. Luôn dùng ánh mắt tự nhận là tình tứ mà thật ra rất dọa người để nhìn anh.

Khi về tới nhà, đầu tiên là gọi điện tới cho anh, giống như sợ anh đột nhiên biến mất.

Bất kể anh lạnh nhạt với cô cỡ nào, cô vẫn như một đám lửa, vĩnh viễn không tắt, đồng thời cũng đánh lên người anh như một cục đường, tỏa ra hương vị ngọt ngọt.

Giống như... một viên kẹo ẩm áp, khi đến gần, có một cảm giác ẩm áp khiến người ta không thể từ chối.

Vì vậy, khi viên kẹo vốn kề cận anh 24 giờ một ngày bỗng nhiên im lặng mất tích hai ngày, Khuất Vân cảm thấy có chút không quen.

Gọi điện tới nhà viên kẹo, lại biết cô nàng đã đi cùng một bạn học nam tới Hoa Sơn.

Lá gan cũng đủ lớn.

Khuất Vân lập tức thu dọn hành lý, không ngừng lại lấy một phút, trực tiếp đi bắt kẻ thông dâm.

Chỉ là, thì ra tên bạn học nam kia chỉ là gái yêu của Lý Du Nhiên.

“Bạn trai, bạn đang ghen.”

Trong ánh mắt cười của Lý Du Nhiên có một áng mây trắng, ngón tay cô nhẹ nhàng nhéo mặt anh rất ẩm áp, mềm mại.

Ghen?

Khuất Vân ngẩn người.

Anh đang làm gì thế này, đây chỉ là một vở kịch thôi, vì sao càng ngày càng thật như thế?

“Không phải tôi ghen.”

“Tôi chỉ không muốn đồ của mình bị người khác nhúng chàm.”

Khuất Vân dùng nguyên nhân này để phản bác Lý Du Nhiên, phản bác chính mình.

Nếu đã tới Hoa Sơn rồi, vậy tiếp tục lên trên thôi.

Bình thường nhìn Lý Du Nhiên có vẻ dũng mãnh, giống như không gì có thể gây tổn thương, nhưng lúc này lại mệt đến mức ngay cả thở cũng khó khăn.

Khuất Vân không nghĩ nhiều, anh nắm lấy tay cô ấy, kéo cô đi về phía trước.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nắm tay, Khuất Vân cũng không cảm thấy có ý muốn chống cự, ngược lại, hai bàn tay ở cùng một chỗ, rất hòa hợp, rất hoàn chỉnh.

Cuối cùng, trong làn gió của trời chiều, Lý Du Nhiên lớn tiếng hô lên lời nói trong lòng.

Cô ấy nói, cô ấy thích anh.

Ráng chiều phủ lên mặt cô một màu hồng rạng rỡ, gương mặt cô trong sáng, khoe miệng cô mỉm cười, đôi mắt cô ấy, hình ảnh phản chiếu trong đó, tất cả đều là bóng dáng của anh.

Anh giống như tất cả của cô ấy, còn cô ấy cũng bày ra tất cả của mình cho anh nhìn.

Cô gái này, đơn giản, thỉnh thoảng giao hoạt, luôn mang theo hương vị ngọt ngọt.

Khuất Vân hôn cô ấy, không trải qua bất cứ suy xét nào.

Anh chỉ muốn hôn, giống như khi nhìn thấy món ăn mình thích thì muốn ăn thôi.

Hôn xong, anh cũng không hỏi hận.

Bởi vì, cô gái này rất mỹ vị.

Là vị mà anh thích.

Cô nàng Lý Du Nhiên này trong đầu chỉ có một suy nghĩ làm thế nào để ăn anh sạch sành sanh, đồng thời cũng không chút che giấu ý định vô đạo đức này.

Những suy nghĩ nhỏ bé trong đầu cô đều không trốn được con mắt của Khuất Vân.

Anh thích sự đơn giản này.

Mấy ngày trước khi khai giảng, khi Lý Du Nhiên nói chuyện với anh, trong giọng nói mang theo một sự phần chần chừ cố gắng che giấu.

Thật ra, dáng vẻ của cô đã biểu đạt một ý muốn vô cùng rõ ràng đối với Khuất Vân – em muốn lên tới sớm thăm anh.

Sau khi kiểm tra lịch chạy của tàu hỏa, Khuất Vân đứng giờ đến ga xe lửa đón được Lý Du Nhiên.

Về mặt chán nản vì ý đồ bị vạch trần của cô ấy khiến tâm trạng anh rất tốt.

Cô nàng này không nhịn được đói, vì vậy, Khuất Vân chủ động dẫn cô ấy đi ăn.

Ai ngờ, cô nàng lại chọn ngay quán ăn trước đây đã đến cùng bạn trai cũ.

Khi biết được chuyện đó, Khuất Vân cảm thấy quả táo trong bát cháo bát bảo sáng nay mới ăn nghẹn trong cổ họng, nuốt không trôi.

Càng nghĩ càng không thoải mái, vì vậy, anh bỏ một thìa muối vào trong cốc kem Lý Du Nhiên yêu thích nhất, coi như nghiêm phạt.

Mà lần này, anh phải thừa nhận, anh thật sự đang ghen.

Nói thật lòng, anh luôn yên tâm về Lý Du Nhiên, vì trong mắt, trong trái tim cô gái này chỉ có anh.

Nói trần trụi hơn thì là, công việc hàng ngày của toàn bộ tế bào não của cô nàng này là nghĩ xem làm thế nào lôi anh lên giường.

Thế nhưng, anh vẫn cứ thích ăn dấm chua của cô ấy, vì vậy, khi thấy cô nàng này đùa giỡn cậu sinh viên mới ngây thơ nóng tính Long Tường giữa ban ngày ban mặt, Khuất Vân lập tức đi ra khỏi bóng râm, lần thứ hai nghiêm phạt cô nàng.

Bởi vì, anh đã coi cô ấy là của mình.

Trong khi anh còn chưa kịp ý thức được chuyện đó.

Thậm chí dần dần anh đã quên cô gái này chính là em gái Cổ Thừa Viễn.

Đúng lúc này, Đường Ung Tử trở về, hẹn anh gặp mặt ở quán cà phê.

Cô ta nói, cô ta hối hận rồi.

Cô ta nói, cô ta và anh mới là một đôi hợp nhất.

Cô ta nói, cô ta phản bội anh chỉ vì không cảm nhận được sự quan tâm của anh, chỉ vì trả thù anh.

Cô ta nói, hy vọng anh có thể cho cô ta một cơ hội nữa.

Nhưng, Khuất Vân chỉ trả lời một câu, xin lỗi, tôi đã có chủ rồi.

Anh chỉ muốn ở bên cạnh Lý Du Nhiên.

Không ngờ, chuyện này bị cậu bạn tốt chuyên lên núi chăn dê kia của Lý Du Nhiên nhìn thấy, mặt báo với cô ấy.

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của Lý Du Nhiên, Khuất Vân cảm thấy rất khoái trá.

Đối phó với cô ấy, chỉ cần vài câu nói, Khuất Vân đã thành công chuyển hướng câu chuyện.

Chỉ là, sau khi bị Đường Ung Tử quấy lên, nỗi tổn thương từ sự phản bội đầy sỉ nhục trong cuộc sống của anh, người mà anh căm hận kia lại bắt đầu hiện lên trong đầu anh.

Có đôi khi, nhìn Lý Du Nhiên, Khuất Vân sẽ bất giác nhớ tới Cổ Thừa Viễn, nhớ tới vết thương đó.

Hơn nữa, anh tận mắt nhìn thấy Cổ Thừa Viễn tới thăm cô ấy, gã đàn ông dường như vô tâm kia có vẻ rất quan tâm đến cô em gái này.

Nghĩ đến mối quan hệ huyết thống giữa bọn họ, trong lòng Khuất Vân lại vô cùng buồn phiền, hỗn loạn, còn Lý Du Nhiên lại không sợ chết mà nhào vào người anh ngay lúc này.

Lúc đó, anh đã phản công, nhắm nháp hương vị của cô ấy.

Anh cần vị ngọt và sự ấm áp của cô ấy để chặn lại những phiền não vô danh này.

Nhưng tới thời khắc cuối cùng, anh ngừng lại.

Anh không muốn tổn thương cô ấy, hiện giờ, mối quan hệ của bọn họ đang vô cùng hỗn loạn, trước khi làm rõ, anh không thể làm chuyện gì không nên đối với cô ấy.

Bởi vậy, Khuất Vân quả quyết đứng dậy, rời khỏi phòng ngủ của Lý Du Nhiên.

Mềm mại, mang theo chút vị ngọt.

Đó là cơ thể của Lý Du Nhiên

Lúc đó, tâm tình của anh thoáng một cái đã trở nên tốt đẹp hơn nhờ chút hành động nho nhỏ của Lý Du Nhiên.

Dường như cô ấy nghe một quân sư quạt mo nào đó, bắt đầu tạo ra chuyện xấu giữa chính mình và Long Tường.

Mặc dù Lý Du Nhiên cố gắng giảm thiểu số lần gặp mặt anh, cố gắng ra vẻ lạnh nhạt, cố gắng ra vẻ đã thay lòng đổi dạ, nhưng anh vẫn nhìn ra được mảnh khoe của cô ấy.

Bởi vì, ánh mắt cô ấy nhìn anh vẫn hung ác muốn ăn tươi nuốt sống anh như trước.

Không giả được.

Khuất Vân nhàn nhã đứng một bên, xem vở kịch do cô ấy đạo diễn.

Nói đến đây, tuy Lý Du Nhiên không giấu lại được anh, nhưng đối phó với Long Tường lại tuyệt đối có nhiều thủ đoạn độc ác, Khuất Vân nhìn mà thấy thích thú.

Vì vậy, anh cũng phối hợp một chút, khiến Lý Du Nhiên cho rằng anh đã thật sự ăn giấm chua, mà còn là giấm chua Sơn Tây lâu năm.

Sau đó, Khuất Vân gọi điện bảo Lý Du Nhiên tới nói chuyện, nhìn vẻ đắc ý đang cố gắng kìm nén trên mặt cô ấy, anh cũng cố nín cười, nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Lập tức, Lý Du Nhiên như con khỉ bị lửa đốt đến mông, hoảng đến mức không còn biết mưu kế gì nữa, kể ra tất cả đầu đuôi.

Thậm chí, đôi mắt của cô ấy còn phiếm đỏ.

Khuất Vân yêu thích sự lo lắng của Lý Du Nhiên, bởi vì biểu hiện của cô khiến anh thật sự cảm nhận được, trong trái tim cô, anh rất quan trọng.

Sau khi biết sự thật, Lý Du Nhiên nhào lên người anh.

Nhưng Khuất Vân không hề có phản cảm đối với sự đụng chạm của cô ấy, dù chỉ một chút, thậm chí, anh rất thích động tác khi cô ấy dựa sát vào người anh.

Lần đó, lần đầu tiên Lý Du Nhiên thu hồi vẻ vui tươi của mình, cô đơn nói ra những lời từ đáy lòng.

Cô ấy thích anh, quan tâm đến anh, cần sự đảm bảo của anh.

Thế nhưng, Khuất Vân không cho được.

Nếu Lý Du Nhiên chỉ là Lý Du Nhiên thì tốt biết bao.

Đó là lần đầu tiên Khuất Vân oán hận, oán hận ông Trời đã khiến cô ấy và Cổ Thừa Viễn có mối quan hệ huyết thống.

Ngoài ra, đáy lòng anh còn có chút lo lắng.

“Có lẽ, tôi không phải là Khuất Vân mà em vẫn nghĩ, khi đó, em có còn thích tôi không?” Anh hỏi.

Khi Lý Du Nhiên biết rằng anh đồng ý bắt đầu mối quan hệ này vì vì ôm vết thương trong quá khứ mà trả thù Cổ Thừa Viễn, cô ấy có vẫn thích anh như trước không đổi hay không?

“Nếu như vậy... Em sẽ cùng anh hư hỏng, như vậy, chúng ta lại xứng đôi.”

Anh từng tưởng tượng rất nhiều câu trả lời của cô ấy, nhưng chưa bao giờ ngờ tới một câu này.

Điều mà cô ấy một lòng một dạ muốn làm chỉ là ở bên anh.

Cô ấy đứng trước mặt anh, xuất phát từ mong muốn thật sâu trong lòng, hoàn toàn không có một sự phòng vệ nào.

Cô gái này, thật sự rất ngốc.

Ngốc đến mức... khiến Khuất Vân không nhịn được mà ôm cô ấy vào lòng, hôn thật sâu.

Sau đó, Khuất Vân dần phát hiện, anh bắt đầu thỏa hiệp với Lý Du Nhiên.

Ví dụ như, khi cô ấy gấp rau dưa cô ấy không thích ăn vào trong bát của anh, anh không trả về mà ăn rất tự nhiên.

Ví dụ như, khi cô ấy gác chân mình lên người anh, anh không đẩy ra mà để mặc cô ấy tùy ý quấy đạp.

Lại ví dụ như, khi cô ấy muốn anh cùng ngồi xe lửa đưa cô ấy về nhà rồi tự mình quay lại, anh cũng đồng ý.

Khi nhìn thấy anh trên xe lửa, Lý Du Nhiên rất thỏa mãn, gối đầu lên vai anh giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Một giây đó, anh quay đầu, nhìn thấy trên cửa kính tàu hỏa phản chiếu nụ cười rất rõ ràng trên khóe môi anh.

Nhưng tiếp đó, câu nói của Lý Du Nhiên khiến trái tim anh chìm xuống.

“Nếu anh làm chuyện gì có lỗi với em, em sẽ không làm gì cả, không thích anh nữa, không quan tâm đến anh nữa, không nhớ anh nữa, không nhìn anh nữa.”

Anh không dám tưởng tượng đến ngày đó.

Mặc dù trọng tâm câu chuyện bị anh chuyển hướng rất nhanh, nhưng trái tim Khuất Vân vẫn nặng nề như trước.

May mà Lý Du Nhiên lập tức xóa bỏ phiền muộn của anh.

Cô ấy muốn anh về nhà gặp bố mẹ, đây căn bản chỉ là một câu nói đùa, đương nhiên Khuất Vân biết, cho dù có cho cô ấy một trăm lá gan cô cũng không dám nói với bố mẹ chuyện cô ấy qua lại với thầy giáo của mình.

Nhưng Khuất Vân đồng ý.

Quả nhiên, Lý Du Nhiên đâm lao đành phải theo lao, vừa sốt ruột giật tóc vừa ra vẻ bình tĩnh thương lượng với anh.

Nhìn cái trán nhăn mịn ngày càng toát nhiều mồ hôi của cô ấy, Khuất Vân không nhịn được muốn cười ra tiếng.

Cuối cùng, vẫn là Lý Du Nhiên chịu thua.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của cô ấy, Khuất Vân quyết định để cho cô ấy một con đường sống.

Khi sắp bỏ chạy, cô ấy bỗng chạy tới rừng cây bên cạnh, khom lưng, ngoắc tay với anh, đôi mắt cười thành hình trăng khuyết, màu xanh lục tươi mát tràn ngập trên gương mặt.

Cô ấy đang đòi một nụ hôn.

Không hề có mưu đồ, giống như thủy tinh lấp lánh.

Trong giây phút đó, Khuất Vân tin chắc rằng, anh còn muốn hôn cô ấy nhiều hơn cô ấy muốn.

Vì vậy, anh đã làm như vậy.

Hôn xong, anh vui vẻ nhìn theo cô bạn gái nhỏ chạy lên lầu.

Nhưng dường như hôm nay ông Trời đặc biệt thích khiến cho tâm trạng anh lên xuống, vừa mới xoay người, Khuất Vân lập tức nhìn thấy vết đen trong cuộc đời anh.

Cổ Thừa Viễn.

“Sống tốt chứ?” Cổ Thừa Viễn cười hỏi ra những lời này, ngữ điệu rất tự nhiên, hoàn toàn không giống như đang nói với một người từng chịu tổn thương.

“Mày muốn đáp án gì?” Khuất Vân hỏi ngược lại.

Cổ Thừa Viễn cười không nói, nhưng nụ cười kia chói mắt như băng lạnh.

Trong thời khắc đó, nỗi hận của Khuất Vân đối với hắn càng nhiều thêm.

Anh không cách nào hiểu được lối suy nghĩ của Cổ Thừa Viễn.

Chỉ bởi vì mẹ anh tới ký túc xá vài lần, giúp anh dọn dẹp đồ đạc, chỉ như vậy mà Cổ Thừa Viễn đã trăm phương nghìn kế bố trí một cái bẫy, để anh nhảy vào.

Càng không cách nào nhớ lại rằng, trong khoảng thời gian hai người là bạn, khi anh thật lòng đối xử tốt với hắn, Cổ Thừa Viễn đã đứng trong chỗ tối cười nhạo với anh.

Tình bạn mà anh từng quý trọng thì ra chỉ là một sự sỉ nhục.

“Sao cậu lại tới đây?” Câu hỏi của Cổ Thừa Viễn khiến Khuất Vân hoàn toàn tỉnh lại.

Ý nghĩ đầu tiên của anh là không thể để Du Nhiên biết chuyện này.

“Cố ý báo thù, mày có tin không?” Khuất Vân nửa thật nửa giả nói.

Cổ Thừa Viễn cười cười: “Hoan nghênh bất cứ lúc nào, nhưng không phải hôm nay, bạn cũ, sau này còn gặp lại.”

Nói xong, hắn đi theo con đường Du Nhiên đã đi, lên lầu.

Khuất Vân đứng tại chỗ thật lâu, không dời bước, anh đang lo lắng sẽ có một chút biến động.

Chưa đến vài giây sau, Lý Du Nhiên lập tức gọi điện tới, cô ấy nhắc tới tên của Cổ Thừa Viễn.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Khuất Vân vô cùng căng thẳng, lòng bàn tay lập tức đầy mồ hôi.

Nhưng câu nói tiếp theo của Du Nhiên khiến anh thở phào nhẹ nhõm – cô ấy còn chưa biết chuyện giữa anh và Cổ Thừa Viễn.

Lý Du Nhiên dặn anh giữ bí mật, đây cũng chính là chuyện Khuất Vân muốn làm.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện Lý Du Nhiên và Cổ Thừa Viễn ở cạnh nhau, Khuất Vân cảm thấy trên lưng giống như buộc một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ ra một số sự thật.

Khuất Vân không kiềm chế được, không bao lâu lại cầm di động lên, muốn thăm dò tình hình phía cô ấy.

Thế nhưng, chưa được hai tiếng chuông, bên kia đã truyền tới một giọng nữ lạnh lùng: “Số điện thoại bạn gọi hiện không liên lạc được.”

Khi Du Nhiên đi đã từng hứa, ngay cả ngủ cô ấy cũng sẽ để di động bên gối, mở máy để bọn họ tiện nấu cháo điện thoại.

Khả năng duy nhất đó là... cô ấy đã biết sự thật.

Cô ấy đã biết anh đồng ý hẹn hò với cô ấy vì giữa anh và anh trai của cô ấy có một ít chuyện không hay.

Vì vậy, cô ấy đau lòng rồi, cô ấy tức giận rồi.

“Nếu anh làm chuyện gì có lỗi với em, em sẽ không làm gì cả, không thích anh nữa, không quan tâm đến anh nữa, không nhớ anh nữa, không nhìn anh nữa.”

Lời nói của Du Nhiên vang lên bên tai anh.

Hiện giờ, cô ấy đang thực hiện lời nói đó sao?

Tròn năm ngày, điện thoại của Du Nhiên luôn trong trạng thái tắt máy.

Đáp án dường như đã quá rõ ràng.

Cô ấy đã biết sự thật, cô ấy đã bỏ mặc anh.

Năm ngày này là một sự dày vò không nhỏ.

Trong bãi đỗ xe bên ngoài trường, Khuất Vân gặp Cổ Thừa Viễn và Lý Du Nhiên.

Từ đầu tới cuối, cô ấy không thèm liếc nhìn anh lấy một cái.

Thật ra, kết thúc như vậy cũng tốt, giờ còn chưa lún quá sâu, nhân cơ hội này rút ra, sạch sẽ, lưu loát.

Khuất Vân nghĩ như vậy, nhưng bước chân lại không nghe theo sự sai bảo, anh đi tới rừng cây nhỏ bên ngoài ký túc xá của Du Nhiên, đứng ở đó.

Anh không biết mình đang đợi cái gì, anh chỉ muốn đứng đó, chỉ muốn nhìn cô bé kia một lần.

Một tiếng sau, Du Nhiên cầm cặp lồng đi ra, đứng tại chỗ, cô ấy nhìn anh, trên mặt có chút nghi hoặc.

Khuất Vân nhớ tới cô ấy của năm ngày trước.

Một Lý Du Nhiên mà trên gương mặt có phiến lá di động, cười rạng rỡ động lòng người, trong mắt chỉ có một mình anh.

Anh nhớ người con gái đó.

Anh đi tới trước mặt cô ấy, sự im lặng đã tới giới hạn, cuối cùng anh khẽ hắng giọng, tìm được chủ đề để nói: “Sách của em ở nhà tôi, định bao giờ tới lấy?”

Phản ứng của Du Nhiên khiến anh lại trào dâng hy vọng.

Cô ấy còn chưa biết gì.

“Có phải trong mấy ngày nay anh quen cô nàng nào khác, nên muốn chia tay với em không? Em nói cho anh biết, anh đừng nằm mơ, nếu anh dám có ý định này em sẽ... sẽ đốt nhà anh!”

Cô ấy trợn trừng hai mắt, mũi thở phập phồng, ánh mắt kích động và nghiêm túc.

Hoàn toàn là tư thế chiếm giữ.

Chiếm giữ anh.

Thế nhưng, Khuất Vân cam tâm tình nguyện

Sau khi mối nguy hiểm được xóa bỏ, Khuất Vân mua điện thoại cho cô ấy, cũng yêu cầu cô ấy luôn luôn mở máy – anh cảm hận cảm giác không biết tung tích của cô ấy.

Du Nhiên không thay đổi, vẫn giống như trước đây, vẫn thích kề cận anh, thích ghé vào ngực anh.

Mà Khuất Vân cũng không thay đổi, anh vẫn đối xử lạnh nhạt với cô ấy, bởi vì tính cách anh là như vậy, càng bởi vì anh thích nhìn vẻ mặt vừa hận vừa yêu sau khi bị lừa gạt của cô ấy.

Giống như không nhận được muốn nhào đến cắn cắn cổ anh, nhưng khi đến gần rồi lại không nỡ.

Không lâu sau, Du Nhiên bắt đầu hỏi về quá khứ của anh, về những chuyện anh không còn muốn nhớ đến nữa.

Về Cổ Thờa Viễn, về Đường Ung Tử, về con mèo đó.

Khuất Vân luôn áp dụng thái độ né tránh, ngay cả tâm trạng cũng trở nên không thoải mái.

May mà lúc đó, tâm trí của Du Nhiên đều đặt lên cuộc thi tiếng Anh cấp sáu, cô ấy rất khắc khổ, thậm chí đến trình độ treo cổ, dùi xương.

Tất cả chỉ vì nếu qua được kỳ thi, cô ấy sẽ có một yêu cầu với anh.

Nhìn viên mắt thâm đen của cô ấy trong khoảng thời gian đó, Khuất Vân có chút đề phòng – dựa theo trình độ nghiêm túc của cô ấy, yêu cầu này đoán chừng không phải dễ ứng phó.

“Em muốn chính miệng anh nói... Anh yêu em, còn nữa, anh vĩnh viễn sẽ không rời khỏi em.”

Du Nhiên vui mặt vào bờ vai anh, nói ra những lời này.

Một yêu cầu thật đơn giản, chỉ cần anh mở miệng.

Nhưng Khuất Vân nói không nên lời.

Bởi vì giữa bọn họ còn có rất nhiều chuyện chưa giải quyết.

Khuất Vân chưa bao giờ đơn giản hứa một chuyện gì đó, bởi vì đối với anh, lời hứa là chuyện của cả một đời, là chuyện mà anh phải dùng cả tính mạng để hoàn thành.

Anh của hiện tại không có tư cách để nói ra những lời này.

Anh không chịu nói, vì vậy chọc giận Du Nhiên, cô ấy đập cửa bỏ đi.

Có thể tưởng tượng ra, giống như vô số lần trước đây, cơn giận của Du Nhiên rất nhanh đã tiêu tan.

Cô ấy chưa bao giờ thật sự nổi giận với anh, cũng không làm khó anh.

Trên con đường ven sông, cô ấy không để ý ánh mắt của mọi người, dừng cảm quay về phía mặt sông hô to lời trong trái tim mình.

“Khuất Vân, em yêu anh, em vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh!!!”

Chóp mũi của cô ấy bị lạnh đến mức đỏ bừng, nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng giọng nói của cô ấy lại kiên định lạ thường.

Đối với cô ấy, thì ra anh quan trọng như vậy.

Mà đối với anh, cô ấy cũng như vậy.

Ngày đen tối nhất trong cuộc đời Khuất Vân chính là ngày sinh nhật anh.

Ngày hôm đó, anh rơi vào sự phản bội, cũng tự tay giết chết con vật mà mình yêu thương nhất.

Từ đó về sau, ngày đó hàng năm chính là ngày anh không muốn nhớ lại nhất.

Anh không muốn nhắc tới.

Nhưng Du Nhiên, người luôn luôn thuận theo anh lại cứ rần truy hỏi tới cùng.

Anh phải nói thế nào đây, nói sinh nhật anh chính là ngày anh ruột cô ấy đã tổn thương anh?

Tâm trạng Khuất Vân thật sự không ổn, ngữ khí cũng nặng nề, Du Nhiên giận dữ bỏ đi.

Lần này, Du Nhiên hẳn là tức giận thật rồi, bởi vì liên tiếp vài ngày, cô ấy không tìm đến anh.

Trong ngày hôm đó, Khuất Vân uống rượu.

Rất nhiều, rất nhiều rượu.

Anh say, nhưng lại không quên được như anh mong muốn, ngược lại, tất cả những chuyện đó quay trở về trong suy nghĩ của anh.

Quá dễ tiện, quá kinh khủng, quá tanh tưởi, quá đau đớn.

Mỗi một màn kịch đều khiến cảm xúc của anh thắt chặt đến tận cùng.

Anh cần phóng thích.

Trong lúc nửa say nửa tỉnh, có người đang gõ cửa, âm thanh kia vừa to vừa vội, giống như nắm tay đập mạnh lên đầu anh.

Khuất Vân đứng lên, giật cửa ra.

Đứng ngoài cửa là Du Nhiên.

Dường như cô ấy đang rất tức giận, từ trong miệng cô ấy phát ra rất nhiều chữ.

Khuất Vân không đáp lời, chỉ ngăn cái miệng cô ấy lại.

Cô ấy là thuốc giải, anh cần cô ấy.

Trên sô pha, ngọn lửa bị đốt lên giữa bọn họ.

Ngọn lửa đó lớn đến kinh người, cực nóng, cực phức tạp.

Bọn họ không tìm lòng được.

Thân thể của bọn họ không nghe theo sự sai bảo của bản thân.

Trong giây phút cuối cùng, cô ấy hỏi: “Vì sao lại muốn em?”

Đúng vậy, vì sao lại muốn cô ấy.

Vì sao lại đồng ý quen cô ấy khi giữa hai người còn chưa có gì.

Rượu không ngăn cản được hồi ức của anh.

Bởi vì cô ấy là Lý Du Nhiên.

Bởi vì cô ấy là em gái của Cổ Thừa Viễn.

Bởi vì anh muốn trả thù.

Đúng vậy, anh muốn trả thù.

Vậy là trả được thù rồi, ít nhất, cô ấy đã giải được độc của anh rồi.

Cô ấy đã khiến anh vô cùng vui vẻ.

Chỉ như thế, anh muốn cô ấy.

Sau khi tỉnh táo lại, Khuất Vân không vì thân thể được thỏa mãn mà thả lỏng, tâm trạng của anh đã rơi thật mạnh xuống đáy cốc.

Tuy bắt đầu của bọn họ là một âm mưu tối tăm, nhưng phát triển đến tận đây đã là trọn vẹn.

Khuất Vân quyết định, từ nay về sau, anh sẽ quên hết tất cả chuyện trước đây.

Lý Du Nhiên chỉ là Lý Du Nhiên.

Là bạn gái anh.

Là cô gái mà anh yêu.

Không hơn.

Sau khi vứt bỏ gánh nặng, ở bên Du Nhiên, anh càng thêm vui sướng, cô ấy luôn luôn có thể làm anh cười.

Hơn nữa, mùi vị của cô bé này không tệ, anh ăn thành nghiện, không chịu buông tay.

Vì vậy, dùng tất cả thủ đoạn lớn nhỏ, Khuất Vân giữ cô ấy lại bên mình hết kỳ nghỉ đông.

Nhưng hạnh phúc luôn ngắn ngủi, không lâu sau, Cổ Thừa Viễn tìm đến.

Có lẽ sẽ có một ngày anh giải thích tất cả với Du Nhiên, nhưng không phải lúc này.

Khuất Vân đưa Du Nhiên lên núi trượt tuyết, vốn tưởng rằng sẽ không có ai quấy rầy kỳ nghỉ của hai người bọn họ, ai ngờ Đường Ung Tử và Vưu Lâm lại xuất hiện.

Dưới sự phối hợp của bọn họ, Du Nhiên đã biết tất cả.

Môi cô ấy trắng bệch, khóc tới mức tan vỡ, khiến Khuất Vân không biết phải làm gì.

Không biết phải làm gì, đây là cảm giác mà cả đời anh chưa từng trải nghiệm.

Anh muốn giải thích, nhưng không có câu chữ.

Bởi vì em là Lý Du Nhiên.

Bởi vì em là em gái của Cổ Thừa Viễn.

Bởi vì anh muốn trả thù.

Một đêm kia, anh thật sự đã nghĩ như vậy, anh không cách nào phủ nhận.

Anh muốn ôm cô ấy, anh không muốn buông tay, nhưng làm như vậy sẽ chỉ khiến Du Nhiên không khống chế được cảm xúc.

Vưu Lâm nói, cứ tiếp tục như thế, cô ấy sẽ khóc đến chết mất.

Khuất Vân ép chính mình tỉnh táo, anh đồng ý để Vưu Lâm đưa Du Nhiên về nhà.

Một giây sau khi Du nhiên đi, Khuất Vân lập tức muốn đuổi theo, ép buộc cô ấy, đưa cô ấy đến đảo hoang vắng vẻ, cắt đứt với người đời, cuộc sống chỉ còn hai người.

Anh kiểm chế, cắn răng kiểm chế, cuối cùng cũng bộc phát vào ngày mừng năm đó.

Nếu không nhìn thấy cô ấy, anh sẽ phát điên mất, vì vậy, anh chạy tới dưới nhà Du Nhiên.

Tâm trạng của cô ấy đã bình tĩnh hơn nhiều, nhưng vẫn không xuống gặp anh.

Không sao, anh tiếp tục chờ.

Rốt cuộc, ngày hôm sau, cô ấy xuống.

Nhưng cô ấy xuống để báo cho anh biết tin tức anh phải rời khỏi cô ấy.

Dứt khoát như vậy.

Anh không đồng ý, cũng không thể đồng ý, nhưng cuối cùng, Khuất Vân phát hiện, ánh mắt cô ấy nhìn anh mang theo sự chán ghét.

Quần quýt quấy rầy không phải biện pháp tốt, Khuất Vân quyết định tỉnh táo lại lần nữa.

Là do anh phạm lỗi rất lớn, anh cần thời gian để chuộc lỗi.

Tôi để em đi.

Anh đã nói như vậy với Du Nhiên.

Thế nhưng anh nhớ rất rõ lời thề mà anh đã ép Du Nhiên phải nói với mình.

Em thề, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh, cho dù rời đi một thời gian, nhưng sẽ trở về.

Đúng vậy, hiện giờ, cô ấy chỉ rời đi một lúc thôi.

Đây là sự trừng phạt cho lỗi lầm của anh.

Anh bằng lòng chịu phạt, nhưng tuyệt đối không buông tay.

Tuyệt đối không.

Những ngày tiếp theo của kỳ nghỉ đông, anh lên kế hoạch kỹ càng, làm thế nào để có được Du Nhiên một lần nữa.

Bước thứ nhất, nghe theo mệnh lệnh của Du Nhiên, coi cô ấy là một sinh viên bình thường, giống như đã quên tất cả những chuyện đã từng xảy ra giữa bọn họ.

Hơn nữa, anh còn lợi dụng sự hiểu lầm với Đường Ung Tử giúp anh một tay.

Anh nấp ở trong góc, nhìn thấy rõ vẻ mặt của Du Nhiên.

Anh trốn ở bên cạnh quán rượu, nhìn cô ấy say rượu, rồi đưa cô ấy về ký túc xá.

Trong lòng cô ấy vẫn còn có anh.

Chỉ là, lỗi lầm của anh quá lớn, nhất thời cô ấy không tha thứ ngay được.

Bước thứ hai, chính là bắt đầu một lần nữa, giống như khi bọn họ mới quen biết, dùng hết sức để khiêu khích cô.

Khiến tất cả bắt đầu một lần nữa.

Kế hoạch của Khuất Vân, những tính toán của anh, cho tới giờ đều là hoàn mỹ, nhưng lúc này, nó vẫn thất bại.

Trong bệnh viện, Du Nhiên kiên quyết bỏ đi.

Không lâu sau, cô ấy qua lại với Long Tường kia.

Khuất Vân cũng không quá lo lắng, bởi vì Long Tường và cô ấy cũng không thích hợp.

Du Nhiên chỉ đang chơi một trò chơi mà thôi, Khuất Vân cho rằng như vậy.

Nhưng, anh không ngờ rằng, sau khi sự kiện kia phát sinh, bọn họ thực sự hẹn hò.

Cô ấy nói, cô ấy quyết định đi tiếp.

Rời khỏi ngọn núi này của anh, tiếp tục tìm nơi khác để nghỉ chân.

Trong một giây đó, Khuất Vân cảm thấy sợ, trong đầu anh luôn nghĩ đến lời nói của cô ấy, vậy nên anh mới đứng ngẩn người trước mặt toàn bộ sinh viên của khoa mười phút.

Sau đó, anh làm một việc mà anh từng cho rằng cả đời anh cũng không làm.

Anh quần lấy cô ấy.

Nhưng trong miệng cô ấy vẫn là những lời nói lựa chọn Long Tường.

Đến nước này, Khuất Vân nghĩ, anh đã không còn giống chính anh nữa.

Thế nhưng anh không cách nào khống chế.

Thậm chí anh còn dùng tới biện pháp ti tiện nhất để ngăn cản Du Nhiên tới sân bay.

Cuối cùng, Du Nhiên cũng đồng ý suy nghĩ.

Anh cho cô ấy thời gian, cô ấy cho anh niềm hy vọng.

Thế nhưng, hy vọng lần thứ hai vụt tắt – Cổ Thừa Viễn lại lần nữa đứng giữa bọn họ.

Mà lúc này đây, hắn xuất hiện với một thân phận hoàn toàn mới.

Kể tới cướp đoạt, hắn đã có tư cách để ôm Du Nhiên.

Khuất Vân thừa nhận, anh đâu không lại Cổ Thừa Viễn.

Bởi vì anh bình thường hơn Cổ Thừa Viễn.

Cổ Thừa Viễn là một kẻ có thể dùng cách thức tàn nhẫn đến không tưởng để đạt được mục đích.

Sự tàn nhẫn kia, nhằm vào người khác, cũng nhằm vào chính hắn.

Quả nhiên, Cổ Thừa Viễn tiến gần một bước về phía Du Nhiên.

Nếu là thứ gì khác, Khuất Vân sẽ không tranh với hắn.

Nhưng, đây là Lý Du Nhiên.

Suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng anh lấy lùi để tiến, anh vờ như đã buông tay cô ấy, thật ra anh đang âm thầm điều tra Cổ Thừa Viễn.

Anh dùng nhiều đêm không ngủ, bằng tốc độ nhanh nhất nắm toàn bộ chứng cứ trong tay.

Nhưng vẫn chậm một bước – Du Nhiên rơi vào tay Cổ Thừa Viễn.

Trong khoảng thời gian Du Nhiên bị Cổ Thừa Viễn bắt cóc, đối với Khuất Vân, mỗi một giây đều là một cây kim đâm thẳng vào tim.

Thật dày, trái tim anh giống như một bàn chông.

Anh thề, sau khi Du Nhiên trở về bên cạnh anh, anh nhất định phải dùng một sợi dây buộc chặt cô ấy lại, không cho đi bất cứ đâu.

May mà anh cứu được Du Nhiên trong thời khắc cuối cùng.

Bọn họ, một lần nữa ở bên nhau.

Kết cục, có vẻ như mọi người cùng vui, nhưng không lâu sau Lý Du Nhiên lại dự định tới đại học C học nghiên cứu sinh.

Là đại học C nam sinh nhiều như thủy triều mãnh liệt, là đại học C heo mẹ cũng được coi như Điều Thuyền kia.

Lý Du Nhiên mà tới, chẳng phải lại chọc ra không biết bao nhiêu con thiêu thân hay sao.

Nếu cô ấy đã bắt nhân trước, vậy anh bắt nghĩa cũng là đương nhiên.

Không lâu sau, Lý Du Nhiên mang thai đúng như dự tính của anh.

Anh dùng một sợi dây, trói cô ấy lại.

Kỳ hạn, là cả đời.

Có lẽ, còn phải bù đắp cả kiếp sau nữa.

~ End ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-giang-vien-cam-thu-cua-toi>